Machine Translated by Google

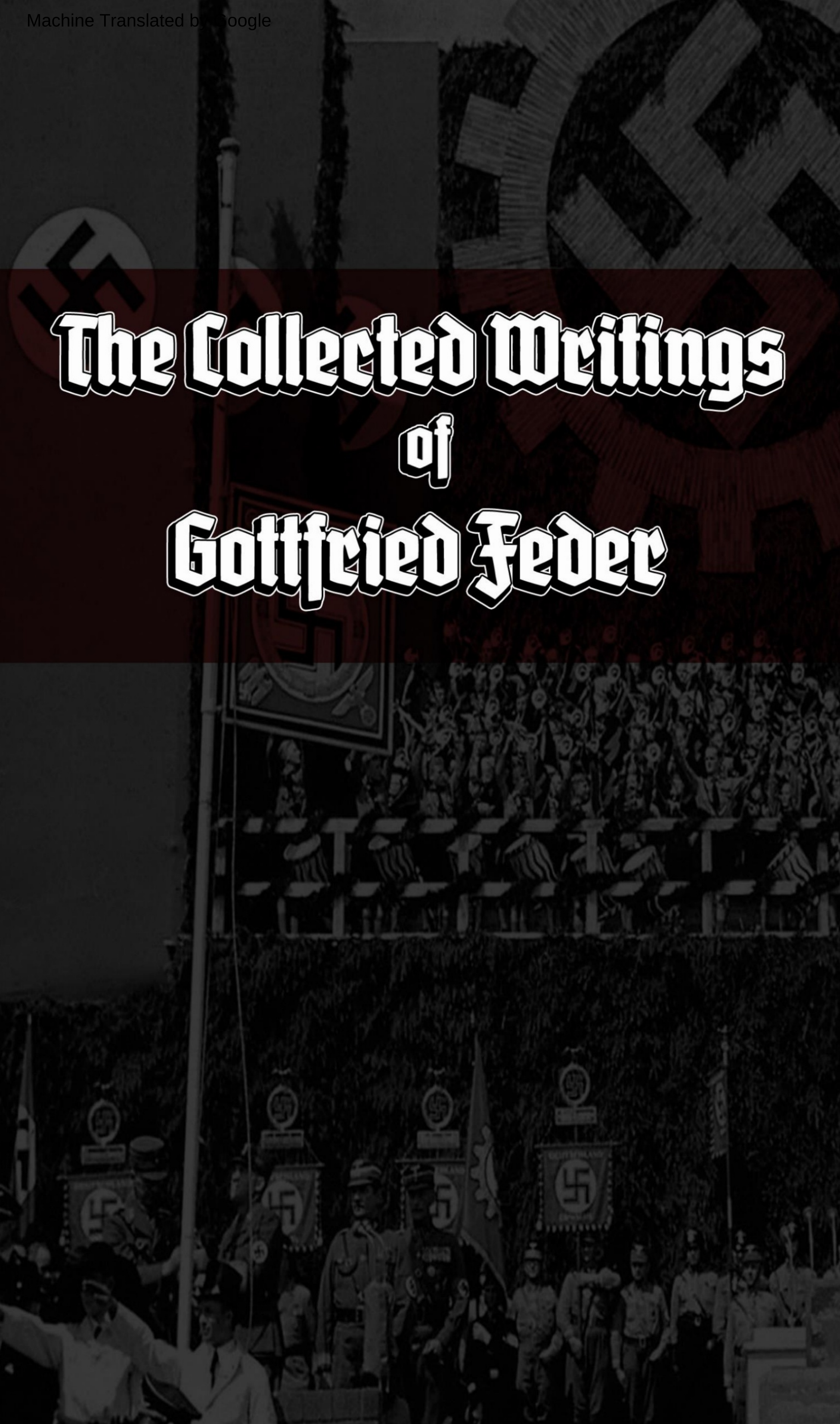

The Collected Writings of Gottfried Feder

Machine Translated by Google

ស្នាដៃនិពន្ធដែលប្រមូលបាន របស់

ហ្គោតហ្វ្រីដ ហ្វេឌើរ

បានបោះពុម្ពផ្សាយនៅក្នុង កលីយុគ ឆ្នាំ១៣០ នៃគ.ស.

SUDETENLAND
VERLAG

Machine Translated by Google

តារាងមាតិកា

កម្មវិធីនៃ NSDAP និងគោលគំនិតទូទៅរបស់វា ៥

សេចក្តីផ្តើម និង បុព្វកថា ៦

១. សេចក្តីថ្លែងការណ៍ផ្លូវការរបស់គណបក្សស្តីពីជំហររបស់ NSDAP ទាក់ទងនឹងចំនួនប្រជាជនកសិកម្ម និងកសិកម្ម.. ១៣

គោលនយោបាយរបស់ NSDAP ស្តីពីកម្មសិទ្ធិលើដីធ្លី ១៧

២. ចំណុចទាំង ២៥.. ២១

៣. គំនិតជាមូលដ្ឋាន ២៥

៤. តម្រូវការលម្អិតនៃកម្មវិធី.. ៣២

៥. អ្វីដែលយើងមិនចង់បាន.. ៥២

៦. សេចក្តីសន្និដ្ឋាន.. ៥៣

សេចក្តីថ្លែងការណ៍ស្តីពីការលុបបំបាត់ការត្រួតត្រាផលប្រយោជន៍ ៥៥

ការអនុវត្ត និងហេតុផល ៥៧

ការបម្លែងមូលបត្រសង្គ្រាមទៅជាឥណទានធនាគារ 75

មតិយោបល់ពិសេសលើតម្រូវការច្បាប់នៅក្នុងសេចក្តីថ្លែងការណ៍ ៧៦

ការជំទាស់ និងការបដិសេធរបស់ពួកគេ ៧៩

កម្មវិធីបន្ថែម ៨៩

រដ្ឋអាល្លឺម៉ង់ដែលមានមូលដ្ឋានសង្គមនិយមជាតិ ៥៦

សេចក្តីផ្តើម និង បុព្វកថា ៩២

១. គ្រឹះ... ៩៧

២. កម្មវិធី ១១៦

៣. រចនាសម្ព័ន្ធរដ្ឋនៃរដ្ឋសង្គមនិយមជាតិ ១២២

ហ្គោតហ្វរីដ ហ្វេឌើរ

Gottfried Feder, (ថ្ងៃទី 2ᛉ ខែមករា ឆ្នាំ 1883 ទីក្រុង Würzburg ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ — ថ្ងៃទី 2ᛦ ខែកញ្ញា , 1941, Murnau) គឺជាសកម្មជននយោបាយអាល្លឺម៉ង់ម្នាក់ ដែលជា អ្នកទ្រឹស្តីសេដ្ឋកិច្ច សំខាន់ នៃដំណាក់កាលដំបូងនៃសង្គមនិយមជាតិអាល្លឺម៉ង់។

លោក Feder ដែល ជាវិស្វករសំណង់ស៊ីវិលម្នាក់ បានទទួលកេរ្តិ៍ឈ្មោះល្បីល្បាញនៅឆ្នាំ 1919 សម្រាប់សៀវភៅរបស់គាត់ដែលមានចំណងជើងថា "Manifesto for Breaking"។ «Thralldom of Interest» ហើយសុន្ទរកថារបស់លោកនៅចំពោះមុខកិច្ចប្រជុំគណបក្សពលករអាល្លឺម៉ង់នៅ ទីក្រុងមុយនិច ក្នុងខែកញ្ញា ឆ្នាំដដែលនោះ បានផ្តល់នូវការបំផុសគំនិតភ្លាមៗសម្រាប់ Adolf Hitler ការចូលទៅក្នុងឆាកនយោបាយ។ គំនិត សង្គមនិយម និងប្រឆាំងនឹងមូលធននិយម របស់លោក Feder ក្រោយមកត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុង កម្មវិធី 25 ចំណុច របស់លោក Hitler សម្រាប់គណបក្សកម្មករអាល្លឺម៉ង់សង្គមនិយមជាតិ (NSDAP) ក្នុងខែមីនា ឆ្នាំ 1920 ក៏ដូចជានៅក្នុង សៀវភៅ របស់លោក Feder ផ្ទាល់ ដែលមានចំណងជើងថា 'រដ្ឋអាល្លឺម៉ង់ស្តីពីមូលនិធិសង្គមនិយមជាតិ' ដែល ត្រូវបានចាត់ទុកថាដោយ លោក Hitler ថាជា "គោលលទ្ធិសាសនានៃចលនា [សង្គមនិយមជាតិ]"។ ចន្លោះឆ្នាំ 1924 និង 1936 លោក Feder បានអង្គុយនៅក្នុង Reichstag របស់អាល្លឺម៉ង់ និងបាន បម្រើការជាប្រធានក្រុមប្រឹក្សាសេដ្ឋកិច្ច NSDAP (1931) រដ្ឋលេខាធិការនៃក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចអាល្លឺម៉ង់ (1933) និងស្នងការលំនៅឋានរដ្ឋ (1934) ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ជាមួយនឹងការសម្របសម្រួលជាទូទៅនៃគោលនយោបាយណាស៊ីទៅនឹងប្រព័ន្ធសេដ្ឋកិច្ចដែលមានស្រាប់ តួនាទី របស់លោក Feder ក្នុងកិច្ចការគណបក្សបានថយចុះយ៉ាងខ្លាំង ហើយនៅឆ្នាំ 1936 លោកត្រូវបាន គេដាក់ឱ្យស្ថិតនៅ ក្រោមភាពមិនច្បាស់លាស់។

Machine Translated by Google

កម្មវិធីរបស់អង្គការជាតិ
គណបក្សពលករអាល្លឺម៉ង់សង្គមនិយម
និងគោលគំនិតទូទៅរបស់ខ្លួន

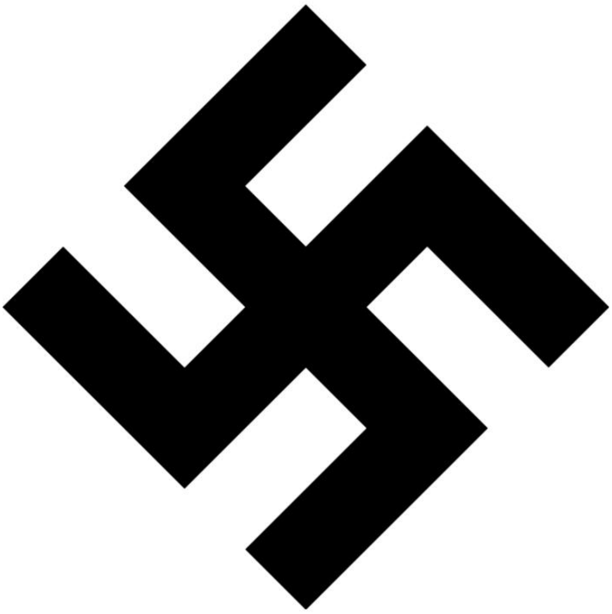

Machine Translated by Google

កំណត់ត្រាប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការកើនឡើងនៃ NSDAP ជាមួយនឹងការស្នង់មតិជីវប្រវត្តិអំពីអាជីពរបស់ Adolf Hitler

អាដុល ហ៊ីត្លែរ កើតនៅ ថ្ងៃទី ២០ ខែមេសា ឆ្នាំ ១៨៨៩ នៅភូមិ Braunau on the Inn ដែលជាភូមិបុរាណមួយក្នុងសម័យអាល្លឺម៉ង់។ បាវ៉ារៀ។

ឪពុករបស់គាត់ជាកូនកំព្រារបស់កសិករក្រីក្រម្នាក់ ហើយបានខិតខំធ្វើការរហូតដល់ក្លាយជាមន្ត្រីគយ។ ម្តាយរបស់គាត់មកពីគ្រួសារកសិករអាល្លឺម៉ង់។ នៅពេលគាត់មានអាយុ 13 ឆ្នាំ គាត់បានបាត់បង់ឪពុករបស់គាត់ ហើយបួនឆ្នាំក្រោយមកម្តាយរបស់គាត់។ អាដុល ហ៊ីត្លែរ គឺជាអ្នកប្រាជ្ញនៅ Realschu1e នៅ Linz នៅលើទន្លេ Danube បន្ទាប់ពីចាកចេញពីសាលាជាតិ។ វាជាបំណងប្រាថ្នារបស់ឪពុកគាត់ថាគាត់គួរតែក្លាយជាមន្ត្រី ប៉ុន្តែបំណងប្រាថ្នាផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់គឺក្លាយជាវិចិត្រករ។ ការស្លាប់របស់ម្តាយគាត់បង្ខំគាត់ឱ្យរកប្រាក់ចិញ្ចឹមជីវិតដោយខ្លួនឯង។

នៅអាយុ 17 ឆ្នាំ ហ៊ីត្លែរបានទៅទីក្រុងវីយែន ជាកន្លែងដែលគាត់មានគោលបំណងក្លាយជាស្ថាបត្យករ។ គាត់រកប្រាក់ចិញ្ចឹមជីវិតដោយការខិតខំប្រឹងប្រែងផ្ទាល់ខ្លួន ដំបូងឡើយជាកម្មករសំណង់ លាយបាយអ បន្ទាប់មកជាជាងគំនូររបស់ស្ថាបត្យករ។ នៅអាយុ 18 ឆ្នាំ គាត់ចាប់អារម្មណ៍នឹងនយោបាយរួចទៅហើយ។ គាត់បានក្លាយជាអ្នកប្រឆាំងនឹងម៉ាក្សនិយម ប៉ុន្តែរហូតមកដល់ពេលនេះមិនបានដើរតួនាទីនាំមុខគេទេ។ តាំងពីក្មេងមក ហ៊ីត្លែរមានចិត្តជាតិនិយមយ៉ាងខ្លាំង ហើយក្តីសង្ឃឹមរបស់គាត់គឺផ្សំបទពិសោធន៍សង្គមនៃសម័យកាលការងាររបស់គាត់ជាមួយនឹងជំនឿជាតិនិយមរបស់គាត់។ អស់រយៈពេលជាច្រើនឆ្នាំ គាត់បានរស់នៅក្នុងទីក្រុងវីយែនក្នុងភាពក្រីក្រខ្លាំង។

នៅឆ្នាំ១៩១២ គាត់បានធ្វើចំណាកស្រុកទៅកាន់ទីក្រុងមុយនិច ជាកន្លែងដែលគាត់ធ្លាប់ជានិស្សិត។ គាត់មិនដែលស្គាល់ភាពរីករាយក្នុងវ័យកុមារភាពទេ ប៉ុន្តែចាប់តាំងពីថ្ងៃដែលគាត់ចាកចេញពីផ្ទះជាមួយនឹងប្រាក់ ៥០ ក្រូណិននៅក្នុងហោប៉ៅរបស់គាត់ កម្លាំងពលកម្ម និងភាពក្រីក្របានក្លាយជាចំណែករបស់គាត់។ នៅខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ១៩១៤ គាត់បានជោគជ័យក្នុងការរួចផុតពីកាតព្វកិច្ចបម្រើក្នុងកងទ័ពអូទ្រីស។ ប្រាំមួយខែក្រោយមក សង្គ្រាមបានផ្ទុះឡើង។ គាត់បានស្ម័គ្រចិត្តបម្រើក្នុងកងទ័ពអាល្លឺម៉ង់ភ្លាមៗ ហើយទទួលបានការអនុញ្ញាតឱ្យចូលទៅក្នុងកងវរសេនាធំបាវ៉ារៀនជាអ្នកស្ម័គ្រចិត្តសម្រាប់សង្គ្រាម តាមរយៈការអំពាវនាវដោយផ្ទាល់ទៅកាន់ស្តេចលូដវីកនៃបាវ៉ារៀន។ នៅ ថ្ងៃទី១០ ខែតុលា ឆ្នាំ១៩១៤ កងវរសេនាធំថ្មីបានដើរក្បួនទៅមុខ។

នៅ ថ្ងៃទី 2 ខែធ្នូ ឆ្នាំ 1914 អ្នកស្ម័គ្រចិត្តអាយុ 25 ឆ្នាំរូបនេះបានទទួលពានរង្វាន់ Iron Cross លើកទី 2 ថ្នាក់។

ដើម្បីទទួលស្គាល់ភាពក្លាហានរបស់គាត់ក្នុងការវាយប្រហារលើ 'Bayernwald' និងនៅក្នុងការប្រយុទ្ធផ្សេងទៀតនៅជិត Wytschaete គាត់ត្រូវបានបញ្ជាឱ្យទទួលបន្ទុកជាអ្នកដឹកជញ្ជូនទំនិញដែលទាមទារភាពក្លាហាន និងភាពជឿជាក់ជាពិសេស ព្រោះរបាយការណ៍ជារឿយៗត្រូវបានដឹកជញ្ជូនឆ្លងកាត់ដីបើកចំហក្រោមការបាញ់ប្រហារយ៉ាងខ្លាំង។ នេះបានធ្វើឱ្យឈ្មោះរបស់គាត់ត្រូវបានគេស្គាល់យ៉ាងឆាប់រហ័សនៅទូទាំងកងវរសេនាធំហួសពីរង្វង់តូចចង្អៀតនៃសមមិត្តរបស់គាត់។

នៅ ថ្ងៃទី 7 ខែតុលា ឆ្នាំ 1916 គាត់បានរងរបួសដោយសារបំណែកគ្រាប់ផ្លោង។ នៅខែមីនា ឆ្នាំ 1917 គាត់បានត្រឡប់ទៅកងវរសេនាធំរបស់គាត់វិញ។ គាត់បានទទួលមេដាយកិត្តិយសជាច្រើនទៀត រួមទាំងសញ្ញាបត្រកងវរសេនាធំសម្រាប់ភាពក្លាហានពិសេសក្នុងការប្រយុទ្ធនៅជិត Fontaines និងចុងក្រោយគឺមេដាយ Iron Cross ថ្នាក់ទី I។

នៅ ថ្ងៃទី១៤ ខែតុលា ឆ្នាំ១៩១៨ លោកបានរងរបួសយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ រួមជាមួយសមមិត្តជាច្រើននាក់នៅក្នុងកងវរសេនាធំរបស់លោក ដោយសារឧស្ម័ន Mustard ដែលកងទ័ពអង់គ្លេសបានប្រើប្រាស់ជាលើកដំបូងនៅពេលនោះ ហើយលោកបានងងឹតភ្នែកជាបណ្តោះអាសន្ន។ ខណៈពេលដែលលោកកំពុងសម្រាកព្យាបាលនៅមន្ទីរពេទ្យ បដិវត្តន៍ក៏បានផ្ទុះឡើង។

ដោយផ្អែកលើហេតុផលនេះ ហ៊ីត្លែរបានសម្រេចចិត្តក្លាយជាអ្នកនយោបាយ។ នៅឆ្នាំ 1919 គាត់បានចូលរួមជាមួយគណបក្សតូចមួយដែលមានសមាជិក 6 នាក់ ហើយនៅលើនោះ គាត់បានបង្កើតគណបក្សកម្មករអាល្លឺម៉ង់សង្គមនិយមជាតិ។ គាត់បានគូសបញ្ជាក់អំពីកម្មវិធីនៃចលនាថ្មី និងបានកំណត់លក្ខណៈ និងគោលបំណងរបស់វា។

Machine Translated by Google

ស្ទួល៖ បុរសប្រាំពីរនាក់

នៅក្នុងខែកញ្ញា ឆ្នាំ១៩១៩ អាដុល ហ៊ីត្លែរ បានថ្លែងសុន្ទរកថាលើកដំបូងទៅកាន់បុរសប្រាំពីរនាក់ បន្ទាប់មកគាត់បានថ្លែងទៅកាន់ទស្សនិកជនចំនួន ១១នាក់ ២៥នាក់ ៤៧នាក់ នៅខែធ្នូ ១១នាក់ នៅខែមករា ឆ្នាំ១៩២០ ២៧០នាក់ និងមួយសន្ទុះក្រោយមក ៤០០នាក់។
នៅ ថ្ងៃទី១៤ ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ១៩២០ លោកបានថ្លែងនៅក្នុងកិច្ចប្រជុំដ៏ធំមួយដែលមានសមាជិកចំនួន ១៧០០នាក់។ ឥឡូវនេះ លោកបានរៀបចំការឃោសនារបស់គណបក្សវ័យក្មេង ដែលបន្ទាប់ពីការងារមួយឆ្នាំមានចំនួនសមាជិកចំនួន ៦៤នាក់។ មួយឆ្នាំក្រោយមក — ឆ្នាំ១៩២០ — វាបានឈានដល់ ៣០០០នាក់រួចហើយ។ សកម្មភាពឃោសនារបស់ហ៊ីត្លែរនៅទីក្រុងមុយនិចគឺខ្លាំងណាស់ ដែលទីបំផុតលោកបានថ្លែងនៅក្នុងកិច្ចប្រជុំដ៏ធំចំនួនបីដងក្នុងមួយសប្តាហ៍ ហើយនៅថ្ងៃចន្ទ លោកបានបន្តវគ្គសិក្សា។ លោកបានវាយប្រហារជាចម្បងទៅលើភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ទីក្រុងវែរសៃ ហើយបានបដិសេធការអះអាងរបស់ពួកម៉ាក្សនិយម គណបក្សកណ្តាល។ល។ ថាវាអាចធ្វើទៅបានដើម្បីបំពេញសន្ធិសញ្ញានោះ។ លោកបានប្រមាថពាក្យស្លោករបស់គណបក្សទាំងនេះ — "បោះបង់អាវុធរបស់អ្នក ហើយអ្នកផ្សេងទៀតក៏នឹងដកហូតអាវុធដែរ"។ លោកបានថ្លែងដោយសន្មតថា បន្ទាប់ពីអាវុធត្រូវបានបោះបង់ចោលដោយពួកយើង អ្នកផ្សេងទៀតនឹងបន្តប្រដាប់អាវុធ — ប្រសិនបើមិនមែនដោយប្រាក់ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេទេ នោះជាមួយនឹងប្រាក់រាប់លានដុល្លារដែលត្រូវបានដកហូតពីប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ដែលត្រូវបានដកហូតអាវុធទាំងស្រុង។ ខណៈពេលដែលប្រឆាំងនឹងការឃោសនារបស់គណបក្ស SPD និងគណបក្សកណ្តាលក្នុងការពេញចិត្តនឹងការចុះហត្ថលេខាលើសន្ធិសញ្ញានោះ គាត់បានព្យាករណ៍ថាតំបន់ Ruhr នឹងត្រូវបានកាន់កាប់ មិនថាយើងបានចុះហត្ថលេខាអ្វីក៏ដោយ។

១៩២១។

ឆ្នាំនេះត្រូវបានកត់សម្គាល់ដោយការបង្កើតក្រុមក្នុងស្រុកដំបូងគេនៅ Rosenheim និង Landshut។ ហ៊ីត្លែរបានរៀបចំក្រុមបុរសដំបូងដើម្បីការពារបក្ស ហើយបានចាប់ផ្តើមការប្រយុទ្ធរបស់គាត់ប្រឆាំងនឹងចលនាបំបែកខ្លួននៅ Bavaria។ មេដឹកនាំរបស់យើងក៏បានថ្លែងទៅកាន់កិច្ចប្រជុំដែលមានមនុស្សជាង 5000 នាក់នៅក្នុង Circus ក្នុងទីក្រុង Munich។

លោកបានប្រកាសនៅក្នុងកិច្ចប្រជុំរបស់លោកថា ការបំពេញតាមសន្ធិសញ្ញានឹងមិនជួយអ្វីទេ ដូចដែលគណបក្ស SPD គណបក្សកណ្តាល និងគណបក្ស Volkspartei បានអះអាង ក្នុងការកសាងវិបុលភាពអាល្លឺម៉ង់ដោយសន្តិភាព និងស្ងប់ស្ងាត់ ប៉ុន្តែលទ្ធផលនៃគោលនយោបាយដ៏ល្ងង់ខ្លៅនោះច្បាស់ជានឹងធ្វើឱ្យមានអតិផរណាក្នុងទ្រង់ទ្រាយធំ ដែលពាក់ព័ន្ធនឹងការខូចខាតយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរដល់ឧស្សាហកម្មអាល្លឺម៉ង់។ ការអះអាងរបស់ហ៊ីត្លែរថា រដ្ឋាភិបាលក្រហម-ខ្មៅកំពុងមានគម្រោងដកហូតឋានៈជាតួបនីយកម្មផ្លូវដែករដ្ឋ ត្រូវបានប្រកាសថាជា «ការកុហកទទេ»។ ការប៉ុនប៉ងបះបោរក្នុងបក្សត្រូវបានបរាជ័យ។ ហ៊ីត្លែរបានរៀបចំសេចក្តីព្រាងរដ្ឋធម្មនុញ្ញថ្មីរបស់បក្ស ដែលផ្តល់ឱ្យគាត់នូវអំណាចផ្តាច់ការ។

គណបក្សប្រជាធិបតេយ្យសង្គម ដែលមិនអាចបន្តមិនអើពើនឹងឈ្មោះរបស់ហ៊ីត្លែរបាន ឥឡូវនេះបានព្យាយាមកម្ចាត់សត្វខ្លាឃ្មុំរបស់ខ្លួនដោយវិធីសាស្ត្រភេរវកម្ម។ មានការប៉ះទង្គិចគ្នាយ៉ាងសាហាវនៅក្នុងកិច្ចប្រជុំនានា ដែលសរសៃប្រសាទដែករបស់មេដឹកនាំរបស់យើងរក្សាបាននូវដៃខាងលើ។ អង្គរក្សដែលមិនអាចយកឈ្នះបានចំនួន ៤ ត្រូវបានបង្កើតឡើងក្នុងអំឡុងពេលនៃកិច្ចប្រជុំទាំងនោះ ដែលចាប់តាំងពីពេលនោះមកត្រូវបានគេដាក់ឈ្មោះថា 'Sturmabteilung'។

១៩២២។

ខណៈពេលដែលការសញ្ជ័យទីក្រុងមុយនិចកំពុងដំណើរការ ចលនានេះបានចាប់ផ្តើមរីករាលដាលពាសពេញតំបន់បាវ៉ារៀដែលនៅសល់។ ហ៊ីត្លែរបានបដិសេធសំណើទាំងអស់ តាមរយៈការសម្របសម្រួល ដើម្បីចូលរួមជាមួយគណបក្សដទៃទៀត។ គាត់បានបំផ្លាញការបង្កើតគណបក្ស 'ជាតិនិយម' ស្រដៀងគ្នាទាំងអស់បន្តិចម្តងៗ ហើយបានធ្វើឱ្យចលនាសង្គមនិយមជាតិមានអំណាចលើសពួកគេ។

នៅខែតុលា ឆ្នាំ 1922 ហ៊ីត្លែរបានដើរក្បួននាំមុខបុរស 800 នាក់ទៅកាន់ទីក្រុង Coburg ហើយក្នុងរយៈពេលពីរដង 24 ម៉ោងជាលើកដំបូងបានកម្ទេចពួកភេរវករក្រហមនៅក្នុងទីក្រុងនោះ។

អាដុល ហ៊ីត្លែរ បានប្រកាសជាសាធារណៈនៅពេលនោះថា យើងកំពុងប្រញាប់ប្រញាល់យ៉ាងខ្លាំងក្នុងទិសដៅនៃអតិផរណា ដែលគាត់បានមើលឃើញទុកជាមុនថាជាលទ្ធផលនៃគោលនយោបាយនៃសម្ព័ន្ធភាពខ្មៅ-ក្រហម។ គាត់បានក្លាយជា

Machine Translated by Google

ត្រូវបានគេស្គាល់ថាជាសត្រូវដ៏គ្រោះថ្នាក់បំផុត និងគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមបំផុតនៃប្រព័ន្ធ។ សង្គមប្រជាធិបតេយ្យ និងគណបក្សកណ្តាលបានឈប់ការពារខ្លួនដោយការជជែកវែកញែក ហើយបានអនុម័តគោលនយោបាយបរិហារកេរ្តិ៍។

១៩២៣។

នៅខែមករា ឆ្នាំ១៩២៣ សន្និសីទបក្សដ៏អស្ចារ្យលើកដំបូងត្រូវបានធ្វើឡើង ហើយបដាដំបូងនៃបក្សត្រូវបានឧទ្ទិស។ ស្ទូមបាបតេលុងត្រូវបានបញ្ចូលជាផ្លូវការ។

ការឃោសនារបស់បក្សត្រូវបានសិក្សា និងកែលម្អយ៉ាងហ្មត់ចត់ ហើយគោលការណ៍អចិន្ត្រៃយ៍របស់អង្គការត្រូវបានដោះស្រាយ និងបង្កើតឡើង។ អ្នកគាំទ្របានប្រមូលផ្តុំគ្នាយ៉ាងច្រើននៅជុំវិញហ៊ីត្លែរ ដែលភាគច្រើននៃពួកគេសព្វថ្ងៃនេះគឺជាដៃគូដ៏រឹងមាំរបស់គាត់នៅក្នុងការតស៊ូ។ ទន្ទឹមនឹងនេះ ការវាយប្រហារលើគាត់ត្រូវបានបន្តដោយការតាំងចិត្តកាន់តែខ្លាំងឡើង។ គាត់បានរកឃើញខ្លួនឯងនៅក្នុងពន្ធនាគារជាលើកដំបូងដោយចោទប្រកាន់ពីបទរំខានដល់ការប្រជុំរបស់សត្រូវរបស់គាត់។ គាត់ត្រូវបានពិន័យជាប្រាក់ឥតឈប់ឈរ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ គាត់មិនដែលឈប់ប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងប្រព័ន្ធនេះសូម្បីតែមួយវិនាទីឡើយ។

ក្នុងអំឡុងរដូវក្តៅឆ្នាំ 1923 អាដុលហ្វ ហ៊ីត្លែរ បានបន្តបង្ក្រាបភេរវកម្មក្រហមនៅក្នុងទីក្រុងភាគច្រើននៅរដ្ឋបាវ៉ារៀ រួមមាន Ratisbon, Hof, Bayreuth, Nürnberg, Fürth, Ingolstadt, Würzburg, Schweinfurt ដែលជារឿយៗត្រូវចំណាយលើការបង្ហូរឈាមក្នុងការប្រយុទ្ធតាមដងផ្លូវ ដែលក្នុងនោះគាត់បានកម្ចាត់ក្រុមភេរវករសង្គមប្រជាធិបតេយ្យ និងកុម្មុយនិស្ត។

ការតស៊ូរបស់លោកប្រឆាំងនឹងរដ្ឋាភិបាលដែលគ្មានសមត្ថភាពរបស់ Reich ត្រូវបានអមដោយការចោទប្រកាន់ដ៏ជូរចត់។ លោកបានព្យាករណ៍ពីភាពជោគជ័យមិនល្អនៃការតស៊ូដ៏ទន់ខ្សោយរបស់រដ្ឋាភិបាលនៅក្នុងបញ្ហា Ruhr ហើយបានវាយប្រហារឥតឈប់ឈរចំពោះគោលនយោបាយឆោតល្ងង់នៃការយោគយល់គ្នាជាមួយបារាំង និងការបំពេញកាតព្វកិច្ច។ លោកមិនដែលខកខានក្នុងការចង្អុលបង្ហាញពីភាពចាំបាច់នៃការយោគយល់គ្នាជាមួយអង់គ្លេស និងអ៊ីតាលីឡើយ។

នៅក្នុងខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ១៩២៣ អាដុល ហ៊ីត្លែរ បានប៉ុនប៉ងផ្តួលរំលំប្រព័ន្ធនេះ។ ការបះបោរបានបរាជ័យ ហើយហ៊ីត្លែរត្រូវបានចាប់ខ្លួន។

១៩២៤។

ការជំនុំជម្រះដ៏អស្ចារ្យបានធ្វើឡើងនៅទីក្រុងមុយនិចក្នុងខែមីនា ឆ្នាំ១៩២១។ ទោះបីជាត្រូវបានរកឃើញថាមានទោសដោយសារការពិតក៏ដោយ មេដឹកនាំរបស់យើងសម្រេចបាននូវយុត្តិកម្មខាងសីលធម៌ដ៏លើសលប់។ ការការពាររបស់ហ៊ីត្លែរបានជះឥទ្ធិពលដល់តុលាការដល់កម្រិតមួយ ហើយការសន្មត់ការទទួលខុសត្រូវផ្តាច់មុខរបស់គាត់គឺគួរឱ្យជឿជាក់ណាស់ ដែលសុន្ទរកថារបស់មេធាវីដែលចោទប្រកាន់គាត់បានប្រែក្លាយទៅជាសក្ខីកម្មដ៏គួរឱ្យកត់សម្គាល់ចំពោះចេតនាដ៏ថ្លៃថ្នូររបស់គាត់។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ចៅក្រមបានកាត់ទោសគាត់ឱ្យជាប់ឃុំឃាំងមួយរយៈ។

គណបក្សសង្គមនិយមជាតិបានរងទុក្ខដោយការបាត់បង់មេដឹកនាំរបស់ខ្លួន។ គូប្រជែងរបស់ខ្លួនជឿជាក់ថាចលនានេះត្រូវបានបញ្ចប់សម្រាប់ពួកគេ ហើយបានមានភាពក្លាហានក្នុងការចុះហត្ថលេខាលើកតិកាសញ្ញា Dawes ដ៏ល្បីល្បាញ ដោយហេតុនេះបានចាប់ផ្តើមប្រព័ន្ធប្លន់ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ដោយចេតនាដែលត្រូវបាននាំមកដល់ក្បាលនៅក្នុងផែនការយុវជន។ ជាជ័យជំនះដ៏អស្ចារ្យសម្រាប់គណបក្សសង្គមប្រជាធិបតេយ្យ និងកណ្តាល! គោលបំណងនៃការធ្វើជាទាសកររបស់អាល្លឺម៉ង់ត្រូវបានសម្រេច!

ដោយឥតប្រយោជន៍ ហ៊ីត្លែរបានព្យាយាមតាមរយៈសហការីរបស់គាត់ ដែលមានសេរីភាព ដើម្បីប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងកតិកាសញ្ញា Dawes។ ដោយឥតប្រយោជន៍ គាត់បានធ្វើឱ្យពួកគេប្រកាសជាសាធារណៈថា ការធានារបស់គណបក្សកណ្តាល គណបក្ស SPD និង Volkspartei ថា ប្រាក់កម្ចីបរទេសក្រោមផែនការនេះនឹងបង្កើនវិបុលភាពជាតិថា ភាពអត់ការងារធ្វើនឹងឈប់ ថាប្រាក់ឈ្នួលនឹងត្រូវបានដំឡើង និងពន្ធត្រូវបានកាត់បន្ថយ ថាវិស័យកសិកម្មនឹងត្រូវបានសង្គ្រោះ គឺគ្រាន់តែជាការបោកប្រាស់របស់ប្រជាជាតិប៉ុណ្ណោះ។ ដោយឥតប្រយោជន៍ គាត់បានធ្វើឱ្យពួកគេចង្អុលបង្ហាញថា កតិកាសញ្ញា Dawes ត្រូវបានចងភ្ជាប់នឹងការកើនឡើងនៃភាពក្រីក្រ ព្រោះការប្រាក់លើប្រាក់កម្ចីនឹងធ្វើឱ្យឧស្សាហកម្មចុះខ្សោយ ខណៈពេលដែលប្រាក់កម្ចីខ្លួនឯងគ្រាន់តែបម្រើគោលបំណងនៃការបំពេញកាតព្វកិច្ចហិរញ្ញវត្ថុក្រោមផែនការប៉ុណ្ណោះ។ ការក្ស័យធន និងភាពអត់ការងារធ្វើនឹងកើនឡើង ប្រាក់ឈ្នួល

Machine Translated by Google

នឹងធ្លាក់ចុះ តម្លៃ និងពន្ធដារនឹងកើនឡើងបន្ថែមទៀត ហើយកសិករនឹងប្រឈមមុខនឹងការបំផ្លិចបំផ្លាញទាំងស្រុង ហើយត្រូវបង្ខំចិត្តលះបង់អ្វីៗទាំងអស់ដែលពួកគេមាន។

នៅ ថ្ងៃទី 20 ខែធ្នូ ហ៊ីត្លែរបានចាកចេញពីបន្ទាយ។

១៩២៥។

នៅថ្ងៃទី ២៧ ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៩២៥ ការអំពាវនាវរបស់លោក Adolf Hitler ឲ្យមានការកើតជាថ្មីនៃគណបក្សបានបន្ត ហើយលោកបានថ្លែងសុន្ទរកថាដំបូងរបស់លោកបន្ទាប់ពីលោកជាប់ពន្ធនាគារនៅចំពោះមុខទស្សនិកជនចំនួន 4000 នាក់។

ចលនាសង្គមនិយមជាតិត្រូវបានបំបែកបន្ទាប់ពីព្រឹត្តិការណ៍ ថ្ងៃទី 9 ខែវិច្ឆិកា។ ,
ហើយទ្រព្យសម្បត្តិ និងប្រាក់ទាំងអស់របស់គណបក្សត្រូវបានរឹបអូស ដូច្នេះហើយ អាដុល ហ៊ីត្លែរ ឥឡូវនេះបានចាប់ផ្តើមដោយគ្មានអ្វីនៅក្នុងដៃ ដើម្បីកសាងគណបក្សឡើងវិញពីគ្រឹះរបស់ខ្លួន។ វ៉ររ៉ាត និង ហ្សេម៉ានីយ៉ា នៅទីក្រុងប៉ែរឡាំង បានចំអកឱ្យកិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងរបស់គាត់ និងចំអកឱ្យ "មនុស្សល្ងង់ដែលការជាប់ពន្ធនាគារបានធ្វើឱ្យឆ្កួត"។
យ៉ាងណាក៏ដោយ ការកសាងឡើងវិញនៃបក្សបានបន្តយ៉ាងឆាប់រហ័សក្រោមការដឹកនាំរបស់ហ៊ីត្លែរ។ មេដឹកនាំចាស់ៗបានប្រមូលផ្តុំគ្នាយ៉ាងស្មោះត្រង់នៅជុំវិញគាត់ម្តងទៀត។ ហ៊ីត្លែរបានជំរុញសារព័ត៌មានបក្សឱ្យមានសកម្មភាពថ្មី។

នៅខែធ្នូ ឆ្នាំ១៩២៥ គណបក្សនេះមានសមាជិកចំនួន ២៧.០០០នាក់។ មជ្ឈមណ្ឌល និងសង្គមនិយម
ពួកអ្នកប្រជាធិបតេយ្យដែលមានការភ័យខ្លាចបានចេញសេចក្តីសម្រេចថា មេដឹកនាំរូបនេះមិនគួរនិយាយជាសាធារណៈរយៈពេលពីរឆ្នាំ។

១៩២៦។

ខែមិថុនា ឆ្នាំនេះ បានឃើញសន្និសីទបក្សលើកដំបូងចាប់តាំងពីការជាប់ពន្ធនាគាររបស់ហ៊ីត្លែរ។

ពិតពពួកអ្នកមាននៅតែជឿជាក់ថា គោលនយោបាយនៃការបំពេញតាមតម្រូវការនឹងជួយសង្គ្រោះប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ ហើយកតិកាសញ្ញា Dawes នឹងធ្វើឱ្យឧស្សាហកម្មរស់ឡើងវិញ។ ពួកម៉ាក្សជឿជាក់ថា ការត្រួតត្រារបស់ពួកគេមិនអាចរង្គោះរង្គើបានឡើយ។

ប្រធានាធិបតី វ៉ុន ហ៊ីនដិនប៊ឺក បានបែកចេញពីអ្នកគាំទ្ររបស់គាត់ ហើយបានដើរក្បួនជាមួយគណបក្សកណ្តាល និងគណបក្ស SPD។ គណបក្សបានបន្តការតស៊ូ។ នៅចុងឆ្នាំនេះ គណបក្សនេះមានសមាជិកចំនួន ៤៩.០០០ នាក់។

១៩២៧។

បទបញ្ជាហាមឃាត់ហ៊ីត្លែរមិនឱ្យនិយាយជាសាធារណៈត្រូវបានដកចេញ ព្រោះវាត្រូវបានគេរកឃើញថាមិនអាចអនុវត្តវាបាន។ គាត់បានថ្លែងទៅកាន់កិច្ចប្រជុំធំៗមួយចំនួន។ ជារៀងរាល់ខែបានឃើញគណបក្សកាន់តែរឹងមាំឡើងៗ។

ការវិវឌ្ឍទាំងអស់បានបង្ហាញឲ្យឃើញកាន់តែច្បាស់ថា ហ៊ីត្លែរនិយាយត្រូវ។
កតិកាសញ្ញា Dawes ត្រូវបានលាតត្រដាង ហើយផលវិបាករបស់វាគឺអស្ចារ្យណាស់។ គណបក្សសង្គមប្រជាធិបតេយ្យ និងគណបក្សកណ្តាលបានព្យាយាមជួយសង្គ្រោះអ្វីដែលអាចត្រូវបានសង្គ្រោះតាមរយៈការកុហក និងការរំលោភបំពាន។

នៅខែសីហា ហ៊ីត្លែរបានកោះប្រជុំសន្និសីទបក្សមួយនៅទីក្រុងនឺនប៊ឺក ដែលទទួលបានជោគជ័យយ៉ាងធំធេង។ នៅចុងឆ្នាំនេះ បក្សនេះមានសមាជិកចំនួន ៧២.០០០ នាក់។

១៩២៨។

អាដុល ហ៊ីត្លែរ បានដឹកនាំគណបក្សរបស់គាត់ក្នុងការវាយប្រហារកាន់តែខ្លាំងឡើងលើប្រព័ន្ធដែលមានស្រាប់។ សង្គមនិយមជាតិឥឡូវនេះគឺជាសត្រូវដែលមិនអាចគេចផុតបានរបស់អ្នកបំផ្លាញប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ទាំងក្នុង និងក្រៅប្រទេស។
ហ៊ីត្លែរបានដឹកនាំការវាយប្រហាររបស់គាត់ជាពិសេសប្រឆាំងនឹងការបំផ្លិចបំផ្លាញដ៏គ្មានន័យរបស់កសិករ និងវណ្ណៈកណ្តាល។ គាត់បានព្យាករណ៍ពីគ្រោះមហន្តរាយដែលនឹងធ្លាក់មកលើទីផ្សារក្នុងស្រុក។ គាត់បានប្រកាសនៅក្នុងកិច្ចប្រជុំរាប់រយដងម្តងហើយម្តងទៀតថាគោលនយោបាយនៃការបំពេញបំណងគឺជាភាពល្ងង់ខ្លៅ ហើយថាវា...

Machine Translated by Google

ផលវិបាកនឹងមានន័យថាការស្លាប់ និងការបំផ្លិចបំផ្លាញដល់ឧស្សាហកម្មអាល្លឺម៉ង់។ គណបក្សសង្គមប្រជាធិបតេយ្យ និងគណបក្សកណ្តាលបានចំអក និងចំអកឱ្យក្នុងការប៉ុនប៉ងសងសឹករបស់ពួកគេ។ ការកុហក និងការរំលោភបំពានរបស់ពួកគេត្រូវបានដឹកនាំទៅរកហ៊ីត្លែរផ្ទាល់។

នៅចុងឆ្នាំនេះ សមាជិកមានចំនួន ១០៨.០០០ នាក់ ហើយសមាជិកបក្សមានចំនួន ១២ នាក់។
អង្គុយនៅ Reichstag ។

១៩២៩។

អាដុល ហ៊ីត្លែរ បានបន្តការតស៊ូរបស់គាត់ជាមួយប្រព័ន្ធដែលមានស្រាប់ដោយថាមពលដ៏មិនចេះនឿយហត់។ សារព័ត៌មានរបស់គណបក្សត្រូវបានធ្វើឱ្យល្អឥតខ្ចោះ ស្ទីម៉ាបតេលុងបានកើនឡើង ការបង្កើតក្រុមត្រូវបានពង្រឹង និងការឃោសនាកាន់តែខ្លាំងឡើង។ គោលលទ្ធិនៃសង្គមនិយមជាតិបានចាប់ផ្តើមជ្រាបចូលយ៉ាងជ្រៅទៅក្នុងស្មារតីជាតិ។

នៅ ថ្ងៃទី៤ ខែសីហា សន្និសីទបក្សលើកទី២ បានធ្វើឡើងនៅទីក្រុងនឹនបឺក ក្នុងទ្រង់ទ្រាយធំមួយ។ ហ៊ីត្លែរបានវាយប្រហារប្រព័ន្ធខ្មៅ-ក្រហមដោយថាមពលកាន់តែខ្លាំងឡើងៗ ហើយបានឈរដោយគ្មានគូប្រជែងជាមេដឹកនាំដ៏មានឥទ្ធិពលបំផុតប្រឆាំងនឹងអ្វីៗទាំងអស់ដែលមានន័យថា «លទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យ»។ ការប៉ុនប៉ងទាំងអស់ដើម្បីបណ្តេញគាត់ចេញពីភាពជាអ្នកដឹកនាំរបស់បក្សត្រូវបានកំទេច។

នៅចុងឆ្នាំនេះ គណបក្សមានសមាជិកចំនួន ១៧៨.០០០ នាក់។

១៩៣០។

ការតស៊ូប្រឆាំងនឹងផែនការយុវជនកំពុងដំណើរការយ៉ាងពេញទំហឹង។ ហ៊ីនដិនប៊ឺក បានការពារវាដោយថាមពល ដោយអះអាងថា តាមរយៈផែនការនេះ ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់នឹងត្រូវបានសង្គ្រោះ ឧស្សាហកម្មអាល្លឺម៉ង់នឹងរស់ឡើងវិញ ភាពអត់ការងារធ្វើនឹងត្រូវបានបញ្ឈប់ កសិករនឹងដកដង្ហើមឡើងវិញ និងថាវានឹងអាចធ្វើទៅបានដើម្បីបន្ធូរបន្ថយពន្ធ។

អាដុល ហ៊ីត្លែរ បានពិពណ៌នាអំពីទស្សនៈបែបនេះថាមិនពិត និងបណ្តាលឲ្យស្លាប់។ គាត់បានព្យាករណ៍ផ្ទុយពីនេះ។ គណបក្សរបស់គាត់បានបន្តបំភ្លឺប្រជាជាតិក្នុងចំណោមការប្រយុទ្ធគ្នាយ៉ាងខ្លាំងក្លា។ ក្រុមប្រឆាំងបានឆ្លើយតបដោយការភូតកុហកជាបន្តបន្ទាប់។

ការបោះឆ្នោតទៅកាន់ Reichstag បានធ្វើឡើងនៅ ថ្ងៃទី 14 ខែកញ្ញា។ , ១៩៣០។ គណបក្សនេះទទួលបានការបោះឆ្នោត ៦,៥ សំឡេង
លានសំឡេងឆ្នោត និងសមាជិកចំនួន ១០៧ រូបត្រូវបានជ្រើសតាំង។ ការរៀបចំផ្ទៃក្នុងរបស់ខ្លួនកាន់តែរឹងមាំជាងពេលណាៗទាំងអស់។
ការប៉ុនប៉ងបះបោរតូចតាចមួយចំនួន ដែលត្រូវបានជំរុញពីខាងក្រៅ ត្រូវបានហ៊ីត្លែរបង្ក្រាបភ្លាមៗ ហើយអ្នកដែលមិនចុះចូលដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ ត្រូវបានបណ្តេញចេញ។

គណបក្សកណ្តាល ដែលឥឡូវនេះបានប្រគល់ខ្លួនទៅក្នុងដៃរបស់គណបក្ស SPD ទោះបីល្អឬអាក្រក់ក៏ដោយ បានចាប់ផ្តើមញុះញង់សាសនាចក្រប្រឆាំងនឹងហ៊ីត្លែរ។ ប៊ីស្សព និងបូជាចារ្យ ដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់គណបក្សកណ្តាល បានចាប់ផ្តើមការវាយប្រហារយ៉ាងខ្លាំងក្លាប្រឆាំងនឹងចលនាសង្គមនិយមជាតិ បានបណ្តេញអ្នកកាន់សាសនារបស់ខ្លួនចេញ ហើយថែមទាំងបដិសេធមិនឱ្យពួកគេបញ្ចុះសពគ្រីស្ទានទៀតផង។ ហ៊ីត្លែរនៅតែប្រកាន់ខ្ជាប់នូវជំនឿរបស់គាត់ថា គណបក្សកណ្តាលបានបំផ្លិចបំផ្លាញប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ ហើយបានបន្តការតស៊ូរបស់គាត់ប្រឆាំងនឹងវាដោយការតាំងចិត្តកាន់តែខ្លាំងជាងមុន។ គាត់បានបដិសេធយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ចំពោះការប៉ុនប៉ងណាមួយដើម្បីជំរិតទារប្រាក់ពីការកែប្រែគំនិតរបស់គាត់ពីគាត់។

នៅចុងឆ្នាំនេះ គណបក្សមានសមាជិកចំនួន ៣៨៩.០០០ នាក់។

១៩៣១។

ការប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងផែនការយុវជនបានបន្ត។ ផលវិបាកដែលហ៊ីត្លែរបានមើលឃើញទុកជាមុនបានក្លាយជាការពិត។

Machine Translated by Google

រដ្ឋាភិបាលបានចាប់ផ្តើមគ្រប់គ្រងតាមរយៈវិធានការបន្ទាន់ ដោយគិតដូច្នេះដើម្បីជួយសង្គ្រោះឧស្សាហកម្ម។ ជម្លោះដ៏ខ្លាំងក្លាបានកើតឡើង ដែល Adolf Hitler បានចង្អុលបង្ហាញម្តងទៀតអំពីផលវិបាកដ៏ធ្ងន់ធ្ងរនៃគោលនយោបាយនោះ។ ក្នុងរយៈពេលពីរបីខែ — សូម្បីតែពីរបីសប្តាហ៍ — គាត់ត្រូវបានបង្ហាញថាត្រឹមត្រូវ។

ទន្ទឹមនឹងនេះ កាសែតសង្គមនិយមជាតិមួយចំនួនបានចាប់ផ្តើមដំណើរការ ហើយការិយាល័យបោះពុម្ពផ្សាយកណ្តាលរបស់បក្សបានរីកចម្រើនបន្តិចម្តងៗទៅជាសហគ្រាសដ៏ធំមួយ។ អង្គការនេះបានក្លាយជាមានប្រសិទ្ធភាពខ្ពស់ ហើយ Sturmabteilung បានឈានដល់ដំណាក់កាលអភិវឌ្ឍន៍ខ្ពស់មួយក្នុងរយៈពេល។

គូប្រជែងរបស់យើងបានបោកបញ្ឆោត ហើយអនុញ្ញាតឱ្យមានការបញ្ជាទិញទំនិញនៅប្រទេសបារាំង។

នៅចុងឆ្នាំ 1931 សមាជិកភាពនៃគណបក្សហ៊ីត្លែរបានកើនឡើងដល់ 806,000 នាក់ មួយខែក្រោយមកមានចំនួន 862,000 នាក់ និងមួយខែក្រោយមកមានចំនួន 920,000 នាក់។ នៅថ្ងៃបោះឆ្នោតមានសមាជិកប្រហែលមួយលាននាក់ និងអ្នកគាំទ្ររាប់លាននាក់នៅឯការិយាល័យបោះឆ្នោត។

បុរសម្នាក់ដែលធ្លាប់ជាកម្មករក្រីក្រ ហើយក្រោយមកជាទាហាននៅជួរមុខ ដូច្នេះក្នុងរយៈពេលត្រឹមតែដប់បីឆ្នាំប៉ុណ្ណោះ គាត់បានបង្កើតអង្គការនយោបាយដ៏អស្ចារ្យបំផុតដែលអាល្លឺម៉ង់ធ្លាប់មាន។ ធនធានតែមួយគត់ដែលប្រឆាំងនឹងបុរសម្នាក់នេះដែលគូប្រជែងរបស់គាត់អាចប្រើប្រាស់បានគឺការកុហក និងការបរិហារកេរ្តិ៍។ ហើយគាត់តែងតែឈ្នះរហូតមកដល់ពេលនេះ បើទោះបីជាមានការកុហកទាំងអស់ក៏ដោយ ហើយលើកនេះគាត់ជិតត្រូវបានជ្រើសរើសជាប្រធានាធិបតីនៃចក្រភពអាល្លឺម៉ង់។

តើមាននរណាម្នាក់នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រទាំងមូលនៃប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ដែលធ្លាប់សម្រេចបានសមិទ្ធផលស្រដៀងគ្នានេះក្នុងរយៈពេលដប់ពីរឆ្នាំ ដោយប្រឈមមុខនឹងការប្រឆាំងពីគណបក្ស ហិរញ្ញវត្ថុខ្ពស់ មូលធន សារព័ត៌មាន មតិសាធារណៈ រដ្ឋបាល ការកុហក ភេរវកម្ម និងការធ្វើទុក្ខបុកម្នេញដែរឬទេ?

នេះមិនមែនជាក្មេងដែលមានទីជម្រកទេ តាំងពីក្មេងមក គាត់គឺជាបុរសម្នាក់ដែលស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាពដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត។ អត្ថន័យនៃពាក្យនេះ ដោយពឹងផ្អែកតែលើកម្លាំងផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់។

Machine Translated by Google

បុព្វកថា

នៅ Weimar ក្នុងឆ្នាំ 1926 ក្រុមប្រឹក្សាបក្សបានសម្រេចចិត្តបោះពុម្ពសៀវភៅតូចៗមួយចំនួន ដោយពិភាក្សាជាទម្រង់សង្ខេបជាមួយនឹងសំណួរជាមូលដ្ឋានដែលប៉ះពាល់ដល់គ្រប់ទិដ្ឋភាពនៃជីវិតនយោបាយនៅក្នុងប្រទេសអាល្លឺម៉ង់។ ចេតនារបស់យើងគឺ និងគឺដើម្បីបង្ហាញរូបភាពដែលស៊ីសង្វាក់គ្នា និងពេញលេញនៃអាកប្បកិរិយារបស់សង្គមនិយមជាតិចំពោះភារកិច្ចផ្សេងៗនៃជីវិតសាធារណៈរបស់យើង និងរបៀបដែលវាសង្ឃឹមថានឹងលុបបំបាត់កំហុស និងចំណុចខ្វះខាតរបស់វា។

ដូច្នេះភារកិច្ចរបស់យើងគឺត្រូវពិនិត្យមើលឱ្យបានហ្មត់ចត់អំពីរបៀបដែលវាឈរ បន្ទាប់មកសាកសួរតាមបែបវិទ្យាសាស្ត្រថាវាមានប្រភពមកពីណា ហើយចុងក្រោយជាមួយនឹងការបំផុសគំនិតច្នៃប្រឌិត ដើម្បីឆ្លើយសំណួរដ៏សំខាន់មួយថា តើអ្វីទៅ? គោលបំណងសំខាន់នៃខិត្តប័ណ្ណទាំងនេះគឺដើម្បីចង្អុលបង្ហាញវិធីសាស្រ្តថ្មីៗសម្រាប់ជីវិតរបស់រដ្ឋ សម្រាប់ហិរញ្ញវត្ថុ និងសេដ្ឋកិច្ច ដើម្បីដាក់ 'rocher de bronze' ខ្ពស់ក្នុងអំឡុងពេលវឹកវរ ដើម្បីបង្កើតស្តុកចំណេះដឹងច្បាស់លាស់ដោយការសិក្សាយ៉ាងដិតដល់ ដើម្បីឱ្យចេញពីវាទាំងអស់អាចលេចចេញជាឆន្ទៈនយោបាយរួបរួម។

នៅក្នុងកិច្ចប្រជុំដ៏អស្ចារ្យនៅ ថ្ងៃទី ៣១ ខែសីហា ឆ្នាំ ១៩២៧ អាដុល ហ៊ីត្លែរ បានប្រកាសយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ថា "បញ្ហានៃកម្មវិធីមិនប៉ះពាល់ដល់ក្រុមប្រឹក្សារដ្ឋបាលទេ។ កម្មវិធីត្រូវបានកំណត់ ហើយខ្ញុំនឹងមិនទទួលរងនូវការផ្លាស់ប្តូរគោលការណ៍នៃចលនានោះទេ ដូចដែលបានចែងនៅក្នុងកម្មវិធីរបស់ខ្លួន"។ ជាមួយនឹងការប្រកាសដ៏ម៉ឺងម៉ាត់នេះពីសំណាក់លោក Führer របស់យើង ខ្ញុំសូមភ្ជាប់ខ្លួនខ្ញុំដោយស្មោះអស់ពីចិត្ត ព្រោះគ្មានអ្វីដែលគ្រោះថ្នាក់ជាងដល់អាយុជីវិត និងកម្លាំងវាយប្រហាររបស់ចលនាដូចជារបស់យើងជាងការដែលពេលវេលាកន្លងផុតទៅ កម្មវិធីកំណត់របស់វាគួរតែត្រូវបានទទួលរងនូវការរិះគន់អវិជ្ជមាន។

គ្មានបុរសណាម្នាក់ដែលមានអារម្មណ៍ថាគាត់មិនអាចទៅជាមួយយើងទាំងស្រុងនៅក្នុងបញ្ហាជ្វីហ្វ ក្នុងការប្រយុទ្ធរបស់យើងប្រឆាំងនឹងហិរញ្ញវត្ថុខ្ពស់ កតិកាសញ្ញា Dawes និងគោលនយោបាយក្រីក្រ ឬនៅក្នុងសំណួរផ្សេងទៀតដែលមាននៅក្នុងកម្មវិធីរបស់យើង ឬមានទំនោរចង់ដោះដូរសេរីភាពរបស់ប្រជាជាតិអាល្លឺម៉ង់តាមរយៈសម្ព័ន្ធប្រជាជាតិ កតិកាសញ្ញា Locarno ដោយការសម្របសម្រួល និងភាពកំសាក ត្រូវអនុវត្តចំពោះយើងឡើយ។ កន្លែងរបស់គាត់គឺនៅខាងក្រៅ NSDAP យើងបដិសេធទាំងស្រុងនូវ 'ចំណេះដឹងឯកជនដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់' ដែលគាត់ត្រៀមខ្លួនរួចជាស្រេចដើម្បីចាក់ផ្សាយនៅក្នុងសុន្ទរកថា និងការផ្សព្វផ្សាយព័ត៌មានតាមវេទិកា។

បុរសម្នាក់ដែលយល់ស្របជាមូលដ្ឋានជាមួយគោលការណ៍របស់យើង ប្រហែលជាមានការសង្ស័យអំពីព័ត៌មានលម្អិតតូចតាចមួយចំនួន ព្រោះយើងមិនអាចរំពឹងថានឹងយល់ស្របទាំងស្រុងលើគ្រប់សំណួរទាំងអស់នោះទេ ជាពិសេសនៅក្នុងចលនានយោបាយដ៏ខ្លាំងក្លាមួយ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ វាជាបញ្ហាខុសគ្នា នៅពេលដែលសត្រូវនយោបាយបានធ្វើឱ្យចំណុចណាមួយមានភាពច្របូកច្របល់ដោយការបំភ្លៃដ៏គួរឲ្យស្អប់ខ្ពើម ដែលហួសពីចំណុចសំខាន់ ដូចដែលបានកើតឡើង។ ក្នុងករណីបែបនេះ ការអត្ថាធិប្បាយជាផ្លូវការគឺចាំបាច់។

យើងបដិសេធមិនផ្លាស់ប្តូរកម្មវិធីរបស់យើងដោយសារហេតុផលនៃភាពសមស្រប ដូចដែលភាគីដទៃទៀតធ្វើ ដើម្បីឲ្យសមស្របទៅនឹងលក្ខខណ្ឌដែលគេហៅថាបានផ្លាស់ប្តូរនោះទេ។ យើងមានបំណងធ្វើឲ្យលក្ខខណ្ឌសមស្របទៅនឹងកម្មវិធីរបស់យើង ដោយការធ្វើឲ្យវាក្លាយជាស្ទាត់ជំនាញ។

ខ្ញុំត្រូវបានចាត់តាំងដោយ Adolf Hitler ឱ្យចេញខិត្តប័ណ្ណស៊េរីនេះ ដែលជា
ដើម្បីបង្កើតជាអក្សរសិល្ប៍ផ្លូវការរបស់គណបក្ស។

ខ្ញុំបានរួមបញ្ចូលសេចក្តីថ្លែងការណ៍ផ្លូវការរបស់គណបក្សចុះថ្ងៃទី 6 ខែមីនា ឆ្នាំ 1930; ព្រមទាំងចម្លើយរបស់ខ្ញុំចំពោះសំណួរចំនួនដប់ដែលដាក់ដោយ Deutsche Tageszeitung ដែលជាស្ថាប័នឈានមុខគេរបស់ Reichslandbund។
កាសែតនោះទទួលយកចម្លើយរបស់ខ្ញុំ។

នេះគឺជាមធ្យោបាយដ៏ល្អបំផុត និងមានប្រសិទ្ធភាពបំផុតក្នុងការកម្ចាត់ការភូតកុហកទាំងអស់អំពីទំនោរមិនល្អរបស់យើងចំពោះភាពជាម្ចាស់ និងមរតកនៃទ្រព្យសម្បត្តិដីធ្លីនៅក្នុងប្រទេសអាល្លឺម៉ង់។

Machine Translated by Google

១. សេចក្តីថ្លែងការណ៍ផ្លូវការរបស់គណបក្សស្តីពីជំហររបស់ NSDAP ទាក់ទងនឹងចំនួនប្រជាជនកសិកម្ម និងកសិកម្ម

ទីក្រុងមុយនិច ថ្ងៃទី 6 ខែមីនា ឆ្នាំ 1930

១. សារៈសំខាន់នៃវណ្ណៈកសិករ និងវិស័យកសិកម្មសម្រាប់ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់

ប្រជាជាតិអាល្លឺម៉ង់ទទួលបានចំណែកដ៏ច្រើននៃស្បៀងអាហាររបស់ពួកគេពីការនាំចូលស្បៀងអាហារពីបរទេស។ មុនសង្គ្រាមលោកលើកទីមួយ យើងអាចទូទាត់សងសម្រាប់ការនាំចូលទាំងនេះជាមួយនឹងការនាំចេញឧស្សាហកម្មរបស់យើង ពាណិជ្ជកម្មរបស់យើង និងប្រាក់បញ្ញើមូលធនរបស់យើងនៅបរទេស។ លទ្ធផលនៃសង្គ្រាមបានបញ្ចប់លទ្ធភាពនេះ។

សព្វថ្ងៃនេះ យើងកំពុងបង់ថ្លៃអាហារនាំចូលរបស់យើងភាគច្រើនដោយមានជំនួយពីប្រាក់កម្ចីបរទេស ដែលជំរុញឱ្យប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ជំពាក់បំណុលកាន់តែច្រើនឡើងៗចំពោះអ្នកផ្តល់ហិរញ្ញប្បទានអន្តរជាតិដែលផ្តល់ឥណទាន។ ប្រសិនបើអ្វីៗនៅតែបន្តដូចដើម ប្រជាជនអាល្លឺម៉ង់នឹងកាន់តែក្រីក្រ។

លទ្ធភាពតែមួយគត់នៃការរត់គេចពីការគ្រប់គ្រងដ៏តឹងរ៉ឹងនេះគឺស្ថិតនៅក្នុងសមត្ថភាពរបស់ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ក្នុងការផលិតស្បៀងអាហារសំខាន់ៗនៅផ្ទះ។ ដូច្នេះហើយ ការបង្កើនផលិតកម្មដោយកសិកម្មអាល្លឺម៉ង់គឺជាបញ្ហានៃជីវិត និងសេចក្តីស្លាប់សម្រាប់ប្រជាជាតិអាល្លឺម៉ង់។

លើសពីនេះ ប្រជាជនទូទាំងប្រទេស ដែលមានសេដ្ឋកិច្ចរឹងមាំ និងមានផលិតភាពខ្ពស់ គឺមានសារៈសំខាន់សម្រាប់ឧស្សាហកម្មរបស់យើង ដែលនាពេលអនាគតនឹងមានការងារកាន់តែច្រើនឡើងៗដែលត្រូវស្វែងរកនៅក្នុងទីផ្សារក្នុងស្រុក។

យើងក៏ចាត់ទុកប្រជាជនប្រទេសថាជាអ្នកទទួលមរតកសុខភាព ជាប្រភពនៃយុវជនរបស់ប្រទេសជាតិ និងជាឆ្អឹងខ្នងនៃកម្លាំងប្រដាប់អាវុធរបស់ខ្លួន។

ការរក្សាបាននូវវណ្ណៈកសិកម្មដែលមានប្រសិទ្ធភាព ដែលកើនឡើងជាលំដាប់នៅពេលដែលចំនួនប្រជាជនទូទៅកើនឡើង គឺជាមូលដ្ឋានគ្រឹះដ៏សំខាន់មួយនៅក្នុងវេទិកាសង្គមនិយមជាតិ ពីព្រោះចលនារបស់យើងគិតគូរពីសុខុមាលភាពរបស់ប្រជាជនយើងទាំងអស់ជំនាន់ក្រោយៗទៀត។

២. ការមិនអើពើរបស់រដ្ឋបច្ចុប្បន្នចំពោះវណ្ណៈកសិករ និងកសិកម្ម

ផលិតកម្មកសិកម្ម ដែលមានសមត្ថភាពបង្កើន កំពុងត្រូវបានរារាំង ពីព្រោះការជំពាក់បំណុលកាន់តែច្រើនឡើងរបស់កសិកររារាំងពួកគេពីការទិញរបស់ចាំបាច់សម្រាប់ការដាំដុះ ហើយដោយសារតែការពិតដែលថាការធ្វើស្រែចម្ការមិនទទួលបានផលចំណេញ លុបបំបាត់ការលើកទឹកចិត្តក្នុងការបង្កើនផលិតកម្ម។

មូលហេតុដែលធ្វើឲ្យការធ្វើស្រែចម្ការមិនផ្តល់ផលចំណេញគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់កម្លាំងពលកម្ម គឺត្រូវស្វែងរក៖

១. នៅក្នុងគោលនយោបាយសារពើពន្ធដែលមានស្រាប់ ដែលដាក់បន្ទុកហួសហេតុពេកលើវិស័យកសិកម្ម។ នេះគឺដោយសារតែការពិចារណារបស់គណបក្ស និងដោយសារតែទីផ្សារប្រាក់ពិភពលោករបស់ជនជាតិយូដា — ដែលពិតជាគ្រប់គ្រងលទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យសភានៅក្នុងប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ — ចង់បំផ្លាញវិស័យកសិកម្មរបស់អាល្លឺម៉ង់ ព្រោះវានឹងធ្វើឱ្យប្រជាជាតិអាល្លឺម៉ង់ និងជាពិសេសវណ្ណៈកម្មករ ស្ថិតនៅក្រោមការអាណិតអាសូររបស់ខ្លួន។

Machine Translated by Google

២. ក្នុងការប្រកួតប្រជែងរបស់កសិករបរទេស ដែលធ្វើការក្រោមលក្ខខណ្ឌអំណោយផលជាង និងអ្នកដែលមិនត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយគោលនយោបាយការពារកសិកម្មអាល្លឺម៉ង់។

៣. នៅក្នុងប្រាក់ចំណេញហួសហេតុដែលធ្វើឡើងដោយឈ្មួញកណ្តាលលក់ដុំធំៗ ដែលបានជំរុញខ្លួនឯងនៅចន្លោះអ្នកផលិត និងអ្នកប្រើប្រាស់។

៤. ក្នុងអត្រាដ៏គៀបសង្កត់ កសិករត្រូវចំណាយសម្រាប់ថាមពលអគ្គិសនី និងជីសិប្បនិម្មិតដើម្បីកង្វល់ភាគច្រើនដឹកនាំដោយជនជាតិយូដា។

ការយកពន្ធខ្ពស់មិនអាចបំពេញបានពីផលចំណេញតិចតួចសម្រាប់កម្លាំងពលកម្មលើដីធ្លីនោះទេ។ កសិករត្រូវបង្ខំចិត្តជំពាក់បំណុលគេ និងបង់ការប្រាក់ខ្ពស់សម្រាប់ប្រាក់កម្ចី។ គាត់លិចកាន់តែជ្រៅទៅៗនៅក្រោមរបបផ្តាច់ការនេះ ហើយនៅទីបំផុតបាត់បង់ទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់ដែលគាត់មានទៅឱ្យអ្នកឱ្យខ្ចីប្រាក់ជនជាតិយូដា។ វណ្ណៈកសិករអាល្លឺម៉ង់កំពុងត្រូវបានគេរឹបអូស។

៣. នៅក្នុងរដ្ឋកាល ដូចដែលយើងសង្ឃឹមថានឹងឃើញវា សិទ្ធិដីធ្លីនឹងត្រូវបានគោរព ហើយនឹងមានគោលនយោបាយកសិកម្មសម្រាប់ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់។

គ្មានក្តីសង្ឃឹមណាមួយចំពោះការកែលម្អយ៉ាងខ្លាំងនៃស្ថានភាពភាពក្រីក្ររបស់ប្រជាជនក្នុងប្រទេស ឬការរស់ឡើងវិញនៃវិស័យកសិកម្មនោះទេ ដរាបណារដ្ឋាភិបាលអាល្លឺម៉ង់ត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយអ្នកមានលុយអន្តរជាតិ ដោយមានជំនួយពីប្រព័ន្ធរដ្ឋាភិបាលប្រជាធិបតេយ្យសភា ព្រោះបំណងប្រាថ្នាទាំងនេះបំផ្លាញកម្លាំងរបស់អាល្លឺម៉ង់ ដែលផ្អែកលើដីធ្លី។

នៅក្នុងរដ្ឋអាល្លឺម៉ង់ថ្មី និងខុសគ្នាខ្លាំង ដែលយើងប្រាថ្នាចង់បាន កសិករ និងវិស័យកសិកម្មនឹងទទួលបានការពិចារណា ដែលជាកាតព្វកិច្ចរបស់ពួកគេ ដោយសារតែពួកគេជាការគាំទ្រដ៏សំខាន់របស់រដ្ឋអាល្លឺម៉ង់ជាតិពិតប្រាកដ។

ពីនេះតម្រូវការដូចខាងក្រោមលេចឡើង៖

១. ទឹកដីនៃប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ ដែលត្រូវបានប្រជាជាតិអាល្លឺម៉ង់ទទួលបាន និងការពារ ត្រូវតែបម្រើប្រជាជាតិអាល្លឺម៉ង់ ជាជម្រក និងជាមធ្យោបាយនៃការរស់នៅ។ អ្នកដែលកាន់កាប់ដីធ្លីត្រូវតែគ្រប់គ្រងវាតាមន័យនេះ។

2. មានតែសមាជិកនៃប្រជាជាតិអាល្លឺម៉ង់ទេដែលអាចមានដីធ្លី។

៣. ដីធ្លីដែលពួកគេទទួលបានស្របច្បាប់ ត្រូវបានចាត់ទុកថាជាទ្រព្យសម្បត្តិដែលអាចទទួលមរតកបាន។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ សិទ្ធិកាន់កាប់ទ្រព្យសម្បត្តិ ត្រូវបានភ្ជាប់ជាមួយនឹងកាតព្វកិច្ចក្នុងការប្រើប្រាស់វាដើម្បីផលប្រយោជន៍ជាតិ។
តុលាការពិសេសនឹងត្រូវបានតែងតាំងដើម្បីត្រួតពិនិត្យកាតព្វកិច្ចនេះ។ តុលាការពិសេសទាំងនេះត្រូវមានតំណាងមកពីគ្រប់ក្រសួងទាំងអស់នៃថ្នាក់កាន់កាប់ដីធ្លី និងតំណាងរដ្ឋម្នាក់។

៤. ដីអាល្លឺម៉ង់មិនអាចក្លាយជាវត្ថុនៃការរំពឹងទុកផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុបានទេ ហើយក៏មិនអាចផ្តល់ប្រាក់ចំណូលដែលមិនបានរកសម្រាប់ម្ចាស់របស់វាដែរ។ វាអាចទទួលបានដោយបុគ្គលដែលត្រៀមខ្លួនដាំដុះវាដោយខ្លួនឯង។ ដូច្នេះ រដ្ឋមានសិទ្ធិកាន់កាប់ជាមុនលើការលក់ដីនីមួយៗ។
វាត្រូវបានហាមឃាត់មិនឱ្យបញ្ចាំដីទៅឱ្យអ្នកឱ្យខ្ចីប្រាក់ឯកជន។ ប្រាក់កម្ចីចាំបាច់សម្រាប់ការដាំដុះក្នុងលក្ខខណ្ឌងាយស្រួលនឹងត្រូវបានផ្តល់ឱ្យកសិករដោយសមាគមដែលទទួលស្គាល់ដោយរដ្ឋ ឬដោយរដ្ឋខ្លួនឯង។

៥. ថ្លៃសេវានឹងត្រូវបង់ទៅរដ្ឋសម្រាប់ការប្រើប្រាស់ដីធ្លីទៅតាមវិសាលភាព និងគុណភាពនៃទ្រព្យសម្បត្តិ។ ពន្ធលើដីធ្លីនេះនឹងលុបបំបាត់ការយកពន្ធបន្ថែមទៀតលើទ្រព្យសម្បត្តិដីធ្លី។

៦. គ្មានច្បាប់តឹងរ៉ឹងណាមួយអាចដាក់ចេញទាក់ទងនឹងបរិមាណនៃការដាំដុះនោះទេ។ ពីទស្សនៈនៃគោលនយោបាយប្រជាជនរបស់យើង យើងត្រូវការចំនួនដ៏ច្រើននៃកសិករខ្នាតតូច និងមធ្យម។

Machine Translated by Google

កសិដ្ឋាន។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ការធ្វើស្រែចម្ការក្នុងទ្រង់ទ្រាយធំមានតួនាទីសំខាន់ណាស់ ហើយប្រសិនបើវារក្សាបាននូវទំនាក់ទំនងល្អជាមួយអាជីវកម្មខ្នាតតូច វាសមហេតុផល។

៧. ច្បាប់ស្តីពីមរតកនឹងត្រូវបានទាមទារដើម្បីការពារការបែងចែកទ្រព្យសម្បត្តិរង និងការប្រមូលផ្តុំបំណុលលើវា។

៨. រដ្ឋមានសិទ្ធិក្នុងការកាន់កាប់ដីធ្លី ហើយសំណងសមស្របត្រូវមានបានផ្តល់៖

ក. នៅពេលដែលមិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់សមាជិកនៃប្រទេសណាមួយ;

ខ. នៅពេលដែល — ដោយសាលក្រមរបស់តុលាការដីធ្លី — វាត្រូវបានសម្រេចថាម្ចាស់របស់វា ដោយអំពើអាក្រក់ការធ្វើស្រែចម្ការ មិនមែនកំពុងធ្វើសកម្មភាពក្នុងផលប្រយោជន៍ជាតិទេ។

គ. សម្រាប់គោលបំណងនៃការតាំងទីលំនៅរបស់កសិករឯករាជ្យនៅលើវា នៅពេលដែលម្ចាស់មិនដាំដុះវាដោយខ្លួនឯង។

ឃ. នៅពេលដែលវាត្រូវបានទាមទារសម្រាប់គោលបំណងពិសេសរបស់រដ្ឋក្នុងផលប្រយោជន៍ជាតិ (ឧ. ការទំនាក់ទំនង ការការពារជាតិ)។ ដីដែលទទួលបានដោយខុសច្បាប់ (យោងតាមច្បាប់អាល្លឺម៉ង់) អាចត្រូវបានរឹបអូសដោយគ្មានសំណង។

នេះ រដ្ឋមានកាតព្វកិច្ចធ្វើអាណានិគមលើដីដែលមានរួចហើយ តាមរយៈគម្រោង ៩. ដោយផ្អែកលើការពិចារណាខ្ពស់លើគោលនយោបាយចំនួនប្រជាជន។ ដីត្រូវបែងចែកឱ្យអ្នកតាំងលំនៅជាកម្មសិទ្ធិមរតកក្រោមលក្ខខណ្ឌដែលនឹងធ្វើឱ្យជីវភាពរស់នៅអាចធ្វើទៅបាន។ អ្នកតាំងលំនៅត្រូវបានជ្រើសរើសដោយការពិនិត្យលើភាពស័ក្តិសមខាងស៊ីវិល និងវិជ្ជាជីវៈរបស់ពួកគេ។ ការអនុគ្រោះពិសេសនឹងត្រូវបង្ហាញដល់កូនប្រុសរបស់កសិករដែលមិនមានសិទ្ធិទទួលមរតក។

ការធ្វើអាណានិគមនៅព្រំដែនភាគខាងកើតគឺមានសារៈសំខាន់ខ្លាំងណាស់។ ក្នុងករណីនេះ ការបង្កើតកសិដ្ឋានគ្រាន់តែមិនគ្រប់គ្រាន់ទេ ប៉ុន្តែវាចាំបាច់ត្រូវបង្កើតទីប្រជុំជនទីផ្សារទាក់ទងនឹងសាខាឧស្សាហកម្មថ្មី។ នេះគឺជាមធ្យោបាយតែមួយគត់ដើម្បីផ្តល់ឱកាសឱ្យកសិដ្ឋានតូចៗក្លាយជាសំណើរដែលមានប្រយោជន៍។

វានឹងជាកាតព្វកិច្ចនៃគោលនយោបាយការបរទេសរបស់ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ ក្នុងការផ្តល់កន្លែងធំទូលាយសម្រាប់ចិញ្ចឹមជីវិត និងការតាំងទីលំនៅរបស់ប្រជាជនអាល្លឺម៉ង់ដែលកំពុងកើនឡើង។

៤. វណ្ណៈកសិករត្រូវតែត្រូវបានលើកកម្ពស់ទាំងផ្នែកសេដ្ឋកិច្ច និងការអប់រំ

១. ភាពក្រីក្របច្ចុប្បន្នរបស់ប្រជាជនដីធ្លីត្រូវតែត្រូវបានបន្ធូរបន្ថយជាបន្ទាន់ដោយការលើកលែងពន្ធ និងវិធានការបន្ទាន់ផ្សេងទៀត។ បំណុលបន្ថែមទៀតត្រូវតែទប់ស្កាត់ដោយការកាត់បន្ថយអត្រាការប្រាក់លើប្រាក់កម្ចីទៅអត្រាការប្រាក់មុនសង្គ្រាមតាមច្បាប់ និងដោយសកម្មភាពសង្ខេបប្រឆាំងនឹងការជំរិតទារប្រាក់។

២. វាត្រូវតែជាគោលនយោបាយរបស់រដ្ឋក្នុងការធានាថាការធ្វើស្រែចម្ការនឹងត្រូវធ្វើឡើងដើម្បីសងប្រាក់វិញ។ កសិកម្មអាល្លឺម៉ង់ត្រូវតែត្រូវបានការពារដោយពន្ធគយ បទប្បញ្ញត្តិរបស់រដ្ឋលើការនាំចូល និងគម្រោងបណ្តុះបណ្តាលជាតិ។

ការកំណត់តម្លៃផលិតផលកសិកម្មត្រូវតែរួចផុតពីការកេងប្រវ័ញ្ចទីផ្សារ ហើយត្រូវតែបញ្ឈប់ការកេងប្រវ័ញ្ចផលប្រយោជន៍កសិកម្មដោយឈ្មួញកណ្តាលធំៗ ដែលការផ្ទេរអាជីវកម្មរបស់ពួកគេទៅឱ្យសមាគមកសិកម្មត្រូវតែត្រូវបានលើកទឹកចិត្តដោយរដ្ឋ។

ភារកិច្ចរបស់អង្គការវិជ្ជាជីវៈបែបនេះគឺកាត់បន្ថយការចំណាយលើប្រតិបត្តិការរបស់កសិករ និងបង្កើនផលិតកម្ម។ (ការផ្គត់ផ្គង់ឧបករណ៍ ជីលាមកសត្វគ្រាប់ពូជ ការបង្កាត់ពូជ

Machine Translated by Google

ស្តុកលើលក្ខខណ្ឌអំណោយផល ការកែលម្អ សង្គ្រាមប្រឆាំងនឹងសត្វល្អិត ដំបូន្មានឥតគិតថ្លៃ ការស្រាវជ្រាវគីមី។ល។) រដ្ឋត្រូវផ្តល់ជំនួយពេញលេញដល់អង្គការនានាក្នុងការអនុវត្តភារកិច្ចរបស់ពួកគេ។ ជាពិសេស រដ្ឋត្រូវទទូចឱ្យមានការកាត់បន្ថយថ្លៃដើមយ៉ាងច្រើនដល់កសិករលើជីសិប្បនិម្មិត និងថាមពលអគ្គិសនី។

៣. អង្គការនានាក៏ត្រូវបង្កើតថ្នាក់កម្មករកសិដ្ឋានជាសមាជិកនៃសហគមន៍កសិកម្មតាមរយៈកិច្ចសន្យាដែលគ្រាន់តែជាន័យសង្គមប៉ុណ្ណោះ។ ការត្រួតពិនិត្យ និងអាជ្ញាកណ្តាលក្នុងបញ្ហាទាំងនេះនឹងជាមុខងាររបស់រដ្ឋ។ វាត្រូវតែធ្វើឱ្យអាចធ្វើទៅបានសម្រាប់កម្មករល្អដើម្បីឡើងឋានៈជាម្ចាស់កសិដ្ឋាន។ ការកែលម្អដែលត្រូវការជាចាំបាច់នៃលក្ខខណ្ឌរស់នៅ និងប្រាក់ឈ្នួលរបស់កម្មករកសិដ្ឋាននឹងកើតឡើងភ្លាមៗនៅពេលដែលស្ថានភាពកសិកម្មទូទៅមានភាពប្រសើរឡើង។ នៅពេលដែលលក្ខខណ្ឌទាំងនេះប្រែជាល្អប្រសើរ វានឹងលែងចាំបាច់ក្នុងការជួលកម្មករបរទេសនៅលើដីទៀតហើយ ហើយទំនៀមទម្លាប់នេះនឹងត្រូវបានហាមឃាត់នាពេលអនាគត។

៤. សារៈសំខាន់ជាតិនៃវណ្ណៈកសិករទាមទារឱ្យរដ្ឋលើកកម្ពស់ការអប់រំបច្ចេកទេសក្នុងវិស័យកសិកម្ម។ (ស្ថាប័នអប់រំយុវជន វិទ្យាល័យសម្រាប់កសិកម្ម ដែលមានលក្ខខណ្ឌអំណោយផលខ្លាំងសម្រាប់យុវជនដែលមានទេពកោសល្យ ប៉ុន្តែគ្មានមធ្យោបាយ)។

៥. អង្គការវិជ្ជាជីវៈមិនអាចផ្តល់ជំនួយទាំងអស់ដែលត្រូវការដោយវណ្ណៈកសិករបានទេ។ មានតែចលនានយោបាយរបស់ NSDAP ដើម្បីសេរីភាពអាល្លឺម៉ង់ប៉ុណ្ណោះដែលអាចធ្វើបែបនេះបាន។

ប្រជាជននៅប្រទេសនេះក្រីក្រដោយសារតែប្រជាជាតិអាល្លឺម៉ង់ទាំងមូលក្រីក្រ។ វាជាកំហុសមួយក្នុងការស្រមៃថាកម្មករមួយក្រុមអាចគេចផុតពីការចែករំលែកជោគវាសនារបស់សហគមន៍អាល្លឺម៉ង់ទាំងមូល — និងជាបទឧក្រិដ្ឋក្នុងការច្រណែនគ្នារវាងអ្នកក្រុងនិងអ្នកជនបទ ដែលត្រូវបានចងភ្ជាប់គ្នាសម្រាប់ប្រយោជន៍ល្អឬអាក្រក់។

ជំនួយសេដ្ឋកិច្ចក្រោមប្រព័ន្ធនយោបាយបច្ចុប្បន្នមិនអាចបង្កើតភាពប្រសើរឡើងជាអចិន្ត្រៃយ៍បានទេ ពីព្រោះទាសភាពនយោបាយគឺជាឫសគល់នៃភាពក្រីក្ររបស់ប្រជាជនយើង ហើយវិធីសាស្រ្តនយោបាយតែមួយគត់អាចលុបបំបាត់ភាពក្រីក្រនោះបាន។

គណបក្សនយោបាយចាស់ៗ ដែលធ្លាប់ និងកំពុងទទួលខុសត្រូវចំពោះទាសភាពជាតិ
មិនអាចជាអ្នកដឹកនាំនៅលើផ្លូវឆ្ពោះទៅរកសេរីភាពបានទេ។

មានកិច្ចការសេដ្ឋកិច្ចសំខាន់ៗកំពុងរង់ចាំអង្គការវិជ្ជាជីវៈនៅក្នុងរដ្ឋអនាគតរបស់យើង។ សូម្បីតែឥឡូវនេះ ពួកគេអាចធ្វើការងារត្រៀមរៀបចំជាច្រើនក្នុងទិសដៅនោះ។ ប៉ុន្តែសម្រាប់ការតស៊ូនយោបាយដើម្បីរំដោះ ដែលជាការដាក់គ្រឹះនៃសណ្តាប់ធ្នាប់សេដ្ឋកិច្ចថ្មី ពួកគេមិនសមរម្យទេ។ ពីព្រោះការតស៊ូនោះនឹងត្រូវប្រយុទ្ធចេញពីទស្សនៈមិនមែនពីវិជ្ជាជីវៈតែមួយទេ ប៉ុន្តែពីទស្សនៈរបស់ប្រជាជាតិទាំងមូល។

ចលនាដែលនឹងបន្តការតស៊ូនយោបាយដើម្បីរំដោះរហូតដល់ទីបញ្ចប់
គឺជាគណបក្ស NSDAP

(ចុះហត្ថលេខា) អាដុល ហ៊ីត្លែរ

Machine Translated by Google

គោលនយោបាយរបស់ NSDAP ស្តីពីកម្មសិទ្ធិលើអចលនទ្រព្យដីធ្លី

ចម្លើយតបដោយ Gottfried Feder

ទស្សនាវដ្តី Deutsche Tageszeitung (លេខ ៤៧) ចុះ ថ្ងៃទី ២៥ ខែមករា ឆ្នាំ ១៩៣០ បានបោះពុម្ពផ្សាយសំណួរមួយចំនួនដែលដាក់មកយើងដោយមេដឹកនាំនៃ Brandenburg Landbund។ គោលបំណងចម្បងរបស់ពួកគេគឺដើម្បីទទួលបាននិយមន័យនៃអាកប្បកិរិយារបស់ NSDAP ចំពោះកម្មសិទ្ធិឯកជននៃដីធ្លី មរតក ការដំឡើងឥណទាន ពន្ធគយ បទប្បញ្ញត្តិតម្លៃ ការចែករំលែកប្រាក់ចំណេញ និងចំពោះសំណួរនៃផលប្រយោជន៍សង្គម-នយោបាយ និងយុទ្ធសាស្ត្របោះឆ្នោតទូទៅ។

ខ្ញុំ.

ដើម្បីបន្ធូរបន្ថយការថប់បារម្ភទាក់ទងនឹងការបកស្រាយតាមអំពើចិត្តណាមួយនៅពេលក្រោយនៃចំណុចទី ១៧ នៃកម្មវិធីបក្ស សំណួរដំបូងត្រូវបានដាក់ជាពាក្យដូចខាងក្រោម៖ "តើ NSDAP ត្រៀមខ្លួនផ្តល់ការធានាថាខ្លួននឹងមិនប្រឈមមុខនឹងវាទេ?"

កម្មសិទ្ធិដីធ្លី។

ចម្លើយ៖ សង្គមនិយមជាតិទទួលស្គាល់កម្មសិទ្ធិឯកជនជាគោលការណ៍មួយ ហើយដាក់វា
ក្រោមការការពាររបស់រដ្ឋ។

វានឹងស្វែងរកការរក្សាការរួមបញ្ចូលគ្នាដ៏មានសុខភាពល្អនៃអាជីវកម្មទាំងអស់ ទាំងតូចទាំងធំ នៅក្នុងជីវិតសេដ្ឋកិច្ចរបស់ប្រទេសជាតិ។

ស្មារតីនៃកម្មវិធីទាំងមូលបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថា សង្គមនិយមជាតិ ដែលជាគូប្រជែងដ៏ជឿជាក់ និងជាប់លាប់របស់លទ្ធិម៉ាក្ស បានបដិសេធទាំងស្រុងនូវគោលលទ្ធិកណ្តាលដ៏បំផ្លិចបំផ្លាញរបស់ខ្លួនអំពីការរឹបអូសយកជាទូទៅ ហើយចាត់ទុកវណ្ណៈកសិកម្មអចិន្ត្រៃយ៍ថាជាមូលដ្ឋានគ្រឹះដ៏ល្អបំផុត និងប្រាកដប្រជាបំផុតសម្រាប់រដ្ឋជាតិ។

ប៉ុន្តែដោយសារជាគូប្រជែងដ៏ម៉ឺងម៉ាត់របស់ពួកមូលធននិយមដ៏អស្ចារ្យ ដែលមានគោលបំណងកៀរគរតម្លៃកសិកម្មទាំងអស់សម្រាប់ខ្លួនឯង និងបណ្តេញកសិករចេញដោយមធ្យោបាយយកពន្ធ និងការប្រាក់លើប្រាក់កម្ចី សង្គមនិយមជាតិទាមទារការការពារពីរដ្ឋដល់កសិករពីការឈ្លានពានដោយផលប្រយោជន៍អាជីវកម្មធំៗ។

យើងត្រូវការវណ្ណៈកសិករដ៏រឹងមាំ និងមានសុខភាពល្អ ដែលគ្មានអំណាចគ្រប់គ្រងផលប្រយោជន៍ និងរបបផ្តាច់ការនៃការយកពន្ធ។

II.

សំណួរទីពីរត្រូវបានសួរមកខ្ញុំផ្ទាល់ ដោយសារខ្ញុំត្រូវបានតែងតាំងដោយហ៊ីត្លែរ។
«អាជ្ញាកណ្តាលចុងក្រោយលើសំណួរទាំងអស់ដែលទាក់ទងនឹងកម្មវិធីនេះ»។

«តើអ្វីទៅជាអាកប្បកិរិយារបស់សង្គមនិយមជាតិចំពោះការទទួលមរតកទ្រព្យសម្បត្តិ?»
កាតព្វកិច្ចស្នងតំណែង?

ចម្លើយ៖ ដោយសារវាជាសសរស្តម្ភនៃគំនិតជាតិ ការបន្តនៃភាពជាម្ចាស់កម្មសិទ្ធិ ពោលគឺការទទួលមរតកដីធ្លីដែលបុព្វបុរសរបស់មនុស្សម្នាក់បានទាមទារ និងដាំដុះគឺជាផលវិបាកធម្មជាតិ។ ដូច្នេះ សង្គមនិយមជាតិទទួលស្គាល់គោលការណ៍នៃមរតក ដូចដែលវាធ្វើចំពោះគោលការណ៍នៃភាពជាម្ចាស់កម្មសិទ្ធិដីធ្លីដែរ។

Machine Translated by Google

ប្រសិនបើទ្រព្យសម្បត្តិទៅឱ្យសាច់ញាតិឆ្ងាយ រដ្ឋសង្គមនិយមជាតិនឹងយកពន្ធពិសេស ប៉ុន្តែក្នុងករណីមានសាច់ញាតិជិតស្និទ្ធជាងនេះ ពន្ធនេះនឹងត្រូវវាយតម្លៃតាមអត្រាដែលមាននៅពេលនេះ។

ទី៣.

សំណួរនេះត្រូវបានកំណត់ឡើងដោយសារតែការថប់បារម្ភ — គ្មានមូលដ្ឋានទាល់តែសោះ — ទាក់ទងនឹងលទ្ធភាពផលវិបាកនៃការហាមឃាត់ប្រាក់កម្ចីពីមូលធនឯកជនលើសន្តិសុខដីធ្លី។

ចម្លើយ៖ រដ្ឋមួយដែលចង់ធ្វើឱ្យទ្រព្យសម្បត្តិកសិកម្មរួចផុតពីបំណុល និងជួយសង្គ្រោះកសិករពីក្រញ៉ាំរបស់អ្នកផ្តល់ហិរញ្ញប្បទានអាជីព — កសិករជាច្រើនត្រូវបានបណ្តេញចេញពីផ្ទះរបស់ពួកគេដោយជនជាតិយូដា — រដ្ឋមួយដែលចង់បំបែកភាពផ្តាច់មុខផ្នែកប្រាក់នៃមូលធននិយម និងលុបបំបាត់ការគ្រប់គ្រងផលប្រយោជន៍ ទំនងជាមិនដកហូតឥណទានចាំបាច់ ឬគិតការប្រាក់ដ៏កំសាកឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ សង្គមនិយមជាតិមានបំណងជួយកសិកម្មឱ្យបានច្រើនបំផុត។

ទី៤.

"បំបែកអំណាចនៃផលប្រយោជន៍"។ ការលុបបំបាត់ចំណូលដែលមិនរកបាន។ "តើអ្វីទៅជាអាកប្បកិរិយារបស់គណបក្សសង្គមនិយមជាតិចំពោះដើមទុនដែលបានសង្គ្រោះឬទទួលមរតក?

ចម្លើយ៖ តើកសិករណាម្នាក់សព្វថ្ងៃនេះមាន «ប្រាក់ចំណូលដែលមិនបានរក» ពីការទាមទារការប្រាក់ ឬតើម្ចាស់ដីណាម្នាក់អាចរស់នៅដោយប្រាក់ដែលសន្សំបានពីថ្លៃដួលរបស់គាត់?

នេះមានន័យថា មានការថប់បារម្ភក្នុងចំណោមម្ចាស់ដីមួយចំនួនដែលនៅតែមានដើមទុនតិចតួច ឬបើមិនដូច្នោះទេ មានការយល់ច្រឡំ ឬមិនដឹងអំពីតម្រូវការសំខាន់បំផុតរបស់កម្មវិធីសង្គមនិយមជាតិ។

ចំណាំ៖ យើងចង់មានន័យត្រង់ថា "បំបែកអំណាចនៃការប្រាក់"។ គ្មាននរណាម្នាក់នឹងពណ៌នាអំពីការប្រាក់តិចតួចពីប្រាក់សន្សំ ឬប្រាក់កម្ចីទិញផ្ទះ ឬប្រាក់កម្ចីរបស់រដ្ឋាភិបាលថាជាអំណាចនៃការប្រាក់នោះទេ។ អ្វីដែលយើងចង់មានន័យដោយវាគឺនៅពេលដែលអតិផរណាដោយចេតនាបានប្លន់យកប្រាក់សន្សំរបស់យើងទាំងអស់ ហើយកសិករត្រូវបង់ការប្រាក់លើប្រាក់កម្ចីទិញផ្ទះថ្មី និងឥណទានរយៈពេលខ្លីក្នុងអត្រាការប្រាក់ដែលបំផ្លាញគាត់។

អ្នកដែលពេញចិត្តនឹងការប្រកាន់ខ្ជាប់នូវប្រព័ន្ធមូលធននិយមបច្ចុប្បន្ន គឺប្រឆាំងនឹងផលប្រយោជន៍ពិតរបស់កសិករ ហើយពេញចិត្តនឹងការអនុញ្ញាតឱ្យធនាគារ និងភ្នាក់ងាររបស់ពួកគេធ្វើអន្តរាគមន៍លើវិស័យកសិកម្ម។ សម្រាប់ព័ត៌មានដែលនៅសល់ ខ្ញុំនឹងណែនាំអ្នកអានឱ្យមើលខិត្តប័ណ្ណរបស់ខ្ញុំដែលមានចំណងជើងថា Der Staat auf nationaler und sozialer Grundlage និង Das Programm der NSDAP (រដ្ឋអាល្លឺម៉ង់ស្ថិតពីមូលនិធិសង្គមនិយមជាតិ និងកម្មវិធីនៃ NSDAP)។

វ.

គោលនយោបាយរបស់យើងទាក់ទងនឹងការយកពន្ធចែងយ៉ាងច្បាស់ និងស៊ីសង្វាក់គ្នា៖ ដើម្បីរំដោះអ្នកប្រើប្រាស់ពីបន្ទុកនៃការយកពន្ធដោយប្រយោល និងអ្នកផលិតពីពន្ធដែលធ្វើឱ្យអាជីវកម្មរបស់គាត់រញ៉េរញ៉ៃ។

«តើគណបក្សមានបំណងលុបចោលពន្ធនាំចូលដែរឬទេ?»

ចម្លើយ៖ ក្រុមប្រឹក្សាដីធ្លីគួរតែដឹងថា ការបោះឆ្នោតរបស់គណបក្សសង្គមនិយមជាតិនៅក្នុងសភា Reichstag បានគាំទ្រយ៉ាងពេញទំហឹងចំពោះកាតព្វកិច្ចការពារលើផលិតផលកសិកម្ម ស្របតាមគោលការណ៍របស់ខ្លួន - ការការពារការងាររបស់ប្រទេសជាតិនៅក្នុងទីក្រុង និងជនបទ។

VI.

សំណួរនៃការចែករំលែកប្រាក់ចំណេញ។ វាមិនអាចទៅរួចទេនៅទីនេះក្នុងការដោះស្រាយជាមួយប្រធានបទដ៏ធំទូលាយ និងលំបាកនេះ។ នៅក្នុងទិនានុប្បវត្តិប្រចាំសប្តាហ៍របស់ខ្ញុំ Die Flamme ខ្ញុំបានពិពណ៌នាអំពីអាកប្បកិរិយារបស់យើងយ៉ាងលម្អិតនៅក្នុងអត្ថបទមួយចំនួន។

Machine Translated by Google

អត្ថបទនៅក្នុងកាសែត Deutsche Tageszeitung គឺជាការយល់ច្រឡំ ព្រោះវាបានដកប្រយោគដែលវាដកស្រង់ចេញពីបរិបទរបស់ពួកគេ។ ខ្ញុំផ្ទាល់ចាត់ទុកថា ការចែករំលែកប្រាក់ចំណេញ ក្នុងន័យទូទៅនៃសាលាគំនិតមូលធននិយម និងម៉ាក្សនិយម មិនមែនជាដំណោះស្រាយត្រឹមត្រូវនោះទេ។ លើប្រធានបទនេះ កម្មវិធីរបស់យើងសំដៅទៅលើកម្មករនៅក្នុងរោងចក្រ ហើយវាគ្មានចំណុចណាមួយក្នុងការព្យាយាមបំភ្លឺសំណួរនៅក្នុងខិត្តប័ណ្ណដែលទាក់ទងនឹងកសិកម្មនោះទេ។

៧.

ការពង្រីកអត្ថប្រយោជន៍ធានារ៉ាប់រងសម្រាប់មនុស្សចាស់។

«តើវាត្រូវបានស្នើឡើងយ៉ាងដូចម្តេចដើម្បីរៃអង្គាសថវិកាសម្រាប់គោលបំណងនេះ?»

ចម្លើយ៖ ឥឡូវនេះមានបទប្បញ្ញត្តិសម្រាប់ការធានារ៉ាប់រងសម្រាប់មនុស្សចាស់ ប៉ុន្តែក្នុងករណីជាច្រើនវាមិនគ្រប់គ្រាន់ទេ ហើយត្រូវបានចាត់ទុកថាជាភាពក្រីក្រ។ នៅពេលដែលបន្ទុកនៃការយកពន្ធត្រូវបានដកចេញ ហើយអ្នកដែលឥឡូវនេះគ្មានការងារធ្វើ ប៉ុន្តែអាចធ្វើការបានត្រូវបានស្តារឡើងវិញទៅកាន់វិស័យសេដ្ឋកិច្ច នឹងមានមធ្យោបាយគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ផ្តល់អត្ថប្រយោជន៍សម្រាប់មនុស្សចាស់យ៉ាងច្រើនសម្រាប់អ្នកដែលធ្លាប់ធ្វើការ។

VII, IX, X។

ទាំងនេះគ្រាន់តែជាសំណួរដែលទាក់ទងនឹងយុទ្ធសាស្ត្ររបស់បក្ស មិនមែនជាគោលការណ៍ណាមួយឡើយ។

ដោយប្រឆាំងនឹងសម្ព័ន្ធភាពដែលបាននាំមកនូវភាពមិនសប្បាយចិត្តដល់ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ យើងមានឱកាសបោះឆ្នោតជាមួយពួកកុម្មុយនិស្តម្តងម្កាល (ទោះបីជាពិតភពលោកទាំងមូលបែងចែកយើងពីពួកគេក៏ដោយ) ដូចដែលគណបក្សជាតិអាល្លឺម៉ង់ និងគណបក្សកសិករជាតិគ្រិស្តសាសនាធ្វើដែរ។ យើងមិនអនុញ្ញាតឱ្យនរណាម្នាក់កំណត់ថាយើងយកអ្នកគាំទ្ររបស់យើងមកពីណាទេ ប៉ុន្តែយើងងាកទៅរកមនុស្សទាំងអស់ — កម្មករ អ្នកមានជីវភាពមធ្យម និងកសិករ — ដែលមានចិត្តល្អដូចអាល្លឺម៉ង់ ហើយជាមនុស្សមានសុច្ឆន្ទៈ និងចង់ឃើញការបញ្ចប់នៃការគ្រប់គ្រងមិនត្រឹមត្រូវរបស់សភា និងគោលនយោបាយដ៏អាក្រក់នៃការបំពេញ (នៃសន្ធិសញ្ញាសន្តិភាព)។ យើងមិនចាត់ទុកថា 'ការទំនាក់ទំនងសង្គម' ជាមួយគណបក្សដទៃទៀតគឺជាវិធីសាស្ត្រត្រឹមត្រូវក្នុងការរំដោះប្រជាជាតិអាល្លឺម៉ង់ពីលទ្ធិម៉ាក្ស និងលទ្ធិសភានិយមទេ — ព្រោះវានាំទៅរកការចរចានយោបាយ។ គ្មានអ្វីក្រៅពីសកម្មភាពផ្តាច់ការ និងការប្រើប្រាស់អំណាចដោយការតាំងចិត្តអាចទាញអាល្លឺម៉ង់ចេញពីភក់បានឡើយ។

ប្រជាជាតិមិនចង់បានពាក្យសម្តីល្អៗទេ ប៉ុន្តែចង់បានការបង្ខិតបង្ខំ មិនមែនការចរចាទេ ប៉ុន្តែចង់បានការងារដ៏រឹងមាំសម្រាប់ប្រជាជាតិក្រីក្រ និងត្រូវគេជិះជាន់របស់យើង។

ការរៀបរាប់ពេញលេញ និងច្បាស់លាស់អំពីចំណុចខាងលើត្រូវបានផ្តល់ឱ្យនៅក្នុងលេខ 19 នៃការប្រមូលផ្តុំសង្គមនិយមជាតិ — Unser täglich Brot: Basic Questions of German Agriculture; ដោយ Hermann Schneider, Eckersdorf, Kreis Namslau ទាក់ទងនឹងគោលនយោបាយទាំងមូលនៃសង្គមនិយមជាតិទាក់ទងនឹងកសិកម្ម។ វាមានសំណើដែលបានគិតគូរយ៉ាងល្អសម្រាប់ការបង្កើតឡើងវិញនូវវណ្ណៈកសិករដែលរងទុក្ខវេទនារបស់ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់។

លេខ ១៦ ដោយលោកវេជ្ជបណ្ឌិត Buchner មានអត្ថបទដ៏ល្អមួយស្តីពីអត្ថន័យ និងស្មារតីនៃគោលនយោបាយសេដ្ឋកិច្ចរបស់យើង។

លេខ ១២ ដោយវរសេនីយ៍ឯក Hierl ពិពណ៌នាអំពីគោលនយោបាយការពារជាតិរបស់យើង។

យើងនឹងបញ្ចប់ដោយការកត់សម្គាល់មួយចំនួនលើសំណួរមួយចំនួនដែលសត្រូវនយោបាយរបស់យើងបានបំភ្លៃដោយការស្អប់ខ្ពើម និងមិនពិត ដោយសង្ឃឹមថានឹងធ្វើបាបយើង។

អាកប្បកិរិយារបស់យើងចំពោះវណ្ណៈមន្ត្រីអចិន្ត្រៃយ៍គឺពិតជាសក្តិសមមួយ។ យើងមិនគួរជាអ្នកកោតសរសើរយ៉ាងស្មោះស្ម័គ្រចំពោះព្រះមហាក្សត្រដ៏អស្ចារ្យនៃព្រុស្ស៊ីទេ ប្រសិនបើយើងប្រឆាំងនឹងវណ្ណៈនេះ។ អ្វីដែលកងទ័ពមាននៅបរទេស វណ្ណៈមន្ត្រីដ៏បរិសុទ្ធ មិនអាចពុករលួយបានគឺសម្រាប់រដ្ឋនៅក្នុងស្រុក។ កិត្តិយស និងកាតព្វកិច្ចត្រូវតែក្លាយជាគុណសម្បត្តិសំខាន់ៗម្តងទៀតនៅក្នុងមន្ត្រីរបស់យើង។ ប្រភេទមន្ត្រី ដែលជាអ្នកដែលត្រូវហៅដោយពួកក្រហម និងពួកខ្មៅ នឹងបាត់ទៅវិញនៅក្នុងរដ្ឋខាងមុខ។ អ្នកទាញខ្សែភ្លើងរបស់គណបក្សបែបនេះមិនមានប្រយោជន៍សម្រាប់កិត្តិយស និងកាតព្វកិច្ចទេ។

Machine Translated by Google

ការលើកឡើងថា ពួកសង្គមនិយមជាតិប្រឆាំងនឹងមន្ត្រីរាជការ ហើយមានបំណងកាត់បន្ថយប្រាក់ខែរបស់ពួកគេ និងលុបចោលប្រាក់សោធននិវត្តន៍ គឺជាលក្ខណៈនៃការកុហកខាងនយោបាយ ដែលត្រូវបានផ្សព្វផ្សាយដោយសារព័ត៌មានរបស់គូប្រជែងរបស់យើង។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងចង់ផ្តល់ជូនសមាជិកទាំងអស់នៃប្រទេសជាតិ ដែលបានបម្រើប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ដោយស្មោះត្រង់ពេញមួយជីវិតរបស់ពួកគេ នូវប្រាក់សោធននិវត្តន៍ដ៏មានកិត្តិយស ដែលនឹងបន្ធូរបន្ថយកង្វល់របស់ពួកគេនៅពេលចាស់ជរា។ មានតែវិធីនេះទេ ទើបជំនួយសង្គមនឹងត្រូវបានរំដោះចេញពីការមាក់ងាយនៃ «ភាពក្រីក្រ»។

យើងក៏ត្រូវសំដៅទៅលើការពង្រីកគំនិតសោធននិវត្តន៍ទៅកាន់អ្នកជំនាញឯករាជ្យ និងកម្មករដោយដៃផងដែរ។ មិនចាំបាច់ព្រួយបារម្ភអំពីរបៀបដែលយើងត្រូវរៃអង្គាសប្រាក់សម្រាប់គោលបំណងនោះទេ។ នៅពេលដែលយើងឈប់ចំណាយប្រាក់រាប់ពាន់លានដុល្លារនៅបរទេសជារៀងរាល់ឆ្នាំ ហើយថែមទាំងចំណាយប្រាក់បន្ថែមទៀតដល់ធនាគាររបស់យើងទៀតផង ប្រភាគតូចមួយនៃចំនួនទឹកប្រាក់ទាំងនោះនឹងគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបង់សម្រាប់សោធននិវត្តន៍សម្រាប់មនុស្សចាស់។

ជំនួយសម្រាប់អ្នកអត់ការងារធ្វើ និងការធានារ៉ាប់រង

វាមិនមែនជាកិច្ចការរបស់រដ្ឋក្នុងការគាំទ្រថវិការដ្ឋដល់បុរសដែលអាចធ្វើការបាននោះទេ។ អាកប្បកិរិយារបស់យើងចំពោះប្រព័ន្ធជំនួយបច្ចុប្បន្នសម្រាប់អ្នកដែលមិនអាចរកប្រាក់ចិញ្ចឹមជីវិតមិនដែលផ្លាស់ប្តូរឡើយ។ យើងតែងតែជំរុញនៅក្នុងសភាសម្រាប់លក្ខខណ្ឌកាន់តែប្រសើរសម្រាប់អ្នកអត់ការងារធ្វើ។

យើងធ្វើបែបនេះ មិនមែនដោយសារតែយើងគិតថាវាជាស្ថានភាពត្រឹមត្រូវនោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារតែរដ្ឋាភិបាលដូចជារដ្ឋាភិបាលបច្ចុប្បន្ន ដែលគោលនយោបាយការបរទេស និងក្នុងស្រុកដ៏ល្ងង់ខ្លៅរបស់ខ្លួនបានធ្វើឱ្យកម្លាំងពលកម្ម ផលិតកម្មស្បៀងអាហារ និងពាណិជ្ជកម្មទាំងអស់ធ្លាក់ចុះដល់គែមនៃជម្រៅ មានកាតព្វកិច្ចត្រូវទុកគោលនយោបាយរបស់ខ្លួនឱ្យស្ថិតនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់ក្រុមប្រឹក្សាភិបាល។

រដ្ឋមួយដែលមិនអាចស្តារឡើងវិញនូវបុរសរាប់លាននាក់ដែលអាចធ្វើការបាននៅក្នុងពិភពសេដ្ឋកិច្ច សមនឹងទទួលបានការដកចេញ។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើវាបរាជ័យផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុក្នុងការដោះស្រាយបញ្ហាជំនួយដល់អ្នកអត់ការងារធ្វើ យើងគ្រាន់តែងក់ក្បាលប៉ុណ្ណោះ។

ការវាយប្រហារផ្សេងៗទៅលើប្រព័ន្ធប្រាក់ឧបត្ថម្ភ ទោះបីជាត្រឹមត្រូវនៅពេលដែលពួកគេសំដៅទៅលើករណីរំលោភបំពានជំនួយសង្គមនេះក៏ដោយ ក៏មិនអាចបង្វែរយើងចេញពីគោលការណ៍ដែលយើងជឿបានដែរ។ ពិតមែនហើយ ក្នុងចំណោមអ្នកអត់ការងារធ្វើជិត 3,000,000 នាក់ អាចមានជនខ្ជិលច្រអូស 2 ឬ 300,000 នាក់ ដែលនឹងវិលត្រឡប់ទៅធ្វើការវិញយ៉ាងរហ័ស ប្រសិនបើប្រាក់ឧបត្ថម្ភត្រូវបានដកចេញ — យើងមិនត្រូវភ្លេចថា យ៉ាងហោចណាស់នៅតែមានកម្មករ និយោជិត វិស្វករ អ្នកបច្ចេកទេស អ្នកត្រួតពិនិត្យ ស្មៀន ជាដើម យ៉ាងហោចណាស់ 2,5 លាននាក់ ដែលកំពុងស្វែងរកការងារធ្វើដោយអស់សង្ឃឹម ហើយរកមិនឃើញ។ ដោយសារតែការបរាជ័យនៃគោលនយោបាយរដ្ឋដ៏មិនស្មោះត្រង់របស់យើង វាមិនអាចទៅរួចទេក្នុងការធ្វើការផ្លាស់ប្តូរណាមួយចំពោះប្រាក់ឧបត្ថម្ភអ្នកអត់ការងារធ្វើដ៏វេទនានេះ។

ការវាយប្រហារលើសាសនា និងបព្វជិត

យើងមិនអាចប្រកាសញឹកញាប់ពេកទេថា NSDA.P. មិនកំពុងស្រមៃចង់វាយប្រហារសាសនាគ្រឹស្ត និងអ្នកបម្រើដ៏សក្តិសមរបស់វា។

វាគឺជាគោលនយោបាយពុករលួយរបស់គណបក្សកណ្តាល និងគណបក្សប្រជាជនបាវ៉ារៀន ដែលយើងវាយប្រហារ។ ពួកគេទាំងនេះមិនបាត់បង់ឱកាសក្នុងការស្រែកថា "ព្រះវិហារស្ថិតក្នុងគ្រោះថ្នាក់" ទេ លើកលែងតែពេលពួកគេកំពុងបង្កើតមូលហេតុរួមជាមួយអ្នកមិនជឿព្រះ និងប្រជាធិបតេយ្យសង្គមដែលបដិសេធព្រះ។

ដោយសារតែយើងមានឧត្តមគតិដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ និងបរិសុទ្ធនៃទំនាក់ទំនងរបស់មនុស្សចំពោះព្រះរបស់គាត់ ទើបយើងស្អប់ការឃើញសាសនាត្រូវបានគ្របដណ្តប់ដោយភាពកខ្វក់នៃជម្លោះនយោបាយ។

Machine Translated by Google

២. ២៥ ពិន្ទុ

គណបក្សពលករអាល្លឺម៉ង់ជាតិសង្គមនិយម នៅឯកិច្ចប្រជុំដ៏ធំមួយនៅថ្ងៃទី 25 ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ 1920 នៅ Hofbraühous-Festsaal ក្នុងទីក្រុង Munich បានប្រកាសពីកម្មវិធីរបស់ពួកគេដល់ពិភពលោក។

នៅក្នុងមាត្រា ២ នៃរដ្ឋធម្មនុញ្ញនៃគណបក្សយើង កម្មវិធីនេះត្រូវបានប្រកាសថាមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបាន។

កម្មវិធី

កម្មវិធីរបស់គណបក្សពលករអាល្លឺម៉ង់មានកំណត់ ដោយសាររយៈពេលដែលថ្នាក់ដឹកនាំមិនមានបំណងបង្កើតគោលដៅថ្មីៗទេ នៅពេលដែលគោលបំណងដែលបានប្រកាសនៅក្នុងនោះត្រូវបានសម្រេច គ្រាន់តែដើម្បីបង្កើនការមិនពេញចិត្តរបស់មហាជនដោយសិប្បនិម្មិត ហើយដូច្នេះធានាបាននូវអត្ថិភាពជាបន្តបន្ទាប់របស់គណបក្ស។

១. យើងទាមទារឱ្យមានការរួបរួមនៃជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ទាំងអស់ ដើម្បីបង្កើតប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ដ៏អស្ចារ្យមួយ ដោយផ្អែកលើសិទ្ធិនៃការសម្រេចចិត្តដោយខ្លួនឯងដែលប្រជាជាតិនានាទទួលបាន។

២. យើងទាមទារសិទ្ធិស្មើភាពគ្នាសម្រាប់ប្រជាជនអាល្លឺម៉ង់ក្នុងការធ្វើទំនាក់ទំនងជាមួយប្រជាជាតិដទៃទៀត និងការលុបចោលសន្ធិសញ្ញាសន្តិភាពនៃទីក្រុង Versailles និង St. Germain។

៣. យើងទាមទារដីធ្លី និងទឹកដី (អាណានិគម) សម្រាប់ចិញ្ចឹមជីវិតប្រជាជនរបស់យើង និងសម្រាប់ការតាំងទីលំនៅរបស់ប្រជាជនដែលមិនចាំបាច់របស់យើង។

៤. គ្មាននរណាម្នាក់ក្រៅពីសមាជិកនៃប្រជាជាតិអាចក្លាយជាពលរដ្ឋនៃរដ្ឋបានទេ។ គ្មាននរណាម្នាក់ក្រៅពីអ្នកដែលមានឈាមជ័រអាល្លឺម៉ង់ ទោះបីជាជំនឿរបស់ពួកគេជាអ្វីក៏ដោយ មិនអាចជាសមាជិកនៃប្រជាជាតិបានទេ។ ដូច្នេះ គ្មានជនជាតិយូដាណាម្នាក់អាចជាសមាជិកនៃប្រជាជាតិបានឡើយ។

៥. អ្នកណាដែលមិនមែនជាពលរដ្ឋនៃរដ្ឋអាចរស់នៅក្នុងប្រទេសអាល្លឺម៉ង់បានតែក្នុងនាមជាភ្ញៀវប៉ុណ្ណោះ ហើយត្រូវតែត្រូវចាត់ទុកថាជាកម្មវត្ថុនៃច្បាប់បរទេស។

៦. សិទ្ធិបោះឆ្នោតលើរដ្ឋាភិបាល និងច្បាប់របស់រដ្ឋ គឺមានតែពលរដ្ឋនៃរដ្ឋប៉ុណ្ណោះដែលមានសិទ្ធិទទួលបាន។ ដូច្នេះ យើងទាមទារថា ការតែងតាំងជាផ្លូវការទាំងអស់ មិនថានៅក្នុង Reich ក្នុងប្រទេស ឬនៅតាមតំបន់តូចៗនោះទេ ត្រូវតែផ្តល់ជូនតែពលរដ្ឋនៃរដ្ឋប៉ុណ្ណោះ។ យើងប្រឆាំងនឹងទំនៀមទម្លាប់ពុករលួយរបស់សភា ដែលគ្រាន់តែបំពេញមុខតំណែងដោយគិតគូរពីគណបក្សប៉ុណ្ណោះ ហើយដោយមិនសំដៅទៅលើចរិតលក្ខណៈ ឬសមត្ថភាពឡើយ។

៧. យើងទាមទារឱ្យរដ្ឋធ្វើកាតព្វកិច្ចដំបូងរបស់ខ្លួនក្នុងការលើកកម្ពស់ឧស្សាហកម្ម និងជីវភាពរស់នៅរបស់ប្រជាពលរដ្ឋនៃរដ្ឋ។ ប្រសិនបើមិនអាចចិញ្ចឹមប្រជាជនទាំងមូលនៃរដ្ឋបានទេ ជនបរទេស (មិនមែនជាពលរដ្ឋនៃរដ្ឋ) ត្រូវតែត្រូវបានដកចេញពី Reich។

៨. អន្តោប្រវេសន៍មិនមែនអាល្លឺម៉ង់ទាំងអស់ត្រូវតែត្រូវបានរារាំង។ យើងទាមទារថា ជនជាតិមិនមែនអាល្លឺម៉ង់ទាំងអស់ ដែលបានចូលប្រទេសអាល្លឺម៉ង់បន្ទាប់ពី ថ្ងៃទី ២ ខែសីហា ឆ្នាំ ១៩១៤ ត្រូវតែចាកចេញពី Reich ជាបន្ទាន់។

៩. ប្រជាពលរដ្ឋទាំងអស់នៃរដ្ឋត្រូវមានភាពស្មើគ្នាទាក់ទងនឹងសិទ្ធិ និងកាតព្វកិច្ច។

១០. វាត្រូវតែជាកាតព្វកិច្ចដំបូងរបស់ពលរដ្ឋម្នាក់ៗនៃរដ្ឋ ក្នុងការធ្វើការជាមួយចិត្ត ឬជាមួយរាងកាយរបស់ខ្លួន។ សកម្មភាពរបស់បុគ្គលម្នាក់ៗមិនអាចប៉ះទង្គិចជាមួយផលប្រយោជន៍របស់ប្រជាជនទាំងមូលបានទេ ប៉ុន្តែត្រូវតែបន្តដំណើរការក្នុងក្របខ័ណ្ឌសហគមន៍ ហើយត្រូវបម្រើផលប្រយោជន៍ទូទៅ។

Machine Translated by Google

ដូច្នេះយើងទាមទារថា៖

១១. ការលុបបំបាត់ប្រាក់ចំណូលដែលមិនបានមកពីការងារ។

ការលុបបំបាត់អំណាចនៃការចាប់អារម្មណ៍។

១២. ដោយសារតែការលះបង់ជីវិត និងទ្រព្យសម្បត្តិដ៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់របស់ប្រជាជាតិមួយដែលត្រូវបានទាមទារដោយសង្គ្រាមនីមួយៗ ការមានទ្រព្យសម្បត្តិផ្ទាល់ខ្លួនដោយសារសង្គ្រាមត្រូវតែចាត់ទុកថាជាបទឧក្រិដ្ឋប្រឆាំងនឹងប្រជាជាតិ។
ដូច្នេះយើងទាមទារឱ្យមានការរឹបអូសយកផលប្រយោជន៍ពីសង្គ្រាមទាំងអស់ដោយគ្មានមេត្តា។

១៣. យើងទាមទារឱ្យធ្វើជាតូបនីយកម្មនៃអាជីវកម្មទាំងអស់ដែលបានបង្កើតជាក្រុមហ៊ុន (Trusts) រហូតមកដល់បច្ចុប្បន្ន។

១៤. យើងទាមទារឱ្យប្រាក់ចំណេញពីការលក់ដុំត្រូវបានចែករំលែក។

១៥. យើងទាមទារឱ្យមានការអភិវឌ្ឍយ៉ាងទូលំទូលាយនៃការផ្តល់សេវាកម្មសម្រាប់មនុស្សចាស់។

១៦. យើងទាមទារឲ្យមានការបង្កើត និងថែរក្សាវណ្ណៈកណ្តាលដែលមានសុខភាពល្អ ការធ្វើឲ្យមានសមូហភាពជាបន្ទាន់នៃទីតាំងអាជីវកម្មលក់ដុំ និងការជួលរបស់ពួកគេក្នុងអត្រាថោកសម្រាប់ពាណិជ្ជករខ្នាតតូច ហើយការពិចារណាយ៉ាងខ្លាំងត្រូវតែបង្ហាញដល់អ្នកផ្គត់ផ្គង់ខ្នាតតូចទាំងអស់ទៅកាន់រដ្ឋ អាជ្ញាធរស្រុក និងមូលដ្ឋានតូចៗ។

១៧. យើងទាមទារឲ្យមានកំណែទម្រង់ដីធ្លីដែលសមស្របទៅនឹងតម្រូវការជាតិរបស់យើង ការអនុម័តច្បាប់សម្រាប់ការរឹបអូសដីធ្លីដោយគ្មានសំណងសម្រាប់គោលបំណងសមូហភាព ការលុបបំបាត់ការប្រាក់លើប្រាក់កម្ចីដីធ្លី និងការទប់ស្កាត់ការកេងចំណេញលើដីធ្លីគ្រប់ប្រភេទ ។

១៨. យើងទាមទារឲ្យមានការចោទប្រកាន់យ៉ាងឃោរឃៅចំពោះអ្នកដែលសកម្មភាពរបស់ពួកគេបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់ផលប្រយោជន៍រួម។ ឧក្រិដ្ឋជនដ៏អាក្រក់ប្រឆាំងនឹងប្រទេសជាតិ អ្នករំលោភបំពាន អ្នកកេងប្រវ័ញ្ច ជាដើម ត្រូវតែទទួលទោសប្រហារជីវិត មិនថាពួកគេមានជំនឿ ឬជាតិសាសន៍អ្វីក៏ដោយ។

១៩. យើងទាមទារថា ច្បាប់រ៉ូម៉ាំង ដែលបម្រើដល់សណ្តាប់ធ្នាប់ពិភពលោកសម្ភារៈនិយម ត្រូវតែជំនួសដោយប្រព័ន្ធច្បាប់សម្រាប់ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ទាំងមូល។

២០. ដោយមានគោលបំណងបើកឱកាសឱ្យជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ដែលមានសមត្ថភាព និងឧស្សាហ៍ព្យាយាមគ្រប់រូបទទួលបានការអប់រំកម្រិតឧត្តមសិក្សា និងដើម្បីទទួលបានការរីកចម្រើន រដ្ឋត្រូវពិចារណាលើការកសាងឡើងវិញយ៉ាងហ្មត់ចត់នូវប្រព័ន្ធអប់រំជាតិរបស់យើង។ កម្មវិធីសិក្សារបស់គ្រឹះស្ថានអប់រំទាំងអស់ត្រូវតែធ្វើឱ្យស្របតាមតម្រូវការនៃជីវិតជាក់ស្តែង។

ការយល់ដឹងអំពីគំនិតរបស់រដ្ឋ (សង្គមវិទ្យារបស់រដ្ឋ) ត្រូវតែជាគោលបំណងរបស់សាលា ដោយចាប់ផ្តើមពីការចាប់ផ្តើមនៃភាពវៃឆ្លាតដំបូងរបស់សិស្ស។ យើងទាមទារការអភិវឌ្ឍកូនដែលមានទេពកោសល្យរបស់ឪពុកម្តាយក្រីក្រ មិនថាពួកគេជាវណ្ណៈ ឬមុខរបរអ្វីក៏ដោយ ដោយចំណាយរដ្ឋ។

២១. រដ្ឋត្រូវតែមើលថែការលើកកម្ពស់ស្តង់ដារសុខភាពនៅក្នុងប្រទេសជាតិ ដោយការពារម្តាយ និងទារក ហាមឃាត់ពលកម្មកុមារ បង្កើនប្រសិទ្ធភាពរាងកាយតាមរយៈកាយសម្ព័ន្ធ និងកីឡាជាកាតព្វកិច្ចដែលកំណត់ដោយច្បាប់ និងដោយការគាំទ្រយ៉ាងទូលំទូលាយដល់ក្លឹបដែលចូលរួមក្នុងការអភិវឌ្ឍរាងកាយរបស់យុវជន។

២២. យើងទាមទារឱ្យលុបបំបាត់កងទ័ពដែលមានប្រាក់ឈ្នួល និងការបង្កើតកងទ័ពជាតិ។

២៣. យើងទាមទារឲ្យមានសង្គ្រាមផ្លូវច្បាប់ប្រឆាំងនឹងការភូតកុហកនយោបាយដោយមនសិការ និងការផ្សព្វផ្សាយរបស់វានៅក្នុងសារព័ត៌មាន។ ដើម្បីសម្រួលដល់ការបង្កើតសារព័ត៌មានជាតិអាល្លឺម៉ង់ យើងទាមទារ៖

---

[១] នៅ ថ្ងៃទី១៣ ខែមេសា ឆ្នាំ១៩២៨ អាដុល ហ៊ីត្លែរ បានធ្វើសេចក្តីប្រកាសដូចខាងក្រោម៖ ចាំបាច់ត្រូវឆ្លើយតបទៅនឹងការបកស្រាយមិនពិតរបស់គូប្រជែងរបស់យើងចំពោះចំណុចទី១៧ នៃកម្មវិធីនៃគណបក្សណាស៊ីអាល្លឺម៉ង់។

ដោយសារ NSDAP ទទួលស្គាល់គោលការណ៍នៃទ្រព្យសម្បត្តិឯកជន វាច្បាស់ណាស់ថាឃ្លាថា "ការរឹបអូសដោយគ្មានសំណង" គ្រាន់តែសំដៅទៅលើអំណាចផ្លូវច្បាប់ដែលអាចធ្វើទៅបានដើម្បីរឹបអូសប្រសិនបើចាំបាច់ ដីធ្លីដែលទទួលបានដោយខុសច្បាប់ ឬមិនត្រូវបានគ្រប់គ្រងស្របតាមសុខុមាលភាពជាតិ។ វាត្រូវបានដឹកនាំស្របតាមសុខុមាលភាពជាតិ។ វាត្រូវបានដឹកនាំជាដំបូងប្រឆាំងនឹងក្រុមហ៊ុនជ្វីហ្វដែលវិនិយោគលើដីធ្លី។

ទីក្រុងមុយនិច ថ្ងៃទី ១៣ ខែមេសា ឆ្នាំ ១៩២៨។

(ចុះហត្ថលេខា) អាដុល ហ៊ីត្លែរ

Machine Translated by Google

ក. ឲ្យនិពន្ធនាយកកាសែត និងជំនួយការទាំងអស់របស់ពួកគេ ដោយប្រើប្រាស់ភាសាអាល្លឺម៉ង់ ភាសា ត្រូវតែជាសមាជិកនៃប្រជាជាតិ។

ខ. ការអនុញ្ញាតពិសេសពីរដ្ឋគឺចាំបាច់មុនពេលដែលកាសែតដែលមិនមែនជារបស់អាល្លឺម៉ង់អាចលេចឡើង។ ទាំងនេះមិនចាំបាច់ត្រូវបានបោះពុម្ពជាភាសាអាល្លឺម៉ង់ទេ។

គ. ជនជាតិមិនមែនអាល្លឺម៉ង់ត្រូវបានហាមឃាត់ដោយច្បាប់មិនឲ្យចូលរួមផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុ ឬមានឥទ្ធិពលលើកាសែតអាល្លឺម៉ង់ ហើយការដាក់ទណ្ឌកម្មចំពោះការរំលោភច្បាប់គឺការបង្ក្រាបកាសែតបែបនេះ និងការនិរទេសជនជាតិមិនមែនអាល្លឺម៉ង់ដែលពាក់ព័ន្ធនឹងកាសែតនោះជាបន្ទាន់។ វាត្រូវតែហាមឃាត់មិនឲ្យបោះពុម្ពផ្សាយឯកសារដែលមិននាំឲ្យមានសុខុមាលភាពជាតិ។ យើងទាមទារឲ្យមានការចោទប្រកាន់ផ្លូវច្បាប់ចំពោះនិន្នាការទាំងអស់ក្នុងសិល្បៈ និងអក្សរសាស្ត្រដែលទំនងជាបំផ្លាញជីវិតរបស់យើងជាប្រជាជាតិ និងការបង្ក្រាបស្ថាប័នដែលធ្វើសង្គ្រាមប្រឆាំងនឹងតម្រូវការដែលបានរៀបរាប់ខាងលើ។

២៤. យើងទាមទារសេរីភាពសម្រាប់និកាយសាសនាទាំងអស់នៅក្នុងរដ្ឋ ដរាបណាពួកវាមិនមែនជាគ្រោះថ្នាក់ដល់រដ្ឋ ហើយមិនធ្វើសង្គ្រាមប្រឆាំងនឹងអារម្មណ៍សីលធម៌របស់ពូជសាសន៍អាល្លឺម៉ង់។

ដូច្នេះ គណបក្សនេះតំណាងឱ្យគ្រិស្តសាសនាវិជ្ជមាន ប៉ុន្តែមិនចងភ្ជាប់ខ្លួនឯងនៅក្នុងបញ្ហានៃជំនឿទៅនឹងការសារភាពជាក់លាក់ណាមួយឡើយ។ វាប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងស្មារតីសម្ភារៈនិយមរបស់ជនជាតិយូដានៅក្នុងខ្លួនយើង និងដោយគ្មានយើង ហើយជឿជាក់ថាប្រជាជាតិរបស់យើងអាចសម្រេចបាននូវសុខភាពជាអចិន្ត្រៃយ៍ពីខាងក្នុងដោយផ្អែកលើគោលការណ៍៖

ផលប្រយោជន៍រួមមុនផលប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន។

២៥. ដើម្បីឲ្យអ្វីៗទាំងអស់ខាងលើអាចសម្រេចបាន យើងទាមទារឲ្យមានការបង្កើតអំណាចកណ្តាលដ៏រឹងមាំមួយរបស់រដ្ឋ។ អំណាចដែលគ្មានការសង្ស័យរបស់សភាដែលមានលក្ខណៈកណ្តាលនយោបាយលើរបបរាជាណាចក្រទាំងមូល និងអង្គការរបស់ខ្លួន។ និងការបង្កើតសភាសម្រាប់វណ្ណៈ និងមុខរបរសម្រាប់គោលបំណងអនុវត្តច្បាប់ទូទៅដែលប្រកាសដោយរបបរាជាណាចក្រនៅក្នុងរដ្ឋផ្សេងៗនៃសហព័ន្ធ។

ថ្នាក់ដឹកនាំគណបក្សស្បថថានឹងបន្តទៅមុខដោយត្រង់ៗ — ប្រសិនបើចាំបាច់ដើម្បីលះបង់ជីវិត — ក្នុងការធានាការបំពេញតាមចំណុចខាងលើ។

ទីក្រុងមុយនិច ថ្ងៃទី ២៤ ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៩២០។

卐 卐 卐 卐 卐

បន្ទាប់ពីការពិភាក្សាពេញលេញនៅក្នុងកិច្ចប្រជុំទូទៅរបស់សមាជិកនៅ ថ្ងៃទី ២២ ខែឧសភា ឆ្នាំ ១៩២០ វាត្រូវបានសម្រេចថា "កម្មវិធីនេះមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបានទេ"។ នេះមិនមានន័យថាពាក្យសម្តីទាំងអស់ត្រូវតែនៅដដែលនោះទេ ហើយក៏មិនមានន័យថាអ្វីដែលធ្វើដើម្បីធ្វើឱ្យកម្មវិធីកាន់តែស៊ីជម្រៅ ឬអភិវឌ្ឍត្រូវបានហាមឃាត់នោះទេ ប៉ុន្តែវាបង្កប់ន័យដោយការសម្រេចចិត្តដាច់ខាត និងភាពច្បាស់លាស់ដែលមិនប្រែប្រួលថាគោលការណ៍ និងគំនិតឈានមុខគេដែលមាននៅក្នុងវាអាចមិនត្រូវបានកែប្រែឡើយ។

មិនអាចមានការបត់បែន ឬរមួលពីការពិចារណាអំពីភាពរហ័សរហួន គ្មានការជ្រៀតជ្រែកដោយលាក់កំបាំងជាមួយនឹងចំណុចសំខាន់ៗ — និងសម្រាប់ការរៀបចំសម័យបច្ចុប្បន្នក្នុងវិស័យនយោបាយ សង្គម និងសេដ្ឋកិច្ច ដែលមិនគួរឱ្យចង់បាន — នៅក្នុងកម្មវិធីនោះទេ គ្មានការងាកចេញពីអារម្មណ៍ឡើយ។

អាដុល ហ៊ីត្លែរ បានបោះពុម្ពចំណុចសំខាន់ពីររបស់ខ្លួនជាអក្សរនាំមុខ៖ ផលប្រយោជន៍រួមចំពោះខ្លួនឯង — ស្មារតីនៃកម្មវិធី។ ការលុបបំបាត់អំណាចនៃផលប្រយោជន៍ — ស្នូលនៃសង្គមនិយមជាតិ។ នៅពេលដែលចំណុចទាំងពីរនេះត្រូវបានសម្រេច វាមានន័យថាជ័យជម្នះនៃការរៀបចំសង្គមជាសកលនិយមដែលខិតជិតមកដល់នៅក្នុង 'រដ្ឋពិត' លើការបំបែករដ្ឋ ប្រជាជាតិ និងសេដ្ឋកិច្ចនាពេលបច្ចុប្បន្ន ក្រោមឥទ្ធិពលពុករលួយនៃទ្រឹស្តីបុគ្គលនិយមនៃសង្គមដូចឥឡូវនេះ។

Machine Translated by Google

បានសាងសង់ឡើង។ រដ្ឋក្លែងក្លាយនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះ ដែលគាបសង្កត់វណ្ណៈកម្មករ និងការពារផលប្រយោជន៍លួចចម្លងរបស់ធនាគារិក និងអ្នករកស៊ីជួញដូរភាគហ៊ុន គឺជាសង្វៀនសម្រាប់ការបង្កើនទ្រព្យសម្បត្តិឯកជនដោយមិនប្រុងប្រយ័ត្ន និងសម្រាប់ការកេងចំណេញនយោបាយទាបបំផុត។ វាមិនគិតគូរពីប្រជាជនរបស់ខ្លួនទេ ហើយក៏មិនផ្តល់ចំណងសីលធម៌ខ្ពស់នៃសហជីពដែរ។ អំណាចនៃប្រាក់ ដែលជាអំណាចឃោរឃៅបំផុតនៃអំណាចទាំងអស់ គ្រប់គ្រងដាច់ខាត និងអនុវត្តឥទ្ធិពលពុករលួយ បំផ្លាញលើរដ្ឋ ជាតិ សង្គម សីលធម៌ រឿងល្ខោន អក្សរសិល្ប៍ និងលើគ្រប់បញ្ហាសីលធម៌ទាំងអស់ ដែលពិបាកប៉ាន់ស្មាន។

ជាការពិតណាស់ មិនត្រូវមានការរង្គោះរង្គើ គ្មានការដកថយក្នុងការតស៊ូដ៏ធំសម្បើមនេះទេ វាសុទ្ធតែជាជ័យជម្នះ ឬការបរាជ័យ។

ទស្សនៈដែលខុសគ្នាបន្តិចបន្តួចនៃគោលការណ៍មូលដ្ឋានដូចគ្នា ដែលខ្ញុំបានផ្តល់ឱ្យនៅក្នុងសៀវភៅរបស់ខ្ញុំ Der deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage, (F. Eher Nachf.) មិនមែនជាការផ្លាស់ប្តូរទេ ប៉ុន្តែជាស៊េរីនៃចំណុចដែលនៅជាប់គ្នា ប្រមូលនិងរៀបចំតាមទិដ្ឋភាពនយោបាយសេដ្ឋកិច្ច ហិរញ្ញវត្ថុ វប្បធម៌ និងទិដ្ឋភាពផ្សេងៗនៃជីវិត។

ប្រសិនបើទស្សនៈទាំងនោះរបស់ខ្ញុំ (សូមមើលទំព័រ ២២) អាចត្រូវបានចាត់ទុកថាខុសពី ឬផ្ទុយពីចំណុចទាំង ២៥ នោះ ហ៊ីត្លែរនឹងមិនដែលបានពណ៌នាអំពីសៀវភៅរបស់ខ្ញុំនៅក្នុងបុព្វកថាខ្លីរបស់គាត់ថាជា "សាសនានៃចលនារបស់យើង" ឡើយ។ អ្នកណាម្នាក់មានសេរីភាពក្នុងការជ្រើសរើសទស្សនៈណាមួយតាមចំណង់ចំណូលចិត្តរបស់គាត់ ប៉ុន្តែប្រសិនបើគាត់ប្រៀបធៀបវាជាមួយគ្នា គាត់នឹងមិនឃើញថាវាផ្ទុយគ្នាទេ។

ដើម្បីធានាបាននូវការព្រមព្រៀងគ្នាដាច់ខាតនាពេលអនាគតនៅក្នុងការទាមទាររបស់យើង ដូចដែលបានបង្ហាញនៅក្នុងកម្មវិធីរបស់យើង និងដើម្បីការពារចលនានេះពីការប៉ះទង្គិចដែលទំនងជាធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់ចលនាណាមួយ —
«ការផ្តល់យោបល់សម្រាប់ការកែលម្អ» ដែលផ្តល់ជូនដោយអ្នករិះគន់អាជីព និងអ្នកស្ម័គ្រចិត្ត អ្នករអ៊ូរទាំ និងអ្នកចេះដឹងទាំងអស់ គឺលោក Adolf Hitler នៅឯសន្និសីទរបស់អ្នករៀបចំស្រុកទាំងអស់ដែលបានធ្វើឡើងនៅ Bamberg នៅ ថ្ងៃទី 11 ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ 1926 បានតែងតាំងលោក Gottfried Feder ជាផ្លូវការឱ្យធ្វើជាចៅក្រមចុងក្រោយលើសំណួរទាំងអស់ដែលទាក់ទងនឹងកម្មវិធីនេះ។

Machine Translated by Google

៣. គំនិតជាមូលដ្ឋាន

យើងមានបំណងនៅក្នុងខិត្តប័ណ្ណនេះ ដើម្បីបង្ហាញគោលការណ៍សំខាន់ៗនៃគោលគំនិតសង្គមនិយមជាតិអំពីរដ្ឋ ឲ្យបានសង្ខេប និងសាមញ្ញតាមដែលអាចធ្វើទៅបាន។ យើងនឹងពិភាក្សាលម្អិតបន្ថែមទៀតអំពីទិដ្ឋភាពសង្គមវិទ្យា ទ្រឹស្តី និងស្មារតីនៃគោលគំនិតនោះ។

យើងក៏មិនព្យាយាមពិពណ៌នាអំពីសេចក្តីប្រាថ្នានយោបាយផ្សេងៗ ឬអ្នកដែលតំណាងឱ្យពួកគេនៅក្នុងគណបក្ស និងសមាគមផ្សេងៗគ្នាដែរ — នេះគឺជាភារកិច្ចមួយដោយខ្លួនវា — ប៉ុន្តែយើងគ្រាន់តែកំណត់នៅទីនេះនូវចំណុចសំខាន់ៗនៃការទាមទាររបស់យើងប៉ុណ្ណោះ។

ពិភពលោកបានកើតចេញពីភាពវឹកវរ សណ្តាប់ធ្នាប់កើតចេញពីភាពមិនប្រក្រតី និងការរៀបចំកើតចេញពីភាពច្របូកច្របល់។

សព្វថ្ងៃនេះ ភាពវឹកវរកំពុងតែរីករាលដាលយ៉ាងខ្លាំងនៅក្នុងពិភពលោក — ភាពច្របូកច្របល់ ការតស៊ូ ការស្អប់ ការគាបសង្កត់ ការប្លន់ ភាពឃោរឃៅ និងការស្វែងរកប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន។ បងប្អូនប្រុសស្រីឃ្លាតឆ្ងាយពីបងប្អូន។ សមាជិកនៃប្រជាជាតិតែមួយវាយប្រហារគ្នាទៅវិញទៅមក ចាក់មនុស្សម្នាក់រហូតដល់ស្លាប់ ដោយសារតែគាត់ពាក់ឈើឆ្កាងស្វាស្ទីកា។ ពួកគេទាំងអស់គ្នារងទុក្ខវេទនាក្រោមបន្ទុកដូចគ្នា ភាពខ្វះខាតដូចគ្នា។ ប៉ុន្តែតើមានអ្នកណាធ្លាប់ឮអំពីកម្មករម៉ាក្សនិយមវាយប្រហារ ឬសម្លាប់និយោជករបស់ពួកគេ ឬមេដឹកនាំគណបក្សរបស់ពួកគេ ឬធនាគារិក និងក្រុមអ្នកជញ្ជក់ឈាមផ្សារហ៊ុន ឬអ្នករកប្រាក់ចំណេញទាំងអស់នោះទេ? ការលះបង់តែមួយគត់ចំពោះភាពវឹកវរគឺកម្មករល្អ និងសាមញ្ញ។ ពួកម៉ាក្សនិយមបានបាត់បង់ក្បាលរបស់ពួកគេ ហើយកំពុងប្រមូលផ្តុំគ្នាដើម្បីចូលរួមជាមួយពួកចោរប្លន់នៃវណ្ណៈរបស់ពួកគេ ខណៈពេលដែលពួកគេបែរជាប្រឆាំងនឹងអ្នកដែលត្រៀមខ្លួនរួចជាស្រេចដើម្បីជួយសង្គ្រោះវា។

ពួកជាតិនិយម និងគណបក្សដទៃទៀតស្ថិតនៅក្នុងរដ្ឋាភិបាល ឬកំពុងតស៊ូដើម្បីចូលរួមជាមួយអ្នកដែលបានបំផ្លាញឧត្តមគតិជាតិរបស់ពួកគេ ហើយបាត់បង់ទាំងកិត្តិយស និងចរិតលក្ខណៈ។ សមាគមការពារជាតិកំពុងខិតខំជ្រៀតចូលទៅក្នុង 'រដ្ឋ' — រដ្ឋ Severing និង Grzesinsky — អ្នកសន្តិភាពនិយម អ្នកអន្តរជាតិនិយម និងជនជាតិយូដា ដែលពួកគេជឿថាពួកគេអាចដឹកនាំរដ្ឋាភិបាលជាមួយបាន។

ពួកគេឆ្កួតទៅហើយ! អ្វីដែលហៅថា Rechtskreise មិនអាចមើលឃើញថា ឥន្ទ្រី និងពស់ ចចក និងកូនចៀម មនុស្សជាតិ និងបាក់តេរីអាសន្នរោគ មិនអាចចូលរួមសហការគ្នាបានទេ។ ពួកគេកំពុងដាក់កម្លាំងទាំងអស់របស់ពួកគេ ដើម្បីបង្ហាញរូបរាងជា «សណ្តាប់ធ្នាប់» ដល់ភាពចលាចល ភាពវឹកវរនយោបាយ និងប្រសិទ្ធភាពនយោបាយ។ ប៉ុន្តែពួកគេបានប្រឈមមុខនឹងពួកសង្គមនិយមជាតិ ដែលជា «អ្នកជ្រុលនិយម» ទាំងនោះ ដោយពោរពេញដោយការភ័យខ្លាចឆ្កួតៗថា ពួកសង្គមនិយមជាតិអាចនឹងដកហូតសិទ្ធិ និងតំណែងពីមុនរបស់ពួកគេមួយចំនួន — ដោយភ្លេចថាពួកគេបានបាត់បង់ទាំងអស់តាមរយៈប្រជាជនដែលពួកគេឥឡូវនេះទាមទារ «ចំណែកនៃនំប៉័ង និងត្រីនយោបាយ»។

ឧស្សាហកម្មធំៗ ឬតូច មានគោលដៅតែមួយគត់គឺប្រាក់ចំណេញ បំណងប្រាថ្នាតែមួយគត់គឺឥណទាន ការតវ៉ាតែមួយគត់ប្រឆាំងនឹងការយកពន្ធ។ ពួកគេខ្លាច និងគោរពតែរឿងមួយគត់គឺធនាគារ។ ពួកគេងក់ក្បាលប្រឆាំងនឹងតម្រូវការរបស់សង្គមនិយមជាតិក្នុងការបំបែកអំណាចផលប្រយោជន៍។

បំណងប្រាថ្នាតែមួយគត់របស់ពួកគេគឺ «បង្កើតបំណុល»។ ស្ទួយសារអាគារដ៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់ដែលទាញយកពីប្រាក់កម្ចីដោយធនាគារ ដោយគ្មានបញ្ហា ឬកម្លាំងពលកម្ម ពួកគេចាត់ទុកថាមានសណ្តាប់ធ្នាប់ល្អឥតខ្ចោះ។ ពួកគេបានរកឃើញគណបក្សសេដ្ឋកិច្ច ហើយបោះឆ្នោតឱ្យច្បាប់ Dawes ដែលជាមូលហេតុចម្បងនៃការយកពន្ធយ៉ាងច្រើន។

កិត្តិយសបានចាកចេញពីអាជីវកម្ម ដែលទាំងអស់ស្ថិតនៅក្នុងដៃរបស់ក្រុមហ៊ុនមានអំណាច។ អ្នកផលិតបានចុះចាញ់នឹងហិរញ្ញវត្ថុខ្ពស់ ដែលជាសត្រូវដ៏ធំបំផុតរបស់ពួកគេ។ និយោជកនៅក្នុងរោងចក្រ និងការិយាល័យ ដែលជំពាក់បំណុលគេយ៉ាងជ្រៅ ត្រូវតែពេញចិត្តនឹងប្រាក់តិចតួចបំផុត ព្រោះប្រាក់ចំណេញទាំងអស់នៃកម្លាំងពលកម្មចូលទៅក្នុងហោប៉ៅរបស់អំណាចលុយកាក់ដែលគ្មានបុគ្គលិកលក្ខណៈ ក្នុងទម្រង់ជាការប្រាក់ និងភាគលាភ។

អ្នកដែលគ្រប់គ្រងមិនអាចទប់ស្កាត់ភាពវឹកវរនេះបានទាំងស្រុងនោះទេ។ ត្រូវបានគាបសង្កត់ពីខាងលើដោយការយកពន្ធ និងការបង់ការប្រាក់ ត្រូវបានគំរាមកំហែងពីខាងក្រោមដោយការភ្ញាក់រឭករបស់អ្នកលិចទឹក។

Machine Translated by Google

កម្មករ ពួកគេបានចងភ្ជាប់ខ្លួនឯងដោយងងឹតងងល់ទៅនឹងរដ្ឋដែលគ្រប់គ្រងដោយមូលធននិយម ខណៈពេលដែលអ្នកកេងប្រវ័ញ្ចនៃភាពវឹកវរបច្ចុប្បន្នអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេនៅតែកាន់អំណាចគ្រាន់តែជាអ្នកបើកបរទាសករលើមហាជនកម្មករ។ កំហឹងរបស់ពួកគេមិនមែនសំដៅទៅលើភាពឆ្កួតលីលារបស់ម៉ាក្សនិយមទេ ប៉ុន្តែសំដៅទៅលើអ្នកដែលពាក់ឈើឆ្កាង Hooked Cross។ ពួកគេភ្លេចថាយើង និងយើងតែម្នាក់ឯងបានឃើញសោកនាដកម្មនៃសេដ្ឋកិច្ចអាល្លឺម៉ង់ខិតជិតមកដល់ យល់ឃើញ និងបង្ហាញពីរបៀបដែល ប្រសិនបើយកពេលវេលាមក ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ដោយកម្លាំងផ្ទាល់ខ្លួនអាចស្តារតុល្យភាពឡើងវិញ។

សមាគមនានាក្រោមឈ្មោះគ្រប់ប្រភេទ ដែលសមហេតុផលក្នុងគំនិតជាមូលដ្ឋានរបស់ពួកគេ — គ្មានសង្ឃឹមនៅក្នុងភាពវឹកវរបច្ចុប្បន្ននៃជីវិតសាធារណៈ កំពុងស្វែងរកវិធីបង្កើតសណ្តាប់ធ្នាប់។ វាទាំងអស់គឺឥតប្រយោជន៍ ព្រោះពួកគេមិនមានទំនាក់ទំនងជាមួយប្រទេសជាតិជាសង្គមទាំងមូលដ៏ធំនោះទេ។ ទាំងអស់គ្រាន់តែមានបំណងទាញយកអត្ថប្រយោជន៍តូចៗសម្រាប់វណ្ណៈរបស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះ។ ដោយគ្មានគោលការណ៍នយោបាយ ឬសេដ្ឋកិច្ចណាមួយ ពួកគេអនុវត្តចំពោះគណបក្សនយោបាយនីមួយៗជាវេន។ ពួកគេឱនក្បាលចំពោះប្រព័ន្ធដែលមានស្រាប់ ហើយគោរពបូជាអ្វីដែលហៅថាអាជ្ញាធរកំពូល។

ពួកគេបានធ្វើឱ្យប្រជាជាតិអាល្លឺម៉ង់ខាតបង់ប្រាក់យ៉ាងច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់ដល់អ្នករៀបចំ នាយក និងអ្នកអូសខ្សែរាប់មិនអស់ ប៉ុន្តែគ្មាននរណាម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកគេធ្វើអ្វីដែលល្អបំផុតនោះទេ។ អតិផរណា - វិធានការព្រហ្មទណ្ឌ - បានប្លន់យកប្រាក់សន្សំរបស់ពួកគេពីគ្រប់វណ្ណៈ អ្នកសន្សំសំចៃ សមាជិកសមាគមសិប្បករ។
ពន្ធថ្មីមួយចំនួន ដែលយកចេញពីតុបៃតងដោយផ្ទាល់ បំផ្លាញក្តីសង្ឃឹមដែលផ្អែកលើការងារជាច្រើនឆ្នាំ។ អត្ថប្រយោជន៍ដែលទទួលបានបន្ទាប់ពីការប្រជុំ ការពិភាក្សា និងការប្រគល់ភារកិច្ចជាច្រើនដងទៅកាន់រដ្ឋាភិបាល ជាធម្មតាត្រូវបានលុបចោលដោយការកើនឡើងនៃថ្លៃដើមរស់នៅ ការកើនឡើង ឬការធ្លាក់ចុះនៃតម្លៃ។

ភាពវឹកវរ និងភាពឆ្កួតលីលា! តើកសិករអាចរស់នៅក្រោមការបៀតបៀនបែបនេះដោយរបៀបណា? តើកម្មករអាចទិញទំនិញដោយតម្លៃកើនឡើងគ្រប់ពេលដោយរបៀបណា? តើវាមានប្រយោជន៍អ្វីក្នុងការដំឡើងប្រាក់ខែមន្ត្រី និងនិយោជិត នៅពេលដែលសន្ទស្សន៍នៃការចំណាយលើការរស់នៅបន្តកើនឡើង។ ពួកគេស្វែងរកជំនួយពីរដ្ឋ ដោយភាពមិនស្មោះត្រង់របស់ពួកគេ រដ្ឋដែលបានបង្កឱ្យមានភាពក្រីក្រ និងការគាបសង្កត់ទាំងអស់ ដែលមិនមែនជា «បិតានៃប្រជាជាតិ» ទេ ប៉ុន្តែជាជនផ្តាច់ការ និងអ្នកយកពន្ធនៃរបបផ្តាច់ការប្រាក់។

ដូច្នេះពួកគេងាកទៅរកគណបក្សចាស់ៗម្តងហើយម្តងទៀត ដោយនិយាយថាពួកគេមិនខ្វល់ពីនយោបាយ ហើយជាកម្មសិទ្ធិរបស់
មិនឲ្យមានគណបក្សណាមួយចូលឡើយ ហើយក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ ក៏មិនឲ្យមានការឈ្លោះប្រកែកគ្នារវាងគណបក្សដ៏អាក្រក់នោះបន្តដូចមុនដែរ។

ភារកិច្ចដ៏អស្ចារ្យដែលសង្គមនិយមជាតិបានកំណត់នៅចំពោះមុខវាគឺការប្តេជ្ញាចិត្តដើម្បីស្តារទម្រង់ឡើងវិញ ដើម្បីបំបាត់ភាពវឹកវរ ដើម្បីកំណត់ពិភពលោកដែលបានចាកចេញពីសម័យកាលចាស់ៗ ឱ្យមានសណ្តាប់ធ្នាប់ឡើងវិញ និងដើម្បីការពារសណ្តាប់ធ្នាប់នោះ - ក្នុងន័យខ្ពស់បំផុតរបស់ផ្លាតូនិច។

គួរបញ្ជាក់នៅទីនេះថា យើងចាត់ទុក «សណ្តាប់ធ្នាប់» ថាជាសណ្តាប់ធ្នាប់ជាក់ស្តែងរបស់រដ្ឋដែលមានការត្រួតពិនិត្យ ឬការប្លន់ហិរញ្ញវត្ថុដែលត្រូវបានគោរពតាមទំនៀមទម្លាប់ និងត្រូវបានអនុញ្ញាតដោយច្បាប់ ឬការឃុបឃិតគ្នារបស់សម្ព័ន្ធ ទំនុកចិត្ត និងវិធានការក្បត់ជាតិដែលបានរៀបចំផ្សេងទៀត ទោះបីពួកគេ «ដំណើរការ» បានល្អយ៉ាងណាក៏ដោយ។ សូម្បីតែក្រុមចោរប្លន់ក៏មាន «សណ្តាប់ធ្នាប់» ពន្ធនាគារក៏មាន «បទប្បញ្ញត្តិ» របស់ពួកគេដែរ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងប្រទេសជាតិដែលយកជាសរីរាង្គទាំងមូល គ្រប់ទិដ្ឋភាពនៃជីវិតសាធារណៈរបស់យើងបង្ហាញពីការឈឺចាប់ ការជាប់ឃុំឃាំង ការគាបសង្កត់ ភាពមិនស្មោះត្រង់ និងបង្ហាញរូបភាពវឹកវរនៃការតស៊ូរបស់ទាំងអស់គ្នាប្រឆាំងនឹងទាំងអស់គ្នា។

រដ្ឋាភិបាលប្រឆាំងនឹងប្រជាជន គណបក្សប្រឆាំងនឹងគណបក្ស ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ បានបញ្ចប់សម្ព័ន្ធភាពមិនប្រក្រតីភាគច្រើន និយោជកប្រឆាំងនឹងនិយោជិត ពាណិជ្ជករប្រឆាំងនឹងអ្នកផលិត និងអ្នកប្រើប្រាស់ ម្ចាស់ផ្ទះប្រឆាំងនឹងអ្នកជួល កម្មករប្រឆាំងនឹងកសិករ មន្ត្រីប្រឆាំងនឹងសាធារណជន កម្មករប្រឆាំងនឹង

«ពួកអ្នកមាន» សាសនាចក្រប្រឆាំងនឹងរដ្ឋ ម្នាក់ៗប្រព្រឹត្តអំពើមិនសមរម្យចំពោះសត្រូវរបស់ខ្លួន ហើយគិតតែពីផលប្រយោជន៍អាត្មានិយម ការរីកចម្រើន និងកាបូបលុយរបស់ខ្លួន។ គ្មាននរណាម្នាក់ឆ្លុះបញ្ចាំងថាអ្នកដទៃមានសិទ្ធិរស់នៅ ឬថាការស្វែងរកគោលបំណងអាត្មានិយមរបស់ខ្លួនមានន័យថាអ្នកដទៃត្រូវចំណាយសម្រាប់វានោះទេ។ គ្មាននរណាម្នាក់គិតពីសុខុមាលភាពអ្នកជិតខាង ឬកាតព្វកិច្ចខ្ពស់ជាងរបស់គាត់ចំពោះសហគមន៍នោះទេ។ ការខិតខំប្រឹងប្រែងឥតឈប់ឈរដើម្បីផលប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន។ កែងដៃអ្នកជិតខាងរបស់អ្នកដើម្បីឡើងជិះ ជាន់ឈ្លីរាងកាយរបស់គាត់ ប្រសិនបើអ្នកចង់បានអ្វីមួយដោយវា — ហេតុអ្វីត្រូវខ្វល់ខ្វាយ? នោះជាអាជីវកម្មទំនើប។

ចូរយើងកុំបញ្ឆោតខ្លួនឯងអី។ យើងកំពុងស្ថិតនៅក្នុងការប្រែប្រួលដ៏ធំនៃពិភពលោក ហើយវាជារឿងធម្មតាទេដែលព្រលឹងសាមញ្ញៗ វិញ្ញាណវង្វេងក្រីក្រមើលមិនឃើញផ្លូវចេញពីភាពវឹកវរ ស្វែងរកការធូរស្បើយនៅក្នុង...

Machine Translated by Google

ធ្វើអត្តឃាត ឬគិតថាពិភពលោកជិតដល់ទីបញ្ចប់ ហើយចូលរួមក្នុងការប្រណាំងដណ្តើមយកកូនគោមាស ហើយប្រញាប់ប្រញាល់ចូលទៅក្នុងអាងទឹកក្តួចដោយងងឹតងងល់។ "រីករាយខណៈពេលដែលអ្នកអាចធ្វើបាន — តាមយើងពីក្រោយទឹកជំនន់"។

ការវាយប្រហារដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចទៅលើសីលធម៌របស់ប្រជាជាតិមួយ គឺអាចធ្វើទៅបាន និងអាចពន្យល់បាន លុះត្រាតែគ្រឹះបញ្ញាទាំងមូលនៃសង្គមត្រូវបានរង្គោះរង្គើ ឬបើមិនដូច្នោះទេ វាមិនត្រឹមត្រូវ — ហើយតាមពិតយើងឃើញថា លទ្ធិម៉ាក្ស លទ្ធិមូលធននិយម និងមេដឹកនាំនៃជីវិតសាធារណៈរបស់យើងទាំងអស់គោរពបូជាព្រះដូចគ្នា —

លក្ខណៈបុគ្គលនិយម។ ផលប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនគឺជាការលើកទឹកចិត្តតែមួយគត់ — ការទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍សម្រាប់វណ្ណៈតូចចង្អៀតរបស់ខ្លួនក្នុងជីវិត។

ក្រោយមក ការរួមចំណែកបន្ថែមទៀតចំពោះស៊េរីនេះនឹងលេចឡើង ដែលឧទ្ទិសដល់ការប្រុងប្រយ័ត្ន
ការសិក្សាសង្គមវិទ្យានៃការកសាងសង្គម។

នៅទីនេះ ខ្ញុំនឹងព្យាយាមបង្ហាញរូបភាពប្រៀបធៀបនៃភាពខុសគ្នារវាងកំហុសសរីរាង្គនៅក្នុងរដ្ឋ និងសេដ្ឋកិច្ចនយោបាយនាពេលបច្ចុប្បន្ន និងខ្លឹមសារនៃរដ្ឋសង្គមនិយមជាតិ។ គោលលទ្ធិបច្ចុប្បន្នគឺ៖ សង្គមគឺជាផលបូកនៃបុគ្គល — រដ្ឋគឺជាការប្រមូលផ្តុំដ៏ងាយស្រួលនៃបុគ្គល ឬសមាគម។

យើងអាចប្រៀបធៀបគោលលទ្ធិនៃការកសាងសង្គមនេះទៅនឹងគំនរថ្ម។ រឿងពិតតែមួយគត់អំពីវាគឺបំណែកថ្មនីមួយៗ។ រូបរាងរបស់វាគឺជាបញ្ហានៃឱកាស។ ថាតើថ្មមួយនៅខាងលើឬខាងក្រោមគឺព្រងើយកន្តើយ។ លទ្ធផលគឺមិនច្រើនឬតិចជាងគំនរថ្មនោះទេ។

ថ្ម។

តាមរយៈការប្រៀបធៀបដូចគ្នា រដ្ឋដែលឆ្លើយតបទៅនឹងគោលលទ្ធិសង្គមនិយមជាតិរបស់យើងអំពីសង្គម និងទស្សនវិជ្ជារបស់រដ្ឋគឺផ្ទះ។ និយាយដោយមេកានិច ផ្ទះនេះក៏មានឥដ្ឋជាច្រើនដុំផងដែរ - ខ្សាច់ ស៊ីម៉ង់ត៍ ធ្នឹម បង្អួច ទ្វារ កម្រាលឥដ្ឋ។ល។ ប៉ុន្តែអ្នកណាម្នាក់អាចមើលឃើញថាផ្ទះមួយ បន្ទប់មួយ គឺជាអង្គភាពខ្ពស់ជាងនេះ ជាអ្វីដែលថ្មី ចម្លែក និងពេញលេញនៅក្នុងខ្លួនវា ច្រើនជាងចំនួនសរុបនៃឥដ្ឋដែលដាក់ជង់គ្នា។ អ្នកណាម្នាក់អាចយល់បានថាផ្ទះមួយមិនកើតឡើងដោយការគរផ្នែកតែមួយៗជាច្រើនជាគំនរនោះទេ ប៉ុន្តែបានតែដោយការផ្គុំផ្នែកទាំងនេះតាមផែនការដែលបានគិតទុកជាមុនប៉ុណ្ណោះ។

ដូច្នេះ វាគឺជាមួយប្រជាជាតិមួយ។ រហូតដល់ភាពរឹករវត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយធម្មជាតិ ដោយផែនការដោយចេតនា នាំឱ្យមានសណ្តាប់ធ្នាប់ និងផ្តល់កន្លែងសម្រាប់បង្កើត រហូតដល់ភាពទាំងមូលដែលមានហេតុផលត្រូវបានផ្គុំចេញពីម៉ាស់នៃផ្នែកនានា ទើបរដ្ឋពិតអាចលេចឡើងបាន។ មានតែពេលនោះទេដែលផ្នែកនីមួយៗនឹងមានរាងដែលមានគោលបំណង។ លោក Othmar Spann អតីតសាកលវិទ្យាធិការនៃសាកលវិទ្យាល័យវីយែន បានពន្យល់យ៉ាងគួរឱ្យកោតសរសើរនៅក្នុងសៀវភៅរបស់គាត់ ដែលមានចំណងជើងថា Der wahre Staat និងនៅក្នុងសៀវភៅ Gesellschaftslehre របស់គាត់អំពីមូលដ្ឋានសង្គមវិទ្យានៃរដ្ឋបុគ្គលនិយមសម័យទំនើប ផ្ទុយពីឧត្តមគតិខ្ពស់នៃសណ្តាប់ធ្នាប់សកលនៅក្នុងរដ្ឋដែលមានមូលដ្ឋានលើគោលការណ៍វិទ្យាសាស្ត្រ។

យើងជាអ្នកសង្គមនិយមជាតិបានបង្កើតឃ្លានេះ ដែលមនុស្សទាំងអស់អាចយល់បានថា ៖

សហគមន៍មុនបុគ្គល។

មានតែតាមរយៈការបម្រើផលប្រយោជន៍ទូទៅក្នុងនាមជាសមាជិកនៃសហគមន៍ជាតិទេ ទើបបុគ្គលម្នាក់ៗភ្ញាក់រឭកដល់ជីវិតដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ដោយម្នាក់ៗស្ថិតនៅក្នុងកន្លែងរៀងៗខ្លួន។ មានតែតាមរបៀបនេះទេ ទើបមនុស្សម្នាក់ៗអាចសម្រេចបាននូវសង្គមនិយមពិតប្រាកដ អារម្មណ៍សហគមន៍ ជីវិតពិត ទទួលបានស្មារតីនៃសន្តិសុខ និងដឹងថា មានតែក្រោមការត្រួតត្រានៃគំនិតនេះទេ ទើបរដ្ឋាភិបាលជាតិសរីរាង្គមួយអាចកើតចេញពីប្រព័ន្ធប្លន់សម័យទំនើប ហើយអាចផ្តល់ផលប្រយោជន៍ដល់សហគមន៍ និងដល់សមាជិកម្នាក់ៗនៃសហគមន៍។

សព្វថ្ងៃនេះ បុគ្គលនោះគឺជាជនរងគ្រោះដែលគ្មានទីពឹងនៃកម្លាំងដែលកំពុងតស៊ូដើម្បីភាពជាម្ចាស់។ សមាគមរបស់គាត់គ្មានអំណាចដើម្បីជួយគាត់ទេ។ គេមិនទាន់ដឹងច្បាស់ថាអ្នកណាជាសត្រូវពិតប្រាកដនោះទេ — អ្នករកប្រាក់ចំណេញ និងអ្នកកេងប្រវ័ញ្ចដោយខ្ជះខ្ជាយពេលវេលា។ ទោះបីជាមានការស្រែកតវ៉ារបស់ម៉ាក្សនិយមប្រឆាំងនឹងមូលធននិយម ការប្រកាសដ៏ពិសិដ្ឋរបស់មជ្ឈមណ្ឌលក៏ដោយ ការត្អូញត្អែររបស់ពិភពជំនួញអំពីបន្ទុកនៃ

Machine Translated by Google

ដោយមិនគិតពីការយកពន្ធ និងការប្រាក់ គ្មាននរណាម្នាក់ដឹងពីសត្រូវរបស់ពិភពលោក ហិរញ្ញវត្ថុដែលគ្របដណ្តប់លើពិភពលោក និងអ្នកតំណាងរបស់វា គឺមហាសេដ្ឋីជនជាតិយូដានោះទេ។

គ្រប់វណ្ណៈទាំងអស់សុទ្ធតែមានអារម្មណ៍ថាមានការចាប់អារម្មណ៍។ អ្នកយកពន្ធមានបន្ទុកធ្ងន់លើគ្រប់ផ្នែកនៃប្រជាជន — ប៉ុន្តែតើអ្នកណាហ៊ានប្រឆាំងនឹងអំណាចរបស់ធនាគារ និងផ្សារហ៊ុន? ដើមទុនប្រកាសពីចរិតលក្ខណៈរបស់ខ្លួនដោយការរីកចម្រើន ផ្ទុយពីបទពិសោធន៍ទាំងអស់នៅកន្លែងផ្សេងទៀតនៅលើផែនដី ដូចដែលវានៅខាងក្រៅខ្លួនវាដោយគ្មានការឈឺចាប់ ឬកម្លាំងពលកម្ម តាមរយៈមធ្យោបាយនៃការប្រាក់ និងភាគលាភ និងដោយការរីកចម្រើនកាន់តែខ្លាំងឡើងៗជារៀងរាល់នាទី។ គោលការណ៍អារក្សនៃការកុហកបានយកឈ្នះលើភាពសមរម្យនៃកម្លាំងពលកម្មច្នៃប្រឌិត។

បាក់ទឹកចិត្តទៅ អំណាចនៃការចាប់អារម្មណ៍ គឺជាការស្រែកហ៊ោរបស់យើង។

ខ្ញុំដឹងថាតម្រូវការនេះ ដែលជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃតម្រូវការនីមួយៗ មិនត្រូវបានយល់យ៉ាងត្រឹមត្រូវអំពីសារៈសំខាន់ដ៏ធំធេងរបស់វាទេ សូម្បីតែនៅក្នុងជួររបស់យើងផ្ទាល់ក៏ដោយ។ ជាឧទាហរណ៍ វាគ្មិនរបស់យើងតិចតួចណាស់ ដែលហ៊ានវាយប្រហារសំណួរជាមូលដ្ឋាននេះ ទោះបីជាពួកគេភាគច្រើនមានអារម្មណ៍ថាវាសំខាន់ប៉ុណ្ណាក៏ដោយ។ ព្រោះពាក្យស្លោកមួយរបស់គណបក្សយើងគឺ "ប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងដើមទុន និងផ្សារហ៊ុន"។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលជា 'អំណាចនៃផលប្រយោជន៍' ពិតប្រាកដ របៀបដែលវាមានឥទ្ធិពលលើជីវិតរបស់ប្រជាជាតិ និងបុគ្គល របៀបដែល 'ហិរញ្ញវត្ថុ' បានធ្វើឱ្យប្រជាជនក្លាយជាទាសករ និងអ្វីដែលជាវិធីសាស្រ្តត្រឹមត្រូវ និងជាក់ស្តែង ដែលត្រូវតែអនុម័តដើម្បីបំបែកវា និងអ្វីដែលជាលទ្ធផលនៃការបំបែកវាសម្រាប់ប្រជាជនទាំងមូល — គឺច្បាស់លាស់គ្រប់គ្រាន់សម្រាប់មនុស្សតិចតួចណាស់ ដើម្បីឱ្យពួកគេអាចពន្យល់វាតាមពាក្យសម្តីរបស់ពួកគេ។

នៅក្នុងស្នាដៃដ៏អស្ចារ្យរបស់គាត់ Mein Kampf (ភាគទី I ទំព័រ 224—225) Adolf Hitler បានបង្ហាញពីសារៈសំខាន់ដ៏ធំធេងនៃសំណួរនេះដូចខាងក្រោម៖ "នៅពេលដែលខ្ញុំបានស្តាប់ការបង្រៀនលើកដំបូងរបស់ Gottfried Feder ស្តីពីការបំបែកអំណាចនៃផលប្រយោជន៍នៅក្នុងខែមិថុនា ឆ្នាំ 1919 ខ្ញុំបានដឹងភ្លាមៗថានេះជាការពិតខាងទ្រឹស្តីដែលមានសារៈសំខាន់ខ្លាំងណាស់សម្រាប់អនាគតនៃប្រជាជាតិអាល្លឺម៉ង់។ ការប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងដើមទុន និងហិរញ្ញវត្ថុអន្តរជាតិបានក្លាយជាចំណុចសំខាន់នៅក្នុងកម្មវិធីសម្រាប់ការតស៊ូរបស់ប្រជាជាតិអាល្លឺម៉ង់ដើម្បីឯករាជ្យភាព និងសេរីភាព"។

អ្នកសង្គមនិយមជាតិដ៏ធ្ងន់ធ្ងរទាំងអស់ចែករំលែកជំនឿនេះ ពីព្រោះដំណោះស្រាយនៃសំណួរនេះបង្កប់ន័យពីដំណោះស្រាយនៃសំណួរជ្វីហ្វ — និងច្រើនជាងនេះទៅទៀត។

ការប្រឆាំងនឹងពួកយូដាគឺជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃអារម្មណ៍ដែលស្ថិតនៅក្រោមចលនាទាំងមូលរបស់យើង។
សង្គមនិយមជាតិគ្រប់រូប គឺជាអ្នកប្រឆាំងនឹងពួកយូដា ប៉ុន្តែអ្នកប្រឆាំងនឹងពួកយូដាគ្រប់រូប មិនចាំបាច់ជាសង្គមនិយមជាតិនោះទេ។
ការប្រឆាំងនឹងពួកយូដាគឺជារឿងអវិជ្ជមាន។ អ្នកប្រឆាំងនឹងពួកយូដាទទួលស្គាល់អ្នកផ្ទុកមេរោគរាតត្បាតជាតិ ប៉ុន្តែចំណេះដឹងនេះជាធម្មតាប្រែទៅជាការស្អប់ជនជាតិយូដាម្នាក់ៗ និងភាពជោគជ័យរបស់ជនជាតិយូដាក្នុងជីវិតអាជីវកម្ម។ បន្ទាប់មក ក្នុងករណីដ៏ល្អបំផុត ការប្រឆាំងនឹងពួកយូដានឹងក្រោកឡើងដើម្បីជួយបណ្តេញជនជាតិយូដាចេញពីរដ្ឋ និងជីវិតសេដ្ឋកិច្ចរបស់យើង។ អ្នកប្រឆាំងនឹងពួកយូដាមិនបារម្ភពីអ្វីដែលត្រូវធ្វើបន្ទាប់នោះទេ។

ប្រសិនបើ សូម្បីតែបន្ទាប់ពីជនជាតិយូដាត្រូវបានបណ្តេញចេញក៏ដោយ ក៏នៅតែមានគោលការណ៍នៃការត្រួតត្រារបស់ជនជាតិយូដាសព្វថ្ងៃនេះ — ផលប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនមុនផលប្រយោជន៍ទូទៅ — និងប្រព័ន្ធធនាគារ និងឥណទានរបស់ជនជាតិយូដា នោះនៅតែមានជនជាតិយូដាចោកទាបគ្រប់គ្រាន់ ឬសូម្បីតែ «ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ធម្មតា» ដែលមានពូជសាសន៍ចម្រុះ ដែលត្រៀមខ្លួនរួចជាស្រេចដើម្បីចូលមកក្នុងស្បែកជើងរបស់ជនជាតិយូដា ហើយខឹងសម្បារប្រឆាំងនឹងពូជសាសន៍របស់ពួកគេដូចជនជាតិយូដាសព្វថ្ងៃនេះដែរ ហើយប្រហែលជាយើងគួរតែឃើញ «អ្នកប្រឆាំងនឹងពួកយូដា» ជាច្រើនអង្គុយនៅកន្លែងដែលជនជាតិយូដាធ្លាប់អង្គុយ។

ឥឡូវនេះ សង្គមនិយមជាតិ ដែលមានតម្រូវការចម្បងរបស់ខ្លួន គឺការបំបែកអំណាចនៃផលប្រយោជន៍ គឺជារឿងស្ថាបនា។ វាខាំកាន់តែជ្រៅ ហើយផលវិបាកគឺគ្របដណ្តប់លើគ្រប់វិស័យ។

នៅក្នុងអត្ថបទរបស់ខ្ញុំ Das Herzstück unseres Programms (Nat.Soc. Jahrbuch, 1927) ខ្ញុំបានចង្អុលបង្ហាញពីជំហរពិសេសដែលតម្រូវការផ្តល់ឱ្យយើងក្នុងចំណោមគណបក្ស និងសមាគមផ្សេងទៀត។ នៅក្នុងការទាមទារផ្សេងទៀតទាំងអស់របស់យើង យើងរកឃើញសេចក្តីប្រាថ្នាស្រដៀងគ្នា និងស្របគ្នានៅក្នុងគណបក្សស្តាំនិយម និងឆ្វេងនិយម។ គ្មានគណបក្សណាផ្សេងទៀតក្រៅពីរបស់យើងអាចបង្ហាញពីសមភាគីណាមួយនៃតម្រូវការមួយនេះបានទេ។

Machine Translated by Google

យើងទាំងអស់គ្នាដឹងហើយថា ទាំងឆ្វេងនិយម ជាមួយនឹងការស្រែកមិនពិតរបស់ពួកគេថា "ផ្តួលរំលំមូលធននិយម" ឬស្តាំនិយមជាមួយនឹងឃ្លារបស់ពួកគេអំពីមាតុភូមិ គឺមិនអាចចាប់ផ្តើមយុគសម័យពិភពលោកថ្មីមួយបានទេ ព្រោះទាំងម៉ាក្សនិយម និងប្រតិកម្មមិនអាចផ្លាស់ប្តូរអ្វីទាំងអស់នៅក្នុងធម្មជាតិនៃសេដ្ឋកិច្ចរបស់យើងបានទេ ប៉ុន្តែនឹងបំផ្លាញតែដូចពួកកុម្មុយនិស្តនៅប្រទេសរុស្ស៊ីធ្វើប៉ុណ្ណោះ។ ពួកគេមិនអាចសាងសង់បានទេ —

ដូចជាពួកកុម្មុយនិស្តនៅប្រទេសរុស្ស៊ី។

តើយើងចង់មានន័យយ៉ាងណាដោយ Thralldom of Interest?

ស្ថានភាពរបស់ប្រជាជនក្រោមការគ្រប់គ្រងប្រាក់នៃហិរញ្ញវត្ថុរបស់ជនជាតិយូដាពិភពលោក។

ម្ចាស់ដីស្ថិតនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងនេះ ដែលត្រូវរៃអង្គាសប្រាក់ដើម្បីផ្តល់ហិរញ្ញប្បទានដល់ប្រតិបត្តិការកសិកម្មរបស់គាត់ — ប្រាក់កម្ចីដែលមានការប្រាក់ខ្ពស់រហូតដល់ស្ទើរតែលេបត្របាក់លទ្ធផលនៃការងាររបស់គាត់ — ឬអ្នកដែលត្រូវបង្ខំចិត្តជំពាក់បំណុល និងអូសបន្លាយប្រាក់កម្ចីទិញផ្ទះតាមគាត់ដូចជាទម្ងន់នៃសំណ។

ដូច្នេះហើយ កម្មករដែលផលិតនៅក្នុងហាង និងរោងចក្រដោយទទួលបានប្រាក់កម្រៃតិចតួច ខណៈដែលភាគទុនិកទទួលបានភាគលាភ និងប្រាក់រង្វាន់ដែលគាត់មិនបានធ្វើការឲ្យ។

ដូច្នេះហើយគឺជាវណ្ណៈកណ្តាលដែលរកចំណូលបាន ដែលការងាររបស់ពួកគេស្ទើរតែទាំងស្រុងគឺដើម្បីបង់ការប្រាក់លើប្រាក់លើសគណនីធនាគារ។

ដូច្នេះហើយ អ្នកទាំងអស់ដែលត្រូវរកប្រាក់ចិញ្ចឹមជីវិតដោយការខិតខំប្រឹងប្រែងខាងផ្លូវចិត្ត ឬរាងកាយ ខណៈដែលសមាមាត្រតិចតួចបើធៀបនឹងមនុស្សទូទៅដោយគ្មានកម្លាំងពលកម្ម ឬបញ្ហាអ្វីទាំងអស់ ទទួលបានប្រាក់ចំណេញយ៉ាងច្រើនពីភាគលាភ ការប៉ាន់ស្មាន និងភាគហ៊ុនធនាគាររបស់ពួកគេ។ យើងមិនសំដៅទៅលើអ្នកសន្សំសំចៃ និងអ្នកមូលធនតូចៗទេ —
ទោះបីជាពួកគេក៏ជំពាក់ប្រាក់ឈ្នួលរបស់ពួកគេទៅប្រព័ន្ធមិនពិតក៏ដោយ — ប៉ុន្តែពេញមួយជីវិតរបស់ពួកគេ ជាច្រើនដង ចំនួនទឹកប្រាក់តិចតួចរបស់ពួកគេត្រូវបានដកហូតពីពួកគេក្នុងទម្រង់ជាពន្ធ ដូច្នេះយើងអាចមានលទ្ធភាពសងពួកគេវិញយ៉ាងងាយស្រួលនៅពេលពួកគេចាស់ជរា ដែលជាផ្នែកមួយនៃប្រាក់ចំណូលពេញលេញរបស់ពួកគេ ដែលត្រូវបានដកហូត។ ខ្ញុំនឹងមានអ្វីបន្ថែមទៀតដើម្បីនិយាយអំពីរឿងនេះនៅពេលក្រោយ។

ដូច្នេះហើយ អ្នកឧស្សាហកម្មដែលបានកសាងអាជីវកម្មរបស់ខ្លួនដោយលំបាក ហើយបានប្រែក្លាយវាទៅជាក្រុមហ៊ុនមួយក្នុងរយៈពេលខ្លីក៏ដូច្នោះដែរ។ គាត់លែងជាភ្នាក់ងារសេរីទៀតហើយ ប៉ុន្តែត្រូវបំពេញចិត្តក្រុមប្រឹក្សាភិបាលដែលលោភលន់ និងភាគទុនិករបស់គាត់ផងដែរ — ប្រសិនបើគាត់មិនចង់ត្រូវគេច្របាច់ចេញ។

ដូច្នេះហើយ ប្រទេសទាំងអស់ដែលគ្របដណ្តប់ឱនភាពរបស់ពួកគេតាមរយៈប្រាក់កម្ចីក៏ដូច្នោះដែរ។

ការគ្រប់គ្រងរបស់ស្តេចនេះ គឺជាការបំផ្លិចបំផ្លាញដល់ប្រជាជាតិណាមួយដែលប្រគល់ឱ្យអំណាចលុយកាក់ ធនាគារិក សិទ្ធិអធិបតេយ្យភាពរបស់ខ្លួននៅផ្ទះ ការគ្រប់គ្រងហិរញ្ញវត្ថុ ផ្លូវដែក និងការយកពន្ធ និងគយ ដូចដែលប្រទេសអាល្លឺម៉ង់បានធ្វើដោយទទួលយកច្បាប់ Dawes។

កម្លាំងពលកម្មច្នៃប្រឌិតគឺស្ថិតនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងដូចគ្នា ប្រសិនបើវាគិតគូរពីលុយមុនអ្វីៗទាំងអស់។ សព្វថ្ងៃនេះ
លុយ ដែលជា «អ្នកបម្រើរបស់អាជីវកម្ម» បានក្លាយជាចៅហ្វាយ តាមពិតទៅ មេដឹកនាំផ្តាច់ការដ៏ឃោរឃៅនៃកម្លាំងពលកម្ម។

ឥទ្ធិពលនៃចំណាប់អារម្មណ៍ គឺជាការបញ្ចេញមតិពិតប្រាកដសម្រាប់ភាពផ្ទុយគ្នា ដើមទុនទល់នឹងកម្លាំងពលកម្ម ឈាមទល់នឹងប្រាក់ ការងារច្នៃប្រឌិតទល់នឹងការកេងប្រវ័ញ្ច។

ភាពចាំបាច់នៃការបំបែកអំណាចត្រួតត្រានេះ គឺមានសារៈសំខាន់ខ្លាំងណាស់សម្រាប់ប្រទេសជាតិ និងពូជសាសន៍របស់យើង ដែលវាអាស្រ័យទៅលើវាតែម្នាក់ឯងនូវក្តីសង្ឃឹមរបស់ប្រទេសជាតិយើងក្នុងការងើបឡើងពីភាពអាម៉ាស់ និងទាសភាពរបស់ខ្លួន។ តាមពិតទៅ ក្តីសង្ឃឹមនៃការស្តារឡើងវិញនូវសុភមង្គល វិបុលភាព និងអរិយធម៌នៅទូទាំងពិភពលោក។

«វាគឺជាចំណុចស្នូលដែលអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងប្រែក្លាយទៅជា។ វាលើសពីភាពចាំបាច់នៃគោលនយោបាយហិរញ្ញវត្ថុទៅទៀត។ ខណៈពេលដែលគោលការណ៍ និងផលវិបាករបស់វាជ្រៀតចូលយ៉ាងជ្រៅទៅក្នុងជីវិតនយោបាយ និងសេដ្ឋកិច្ច វាគឺជាសំណួរឈានមុខគេសម្រាប់ការសិក្សាសេដ្ឋកិច្ច ហើយដូច្នេះប៉ះពាល់ដល់បុគ្គលម្នាក់ៗ និងទាមទារការសម្រេចចិត្តពីមនុស្សម្នាក់ៗ៖ — ការបម្រើប្រទេសជាតិ ឬការបង្កើនភាពឯកជនគ្មានដែនកំណត់។ វាមានន័យថាជាដំណោះស្រាយនៃសំណួរសង្គម»។

«សំណួរពិភពលោក» ទាំងអស់អាចពិពណ៌នាបានដោយពាក្យតែមួយ ដែលផ្ទុះឡើងដូចអណ្តាតភ្លើងចេញពីភាពវឹកវរ។ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ ព្យាការី និងសៀវភៅរាប់មិនអស់មិនអាចស្រាយសំណួរទាំងអស់ដែលកើតចេញពីពាក្យនោះបានឡើយ។

Machine Translated by Google

យើងមិនអាចនិយាយបានទៀតទេ អំពីគោលការណ៍ជាមូលដ្ឋានដ៏ធំនៃសង្គមនិយមជាតិនេះ។ ខ្ញុំបានបញ្ចេញពន្លឺលើគ្រប់ផ្នែកសំខាន់ៗនៃបញ្ហានៅក្នុងខិត្តប័ណ្ណរបស់ខ្ញុំរួចហើយ៖ Das Manifest zur Brechung der Zinsknechtschaft — Munich, 1926 (ឥឡូវមិនបោះពុម្ពទេ); Der Staatsbankrott, Die Rettung — Jos. C. Huber, Diessen, 1919; Der kommende Steuerstreik — Diessen, 1921; និង Der Deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage — Frz. Eher Nachf., Munich, (អាចទទួលបានតាមរយៈបណ្ណាល័យនៃគណបក្សរបស់យើងនៅទីក្រុង Munich, Thierschstr. 11)។

ការសិក្សាយ៉ាងស៊ីជម្រៅគឺត្រូវបានទាមទារដើម្បីស្ទាត់ជំនាញព័ត៌មានលម្អិតនៃបញ្ហានេះ ពីព្រោះសេដ្ឋកិច្ចជាក់ស្តែងក្នុងរយៈពេល ៥០ ឆ្នាំចុងក្រោយនេះបានដើរតាមគំនិតមូលធននិយមយ៉ាងជិតដល់ ដែលអ្នកដែលធំធាត់ជាមួយវាត្រូវការការផ្លាស់ប្តូរទិសដៅទាំងស្រុង ដើម្បីរួចផុតពីវា។

ខិត្តប័ណ្ណមួយស្តីពីប្រធានបទនេះនឹងលេចចេញក្នុងពេលឆាប់ៗនេះ ដែលនឹងផ្តល់ឱ្យសមាជិករបស់យើងនូវការពន្យល់អំពីភារកិច្ចដ៏សំខាន់នេះរបស់រដ្ឋជាតិនិយមនាពេលខាងមុខ។

បន្ថែមពីលើគោលការណ៍ជាមូលដ្ឋានថ្មីពីរនៃកម្មវិធីរបស់យើងដែលបានរៀបរាប់ខាងលើ យើងត្រូវតែលើកឡើងពីចំណុចមួយចំនួនទៀតទាក់ទងនឹងគោលនយោបាយទូទៅរបស់រដ្ឋ។

គោលការណ៍ដែលជាមូលដ្ឋាននៃគោលនយោបាយរដ្ឋរបស់យើងមានដូចខាងក្រោមនេះយ៉ាងខ្លី៖ អាណាចក្រអាល្លឺម៉ង់គឺជាជម្រករបស់ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់។

វាគឺជាគោលការណ៍ដ៏អស្ចារ្យសម្រាប់គោលនយោបាយការបរទេសទាំងមូលរបស់យើង ហើយរួមបញ្ចូលទាំងការរំដោះនយោបាយរបស់ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ តម្រូវការទាំងអស់នៃគោលនយោបាយពូជសាសន៍របស់យើង និងលក្ខខណ្ឌនៃសមាជិកភាពរបស់រដ្ឋ។

គោលការណ៍សេដ្ឋកិច្ចរបស់យើងគឺ៖ កាតព្វកិច្ចរបស់សេដ្ឋកិច្ចជាតិគឺផ្គត់ផ្គង់នូវតម្រូវការចាំបាច់នៃជីវិត និងមិនមែនដើម្បីធានាបាននូវប្រាក់ចំណេញខ្ពស់បំផុតដែលអាចធ្វើទៅបានសម្រាប់ដើមទុននោះទេ។

គោលការណ៍នៃគោលនយោបាយសេដ្ឋកិច្ចនេះ ឱបក្រសោបយកឥរិយាបថជាមូលដ្ឋាននៃសង្គមនិយមជាតិចំពោះទ្រព្យសម្បត្តិឯកជន និងទាក់ទងនឹងទម្រង់ផ្សេងៗនៃអាជីវកម្ម ចាប់ពីតូចបំផុតរហូតដល់ធំ — សម្ព័ន្ធ ក្រុមហ៊ុនទុកចិត្ត — និងចំពោះសំណួរសីលធម៌ធំៗ ដែលត្រូវតែជាកម្លាំងរស់រវើកក្នុងអាជីវកម្ម ប្រសិនបើ «សេដ្ឋកិច្ចជាតិ» មិនលិចលង់ទៅគ្រាន់តែជាការកេងប្រវ័ញ្ចប្រជាជាតិ និងត្រូវបានដំណើរការគ្រាន់តែដើម្បីប្រាក់ចំណេញ!

គោលការណ៍របស់យើងទាក់ទងនឹងហិរញ្ញវត្ថុមានដូចខាងក្រោម៖

ហិរញ្ញវត្ថុត្រូវមានសម្រាប់ផលប្រយោជន៍របស់រដ្ឋ; អ្នកមានហិរញ្ញវត្ថុមិនត្រូវបង្កើតជារដ្ឋនៅក្នុងរដ្ឋ។

គោលការណ៍នេះពាក់ព័ន្ធនឹងការផ្លាស់ប្តូរដ៏គួរឱ្យភ្ញាក់ផ្អើលមួយ។ វាទាក់ទងនឹងវិធានការជាក់ស្តែងដែលនឹងត្រូវអនុវត្តដើម្បីបំបែកការគ្រប់គ្រងផលប្រយោជន៍ - ការធ្វើជាតូបនីយកម្មហិរញ្ញវត្ថុ ការគ្រប់គ្រងប្រព័ន្ធឥណទាន និងប្រព័ន្ធធនាគារ។

ភារកិច្ចនីមួយៗទាំងនេះ សុទ្ធតែមានសារៈសំខាន់បំផុត ពីទស្សនៈនៃកម្មវិធីរបស់យើង។ ភារកិច្ចទាំងនោះពាក់ព័ន្ធនឹងច្បាប់ពន្ធដារទាំងអស់ ជាមួយនឹងចំណុចចុងក្រោយ — និងហាក់ដូចជាមិនអាចទៅរួច — គោលដៅរបស់រដ្ឋដែលគ្មានការយកពន្ធ។

គោលការណ៍របស់យើងទាក់ទងនឹងប្រធានបទសង្គមមានដូចខាងក្រោម៖

សុខុមាលភាពទូទៅគឺជាច្បាប់ខ្ពស់បំផុត។

គោលការណ៍របស់យើងនេះគឺផ្ទុយស្រឡះពីការអនុវត្តសព្វថ្ងៃនេះ ដែលយោងទៅតាមគោលការណ៍ដែលគ្រប់វណ្ណៈ គ្រប់វិជ្ជាជីវៈ ព្យាយាមទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍សម្រាប់ក្រុមជាក់លាក់របស់ខ្លួននៅក្នុងគោលនយោបាយសង្គមដោយមិនគិតពីផលប្រយោជន៍ទូទៅ។ យើងចង់ធ្វើឱ្យវាអាចធ្វើទៅបានសម្រាប់មនុស្សគ្រប់គ្នាក្នុងការស្វែងរកលំនៅដ្ឋាន និងសម្រាប់មនុស្សគ្រប់គ្នាក្នុងការរកប្រាក់ចិញ្ចឹមជីវិត និងដើម្បីបង្កើតប្រព័ន្ធថែទាំទូទៅសម្រាប់មនុស្សចាស់។

ទាក់ទងនឹងវឌ្ឍនភាពផ្នែកអប់រំ និងសីលធម៌ វាគឺជាគោលការណ៍ដែលមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបានរបស់យើង៖ ការងារទាំងអស់ក្នុងទិសដៅនោះ ត្រូវតែធ្វើឡើងពីទស្សនៈតែមួយគត់នៃសញ្ជាតិអាល្លឺម៉ង់។ វាមិនអាចកើតឡើងដោយបញ្ញា ឬដោយកម្លាំងទេ ដែលកម្លាំងសីលធម៌ និងបញ្ញារបស់ប្រជាជាតិយើងអាចណែនាំនូវយុគសម័យថ្មីនៃក្រុមហ៊ុន Renaissance ដែលជាយុគសម័យបុរាណថ្មីមួយនៅក្នុងសិល្បៈ។ ការបញ្ឈប់នឹងត្រូវធ្វើឡើងចំពោះរបួសដែលបានរងទុក្ខ។

Machine Translated by Google

ដោយជីវិតសិល្បៈ និងបញ្ញាអាល្លឺម៉ង់របស់យើងនៅក្នុងដៃនៃរបបផ្តាច់ការជ្វីហ្វ ជាពិសេសតាមរយៈការបំពុលសារព័ត៌មាន។

ក្រៅពីវិស័យសំខាន់នៃជីវិតសាធារណៈនេះ ជាការពិតណាស់ ក៏មានការកែលម្អជាច្រើនទៀតដែលត្រូវពិចារណា។

វាច្បាស់ណាស់ថា ប្រព័ន្ធច្បាប់របស់យើងនឹងត្រូវកែប្រែដើម្បីបំពេញតាមស្ថាប័នថ្មីៗជាច្រើនប្រភេទ។ រឿងអាស្រូវនៃការបោះឆ្នោតជ្រើសរើសសមាជិកសភាដោយការបោះឆ្នោតប្រជាធិបតេយ្យនឹងត្រូវលុបបំបាត់ចោល ហើយបន្ទាប់ពីរយៈពេលអន្តរកាលនៃរបបផ្តាច់ការ យើងនឹងត្រូវសម្រេចចិត្តលើទម្រង់ខាងក្រៅដែលអាចមើលឃើញរបស់រដ្ឋ និងមុខងារផ្ទៃក្នុងរបស់រដ្ឋសហព័ន្ធ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ យើងអាចមើលឃើញរួចហើយនៅក្នុងគ្រោងសង្ខេបនេះ អំពីវិមាត្រដ៏ធំទូលាយនៃសំណួរទាំងនេះ នៅពេលដែលប្រឈមមុខនឹងគោលការណ៍ជាមូលដ្ឋានដ៏អស្ចារ្យនៃកម្មវិធីរបស់យើង។

វាមិនមែនជាមូលដ្ឋានគ្រឹះទេ — តាមពិតទៅ វាមិនសំខាន់ចំពោះយើងទេ ថាតើយើងជារាជាធិបតេយ្យ ឬសាធារណរដ្ឋ ថាតើយើងត្រូវមានសហព័ន្ធរដ្ឋចំនួន ៥ ឬ ២៥ រដ្ឋ ដរាបណារដ្ឋអាល្លឺម៉ង់ទាំងអស់ត្រូវបានរួមបញ្ចូលគ្នាក្រោមរដ្ឋាភិបាលកណ្តាលដ៏រឹងមាំ នៅពេលដែលប្រឈមមុខនឹងជនបរទេស ហើយដរាបណាពលរដ្ឋនៃរដ្ឋអាល្លឺម៉ង់នៅផ្ទះអាចរស់នៅដោយសុភមង្គល និងពេញចិត្ត។

Machine Translated by Google

៤. តម្រូវការលម្អិតនៃកម្មវិធី

ដូចដែលបានបង្កើតដោយ Gottfried Feder នៅក្នុង Der deutsche Staat ។

វានឹងធ្វើឱ្យមានភាពច្បាស់លាស់ នៅពេលចុះឈ្មោះសមាជិកថ្មី ដើម្បីប្រើប្រាស់កម្មវិធីក្នុងទម្រង់ដូចខាងក្រោម។ ប្រការតូចៗត្រូវបានដាក់ក្នុងប្រភេទក្រោមចំណងជើងសំខាន់ៗ ដែលត្រូវគ្នានឹងគោលការណ៍ដែលបានបញ្ជាក់នៅក្នុងជំពូកមុន។

កម្មវិធីនយោបាយ និងសេដ្ឋកិច្ចរបស់ NSDAP

គោលដៅរបស់យើងគឺ — ការកើតជាថ្មីរបស់ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ចំពោះសេរីភាពអាល្លឺម៉ង់ ក្នុងស្មារតីអាល្លឺម៉ង់។

មធ្យោបាយដើម្បីសម្រេចគោលដៅនេះគឺៈ

១. គោលការណ៍នយោបាយៈ អាណាចក្រអាល្លឺម៉ង់គឺជាជម្រករបស់ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់។

ក. ក្នុងគោលនយោបាយការបរទេសៈ

- ការបង្កើតរដ្ឋជាតិតែមួយ ដែលរួមបញ្ចូលពូជសាសន៍អាល្លឺម៉ង់ទាំងអស់។
- ការតំណាងដ៏ស្វាហាប់នៃផលប្រយោជន៍អាល្លឺម៉ង់នៅបរទេស។

ខ. ក្នុងគោលនយោបាយពូជសាសន៍ៈ

- ការបង្កើតរដ្ឋជាតិតែមួយ ដែលរួមបញ្ចូលពូជសាសន៍អាល្លឺម៉ង់ទាំងអស់។
- ការតំណាងដ៏ស្វាហាប់នៃផលប្រយោជន៍អាល្លឺម៉ង់នៅបរទេស។

គ. នៅក្នុងគោលនយោបាយផ្ទៃក្នុងៈ

- គ្មានជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ណាម្នាក់ក្រៅពីជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ដែលប្រកាសសហគមន៍ទាំងមូលដោយស្មារតី និងវាសនារបស់ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់អាចអនុវត្តសិទ្ធិរបស់ពលរដ្ឋនៃរដ្ឋបានឡើយ។
- អ្នកដែលមិនមែនជាជនជាតិអាល្លឺម៉ង់អាចរស់នៅក្នុងរដ្ឋអាល្លឺម៉ង់បានតែក្នុងនាមជាភ្ញៀវ និងស្ថិតនៅក្រោមច្បាប់បរទេសប៉ុណ្ណោះ។
- សិទ្ធិរបស់ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់នឹងមានអាទិភាពជាងសិទ្ធិរបស់ពលរដ្ឋនៃបណ្តាប្រទេសបរទេស។

២. គោលការណ៍សេដ្ឋកិច្ចរបស់យើងៈ កាតព្វកិច្ចរបស់រដ្ឋគឺផ្គត់ផ្គង់នូវតម្រូវការចាំបាច់នៃជីវិត និង មិនដើម្បីធានាបាននូវប្រាក់ចំណេញខ្ពស់បំផុតសម្រាប់ដើមទុន។

ក. សង្គមនិយមជាតិទទួលស្គាល់ទ្រព្យសម្បត្តិឯកជនជាគោលការណ៍ ហើយការពារវាដោយច្បាប់។

ខ. ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ សុខុមាលភាពជាតិទាមទារឱ្យមានការកំណត់ដែនកំណត់ចំពោះការប្រមូលផ្តុំទ្រព្យសម្បត្តិនៅក្នុងដៃរបស់បុគ្គលម្នាក់ៗ។

គ. ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ទាំងអស់បង្កើតសហគមន៍មួយសម្រាប់លើកកម្ពស់សុខុមាលភាពទូទៅ និងវប្បធម៌។

ឃ. នៅក្នុងដែនកំណត់នៃកាតព្វកិច្ចរបស់ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់គ្រប់រូបក្នុងការធ្វើការ ដោយគោរពភាពពិសិដ្ឋនៃទ្រព្យសម្បត្តិឯកជន ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់គ្រប់រូបមានសេរីភាពក្នុងការរកប្រាក់ចំណូល និងបោះចោលលទ្ធផលនៃការងាររបស់ខ្លួន។

Machine Translated by Google

ង. ការរួមបញ្ចូលគ្នាដ៏ល្អប្រសើរនៃអាជីវកម្មគ្រប់ទម្រង់ទាំងអស់ ទាំងតូចទាំងធំ នៅក្នុងគ្រប់វិស័យនៃជីវិតសេដ្ឋកិច្ច រួមទាំងវិស័យកសិកម្មផងដែរ គួរតែត្រូវបានលើកទឹកចិត្ត។

ច. អាជីវកម្មដែលមានស្រាប់ទាំងអស់ ដែលរហូតមកដល់ពេលនេះស្ថិតក្នុងទម្រង់ជាក្រុមហ៊ុន ត្រូវតែត្រូវធ្វើជាតូបនីយកម្ម។

ឆ. ការខ្ចីប្រាក់ និងការកេងចំណេញ និងការបង្កើនទ្រព្យសម្បត្តិផ្ទាល់ខ្លួនដោយធ្វើឲ្យខាតបង់ និងបង្កគ្រោះថ្នាក់នៃប្រជាជាតិនឹងត្រូវទទួលទោសប្រហារជីវិត។

ជ. ការណែនាំអំពីកាតព្វកិច្ចធ្វើការ (សម្រាប់រដ្ឋ) រយៈពេលមួយឆ្នាំ ដែលកាន់តំណែងជារៀងរាល់អាល្លឺម៉ង់។

៣. គោលការណ៍ហិរញ្ញវត្ថុរបស់យើង៖ ហិរញ្ញវត្ថុត្រូវតែមានសម្រាប់ផលប្រយោជន៍របស់រដ្ឋ។ អ្នកមានអំណាចហិរញ្ញវត្ថុមិនត្រូវបង្កើតរដ្ឋនៅក្នុងរដ្ឋនោះទេ។ ដូច្នេះហើយ គោលបំណងរបស់យើងគឺដើម្បីបំបែកការគ្រប់គ្រងផលប្រយោជន៍។

ក. ការសង្គ្រោះរដ្ឋ និងប្រជាជាតិពីបំណុលរបស់ខ្លួនចំពោះស្ថាប័នហិរញ្ញវត្ថុធំៗដែលផ្តល់ប្រាក់កម្ចីដោយការប្រាក់។

ខ. ធ្វើជាតូបនីយកម្មនៃធនាគារ Reichsbank និងស្ថាប័នចេញផ្សាយមូលបត្រ។ គ. ការផ្តល់ប្រាក់សម្រាប់វត្ថុសា

ធារណៈធំៗទាំងអស់ (ថាមពលទឹក ផ្លូវដែក។ល។) មិនមែនតាមរយៈប្រាក់កម្ចីទេ ប៉ុន្តែតាមរយៈការផ្តល់មូលបត្ររដ្ឋដែលមិនមានការប្រាក់ ឬដោយមិនប្រើប្រាស់ប្រាក់ដែលត្រៀមរួចជាស្រេច។

ឃ. ការណែនាំអំពីស្តង់ដាររូបិយប័ណ្ណថេរមួយដោយផ្អែកលើមូលដ្ឋានដែលមានការធានា។

ង. ការបង្កើតធនាគារជាតិសម្រាប់អភិវឌ្ឍន៍ពាណិជ្ជកម្ម (កំណែទម្រង់រូបិយវត្ថុ) សម្រាប់ផ្តល់ប្រាក់កម្ចីដែលមិនមានការប្រាក់។

ច. ការធ្វើគំរូឡើងវិញជាមូលដ្ឋាននៃប្រព័ន្ធយកពន្ធដារលើគោលការណ៍សេដ្ឋកិច្ចសង្គម។ ការសម្រាលបន្ទុករបស់អ្នកប្រើប្រាស់ពីបន្ទុកនៃការយកពន្ធដោយប្រយោល និងរបស់អ្នកផលិតពីការយកពន្ធដ៏ច្រើនលើសលប់ (កំណែទម្រង់សារពើពន្ធ និងការសម្រាលបន្ទុកពីការយកពន្ធ)។

៤. គោលការណ៍សង្គម-នយោបាយរបស់យើង៖ សុខុមាលភាពទូទៅគឺជាច្បាប់ខ្ពស់បំផុត។

ក. ការអភិវឌ្ឍក្នុងទ្រង់ទ្រាយធំនៃការធានារ៉ាប់រងសម្រាប់មនុស្សចាស់ដោយធ្វើជាតូបនីយកម្មប្រព័ន្ធប្រាក់សោធននិវត្តន៍។ សមាជិកគ្រប់រូបនៃរដ្ឋអាល្លឺម៉ង់ត្រូវបានធានាថាមានប្រាក់គ្រប់គ្រាន់ដើម្បីរស់នៅនៅពេលឈានដល់អាយុជាក់លាក់ណាមួយ ឬប្រសិនបើពិការជាអចិន្ត្រៃយ៍ មុនអាយុនោះ។

ខ. ការចូលរួមពីសហគ្រាសផលិតភាពទាំងអស់ក្នុងប្រាក់ចំណេញស្របតាមប្រសិទ្ធភាព និងអាយុ។ ការទទួលខុសត្រូវក៏នឹងត្រូវបានចែករំលែកក្នុងការបំពេញភារកិច្ចពីទស្សនៈជាតិផងដែរ។

គ. ការរឹបអូសសម្រាប់គោលបំណងសង្គមនៃប្រាក់ចំណេញទាំងអស់ដែលបានមកពីសង្គ្រាម និងបដិវត្តន៍ ដែលមិនមែនដោយសារការងារស្មោះត្រង់ និងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នករំលោភបំពាន និងអ្នកលួចលុយ។

ឃ. ការសម្រាលកង្វះខាតលំនៅដ្ឋានដោយការសាងសង់ថ្មីយ៉ាងទូលំទូលាយទូទាំងចក្រភពអង់គ្លេសតាមមធ្យោបាយដែលបានស្នើឡើងក្នុងលេខ 20 (ធនាគារជាតិថ្មី)។

៥. គោលដៅវប្បធម៌របស់យើង គឺថាវិទ្យាសាស្ត្រ និងវិចិត្រសិល្បៈទាំងអស់ នឹងរីកចម្រើនឡើងដោយផ្អែកលើរដ្ឋមួយដែលមានសេរីភាពខាងនយោបាយ និងសុខុមាលភាពសេដ្ឋកិច្ច។ មធ្យោបាយដើម្បីសម្រេចបាននូវគោលដៅនេះគឺ៖

ក. បណ្តុះបណ្តាលយុវជនឱ្យមានសុខភាពល្អទាំងរាងកាយ និងចិត្ត បន្ទាប់ពីព្រឹត្តិការណ៍ដ៏អស្ចារ្យប្រពៃណីនៃវប្បធម៌អាល្លឺម៉ង់។

ខ. សេរីភាពពេញលេញនៃជំនឿ និងសតិសម្បជញ្ញៈ។

គ. ការការពារពិសេសសម្រាប់និកាយគ្រិស្តសាសនា។

ឃ. ការលុបបំបាត់គោលលទ្ធិ ដែលផ្ទុយនឹងសភាវគតិសីលធម៌របស់អាល្លឺម៉ង់ និងមានសារធាតុដែលបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់រដ្ឋ និងប្រទេសជាតិ។

Machine Translated by Google

ង. ការលុបបំបាត់ឥទ្ធិពលអាក្រក់ទាំងអស់នៅក្នុងសារព័ត៌មាន ក្នុងអក្សរសិល្ប៍ ឆាក សិល្បៈ និងរោងភាពយន្ត។

ច. សេរីភាពនៃការបង្រៀននៅក្នុងសាលាមធ្យមសិក្សាអាល្លឺម៉ង់; ការបង្កើតសេចក្តីសម្រេចមួយ
ថ្នាក់បុរសដែលមានគំនិតខ្ពស់។

៦. កិច្ចការយោធា។

ក. ដើម្បីធ្វើឱ្យប្រទេសជាតិមានប្រសិទ្ធភាពដោយអនុញ្ញាតឱ្យជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ដែលមានសេរីភាពគ្រប់រូបបម្រើ និងកាន់តំណែង
អាវុធ។

ខ. ការលុបបំបាត់កងទ័ពដែលបានបង់ប្រាក់។

គ. ការបង្កើតកងទ័ពជាតិសម្រាប់ការពារជាតិ ក្រោមការបញ្ជារបស់កងពលមន្ត្រីជំនាញដែលបានទទួលការបណ្តុះបណ្តាលខ្ពស់។

៧. អនុសាសន៍ផ្សេងទៀត។

ក. កំណែទម្រង់សារព័ត៌មាន។ ការបង្ក្រាបសារព័ត៌មានទាំងអស់ដែលធ្វើសង្គ្រាមប្រឆាំងនឹងផលប្រយោជន៍ជាតិ។ ទទួលខុសត្រូវយ៉ាងតឹងរ៉ឹងចំពោះព័ត៌មានមិនពិត និងក្លែងបន្លំដោយចេតនាទាំងអស់។

ខ. ការកែប្រែច្បាប់សិទ្ធិបោះឆ្នោត ដើម្បីកាត់បន្ថយវិធីសាស្រ្តធ្វើឱ្យខូចសីលធម៌នៃការប្រកួតប្រជែងបោះឆ្នោត និងអភ័យឯកសិទ្ធិរបស់អ្នកដែលត្រូវបានជាប់ឆ្នោត។

គ. ការបង្កើតសភាពាណិជ្ជកម្មពិសេសសម្រាប់ពាណិជ្ជកម្ម និងវិជ្ជាជីវៈ។

ឃ. កំណែទម្រង់ប្រព័ន្ធតុលាការទាក់ទងនឹងច្បាប់ដីធ្លី - ការទទួលស្គាល់សិទ្ធិនៃទ្រព្យសម្បត្តិលើដីធ្លីជាគោលការណ៍; គ្មានសិទ្ធិខ្ចីប្រាក់ពីប្រភពឯកជនលើសន្តិសុខនៃដីធ្លី; រដ្ឋមានសិទ្ធិទាមទារជាមុន ជាពិសេសក្នុងករណីជនបរទេស និងជនជាតិយូដា; រដ្ឋមានសិទ្ធិគ្រប់គ្រងទ្រព្យសម្បត្តិក្នុងករណីមានការគ្រប់គ្រងមិនល្អពីម្ចាស់។

ច្បាប់ស៊ីវិល — បានបង្កើនការការពារយ៉ាងខ្លាំងសម្រាប់កិត្តិយសផ្ទាល់ខ្លួន និងសុខភាព ផ្ទុយពីការការពារផ្នែកច្បាប់ឯកតោភាគីនៃសិទ្ធិទ្រព្យសម្បត្តិដែលមានច្រើនលើសលប់នាពេលបច្ចុប្បន្ន។

ង. កំណែទម្រង់ច្បាប់រដ្ឋ។

ទម្រង់រដ្ឋដែលសមស្របបំផុតចំពោះចរិតលក្ខណៈអាល្លឺម៉ង់គឺការគ្រប់គ្រងអធិបតេយ្យភាពដែលរួបរួមគ្នាក្នុងអំណាចផ្ទាល់ខ្លួនកណ្តាល។ ប្រជាជាតិត្រូវសម្រេចចិត្តនៅពេលក្រោយថាតើអំណាចផ្ទាល់ខ្លួនកណ្តាលនេះនឹងត្រូវប្រើប្រាស់ដោយព្រះមហាក្សត្រជាប់ឆ្នោត ឬប្រធានាធិបតី។

លក្ខណៈសហព័ន្ធនៃ Reich ។

រដ្ឋធម្មនុញ្ញរបស់ប្រជាជាតិអាល្លឺម៉ង់ចេញពីប្រទេសមួយចំនួនដែលចងភ្ជាប់គ្នាយ៉ាងជិតស្និទ្ធដោយពូជសាសន៍ និងប្រវត្តិសាស្រ្ត ធ្វើឱ្យវាចាំបាច់ដែលរដ្ឋនីមួយៗត្រូវមានឯករាជ្យភាពយ៉ាងទូលំទូលាយនៅក្នុងកិច្ចការផ្ទៃក្នុង។

វាជាកិច្ចការរបស់រ៉ៃចក្នុងការតំណាងឱ្យប្រជាជាតិអាល្លឺម៉ង់នៅបរទេស និងផ្តល់លិខិតឆ្លងដែន គយ និងសម្រាប់កងទ័ព និងកងទ័ពជើងទឹកផងដែរ។

មានឧបសគ្គចម្បងបីយ៉ាងចំពោះការអនុវត្តកម្មវិធីជាតិនេះ៖
សង្គមនិយម៖ លទ្ធិម៉ាក្សនិយម ប្រព័ន្ធសភានិយម និងអ្នកមានមូលធននិយម។

១. យុទ្ធនាការប្រឆាំងម៉ាក្សនិយមរបស់យើងគឺសំដៅទៅលើគោលលទ្ធិបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់ជនជាតិយូដា គឺលោក Karl Marx — គោលលទ្ធិនៃសង្គ្រាមវណ្ណៈដែលបំបែកប្រទេសជាតិ ការលុបបំបាត់ទ្រព្យសម្បត្តិឯកជនដែលធ្វើឱ្យអាជីវកម្មមិនអាចទៅរួច — និងប្រឆាំងនឹងទស្សនៈសេដ្ឋកិច្ចសម្ភារៈនិយមទាំងមូលនៃប្រវត្តិសាស្ត្រ។

Machine Translated by Google

២. យុទ្ធនាការរបស់យើងប្រឆាំងនឹងសភាគឺសំដៅប្រឆាំងនឹងកង្វះការទទួលខុសត្រូវរបស់អ្នកដែលហៅថាតំណាងប្រជាជន ដែល — ដោយមានភាពសុាំ — មិនអាចត្រូវបានកោះហៅឱ្យមកឆ្លើយបំភ្លឺចំពោះលទ្ធផលនៃការសម្រេចចិត្តរបស់ពួកគេនៅក្នុងការអនុវត្តជាក់ស្តែងឡើយ។ ក៏ដូចជាប្រឆាំងនឹងអំពើអាក្រក់ទាំងអស់ដែលកើតចេញពីប្រព័ន្ធ (អំពើពុករលួយខាងសីលធម៌ បក្ខពួកនិយម ភាពឃោរឃៅ) ដែលទាំងអស់នេះនាំឱ្យមានអំពើអាក្រក់ចុងក្រោយ — រដ្ឋាភិបាលដែលពឹងផ្អែកលើសភាបែបនេះ។

៣. យុទ្ធនាការរបស់យើងប្រឆាំងនឹងម៉ាម៉ូន ដែលជាប់ចំណាត់ថ្នាក់ខ្ពស់ជាងពីរផ្សេងទៀត គឺសំដៅទៅលើអំណាចនៃប្រាក់ដែលគ្របដណ្តប់លើពិភពលោក ពោលគឺការកេងប្រវ័ញ្ចឥតឈប់ឈរលើប្រជាជាតិរបស់យើងដោយក្រុមហ៊ុនផ្តល់ប្រាក់កម្ចីធំៗ។

វាក៏ជាការតស៊ូយ៉ាងខ្លាំងប្រឆាំងនឹងស្មារតីសម្ភារៈនិយម នៃភាពលោភលន់ និងភាពលោភលន់ដែលសម្លាប់ព្រលឹង ជាមួយនឹងការអមដំណើរដ៏រំខានទាំងអស់របស់វាពេញមួយជីវិតសាធារណៈ ពាណិជ្ជកម្ម និងវប្បធម៌របស់យើង។

សមរភូមិចម្បងគឺជាសមរភូមិមួយរវាងទ្រឹស្តីពិភពលោកពីរ ដែលតំណាងដោយរចនាសម្ព័ន្ធខុសគ្នាពីរ គឺស្មារតីដែលបានបង្កើត និងមានភាពច្នៃប្រឌិត និងស្មារតីមិនស្ងប់ស្ងាត់ និងទាក់ទាញ។ ស្មារតីច្នៃប្រឌិត ដែលមានឫសគល់ជ្រៅ ប៉ុន្តែលើសពីពិភពលោកទាំងមូលក្នុងបទពិសោធន៍ខាងវិញ្ញាណត្រូវបានកាន់កាប់ជាចម្បង។ ជាចម្បងដោយពូជសាសន៍ Aryan។ ស្មារតីទាក់ទាញ ដែលគ្មានឫសគល់នៅកន្លែងណាមួយ ដែលមានគោលដៅតែលើវត្ថុធាតុដើម និងពាណិជ្ជកម្ម ត្រូវបានតំណាងជាចម្បងដោយជនជាតិយូដា។

សង្គមនិយមជាតិ ដូចជាការប្រឆាំងនឹងពួកយូដាដែរ ចាត់ទុកស្មារតីសម្ភារៈនិយមរបស់ជនជាតិយូដាថាជាមូលហេតុចម្បងនៃអំពើអាក្រក់។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ វាដឹងថាការតស៊ូដ៏អស្ចារ្យបំផុតនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនេះមិនត្រូវឈប់ត្រឹមតែបំផ្លាញស្មារតីពួកសេមីតនោះទេ។ ដែលជាមូលហេតុដែលកម្មវិធីដ៏អស្ចារ្យនៃសង្គមនិយមជាតិលើសពីបំណងប្រាថ្នាប្រឆាំងនឹងពួកយូដាក្នុងការបំផ្លាញ ព្រោះវាផ្តល់នូវរូបភាពស្ថាបនាវិជ្ជមាន ដោយបង្ហាញពីរបៀបដែលរដ្ឋសង្គមនិយមជាតិនៃកម្លាំងពលកម្ម និងសមិទ្ធផលគួរតែលេចឡើងនៅពេលដែលបានបញ្ចប់។

នៅពេលដែលគោលដៅដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់នេះត្រូវបានសម្រេច គណបក្សសង្គមនិយមជាតិនឹងរលាយបាត់ដោយស្វ័យប្រវត្តិ។ ពីព្រោះសង្គមនិយមជាតិនឹងក្លាយជាជីវិតទាំងមូលរបស់ប្រជាជាតិអាល្លឺម៉ង់ទាំងមូល។ គណបក្ស NSDAP មិនមែនជាគណបក្សនយោបាយក្នុងន័យធម្មតានៃពាក្យនោះទេ ប៉ុន្តែជាផ្នែកមួយនៃប្រទេសជាតិ ដែលមានទំនុកចិត្ត និងប្រាកដប្រជាចំពោះអនាគត ដែលបានប្រមូលផ្តុំមេដឹកនាំដ៏រឹងមាំ និងមានការតាំងចិត្ត ដើម្បីរំដោះប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ពីភាពអាម៉ាស់ និងភាពគ្មានអំណាចនៅបរទេស និងពីការធ្លាក់ទឹកចិត្តនៅក្នុងស្រុក និងដើម្បីធ្វើឱ្យប្រទេសនេះរឹងមាំ និងត្រូវបានគេគោរពនៅបរទេសម្តងទៀត ព្រមទាំងមានសុខភាពល្អខាងសីលធម៌ និងសេដ្ឋកិច្ចនៅក្នុងស្រុក។

«អាណាចក្រអាល្លឺម៉ង់គឺជាជម្រករបស់ប្រជាជនអាល្លឺម៉ង់»។

ពាក្យសម្ដីនីមួយៗនៃគោលការណ៍នៃគោលនយោបាយរដ្ឋនេះគឺជាការកាត់តដោយរំពាត់ នៅពេលដែលយើងពិចារណាលើស្ថានភាពដ៏វេទនានៃស្ថានការណ៍សព្វថ្ងៃនេះ។

«រាជាណាចក្រអាល្លឺម៉ង់» — តើវាជាណាចក្រអាល្លឺម៉ង់នៅឯណាសព្វថ្ងៃនេះ? តើប្រទេសអាល្លឺម៉ង់អាចអះអាងថាត្រូវបានគេហៅថាជារដ្ឋឯករាជ្យបានទេ? ទេ! សូម្បីតែអ្នកជំនាញខាងច្បាប់រដ្ឋដែលពេញចិត្តបំផុតក៏មិនអាចពិពណ៌នាអំពីប្រទេសមួយ ដូចជាប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ឥឡូវនេះ ថាជាប្រទេសមួយដែលរីករាយនឹងសិទ្ធិអធិបតេយ្យភាពទាំងអស់របស់ខ្លួនបានពេញលេញដែរ។

សិទ្ធិសំខាន់បំផុតទាំងប្រាំរបស់រដ្ឋមួយគឺ៖ អធិបតេយ្យភាពលើទឹកដីរបស់ខ្លួន កងទ័ពរបស់ខ្លួន និងសិទ្ធិរបស់ខ្លួន
ហិរញ្ញវត្ថុ ការគ្រប់គ្រងផ្ទៃក្នុង និងការទំនាក់ទំនង និងចុងក្រោយ យុត្តិធម៌របស់វា។

អ្នកគ្រាន់តែត្រូវដាក់បញ្ហានេះតាមរបៀបនេះទៅកាន់មនុស្សសាមញ្ញណាមួយដោយគ្មានការពន្យល់បន្ថែមអំពីសិទ្ធិរបស់ប្រជាជាតិក្រោមច្បាប់អន្តរជាតិ ហើយប្រៀបធៀបវាជាមួយនឹងជំហររបស់ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់នាពេលបច្ចុប្បន្ននេះ ហើយវាច្បាស់ណាស់ថាវាមិនអាចទៅរួចទេក្នុងការរក្សាថា 'ចក្រភពអាល្លឺម៉ង់' ដែលមានអធិបតេយ្យភាពមានទៀតទេ។

ការគ្រប់គ្រងទឹកដីរបស់យើងគឺជាការចំអកមួយ ព្រោះនៅពេលណាដែលបារាំងជ្រើសរើស នាងអាចដណ្តើមយកដីអាល្លឺម៉ង់ដោយមិនចាំបាច់សុំការអនុញ្ញាត និងដោយមិនរងការប្រឆាំងឡើយ។ ជនជាតិឆេក ប៉ូឡូញ ដាណឺម៉ាក

Machine Translated by Google

អាចចូលទៅក្នុងទឹកដីអាល្លឺម៉ង់ដោយមិនខ្លាចឧបសគ្គ។ «របបចាស់ដែលត្រូវបណ្តាសា» បានដាក់ការបកស្រាយខុសគ្នាខ្លាំងលើការរំលោភព្រំដែនតិចតួចបំផុត។ ការចូលទៅក្នុងទឹកដីអាល្លឺម៉ង់បន្ទាប់មកបានបញ្ជាក់ពី «ស្ថានភាពសង្គ្រាម»។

ដើម្បីការពារអធិបតេយ្យភាពទឹកដីរបស់ខ្លួន ប្រទេសជាតិមួយត្រូវការកងកម្លាំងប្រដាប់អាវុធដែលមានសមត្ថភាពទប់ទល់នឹងការវាយប្រហារណាមួយលើទឹកដីរបស់ខ្លួន ហើយដូច្នេះលើជីវិត និងសុភមង្គលរបស់ប្រជាជនរបស់ខ្លួន។ រដ្ឋសេរីមិនអាចអនុញ្ញាតឱ្យមហាអំណាចបរទេសពិនិត្យមើលសកម្មភាពរបស់ខ្លួន ឬមានសិទ្ធិសម្រេចចិត្តលើកម្លាំង ឧបករណ៍ អាវុធ និងបន្ទាយរបស់កងទ័ពរបស់ខ្លួនបានទេ។ ប្រសិនបើខ្ញុំធ្វើ វាពិតជាមិនមែនជា «អធិបតេយ្យភាព» ទេ។ វាមិនអាចបញ្ជាមធ្យោបាយអំណាចរបស់ខ្លួនបានទេ។ វាបានបោះបង់ចោលការគ្រប់គ្រងកងកម្លាំងយោធារបស់ខ្លួន។ ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់បានធ្វើដូច្នេះដោយចុះចាញ់នឹងគណៈកម្មការរំសាយអាវុធ និងត្រួតពិនិត្យរបស់សត្រូវ។

ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់បានរងទុក្ខវេទនាដោយភាពអាម៉ាស់នេះរួចហើយក្រោមលក្ខខណ្ឌនៃបទឈប់បាញ់ ហើយបានបាត់បង់សិទ្ធិអន្តរជាតិរបស់ខ្លួន។

យ៉ាងណាក៏ដោយ នាងប្រហែលជាបានរក្សាផ្នែកខ្លះនៃការគ្រប់គ្រងផ្ទៃក្នុងរបស់នាង។ ប៉ុន្តែភ្លាមៗនៅពេលដែលការគ្រប់គ្រងយោធាត្រូវបានបំផ្លាញ ពួកអ្នកមានហិរញ្ញវត្ថុបានឆ្លៀតឱកាសនោះដើម្បីកេងប្រវ័ញ្ចកម្លាំងពលកម្មអាល្លឺម៉ង់ដោយគ្មានដែនកំណត់។

ជាដំបូង ចរន្តកក់នៃបដិវត្តន៍បានផ្ទុះឡើងលើប្រទេសអាល្លឺម៉ង់។ បន្ទាប់មកអ្នកកេងប្រវ័ញ្ច និងអ្នករកប្រាក់ចំណេញ ជនក្បត់សង្គមប្រជាធិបតេយ្យ កូននៃភាពរីករាយ អ្នករត់ចោលស្រុក អ្នកលួចពន្ធនាគារបានចែករំលែកអំណាចជាមួយពួកប្រជាធិបតេយ្យ និងកណ្តាល ហើយនៅពីក្រោយ និងពីលើអ្នកផ្តល់ហិរញ្ញប្បទានទាំងអស់ គឺជនជាតិយូដាបានធ្វើអាជីវកម្មរបស់ពួកគេ។ មិនយូរប៉ុន្មាន ពួកម៉ាសូនសេរីនៃអ្វីដែលហៅថាគណបក្សជាតិ ជាពិសេសបងប្រុស Stresemann ត្រូវបានហៅចូល។ ការវាយប្រហារចុងក្រោយនឹងមកដល់ឆាប់ៗនេះ។ អ្នកជំនាញជាមួយនឹងច្បាប់ Dawes របស់ពួកគេបានប្លន់អាល្លឺម៉ង់ពីការគ្រប់គ្រងហិរញ្ញវត្ថុរបស់ខ្លួន ដែលត្រូវបានដោះដូរទៅឲ្យជនជាតិយូដាមួយក្តាប់តូច គឺមហាសេដ្ឋីហិរញ្ញវត្ថុអាល្លឺម៉ង់ និងបរទេស។ Reichstag បានអនុញ្ញាតឲ្យផ្លូវដែកដំណើរការ ហើយជាមួយពួកគេទាំងអស់គ្រប់គ្រងការទំនាក់ទំនង ដែលក៏ជាផ្នែកធំនៃការគ្រប់គ្រងពន្ធដារ និងគយ ដោយប្រគល់ពួកគេទៅឲ្យស្នងការសំណង។

ការគ្រប់គ្រងយុត្តិធម៌ស្ទើរតែមិនមានទៀតទេ។ ស្រុកដែលកាន់កាប់គឺស្ថិតនៅក្រោមច្បាប់យោធាបរទេស។ បទប្បញ្ញត្តិពិសេសគ្រប់គ្រងប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ដែលនៅសល់ ដូចជាបទប្បញ្ញត្តិសម្រាប់ការពារសាធារណរដ្ឋ។ អសន្តិសុខនៃសិទ្ធិ ការប្លន់សាធារណៈដែលបានរៀបចំឡើងតាមរយៈអ្វីដែលហៅថា Aufwertungsgesetze ដែលបង្ខំឱ្យតុលាការប្រកាសថាខុសគឺត្រូវ។

ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់លែងជារដ្ឋអធិបតេយ្យទៀតហើយ។ ប្រទេសនេះគឺជាអាណានិគមនៃទាសករ។ ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ត្រូវបានគេជិះជាន់ ជាប់គុក និងត្រូវបានបដិសេធសេរីភាពក្នុងការនិយាយ — ដោយសារតែពួកគេនៅតែជា «ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់» ហើយចង់បញ្ចប់ទាសភាពរបស់ពួកគេ។

មែនហើយ យើងចង់ឱ្យប្រទេសអាល្លឺម៉ង់មានសេរីភាពម្តងទៀត ហើយអាណាចក្រអាល្លឺម៉ង់ដែលនឹងមកដល់នេះនឹងក្លាយជាជម្រករបស់ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ — មិនមែនគ្រាន់តែជាម៉ាស៊ីនសម្រាប់រក្សាសណ្តាប់ធ្នាប់ទេ មិនមែនគ្រាន់តែជា «រដ្ឋ» «អាជ្ញាធរ» «រដ្ឋាភិបាល» ជាកន្លែងសុវត្ថិភាពសម្រាប់រាជវង្សមួយក្តាប់តូចប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជាផ្ទះ ជាពាក្យដ៏មានមន្តស្នេហ៍ — ស្រឡាញ់ផ្ទះ គួរឱ្យស្រឡាញ់ មានពន្លឺថ្ងៃ និងជាទីស្រឡាញ់។ ក្លិននៃផែនដីផ្ទះបានហុយឡើង អ្នកវង្វេងរំភើបដោយសេចក្តីរីករាយដែលមានអារម្មណ៍ថាដីផ្ទះនៅក្រោមជើងរបស់គាត់។ គាត់ត្រូវបានចងភ្ជាប់ជាមួយវាដោយចំណងឈាម។

អារម្មណ៍នៅផ្ទះគឺជាអារម្មណ៍នៃសុវត្ថិភាព ហើយពីនោះផ្កាដ៏ល្អនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះផ្ទះរីកដុះដាល។ រដ្ឋ និងប្រទេសជាតិមិនអាចមានគោលដៅល្អជាងនេះទេ។

វាធំជាងគោលនយោបាយសង្គមដ៏ប្រុងប្រយ័ត្ន ជាងការធានារ៉ាប់រងអ្នកអត់ការងារធ្វើ ជាងគម្រោងលំនៅដ្ឋាន ទោះបីជាការមានផ្ទះផ្ទាល់ខ្លួនគឺជាការលើកទឹកចិត្តដ៏ខ្លាំងក្លាបំផុតមួយសម្រាប់សេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះផ្ទះក៏ដោយ។

ផ្ទះគឺច្រើនជាង «រដ្ឋអធិរាជ» ដែលមនុស្សម្នាក់បម្រើ មិនថាដោយភាពរីករាយ ឬ
ក្រោមការបង្ខិតបង្ខំ។

វាលើសពីការគ្រប់គ្រង លើសពីការការពារផលប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន លើសពីគ្រែសម្រាប់គោក្របី ឬការការពារមនុស្ស និងទ្រព្យសម្បត្តិ។ វត្ថុសាធារណៈទាំងអស់នេះត្រូវតែបម្រើគំនិតនៃផ្ទះ។ ដូចជាគំនិតនៃផ្ទះមានមន្តស្នេហ៍ពិសេសរបស់កុមារនៅក្នុងគ្រួសារត្រឹមត្រូវមួយ។

Machine Translated by Google

គ្រួសារដែលមានការរៀបចំ ដូចជាបន្ទប់ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់មនុស្សម្នាក់បង្កើតអារម្មណ៍ខុសគ្នាខ្លាំងពីបន្ទប់នៅក្នុងសណ្ឋាគារ ឬបន្ទប់ឃុំឃាំង។ ផ្ទះគឺជាអ្វីមួយដែលទន់ភ្លន់មិនអាចពិពណ៌នាបាន ប៉ុន្តែមានឥទ្ធិពលខ្លាំង លើសពីគំនិតនៃសមាគមសម្រាប់គោលបំណងមួយ ដែលជាគំនិតប្រជាធិបតេយ្យសេរីនិយម - សភានិយម - នៃរដ្ឋសង្គម។

គោលនយោបាយរបស់រដ្ឋ

គោលការណ៍៖ ចក្រភពអាល្លឺម៉ង់នឹងក្លាយជាជម្រកសម្រាប់ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ — មិនមែនសម្រាប់ជនជាតិយូដា ជនជាតិរុស្ស៊ី (កុម្មុយនិស្ត) សង្គមប្រជាធិបតេយ្យ ដែលគ្មានមាតុភូមិហៅថាអាល្លឺម៉ង់ (គ្រីសប្បៃន) ឬសម្រាប់ជនបរទេសទាំងអស់ដែលស្នាក់នៅយូរ ឬខ្លីជាងនៅលើដីអាល្លឺម៉ង់នោះទេ។

យើងមានការប្រឆាំងយ៉ាងខ្លាំង និងជាមូលដ្ឋានចំពោះរដ្ឋធម្មនុញ្ញ Weimar ដែលនិយាយតែអំពី «ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់» ប៉ុន្តែមិនអើពើនឹងគំនិតនៃ «អាល្លឺម៉ង់» ក្នុងន័យជាតិ ឬផ្ទុយទៅវិញ លើន័យជាតិសាសន៍។

(ក) គោលនយោបាយការបរទេស។

១. ការបង្កើតរដ្ឋជាតិរឹងមាំមួយ ដោយឱបក្រសោបគ្រប់សាខាទាំងអស់នៃពូជសាសន៍អាល្លឺម៉ង់។

ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ទាំងអស់ដែលមានឈាមជ័រដូចគ្នា មិនថារស់នៅក្រោមអធិបតេយ្យភាពរបស់បារាំង ដាណឺម៉ាក ប៉ូឡូញ ឆែក ឬអ៊ីតាលីនោះទេ នឹងត្រូវរួបរួមគ្នានៅក្នុង Reich របស់អាល្លឺម៉ង់។ យើងទាមទារមិនតិចជាង ឬច្រើនជាងអ្វីដែលត្រូវបានទាមទារសម្រាប់សត្រូវរបស់យើងនោះទេ — សិទ្ធិរបស់ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ក្នុងការសម្រេចចិត្តជាកម្មសិទ្ធិរបស់មាតុភូមិរបស់ពួកគេ គឺរដ្ឋអាល្លឺម៉ង់។

យើងទាមទារយកជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ទាំងអស់នៅ Sudeten ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ Alsace-Lorraine ប្រទេសប៉ូឡូញ អាណានិគមសម្ព័ន្ធនៃប្រទេសអូទ្រីស និងរដ្ឋដែលបានស្នងតំណែងពីប្រទេសអូទ្រីសចាស់។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ការទាមទារនេះមិនរាប់បញ្ចូលទំនោរណាមួយឆ្ពោះទៅរកចក្រពត្តិនិយមឡើយ។ វាគឺជាការទាមទារដ៏សាមញ្ញ និងធម្មជាតិ ដែលសញ្ជាតិខ្លាំងណាមួយបានលើកឡើងជាតម្រូវការធម្មជាតិរបស់វា។

២. ការតំណាងយ៉ាងរឹងមាំនៃផលប្រយោជន៍របស់អាល្លឺម៉ង់នៅបរទេសគឺជាផលវិបាកបន្ថែមទៀត និងចាំបាច់
នៃចំណុច a។

ជាធម្មតា វាគឺជាអ្នកដែលល្អបំផុត ឧស្សាហ៍ព្យាយាម និងហ៊ានប្រថុយប្រថានបំផុត — វិស្វករ អ្នករុករក សាស្ត្រាចារ្យ ពាណិជ្ជករ វេជ្ជបណ្ឌិត — ដែលចូលទៅក្នុងទឹកដីបរទេស ដោយយកវប្បធម៌អាល្លឺម៉ង់ទៅជាមួយ។ ពួកគេគឺជាសមាជិកនៃគ្រួសារជាតិអាល្លឺម៉ង់ដ៏អស្ចារ្យ ដែលពួកគេមិនត្រូវបាត់បង់ឡើយ។ ពួកគេមានសិទ្ធិពឹងថានឹងទទួលបានការការពារពីផ្ទះនៅពេលពួកគេនៅបរទេស។ ពួកគេមិនត្រឹមតែជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយវប្បធម៌ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែគួរតែជាអ្នកការពារជាមុនដោយមនសិការនៃគំនិតអាល្លឺម៉ង់នៅក្នុងពិភពលោក មិនមែនជា «សារ៉ែននៃមនុស្សជាតិ» ទេ ប៉ុន្តែជាអ្នកកាន់គំនិតណ៍រឌីក។

អ្នកដែលតំណាងឱ្យប្រទេសអាល្លឺម៉ង់នៅបរទេសមិនគួរទទួលបានគំនិតបរទេសទេ ប៉ុន្តែត្រូវប្រកាន់ខ្ជាប់នូវចរិតលក្ខណៈអាល្លឺម៉ង់ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់របស់ពួកគេ។ ក្រសួងការបរទេសរបស់យើងត្រូវតែបោសសម្អាតដោយអង្រឹងដែក។ យើងត្រូវតែបញ្ចប់ដោយការគោរពចំពោះជនបរទេសតាមរបៀបរបស់ Erzberger និង Stresemann ហើយវានឹងត្រូវបានគេមើលឃើញថា ការតំណាងដ៏រឹងមាំនៃផលប្រយោជន៍របស់អាល្លឺម៉ង់នឹងត្រូវបានគោរពយ៉ាងខ្លាំង ហើយការយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះបំណងប្រាថ្នារបស់អាល្លឺម៉ង់ជំនួសឱ្យការមើលងាយនឹងក្លាយជាលទ្ធផល។

(ខ) គោលនយោបាយពូជសាសន៍។

៣. ការដកចេញនូវជនជាតិយូដា និងជនជាតិដែលមិនមែនជាជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ទាំងអស់ពីមុខតំណែងទទួលខុសត្រូវទាំងអស់នៅក្នុងជីវិតសាធារណៈ។

ការទាមទារនេះគឺជារឿងធម្មតាសម្រាប់ពួកយើងដែលជាពួកសង្គមនិយមជាតិ ដែលមិនចាំបាច់មានការពន្យល់បន្ថែមទៀតទេ។ ប៉ុន្តែវាមិនអាចទៅរួចទេក្នុងការផ្តល់អំណះអំណាងដ៏គួរឱ្យជឿជាក់ដោយសង្ខេបដល់អ្នកដែលមិនទទួលយកគោលការណ៍នៃគោលលទ្ធិពូជសាសន៍របស់យើង។

Machine Translated by Google

អ្នកណាដែលមើលឃើញជនជាតិយូដាថាជា «ពលរដ្ឋនៃរដ្ឋសាសនាយូដា» — មិនមែនជាមនុស្សចម្រុះ បែងចែកជាតិសាសន៍ ដែលមានចរិតលក្ខណៈដូច ប៉ារ៉ាស៊ីតទេ នឹងមិនយល់ពីសារៈសំខាន់នៃតម្រូវការនេះទេ។ ប្រសិនបើបុរសម្នាក់និយាយ ឬគិតថាស្ពៃក្តោបដែលដុះដោយចៃដន្យនៅចំកណ្តាលដើមស្ពរបឺរី គឺជាដើមស្ពរបឺរី ហើយផ្លែស្ពរបឺរីល្អអាចទទួលបានពីវា គាត់នឹងយល់ខុសដូចជាគាត់គិតថាកូនសិង្ហមួយក្បាលដែលដុះក្នុងចំណោមហ្វូងចៀមបានក្លាយជាចៀម។ ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់នឹងមិនល្អជាមន្ត្រីរដ្ឋាភិបាលនៅក្នុងប្រទេសចិន ឬឥណ្ឌាទេ ហើយយើងមិនគួរចង់បានជនជាតិចិន ឬ Hottentot ជាមន្ត្រីតនាគារ ឬជាអភិបាលក្រុងអាល្លឺម៉ង់ទេ។

ហើយយ៉ាងណាក៏ដោយ វាជាការប្រសើរជាងប្រសិនបើមាន Enver Pasha ឬ Chang Kai Chek គ្រប់គ្រងនៅអាល្លឺម៉ង់ ជាជាងមានជនជាតិយូដាដែលមានសេរីភាពក្នុងការលេងដោយសារលក្ខណៈជាតិសាសន៍ដ៏ពុករលួយរបស់គាត់។
អ្វីដែលប្រាកដនោះគឺថា បដិវត្តន៍បានបន្ទូរបន្ថយខ្សែសង្វាក់នៃសណ្តាប់ធ្នាប់នៅក្នុងរដ្ឋ ហើយធនាគារិកជ្វីហ្វដែលមានអាយុកាលយូរមកហើយ ក៏ដូចជាជនជាតិជ្វីហ្វមកពីបូព៌ាដែលទើបតែបានធ្វើអន្តោប្រវេសន៍ចូលទៅក្នុងប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ បានធ្វើឱ្យខ្លួនឯងមានជីវភាពធូរធារដោយធ្វើឱ្យប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ក្រីក្រ។ យើងទាំងអស់គ្នាបានឃើញ និងមានបទពិសោធន៍អំពីរឿងនេះ។ វាតែងតែកើតឡើង ការបែកបាក់នៃស្ថាប័នណ៍រឌីកនេះ។ "មានតែផ្លូវមួយប៉ុណ្ណោះដែលបើកចំហសម្រាប់មនុស្សដែលមានល្បិចកលនេះ - វាគ្មានអ្វីត្រូវសង្ឃឹមទេ ដរាបណាសណ្តាប់ធ្នាប់ត្រូវបានរក្សា"។ (Goethe នៅឯពិព័រណ៍នៅ Plundersweilen)

ដូច្នេះយើងទាមទារ៖

៤. ការធ្វើអន្តោប្រវេសន៍របស់ជនជាតិយូដាខាងកើត និងជនបរទេសប៉ារ៉ាស៊ីតដទៃទៀត នឹងត្រូវបញ្ឈប់ និង
ថាជនបរទេស និងជនជាតិយូដាដែលមិនចង់បាននឹងត្រូវនិរទេសចេញ។

នៅពេលដែលមានអតិផរណាខ្ពស់ ជនជាតិយូដាមកពី Galicia និងប៉ូឡូញបានប្រមូលផ្តុំគ្នាដូចជាសត្វចង្រៃចូលទៅក្នុងទីក្រុងនានានៃប្រទេសអាល្លឺម៉ង់។ ទោះបីជាមានការខ្វះខាតផ្ទះសម្បែងយ៉ាងខ្លាំងក៏ដោយ មិនយូរប៉ុន្មានពួកគេក៏មានផ្ទះសម្បែងរស់នៅយ៉ាងល្អ ខណៈដែលជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ត្រូវលូនចូលទៅក្នុងរណ្តៅ។ ពួកគេបានចាប់ផ្តើមអាជីវកម្មកខ្វក់របស់ពួកគេ ដោយទិញអ្វីៗគ្រប់យ៉ាង - គុជខ្យង កំរាលព្រំពែរ្ស ពេជ្រ មាស ប្រាក់ ផ្លាទីន ប្រាក់កម្ចីសង្គ្រាម ក្រដាសប្រាក់រាប់ពាន់ ទង់ដែង សំណ អក្សរសិល្ប៍ រោងមហោស្រព គ្រាប់ធញ្ញជាតិ (ក្រុមហ៊ុន Evaporator)។ ពួកគេបានក្លាយជាអ្នកមានយ៉ាងឆាប់រហ័ស - ហើយបានក្លាយជាជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ - នៅក្នុងក្រសែភ្នែករបស់ 'ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ធម្មតា'។

ការសម្របសម្រួលគឺមិនអាចទទួលយកបានទាំងស្រុងក្នុងការដោះស្រាយករណីនេះទេ។ យើងត្រូវតែមានអ្នកគ្រប់គ្រងដែលមានជំនឿជាតិសាសន៍ច្បាស់លាស់ និងមិនលំអៀង។ សុខភាពនៃពូជសាសន៍ត្រូវតែស្តារឡើងវិញដោយការអនុវត្តជាក់ស្តែងនៃការប្រព្រឹត្តប្រឆាំងនឹងពួកយូដា ហើយប្រជាជាតិរបស់យើងត្រូវតែងាកទៅរកទិសខាងជើងតាមន័យនៃគំនិតណ៍រឌីក។

សំណួរនេះប្រហែលជាមិនមែនជារបស់ «កម្មវិធីបណ្តោះអាសន្ន» របស់ NSDAP ទេ ប៉ុន្តែយើងទាំងអស់គ្នាត្រូវតែយល់យ៉ាងច្បាស់ថា មិនអាចធ្វើអ្វីបានច្រើនជាមួយប្រជាជាតិអាល្លឺម៉ង់ទេ រហូតដល់វាត្រូវបាន «បន្ទាបបន្ថោក»។

ប៉ុន្តែយើងអាចបញ្ជាក់នៅទីនេះ និងឥឡូវនេះថា ការធ្លាក់ចុះខាងពូជសាសន៍ដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចនេះ ត្រូវបានបញ្ឈប់តែ — ក្នុងន័យណាមួយតាមទ្រឹស្តី — ដោយសារតែចំណាប់អារម្មណ៍គួរឱ្យកត់សម្គាល់ដែលកើតឡើងជាទូទៅដោយសំណួរអំពីពូជសាសន៍ និងដោយមានសៀវភៅមួយចំនួនលើប្រធានបទនេះ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ គ្មានអ្វីក្រៅពីការងាររឹងមាំ និងបន្តដែលអាចអនុញ្ញាតឱ្យយើងសម្រេចបានវឌ្ឍនភាពពិតប្រាកដនោះទេ។

(គ) ទាក់ទងនឹងសញ្ជាតិរដ្ឋ យើងទាមទារ៖

៥. គ្មានអ្នកណាក្រៅពីជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ទេ ដែលជឿលើវប្បធម៌អាល្លឺម៉ង់ និងវាសនារួមរបស់
ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ទាំងអស់នឹងទទួលបានសិទ្ធិជាពលរដ្ឋនៃរដ្ឋ។

Machine Translated by Google

សូម្បីតែនៅទីនេះក៏ដោយ ក៏ត្រូវតែកំណត់ព្រំដែនដែរ។ មនុស្សដែលទោះបីជាកើតជាជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ក៏ដោយ ក៏ធ្វើសកម្មភាពដោយមនសិការតាមរបៀបដែលបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់ប្រទេសជាតិ និងរដ្ឋ ហើយទទួល និងគោរពតាមបញ្ជាពីបរទេស ពោលគឺមិនទទួលយកចំណែកក្នុងវាសនារួម អាចមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យមានសិទ្ធិជាពលរដ្ឋទេ។ មានមនុស្សច្រើនណាស់ដែលយើងនឹងត្រូវបដិសេធកិត្តិយសដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់នៃការរីករាយនឹងសិទ្ធិទាំងនេះ។

៦. ជនបរទេសដែលមិនមែនជាជនជាតិអាល្លឺម៉ង់អាចរស់នៅក្នុងរដ្ឋអាល្លឺម៉ង់បានតែក្នុងនាមជាភ្ញៀវប៉ុណ្ណោះ ហើយនឹងត្រូវបានចាត់ទុកថាជាការអនុវត្តច្បាប់។ ដូចជាស្ថិតនៅក្រោមច្បាប់បរទេស។

នេះជាគោលការណ៍ចាំបាច់មួយ ដែលត្រូវបានគណនាឡើងដើម្បីបញ្ចប់ជារៀងរហូតនូវការគោរពដ៏អស់កល្បជានិច្ចចំពោះជនបរទេស។ ប៉ុន្តែវាមិនមានន័យថាយើងនឹងមិនស្វាគមន៍ពលរដ្ឋនៃប្រទេសបរទេសដោយកក់ក្តៅ និងប្រព្រឹត្តចំពោះពួកគេឲ្យល្អដូចភ្ញៀវទេ ដរាបណាពួកគេប្រព្រឹត្តខ្លួនបានត្រឹមត្រូវ។ ប៉ុន្តែ

៧. សិទ្ធិ និងផលប្រយោជន៍របស់ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់នឹងមានអាទិភាពជាងសិទ្ធិ និងផលប្រយោជន៍របស់ប្រជារាស្ត្រនៃប្រទេសបរទេស។

តម្រូវការបន្ថែមរបស់យើងមិនចាំបាច់ត្រូវបានបញ្ចូលក្នុងកម្មវិធីរបស់យើងលម្អិតនោះទេ។ ឧទាហរណ៍ ទម្រង់ដែលសន្មតដោយច្បាប់ដែលប៉ះពាល់ដល់ជនបរទេសនឹងត្រូវបានបង្ហាញសម្រាប់ការដោះស្រាយនៅពេលក្រោយ ក៏ដូចជាវិធីសាស្រ្តសម្រាប់ការដកចេញជនជាតិយូដា។ កម្មវិធីនៃគោលការណ៍មិនអាចត្រូវបានគេរំពឹងថានឹងជាកម្មវិធីសកម្មភាពដែលផ្តល់ព័ត៌មានលម្អិតខាងយុទ្ធសាស្ត្រអំពីរបៀបធានាឧត្តមភាពជាដើម។ ខ្ញុំប្រឆាំងទាំងស្រុងចំពោះការកំណត់កម្មវិធីរបស់យើងយ៉ាងតឹងរ៉ឹងពេក ព្រោះនៅក្នុងការតស៊ូដ៏អស្ចារ្យនេះ យើងត្រូវតែកំណត់គោលការណ៍ជាមុនសិនដែលយើងនឹងមិនដែលចាញ់បោកឡើយ ហើយមិនត្រូវយកតម្រាប់តាមវិធីសាស្ត្រចាប់សន្លឹកឆ្នោតរបស់ពួកអ្នកមាន និងគណបក្សសង្គមនិយមឡើយ។

គោលនយោបាយសេដ្ឋកិច្ច

វាជាកាតព្វកិច្ចរបស់រដ្ឋាភិបាលជាតិ ក្នុងការផ្គត់ផ្គង់តម្រូវការចាំបាច់នៃជីវិត មិនមែនដើម្បីធានាបាននូវប្រាក់ចំណេញខ្ពស់បំផុតដែលអាចធ្វើទៅបានសម្រាប់ដើមទុន។

មនុស្សសាមញ្ញ និងមានគំនិតច្បាស់លាស់អាចគិតថា ការប្រកាសការពិតជាក់ស្តែងនេះជាគោលការណ៍គឺមិនចាំបាច់ទេ។ វាជារឿងធម្មតាទៅហើយសម្រាប់អ្នកផលិត កសិករ សិប្បករ ក្រុមហ៊ុនផលិត ដែលអ្វីដែលគាត់ផលិតត្រូវបានប្រើប្រាស់ ឬបរិភោគដោយខ្លួនឯង ឬជាទំនិញពាណិជ្ជកម្ម ដោយអ្នកដទៃ។

នៅក្នុងក្រសែភ្នែករបស់គាត់ អាជីវកម្មដែលមិនទាក់ទងនឹងការផលិត ឬការប្រើប្រាស់ គឺជាគួរឱ្យអស់សំណើច, មិនអាចទៅរួច, ប្រឆាំងនឹងសុភវិនិច្ឆ័យ។

នេះនាំយើងទៅរកការលំបាកផ្នែកបញ្ញាដ៏ធំមួយនៅក្នុងការងារជ្រើសរើសបុគ្គលិករបស់យើង។ ជនរួមជាតិរបស់យើងច្បាស់ជានិយាយថា៖ — ជាការពិតណាស់ អារម្មណ៍ធម្មជាតិរបស់អ្នកក្នុងការគិតអំពីអត្ថន័យ និងគោលបំណងនៃកម្លាំងពលកម្ម និងសេដ្ឋកិច្ចគឺត្រឹមត្រូវណាស់ ប៉ុន្តែជាអកុសល អ្វីដែលហៅថាសេដ្ឋកិច្ចនយោបាយរបស់យើងនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះ មិនមែនជាចម្លើយចំពោះការអះអាងធម្មជាតិនេះទេ។ ប្រសិនបើអ្នកក្រឡេកមើលឱ្យកាន់តែជិត អ្នកនឹងរកឃើញលក្ខណៈដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាច ដែលផ្ទុយស្រឡះពីកាតព្វកិច្ចជាក់ស្តែងនៃសេដ្ឋកិច្ចនយោបាយជាតិទាំងអស់។

ចុះអ្នកឲ្យខ្ចីប្រាក់ និងអ្នកកេងចំណេញវិញ? តើពួកចោរប្លន់ជាសកលទាំងនេះគិតពីការផ្គត់ផ្គង់សម្ភារៈចាំបាច់សម្រាប់ជីវិតដែរឬទេ? ទេ! តើពួកគេចូលរួមក្នុងការបង្កើតតម្លៃ តើពួកគេផលិតអ្វីបានទេ? ទេ! ពួកគេជាចោរប្លន់ និងជាជនក្បត់ក្នុងន័យសេដ្ឋកិច្ច ហើយគ្រាន់តែប្រមូលទ្រព្យសម្បត្តិសម្រាប់ខ្លួនឯងប៉ុណ្ណោះ។

ចុះធនាគារវិញ? ពួកគេចរាចរប្រាក់ និងផ្តល់ «ឥណទាន»។ មែនហើយ ប៉ុន្តែការិយាល័យប្រៃសណីយ៍ធ្វើបែបនេះ ហើយថោកជាង លឿនជាង និងល្អជាង។ ហើយតើធនាគារផ្តល់ឥណទានដល់អ្នកណា? — ទៅ

Machine Translated by Google

ប្រជាជនក្រីក្រ កម្មករ ដែលគ្មានផ្ទះផ្ទាល់ខ្លួន ឬសម្រាប់សាងសង់ផ្ទះ សម្រាប់ផ្គត់ផ្គង់តម្រូវការលំនៅដ្ឋាន? ទេ! ឬចំពោះកសិករ ឬចំពោះអ្នកដែលដំណើរការអាជីវកម្ម និងអ្នកដែលផលិត និងចែកចាយសម្ភារៈចាំបាច់ផ្នែកសេដ្ឋកិច្ច? មិនមែនដោយសេរីទេ ហើយលុះត្រាតែមានការធានា លើសពីការចូលរួមធម្មជាតិដើម្បីសងវិញ។ លើសពីនេះ ពួកគេគិតការប្រាក់។ តើធនាគារយកចិត្តទុកដាក់ថាតើអតិថិជនរបស់អ្នកផលិតត្រូវបានបម្រើបានល្អ ថោក និងទាន់ពេលវេលាឬអត់ ឬថាតើសម្ភារៈចាំបាច់ផ្នែកសេដ្ឋកិច្ចត្រូវបានផ្គត់ផ្គង់យ៉ាងឆាប់រហ័ស ថោក និងយកចិត្តទុកដាក់ដែរឬទេ? ទេ! គំនិតតែមួយរបស់ពួកគេគឺរកប្រាក់ចំណេញពីការប្រាក់ កម្រៃជើងសារ ឬអ្វីក៏ដោយដែលដំណើរការធនាគារនៃការទាញយកការផ្គត់ផ្គង់ប្រាក់ត្រូវបានគេហៅថា។ តើធនាគារផលិតអ្វី? គ្មានអ្វីទេ! តើពួកគេរកបានអ្វី? ចំនួនទឹកប្រាក់ដ៏ច្រើន។

ដូច្នេះ អ្នកឱ្យខ្ចីប្រាក់ អ្នករកប្រាក់ចំណេញ ធនាគារ អ្នកផ្តល់ហិរញ្ញប្បទាន មិនផ្គត់ផ្គង់តម្រូវការចាំបាច់ទេ ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញ ពួកគេទាញយកប្រាក់ចំណេញយ៉ាងច្រើនពីប្រព័ន្ធមូលធននិយមដែលកំពុងមាន — តាមពិតពួកគេជិះជាន់ និងកេងប្រវ័ញ្ចប្រព័ន្ធសេដ្ឋកិច្ចប្រឆាំងសង្គមនាពេលបច្ចុប្បន្ន។ ភារកិច្ចចម្បងនៃសេដ្ឋកិច្ចគឺដើម្បីធានាថាការប្រាក់លើប្រាក់កម្ចីមានសុវត្ថិភាព ពេលគឺកម្មករត្រូវបានបង្ខំឱ្យលះបង់ប្រាក់ចំណូលមួយផ្នែករបស់ពួកគេទៅឱ្យ «ក្រុង»។ តើម្ចាស់រោងចក្រ ឬដូចដែលកម្មករហៅគាត់ថា «អ្នកកេងប្រវ័ញ្ច» និង «អ្នកបឺតឈាម» ធ្វើអ្វី? ដោយការបង់ប្រាក់ឈ្នួលទាបបំផុត ដោយប្រើប្រាស់សម្ភារៈដែលមានគុណភាពទាប ដោយការផលិតទ្រង់ទ្រាយធំ ការរកមធ្យមភាគ និងតម្លៃលក់រាយខ្ពស់ គាត់ព្យាយាមរកប្រាក់ចំណេញច្រើនបំផុតសម្រាប់ខ្លួនគាត់។

គាត់មិនគិតពីភាពក្រីក្ររបស់បុគ្គលិករបស់គាត់ទេ គាត់មិនខ្វល់ថាទំនិញរបស់គាត់ត្រូវបោះចោលយ៉ាងលឿនដូចជាសំរាមនោះទេ - កាន់តែប្រសើរ ព្រោះវាមានន័យថាគាត់មានការងារច្រើន និងប្រាក់ចំណេញកាន់តែច្រើន។ មនុស្សល្ងង់ប្រញាប់ប្រញាល់ម្តងហើយម្តងទៀតដើម្បីស្វែងរកសំរាមថោកៗ បើសិនជាវាត្រូវបានដាក់តាំងបង្ហាញយ៉ាងទាក់ទាញ។

ផលចំណេញពីដើមទុនរបស់គាត់ជាអាទិភាពចម្បងសម្រាប់គាត់ ចំណែកការផ្គត់ផ្គង់សម្ភារៈចាំបាច់សម្រាប់ជីវិតវិញជាអាទិភាពទីពីរ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ គាត់ពិតជាធ្វើអ្វីមួយ។ គាត់ផ្គត់ផ្គង់ការងារ។

ម្ចាស់រោងចក្រពិតប្រាកដគឺជាអ្វីដែលខុសគ្នាទាំងស្រុង អ្នកដែលដឹងខ្លួនពីភារកិច្ចដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់របស់ខ្លួនក្នុងនាមជាអ្នកដឹកនាំសេដ្ឋកិច្ច។ គាត់ត្រូវតែមានតម្លៃសីលធម៌ខ្ពស់ — យ៉ាងហោចណាស់ក្នុងន័យសេដ្ឋកិច្ច។
ភារកិច្ចរបស់គាត់គឺស្វែងរកតម្រូវការសេដ្ឋកិច្ចពិតប្រាកដរបស់ប្រជាជន — ប្រសិនបើគាត់ក៏ជាអ្នកបង្កើតដែរ គាត់ធ្វើការងារត្រួសត្រាយផ្លូវនេះដោយខ្លួនឯង។ គាត់ត្រូវតែរក្សាការចំណាយរបស់គាត់ឱ្យទាបតាមដែលអាចធ្វើទៅបាន ហើយដាក់វាចេញដើម្បីផលប្រយោជន៍ល្អបំផុត រក្សាតម្លៃឱ្យទាបតាមដែលអាចធ្វើទៅបាន ដើម្បីលក់ទំនិញរបស់គាត់ទៅកាន់ទីផ្សារ។ រក្សាទាំងគុណភាព និងបរិមាណនៃការផលិត បើកប្រាក់ខែឱ្យបុគ្គលិករបស់គាត់ឱ្យបានល្អ ដើម្បីឱ្យពួកគេអាចទិញទំនិញបានដោយសេរី ត្រូវតែគិតអំពីការកែលម្អ និងការបន្តវិធីសាស្រ្តរោងចក្រ និងពាណិជ្ជកម្ម។ ប្រសិនបើគាត់ដាក់រឿងទាំងអស់នេះជាមុនសិននៅក្នុងអាជីវកម្មរបស់គាត់ គាត់កំពុង «ផ្គត់ផ្គង់របស់ចាំបាច់នៃជីវិត» ក្នុងន័យល្អបំផុត និងខ្ពស់បំផុត» ហើយប្រាក់ចំណេញនឹងកើតឡើងដោយខ្លួនឯង ដោយមិនចាំបាច់ធ្វើឱ្យពួកគេក្លាយជាវត្ថុដំបូងរបស់គាត់ឡើយ។ «ឧទាហរណ៍ដ៏ល្អបំផុត និងល្បីល្បាញជាសកលនៃក្រុមហ៊ុនផលិតប្រភេទនេះគឺ Henry Ford។ មានឈ្មោះផ្សេងទៀតនៅក្នុងឧស្សាហកម្មធុនធ្ងន់របស់យើង ដែលឈរនៅខ្ពស់ដូចគ្នា —

Krupp, Kirdorf, Abbe, Mannesmann, Siemens និងអ្នកផ្សេងទៀតជាច្រើន។

ចរិតលក្ខណៈនៃអាជីវកម្មបែបនេះគឺខុសគ្នាទាំងស្រុង នៅពេលដែលពួកវាមិនត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយផ្ទាល់ដោយបុរសដែលមានគុណភាពសីលធម៌ខ្ពស់ ដែលមើលថែផលប្រយោជន៍របស់កម្មកររបស់ពួកគេ ប៉ុន្តែត្រូវបានប្រគល់ទៅឱ្យក្រុមហ៊ុនមានកម្រិតដែលមិនមានបុគ្គលិកលក្ខណៈ។

ដរាបណាស្ថាបនិកអាជីវកម្មក៏ជាម្ចាស់ភាគហ៊ុនសំខាន់ ហើយអាចរក្សាស្តង់ដារនៃឧត្តមភាពនៃផលិតផលរបស់ខ្លួនបាន អ្វីៗអាចនឹងល្អប្រសើរ។ ប៉ុន្តែដរាបណាការបំបែកកើតឡើង វាត្រូវបានគ្របដណ្តប់ដោយផលប្រយោជន៍របស់ម្ចាស់ភាគហ៊ុនមូលធននិយម។ អតីតម្ចាស់ អ្នកគ្រប់គ្រង ឥឡូវនេះពឹងផ្អែកលើក្រុមប្រឹក្សាភិបាល ដែលតំណាងឱ្យម្ចាស់ភាគហ៊ុន សម្រាប់ការកែលម្អវិធីសាស្រ្តអាជីវកម្ម និងលក្ខខណ្ឌការងារ - ហើយម្ចាស់ភាគហ៊ុនមិនមានចំណាប់អារម្មណ៍ (លើសពីផលប្រយោជន៍របស់អ្នកបើកបរទាសករ) ចំពោះសុខុមាលភាពរបស់កម្មករ និងឧត្តមភាពនៃការងារនោះទេ ដរាបណា

Machine Translated by Google

ភាគលាភដែលចេញពីវាគឺជាភាគលាភធំៗដ៏ល្អ។ ការណែនាំអំពីភាគហ៊ុនដែលមានកម្មសិទ្ធិមានឥទ្ធិពលយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរបំផុត ព្រោះមានឱកាសណាមួយដែលអ្នកវិនិយោគអាចទិញភាគហ៊ុន ហើយក្លាយជាម្ចាស់រោងចក្រឧស្សាហកម្មធំៗដោយមិនដឹងអ្វីទាំងអស់អំពីពួកគេ។ ចំពោះផ្សារហ៊ុន ភាគហ៊ុន និងភាគហ៊ុនគ្រាន់តែជាក្រដាសជាច្រើនសម្រាប់ពួកគេលេងជាមួយ។ ពួកគេមិនចាប់អារម្មណ៍លើលក្ខខណ្ឌនៃការផលិត និងកម្លាំងពលកម្មទេ ពួកគេភាគច្រើនមិនអាចនិយាយបានថាផលិតផល ឬលក្ខខណ្ឌនៃទីផ្សារ កម្លាំងពលកម្ម ប្រាក់ឈ្នួល និងការថែទាំនៅក្នុងអាជីវកម្មដែលពួកគេជាម្ចាស់តាមច្បាប់នោះទេ។ (!) ហើយពួកគេពិតជាម្ចាស់ ដោយសារតែពួកគេបានទិញភាគហ៊ុនរបស់រោងចក្រនេះ ឬរោងចក្រនោះនៅក្នុងទីផ្សារ។

ឥឡូវនេះ ចូរយើងពិនិត្យមើលស្ថានភាពនេះ ដោយពិចារណាលើឥទ្ធិពលរបស់វាទៅលើសេដ្ឋកិច្ចនយោបាយ ដើម្បីដឹងពីចរិតពុករលួយនៃប្រព័ន្ធមូលធននិយម។

សព្វថ្ងៃនេះ អាជីវកម្មគ្រាន់តែស្វែងរកផលចំណេញលើដើមទុនប៉ុណ្ណោះ។

ហាងលក់រាយធំៗអនុវត្តវិធីសាស្រ្តផ្សេងៗគ្នា។ ពួកគេបណ្តុះ «ភាពទាក់ទាញ» «ការបោកប្រាស់» «ការទិញជាមធ្យម» «វត្ថុប្រណីត» និងញុះញង់ឲ្យមានចំណង់ចំណូលចិត្តចំពោះរបស់មិនចាំបាច់ ដូចដែលទី 1 បានបង្ហាញខាងលើ។

វិមានដ៏អស្ចារ្យ ដែលត្រូវបានសាងសង់ឡើងដោយសិល្បៈដ៏ប្រណិតទាំងអស់ អញ្ជើញឱ្យទិញរបស់របរដែលមានតម្លៃថោក ប៉ុន្តែភាគច្រើនគ្មានប្រយោជន៍ ហើយដោយផ្តល់ជូននូវលក្ខខណ្ឌងាយស្រួលនៃការទូទាត់ ពួកគេទាក់ទាញអតិថិជនរបស់ពួកគេឱ្យចំណាយប្រាក់គ្រប់បែបយ៉ាងលើភាពប្រណីតសុទ្ធសាធ។ បន្ទប់ទឹកត្រូវបានផ្តល់ជូនដើម្បីឱ្យមនុស្សចំណាយពេលយូរនៅក្នុងហាង ដែលដូច្នេះក្លាយជាកន្លែងក្តៅសម្រាប់ភាពហ៊ឺហារ ព្រោះកុំឱ្យនរណាម្នាក់ស្រមៃថាគាត់ទទួលបានអ្វីជាអំណោយ។ អ្នកមានមិនទិញនៅក្នុងហាងធំៗទេ។ ពួកគេដឹងពីអ្វីដែលអ្នកក្រមិនដឹង - អ្នកដែលទិញថោកទិញរបស់ដែលមានតម្លៃ។ តើហ្វូងមនុស្សដែលទិញនៅក្នុងវិមានទាំងនោះស្រមៃថាពួកគេត្រូវបានសាងសង់ខុសពីប្រាក់កាក់ដែលសន្សំរបស់ពួកគេទេ? តើពួកគេគិតថាពួកគេទទួលបានប្រាក់ពីការចំណាយសម្រាប់ជណ្តើរយន្ត ជណ្តើរយន្ត បន្ទប់ទឹក និងភ្លើងបំភ្លឺដូចទេពអប្សរទេ?

ចូរដឹងផងដែរថា ហាងធំៗបង្កការបំផ្លិចបំផ្លាញដល់អ្នកលក់ដូរតូចៗ ថាពួកគេកេងប្រវ័ញ្ចកម្លាំងពលកម្មក្នុងផ្ទះ និងបុគ្គលិករបស់ពួកគេយ៉ាងឃោរឃៅបំផុត ថាអ្វីដែលផលិតភាគច្រើនជាសំរាម។ ទំនិញល្អៗជាធម្មតាមានតម្លៃថ្លៃជាងនៅក្នុងហាងឯកទេសដ៏គួរឱ្យគោរព ដែលជាការពិតដែលបញ្ជាក់ពីការតស៊ូរបស់យើងប្រឆាំងនឹងហាងធំៗ។ យើងចាត់ទុកពួកគេថាជាទម្រង់ពិសេសមួយនៃគំនិតមូលធននិយមក្នុងប្រតិបត្តិការជាក់ស្តែង ដែលមិនផ្តល់នូវតម្រូវការចាំបាច់សម្រាប់ជីវិតនោះទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែមានសម្រាប់គោលបំណងបង្កើតប្រាក់ចំណេញដ៏ច្រើនសម្រាប់ភាគទុនិកប៉ុណ្ណោះ។

ដោយសារគំនិតឈានមុខគេនេះអំពីការផ្គត់ផ្គង់នូវរបស់របរចាំបាច់សម្រាប់ជីវិត (ដែលយើងគួរសង្កេតឃើញថា វាមិនមានអ្វីពាក់ព័ន្ធនឹងគ្រោងការណ៍សេដ្ឋកិច្ចកុម្មុយនិស្តទេ) សំណួរនេះជាប់ចំណាត់ថ្នាក់ដំបូងគេក្នុងទស្សនៈរបស់យើងចំពោះទ្រព្យសម្បត្តិឯកជន។

៨. សង្គមនិយមជាតិទទួលស្គាល់កម្មសិទ្ធិឯកជននៃទ្រព្យសម្បត្តិជាគោលការណ៍មួយ ហើយការពារវាដោយច្បាប់ — ដោយសារវាត្រូវបានទិញ និងប្រើប្រាស់ដោយកិត្តិយស។ យើងមិនអាចពិភាក្សាវានៅទីនេះបានទេ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលយល់ត្រឹមត្រូវអំពីពាក្យថា «ការងារ» នឹងឃើញយ៉ាងឆាប់រហ័សថាផលិតផលនៃ «ការងារ» ត្រូវតែជាកម្មសិទ្ធិរបស់អ្នកដែលធ្វើការ។ អ្នកផលិតនឹងមិនយល់ថាហេតុអ្វីបានជាការងាររបស់គាត់ ឬតម្លៃរបស់វាគួរតែជាកម្មសិទ្ធិរបស់ «សហគមន៍» មិនច្បាស់លាស់ ហើយគាត់ក៏មិនទទួលស្គាល់ភ្លាមៗថាផ្លែផ្កានៃកម្លាំងពលកម្មរបស់គាត់គួរតែទៅបុគ្គលម្នាក់ គឺអ្នកមូលធននិយមដែរ។ ដូច្នេះ ការយល់ដឹងត្រឹមត្រូវអំពីអត្ថន័យនៃ «ការងារ» នាំទៅរកការទទួលស្គាល់កម្មសិទ្ធិឯកជនដោយធម្មជាតិ។

ទីបំផុតមានប្រធានបទមួយទៀតគឺ គំនិតនៃផ្ទះ។ ផ្ទះមិនមែនជាការពិតទេ លុះត្រាតែវាពិតជាទ្រព្យសម្បត្តិផ្ទាល់ខ្លួនរបស់មនុស្សម្នាក់ ហើយផ្ទះរបស់គាត់ផ្ទាល់ជាជម្រកដល់ក្រុមគ្រួសាររបស់គាត់។ ផ្លែឈើ និងបន្លែរបស់បុរសម្នាក់ដែលចេញពីសួនច្បាររបស់គាត់ផ្ទាល់មានរសជាតិឆ្ងាញ់ជាងអាហារដែលបរិភោគនៅក្នុងផ្ទះបរិភោគអាហារដែលមានមនុស្សច្រើន។ អ្នកណាដែលមិនស្គាល់ការចង់បានទ្រព្យសម្បត្តិ ឬសេចក្តីរីករាយនៃកម្មសិទ្ធិ នឹងមិនយល់ពីសារៈសំខាន់នៃការទទួលស្គាល់កម្មសិទ្ធិឯកជននោះទេ។ បុរសបែបនេះគ្មានឫសគល់នៅកន្លែងណាទេ វាជាការចម្លែកណាស់ដែល...

Machine Translated by Google

បុរសប្រភេទដែលចូលចិត្តចាប់ជំរិតតែងតែច្រណែន តែងតែស្វែងរកអ្វីដែលថ្មីដើម្បីកាន់កាប់ ខណៈពេលដែលបុរសណ័រឌីក បុរសរឹងមាំនៃដី មានគំនិតតិចតួចបំផុត។ គាត់មិនចង់បានអ្វីលើសពីអ្វីដែលគាត់អាចទទួលបានពីការងាររបស់គាត់នោះទេ។ កម្មករមិនចង់បានវីឡាដ៏ល្អមួយដែលគាត់មិនអាចរកចំណូលបាននោះទេ។ គាត់ចង់បានផ្ទះតូចមួយដ៏ស្រស់ស្អាតផ្ទាល់ខ្លួន មិនមែនផ្ទះជួលដែលក្នុងជីវិតរបស់គាត់គាត់នឹងចំណាយប្រាក់បីឬបួនដងច្រើនជាងតម្លៃផ្ទះដើម្បីសាងសង់នោះទេ។ ប៉ុន្តែជនជាតិយូដា មូលធននិយម គាត់មិនចង់ត្រូវបានចងភ្ជាប់ទៅនឹងដីឡូត៍ណាមួយឡើយ។ ឧត្តមគតិរបស់គាត់គឺជាទូដែកធំមួយដែលពោរពេញទៅដោយបង្កាន់ដៃ ប័ណ្ណបញ្ចាំ និងប័ណ្ណសន្យា។ ទ្រព្យសម្បត្តិ មិនមែននៅក្នុងទ្រព្យសម្បត្តិទេ ប៉ុន្តែនៅក្នុងទ្រព្យសម្បត្តិដែលជាប់បញ្ចាំរបស់អ្នកដទៃគឺជាគោលដៅរបស់គាត់។ គាត់មិនធ្វើការទេ ប៉ុន្តែគាត់មិនសម្រាកទេ រហូតដល់គាត់បានប្រមូលបំណុលជាច្រើន ដោយប្រគល់ឱ្យគាត់នូវបំណុលទាំងអស់ដែលគាត់បានឱ្យខ្ចី។ តម្រូវការបន្ទាប់នៃកម្មវិធីរបស់យើងត្រូវបានរៀបចំឡើងដើម្បីបញ្ឈប់រឿងនេះ។

៩. សុខុមាលភាពរបស់ប្រទេសជាតិទាមទារឱ្យមានការកំណត់ដែនកំណត់ចំពោះការប្រមូលទ្រព្យសម្បត្តិ។
នៅក្នុងដៃរបស់បុគ្គលម្នាក់ៗ។

ទ្រព្យសម្បត្តិមិនមែនជាគ្រោះថ្នាក់ដោយខ្លួនវាទេ ផ្ទុយទៅវិញ ទ្រព្យសម្បត្តិដែលគ្រប់គ្រងបានល្អ ផ្តល់ផលល្អដល់អ្នកដែលមានទំនាក់ទំនងជាមួយពួកគេ។ ប៉ុន្តែម្តងទៀត វាគឺជាប្រព័ន្ធមូលធននិយមនៃប្រាក់កម្ចីដែលបានប្រែក្លាយទ្រព្យសម្បត្តិពីពរជ័យទៅជាបណ្តាសា។ វាគឺជាការប្លន់។ កម្មករដែលគ្មានកម្មសិទ្ធិយ៉ាងច្រើន ៤០ នាក់ និងវណ្ណៈកណ្តាលដែលជំពាក់បំណុលកំពុងកាន់តែឃ្លាតឆ្ងាយពីអ្នកមាន។ ម្ចាស់តូចៗរាប់មិនអស់ត្រូវបានបង្ខំឱ្យជំពាក់បំណុល ហើយអំណាចរបស់អ្នកហិរញ្ញវត្ថុ ដែលមិនស្គាល់មាតុភូមិ គ្មានទឹកដីកំណើត កាន់តែអាក្រក់ទៅៗ នៅពេលដែលពួកគេអង្គុយនៅក្នុងប្រាសាទចោរប្លន់សម័យទំនើបរបស់ពួកគេ គឺធនាគារ។ ដើម្បីបំពេញតម្រូវការនេះ រដ្ឋជាតិនឹងធ្វើឱ្យប្រាកដថា៖

១០. ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ទាំងអស់ត្រូវបង្កើតជាសហគមន៍ការងារមួយដើម្បីជំរុញ
សុខុមាលភាព និងវប្បធម៌រួម។

គំនិតនៃសហគមន៍ការងារនេះបង្កប់ន័យពីការផ្តួលរំលំសេដ្ឋកិច្ចនៃគោលគំនិតសកលនិយមនៃសង្គម។ ការងារ និងផលិតកម្មទាំងអស់ត្រូវតែរួមបញ្ចូលនៅក្នុងគំនិតឧត្តមភាពនៃការបម្រើសហគមន៍។ វាមិនផ្ទុយនឹងការខិតខំប្រឹងប្រែង និងឧស្សាហកម្មផ្ទាល់ខ្លួនតាមមធ្យោបាយណាមួយឡើយ ប៉ុន្តែវាមានន័យថាវឌ្ឍនភាពរបស់បុគ្គលម្នាក់ៗមិនត្រូវចំណាយលើមនុស្សដូចគ្នាឡើយ។ ចំណុចខាងក្រោមនេះបង្ហាញពីតម្រូវការនេះ។

១១. ក្នុងក្របខ័ណ្ឌនៃកាតព្វកិច្ចទូទៅនៃការងារដែលភ្ជាប់ជាមួយជនជាតិអាល្លឺម៉ង់គ្រប់រូប និងដោយមានការទទួលស្គាល់ភាពជាម្ចាស់ឯកជនជាគោលការណ៍ ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់គ្រប់រូបនឹងមានសេរីភាពក្នុងការរកប្រាក់ចំណូលតាមរបៀបណាក៏ដោយដែលខ្លួនជ្រើសរើស និងមានសេរីភាពក្នុងការចាត់ចែងលទ្ធផលនៃការងាររបស់ខ្លួន។

សេចក្តីខាងលើបដិសេធយ៉ាងច្បាស់លាស់ចំពោះគម្រោងសង្គមនិយមនៃលទ្ធិម៉ាក្ស និងហិរញ្ញវត្ថុខ្ពស់ផងដែរ។ រដ្ឋនឹងរួមបញ្ចូលចំនួនដ៏ច្រើនបំផុតនៃអត្ថិភាពសេរីដែលភ្ជាប់ដោយគំនិតសង្គមនៃសេវាកម្ម។ — ជាការពិតណាស់ វាមិនអាចទៅរួចទេក្នុងការដំណើរការអណ្តូងរ៉ែ ឡដុត រោងម៉ាស៊ីនរំកិល កន្លែងផលិតកប៉ាល់ក្នុងទ្រង់ទ្រាយតូច ប៉ុន្តែអ្នកផលិតស្បែកជើងឯករាជ្យ និងសេរីមួយសែននាក់ គឺល្អជាងរោងចក្រស្បែកជើងយក្សប្រាំ។

អចលនទ្រព្យធំៗនៅភាគខាងជើង និងខាងកើតនៃប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ មានផលិតភាពច្រើនជាង ដោយសារវាត្រូវបានគ្រប់គ្រងក្នុងទ្រង់ទ្រាយធំជាជាងការគ្រប់គ្រងដោយកសិករខ្នាតតូចដែលមានកម្មសិទ្ធិផ្ទាល់ខ្លួន។ កម្មសិទ្ធិផ្ទាល់ខ្លួនខ្នាតតូច ទទួលបានជោគជ័យល្អបំផុត ប្រសិនបើវាស្ថិតនៅជិតទីក្រុង និងភូមិនានា។ ចំណុចបន្ទាប់របស់យើងទាមទារថា៖

១២. ការរួមបញ្ចូលគ្នាដ៏ល្អប្រសើរនៃអាជីវកម្មគ្រប់ប្រភេទ ទាំងធំទាំងតូច រួមទាំងកសិកម្មផងដែរ។
នឹងត្រូវថែរក្សា។

១៣. អាជីវកម្មធំៗ (សម្ព័ន្ធក្រុមហ៊ុន និងសម្ព័ន្ធមូលនិធិ) ត្រូវបានធ្វើជាតូបនីយកម្ម។ ការទាមទារនេះគឺស្របនឹងការតស៊ូទូទៅរបស់យើងប្រឆាំងនឹងគំនិតមូលធននិយម។
— គោលបំណងដំបូងនៃសម្ព័ន្ធក្រុមហ៊ុន និងសម្ព័ន្ធក្រុមហ៊ុននៅក្នុងសាខាផលិតកម្មជាក់លាក់ណាមួយគឺដើម្បីរួបរួមជាមួយអាជីវកម្មស្រដៀងគ្នាផ្សេងទៀត។

Machine Translated by Google

សម្រាប់គោលបំណងកំណត់តម្លៃ។ ពួកគេត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយមិនមានបំណងចង់ចែកចាយទំនិញល្អក្នុងតម្លៃថោក។ «ចិញ្ចៀន» បែបនេះត្រូវបានទាក់ទាញជាពិសេសដោយអាជីវកម្មថ្មីៗដែលកំពុងដំណើរការល្អ។ ក្រុមហ៊ុនថ្មីៗក្នុងវិស័យអាជីវកម្មដូចគ្នាត្រូវបានទិញយក ហើយដាក់ចេញពីផ្លូវ ជារឿយៗក្នុងតម្លៃខ្ពស់ខ្លាំងតាមរយៈសំណង។ ការផ្គត់ផ្គង់ត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយការបញ្ចូលគ្នា ដែលមានន័យថាពួកគេអាចគ្រប់គ្រងតម្លៃស្របតាម «ការផ្គត់ផ្គង់ និងតម្រូវការ» ពិតប្រាកដ។ នោះហើយជាអ្វីដែលធ្វើឱ្យភាគទុនិកព្រួយបារម្ភ ដែលមិនមានបំណងចង់ឃើញតម្លៃត្រូវបានរក្សាឱ្យទាបដោយការប្រកួតប្រជែង។ គំនិត និងការច្នៃប្រឌិតថ្មីៗត្រូវបានមើលដោយភ្នែកអរិភាព ហើយល្អជាងនេះទៅទៀតត្រូវបានបង្ក្រាបប្រសិនបើការទទួលយករបស់ពួកគេនឹងធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់សមត្ថភាពទូទាត់របស់រោងចក្រចាស់ៗ។ អាជីវកម្មបែបនេះ ដែលដំណើរការជាទំនុកចិត្តដ៏ធំពីការិយាល័យកណ្តាលធំមួយ គឺច្បាស់ជា «ទុំសម្រាប់សង្គមនិយម» ពោលគឺពួកគេបានឈប់បំពេញសេវាកម្មណាមួយដល់សហគមន៍ដែលការប្រកួតប្រជែងបុគ្គលអនុវត្ត។ ពួកគេត្រូវបានខ្ជិនតាំងពីដំបូង ហើយបម្រើតែភាពលោភលន់នៃមូលធននិយមប៉ុណ្ណោះ។

១៤. អ្នកកេងប្រវ័ញ្ច និងអ្នករកប្រាក់ចំណេញ និងការធ្វើឲ្យមានទ្រព្យសម្បត្តិដោយគ្មានមេត្តាដើម្បីបំផ្លាញជាតិ ត្រូវទទួលទោសប្រហារជីវិត។

ច្បាប់នេះ ដូចដែលវាមាននៅពេលនេះ ផ្តល់ការការពារពិសេសដល់ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់បុគ្គល។ ចោរកម្មតូចតាចត្រូវបានផ្តន្ទាទោសយ៉ាងអមនុស្សធម៌ ចំណែកឯច្បាប់វិញមិនផ្តល់មធ្យោបាយដើម្បីចាប់ជនឆបោកទ្រង់ទ្រាយធំ ដែលប្លន់ប្រទេសទាំងមូលដោយ «វិធីសាស្ត្រមូលធននិយម» នោះទេ។ យើងសំដៅជាពិសេសទៅលើអ្នកដែលបានលើកកម្ពស់ និងទទួលបានផលចំណេញពីអតិផរណា។ នេះជាលើកដំបូងក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ ដែលប្រទេសដ៏ឧស្សាហ៍ព្យាយាមទាំងមូលត្រូវបានប្លន់យកប្រាក់សន្សំទាំងមូលរបស់ខ្លួនដោយឧក្រិដ្ឋកម្មអតិផរណាក្នុងទ្រង់ទ្រាយធំ ដូចដែលបានកើតឡើងនៅក្នុងប្រទេសអាល្លឺម៉ង់។

ភាពលោភលន់របស់ធនាគារបន្ទាប់ពីការធ្វើឱ្យមានស្ថេរភាពគឺអាក្រក់ជាងការប្លន់តាមផ្លូវហាយវេទៅទៀត។ ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់កាន់តែច្រើនបានក្លាយជាជនរងគ្រោះនៃការអនុវត្តរបស់ 'ក្រុមហ៊ុនសង្គ្រាម' ជាងក្រុមចោរប្លន់ដែលបានរៀបចំណាមួយ។

នៅពេលដែលពេលវេលាមកដល់ យើងនឹងដោះស្រាយរឿងទាំងនេះឲ្យកាន់តែលម្អិត ហើយនឹងត្រូវស្វែងរករូបមន្តផ្លូវច្បាប់សម្រាប់ពួកវា។ ប៉ុន្តែមនុស្សគ្រប់គ្នានឹងយល់ស្របថា «ការក្លែងបន្លំដែលរៀបចំឡើងប្រឆាំងនឹងប្រទេសជាតិ» ត្រូវតែទទួលទោសធ្ងន់ធ្ងរជាងការលួចលុយតូចៗ ឬការក្លែងបន្លំទៅទៀត។

១៥. ការណែនាំអំពីឆ្នាំនៃកាតព្វកិច្ចការងារ ឬសេវាកម្មសម្រាប់ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់គ្រប់រូប។

កាតព្វកិច្ចបម្រើដោយការធ្វើការនឹងជាការបញ្ចេញមតិដែលអាចមើលឃើញដល់សាធារណជនអំពីកាតព្វកិច្ចបម្រើ។ វាមានន័យថាជាការអប់រំ និងដើម្បីដាក់នៅចំពោះមុខជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ម្នាក់ៗនូវគំរូនៃសហគមន៍ទាំងមូលដែលធ្វើការជាមនុស្សម្នាក់ជាមួយគ្នា។ វានឹងបង្ហាញដល់ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ម្នាក់ៗនូវពរជ័យនៃការបំពេញកាតព្វកិច្ចយ៉ាងតឹងរ៉ឹងក្នុងការធ្វើការដើម្បីបម្រើប្រទេសជាតិ។

គោលនយោបាយហិរញ្ញវត្ថុ

បំបែកអំណាចនៃចំណាប់អារម្មណ៍។

គោលការណ៍របស់យើងលើប្រធានបទនេះត្រូវបានកំណត់យ៉ាងពេញលេញនៅក្នុងជំពូកទីពីរ ដែលយើងនឹងពិពណ៌នានៅទីនេះតែអំពីវិធានការសមស្របសម្រាប់សម្រេចគោលបំណងរបស់យើងក្នុងការអនុវត្តជាក់ស្តែង។

១៦. ការរំដោះរដ្ឋ និងប្រជាជាតិពីបំណុល និងពីកាតព្វកិច្ចបង់ការប្រាក់ដល់ស្ថាប័នហិរញ្ញវត្ថុធំៗ។

រដ្ឋមិនអាចជំពាក់បំណុលបានទេ - ពីព្រោះមិនចាំបាច់ធ្វើដូច្នេះទេ។ មិនមានការប្រៀបធៀបរវាងរដ្ឋ និងបុគ្គលឯកជនដែលពេលខ្លះទាមទារប្រាក់កម្ចី ហើយត្រូវបង្ខំចិត្តជំពាក់បំណុលនោះទេ។ រដ្ឋគ្រប់គ្រងរោងកាក់។ ដូច្នេះវាអាចរកលុយបាន ដែលបុគ្គលឯកជនមិនអាចធ្វើបាន! វាបានធ្វើបែបនេះតាមរបៀបឆ្កួតៗ។

Machine Translated by Google

ក្នុងអំឡុងពេលមានអតិផរណា។ វាបានធ្វើដូចគ្នាជាមួយ Rentenmark ហើយដូចគ្នាដែរ - បន្ទាប់ពីប្រគល់ការគ្រប់គ្រងរបស់ខ្លួនទៅឱ្យអ្វីដែលហៅថា Reichsbank - ជាមួយនឹងអ្វីដែលហៅថា Reichsmark។

រដ្ឋអាចប្រើប្រាស់សិទ្ធិនេះឱ្យកាន់តែប្រសើរឡើងក្នុងការរកលុយ ដោយមិនមានគ្រោះថ្នាក់នៃអតិផរណាឡើយ។ — ប៉ុន្តែលុះត្រាតែជាមុនសិន៖

១៧. ធនាគារ Reichsbank និងធនាគារចេញទាំងអស់ត្រូវបានធ្វើជាតូបនីយកម្ម ហើយ

១៨. ប្រសិនបើមានការផ្តល់ប្រាក់សម្រាប់វត្ថុសាធារណៈធំៗទាំងអស់ (ថាមពលទឹក ផ្លូវដែក។ល។) មិនមែនតាមរយៈប្រាក់កម្ចីទេ ប៉ុន្តែតាមរយៈការផ្តល់មូលបត្ររដ្ឋដែលមិនមានការប្រាក់ ឬដោយមិនប្រើប្រាស់ប្រាក់ដែលត្រៀមរួចជាស្រេច។

ម្យ៉ាងទៀត៖ — ការបោះពុម្ពក្រដាសប្រាក់ដោយមិនគិតគូរ ដោយមិនបង្កើតតម្លៃថ្មី មានន័យថាមានអតិផរណា។ យើងទាំងអស់គ្នាធ្លាប់ឆ្លងកាត់វា។ ប៉ុន្តែការសន្និដ្ឋានត្រឹមត្រូវគឺថា ការចេញមូលបត្របំណុលដែលមិនមានការប្រាក់ដោយរដ្ឋមិនអាចបង្កើតអតិផរណាបានទេ ប្រសិនបើតម្លៃថ្មីត្រូវបានបង្កើតក្នុងពេលតែមួយ។

ការពិតដែលថាសហគ្រាសសេដ្ឋកិច្ចធំៗនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះមិនអាចចាប់ផ្តើមដំណើរការបានទេបើគ្មានការខ្ចីប្រាក់គឺជាភាពល្ងង់ខ្លៅទាំងស្រុង។ នេះជាកន្លែងដែលការប្រើប្រាស់សិទ្ធិរបស់រដ្ឋក្នុងការបង្កើតប្រាក់ដោយសមហេតុផល ដែលអាចបង្កើតលទ្ធផលដែលមានប្រយោជន៍បំផុត។

វាត្រូវតែច្បាស់ចំពោះអ្នកណាម្នាក់ថា ឧទាហរណ៍ រោងចក្រអគ្គិសនីដ៏អស្ចារ្យមួយដែលប្រើប្រាស់ថាមពលទឹក អាចត្រូវបានសាងសង់ឡើងតាមរបៀបមិនធម្មតាដូចខាងក្រោម៖

រដ្ឋាភិបាលបានដាក់ចេញសេចក្តីព្រាងច្បាប់មួយនៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សានីតិបញ្ញត្តិសម្រាប់ការកេងប្រវ័ញ្ចថាមពលទឹកនៃរដ្ឋបាវ៉ារៀ សាក់សូនី ជាដើម ដោយបំពេញតម្រូវការសេដ្ឋកិច្ចទាំងអស់។ សភាធម្មនុញ្ញក្នុងស្រុក ឬស្ថាប័នផ្សេងទៀត សម្រេចចិត្តលើការសាងសង់ ផ្តល់អំណាចដល់រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងហិរញ្ញវត្ថុ ឬធនាគាររដ្ឋឱ្យចេញក្រដាសប្រាក់ជាបន្តបន្ទាប់ ដែលមានសញ្ញាសម្គាល់ជាពិសេសដើម្បីបង្ហាញថាពួកវាត្រូវបានគ្របដណ្តប់យ៉ាងពេញលេញដោយការងារថ្មីដែលកំពុងពិចារណា។ ក្រដាសប្រាក់ទាំងនេះត្រូវបានគាំទ្រដោយឥណទានរួមបញ្ចូលគ្នារបស់រដ្ឋ ឬរាជ។ គ្មាននរណាម្នាក់អាចបង្ហាញការជំទាស់ណាមួយលើពិន្ទុអតិផរណាបានទេ។ ការសាងសង់កើតឡើងលើឥណទានបន្ថែមដែលផ្តល់ដោយក្រុមប្រឹក្សាតំណាងឱ្យប្រទេសជាតិ ហើយក្រដាសប្រាក់ក្លាយជាប្រាក់ស្របច្បាប់ដូចប្រាក់ដទៃទៀតដែរ។

នៅពេលដែលការងារត្រូវបានបញ្ចប់ នីត្រាត ឬអគ្គិសនីត្រូវបានផ្គត់ផ្គង់ដល់អតិថិជនដោយប្រើប្រាស់ប្រាក់នេះ ហើយក្នុងរយៈពេលពីរបីឆ្នាំ បញ្ហាអាចត្រូវបានប្រមូលមកវិញ និងបំផ្លាញចោល។ លទ្ធផល៖ រដ្ឋ ប្រទេសជាតិបានបង្កើតការងារថ្មីមួយ ដែលធានាដល់ពួកគេនូវប្រភពចំណូលថ្មីដ៏អស្ចារ្យមួយ ហើយប្រទេសជាតិកាន់តែមានទ្រព្យសម្បត្តិស្តុកស្តម្ភដោយសារវា។

ដើម្បីបញ្ជាក់ពីភាពល្ងង់ខ្លៅនៃប្រព័ន្ធបច្ចុប្បន្ន ចូរយើងប្រៀបធៀបអ្វីដែលបានរៀបរាប់ខាងលើជាមួយនឹងអ្វីដែលបានកើតឡើង។
ឥឡូវនេះ។

ប្រាក់កម្ចីមួយត្រូវបានទទួលយក។ អ្នកមូលធននិយមមួយចំនួនធ្វើអ្វីដែលប្រជាជាតិទាំងមូល ទោះបីជាសភាអាចបោះឆ្នោតគាំទ្រក៏ដោយ ក៏មិនអាចធ្វើដែរ។ ពួកគេអនុញ្ញាតឱ្យរដ្ឋខ្ចីប្រាក់ពីពួកគេ។ ជំនួសឱ្យការប្រើប្រាស់អំណាចផ្ទាល់របស់ខ្លួនសម្រាប់ផលប្រយោជន៍របស់ប្រជាជាតិ រដ្ឋបានចូលរួមក្នុងការទូទាត់ការប្រាក់អចិន្ត្រៃយ៍សម្រាប់ចំនួនទឹកប្រាក់ដែលត្រូវការដើម្បីបញ្ចប់ការងារមួយចំនួន ដោយហេតុនេះព្យួរថ្មកិនជុំវិញករបស់វា។ ហើយអ្វីដែលថ្លៃបំផុតនោះគឺវាចេញមូលបត្របំណុលដោយហេតុនេះបង្កើត 'សមត្ថភាពទិញថ្មី'។ នៅលើតារាងតុល្យការ វាមិនមានភាពខុសគ្នាទេថាតើការងារថ្មីត្រូវបានតំណាងដោយប្រាក់ក្រដាសថ្មី ឬមូលបត្របំណុលថ្មី។

ប៉ុន្តែសហគមន៍រងទុក្ខវេទនា ពីព្រោះមូលបត្របំណុលបញ្ជាក់ថា ការងារថ្មីត្រូវបានបញ្ចាំទៅនឹងដើមទុន ដែលជាធម្មតាធ្វើឱ្យខ្លួនវាមានសុវត្ថិភាព កំណត់តម្លៃ និងយកប្រាក់ចំណេញ។ ដូច្នេះ តាមពិតទៅ អ្នកផ្តល់ហិរញ្ញប្បទានគឺជាអ្នកមានបំផុតដោយសារការអភិវឌ្ឍថាមពលទឹករបស់ប្រទេស។ ពួកគេព្រងើយកន្តើយចំពោះការសងប្រាក់វិញ។ ពួកគេចូលចិត្តមានសិទ្ធិផ្តាច់មុខដូចជាគោចិញ្ចឹមកូនដោយអចិន្ត្រៃយ៍។ ប្រជាជនត្រូវបានបង្ខំឱ្យ...

Machine Translated by Google

ដើម្បីចំណាយប្រាក់យ៉ាងច្រើនសម្រាប់ចរន្តអគ្គិសនី ឬនីត្រាត ហើយម្តងទៀតផ្នែកមួយនៃទ្រព្យសម្បត្តិជាតិត្រូវបានប្តូរទៅជាផលប្រយោជន៍របស់អ្នកផ្តល់ហិរញ្ញប្បទាន។

ខ្ញុំត្រូវតែណែនាំអ្នកអានអំពីសំណេរមុនៗរបស់ខ្ញុំ ជាពិសេសសៀវភៅ Der deutsche Staat ដែលពិភាក្សាអំពីសំណួរទាំងនេះឱ្យបានលម្អិតជាងអ្វីដែលអាចធ្វើទៅបាននៅក្នុងខិត្តប័ណ្ណនេះ។ លេខជាច្រើននៅក្នុងស៊េរីនេះ លើសពីនេះ និយាយអំពីទិដ្ឋភាពពិសេសផ្សេងៗនៃវិធីសាស្រ្តថ្មីរបស់រដ្ឋក្នុងការបង្កើតប្រាក់។

១៩. យើងទាមទារឱ្យមានការណែនាំអំពីស្តង់ដារកាក់ថេរមួយ។ ដែលយើងទទួលស្គាល់ថាមានឥឡូវនេះ ប៉ុន្តែការប្លន់នៅតែដដែលដូចមុន។ យើងសង្គមនិយមជាតិមានអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងរួចរាល់ហើយ នៅពេលដែលយើងកាន់អំណាច ដើម្បីបញ្ចប់ការកេងប្រវ័ញ្ចអតិផរណាភ្លាមៗ និងសម្រាប់ការណែនាំស្តង់ដារកាក់ថ្មីដែលមានការធានា។

២០. ការបង្កើតធនាគារជាតិថ្មីមួយសម្រាប់ការអភិវឌ្ឍ និងសេដ្ឋកិច្ច។

តម្រូវការនេះត្រូវបានពន្យល់យ៉ាងពេញលេញនៅក្នុងសៀវភៅណែនាំទី 8 នៃបណ្ណាល័យសង្គមនិយមជាតិ៖ Die Wohnungsnot und die Sociale Bau - und Wirtschaftsbank als Retterin aus Wohnungselend, Wirtschaftskrise und Erwerbs1osene1end ។ វាគួរឱ្យកត់សម្គាល់ថាតម្រូវការរបស់យើងសម្រាប់គោលនយោបាយហិរញ្ញវត្ថុនេះបានជ្រាបចូលយ៉ាងជ្រៅទៅក្នុងរង្វង់នយោបាយផ្សេងទៀតក្រៅពីរបស់យើងផ្ទាល់។

នៅឆ្នាំ 1921 ខ្ញុំបានដាក់សំណើនេះទៅរដ្ឋាភិបាលបាវ៉ារៀនក្នុងទម្រង់ជាសេចក្តីព្រាងច្បាប់ដែលបានដោះស្រាយរួចរាល់។ ដំបូងឡើយមានការអាណិតអាសូរយ៉ាងខ្លាំងចំពោះគំនិតនេះ៖ ប៉ុន្តែនៅពេលដែល «អ្នកជំនាញ» — សមាគមធនាគារ — ត្រូវបានទាក់ទាញឱ្យពិគ្រោះយោបល់ រដ្ឋាភិបាលបានបដិសេធ «ឧត្តមភាពរបស់សហព័ន្ធ»។

បន្ទាប់ពីការបោះឆ្នោតដោយជោគជ័យនៅ Thuringia ក្នុងខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ១៩២១ គណបក្សរបស់យើងនៅក្នុងតំបន់ Landtag នៅទីនោះបានខិតខំប្រឹងប្រែងដើម្បីបង្កើតធនាគារបែបនេះ ហើយបានរកឃើញថាលោក von Kluchtzner រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងហិរញ្ញវត្ថុ បានត្រៀមខ្លួនរួចជាស្រេចដើម្បីសហការ។ ផ្នែក bourgeois ក៏មានចិត្តអាណិតអាសូរផងដែរ។ តាមរយៈការបោះឆ្នោតភាគច្រើននៅក្នុងតំបន់ Landtag រដ្ឋាភិបាលត្រូវបានផ្តល់អំណាចឱ្យបង្កើតធនាគារសង្គមសម្រាប់ការអភិវឌ្ឍ និងសេដ្ឋកិច្ច។ បន្ទាប់មករដ្ឋាភិបាលនៃ Reich ក្រោមសម្ពាធពី Reichsbank បានហាមឃាត់មិនឱ្យអនុវត្តឆន្ទៈរបស់ប្រជាជន។

ទន្ទឹមនឹងនេះ ខ្ញុំបានរៀបចំឲ្យមានសេចក្តីព្រាងច្បាប់មួយដែលត្រូវបានដាក់ចេញនៅក្នុងសភា Reichstag ដែលផ្តល់ឲ្យមានធនាគារស្រដៀងគ្នានៅក្នុងរដ្ឋផ្សេងៗគ្នា។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅក្នុងសម័យប្រជុំខ្លីនៃឆ្នាំ Dawes (1924) វាត្រូវបានពន្យារពេលដោយប្រុងប្រយ័ត្នដោយភាគីរដ្ឋាភិបាលរហូតដល់ការរំលាយនៅរដូវស្លឹកឈើជ្រុះនៃឆ្នាំនោះ។

សេចក្តីព្រាងច្បាប់សម្រាប់ធនាគារមួយត្រូវបានអនុម័តនៅចំពោះមុខ Landtag នៃ Mechlenburg។ សេចក្តីសម្រេចនេះត្រូវបានធ្វើឱ្យគ្មានប្រសិទ្ធភាពដោយសារភាពស្ទាក់ស្ទើររបស់រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងហិរញ្ញវត្ថុជាតិនិយមអាល្លឺម៉ង់ ដែលក៏ដោយសារតែឧបសគ្គដែល Reichsbank ត្រូវបានគេរំពឹងថានឹងដាក់នៅក្នុងផ្លូវផងដែរ។

គំនិតដែលជាមូលដ្ឋាននៃធនាគារសម្រាប់ការអភិវឌ្ឍគឺមិនសាមញ្ញជាងផែនការដែលបានពន្យល់ខាងលើសម្រាប់ការបង្កើតប្រាក់សម្រាប់គោលបំណងសាធារណៈដ៏អស្ចារ្យនោះទេ។

សាជីវកម្មសេដ្ឋកិច្ចរួមបញ្ចូលគ្នា ដូចជាធនាគារសម្រាប់ការអភិវឌ្ឍសេដ្ឋកិច្ច គួរតែត្រូវបានផ្តល់សិទ្ធិក្នុងការចេញប្រាក់សម្រាប់ការអភិវឌ្ឍ (Baumark-Scheinen) ដែលគ្របដណ្តប់ដោយតម្លៃនៃផ្ទះដែលទើបសាងសង់ថ្មី។ បន្ទាប់មក ទាំងនេះអាចត្រូវបានសាងសង់ឡើងដោយគ្មានបន្ទុកការប្រាក់ដ៏ច្រើន ដែលសព្វថ្ងៃនេះធ្វើឱ្យវាមិនអាចសាងសង់បានក្នុងបរិមាណគ្រប់គ្រាន់។

ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់គ្រប់រូបមានផ្ទះផ្ទាល់ខ្លួន។ ជាប្រជាជនដែលមានសេរីភាពនៅលើដីដែលគ្មានការរារាំង។

Machine Translated by Google

២១. ការធ្វើគំរូឡើងវិញទាំងស្រុងនៃប្រព័ន្ធយកពន្ធដារដោយផ្អែកលើគោលការណ៍សេដ្ឋកិច្ច សង្គម នយោបាយ។ ការរំដោះអ្នកប្រើប្រាស់ពីបន្ទុកនៃការយកពន្ធដោយប្រយោល និងអ្នកផលិតពីពន្ធដែលរារាំងសកម្មភាពរបស់គាត់។

គោលនយោបាយសង្គម

គោលនយោបាយសង្គមគឺជាបាវចនាដែលពេញនិយមបំផុតនៃដំណោះស្រាយនយោបាយបច្ចុប្បន្នរបស់យើង។ វាស្តាប់ទៅគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍ណាស់ ធ្វើឱ្យពួកគេមានប្រជាប្រិយភាព និងទាក់ទាញការបោះឆ្នោតសម្រាប់គណបក្សដែលសន្យាថានឹងធ្វើអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងឱ្យត្រឹមត្រូវ។

នៅពេលដែលភាគីនីមួយៗសន្យាជាមួយមន្ត្រី ឧទាហរណ៍ ការដំឡើងប្រាក់ខែ ពួកគេហៅគោលនយោបាយនោះថា គោលនយោបាយសង្គម។

វាដូចគ្នាដែរ នៅពេលដែលពួកគេសន្យាថានឹងបំពេញតាមបំណងប្រាថ្នារបស់ស្មៀន និងកម្មករ ឬនៅពេលដែលពួកគេធ្វើតិចតួចដើម្បីសម្រាលទុក្ខមនុស្សដែលមានប្រាក់ចំណូលតិចតួច ឬជនរងគ្រោះដោយសង្គ្រាម ឬគ្រូបង្រៀនវ័យក្មេង ឬជនជាតិអាល្លឺម៉ង់នៅបរទេស។

ហើយមនុស្សទាំងអស់រត់តាមអ្នកចាប់កណ្តុរនយោបាយទាំងនេះ នៅពេលដែលពួកគេលេងខ្លុយ «សង្គម» របស់ពួកគេ ។

ជាដំបូងត្រូវតែបញ្ជាក់ឱ្យច្បាស់ថា គោលនយោបាយសង្គមមានន័យថា សុខុមាលភាពសាធារណៈជាច្បាប់ខ្ពស់បំផុត ហើយដូចដែលយល់រួចមកហើយថា គោលនយោបាយសង្គមពិតជាគោលនយោបាយមួយដែលគិតតែពីផលប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនដោយមិនគិតពីសុខុមាលភាពទូទៅ។ ការសន្យាដោយមិនប្រុងប្រយ័ត្នគ្រប់ប្រភេទត្រូវបានធ្វើឡើង ហើយអ្នកដែលធ្វើការសន្យាទាំងនោះត្រូវតែដឹងតាំងពីដំបូងថា វាមិនអាចទៅរួចទេក្នុងការបំពេញវា។

ឥឡូវនេះ ដោយសារប្រទេសអាល្លឺម៉ង់គ្មានអំណាចខាងនយោបាយ សេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុ — ដែលបង្ហាញជាលើកដំបូងនៅក្នុងច្បាប់ Dawes និងឥឡូវនេះនៅក្នុងច្បាប់ Young Law និងនៅក្នុងអ្វីដែលហៅថាគោលនយោបាយបំពេញកាតព្វកិច្ច ដែលបានដាក់បន្ទុកលើប្រទេសជាតិរបស់យើង ដែលធ្វើឱ្យជីវិតស្ទើរតែមិនអាចទៅរួច — វាជារឿងមិនពិត និងគួរឱ្យអស់សំណើចក្នុងការនិយាយអំពី 'គោលនយោបាយសង្គម'។ ឥឡូវនេះ ដោយសារជីវិតរបស់អាល្លឺម៉ង់ចង្អៀតណាស់ នៅពេលដែលមនុស្សម្នាក់ៗកំពុងជាន់ឈ្លីអ្នកជិតខាងរបស់ខ្លួន ហើយព្យាយាមនាំមុខគេ និងរុញគាត់ទៅម្ខាង នៅពេលដែលវណ្ណៈផ្សេងៗគ្នានៃប្រជាជនមានភាពផ្ទុយគ្នា សន្យាថានឹងពេញចិត្តក្រុមមួយដោយចំណាយលើធ្មួយផ្សេងទៀត មិនមែន 'គោលនយោបាយសង្គមសម្រាប់ផលប្រយោជន៍ទូទៅ' ទេ ប៉ុន្តែជាការញុះញង់វណ្ណៈមួយប្រឆាំងនឹងវណ្ណៈមួយទៀត។ ពួកគេដឹងយ៉ាងច្បាស់ថា 'ការកែលម្អ' មួយភ្លែតត្រូវបានលុបចោលដោយការចំណាយខ្ពស់នៃការរស់នៅ និងការយកពន្ធខ្ពស់។

គោលនយោបាយសង្គមមានន័យខុសគ្នាខ្លាំង — ការតាំងចិត្តដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហាសង្គម។

វណ្ណៈកម្មករដែលគ្មានសំណាង ដែលត្រូវបានគេកេងប្រវ័ញ្ច ជឿថា ប្រាក់ឈ្នួលសមរម្យរបស់ពួកគេ
តំណែងក្នុងសណ្តាប់ធ្នាប់សង្គមកំពុងត្រូវបានរារាំងពីពួកគេ — ហេតុដូច្នេះហើយបានជាមានសង្គ្រាមយ៉ាងខ្លាំង។

វាច្បាស់ណាស់ចំពោះមនុស្សគ្រប់គ្នាថា ជីវិតសេដ្ឋកិច្ចរបស់យើងកំពុងរងទុក្ខដោយរបួសយ៉ាងជ្រៅ អយុត្តិធម៌ជូរចត់។
ហើយយ៉ាងណាក៏ដោយ ការសន្និដ្ឋានដែលទាញចេញដោយលទ្ធិម៉ាក្សជាមួយនឹង «សង្គ្រាមវណ្ណៈ» និង «ការទាមទារសង្គម និងសេដ្ឋកិច្ច» របស់ខ្លួនអំពី «ការដកហូតអ្នកដកហូត» និង «សង្គមនីយកម្ម» គឺមិនពិតទាំងស្រុង ព្រោះវាវាយប្រហារទៅលើតម្រូវការពិតទាំងអស់នៃគោលនយោបាយសង្គមពិតប្រាកដ ដែលច្បាប់ខ្ពស់បំផុតរបស់វាគឺសុខុមាលភាពទូទៅ។

គោលការណ៍ឈានមុខគេនៃសង្គ្រាមវណ្ណៈ — ជាគោលការណ៍នៃគោលនយោបាយ — គឺការស្អប់ខ្ពើម។ «ការរឹបអូសអ្នករឹបអូស» ធ្វើឲ្យការច្រណែនក្លាយជាគោលការណ៍នៃសេដ្ឋកិច្ច ហើយ «សង្គមនិយម» មានន័យថា ការវាយកម្ទេចបុគ្គលិកលក្ខណៈក្នុងភាពជាអ្នកដឹកនាំ និងការបង្កើតសម្ភារៈនិយម ដែលជាមហាជន ជំនួសឲ្យបញ្ញា និងប្រសិទ្ធភាព។

2 ការសំដៅទៅលើអ្នកផ្លុំខ្លុយរបស់ទីក្រុង Hameln។

Machine Translated by Google

គ្មានអ្វីបន្ថែមទៀតដែលត្រូវការដើម្បីបញ្ជាក់ពីការបែកបាក់ទាំងស្រុងនៃគោលលទ្ធិម៉ាក្សនិយមនោះទេ ដោយឃើញពីការក្ស័យធនទាំងស្រុងនៃប្រព័ន្ធសេដ្ឋកិច្ចកុម្មុយនិស្ត និងការបរាជ័យដ៏វេទនានៃបដិវត្តន៍អាល្លឺម៉ង់ឆ្នាំ 1918។

ខ្ញុំសូមអំពាវនាវដល់អ្នកអានរបស់ខ្ញុំឱ្យយកចិត្តទុកដាក់ជាពិសេសចំពោះការពិតដែលថា សង្គមនិយមក្លែងក្លាយនេះ ដែលកើតចេញពីលទ្ធិម៉ាក្ស មិនត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយផ្អែកលើសុភវិនិច្ឆ័យ ឬលើគំនិត 'សង្គម' ណាមួយឡើយ មិនមែនជាការស្ថាបនាទេ ប៉ុន្តែនៅតែលិចលង់ក្នុងជម្រៅទាបបំផុតនៃការគិតនយោបាយ ដែលវាផ្អែកលើគោលការណ៍ទូទៅដូចគ្នានៃបុគ្គលនិយមដ៏ឃោរឃៅ និងវឹកវរ ដូចដែលយើងតែងតែដឹង។ វាត្រូវបានគេជឿដោយបុគ្គលមួយចំនួន ដែលរួបរួមគ្នាដោយអារម្មណ៍ស្អប់ និងច្រណែន - មិនមែនដោយគោលបំណងស្ថាបនាណាមួយទេ - ប្រឆាំងនឹងពាក់កណ្តាលទៀតនៃប្រទេសជាតិ។ តើយើងអាចភ្ញាក់ផ្អើលទេថា បញ្ហាសង្គមមិនត្រូវបាន និងមិនអាចដោះស្រាយបានដោយមធ្យោបាយនេះទេ ហើយថាដំណោះស្រាយតែមួយគត់របស់ពួកគេគឺការស្អប់ និងបំណងប្រាថ្នាចង់បានរបស់របរ។ ថារដ្ឋដែលមានជីវិតមិនអាចកើតឡើងពីការបះបោរផ្សារហ៊ុនម៉ាក្សនិយមនោះទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែជាគំនរបាក់បែកប៉ុណ្ណោះ។

ជាថ្មីម្តងទៀត សង្គមនិយមជាតិបានរកឃើញពាក្យត្រឹមត្រូវ៖ ការបះបោរនៅផ្សារភាគហ៊ុន។ លទ្ធិម៉ាក្សនិយមគឺជាការបញ្ចេញមតិនៃការក្បត់ជាតិនិយម។ មូលធននិយមពីព្រោះនៅពេលដែលសង្គមមួយដែលបង្កើតឡើងដោយផ្អែកលើបុគ្គលនិយមបានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងភាពវឹកវរ វាចាំបាច់ត្រូវធ្លាក់ក្រោមឥទ្ធិពលរបស់មហាសេដ្ឋីហិរញ្ញវត្ថុដ៏អស្ចារ្យ។

ទ្រឹស្តីសង្គម-នយោបាយ ដែលធ្វើពុតជា «ប្រឆាំងនឹងមូលធននិយម» (ម៉ាក្សនិយម សង្គ្រាមរវាងវណ្ណៈ) — គោលនយោបាយសង្គមដូចដែលយល់ឃើញសព្វថ្ងៃនេះ — ចាំបាច់ត្រូវមានមូលធននិយម ពីព្រោះពួកគេមានគោលការណ៍បញ្ញាដូចគ្នា។ ពួកគេមិនមានបំណងចង់បង្កើតសមាជិកម្នាក់ៗដោយធម្មជាតិ ដើម្បីភ្ជាប់គ្នាយ៉ាងយកចិត្តទុកដាក់នូវវណ្ណៈផ្សេងៗគ្នាដែលធ្វើការក្រោមគំនិតខ្ពស់នៃឯកភាពជាតិនោះទេ ប៉ុន្តែសេចក្តីប្រាថ្នារបស់ពួកគេគឺអាត្មានិយមសុទ្ធសាធ បំណងប្រាថ្នារបស់ពួកគេគឺដើម្បីកែលម្អតំណែងផ្ទាល់ខ្លួនដោយមិនគិតពីអ្នកដទៃ។

មូលធននិយម និងលទ្ធិម៉ាក្សនិយម គឺជារឿងតែមួយ! ពួកវាលូតលាស់លើដើមបញ្ញាតែមួយ។
មានភាពខុសគ្នាទាំងស្រុងរវាងពួកគេ និងយើង ដែលជាគូប្រជែងដ៏ជូរចត់បំផុតរបស់ពួកគេ។ គំនិតទាំងមូលរបស់យើងអំពីការកសាងសង្គមគឺខុសគ្នាយ៉ាងខ្លាំងពីពួកគេ។ វាមិនមែនជាការតស៊ូវណ្ណៈ ឬភាពអាត្មានិយមវណ្ណៈទេ ប៉ុន្តែ — ច្បាប់ចម្បងរបស់យើងគឺសុខុមាលភាពទូទៅ។

២២. ការវិវឌ្ឍដ៏អស្ចារ្យនៅក្នុងការធានារ៉ាប់រងសម្រាប់មនុស្សចាស់ដោយការធ្វើជាតួបនីយកម្មប្រាក់សោធននិវត្តន៍អាយុជីវិត។ សមាជិកគ្រប់រូបនៃប្រជាជាតិអាល្លឺម៉ង់នឹងត្រូវបានធានាថាមានប្រាក់គ្រប់គ្រាន់ដើម្បីរស់នៅនៅពេលឈានដល់អាយុជាក់លាក់មួយ និងមុនអាយុនោះប្រសិនបើពិការជាអចិន្ត្រៃយ៍។

នោះគឺជាដំណោះស្រាយនៃបញ្ហាសង្គម។

វាមិនមែនជាការមិនពេញចិត្តដោយផ្ទាល់ជាមួយនឹងប្រាក់ឈ្នួល ប្រាក់ខែ និងប្រាក់ចំណូលដែលបណ្តាលឱ្យមានភាពតានតឹងក្នុងសង្គមនោះទេ ប៉ុន្តែជាភាពមិនប្រាកដប្រជា ការថប់បារម្ភរបស់បុរសម្នាក់អំពីឆ្នាំក្រោយៗទៀតរបស់គាត់ ក្រែងលោគាត់អាចនឹងត្រូវបោះនៅតាមដងផ្លូវ។ វាគឺជាការថប់បារម្ភដ៏ខ្លាំងក្លានេះ ដែលជំរុញឱ្យមុខរបរផ្សេងៗចូលរួមគ្នានៅក្នុងអង្គការសង្គមក្លែងក្លាយនៃប្រភេទម៉ាក្សនិយម និងមូលធននិយម ហើយបង្កឱ្យមានអរិភាពរវាងនិយោជក និងនិយោជិត។ វាបញ្ចេញសភាវគតិដ៏អាក្រក់បំផុតនៅសងខាង ហើយអរិភាពទៅវិញទៅមកគឺជាលទ្ធផល។ គោលបំណងត្រឹមត្រូវ 4f របស់កម្មករក្នុងជីវិតរសាត់បាត់ទៅក្នុងការតស៊ូដើម្បីការដំឡើងប្រាក់ឈ្នួលមួយភ្លែត ហើយគាត់មិនដែលដឹងថាគោលបំណងដ៏អស្ចារ្យនៃគោលនយោបាយសង្គមគួរជាអ្វីនោះទេ។ ការផ្តល់ត្រឹមត្រូវសម្រាប់មនុស្សចាស់

អាយុ។

យើងកត់សម្គាល់ម្តងទៀតអំពីរបៀបដែលរដ្ឋបានរកឃើញដំណោះស្រាយដ៏ល្អ និងគួរឱ្យសរសើរមួយក្នុងករណីវណ្ណៈមន្ត្រី ដោយផ្គត់ផ្គង់ពួកគេបន្ទាប់ពីចូលនិវត្តន៍។ វាគឺជាដំណោះស្រាយត្រឹមត្រូវ និងរីករាយនៃឧត្តមគតិមូលធននិយមនៃប្រាក់ចំណូល ពោលគឺការបំប្លែងវាទៅជាឧត្តមគតិពិតនៃការផ្គត់ផ្គង់របស់រដ្ឋ ដោយផ្អែកលើកម្លាំងពលកម្មផ្ទាល់ខ្លួន និងប្រសិទ្ធភាព។

Machine Translated by Google

វានឹងក្លាយជាគោលបំណងខ្ពស់បំផុត និងថ្លៃថ្នូរបំផុតនៃសង្គមនិយមជាតិ ដើម្បីសម្រេចបាននូវស្តង់ដារនៃសុខុមាលភាពទូទៅនេះ។

២៣. ការចែករំលែកប្រាក់ចំណេញសម្រាប់ទាំងអស់គ្នា។

NSDAP កំណត់ខ្លួនឯងជាមួយនឹងតម្រូវការនេះ។ តាមពិតវាគឺជាតម្រូវការសង្គមនិយមសុទ្ធសាធក្នុងន័យត្រឹមត្រូវនៃពាក្យនេះ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ វាមកដល់យើងជាអំណោយដ៏ទាក់ទាញ ប៉ុន្តែពុករលួយពីមូលធននិយម។

ការចែករំលែកប្រាក់ចំណេញដែលកើតចេញពីការងាររបស់អ្នកដទៃ ស្ថិតនៅក្រោមចំណងជើងនៃប្រាក់ចំណូលដែលមិនបានរក ដែលត្រូវបានវាយប្រហារយ៉ាងខ្លាំងបំផុតដោយសង្គមនិយមជាតិ។ ការចែករំលែកប្រាក់ចំណេញពីការងាររបស់មនុស្សម្នាក់គឺជាការទាមទារដែលមានលក្ខណៈធម្មជាតិ និងយុត្តិធម៌ខាងសង្គមដែលគ្មានអ្វីអាចប្រឆាំងនឹងវាជាគោលការណ៍បានឡើយ។

វាគឺស្ថិតនៅក្នុងការអនុវត្តវាហើយ ដែលការលំបាកកើតឡើង ពោលគឺការកំណត់បរិមាណចំណែកដោយសារតែការផលិត ជំនាញ និងឧស្សាហកម្មរបស់កម្មករ និងដោយសារតែការងារខួរក្បាលរបស់អ្នកបង្កើត អ្នកគណនេយ្យករ ពាណិជ្ជករ ការគ្រប់គ្រង និងកាលៈទេសៈផ្សេងទៀតដែលទាក់ទងនឹងអាជីវកម្ម។

ជាការពិតណាស់ វាមានសារៈសំខាន់ខ្លាំងណាស់ដែលភាគីដែលបង្កើនតម្លៃផលិតផលមិនគួរត្រូវបានមើលរំលងឡើយ។ សូម្បីតែក្រោមប្រព័ន្ធបច្ចុប្បន្នក៏ដោយ ផ្នែកខ្លះនៃទ្រព្យសម្បត្តិដែលដើមទុនសង្ឃឹមថានឹងទទួលបានពីអាជីវកម្មអាចត្រូវបានទាមទារមកវិញសម្រាប់កម្មករ។

យើងនឹងមិនពិភាក្សានៅទីនេះអំពីសំណួរថាតើរដ្ឋសង្គមនិយមជាតិនឹងដោះស្រាយបញ្ហានេះដោយរបៀបណានៅពេលក្រោយ។

ខ្ញុំផ្ទាល់បានពិចារណាថា ការបញ្ចុះតម្លៃជាទូទៅ ខណៈពេលដែលរក្សាប្រាក់ឈ្នួលនៅកម្រិតបច្ចុប្បន្ន នឹងជាមធ្យោបាយដ៏ល្អ និងជាក់ស្តែងជាងមុន ដើម្បីបំពេញតម្រូវការសម្រាប់ការចែករំលែកប្រាក់ចំណេញពីផលិតកម្មជាតិទាំងមូលរបស់យើង។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ វាអាចទៅរួចដែលថារដ្ឋសង្គមនិយមជាតិនឹងដោះស្រាយបញ្ហានេះតាមរបៀបដ៏ទូលំទូលាយជាងអ្វីដែលខួរក្បាលដែលមានទំនោរម៉ាក្សនិយម និងមូលធននិយមបានគិតគូរនៅសព្វថ្ងៃនេះ។ តម្រូវការបច្ចុប្បន្នសម្រាប់ការចែករំលែកប្រាក់ចំណេញកើតចេញពីបំណងប្រាថ្នាចង់បានប្រាក់ចំណេញ (ជាចម្បងមូលធននិយម) ឬពីការច្រណែន (ជាចម្បងម៉ាក្សនិយម)។

នៅក្នុងរដ្ឋដ៏ល្អឯក ដូចដែលយើងយល់ឃើញ តើវាសមហេតុផលទេ ពីព្រោះនៅពេលដែលយើងដោះស្រាយវា យើងត្រូវតែជៀសវាងវិធីសាស្ត្រមូលធននិយមនៃការផ្តល់ភាគហ៊ុនតូចមួយនៅក្នុងអាជីវកម្ម ដែលមានគោលបំណងតែមួយគត់គឺដើម្បីធានាសិទ្ធិរបស់ពួកគេចំពោះភាគទុនិកធំៗ និងគំនិតច្រណែនរបស់ម៉ាក្សនិយម ព្រោះវាធ្វើឱ្យកត្តាផ្ទាល់ខ្លួនចុះខ្សោយ និងធ្វើឱ្យសាធារណជនទូទៅរងរបួស។

យើងផ្តល់ឧទាហរណ៍មួយចំនួនសម្រាប់ជាប្រយោជន៍នៃភាពច្បាស់លាស់។

វាមិនមានប្រយោជន៍អ្វីដល់កម្មករ «ចែករំលែកប្រាក់ចំណេញ» នៅក្នុងរោងចក្រស្បែកជើងទេ ក្នុងការទទួលបានភាគហ៊ុនមួយចំនួននៅក្នុងអាជីវកម្ម ឬប្រាក់រង្វាន់តិចតួច ឬស្បែកជើងមួយគូក្នុងតម្លៃដើម ប្រសិនបើពួកគេត្រូវចំណាយប្រាក់ច្រើនដូចគ្នាសម្រាប់អាវ ឈុត ស្រោមជើង អាហារ និងភេសជ្ជៈរបស់ពួកគេ ពីព្រោះអ្នកកាត់ដេរ អ្នកដុតនំ និងអ្នកផលិតស្រាបៀរគ្របដណ្តប់ភាពលោភលន់របស់អ្នកដេរសម្លៀកបំពាក់ ហាងនំប៉័ង និងរោងចក្រស្រាបៀរដោយ «ចែករំលែកប្រាក់ចំណេញ» របស់ពួកគេផ្ទាល់។

ការបញ្ចុះតម្លៃ គឺជាមន្តស្នេហ៍ ដែលត្រូវតែផ្តល់ឱ្យសមាជិកគ្រប់រូបនៃប្រទេស នូវចំណែកនៃប្រាក់ចំណេញពីផលិតកម្មជាតិ។

Machine Translated by Google

វានឹងមិនបំពេញអារម្មណ៍នៃយុត្តិធម៌សង្គមរបស់សង្គមនិយមជាតិពិតប្រាកដនោះទេ ប្រសិនបើអ្នកបោសសម្អាតផ្លូវ កម្មករប្រចាំថ្ងៃ កម្មករផ្លូវដែក អ្នករត់សំបុត្រ កម្មករដឹកជញ្ជូន កម្មករមន្ទីរពេទ្យ — គ្រាន់តែដាក់ឈ្មោះមួយចំនួនតូច — កម្មករកសិកម្ម អ្នករុករករ៉ែ កម្មករសំណង់ កម្មករ ត្រូវបានដកចេញពីការចែករំលែកប្រាក់ចំណេញ ដោយសារតែវណ្ណៈទាំងនេះមិនរួមចំណែកដល់ការបង្កើនតម្លៃ។ម្យ៉ាងទៀត ចំពោះវិស័យកសិកម្ម (ដែលមិនត្រឹមតែព័ត៌មានលម្អិតនៃការធ្វើកសិកម្មប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងរាប់លាននាក់ដែលចូលរួមក្នុងអាជីវកម្មផ្សេងទៀតដែលភ្ជាប់ជាមួយវាផងដែរ) វាត្រូវតែនិយាយថាវា «ចំណេញ» នៅក្នុងឆ្នាំដែលការប្រមូលផលល្អ។ នៅក្នុងឧស្សាហកម្មធុនធ្ងន់ផងដែរ អណ្តូងរ៉ែផ្តល់ប្រាក់ចំណេញតិចតួចប៉ុណ្ណោះ ដោយសារតែសម្ពាធនៃការប្រកួតប្រជែងពិភពលោក។

តើយើងអាចអះអាងបានទេថា កម្មករ និងនិយោជិតរាប់លាននាក់ទាំងនេះ ដែលជារឿយៗចូលរួមក្នុងវិស័យសំខាន់ៗបំផុតនៃឧស្សាហកម្ម ប៉ុន្តែដោយសារកាលៈទេសៈ ដែលមិនអាចសង្ឃឹមទទួលបានចំណែកផ្ទាល់ពីប្រាក់ចំណេញ ទទួលបានការយកចិត្តទុកដាក់តិចជាងវណ្ណៈជាច្រើន ដែលប្រហែលជាធ្វើការជាអ្នកលាងចាន ឬអ្នកដឹកជញ្ជូននៅក្នុងក្លឹបរាត្រី ឬបន្ទប់ទឹកទួរគី ឬនៅក្នុងរោងចក្រអុបទិក ឬគីមី ដែលកំពុងទទួលបានសិទ្ធិផ្តាច់មុខ និងផ្គត់ផ្គង់ពិភពលោកទាំងមូល? តើចុងក្រោយនេះចែករំលែកប្រាក់ចំណេញ និងភាគលាភលើការផលិតប្រណីតៗ តើពួកគេកំពុងធ្វើឱ្យវាកាន់តែមិនអាចទៅរួចសម្រាប់ប្រជាជនភាគច្រើននៃប្រទេសក្នុងការទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ទាំងនេះមែនទេ?

យើងចូលចិត្តពិចារណាអំពីប្រាក់បំណាច់ ប្រាក់រង្វាន់ អំណោយបុណ្យណូអែល ដែលជាប្រាក់ដែលបានចាក់លើកម្មករ និងមន្ត្រីរាជការ ដែលមានការងារដ៏អស្ចារ្យសម្រាប់អាជីវកម្មអស់រយៈពេលជាច្រើនឆ្នាំ។ សេចក្តីប្រាថ្នាបែបនេះដែលមានលក្ខណៈសង្គម-នយោបាយមិនចាំបាច់ត្រូវបានពិភាក្សា និងជជែកវែកញែកនៅក្នុងសន្ធិសញ្ញាស្តីពីគោលការណ៍ទូទៅនេះទេ។ តម្រូវការ ដូចដែលអ្វីៗកំពុងកើតឡើងនៅពេលនេះ គឺជាតម្រូវការដ៏សំខាន់មួយ ហើយវាគួរតែទាក់ទាញអ្នកគាំទ្រ។ «ប្រាក់ចំណេញ» ពឹងផ្អែកជាចម្បងលើស្ថានភាពអាជីវកម្មទូទៅ និងលើជំនាញបច្ចេកទេស និងជំនាញលក់របស់ថ្នាក់គ្រប់គ្រង។ ការបរាជ័យអាចកើតឡើងតាមរយៈការសាងសង់ដែលមានកំហុស ឬកំហុសក្នុងការគណនា។ ទោះបីជាកម្មករមានជំនាញយ៉ាងណាក៏ដោយ ទោះបីជាឧស្សាហ៍ព្យាយាមយ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេអាចមានឥទ្ធិពលតិចតួច ឬគ្មានឥទ្ធិពលលើលទ្ធផលនៃការងារប្រចាំឆ្នាំ ឬលើប្រាក់ចំណេញ ឬការខាតបង់។

ប្រសិទ្ធភាពរបស់ពួកគេធ្វើឱ្យពួកគេមានសិទ្ធិទាមទារប្រាក់ឈ្នួលសមរម្យ និងគ្រប់គ្រាន់ ប៉ុន្តែគ្មានមូលដ្ឋានសីលធម៌ ឬសេដ្ឋកិច្ចណាមួយសម្រាប់ការទាមទារចំណែកនៃប្រាក់ចំណេញរបស់ពួកគេនោះទេ។ ពួកគេនឹងទប់ទល់នឹងការស្នើថាពួកគេគួរតែទូទាត់ការខាតបង់ណាមួយនៃឆ្នាំអាជីវកម្មពីប្រាក់សន្សំរបស់ពួកគេ។ ពួកគេនឹងទប់ទល់នឹងការរំពឹងថានឹងមានការបញ្ចុះប្រាក់ឈ្នួលសម្រាប់ការគ្រប់គ្រងមិនល្អ ឬការរស់នៅហួសហេតុពីសំណាក់នាយក។ ប៉ុន្តែ 'ការចែករំលែកប្រាក់ចំណេញ' គឺអាចទទួលយកបានលុះត្រាតែមានសមត្ថភាព និងការត្រៀមខ្លួនរួចជាស្រេចក្នុងការចែករំលែកហានិភ័យ និងការខាតបង់ ឬប្រសិនបើប្រសិទ្ធភាពពិសេសសមនឹងទទួលបានវា'។

នេះគឺជាទិដ្ឋភាពមួយនៃការចែករំលែកប្រាក់ចំណេញទូទៅ។

ជាឧទាហរណ៍ ហេតុអ្វីបានជារោងចក្រជ្រលក់ពណ៌ដ៏អស្ចារ្យរបស់ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ ជាមួយនឹងតំណែងផ្តាច់មុខរបស់ពួកគេ នៅតែបន្តគ្រាន់តែជាគោទឹកដោះគោមូលធននិយមសម្រាប់ភាគទុនិកនៃ IG Farbenindustrie ហើយក្នុងករណីល្អបំផុត ដោយការដំឡើងថ្លៃ ផ្តល់ចំណែកនៃប្រាក់ចំណេញដល់កម្មករ និងមន្ត្រីរបស់ពួកគេ?

វានឹងជាភារកិច្ចរបស់រដ្ឋសង្គមនិយមជាតិដើម្បីធានាថាប្រាក់ចំណេញដ៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់របស់អ្នកផ្តាច់មុខនឹងត្រូវដាក់ឱ្យប្រើប្រាស់ជាទូទៅដោយការបញ្ចុះតម្លៃយ៉ាងច្រើន។

វាច្បាស់ណាស់ថាបញ្ហានេះមិនមែនជាបញ្ហានៃគោលនយោបាយសង្គមទេ ប៉ុន្តែវាមានទំនាក់ទំនងយ៉ាងជិតស្និទ្ធជាមួយនឹងសណ្តាប់ធ្នាប់សង្គមមូលធននិយមបច្ចុប្បន្ន (ការទាមទាររបស់ភាគទុនិក)។

Machine Translated by Google

យើងចង់អនុវត្តគោលការណ៍ដែលបានបញ្ជាក់យ៉ាងខ្លីទាំងនេះ ហើយត្រូវដឹកនាំដោយគោលការណ៍ទាំងនោះក្នុងគោលបំណងរបស់យើងក្នុងការសម្រេចបាននូវការចែករំលែកប្រាក់ចំណេញឱ្យបានទូលំទូលាយតាមដែលអាចធ្វើទៅបាននៅក្នុងអាជីវកម្មទាំងអស់ដែលប្រាក់ចំណេញចូលទៅក្នុងហោប៉ៅរបស់អ្នកហិរញ្ញវត្ថុអាជីពទាំងស្រុង។

២៤. ការដកហូតប្រាក់ចំណេញទាំងអស់ដែលមិនមែនរកបានដោយការងារស្មោះត្រង់នោះទេ ប៉ុន្តែតាមរយៈសង្គ្រាម បដិវត្តន៍ និងបន្ថែមទៀត គឺការធ្វើឲ្យមានស្ថេរភាព និងការវាយតម្លៃឡើងវិញនៃសញ្ញាសម្គាល់។ ក៏ដូចជាទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នកឱ្យខ្ចីប្រាក់ និងអ្នករឹបអូសផងដែរ។

នេះគឺជាវង្វាស់នៃការដាក់ទណ្ឌកម្ម និងយុត្តិធម៌ ដែលមិនតម្រូវឱ្យមានការពន្យល់ក្រោមគោលការណ៍ណាមួយឡើយ។

២៥. ការលុបបំបាត់កង្វះខាតលំនៅដ្ឋានដោយការសាងសង់យ៉ាងទូលំទូលាយនៅទូទាំង Reich ជាមួយនឹងមធ្យោបាយដែលផ្តល់ជូនក្រោមលេខ ២០ (ធនាគារសម្រាប់ការអភិវឌ្ឍ)។ នេះបិទបញ្ជីនៃតម្រូវការសង្គម-នយោបាយ។ លើសំណួរហិរញ្ញវត្ថុបច្ចេកទេស មិនអាចនិយាយបានច្រើននៅក្នុងខិត្តប័ណ្ណនេះទេ ព្រោះវាជាប្រធានបទពិសេសដ៏ធំមួយ ហើយវាហាក់ដូចជាមានតែអ្នកគិតផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុទេដែលយល់ ហើយដែលពិតជាត្រូវអនុវត្តដោយពួកគេ។ ខិត្តប័ណ្ណលេខ ៨ នៃបណ្ណាល័យ NS ពិភាក្សាយ៉ាងពេញលេញអំពីប្រធានបទនេះ។

សាសនា និង សិល្បៈ

វាមិនអាចទៅរួចទេក្នុងការបញ្ជាក់លើប្រធានបទនេះច្រើនជាងគោលការណ៍ឈានមុខគេមួយចំនួនតូចនៅក្នុងវិសាលភាពនៃកម្មវិធីមួយ។ នោះត្រូវបានធ្វើរួចហើយ។ ចំពោះអ្វីដែលនៅសល់ វាត្រូវតែជាគោលការណ៍របស់យើងក្នុងការមិនអូសសំណួរសាសនាចូលទៅក្នុងសេចក្តីថ្លែងការណ៍លើនយោបាយទូទៅ។ ទោះបីជាយើងអាចចាត់ទុកឥទ្ធិពលពុករលួយនៃគោលលទ្ធិសម្ងាត់នៃសាសនាយូដាជាវត្ថុសម្រាប់សេចក្តីថ្លែងការណ៍សាធារណៈ និងការវាយប្រហារក៏ដោយ។

ដូចគ្នានេះដែរចំពោះការវាយប្រហារដ៏ល្ងង់ខ្លៅទាំងអស់ទៅលើសាសនាគ្រឹស្ត។ ឃ្លាដូចជា "សាសនាគ្រឹស្តបានបង្គ្រោះថ្នាក់តែប៉ុណ្ណោះ" គ្រាន់តែបង្ហាញថាបុរសដែលនិយាយពាក្យទាំងនោះគ្មានទាំងបញ្ញារបស់មនុស្ស ឬនយោបាយឡើយ។

មនុស្សម្នាក់អាចស្តីបន្ទោសសាសនាចក្រចំពោះការជ្រៀតជ្រែកក្នុងនយោបាយ ហើយគ្រិស្តបរិស័ទល្អទាំងអស់នឹងមិនយល់ព្រមចំពោះភាពឃោរឃៅដែលបានអនុវត្តក្នុងនាមឈើឆ្កាងដោយ Inquisition និងការកាត់ក្តីសម្រាប់អំពើអាបធ្មប់ ប៉ុន្តែវាខុសក្នុងការរំលោភបំពានជាទូទៅនូវបាតុភូតដ៏អស្ចារ្យបំផុតនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រមនុស្សជាតិចំពោះកំហុស និងភាពថោកទាបរបស់បុគ្គលម្នាក់ៗ។ សាសនាគ្រិស្តបានចិញ្ចឹម និងអប់រំមនុស្សរាប់លាននាក់ ហើយនាំពួកគេមករកព្រះតាមរយៈទុក្ខវេទនា។

វប្បធម៌នៃយុគសម័យកណ្តាលបានឈរឡើងនៅក្នុងសញ្ញានៃឈើឆ្កាង។ សមិទ្ធផល ការលះបង់ និងជំនឿដ៏ក្លាហានមានឫសគល់នៅក្នុងសាសនាគ្រឹស្ត។ ដូច្នេះ យើងត្រូវតែប្រុងប្រយ័ត្នក្នុងការបែងចែកស្នូលខាងវិញ្ញាណខាងក្នុងនៃសាសនាគ្រឹស្តពីទម្រង់ផ្សេងៗនៃការលេចចេញដែលបានលេចឡើងនៅលើវានៅក្នុងដំណើររបស់វាតាមរយៈប្រវត្តិសាស្ត្រ។

គណបក្សយើងឈរលើមូលដ្ឋាននៃគ្រិស្តសាសនាវិជ្ជមាន។

នេះមិនមែនជាកន្លែងសម្រាប់ពិភាក្សាអំពីបញ្ហា ក្តីសង្ឃឹម និងបំណងប្រាថ្នាទាំងអស់នោះទេ ថាតើប្រជាជាតិអាល្លឺម៉ង់អាចនឹងរកឃើញទម្រង់ថ្មីមួយចំនួនសម្រាប់ជំនឿ និងបទពិសោធន៍សាសនារបស់ខ្លួននៅពេលណាមួយឬអត់។ ទាំងនេះគឺជាបញ្ហាដែលហួសពីដែនកំណត់នៃកម្មវិធីដូចជាសង្គមនិយមជាតិ។

វាមានសារៈសំខាន់ជាបន្ទាន់ក្នុងការប្រឈមមុខនឹងឥទ្ធិពលបំផ្លិចបំផ្លាញទាំងអស់ដែលកំពុងបង្គ្រោះថ្នាក់ដល់ប្រទេសជាតិរបស់យើងនៅក្នុងវិស័យសិល្បៈ អក្សរសាស្ត្រ វិទ្យាសាស្ត្រ ឆាក ភាពយន្ត និងជាពិសេសនៅទូទាំងសារព័ត៌មានទាំងមូល។ កម្មវិធីគោលការណ៍របស់យើង — ចំណុចទាំង ២៥ —

ពន្យល់លម្អិតគ្រប់គ្រាន់ហើយ ដែលមិនចាំបាច់និយាយបន្ថែមទៀតលើប្រធានបទនេះទេ។

Machine Translated by Google

កំណែទម្រង់យោធា និងកំណែទម្រង់ផ្សេងៗទៀត

កងទ័ពជាតិ សភាពាណិជ្ជកម្ម និងវិជ្ជាជីវៈ ការកែទម្រង់សិទ្ធិផ្តាច់មុខ និងច្បាប់ គឺជាសំណួរដ៏ធំធេងដែលប៉ះពាល់ដល់សាធារណជន៖ ជីវិត ដែលមិនអាចបដិសេធបានក្នុងប្រយោគពីរបី។ គំនិតឈានមុខគេត្រូវបានកំណត់នៅក្នុងកម្មវិធីខ្លួនឯង ប៉ុន្តែភារកិច្ចនៃការគិត និងដោះស្រាយវា និងលើសពីនេះទៅទៀត នៃការភ្ជាប់វាទៅនឹងអតីតកាលប្រវត្តិសាស្ត្រ នឹងជាបញ្ហាដ៏ធំនៃឆ្នាំខាងមុខ នៅពេលដែលយើងសង្ឃឹមថាអំណាចនយោបាយនឹងក្លាយជារបស់យើង ហើយនៅពេលដែលយើងនឹងត្រូវបានបំពាក់ដោយកម្លាំង និងចំណេះដឹងចាំបាច់សម្រាប់ការទទួលយកអាជីវកម្មរបស់រដ្ឋ។

នៅទីនេះ យើងមានវិស័យស្រាវជ្រាវដ៏សម្បូរបែបក្រោមរបបសង្គមនិយមជាតិ។

សារៈសំខាន់នៃសង្គមនិយមជាតិត្រូវបានបង្ហាញដោយការពិតដែលថាវាមិនទុកដែននៃជីវិតជាតិណាមួយឱ្យត្រូវបានប៉ះពាល់ឡើយ ព្រោះវាផ្តល់នូវមូលដ្ឋានគ្រឹះថ្មីទាំងស្រុងដែលយើងនឹងត្រូវកសាងជីវិតនោះ។

Machine Translated by Google

៥. អ្វីដែលយើងមិនចង់បាន

ដើម្បីពង្រឹងផ្នែកវិជ្ជមាននៃកម្មវិធីរបស់យើង វាជាការប្រសើរក្នុងការបញ្ជាក់ក្នុងពេលឆាប់ៗនេះ។
អ្វីដែលយើងមិនចង់បាន។

យើងមិនចង់ឱ្យកង់នៃប្រវត្តិសាស្ត្រវិលថយក្រោយ ឬស្តារឡើងវិញនូវរាជវង្សដែលរសាត់បាត់ទៅ ដោយមិនបន្សល់ទុកស្លាកស្នាមអ្វីទាំងអស់ — ដោយសារតែកំហុសរបស់ពួកគេផ្ទាល់នោះទេ។ យើងក៏មិនចង់ឱ្យវណ្ណៈដែលត្រូវបានទម្លាក់ពីតំណែងឡើងកាន់តំណែងដែលមានឯកសិទ្ធិពីមុនរបស់ពួកគេឡើងវិញដែរ។

ថ្នាក់មន្ត្រី និងមន្ត្រីរាជការ ពិតជាមិនខ្ពស់ជាង ឬប្រសើរជាងថ្នាក់វិជ្ជាជីវៈផ្សេងទៀតទេ ដរាបណាពួកគេធ្វើការយ៉ាងស្មោះត្រង់ជាមួយនឹងគំនិតរបស់យើងក្នុងការបម្រើប្រទេសជាតិជាមុនសិន។

វាមិនមែនជាឯកសណ្ឋាន ឬចរមាសទេ ប៉ុន្តែជាការសម្តែង ដែលធ្វើឱ្យបុរសក្លាយជាបុរស។

យើងមិនចង់បានចំណង់ចំណូលចិត្តឯកតោភាគី ឬការលើកតម្កើងសិប្បនិម្មិតសម្រាប់វណ្ណៈកម្មករ ឬរបបផ្តាច់ការបែប proletarian ណាមួយឡើយ។ គ្មាននរណាម្នាក់អាចនិយាយខ្លួនឯងថា វណ្ណៈណាមួយអាចគ្រាន់តែត្រូវបានគេគាបសង្កត់កាលពីអតីតកាល អះអាងថាត្រូវបានផ្តល់អំណាចនោះទេ។ សេចក្តីប្រាថ្នាបែបនេះ នៅពេលដែលបកប្រែទៅជាការពិត នាំទៅរកផលវិបាកដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាច ដូចជាផលវិបាកដែលអមដោយការបះបោរផ្សារហ៊ុននៅខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ១៩១៨។ រហូតមកដល់ពេលនេះ វាមិនមែនជាផ្នែក 'ដែលត្រូវបានគាបសង្កត់' នៃចំនួនប្រជាជនដែលនៅកំពូលនោះទេ ប៉ុន្តែជាហ្វូងមនុស្សនៃអ្នកបោកប្រាស់នយោបាយ អ្នកផ្សងព្រេងលោភលន់ អ្នករកប្រាក់ចំណេញ អ្នកនិយាយដើមគេ និងមនុស្សល្ងង់ខ្លៅ ដែលទទួលបានម៉ាស៊ីននយោបាយ និងរដ្ឋបាល។ របបផ្តាច់ការដែលបានសន្យារបស់ proletariat បានប្រែក្លាយទៅជា

របបផ្តាច់ការរបស់ 'អ្នករកស៊ីចំណេញ'។

សូម្បីតែការរៀបចំរដ្ឋថ្មីក្រោមរបបសង្គមនិយមជាតិក៏មិនអាចមានសង្ឃឹមជោគជ័យដែរ លុះត្រាតែវាមានបុគ្គលិកដែលបានទទួលការបណ្តុះបណ្តាលយ៉ាងហ្មត់ចត់ ដែលជាបុរសដែលមានការប្តេជ្ញាចិត្ត និងពោរពេញដោយគោលការណ៍នៃកម្មវិធីរបស់យើង ដែលជាបុរសដែលមានថាមពល និងបទពិសោធន៍យ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់។ សូម្បីតែជាមួយយើងក៏ដោយ ក៏ពួកអ្នកឃោសនាដ៏បរិសុទ្ធជាច្រើននឹងចូលមក ហើយទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ក្រោមរបបថ្មីនេះ។

វាងាយស្រួលជាងក្នុងការរិះគន់ចំណុចខ្វះខាតនៃសណ្តាប់ធ្នាប់សង្គមដែលកំពុងដួលរលំ ជាជាងការធ្វើការងារស្ថាបនាលើវា។

យើងមិនគ្រាន់តែត្រូវការគណបក្សថ្មីមួយ ដែលបន្តិចម្តងៗទទួលបានជំហរនៅក្នុងសភា និងរដ្ឋបាល ហើយបន្ទាប់មកប្រហែលជាទទួលយកមុខតំណែងមួយ ឬពីរនៅក្នុងក្រសួងចម្រុះ ដើម្បីតែត្រូវបានបាក់ខ្នងនៅទីបញ្ចប់នោះទេ — ព្រោះបន្ទាប់មកតួនាទីរបស់យើងនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនឹងត្រូវបានលេងចេញ ដូចជាប្រជាធិបតេយ្យសង្គមសព្វថ្ងៃនេះត្រូវបានបញ្ចប់ជាកម្លាំងនយោបាយ និងបញ្ញានៅក្នុងប្រទេសអាល្លឺម៉ង់។ ដូចគ្នានេះដែរចំពោះពួកជាតិនិយមអាល្លឺម៉ង់ ដែលបានត្រលប់ទៅគោលការណ៍សំខាន់ៗរបស់ពួកគេរួចហើយ ដើម្បីទទួលបានអាសនៈនៅក្នុងរដ្ឋាភិបាល។

យើងមិនចង់បានរដ្ឋមន្ត្រីដែលចូលកាន់តំណែងសម្រាប់តែតំណែង ឬអំណាចនោះទេ ប៉ុន្តែយើងនឹងចាត់ទុកតំណែងបែបនេះជានាវាកម្មមួយឆ្ពោះទៅរកគោលបំណងដ៏អស្ចារ្យរបស់យើង។ រវាងយើង និងអ្នកដទៃទៀត តែងតែមានដាវដ៏ក្តៅគគុកនៃទ្រឹស្តីពិភពលោករបស់យើង។

ម្ខាងជារដ្ឋ ឬផ្ទុយទៅវិញជារដ្ឋក្លែងក្លាយ ដែលជាត្រាសភាសេរីនិយម ដែលត្រូវបានបង្ខំដោយចាំបាច់ឲ្យបិទបាំងអំណាចផ្តាច់ការរបស់អ្នកផ្តល់ហិរញ្ញប្បទាន ហើយនៅជើងរបស់វាមានហ្វូងអ្នកគាំទ្រជំរឺជនជាតិយូដា និងអ្នកប្រមាញ់កន្លែងដែលកំពុងតស៊ូដើម្បីរកប្រាក់ចិញ្ចឹមជីវិតពីប្រព័ន្ធ។

នៅខាងយើង ការតស៊ូដើម្បីការរំដោះ និងការបន្សុទ្ធប្រជាជនរបស់យើង រហូតដល់យើងសម្រេចបាននូវស្ថានភាពពិតនៃយុត្តិធម៌សង្គម និងសេរីភាពជាតិ។

Machine Translated by Google

៦. សេចក្តីសន្និដ្ឋាន

ភារកិច្ចនៃខិត្តប័ណ្ណដំបូងនៃបណ្ណាល័យ NS នេះ គឺដើម្បីបង្រៀនអ្នកសង្គមនិយមជាតិអំពីអ្វីដែលគាត់គួរដឹងអំពីកម្មវិធីបក្ស។ យើងបានឃើញម្តង ហើយម្តងទៀតនូវគោលការណ៍សំខាន់តែមួយគត់ ដែលត្រូវបានគូសបញ្ជាក់តាមរយៈអំណះអំណាងទាំងអស់របស់យើងដូចជាខ្សែស្រឡាយពណ៌ក្រហម៖ សង្គមនិយមជាតិគឺជាទ្រឹស្តីនៃពិភពលោក ដែលឈរនៅក្នុងការប្រឆាំងយ៉ាងខ្លាំងទៅនឹងពិភពមូលធននិយមសម័យទំនើប និងផ្កាយរណបម៉ាក្សនិយម និងពួកអ្នកមានរបស់វា។

ជីវិតរបស់យើងគឺជាការតស៊ូដើម្បីបម្រើគំនិតដ៏ខ្លាំងក្លានេះ ជាការតស៊ូដើម្បីប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ថ្មីមួយ។

យើងខ្ញុំជាពួកសង្គមនិយមជាតិ សូមលើកបដាព្យុះរបស់យើងនៅចំពោះមុខពិភពលោក។ ក្មេងជាងវ័យ ភ្លឺចែងចាំងជានិច្ច ហើយភ្លឺចែងចាំងនៅក្នុងព្រះអាទិត្យ ឈើឆ្កាងដែលមានទំពក់បានរះឡើង ដែលជានិមិត្តរូបនៃជីវិតដែលភ្ញាក់ឡើងវិញ។

Machine Translated by Google

សេចក្តីថ្លែងការណ៍ស្តីពីការលុបបំបាត់ អំណាចនៃចំណាប់អារម្មណ៍

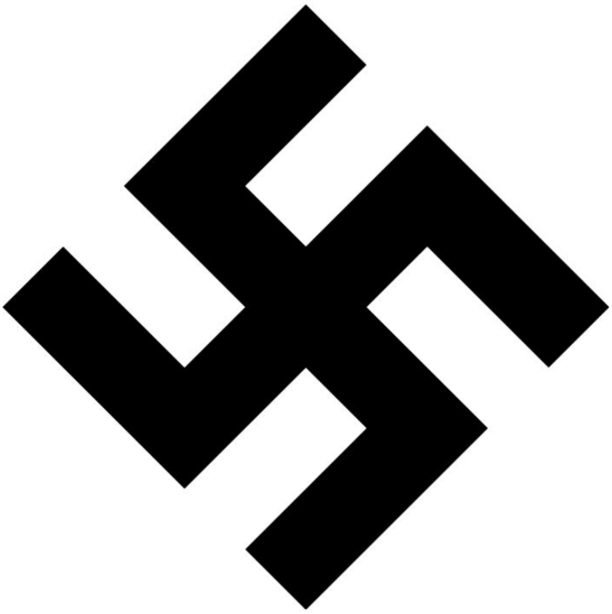

Machine Translated by Google

ម៉ាម៉ូនីនិយម គឺជាជំងឺដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ គ្របដណ្តប់លើអ្វីៗទាំងអស់ និងលើសលប់ដែលវិស័យវប្បធម៌សហសម័យរបស់យើង និងមនុស្សជាតិទាំងអស់កំពុងរងទុក្ខ។ វាដូចជាជំងឺដ៏សាហាវមួយ ដូចជាថ្នាំពុលដ៏សាហាវដែលបានលេបត្របាក់មនុស្សជាតិនៅលើពិភពលោក។

ដោយម៉ាម៉ូននិយមត្រូវយល់ថា៖

ម៉្យាងវិញទៀត អំណាចលុយកាក់អន្តរជាតិដ៏លើសលប់ អំណាចហិរញ្ញវត្ថុលើសរដ្ឋាភិបាលដែលស្ថិតនៅពីលើសិទ្ធិនៃការសម្រេចចិត្តដោយខ្លួនឯងរបស់ប្រជាជន មូលធនអន្តរជាតិដ៏ធំ និងអន្តរជាតិមាសសុទ្ធសាធ។

ម្យ៉ាងវិញទៀត ផ្នត់គំនិតមួយដែលបានកាន់កាប់រង្វង់មនុស្សយ៉ាងទូលំទូលាយបំផុត តណ្ហាដែលមិនអាចបំពេញបានសម្រាប់ផលប្រយោជន៍ គំនិតដែលផ្តោតលើជីវិតលោកិយសុទ្ធសាធ ដែលបាននាំឱ្យមានការធ្លាក់ចុះដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចនៃគោលគំនិតសីលធម៌ទាំងអស់ ហើយអាចនាំឱ្យមានច្រើនទៀត។

ផ្នត់គំនិតនេះត្រូវបានបញ្ចូល និងឈានដល់កម្រិតកំពូលរបស់វានៅក្នុងរបបអ្នកមានអំណាចអន្តរជាតិ។

ប្រភពអំណាចចម្បងសម្រាប់ម៉ាម៉ូននិយមគឺប្រាក់ចំណូលដែលមិនចាំបាច់ប្រឹងប្រែង និងគ្មានទីបញ្ចប់ដែលផលិតតាមរយៈការប្រាក់។

ចេញពីគំនិតអសីលធម៌ទាំងស្រុងនៃការប្រាក់លើប្រាក់កម្ចី ក្រុមហ៊ុន Gold International បានកើតមក។
រដ្ឋធម្មនុញ្ញផ្លូវចិត្ត និងសីលធម៌ដែលកើតចេញពីតណ្ហាចង់បានផលប្រយោជន៍ និងការកេងចំណេញគ្រប់ប្រភេទ បាននាំឱ្យមានអំពើពុករលួយដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចរបស់ផ្នែកមួយរបស់ពួកវណ្ណៈមូលធននិយម។

គំនិតនៃការប្រាក់លើប្រាក់កម្ចីគឺជាការច្នៃប្រឌិតដ៏អាក្រក់នៃដើមទុនប្រាក់កម្ចីដ៏ធំ។ វាតែមួយគត់ដែលធ្វើឱ្យជីវិតដ៏ខ្ជិលច្រអូសរបស់មហាសេដ្ឋីមួយក្រុមតូចអាចធ្វើទៅបាន ដោយចំណាយលើប្រជាជនដែលមានផលិតភាព និងសក្តានុពលការងាររបស់ពួកគេ។ វាបាននាំឱ្យមានភាពខុសគ្នាយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ មិនអាចផ្សះផ្សាគ្នាបាន រហូតដល់ការស្អប់ខ្ពើមវណ្ណៈ ដែលសង្គ្រាមរវាងប្រជាពលរដ្ឋ និងបងប្អូនបានកើតចេញពីវា។

វិធីព្យាបាលតែមួយគត់ និងមធ្យោបាយរ៉ាឌីកាល់ ដើម្បីព្យាបាលមនុស្សជាតិដែលកំពុងរងទុក្ខគឺ

ការលុបបំបាត់អំណាចនៃផលប្រយោជន៍។

ការលុបបំបាត់ទាសភាពនៃការប្រាក់ បង្ហាញពីលទ្ធភាពតែមួយគត់ និង
ការរំដោះកម្លាំងពលកម្មប្រកបដោយផលិតភាពពីអំណាចលុយកាក់ដែលលាក់កំបាំង។

ការលុបបំបាត់ទាសភាពនៃការប្រាក់បង្ហាញពីការស្តារឡើងវិញនូវបុគ្គលិកលក្ខណៈសេរីទាំង ៧ ការប្រោសលោះមនុស្សពីទាសភាព ពីបណ្តាសាដែលម៉ាម៉ូនីនិយមបានចងព្រលឹងរបស់គាត់។
អ្នកណាដែលចង់ប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងមូលធននិយម ត្រូវតែលុបបំបាត់ទាសភាពនៃការប្រាក់។

តើការលុបបំបាត់ទាសភាពដោយសារការប្រាក់ត្រូវចាប់ផ្តើមពីណា? ជាមួយនឹងដើមទុនប្រាក់កម្ចី!

ហេតុអ្វី?

ដោយសារតែដើមទុនប្រាក់កម្ចី បើប្រៀបធៀបទៅនឹងដើមទុនឧស្សាហកម្មធំៗទាំងអស់ គឺមានឥទ្ធិពលខ្លាំងពេក ដែលមហាអំណាចលុយកាក់អាចប្រយុទ្ធបានយ៉ាងមានប្រសិទ្ធភាព លុះត្រាតែមានការលុបបំបាត់ទាសភាពការប្រាក់។ សមាមាត្រនៃដើមទុនប្រាក់កម្ចីទៅនឹងដើមទុនឧស្សាហកម្មធំៗ គឺ 20:1។ ប្រជាជនអាល្លឺម៉ង់ត្រូវតែរែអង្គាសប្រាក់ជាង 12 ពាន់លានដុល្លារជារៀងរាល់ឆ្នាំសម្រាប់ដើមទុនប្រាក់កម្ចី ក្នុងទម្រង់ជាពន្ធផ្ទាល់ និងប្រយោល ថ្លៃជួល និងការកើនឡើងនៃថ្លៃដើមរស់នៅ ខណៈពេលដែលសូម្បីតែនៅក្នុងឆ្នាំដែលមានការរីកចម្រើននៃសង្គ្រាមក៏ដោយ ផលបូកសរុបនៃភាគលាភទាំងអស់ដែលចែកចាយដោយក្រុមហ៊ុនភាគហ៊ុនរួមគ្នារបស់អាល្លឺម៉ង់មានចំនួនត្រឹមតែ 1 ពាន់លានដុល្លារប៉ុណ្ណោះ។

កំណើន ដូចការរអិលបាក់ដី នៃដើមទុនប្រាក់កម្ចីលើសពីសមត្ថភាពរបស់មនុស្សទាំងអស់សម្រាប់ការគណនា
តាមរយៈប្រាក់ចំណូលដ៏អស់កល្បជានិច្ច គ្មានទីបញ្ចប់ និងដោយមិនចាំបាច់ប្រឹងប្រែងពីការប្រាក់ និងពីការប្រាក់លើការប្រាក់។

តើការលុបបំបាត់ទាសភាពនៃការប្រាក់នាំមកនូវជ័យអ្វីខ្លះដល់ប្រជាជនដែលធ្វើការ?
នៃប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ សម្រាប់ពួកកម្មករនៃគ្រប់ប្រទេសទាំងអស់នៃផែនដី?

ការលុបបំបាត់ទាសភាពនៃការប្រាក់ផ្តល់ឱ្យយើងនូវលទ្ធភាពនៃការបន្ត លុបចោលពន្ធផ្ទាល់ និងប្រយោលទាំងអស់។ សូមស្តាប់នេះ អ្នកដែលផលិតតម្លៃពីគ្រប់ដែនដី គ្រប់រដ្ឋ និងគ្រប់ទ្វីប៖ ចំណូលរដ្ឋទាំងអស់ដែលហូរចេញពីប្រភពផ្ទាល់ និងប្រយោលហូរចូលឥតឈប់ឈរទៅក្នុងហោប៉ៅនៃដើមទុនប្រាក់កម្ចីដ៏ធំ។

Machine Translated by Google

ប្រាក់ចំណេញរបស់អាជីវកម្មដែលគ្រប់គ្រងដោយរដ្ឋ រួមទាំងសេវាប្រៃសណីយ៍ ទូរលេខ ទូរស័ព្ទ ផ្លូវដែក រ៉ែ ព្រៃឈើ និងផ្សេងៗទៀត គ្រប់គ្រាន់ទាំងស្រុងសម្រាប់ការផ្តល់មូលនិធិសម្រាប់ការប្តេជ្ញាចិត្តសំខាន់ៗរបស់រដ្ឋទាំងអស់សម្រាប់សាលារៀន សាកលវិទ្យាល័យ តុលាការ ភ្នាក់ងាររដ្ឋបាល និងសុខុមាលភាពសង្គម។

ដូច្នេះ គ្មានសង្គមនិយមពិតប្រាកដណាមួយនឹងនាំមកនូវពរជ័យណាមួយដល់មនុស្សជាតិឡើយ ដរាបណាប្រាក់ចំណេញពីសហគ្រាសសាធារណៈនៅតែជាចំណែកនៃដើមទុនកម្ចីធំៗ។

ដូច្នេះ យើងទាមទារជាច្បាប់ជាមូលដ្ឋានរបស់រដ្ឋ ដំបូងសម្រាប់ប្រជាជនអាល្លឺម៉ង់ បន្ទាប់មកជាច្បាប់ជាមូលដ្ឋានសម្រាប់ប្រជាជនទាំងអស់ដែលចង់ចូលរួមជាមួយយើងទៅក្នុងសហគមន៍វប្បធម៌នៃសម្ព័ន្ធប្រជាជាតិ ដូចខាងក្រោម៖

១. មូលបត្រសង្គ្រាម រួមជាមួយនឹងឧបករណ៍បំណុលផ្សេងទៀតទាំងអស់របស់ Reich អាល្លឺម៉ង់ រួមជាមួយនឹងឧបករណ៍បំណុលផ្សេងទៀតទាំងអស់របស់រដ្ឋសហព័ន្ធអាល្លឺម៉ង់ ជាពិសេសមូលបត្រផ្លូវដែក ក៏ដូចជាមូលបត្របំណុលរបស់រដ្ឋាភិបាលមូលដ្ឋានទាំងអស់ ត្រូវបានប្រកាសថា ក្រោមការលុបចោលកាតព្វកិច្ចសម្រាប់ការប្រាក់ ថាជាប្រាក់ដើមស្របច្បាប់សម្រាប់តម្លៃមុខ [ឬផ្ទុយទៅវិញ ត្រូវប្តូរទៅជាឥណទានធនាគារ]។

2. ជាមួយនឹងឯកសារអត្រាការប្រាក់ថេរផ្សេងទៀតទាំងអស់ មូលបត្របំណុលដែលមានការធានារ៉ាប់រង មូលបត្របំណុលឧស្សាហកម្ម ប្រាក់កម្ចីទិញផ្ទះ ជាដើម កាតព្វកិច្ចចំពោះការប្រាក់ត្រូវបានជំនួសដោយកាតព្វកិច្ចសងប្រាក់ដើមវិញ។ ដូច្នេះបន្ទាប់ពី 20 ឬ 25 ឆ្នាំ អាស្រ័យលើអត្រាការប្រាក់ ដើមទុនដែលបានផ្តល់ប្រាក់កម្ចីត្រូវបានសងវិញ ហើយបំណុលត្រូវបានដកចេញ។

៣. បំណុលអចលនទ្រព្យ ប្រាក់កម្ចីទិញផ្ទះ ជាដើម ទាំងអស់ត្រូវសងជាដំណាក់កាលក្នុងចំនួនទឹកប្រាក់ដូចគ្នានឹងការទូទាត់ដែលតម្រូវរហូតមកដល់ពេលនេះដោយអនុលោមតាមថ្លៃសេវាដែលបានកត់ត្រានៅក្នុងបញ្ជីដីធ្លី។ ទ្រព្យសម្បត្តិនៅក្នុងផ្ទះ និងដីធ្លីដែលត្រូវបានរួចផុតពីបំណុលតាមរបៀបនេះ ក្លាយជាកម្មសិទ្ធិមួយផ្នែករបស់រដ្ឋ ឬរបស់រដ្ឋាភិបាលមូលដ្ឋាន។ [តាមរបៀបនេះ រដ្ឋក្លាយជាទីតាំងកាន់តែប្រសើរឡើងក្នុងការគ្រប់គ្រង និងបន្ថយថ្លៃជួល។]

៤. ប្រព័ន្ធរូបិយវត្ថុទាំងមូលគួរតែស្ថិតនៅក្រោមធនាគារកណ្តាលរបស់រដ្ឋ។ ធនាគារឯកជនទាំងអស់ក៏ដូចគ្នាដែរ ធនាគារប្រៃសណីយ៍ ធនាគារសន្សំ និងសហជីពឥណទាន សុទ្ធតែក្លាយជាសាខាប្រតិបត្តិការ។

៥. ឥណទានទាំងអស់សម្រាប់អចលនទ្រព្យត្រូវបានផ្តល់ជូនតែតាមរយៈធនាគាររបស់រដ្ឋប៉ុណ្ណោះ។ ឥណទានផ្ទាល់ខ្លួន និងឥណទានពាណិជ្ជកម្មត្រូវបានផ្តល់ទៅឱ្យធនាគារិកឯកជនក្រោមសម្បទានពីរដ្ឋ។

សម្បទាននេះត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយផ្អែកលើការពិចារណាលើតម្រូវការ ជាមួយនឹងការហាមឃាត់ការបង្កើតសាខាសម្រាប់ស្រុកមួយចំនួន។ ទំហំនៃថ្លៃសេវាត្រូវបានកំណត់ដោយរដ្ឋ។

៦. មូលបត្រភាគហ៊ុនត្រូវបានបង់តាមរបៀបដូចគ្នានឹងក្រដាសប្រាក់ថេរក្នុងអត្រាប្រចាំឆ្នាំ ៥%។ ប្រាក់ចំណេញលើសត្រូវបានបង់មួយផ្នែកទៅឱ្យភាគទុនិកជាសំណងសម្រាប់ដើមទុន "មានហានិភ័យ" (ផ្ទុយពីក្រដាសប្រាក់ថេរ និងក្រដាសប្រាក់ដែលមានកាក់គាំទ្រ) ខណៈពេលដែលអតិរេកដែលនៅសល់ដោយសិទ្ធិអធិបតេយ្យភាពនៃកម្លាំងពលកម្ម ត្រូវបានចែកចាយតាមសង្គម ឬអនុវត្តសម្រាប់ការកាត់បន្ថយតម្លៃផលិតផល។

៧. ចំពោះបុគ្គលទាំងអស់ដែលដោយសារហេតុផលរាងកាយ (អាយុច្រើន ជំងឺ ពិការភាពការងាររាងកាយ ឬផ្លូវចិត្ត យុវវ័យធ្ងន់ធ្ងរ) មិនអាចរកប្រាក់ចិញ្ចឹមជីវិតបាន ប្រាក់ចំណូលពីការប្រាក់ពីទ្រព្យសកម្មមូលធនបច្ចុប្បន្ននៅតែបន្តបង់ជាប្រាក់សោធននិវត្តន៍ក្នុងកម្រិតដដែល ហើយនៅទីបំផុតថែមទាំងកើនឡើងទៀតផង ជាថ្នូរនឹងការប្រគល់មូលបត្រ។

៨. ដើម្បីកាត់បន្ថយអតិផរណាបច្ចុប្បន្ននៃក្រដាសប្រាក់ ពន្ធសកលដែលមានកម្រិតខ្លាំងលើវិញ្ញាបនបត្រមូលបត្រសង្គ្រាម និងឧបករណ៍បំណុលផ្សេងទៀតរបស់ Reich និងរបស់រដ្ឋនានាត្រូវបានអនុម័ត។ ក្រដាសប្រាក់ទាំងនេះត្រូវកែច្នៃជាក្រដាស។

៩. តាមរយៈការត្រាស់ដឹងយ៉ាងស៊ីជម្រៅដល់ប្រជាជន គេត្រូវបញ្ជាក់ឱ្យប្រជាជនដឹងច្បាស់ថា លុយគឺជា និងគួរតែជាអ្វីក្រៅពីប័ណ្ណសម្រាប់ការងារដែលបានបញ្ចប់។ ខណៈពេលដែលសេដ្ឋកិច្ចដែលមានការអភិវឌ្ឍខ្ពស់នីមួយៗ ជាការពិតណាស់ ត្រូវការលុយជាមធ្យោបាយនៃ

Machine Translated by Google

ការដោះដូរ មុខងាររបស់ប្រាក់ក៏បញ្ចប់ដោយរឿងនោះដែរ ហើយក្នុងករណីណាក៏ដោយ មិនគួរឲ្យប្រាក់ត្រូវបានខ្ចីជាអំណាចលើសលប់ ដើម្បីរីកចម្រើនដោយខ្លួនឯងតាមរយៈការប្រាក់ ដោយចំណាយលើកម្លាំងពលកម្មផលិតភាពនោះទេ។

ហេតុអ្វីបានជាយើងមិនទាន់បានធ្វើរឿងទាំងអស់នេះនៅឡើយទេ ដែលវាច្បាស់ណាស់ថាវាត្រូវតែត្រូវបានពិចារណា។ ជាស៊ុតរបស់កូឡុំបីសសម្រាប់សំណួរសង្គម?

ដោយសារតែភាពងងឹតងងល់ខាងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់យើង យើងបានរៀនពីរបៀបមើលឃើញយ៉ាងច្បាស់ថា គោលលទ្ធិនៃភាពពិសិដ្ឋនៃផលប្រយោជន៍គឺជាការបោកបញ្ឆោតខ្លួនឯងដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាច ដែលដំណឹងល្អនៃការប្រាក់ប្រាក់កម្ចីដែលធ្វើឱ្យមនុស្សម្នាក់មានពរបានជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងការគិតទាំងមូលរបស់យើងនៅក្នុងបណ្តាញមាសនៃអ្នកមានអំណាចអន្តរជាតិ។ ដោយសារតែយើងភ្លេច ហើយត្រូវបានរក្សាឱ្យមានការភាន់ច្រឡំដោយចេតនាដោយអំណាចលុយកាក់ដ៏មានអំណាចអំពីការពិតដែលថា — លើកលែងតែក្នុងករណីអ្នកមានមួយចំនួនតូច —

ចំណាប់អារម្មណ៍ដែលហាក់ដូចជាគួរឱ្យស្រឡាញ់ ហើយត្រូវបានគេស្រឡាញ់យ៉ាងខ្លាំងចំពោះអ្នកដែលគ្មានការគិតគូរ ត្រូវបានទូទាត់សងទាំងស្រុងដោយពន្ធ។ ច្បាប់ពន្ធដាររទាំងអស់របស់យើងគឺ និងនៅតែមាន ដរាបណាយើងមិនមានការរំដោះខ្លួនចេញពីទាសភាពនៃការប្រាក់ មានតែកាតព្វកិច្ចបង់ពន្ធដារចំពោះដើមទុនធំប៉ុណ្ណោះ ហើយមិនមែនជាការលះបង់ដោយស្ម័គ្រចិត្តសម្រាប់ការសម្រេចបាននូវការងារសម្រាប់សហគមន៍ដូចដែលយើងស្រមៃនោះទេ។

ដូច្នេះ ការរំដោះខ្លួនចេញពីទាសភាពនៃការប្រាក់ គឺជាបាវចនាច្បាស់លាស់សម្រាប់បដិវត្តន៍សកល សម្រាប់ការរំដោះកម្លាំងពលកម្មដែលមានផលិតភាពចេញពីច្រវាក់នៃអំណាចលុយកាក់លើសរដ្ឋាភិបាល។

ការអនុវត្ត និងហេតុផល

យើងកំពុងឈរនៅកណ្តាលវិបត្តិដ៏ធ្ងន់ធ្ងរបំផុតមួយដែលប្រជាជនក្រីក្ររបស់យើងបានស៊ូទ្រាំក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រដ៏ឈឺចាប់របស់ខ្លួន។ ប្រជាជនរបស់យើងកំពុងឈឺធ្ងន់ ហើយពិភពលោកទាំងមូលក៏កំពុងឈឺធ្ងន់ដែរ។

ប្រជាជាតិនានានិយាយ□□□□□□□□□□ដោយគ្មានទីពឹង; ការស្រេកឃ្លានដ៏ខ្លាំងក្លា, សម្រែកសុំការប្រោសលោះឆ្លងកាត់មហាជនដ៏អាប់អួរ។ ជាមួយនឹងសំណើច និងការរាំ ជាមួយនឹងរោងកុន និងការសម្តែងដ៏អស្ចារ្យ, ប្រជាជនព្យាយាមបំភ្លេចវាសនាដ៏សោកសៅរបស់ខ្លួន — ដើម្បីបំភ្លេចអំពីក្តីសង្ឃឹមដ៏ខកចិត្តរបស់ខ្លួន អំពីការឈឺចាប់ខាងក្នុងយ៉ាងជ្រៅ,

អំពីការខកចិត្តដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចចំពោះអ្វីដែលគេហៅថា "ផលចំណេញនៃបដិវត្តន៍" ដោយរីករាយ។

ប៉ុន្តែតើយើងស្រមៃមើលវាទាំងអស់ខុសគ្នាយ៉ាងដូចម្តេច? តើការសន្យាដ៏ល្អទាំងអស់ដំណើរការខុសគ្នាយ៉ាងដូចម្តេច? អ្វីទាំងអស់ដែលយើងសង្ឃឹមថានឹងទទួលបាននៅក្នុងភាពងងឹតនៃយប់ នៅក្នុងភាពងងឹតនៃការដួលរលំនៃយោធារបស់យើង ហាក់ដូចជាមាសភ្លឺចែងចាំង ប៉ុន្តែឥឡូវនេះនៅពេលដែលថ្ងៃពណ៌ប្រផេះបំភ្លឺការរកឃើញ វាទាំងអស់គឺជាបំណែកឈើរលួយ។

ឥឡូវនេះ យើងឈរនៅទីនេះដោយមានការខាតបង់។ ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់បំណែកឈើរលួយទាំងនេះ ដែលភ្លឺចែងចាំងយ៉ាងស្រស់ស្អាតនៅពេលយប់ យើងបានបោះចោលអ្វីៗទាំងអស់ដែលរហូតមកដល់ពេលនេះមានតម្លៃសម្រាប់យើង ហើយបានបំពេញហោប៉ៅទាំងអស់របស់យើងជាមួយនឹងកំណប់ទ្រព្យដ៏សោកសៅនេះ។ គ្មានអ្វីចម្លែកទេដែលកំហឹងនៃភាពអស់សង្ឃឹមបានគ្របដណ្តប់លើអ្នកក្រីក្របំផុតក្នុងចំណោមអ្នកក្រីក្រ ហើយថាពួកគេខឹងសម្បារយ៉ាងខ្លាំងចំពោះបងប្អូនរបស់ពួកគេ ហើយនៅក្នុងការចង់បានយ៉ាងខ្លាំងរបស់ពួកគេសម្រាប់ការប្រោសលោះ ពួកគេព្យាយាមបំផ្លាញអ្វីៗទាំងអស់ដែលរារាំងផ្លូវ។

ស្ថានភាពនេះត្រូវតែនាំទៅរកភាពឆ្កួតលីលាទាំងស្រុង ប្រសិនបើភាពគ្មានសតិសម្បជញ្ញៈ និងភាពល្ងង់ខ្លៅជំរុញឱ្យប្រជាជនបន្តធ្វើបាបបន្ថែមទៀត។

ហើយភាពឆ្កួតលីលានេះនាំទៅដល់ណា យើងឃើញនៅក្នុងប្រទេសរុស្ស៊ីបុលសេវិក។ ជាតិភាវូបនីយកម្ម ដូចដែលហៅថាសង្គមភាវូបនីយកម្មនៅក្នុងប្រទេសរុស្ស៊ី បានបង្ហាញថាជាការបរាជ័យ លេនីនដែលគ្មានការរំខានបានប្រកាស។ សេដ្ឋកិច្ចត្រូវបានបំផ្លាញ អំណាចទិញប្រាក់ធ្លាក់ចុះដល់សូន្យ អ្នកប្រាជ្ញត្រូវបានសម្លាប់ កម្មករគ្មាននំប៉័ង។ ភាពអស់សង្ឃឹមនៅក្នុងប្រជាជនទាំងមូល មានតែភាពភ័យរន្ធត់បង្ហូរឈាមដែលផ្អែកលើទាហានស៊ីឈ្នួលចិន និងឡាតវីប៉ុណ្ណោះដែលអាចការពារមេដឹកនាំផ្តាច់ការក្រហមពីការសងសឹករបស់ប្រជាជនដែលត្រូវបានក្បត់។ ក្នុងចំណោមយើងផងដែរ ការអភិវឌ្ឍនឹងដើរតាមមាគ៌ានេះ ប្រសិនបើអ្នកវិនិយោគអន្តរជាតិ អ្នកនិយមជ្រុលបក្សដែលងប់ងល់ អ្នកតំណាងនៃពួកអ្នកមានបន្ទុកធ្ងន់បំផុត និងសមាជិកនៃពូជសាសន៍ដែលមានលក្ខណៈចម្លែកបំផុតចំពោះប្រជាជនអាល្លឺម៉ង់ នៅតែបន្តត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យនៅក្នុងរដ្ឋាភិបាល។

Machine Translated by Google

តើពាក្យសម្ដីពីរោះៗដែលគេខ្សឹបប្រាប់យើងនោះជាអ្វី? បានចរចា

សន្តិភាព សម្ព័ន្ធប្រជាជាតិ សភានិយម អធិបតេយ្យភាពរបស់ប្រជាជន លទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យ របបផ្តាច់ការរបស់វណ្ណៈកម្មករ សង្គមនិយម ការបំផ្លាញមូលធននិយម ការរំដោះខ្លួនចេញពីយោធានិយម និងពាក្យស្លោកដ៏ស្រស់ស្អាតផ្សេងទៀត។ ប្រជាជនសេរីថ្មីមួយត្រូវបានគេសន្មត់ថានឹងកើតឡើង ដែលគួរតែកំណត់វាសនារបស់ខ្លួន។ គ្មានពាក្យស្លោកណាមួយដែលបានក្លាយជាការពិត អាចក្លាយជាការពិត ឬអាចក្លាយជាការពិតឡើយ ប្រសិនបើយើងមិនស៊ើបអង្កេតដោយភាពធ្ងន់ធ្ងរខាងសីលធម៌ខ្ពស់បំផុត ស៊ើបអង្កេតការលេចចេញទាំងអស់នេះ ពាក្យស្លោកទាំងអស់នេះ - ប្រសិនបើយើងមិនធ្វើតេស្តរោគសញ្ញានៃជំងឺដោយមនសិការដូចជាគ្រូពេទ្យឆ្លាតវៃ និងយកចិត្តទុកដាក់ ហើយធ្វើរោគវិនិច្ឆ័យយ៉ាងយកចិត្តទុកដាក់នូវស្ថានភាពបច្ចុប្បន្នរបស់អ្នកជំងឺ ដោយមិនខិតខំប្រឹងប្រែងដើម្បីបញ្ជាក់ថាជំងឺធ្ងន់ធ្ងរនេះកើតឡើងពីណា។

卐卐卐卐卐

ជំងឺនៃសម័យកាលរបស់យើងត្រូវបានគេហៅថា ម៉ាំម៉ូនីនិយម។

តើម៉ាំម៉ូននិយមជាអ្វី?

លទ្ធិម៉ាម៉ូនីគឺជារជ្ជកាលដ៏អាក្រក់ មើលមិនឃើញ និងអាថ៌កំបាំងរបស់មហាអំណាចលុយកាក់អន្តរជាតិ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ លទ្ធិម៉ាម៉ូនីក៏ជាផ្នត់គំនិតមួយដែរ។ វាគឺជាការគោរពបូជាអំណាចលុយកាក់ទាំងនេះពីសំណាក់អស់អ្នកដែលឆ្លងមេរោគពុលម៉ាម៉ូនី។ លទ្ធិម៉ាម៉ូនីគឺជាការកើនឡើងគ្មានដែនកំណត់នៃកម្លាំងជំរុញរបស់មនុស្សដែលមានសុខភាពល្អសម្រាប់ការទទួលបាន។ លទ្ធិម៉ាម៉ូនីគឺជាតណ្ហាចង់បានលុយដែលរីកចម្រើនទៅជាភាពឆ្កួតលីលា ដែលមិនដឹងគោលដៅខ្ពស់ជាងការដាក់លុយលើលុយ ដែលស្វែងរកដោយភាពឃោរឃៅដែលមិនអាចប្រៀបផ្ទឹមបាន ដើម្បីបង្ខំកម្លាំងទាំងអស់នៃពិភពលោកឱ្យបម្រើវា ហើយត្រូវតែនាំទៅរកទាសភាពសេដ្ឋកិច្ច រហូតដល់ការកេងប្រវ័ញ្ចសក្តានុពលការងាររបស់ប្រជាជនទាំងអស់នៃពិភពលោក។ លទ្ធិម៉ាម៉ូនីគឺជាផ្នត់គំនិតដែលនាំឱ្យមានការធ្លាក់ចុះនៃគោលគំនិតសីលធម៌ទាំងអស់។ លទ្ធិម៉ាម៉ូនីដែលត្រូវបានចាត់ទុកថាជាបាតុភូតទូទាំងពិភពលោក គឺត្រូវស្មើនឹងអត្មានិយមឃោរឃៅ និងគ្មានមេត្តាចំពោះមនុស្ស។ លទ្ធិម៉ាម៉ូនីគឺជាស្មារតីនៃភាពលោភលន់ នៃបំណងប្រាថ្នាគ្មានព្រំដែនដើម្បីគ្រប់គ្រង នៃផ្នត់គំនិតដែលផ្តោតទាំងស្រុងលើការដណ្តើមយកទំនិញ និងកំណប់ទ្រព្យនៃពិភពលោក។ វាគឺជាស្នូលរបស់វា សាសនារបស់មនុស្សដែលមានទស្សនៈពិភពលោកសុទ្ធសាធ។

សង្គមនិយមម៉ាំម៉ូននិយមគឺផ្ទុយស្រឡះពីសង្គមនិយម។ សង្គមនិយម ដែលត្រូវបានចាត់ទុកថាជាគំនិតសីលធម៌ខ្ពស់បំផុត ជាគំនិតដែលថាមនុស្សមិនមែននៅក្នុងលោកនេះសម្រាប់តែខ្លួនឯងនោះទេ ដែលមនុស្សគ្រប់រូបមានកាតព្វកិច្ចចំពោះសហគមន៍ ចំពោះមនុស្សជាតិទាំងអស់ ហើយថាគាត់មិនត្រឹមតែទទួលខុសត្រូវចំពោះសុខុមាលភាពបណ្តោះអាសន្នរបស់គ្រួសារគាត់ សមាជិកនៃកុលសម្ព័ន្ធរបស់គាត់ ប្រជាជនរបស់គាត់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែគាត់ក៏មានកាតព្វកិច្ចខាងសីលធម៌ដែលមិនអាចរង្គោះរង្គើបានចំពោះអនាគតរបស់កូនៗ និងប្រជាជនរបស់គាត់ផងដែរ។

ជាក់ស្តែងជាងនេះទៅទៀត យើងត្រូវតែមើលឃើញថា លទ្ធិម៉ាម៉ូននិយម គឺជាការឃុបឃិតគ្នាដោយមនសិការរបស់ពួកមូលធននិយមធំៗដែលស្រេកឃ្លានអំណាចរបស់ប្រជាជនទាំងអស់។ អ្វីដែលគួរឱ្យកត់សម្គាល់នៅក្នុងរឿងនេះ គឺការមកដល់ដោយលាក់កំបាំងនៃលទ្ធិម៉ាម៉ូននិយម។

ពួកឧកញ៉ាធំៗពិតជាលាក់ខ្លួនជាកម្លាំងចលករចុងក្រោយនៅពីក្រោយចក្រពត្តិនិយមអង់គ្លេស-អាមេរិកនៅលើពិភពលោក។ គ្មានអ្វីផ្សេងទៀតទេ។ មហាអំណាចលុយកាក់ពិតជាបានផ្តល់ហិរញ្ញប្បទានដល់ការសម្លាប់រង្គាលដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចនៃសង្គ្រាមលោកលើកទីមួយ។ មហាអំណាចលុយកាក់ពិតជាជាម្ចាស់កាសែតដ៏អស្ចារ្យទាំងអស់បានត្បាញពិភពលោកទៅជាបណ្តាញនៃការកុហក។ ពួកគេបានជំរុញចំណង់ចំណូលចិត្តទាបទាំងអស់ដោយពេញចិត្ត បានជំរុញការរីកចម្រើននៃទំនោរបច្ចុប្បន្នយ៉ាងឧស្សាហ៍ព្យាយាម និងតាមរយៈការឃោសនាសារព័ត៌មានដ៏ឆ្លាតវៃបានធ្វើឱ្យការរស់ឡើងវិញរបស់បារាំងពុះកញ្ជ្រោល។ ពួកគេបានចិញ្ចឹមគំនិត Pan-Slavic ដោយប្រុងប្រយ័ត្ន គំនិតរបស់សែប៊ីថាជាមហាអំណាច និងតម្រូវការរបស់រដ្ឋទាំងនេះសម្រាប់លុយកាក់ រហូតដល់ចំណុចដែលភ្លើងឆេះពិភពលោកត្រូវតែឆេះ។

សូម្បីតែក្នុងចំណោមពួកយើងនៅប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ ស្មារតីនៃអភិជននិយមដែលចង់ដឹងតែតួលេខនាំចេញបន្ថែមទៀត ទ្រព្យសម្បត្តិជាតិ ការពង្រីកខ្លួន គម្រោងធនាគារធំៗ និងកិច្ចព្រមព្រៀងហិរញ្ញវត្ថុអន្តរជាតិ

Machine Translated by Google

បាននាំឱ្យមានការដួលរលំនៃសីលធម៌សាធារណៈ ការធ្លាក់ចុះនៃរង្វង់អំណាចរបស់យើងទៅជាលទ្ធិសម្ភារៈនិយម និងលទ្ធិសុភមង្គល ទៅជាភាពស្រពិចស្រពិលក្នុងជីវិតជាតិរបស់យើង ដែលកត្តាទាំងអស់នេះគឺជាកត្តាដែលចែករំលែកការស្តីបន្ទោសចំពោះការដួលរលំដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាច។

ដោយការភ្ញាក់ផ្អើល យើងត្រូវតែសួរខ្លួនឯងថា តើនិកាយម៉ាម៉ូនីមកពីណា តើដើមទុនធំៗអន្តរជាតិទទួលបានអំណាចដ៏មិនអាចទប់ទល់បានរបស់វាមកពីណា។

មិនគួរមើលរំលងឡើយថា កិច្ចសហការអន្តរជាតិរបស់មហាអំណាចរូបិយវត្ថុតំណាងឱ្យបាតុភូតថ្មីស្រឡាងមួយ។ យើងមិនមានអ្វីដែលស្រដៀងគ្នានឹងរឿងនេះនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រទេ។ កាតព្វកិច្ចអន្តរជាតិដែលមានលក្ខណៈរូបិយវត្ថុមិនត្រូវបានគេដឹងច្បាស់នោះទេ។ មានតែជាមួយនឹងសេដ្ឋកិច្ចពិភពលោកដែលកំពុងកើនឡើង ជាមួយនឹងពាណិជ្ជកម្មសកលទូទៅប៉ុណ្ណោះ ទើបគំនិតនៃសេដ្ឋកិច្ចផលប្រយោជន៍អន្តរជាតិបានបង្កើតឡើង ហើយនៅទីនេះយើងប៉ះឫសគល់ដ៏ជ្រៅបំផុត នៅទីនេះយើងបានឈានដល់ប្រភពកម្លាំងខាងក្នុងបំផុត ដែលអន្តរជាតិមាសទាញយកអំណាចដែលមិនអាចទប់ទល់បានរបស់ខ្លួន។

ការប្រាក់ ដែលជាការហូរចូលទំនិញដោយមិនចាំបាច់ប្រឹងប្រែង និងគ្មានទីបញ្ចប់ ដោយផ្អែកលើភាពជាម្ចាស់នៃប្រាក់ដោយមិនចាំបាច់បន្ថែមកម្លាំងពលកម្ម បានបណ្តាលឱ្យអំណាចលុយដ៏ធំកើនឡើង។ ការប្រាក់ប្រាក់កម្ចីគឺជាគោលការណ៍អាក្រក់ដែល Gold International បានកើតមក។ ដើមទុនប្រាក់កម្ចីបានភ្ជាប់យ៉ាងរឹងមាំទៅនឹងចីវលោរបស់ខ្លួននៅគ្រប់ទីកន្លែង។ ដូចជាដៃរបស់ផ្កាអានីម៉ូន ដើមទុនប្រាក់កម្ចីដ៏ធំបានជាប់អន្ទាក់គ្រប់រដ្ឋ គ្រប់ប្រជាជនទាំងអស់នៃពិភពលោក។

ប្រាក់កម្ចីរដ្ឋាភិបាល មូលបត្ររដ្ឋាភិបាល មូលបត្រផ្លូវដែក មូលបត្រសង្គ្រាម ប្រាក់កម្ចីទិញផ្ទះ កាតព្វកិច្ចមូលបត្របំណុលដែលមានការធានារ៉ាប់រង — និយាយឱ្យខ្លី ឧបករណ៍ប្រាក់កម្ចីគ្រប់ប្រភេទបានជាប់អន្ទាក់ក្នុងជីវិតសេដ្ឋកិច្ចទាំងមូលរបស់យើង ដូច្នេះចាប់ពីពេលនេះតទៅ ប្រជាជនទាំងអស់នៅលើពិភពលោកនឹងរវើរវាយដោយគ្មានទីពឹងនៅក្នុងសំណាញ់មាស។ ដើម្បីជាប្រយោជន៍នៃគោលការណ៍ការប្រាក់ ដោយអនុលោមតាមការយល់ច្រឡំខាងនយោបាយដ៏ឆ្កួតលីលាថា កម្មសិទ្ធិគ្រប់ប្រភេទមានសិទ្ធិទទួលបានប្រាក់ចំណូល យើងបានចុះចូលនឹងការធ្វើជាទាសករនៃការប្រាក់លើប្រាក់។ គ្មានហេតុផលសីលធម៌ពិតប្រាកដ និងត្រឹមត្រូវណាមួយអាចត្រូវបានផ្តល់ឱ្យថាហេតុអ្វីបានជាការកាន់កាប់ប្រាក់គួរតែនាំមកនូវសិទ្ធិទទួលបានការទូទាត់ការប្រាក់ជារៀងរហូតនោះទេ។

ការប្រឆាំងខាងក្នុងចំពោះការប្រាក់ និងចំពោះប្រាក់ចំណូលគ្រប់ប្រភេទដោយគ្មានការកើតឡើងនៃកម្លាំងពលកម្មផលិតភាព លាតសន្ធឹងពាសពេញជីវិតព្រលឹងរបស់ប្រជាជន និងគ្រប់សម័យកាល។ ប៉ុន្តែមិនដែលមានការប្រឆាំងខាងក្នុងយ៉ាងជ្រៅចំពោះអំណាចនៃប្រាក់ក្លាយជាស្មារតីសម្រាប់ប្រជាជាតិដូចនៅសម័យយើងនេះទេ។

មិនដែលមានលទ្ធិម៉ាម៉ូនិកត្រូវបានរៀបចំតាមរបៀបដែលគ្របដណ្តប់លើពិភពលោកបែបនេះដើម្បីចាប់ផ្តើមការគ្រប់គ្រងពិភពលោកនោះទេ។ វាមិនដែលមានការដាក់ភាពថោកទាបទាំងអស់ តណ្ហាចង់បានអំណាច តណ្ហាចង់បានការសងសឹក លោភលន់ ច្រណែន និងភាពមិនពិតក្នុងលក្ខណៈលាក់បាំងយ៉ាងប៉ិនប្រសប់ និងជំរុញយ៉ាងឃោរឃៅដូចពេលនេះទេ។ សង្គ្រាមលោកលើកទី២ គឺជាស្នូលដ៏ជ្រៅបំផុតរបស់វា ដែលជាការសម្រេចចិត្តដ៏ធំបំផុតមួយនៅក្នុងដំណើរការវិវត្តន៍របស់មនុស្សជាតិ ក្នុងការតស៊ូដើម្បីសម្រេចថាតើនាពេលអនាគត ទស្សនៈពិភពលោកបែបម៉ាម៉ូនិក-សម្ភារៈនិយម ឬទស្សនៈពិភពលោកបែបសង្គមនិយម-អភិជន គួរកំណត់ជោគវាសនារបស់...

ពិភពលោក។

នៅលើផ្ទៃខាងលើ សម្ព័ន្ធភាពអង់គ្លេស-អាមេរិកដែលមានឥទ្ធិពលខ្លាំង ដោយគ្មានការសង្ស័យទេថាបានទទួលជ័យជម្នះដំបូងឡើយ។ ជាប្រតិកម្មប្រឆាំងនឹងវា លទ្ធិបូសេវីសបានលេចឡើងនៅបូព៌ា ហើយប្រសិនបើមនុស្សម្នាក់ចង់ឃើញគំនិតដ៏អស្ចារ្យមួយនៅក្នុងលទ្ធិបូសេវីស វាពិតជាផ្ទុយស្រឡះពីទស្សនៈពិភពលោកដែលមានឥទ្ធិពលខ្លាំង។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ វិធីសាស្ត្រដែលលទ្ធិបូសេវីសព្យាយាមប្រើប្រាស់សម្រាប់រឿងនេះគឺជាការព្យាបាលដែលបរាជ័យរបស់លោកវេជ្ជបណ្ឌិត អ៊ីសិនបាត។ ពួកគេគឺជាការប៉ុនប៉ងជួយនរណាម្នាក់ដែលឈឺដោយសារការពុលខាងក្នុងដោយប្រើកាំបិតវះកាត់ ដោយកាត់ក្បាល ដៃ និងជើងរបស់គាត់។

Machine Translated by Google

ប្រឆាំងនឹងការឈ្លានពានរបស់បុលសេវិសនេះ ប្រឆាំងនឹងការផ្តួលរំលំដ៏ឥតន័យនេះ យើងត្រូវតែបង្ហាញគំនិតថ្មីដែលអាចអនុវត្តបាន ដែលដោយកម្លាំងបង្រួបបង្រួម រួបរួមវណ្ណៈកម្មករទាំងអស់ ដើម្បីបណ្តេញថ្នាំពុលដែលធ្វើឱ្យពិភពលោកឈឺ។

ខ្ញុំឃើញអត្ថន័យនេះនៅក្នុងការលុបបំបាត់ទាសភាពនៃការប្រាក់។

មានកត្តាបីយ៉ាងដែលធ្វើឱ្យការប្រាក់លើដើមទុនប្រាក់កម្ចីលេចធ្លោជាមូលហេតុពិតប្រាកដនៃវិបត្តិហិរញ្ញវត្ថុរបស់យើង។

ទីមួយ ភាពមិនសមាមាត្រដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចនៃដើមទុនប្រាក់កម្ចីដែលមានការប្រាក់ថេរ ដូច្នេះនៃដើមទុនដែលលូតលាស់ដោយខ្លួនឯងដោយមិនចាំបាច់អនុវត្តកម្លាំងពលកម្មច្នៃប្រឌិត ហើយពិតជាលូតលាស់ជារៀងរហូត។
ក្នុងចំណោមពួកយើងនៅប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ ដើមទុនប្រាក់កម្ចីនេះបានឈានដល់កម្រិតមួយដែលយើងមិនចាត់ទុកថាខ្ពស់ពេកគឺ 250 ពាន់លានដុល្លារ។ ផ្ទុយពីចំនួនទឹកប្រាក់ដ៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់នេះ ដើមទុនបង្វិលឧស្សាហកម្មនៃឧស្សាហកម្មអាល្លឺម៉ង់ទាំងមូលរបស់យើងមានចំនួនត្រឹមតែ 11.8 ពាន់លានដុល្លារប៉ុណ្ណោះ។ លើសពីនេះ មានដើមទុនចំនួន 3.5 ពាន់លានដុល្លាររបស់ក្រុមហ៊ុនឧស្សាហកម្មទទួលខុសត្រូវមានកម្រិតចំនួន 16,000 [GmbH] ដូច្នេះសរុបមកយើងមានដើមទុនឧស្សាហកម្មត្រឹមតែប្រហែល 15 ពាន់លានដុល្លារប៉ុណ្ណោះដើម្បីរាប់បញ្ចូល។ 20:1 គឺជាការរកឃើញជាមូលដ្ឋានដំបូង ។

ការវាយតម្លៃនេះមានន័យថា នៅក្នុងបញ្ហាហិរញ្ញវត្ថុដែលមានសារៈសំខាន់បំផុត វិធានការទាំងអស់ដែលទាក់ទងនឹងប្រាក់កម្ចី-ដើមទុនត្រូវតែបង្ហាញថាមានប្រសិទ្ធភាពជាង 20 ដងនៃវិធានការដែលផ្តោតលើដើមទុនឧស្សាហកម្មធំៗ។

ទីពីរ៖ ការបង់ការប្រាក់លើដើមទុនប្រាក់កម្ចីខាងលើ ដែលត្រូវបានប៉ាន់ប្រមាណថាមានចំនួន 250 ពាន់លាន ដែលត្រូវបានពិចារណាសរុបសម្រាប់គ្រប់ពេលវេលា មានចំនួនប្រហែល 12.5 ពាន់លានជារៀងរាល់ឆ្នាំ។ ផ្ទុយទៅវិញ ផលបូកសរុបនៃភាគលាភឧស្សាហកម្មទាំងអស់ដែលបានចែកចាយក្នុងឆ្នាំ 1916 មានចំនួនប្រហែលមួយពាន់លានម៉ាកក្នុងឆ្នាំ 1915។ ក្នុងរយៈពេលប៉ុន្មានទសវត្សរ៍មុនៗ ចំនួននេះជាមធ្យមមានប្រហែល 600 លាន។ ក្នុងរយៈពេលពីរឆ្នាំចុងក្រោយនៃសង្គ្រាម [1914-1918] វាអាចកើនឡើងគួរឱ្យកត់សម្គាល់ ប៉ុន្តែនឹងកត់ត្រាការធ្លាក់ចុះយ៉ាងខ្លាំងសម្រាប់ឆ្នាំបច្ចុប្បន្ន [1919]។

ប្រាក់ចំណេញជាមធ្យមរបស់សាជីវកម្មភាគហ៊ុនអាល្លឺម៉ង់ទាំងអស់ [AG] គឺ 8.21%; ដូច្នេះ ខ្ពស់ជាងអត្រាប្រាក់ចំណេញជាមធ្យមលើតម្លៃប្រាក់កម្ចីដែលមានការប្រាក់ថេរត្រឹមតែប្រហែល 3½% ប៉ុណ្ណោះ។

ដូច្នេះ ខ្ញុំសូមសង្ខេបឡើងវិញថា នៅពេលអនាគត ប្រជាជនអាល្លឺម៉ង់នឹងត្រូវចំណាយប្រហែល 12,5 ពាន់លានដុល្លារ [ជារៀងរាល់ឆ្នាំ] សម្រាប់ការគិតការប្រាក់អស់កល្បជានិច្ចផ្សេងៗនៃដើមទុនប្រាក់កម្ចីធំៗ ខណៈដែលទិន្នផលពីដើមទុនឧស្សាហកម្មនៅក្នុងឆ្នាំដែលមានការរីកចម្រើនខ្លាំងបំផុតគឺ 1 ពាន់លានដុល្លារ ហើយនៅក្នុងសម័យកាលនៃវិបុលភាពដែលមិនមានការរំខានមានតែ 0,6 ពាន់លានដុល្លារប៉ុណ្ណោះ។ ដូច្នេះ យើងឃើញម្តងទៀតនៅទីនេះសមាមាត្រលើលំដាប់នៃទំហំពី 20:1 ដល់ 12:1។

កត្តាទីបី និងគ្រោះថ្នាក់បំផុតគឺកំណើនដ៏ធំធេងហួសពីការយល់ដឹងអំពីដើមទុនប្រាក់កម្ចីដ៏ធំតាមរយៈការប្រាក់ និងតាមរយៈការប្រាក់លើអត្រាការប្រាក់។ ខ្ញុំត្រូវតែនិយាយឱ្យឆ្ងាយបន្តិចទៀត ហើយសង្ឃឹមថាតាមរយៈដំណើរកំសាន្តតូចមួយចូលទៅក្នុងគណិតវិទ្យាកម្រិតខ្ពស់ដើម្បីពន្យល់ពីបញ្ហា។ ដំបូងសូមលើកឧទាហរណ៍មួយចំនួន។

រឿងរ៉ាវដ៏មានមន្តស្នេហ៍នៃការបង្កើតល្បែងអុកត្រូវបានគេស្គាល់យ៉ាងច្បាស់។ ស្តេចឥណ្ឌាដ៏មានទ្រព្យសម្បត្តិ Shihram បានប្រទានដល់អ្នកបង្កើត ដើម្បីជាការអរគុណចំពោះការបង្កើតល្បែងរាជវង្ស នូវការសម្រេចបំណងប្រាថ្នាមួយ។ បំណងប្រាថ្នារបស់បុរសប្រាជ្ញគឺថា ស្តេចគួរតែប្រទានគ្រាប់ស្រូវសាលីមួយគ្រាប់នៅលើទីលានទីមួយនៃល្បែងអុក ពីរគ្រាប់នៅលើទីលានទីពីរ បួនគ្រាប់នៅលើទីលានទីបី ហើយដូច្នេះតែងតែនៅលើទីលាននីមួយៗច្រើនជាងពីរដងនៃទីលានមុន។ ស្តេចញញឹមចំពោះបំណងប្រាថ្នាដ៏រាបទាបរបស់បុរសប្រាជ្ញ ហើយបានបញ្ជាឱ្យយកបាវស្រូវសាលីមួយថង់មក ដើម្បីឱ្យគ្រាប់ស្រូវសាលីអាចត្រូវបានបែងចែកសម្រាប់ទីលាននីមួយៗ។ ដូចដែលយើងទាំងអស់គ្នាដឹងហើយថា ការសម្រេចបំណងប្រាថ្នានេះគឺមិនអាចទៅរួចទេ សូម្បីតែសម្រាប់ព្រះអង្គម្ចាស់ដែលមានជាងគេបំផុតនៅលើពិភពលោកក៏ដោយ។ ផលដំណាំទាំងអស់របស់ពិភពលោកក្នុងរយៈពេលមួយពាន់ឆ្នាំនឹងមិនគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបំពេញទីលានចំនួន 64 នៃក្តារអុកនោះទេ។

---

[*] ជាក់ស្តែង 17:1 គឺត្រឹមត្រូវជាង ប៉ុន្តែប្រហែលជា Feder កំពុងអនុញ្ញាតឱ្យមានលទ្ធភាពដែលសមាមាត្រនឹងកើនឡើង។

Machine Translated by Google

ឧទាហរណ៍មួយទៀត៖ មនុស្សជាច្រើននៅតែចងចាំពីសម័យសិក្សារបស់ពួកគេអំពីការធ្វើទារុណកម្មនៃការគណនាការប្រាក់សមាស។ របៀបដែលកាក់មួយកាក់ដែលបានវិនិយោគនៅពេលកំណើតរបស់ព្រះគ្រីស្ទកើនឡើងទ្វេដងជាមួយនឹងការប្រាក់សមាស ដូច្នេះវាកើនឡើងទ្វេដងរៀងរាល់ 15 ឆ្នាំម្តង។ នៅឆ្នាំទី 15 បន្ទាប់ពីកំណើតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ កាក់មួយកាក់បានកើនឡើងដល់ 2 កាក់ នៅឆ្នាំទី 30 គ.ស ដល់ 4 កាក់ នៅឆ្នាំទី 45 គ.ស ដល់ 8 កាក់ និងបន្តបន្ទាប់ទៀត។ មានមនុស្សតិចណាស់ដែលនឹងចងចាំថា កាក់នេះនឹងតំណាងឱ្យតម្លៃអ្វីនៅសព្វថ្ងៃនេះ៖ បរិមាណមាសស្មើនឹងបរិមាណផែនដី ព្រះអាទិត្យ និងភពទាំងអស់រួមបញ្ចូលគ្នានឹងមិនគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីតំណាងឱ្យតម្លៃនៃកាក់នេះដែលបានវិនិយោគជាមួយនឹងការប្រាក់សមាសនោះទេ។

ឧទាហរណ៍ទីបី៖ ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គ្រួសារ Rothschild ដែលជារបបអ្នកមានអំណាចអន្តរជាតិចំណាស់ជាងគេ មានតម្លៃប្រហែល ៤០ ពាន់លានដុល្លារនាពេលបច្ចុប្បន្ន។ វាត្រូវបានគេដឹងយ៉ាងច្បាស់ថា នៅទីក្រុង Frankfurt ប្រហែលឆ្នាំ ១៨០០ លោក Mayer Amschel Rothschild ចាស់ជរា ដោយគ្មានទ្រព្យសម្បត្តិផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ បានបង្កើតមូលដ្ឋានគ្រឹះសម្រាប់ទ្រព្យសម្បត្តិដ៏មហិមានៃផ្ទះរបស់គាត់តាមរយៈការផ្តល់ប្រាក់កម្ចីបម្រុងប្រភាគនៃប្រាក់រាប់លានដុល្លារដែល Count Wilhelm I នៃ Hesse បានប្រគល់ឱ្យគាត់សម្រាប់សុវត្ថិភាព។

ប្រសិនបើការកើនឡើងនៃប្រាក់តាមរយៈការប្រាក់ និងការប្រាក់លើអត្រាការប្រាក់ជាមួយ Rothschild ទទួលបានជោគជ័យតែក្នុងអត្រាតិចតួចនៃកាក់មួយកាក់នោះ ខ្សែកោងនឹងមិនកើនឡើងខ្លាំងដូចដែលវាមាននោះទេ។ ប៉ុន្តែដោយសន្មតថាទ្រព្យសម្បត្តិរួមរបស់ Rothschild បានកើនឡើងតែក្នុងអត្រាកាក់មួយកាក់ប៉ុណ្ណោះ ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ Rothschild ក្នុងឆ្នាំ 1935 នឹងមានចំនួន 80 ពាន់លានដុល្លារ នៅឆ្នាំ 1950 មានចំនួន 160 ពាន់លានដុល្លារ នៅឆ្នាំ 1965 មានចំនួន 320 ពាន់លានដុល្លារ ហើយជាមួយនឹងចំនួននោះ វានឹងលើសពីទ្រព្យសម្បត្តិជាតិអាល្លឺម៉ង់សរុបរួចទៅហើយ។

ពីឧទាហរណ៍ទាំងបីនេះ ច្បាប់គណិតវិទ្យាអាចទាញយកបាន។ ខ្សែកោងដែលតំណាងឱ្យការកើនឡើងនៃទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ Rothschild ខ្សែកោងដែលអាចទាញយកបានពីចំនួនគ្រាប់ស្រូវសាលីសម្រាប់ក្តារអុក និងចំនួនដែលគុណនឹងកាក់។

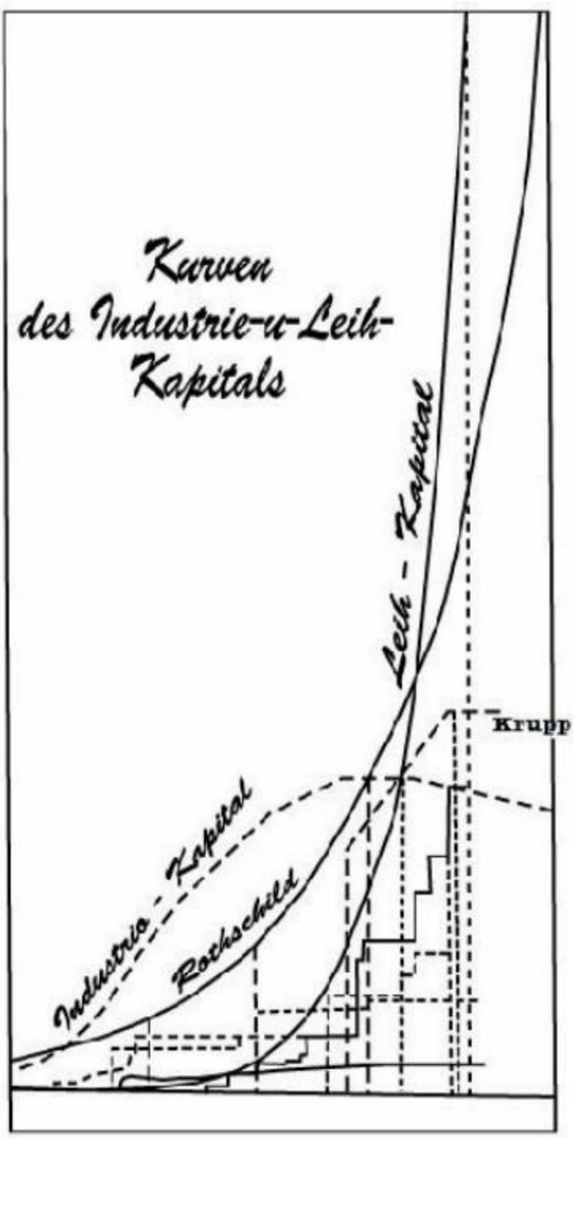

បង្កើតជាការប្រាក់សមាសធាតុ ដែលជាខ្សែកោងគណិតវិទ្យាសាមញ្ញ។ ខ្សែកោងទាំងអស់នេះមាន

ចរិតដូចគ្នា។ បន្ទាប់ពីការកើនឡើងបន្តិចម្តងៗដំបូង ខ្សែកោងកាន់តែចោត ហើយមិនយូរប៉ុន្មានក៏ស្ទើរតែជិតដល់ភាពជាប់គ្នានៃភាពគ្មានកំណត់។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្សែកោងកំណើននៃដើមទុនឧស្សាហកម្មដំណើរការខុសគ្នាទាំងស្រុង។

ដូចគ្នានេះដែរ ដែលភាគច្រើនកើតចេញពីការចាប់ផ្តើមតូចៗ មិនយូរប៉ុន្មានការកើនឡើងយ៉ាងខ្លាំងនៃខ្សែកោងក៏លេចឡើង រហូតដល់ឈានដល់កម្រិតតិត្ថិភាពជាក់លាក់មួយនៃដើមទុន។

បន្ទាប់មកខ្សែកោងនឹងរាបស្មើ ហើយនៅក្នុងឧស្សាហកម្មមួយចំនួនប្រហែលជាធ្លាក់ចុះបន្តិច

ប្រសិនបើការច្នៃប្រឌិតថ្មីបាននាំឱ្យមានការធ្លាក់ចុះតម្លៃរោងចក្រ ម៉ាស៊ីន និងអ្វីៗផ្សេងទៀតដែលមានស្រាប់។ ខ្ញុំចង់ជ្រើសរើសតែឧទាហរណ៍មួយនៅទីនេះ គឺការអភិវឌ្ឍរោងចក្រ Krupp។ នៅឆ្នាំ 1826 បុរសចំណាស់ Krupp បានស្លាប់ស្ទើរតែគ្មានទ្រព្យសម្បត្តិ។ នៅឆ្នាំ 1855 Alfred Krupp បានទទួលការបញ្ជាទិញលើកដំបូងរបស់គាត់សម្រាប់កាំភ្លើងធំចំនួន 36 ដើមក្នុងនាមរដ្ឋាភិបាលអេហ្ស៊ីប។

នៅឆ្នាំ 1873 ក្រុមហ៊ុន Krupp មានកម្មករចំនួន 12,000 នាក់រួចហើយ។ នៅឆ្នាំ 1903 លោក Frau Berta Krupp បានលក់ការងារ និងទ្រព្យសម្បត្តិទាំងមូលទៅឱ្យលោក Alfred Krupp។

Machine Translated by Google

ក្រុមហ៊ុនភាគហ៊ុនរួមគ្នាក្នុងតម្លៃ 160 លានដុល្លារ។ សព្វថ្ងៃនេះ តម្លៃសរុបនៃដើមទុនភាគហ៊ុនមានចំនួន 250 លានដុល្លារ។ តើឈ្មោះ Krupp មានន័យយ៉ាងណាចំពោះយើងជាជនជាតិអាល្លឺម៉ង់? ចំណុចកំពូលនៃការអភិវឌ្ឍឧស្សាហកម្មរបស់យើង។ ក្រុមហ៊ុនផលិតកាំភ្លើងធំ [ដែកថែប] ដំបូងគេបង្អស់របស់ពិភពលោក។ ផលបូកដ៏ច្រើននៃផលិតភាពដ៏រឹងមាំមានគោលបំណង និងខ្លាំងក្លាបំផុត។ សម្រាប់សមមិត្តរាប់រយរាប់ពាន់នាក់របស់យើង កិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងរបស់ Krupp មានន័យថានំប៉័ង និងការងារ។ សម្រាប់ប្រទេសជាតិ អាវុធ និងការការពាររបស់យើង - ហើយវានៅតែតូចបើប្រៀបធៀបទៅនឹងទ្រព្យសម្បត្តិរាប់ពាន់លានរបស់ Rothschild។ តើការរីកចម្រើននៃទ្រព្យសម្បត្តិ Krupp ក្នុងរយៈពេលមួយសតវត្សមានសារៈសំខាន់យ៉ាងណាបើប្រៀបធៀបទៅនឹងការរីកចម្រើននៃទ្រព្យសម្បត្តិ Rothschild តាមរយៈការកើនឡើងដោយគ្មានការប្រឹងប្រែង និងគ្មានទីបញ្ចប់ពីការប្រាក់ និងការប្រាក់លើប្រាក់?

ខ្សែកោងពីរដែលគូរជាបន្ទាត់ជិតតំណាងឱ្យការប្រាក់លើប្រាក់កម្ចី ហើយជាការពិតណាស់ ខ្សែកោងខាងលើបង្ហាញពីការអភិវឌ្ឍនៃទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ Rothschild ហើយខ្សែកោងខាងក្រោម ដំបូងឡើយរាបស្មើ ហើយបន្ទាប់មកកើនឡើងយ៉ាងឆាប់រហ័ស បង្ហាញតាមរបៀបទូទៅនៃការអភិវឌ្ឍលក្ខណៈនៃខ្សែកោងបែបនេះទាំងអស់ ដែលការរីកចម្រើនតិចតួចលើអ័ក្សផ្តេកអាចបង្កើតការកើនឡើងទ្វេដងនៃតម្លៃលើអ័ក្សបញ្ឈរ។ ខ្សែកោងដែលញាស់បង្ហាញពីខ្សែកោងអភិវឌ្ឍន៍នៃឧស្សាហកម្មសរុបរបស់យើងក្នុងរយៈពេល 40-50 ឆ្នាំចុងក្រោយនេះ។ ខ្សែកោងល្អិតៗដែលញាស់ខុសៗគ្នាបង្ហាញពីការអភិវឌ្ឍនៃសហគ្រាសឧស្សាហកម្មធំៗជាច្រើនដែលត្រូវបានជ្រើសរើសដោយចៃដន្យ ដែលលក្ខណៈទូទៅនៃខ្សែកោងដែលញាស់នៃដើមទុនឧស្សាហកម្មត្រូវបានមកពី។

គួរកត់សម្គាល់យ៉ាងច្បាស់ថា ខ្សែកោងនៃប្រាក់កម្ចី-ដើមទុនត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងខ្លាំង។ ដូច្នេះ ឧទាហរណ៍ ខ្សែកោងនៃទ្រព្យសម្បត្តិ Rothschild ត្រូវតែកំណត់ឱ្យខ្ពស់ជាងខ្សែកោង Krupp 80 ដង។ គោលបំណងនៃការបង្ហាញខ្សែកោងជាការពិតណាស់ គឺគ្រាន់តែដើម្បីបង្ហាញពីលក្ខណៈខុសគ្នាជាមូលដ្ឋាននៃដើមទុនទាំងពីរប្រភេទ។ ខ្សែកោងនៃប្រាក់កម្ចី-ដើមទុន ដំបូងឡើយបង្ហាញពីការអភិវឌ្ឍកើនឡើងបន្តិចម្តងៗ។ បន្ទាប់មកការអភិវឌ្ឍកាន់តែលឿនរហូតដល់កាន់តែរញ៉េរញ៉ៃ និងអូសទាញអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងទៅជាមួយ វាលើកខ្លួនវាឱ្យខ្ពស់ជាងគំនិតរបស់មនុស្ស ហើយខិតខំឆ្ពោះទៅរកភាពគ្មានទីបញ្ចប់។

ផ្ទុយទៅវិញ ខ្សែកោងនៃដើមទុនឧស្សាហកម្មនៅតែស្ថិតក្នុងដែនកំណត់! ទោះបីជាភាពខុសគ្នាខ្លាំងប៉ុណ្ណាដែលដានមួយអាចបង្ហាញលម្អិតក៏ដោយ ជារួមលក្ខណៈជាមូលដ្ឋាននៃការអភិវឌ្ឍឧស្សាហកម្មនឹងតែងតែដូច្នេះថា បន្ទាប់ពីការអភិវឌ្ឍដំបូងដ៏រឹងមាំ រយៈពេលជាក់លាក់មួយនៃភាពចាស់ទុំ នៃភាពឆ្អែតឆ្អន់ នឹងកើតឡើងបន្ទាប់ពីនោះមិនយូរមិនឆាប់ការធ្លាក់ចុះនឹងកើតឡើង។

គ្មានអ្វីបង្ហាញយើងឱ្យកាន់តែច្បាស់អំពីភាពខុសគ្នាដ៏សំខាន់រវាងដើមទុនប្រាក់កម្ចី និងដើមទុនឧស្សាហកម្មនោះទេ។ គ្មានអ្វីអាចធ្វើឱ្យភាពខុសគ្នាកាន់តែច្បាស់សម្រាប់យើងរវាងផលប៉ះពាល់ដ៏បំផ្លិចបំផ្លាញនៃដើមទុនប្រាក់កម្ចី និងប្រាក់ចំណេញអាជីវកម្ម (ភាគលាភ) នៃដើមទុនអាជីវកម្មដែលដាក់ និងប្រថុយប្រថាននៅក្នុងសហគ្រាសឧស្សាហកម្មធំៗ ជាងការប្រៀបធៀបនេះទេ។

វាមិនអាចសង្កត់ធ្ងន់បានគ្រប់គ្រាន់ទេថា ការទទួលស្គាល់ច្បាប់គណិតវិទ្យាដែលមូលធនប្រាក់កម្ចី និងមូលធនឧស្សាហកម្មអនុវត្តតាម បង្ហាញយើងពីផ្លូវច្បាស់លាស់ដែលដងថ្លឹងត្រូវអនុវត្តសម្រាប់កែតម្រូវសេដ្ឋកិច្ចហិរញ្ញវត្ថុដែលខូចខាតរបស់យើង។ យើងទទួលស្គាល់យ៉ាងច្បាស់ថា មិនមែនសណ្តាប់ធ្នាប់សេដ្ឋកិច្ចមូលធននិយមទេ មិនមែនដើមទុនដោយខ្លួនវាទេ ហើយដូច្នេះ គឺជាទុក្ខវេទនារបស់មនុស្សជាតិ។ តម្រូវការចំណាប់អារម្មណ៍ដែលមិនអាចបំពេញបាននៃមូលធនប្រាក់កម្ចីដ៏ធំ គឺជាបណ្តាសារបស់មនុស្សជាតិដែលធ្វើការទាំងអស់!

ដើមទុនត្រូវតែមាន! កម្លាំងពលកម្មត្រូវតែមាន! កម្លាំងពលកម្មតែម្នាក់ឯងអាចធ្វើអ្វីបានតិចតួច។ ដើមទុនតែម្នាក់ឯងមិនអាចធ្វើអ្វីបានទេ!

ដើមទុនដែលគ្មានកម្លាំងពលកម្មអាចគ្មានប្រសិទ្ធភាពបាន! ដូច្នេះ តម្រូវការដ៏សំខាន់បំផុត ភារកិច្ចដ៏ថ្លៃថ្នូបំផុតនៃបដិវត្តន៍ អត្ថន័យដ៏សមហេតុផលបំផុតនៃបដិវត្តន៍ពិភពលោក គឺការលុបបំបាត់ទាសភាពនៃការប្រាក់។

សព្វថ្ងៃនេះ គ្រួសារ Rothschild មានតម្លៃ ៤០ ពាន់លានដុល្លារ។ មហាសេដ្ឋីនៃហិរញ្ញវត្ថុជាន់ខ្ពស់អាមេរិក គឺលោក Cahn, Loeb, Schiff, Speyer, Morgan, Vanderbilt និង Astor មានតម្លៃរួមគ្នា។

Machine Translated by Google

យ៉ាងហោចណាស់ 60-70 ពាន់លាន។ ក្នុងអត្រាការប្រាក់ត្រឹមតែ 5% នេះមានន័យថាប្រាក់ចំណូលសម្រាប់គ្រួសារទាំងប្រាំបីនេះដែលមានចំនួន 5-6 ពាន់លាន ដែលយោងទៅតាមការស្រាវជ្រាវរបស់លោក Karl Helfferich គឺប្រហែល 75% នៃប្រាក់ចំណូលប្រចាំឆ្នាំដែលអ្នកជាប់ពន្ធទាំងអស់នៅ Prussia មានក្នុងឆ្នាំ 1912។ (នៅពេលនោះមានអ្នកជាប់ពន្ធប្រហែល 21,000,000 នាក់ ដែល 75% នៃចំនួននោះនឹងមានប្រហែល 15,000,000 នាក់។ សម្រាប់អ្នកជាប់ពន្ធម្នាក់ៗមានសាច់ញាតិជាមធ្យម 1.56 នាក់ ដូច្នេះមានសាច់ញាតិ 23 លាននាក់។)

ដូច្នេះ ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ប្រហែល ៣៨,០០០,០០០ នាក់ត្រូវរស់នៅដោយពឹងផ្អែកលើអ្វីដែលមហាសេដ្ឋីដែលបានរៀបរាប់ខាងលើមានជាប្រាក់ចំណូលប្រចាំឆ្នាំ។ ជាក់ស្តែង មហាសេដ្ឋីអាមេរិកមិនមែនជាអ្នកខ្ចីប្រាក់សុទ្ធសាធដូចគ្រួសារ Rothschild ជាដើម។ ខ្ញុំមិនខ្វល់ទាល់តែសោះក្នុងការជជែកវែកញែកអំពីថាតើមហាសេដ្ឋីអាមេរិកពិតជា "មហាសេដ្ឋី ១០០ លានដុល្លារ" ឬ "មហាសេដ្ឋី ១០០០-" នោះទេ។

«មហាសេដ្ឋីរាប់លាននាក់»; ក្នុងករណីដំបូង យើងគ្រាន់តែត្រូវគិតគូរពីចំនួន Croesuses បន្ថែមមួយ ឬពីរដប់នាក់។ ឬសូមឲ្យយើងទទួលយក «៣០០» របស់ Rathenau; នោះសារពើភ័ណ្ឌរបស់យើងពិតជានឹងមានសណ្តាប់ធ្នាប់។ នៅទីនេះ វាមិនសំខាន់ទេក្នុងការផ្តល់ចំនួនពិតប្រាកដ ប៉ុន្តែសមាមាត្រដែលទទួលស្គាល់ពី ៣០០ ទៅ ៣៨,០០០,០០០ បើកភ្នែករបស់យើងអំពីរដ្ឋកាលដ៏ឃោរឃៅនៃដើមទុនប្រាក់កម្ចីអន្តរជាតិ។

ដូច្នេះ ចូរយើងលះបង់ច្រវាក់ដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចទាំងនេះ ដែលអាចច្របាច់កកម្លាំងពលកម្មដ៏ស្វាហាប់ទាំងអស់; ចូរយើងហែកអំណាចក្នុងការទទួលការប្រាក់ចេញពីលុយ ហើយម្តងទៀតដើម្បីទទួលការប្រាក់ រហូតដល់មនុស្សជាតិទាំងអស់មានកាតព្វកិច្ចទាំងស្រុងចំពោះការប្រាក់ចំពោះដើមទុនប្រាក់កម្ចីអន្តរជាតិ។

ដូច្នេះ ចំណុចទាំងបីនេះ ដែលធ្វើឱ្យយើងយល់ច្បាស់ជាលើកដំបូងថា អ្វីទៅជាចំណុចខ្សោយរបស់ប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងទិន្នន័យទិន្នន័យ។ អាចត្រូវបានអនុវត្តប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាពសម្រាប់ការកាត់បន្ថយវិបត្តិហិរញ្ញវត្ថុផ្ទៃក្នុងរបស់យើង។

ម្យ៉ាងវិញទៀត យើងទទួលស្គាល់ថា ការវាយប្រហារលើពិភពសង្គមនិយមទាំងមូលនៃគំនិតប្រឆាំងនឹងដើមទុនឧស្សាហកម្ម គឺខុសទាំងស្រុង ពីព្រោះសូម្បីតែបទប្បញ្ញត្តិពេញលេញ ឬសង្គមនីយកម្មនៃប្រាក់ចំណេញសហគ្រិនទាំងអស់ - ដោយសន្មតថាសេដ្ឋកិច្ចមិនចុះខ្សោយ -

នឹងផ្តល់ទិន្នផលតិចតួចគួរឱ្យអស់សំណើច បើប្រៀបធៀបទៅនឹងបន្ទុកហិរញ្ញវត្ថុដ៏ធំធេងនៃថវិការបស់ Reich និងរដ្ឋរបស់យើង។

តាមរយៈការលុបបំបាត់ទាសភាពនៃការប្រាក់ ស្ថានភាពហិរញ្ញវត្ថុទាំងមូលអាចត្រូវបានលុបបំបាត់ចោលដោយការវាយប្រហារតែមួយដង។ ភ្លាមៗនោះ យើងមានអារម្មណ៍ថាមានដីរឹងមាំនៅក្រោមជើងរបស់យើងម្តងទៀត។ ភ្លាមៗនោះ វាត្រូវតែ ហើយនឹងច្បាស់ណាស់សម្រាប់យើងថា យើងគ្រាន់តែបញ្ឆោតខ្លួនឯងតាមរបៀបដ៏អាក្រក់បំផុតជាមួយនឹងសេដ្ឋកិច្ចមូលបត្របំណុលដ៏អាក្រក់នេះ។

តើអ្វីទៅជាប្រាក់កម្ចី-ដើមទុន ក្រៅពីបំណុល? ប្រាក់កម្ចី-ដើមទុន គឺជាបំណុល! មនុស្សម្នាក់មិនអាចនិយាយឡើងវិញបានញឹកញាប់គ្រប់គ្រាន់ទេ។ តើវាជាទម្រង់នៃភាពឆ្កួតបែបណា នៅពេលដែលប្រជាជនអាល្លឺម៉ង់សរុបបានខ្ចីប្រាក់ចំនួន 150 ពាន់លានសម្រាប់សង្គ្រាមរបស់ខ្លួន? នៅពេលដែលវាថែមទាំងបានសន្យាខ្លួនឯងសម្រាប់រឿងនេះនូវចំនួនទឹកប្រាក់ 7½ ពាន់លានក្នុងការប្រាក់ ហើយឥឡូវនេះមានអារម្មណ៍ថាខ្លួនវាផ្លាស់ប្តូរទៅក្នុងស្ថានភាពឆ្គង ដែលជៀសមិនរួចតាំងពីដំបូង នៃការព្យាយាមប្រមូលប្រាក់ 7½ ពាន់លាននេះពីខ្លួនវាក្នុងទម្រង់ជាពន្ធស្រមើស្រមៃទាំងស្រុង?

ទន្ទឹមនឹងនេះ រឿងដ៏សោកសៅអំពីការបោកបញ្ឆោតខ្លួនឯងនេះគឺមិនសូវជាភាពល្ងង់ខ្លៅនៃសេដ្ឋកិច្ចសង្គ្រាមទាំងមូលនេះទេ ដែលយើងតែងតែប្រើប្រាស់បានល្អជាងពិភពលោកដទៃទៀត ជាជាងការពិតដែលថាមានតែមូលធននិយមធំៗមួយចំនួនតូចប៉ុណ្ណោះដែលទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍យ៉ាងច្រើនពីវា ខណៈពេលដែលកម្មករទាំងមូល រួមទាំងមូលធននិយមមធ្យម និងតូច ក៏ដូចជាអាជីវកម្ម ពាណិជ្ជកម្ម និងឧស្សាហកម្ម ត្រូវតែបង់ការប្រាក់។ ហើយនៅទីនេះ ផ្នែកនយោបាយនៃគំនិតទាំងមូលបានលេចចេញមក។ នៅទីនេះ ពួកគេអាចទទួលស្គាល់ថា តាមពិតទៅ ដើមទុនប្រាក់កម្ចីដ៏ធំ ហើយមានតែដើមទុននេះទេ [ពោលគឺមិនមែនដើមទុនឧស្សាហកម្ម] គឺជាបណ្តាសាររបស់មនុស្សជាតិដែលធ្វើការទាំងអស់។ មនុស្សម្នាក់អាចបង្វិល និងបង្វែរវាតាមដែលមនុស្សម្នាក់ចង់បាន ប៉ុន្តែជានិច្ចកាល មហាជននៃមនុស្សដែលខិតខំធ្វើការទាំងអស់ត្រូវតែទទួលបន្ទុកថ្លៃដើមនៃការបង់ការប្រាក់លើដើមទុនប្រាក់កម្ចី។ មូលធននិយមមធ្យម និងតូចគ្មានអ្វីត្រូវបង្ហាញសម្រាប់ការបង់ការប្រាក់ដ៏គួរឱ្យស្រឡាញ់របស់ពួកគេទេ។ មិនអាចគ្មានអ្វីត្រូវបង្ហាញទេ ព្រោះចំនួនទឹកប្រាក់នៃ

Machine Translated by Google

ការប្រាក់ត្រូវតែត្រូវបានយកពន្ធទាំងស្រុង។ មិនថាក្នុងទម្រង់ជាពន្ធផ្ទាល់ ឬដោយប្រយោលក្នុងទម្រង់ជាពន្ធប្រយោល តែមប្រៃសណីយ៍ ពន្ធគយ ឬបន្ទុកផ្សេងទៀតលើពាណិជ្ជកម្មទេ មនុស្សដែលខិតខំធ្វើការ តែងតែជាអ្នកជញ្ជាក់ឈាម និង ជាអ្នកទទួលផល ពីដើមទុនធំ ។ ឥឡូវនេះ វាពិតជាគួរឱ្យភ្ញាក់ផ្អើលណាស់ដែលបានឃើញពីរបៀបដែលពិភពគំនិតសង្គមនិយមរបស់ម៉ាក្ស និងអេងហ្គែល

ឥឡូវនេះ វាពិតជាគួរឱ្យភ្ញាក់ផ្អើលណាស់ដែលបានឃើញពីរបៀបដែលពិភពគំនិតសង្គមនិយមរបស់ម៉ាក្ស និងអេងហ្គល ចាប់ពីសេចក្តីថ្លែងការណ៍កុម្មុយនិស្តរហូតដល់កម្មវិធីអ៊ែរហ្វើត (ជាពិសេស កូតស្គី) និងសូម្បីតែមេដឹកនាំសង្គមនិយមបច្ចុប្បន្ន ទុកផលប្រយោជន៍នៃដើមទុនខ្ចីដូចជាស្ថិតនៅក្រោមបញ្ហា។ ភាពពិសិដ្ឋនៃផលប្រយោជន៍គឺជារឿងហាមឃាត់។ ផលប្រយោជន៍គឺជារឿងពិសិដ្ឋបំផុត។ គ្មាននរណាម្នាក់ហ៊ានសួរនាំវានៅឡើយទេ។ ខណៈពេលដែលទ្រព្យសម្បត្តិ ភាពថ្លៃថ្នូរ សន្តិសុខរបស់បុគ្គល និងទ្រព្យសម្បត្តិ ច្បាប់របស់រាជបល្ល័ង្ក ឯកសិទ្ធិ និងជំនឿសាសនា កិត្តិយសរបស់មន្ត្រី មាតុភូមិ និងសេរីភាពត្រូវបានហាមឃាត់ ផលប្រយោជន៍គឺពិសិដ្ឋ និងមិនអាចវាយប្រហារបាន។ ការរឹបអូសទ្រព្យសម្បត្តិ និងសង្គមភាវូបនីយកម្ម ដូច្នេះការរំលោភបំពានច្បាប់ទាំងស្រុង ដែលត្រូវបានបិទបាំងបន្តិចបន្តួច ដរាបណាវាត្រូវបានប្រព្រឹត្តដោយជាក់ស្តែងក្នុងនាមបុគ្គលទាំងមូល គឺជាលំដាប់នៃថ្ងៃ៖ ទាំងអស់នោះត្រូវបានអនុញ្ញាត ប៉ុន្តែផលប្រយោជន៍ ផលប្រយោជន៍គឺជា noli me tangere ដែលជា "touch-me-not"។

ការបង់ការប្រាក់លើបំណុលរបស់ Reich គឺជាអាល់ហ្វា និងអូមេហ្គានៃថវិការដ្ឋ។ ទម្ងន់ដ៏មហិមារបស់វាអូសកប៉ាល់រដ្ឋចូលទៅក្នុងទីជ្រៅបំផុត ហើយ... វាជាការបោកប្រាស់ដ៏ធំមួយ... ការបោកប្រាស់ខ្លួនឯងដ៏គួរឱ្យខ្លាច ដែលត្រូវបានលើកកម្ពស់សម្រាប់តែផលប្រយោជន៍របស់មហាអំណាចលុយកាក់ប៉ុណ្ណោះ។ [៤]

នៅទីនេះ ខ្ញុំចង់និយាយដោយសង្ខេបអំពីការជំទាស់ទាក់ទងនឹងអ្នកចូលនិវត្តន៍ខ្នាតតូច ដែលនឹងពិភាក្សានៅពេលក្រោយ ដើម្បីកុំឱ្យមនុស្សម្នាក់គិតច្រើនពេកអំពីពួកគេ។ ក្នុងការពិចារណាលើសំណួរធំៗ ទាំងនេះមិនត្រូវបានពិចារណាទេ ប៉ុន្តែវាច្បាស់ណាស់ថា សំណងទាំងនេះនឹងត្រូវបានផ្តល់ជូនតាមរយៈការពង្រីកសេវាសុខុមាលភាពសង្គមយ៉ាងទូលំទូលាយបំផុត។

ខ្ញុំបាននិយាយថា បោកប្រាស់ ! បោកប្រាស់ការប្រាក់! ពាក្យមួយដ៏ខ្លាំងមួយ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើពាក្យនេះមានហេតុផល ដែលក្នុងអំឡុងសង្គ្រាមប្រហែលជាពាក្យដែលប្រើច្រើនបំផុតនៅក្នុងសមរភូមិ និងនៅក្នុងស្រុក វាមានហេតុផលច្រើនបំផុតទាក់ទងនឹងការបោកប្រាស់ការប្រាក់។

ប៉ុន្តែចុះយ៉ាងណាចំពោះមូលបត្រសង្គ្រាម? ជាមួយនឹងប្រាក់ចំនួន 5 ពាន់លានដំបូង រាជាណាចក្របានដកប្រាក់សន្សំរបស់ប្រជាជនដែលពិតជាមាន។ ប្រាក់បានហូរត្រឡប់មកវិញ។ បន្ទាប់មកប្រាក់កម្ចីថ្មីបានមកដើម្បីស្រូបយកប្រាក់ម្តងទៀត ហើយជាមួយនឹងប្រាក់សន្សំដែលនៅសល់ចុងក្រោយ។ ហើយម្តងទៀតមានការបូម និងស្រូបយកប្រាក់រាប់ពាន់លាន ហើយពួកគេបានធ្លាក់ចុះម្តងទៀត រហូតដល់ដោយរីករាយ បន្ទាប់ពីល្បែងដ៏មានមន្តស្នេហ៍នេះត្រូវបានធ្វើឡើងម្តងទៀតចំនួនប្រាំបួនដង រាជាណាចក្របានជំពាក់បំណុលចំនួន 100 ពាន់លាន។

ជាថ្នូរនឹងការនេះ ប្រជាជនបានកាន់ក្រដាសបោះពុម្ពល្អៗចំនួន ១០០ ពាន់លានដុល្លារនៅក្នុងដៃរបស់ពួកគេ - ដំបូងឡើយ យើងស្រមៃថាយើងបានក្លាយជាអ្នកមានច្រើនជាងនេះទៅទៀត - ប៉ុន្តែបន្ទាប់មករដ្ឋបានមកដល់ ហើយនិយាយថា "ខ្ញុំកំពុងប្រឈមមុខនឹងការក្ស័យធន"។

មែនហើយ ប៉ុន្តែហេតុអ្វី? - ខ្ញុំផ្ទាល់ពិតជាមិនអាចក្ស័យធនបានទេ ទោះបីជាពេលខ្លះខ្ញុំយកក្រដាសប្រាក់មួយរយសញ្ញាពីហោប៉ៅខាងស្តាំខាងលើ ហើយដាក់វាទៅខាងឆ្វេងក៏ដោយ។ ជាក់ជាមិនខាន វានឹងជាភាពល្ងង់ខ្លៅបំផុត ប្រសិនបើយើងបន្តភាពល្ងង់ខ្លៅនៃសេដ្ឋកិច្ចមូលបត្រសង្គ្រាមរបស់យើងដោយប្រកាសក្ស័យធន ។

ចូរយើងបំបែកទាសភាពនៃការប្រាក់! ចូរយើងប្រកាសថាវិញ្ញាបនបត្រមូលបត្រសង្គ្រាមជាប្រាក់ស្របច្បាប់ជាមួយនឹងការប្រាក់ត្រូវបានលុបចោល ហើយសុបិន្តអាក្រក់នៃការក្ស័យធនរបស់រដ្ឋនឹងរលាយបាត់ពីយើងដូចជាព្រិលខែមីនានៅក្រោមព្រះអាទិត្យ។

---

៤ លោក Feder នៅទីនេះកំពុងចាត់ទុកប្រជាជាតិអាល្លឺម៉ង់ថាជាអង្គភាពរួបរួមមួយ ជាជាងការប្រមូលផ្តុំបុគ្គលសាមញ្ញៗ៖ ប្រាក់ដែលត្រូវបានផ្ទេរពីជនជាតិអាល្លឺម៉ង់មួយចំនួនទៅជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ដទៃទៀតនៅតែស្ថិតនៅក្នុងប្រជាជាតិអាល្លឺម៉ង់ ដែលមានន័យថាវាស្ថិតនៅក្នុងអំណាចរបស់រដ្ឋាភិបាលអាល្លឺម៉ង់ក្នុងការកែសម្រួលការចែកចាយ ប្រហែលជាបង្កគុណវិបត្តិភ្លាមៗដល់បុគ្គលមួយចំនួន ប៉ុន្តែសម្រាប់ផលប្រយោជន៍របស់ប្រជាជាតិទាំងមូល។

Machine Translated by Google

មនុស្សនិយាយមកខ្ញុំថា ការលុបចោលការបង់ការប្រាក់គឺជាការក្ស័យធនរបស់រដ្ឋដែលក្លែងក្លាយ។ ទេ នោះមិនមែនជាការពិតទេ! – ស្រមោលនៃការក្ស័យធនរបស់រដ្ឋគឺពិតជាគ្រាន់តែជារឿងនិទាន និងជារឿងប្រឌិតដែលបង្កើតឡើងដោយកងកម្លាំងម៉ាំម៉ូននិយមប៉ុណ្ណោះ។

សៀវភៅរបស់ Franz Röhr ដែលមានចំណងជើងថា Was jeder vom Staatsbankerott wissen muß [អ្វីដែលមនុស្សគ្រប់គ្នាគួរដឹងអំពីការក្ស័យធនរបស់រដ្ឋ] គឺជាប់គាំងទាំងស្រុងនៅក្នុងវិធីគិតបែបអភិជននិយម។ ទោះបីជាអ្នកនិពន្ធជាទូទៅទទួលស្គាល់យ៉ាងច្បាស់អំពីបញ្ហាសេដ្ឋកិច្ចដែលគំរាមកំហែងដល់យើងតាមរយៈសង្គមភាវូបនីយកម្មក៏ដោយ ហើយទោះបីជាគាត់ផ្តល់ដំបូន្មានយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ និងត្រឹមត្រូវថានៅទីបញ្ចប់មានតែការកសាងសេដ្ឋកិច្ចរបស់យើងឡើងវិញប៉ុណ្ណោះដែលអាចជួយសង្គ្រោះយើងបានក៏ដោយ - គាត់មិនអាចរំដោះខ្លួនចេញពីជំនឿអបិយជំនឿលើភាពពិសិដ្ឋនៃផលប្រយោជន៍បានទេ ហើយដូច្នេះគាត់ពណ៌នាអំពីការក្ស័យធនរបស់រដ្ឋទាំងស្រុងស្របតាមផលប្រយោជន៍របស់ម៉ាំម៉ូននិយម ដែលជាគ្រោះមហន្តរាយដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចទាំងស្រុង។

វាគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍ណាស់ក្នុងការសង្កេតឃើញថា Röhr ទោះបីជាមានចំណេះដឹងប្រវត្តិសាស្ត្រល្អជាងក៏ដោយ ក៏មិនអាចរំដោះខ្លួនចេញពីទស្សនៈម៉ាម៉ូនិកនិយមបានដែរ ហើយបានកត់សម្គាល់នៅក្នុងពាក្យបញ្ចប់របស់គាត់ថា "ប្រសិនបើគ្រោះមហន្តរាយសេដ្ឋកិច្ចដ៏បំផ្លិចបំផ្លាញមិនត្រូវបានជៀសវាងទេ គ្មាននរណាម្នាក់នឹងរួចផុតពីវាឡើយ" ខណៈពេលដែលនៅលើទំព័រទី 81 គាត់ទទួលស្គាល់ថាផលវិបាកនៃការគ្រប់គ្រងហិរញ្ញវត្ថុសាធារណៈមិនបានល្អត្រូវបានបញ្ជ្រាស់ដោយផ្នែកយ៉ាងឆាប់រហ័ស ហើយនៅលើទំព័រទី 68 គាត់និយាយថា ក្នុងករណីណាក៏ដោយ មិនគួរមានការសង្ស័យទេថាប្រទេសរុស្ស៊ី (ក្នុងសតវត្សចុងក្រោយ) បានយកឈ្នះលើវិបត្តិរូបិយប័ណ្ណទាំងនេះដោយគ្មានបញ្ហាយូរអង្វែង។ នៅលើទំព័រទី 76 គាត់និយាយថា ខណៈពេលកំពុងពិនិត្យមើលផលប៉ះពាល់នៃការក្ស័យធនរបស់រដ្ឋ ទោះបីជាបញ្ហាសេដ្ឋកិច្ចយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរជាដើមបានកើតឡើងក៏ដោយ ជាទូទៅទាំងការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់រដ្ឋ ឬកម្លាំងសេដ្ឋកិច្ចរបស់ខ្លួនមិនបានបណ្តាលឱ្យមាននោះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ ការរស់ឡើងវិញយ៉ាងឆាប់រហ័សនៃសេដ្ឋកិច្ចជាតិ និងការងើបឡើងវិញនៃហិរញ្ញវត្ថុសាធារណៈត្រូវបានគេសង្កេតឃើញជាញឹកញាប់។ នៅពេលដែលអ្នកនិពន្ធបន្តសម្រាប់បន្ទាត់បីបន្ថែមទៀត ដោយនិយាយថា ការក្ស័យធនរបស់រដ្ឋពិតជាមានន័យថាគ្រោះមហន្តរាយសេដ្ឋកិច្ច និងបណ្តាលឱ្យមានទុក្ខវេទនាគ្មានទីបញ្ចប់។ ខ្ញុំសោកស្តាយដែលមិនអាចធ្វើតាមតក្កវិជ្ជានេះបាន។

ប៉ុន្តែត្រលប់ទៅករណីជាក់លាក់របស់យើងវិញ! តើមួយណាដែលស្មោះត្រង់ជាង? និយាយតាមបែបផារិស៊ីអំពីភាពមិនអាចវាយប្រហារបាននៃចំណងសង្គ្រាម ខណៈពេលដែលគាបសង្កត់ប្រជាជនជាមួយនឹងបន្ទុកពន្ធដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ? ឬប្រសិនបើរដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងហិរញ្ញវត្ថុមានភាពក្លាហានក្នុងការចូលទៅជិតប្រជាជនដោយបើកចំហ ហើយប្រកាសថា "ខ្ញុំមិនអាចធ្វើការបង់ការប្រាក់លើមូលបត្រសង្គ្រាមបានទេ ឬខ្ញុំអាចធ្វើបានលុះត្រាតែខ្ញុំប្រមូលពន្ធពីអ្នកក្នុងចំនួនដូចគ្នា"។ "...ប៉ុន្តែនៅពេលនោះក្នុងអំឡុងពេលសង្គ្រាម ខ្ញុំពិតជាត្រូវការលុយណាស់។ គ្មានអ្វីឆ្លាតជាងនេះទេ (សូមមើលប្រទេសអង់គ្លេស) ខ្ញុំគិតដូច្នេះហើយ ដូច្នេះខ្ញុំបានបោកប្រាស់ជាមួយមូលបត្រសង្គ្រាមដែលមានការប្រាក់ខ្ពស់។ អ្នកត្រូវតែអត់ទោសឱ្យខ្ញុំ ប្រជាជនជាទីស្រឡាញ់។ ទីបំផុតវាទាំងអស់គឺសម្រាប់អ្នក ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងមិនចង់លេងលាក់ខ្លួនទៀតទេ... ខ្ញុំ រដ្ឋ នឹងលែងបង់ការប្រាក់ទៀតហើយ ហើយអ្នក ជាអ្នកជាប់ពន្ធ មិនចាំបាច់បង់ពន្ធដើម្បីទូទាត់ការប្រាក់ទាំងនេះទេ... នោះធ្វើឱ្យប្រតិបត្តិការរបស់យើងសាមញ្ញណាស់។ យើងជៀសវាងប្រព័ន្ធរដ្ឋបាលពន្ធដ៏ធំសម្បើម និងប្រព័ន្ធរដ្ឋបាលដែលបង់ការប្រាក់យ៉ាងច្រើនផងដែរ ដូច្នេះសន្សំសំចៃប្រាក់ និងសក្តានុពលការងារយ៉ាងច្រើន"។

ខ្ញុំបានពន្យារពេលយូរហើយក្នុងការលាតត្រដាងការបោកប្រាស់នេះ ប៉ុន្តែខ្ញុំចាត់ទុកថាវាពិតជាមូលដ្ឋានណាស់ នៅទីនេះ ដោយមិនដែលភ្លេចរូបភាពធំឡើយ។

卐 卐 卐 卐 卐

យោងតាមការប្រកាសពន្ធរបស់ Bavarian រង្វង់មនុស្សដែលនឹងរងទុក្ខវេទនា — ចូរយើងនិយាយថា អ្នកដែលយោងទៅតាមការប្រកាសពន្ធរបស់ពួកគេបានទទួលការប្រាក់លើសពី 30,000 ពិន្ទុ — មានចំនួន 822 នាក់ ដែលមានត្រឹមតែ 0.4% នៃអ្នកដែលមានកាតព្វកិច្ចបង់ពន្ធ (Bayr. St-Z. 1913) នៅក្នុងប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ទាំងមូល ដូច្នេះមានប្រហែល 10,000 នាក់។ (កំពូល 10,000 នាក់!)

ចូរយើងបញ្ជាក់ឱ្យច្បាស់ឥឡូវនេះ ដោយសង្ខេបតាមដែលអាចធ្វើទៅបាន អំពីទិដ្ឋភាពសំខាន់បំផុតនៃការទាមទារបដិវត្តន៍នេះ ហើយជាការពិតណាស់ ចូរយើងពិចារណាសំណួរជាមុនសិន ពីទស្សនៈជាតិរបស់យើង។

Machine Translated by Google

ចំពោះបញ្ហានេះ ដំបូងឡើយ ចាំបាច់ត្រូវពិនិត្យមើលស្ថានភាពបច្ចុប្បន្នរបស់យើងឲ្យបានច្បាស់លាស់។ លោក Eugen Schiffer រដ្ឋមន្ត្រីការបរទេស នៅក្នុងសុន្ទរកថាដ៏ធំរបស់លោកនៅក្នុងសភាពាណិជ្ជកម្មទីក្រុងប៊ែរឡាំង បានប្រកាសថា «មិនអាចមើលរំលងបានឡើយ»។ នោះគ្រាន់តែត្រឹមត្រូវមួយផ្នែកប៉ុណ្ណោះ។ អ្វីដែលអាចមើលរំលងបានគឺបំណុលដ៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់នៃសេដ្ឋកិច្ចជាតិរបស់យើង និងការធ្លាក់ចុះតម្លៃរូបិយប័ណ្ណរបស់យើងដែលមិនធ្លាប់មានពីមុនមក —

សរុបមក ការពិតដែលថាយើងបានក្លាយជាប្រជាជនក្រីក្រមួយយប់។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ បន្ទុកដែលកំពុងត្រូវបានដាក់មកលើយើងតាមរយៈសន្ធិសញ្ញាសន្តិភាពមិនអាចមើលរំលងបានទេ។ វិញ្ញាបនបត្របំណុលដែលមានស្រាប់ ដូចដែលយើងបានឃើញ មានចំនួនប្រហែល 250 ពាន់លានដុល្លារ។ ចូរយើងសន្មត់ជាមុនសិនថា Entente ដាក់សំណងសង្គ្រាមបន្ថែមចំនួន 50 ពាន់លានដុល្លារមកលើយើងក្នុងទម្រង់ណាមួយ៖ ដែលធ្វើឱ្យបំណុលសរុបប្រហែល 300 ពាន់លានដុល្លារ។

ទោះបីជាវាអាចធ្វើឲ្យមានភាពតានតឹងខ្លាំងដល់ដែនកំណត់តូចចង្អៀតនៃសន្ធិសញ្ញានេះក៏ដោយ ក៏ត្រូវតែនិយាយពាក្យមួយចំនួនអំពីទំហំនៃទ្រព្យសម្បត្តិជាតិអាល្លឺម៉ង់។ ការស៊ើបអង្កេតរបស់ Helferrich និង Steinmann-Bucher វាយតម្លៃទ្រព្យសម្បត្តិជាតិអាល្លឺម៉ង់ប្រហែល 350 ពាន់លានដុល្លារ។ មនុស្សម្នាក់អាចសន្មតតម្លៃមានកម្រិតខ្លាំងចំពោះការរកឃើញបែបនេះ ទោះបីជាវាអាចត្រូវបានទាញយកដោយប្រុងប្រយ័ត្នក៏ដោយ។ ពួកវាមានសុពលភាពសម្រាប់តែពេលវេលានៃសកម្មភាពសេដ្ឋកិច្ចដែលមិនមានការរំខានប៉ុណ្ណោះ។ ប៉ុន្តែវាក៏មានការយល់ច្រឡំផងដែរ ព្រោះទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋ និងក្រុងត្រូវបានរួមបញ្ចូល ដូច្នេះឧទាហរណ៍ ការជួសជុលផ្លូវថ្នល់ ការកែប្រែផ្លូវទឹក និងអ្វីៗផ្សេងទៀត។ វាច្បាស់ណាស់ថា ទោះបីជាការផលិតស្នាដៃបែបនេះអាចចំណាយប្រាក់យ៉ាងច្រើនក៏ដោយ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេមិនមានតម្លៃពិតប្រាកដទេ។ រង្វាស់ដ៏ល្អសម្រាប់ទ្រព្យសម្បត្តិជាតិគឺជាអ្វីដែលហៅថាទ្រព្យសម្បត្តិជាប់ពន្ធ ដូចដែលវាកើតចេញពីការប្រកាសពន្ធសម្រាប់ការចូលរួមចំណែកការពារជាតិ ឬពន្ធទ្រព្យសម្បត្តិសម័យសង្គ្រាម។ សម្រាប់លទ្ធផលសរុបចំនួន 192 ពាន់លានដុល្លារនេះ ដូច្នេះតិចជាងតួលេខរបស់ Helfferich ឆ្ងាយណាស់។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ប្រហែល 10% អាចត្រូវបានបន្ថែមទៅលើចំនួនទឹកប្រាក់នេះ យោងទៅតាមបទពិសោធន៍ សម្រាប់ទ្រព្យសម្បត្តិតូចៗដែលមិនជាប់ពន្ធស្របច្បាប់ និងប្រហែលចំនួនស្មើគ្នាសម្រាប់ "ទុនបំរុងស្ងាត់ "។

ក្នុងករណីណាក៏ដោយ វាហាក់ដូចជាខ្ញុំមានសុទិដ្ឋិនិយមខ្លាំងពេកក្នុងការនិយាយអំពីទ្រព្យសម្បត្តិជាតិជាង 250 ពាន់លាន។ ប៉ុន្តែសូម្បីតែចំនួននេះក៏មានសារៈសំខាន់តិចតួចដែរ។ រឿងត្រឹមត្រូវបំផុតគឺការផ្តាច់ខ្លួនចេញពីគំនិតនៃទ្រព្យសម្បត្តិជាតិដែលអាចយល់បានតាមលេខ ហើយជ្រៀតចូលទៅក្នុងការទទួលស្គាល់ថាទ្រព្យសម្បត្តិជាតិរកឃើញការបញ្ចេញមតិរបស់វាទាំងស្រុងនៅក្នុងសក្តានុពលការងារផ្លូវចិត្ត និងរាងកាយរបស់ប្រជាជាតិទាំងមូល ហើយដូច្នេះជាកម្មសិទ្ធិរបស់លំដាប់នៃទំហំដែលមិនមានទំនាក់ទំនងជាមួយគំនិតតូចចង្អៀតនៃដើមទុន។ ជាការពិតណាស់ យើងនៅតែត្រូវតែឃើញប្រភពទ្រព្យសម្បត្តិជាតិបន្ថែមទៀតនៅក្នុងវត្តមាននៃធនធានរ៉ែ ទ្រព្យសម្បត្តិនៃព្រៃឈើ និងដីមានជីជាតិ ប៉ុន្តែរបស់ទាំងនេះក៏មិនអាចយល់បានតាមលេខដែរ ព្រោះតម្លៃរបស់វាប្រែប្រួលរវាងសូន្យ និងគ្មានកំណត់ អាស្រ័យលើថាតើធនធានរ៉ែមិនទាន់ត្រូវបានកេងប្រវ័ញ្ច ឬផ្អែកលើរបាយការណ៍ភូគព្ភសាស្ត្រ អាចត្រូវបានរាប់បញ្ចូលសម្រាប់ធ្យូងថ្មរាប់ពាន់លានតោន និង

ជាដើម។

ចូរកុំភ្លេចថា ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ពិតជាប្រទេសក្រីក្រមួយ។ ក្នុងចំណោមប្រទេសដែលមានសិទ្ធិផ្តាច់មុខ វាស្ទើរតែគ្មានអ្វីទាំងអស់។ ទាក់ទងនឹងធនធានរ៉ែដ៏សម្បូរបែប វាឈរនៅឆ្ងាយពីប្រទេសជិតខាងភាគច្រើនរបស់ខ្លួន ដោយមិននិយាយពីធនធានរ៉ែដែលមិនអាចប្រៀបផ្ទឹមបាននៃចក្រភពចិន ឥណ្ឌា និងអាមេរិក។ ទាក់ទងនឹងជីជាតិដី វាខ្វះខាតច្រើនបើប្រៀបធៀបទៅនឹងវាលស្រែដ៏មានពរនៃដីខ្មៅរបស់រុស្ស៊ី និងបើប្រៀបធៀបទៅនឹងដីដែលមានផលិតភាពខ្ពស់នៃតំបន់ត្រូពិច និងតំបន់ត្រូពិច។ ដូច្នេះ នៅទីបញ្ចប់ យើងតែងតែមានតែសក្តានុពល និងឆន្ទៈរបស់ប្រជាជនយើងក្នុងការធ្វើការ ក៏ដូចជាភាពអាចរកបាននៃការងារគ្រប់គ្រាន់ ហើយយើងត្រូវតែយល់យ៉ាងច្បាស់ថា នៅក្នុងស្ថានភាពនេះ មិនអាចនិយាយអំពីបំណុលដែលមានសុវត្ថិភាព ឬទ្រព្យបញ្ចាំសម្រាប់ឧបករណ៍បំណុលរបស់យើងបានទេ...

5 “ទុនបម្រុងស្ងាត់ៗ” គឺជាលទ្ធផលនៃការប៉ាន់ស្មានតម្លៃវិជ្ជមានទាបពេក និងការប៉ាន់ស្មានតម្លៃអវិជ្ជមានលើសលប់នៅក្នុងគណនេយ្យ ដូច្នេះ ដូចជាការបង្កើតរូបរាងនៃទ្រព្យសម្បត្តិសុទ្ធទាបបំផុតតាមដែលអាចធ្វើទៅបាន។

Machine Translated by Google

មិនថាមូលបត្រសង្គ្រាមដែលមានការប្រាក់ ឬក្រដាសប្រាក់ Reich ដែលមិនមានការប្រាក់ទេ នៅពីក្រោយពួកវាមានតែសក្តានុពលពន្ធរបស់ប្រជាជនទាំងមូលប៉ុណ្ណោះ - ហើយតើសក្តានុពលពន្ធអ្វីក្រៅពីមុខងារនៃកម្លាំងពលកម្មរបស់ប្រជាជនសរុបដែលកំពុងធ្វើការ?

卐卐卐卐卐

ឥឡូវនេះ យើងត្រូវតែបញ្ជាក់ឱ្យច្បាស់អំពីសំណួរស្មុគស្មាញពាក់ព័ន្ធមួយទៀត ហើយជាការពិតណាស់ ធាតុសំខាន់ៗនៃប្រភពចំណូល និងចំណាយរបស់រដ្ឋយើង។ មានភាពផ្ទុយគ្នាគួរឱ្យកត់សម្គាល់រវាងលំហដ៏ធំទូលាយដែលការព្រួយបារម្ភអំពីការរកលុយកាន់កាប់ក្នុងជីវិតឯកជនរបស់យើង និងការយកចិត្តទុកដាក់ដែលយើងផ្តល់ទៅឱ្យសំណួរធំៗនៃការគ្រប់គ្រងហិរញ្ញវត្ថុរបស់រដ្ឋរបស់យើង ហើយយ៉ាងណាក៏ដោយ រវាងសេដ្ឋកិច្ចបុគ្គល និងសេដ្ឋកិច្ចជាតិ មិនមានភាពខុសគ្នាសំខាន់អ្វីទាំងអស់។

ធាតុចូលសំខាន់ៗសម្រាប់ចំណូលរដ្ឋគឺ៖ ទីមួយ ប្រាក់ចំណេញសុទ្ធរបស់ការិយាល័យប្រៃសណីយ៍ និងផ្លូវដែក; ទីពីរ ប្រាក់ចំណេញរបស់អណ្តូងរ៉ែ រដ្ឋបាលព្រៃឈើ និងសហគ្រាសរដ្ឋផ្សេងទៀត; ទីបី ពន្ធផ្លូវថ្នល់ និងពន្ធប្រយោល; ទីបួន ពន្ធផ្ទាល់។

ដើម្បីកុំឱ្យមានការពិភាក្សាទ្រឹស្តីសុទ្ធសាធនៅក្នុងសំណួរជាក់ស្តែងបែបនេះ ខ្ញុំចង់បញ្ជាក់អំពីធាតុចូលនីមួយៗពីថវិការដ្ឋបាវ៉ារៀនឆ្នាំ 1911 តាមលំដាប់លំដោយរបស់វា។ ប្រៃសណីយ៍ ទូរលេខ និងផ្លូវដែកបាននាំមកនូវប្រាក់ចំណូល 120 លាន; ព្រៃឈើ រ៉ែ។ល។ ប្រហែល 40 លាន; ពន្ធប្រយោល 53 លាន; ពន្ធផ្ទាល់ 60 លាន។ ប្រាក់ចំណូលបន្ថែម 67 លានបានមកពីពន្ធត្រា ថ្លៃសេវា ពន្ធមរតក ពន្ធដីធ្លី ការផ្ទេរប្រាក់ចំណូលពីរាជវង្ស និងអ្វីៗផ្សេងទៀត។

ចុះចំពោះការចំណាយវិញ? យើងឃើញនៅទីនេះដំបូងគេគឺការទូទាត់ការប្រាក់លើបំណុលរដ្ឋ រួមទាំងបំណុលផ្លូវដែកចំនួន ៨៥ លានដុល្លារ។ សម្រាប់រាជវង្សចំនួន ៥ លានដុល្លារ; ការគ្រប់គ្រងយុត្តិធម៌ចំនួន ២៧ លានដុល្លារ; ការគ្រប់គ្រងផ្ទៃក្នុងចំនួន ៤០ លានដុល្លារ; ព្រះវិហារ និងសាលារៀនចំនួន ៥១ លានដុល្លារ; ការគ្រប់គ្រងហិរញ្ញវត្ថុចំនួន ១៣ លានដុល្លារ; ការចំណាយសម្រាប់គោលបំណងទាក់ទងនឹងរបបរាជានិយមចំនួន ៥០ លានដុល្លារ; ប្រាក់សោធននិវត្តន៍ចំនួន ៣៦ លានដុល្លារ។ ការចំណាយផ្សេងៗចំនួន ៥ លានដុល្លារ។ កាលពីពេលនោះ នៅក្នុងឆ្នាំហិរញ្ញវត្ថុដ៏ល្អនេះរបស់រដ្ឋបាវ៉ារៀន ថវិកាប្រចាំឆ្នាំបានបន្សល់ទុកអតិរេកចំណូលចំនួន ២៧ លានដុល្លារ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅក្នុងវិសាលភាពនៃការគិតរបស់យើង មានតែការចំណាយទាំងនោះដែលទាក់ទងនឹងយើងប៉ុណ្ណោះ ដែលអាចត្រូវបានលុបចោលតាមរយៈការលុបបំបាត់ទាសភាពការប្រាក់។ នៅទីនេះ ការបង់ការប្រាក់លើបំណុលរដ្ឋស្ថិតនៅលំដាប់ទីមួយដោយធម្មជាតិនៅ 85 លានម៉ាក។ បន្ថែមពីលើនោះ ផ្នែកធំបំផុតនៃការទូទាត់របស់យើងសម្រាប់ការគ្រប់គ្រងហិរញ្ញវត្ថុនៅប្រហែល 10 លាន។ លើសពីនេះ ផ្នែកធំនៃការទូទាត់សម្រាប់គោលបំណងទាក់ទងនឹង Reich ដែលក្នុងនោះយើងបន្ថែមពាក់កណ្តាល 25 លាន និងចុងក្រោយ 5 លានជាការទូទាត់សម្រាប់រាជវង្សឥឡូវនេះបានបាត់ទៅហើយ៖ សរុបចំនួន 125 លាន។

ការបាត់ខ្លួននៃធាតុទាំងនេះមានន័យថាលទ្ធភាពនៃការលះបង់ការដាក់ ពន្ធផ្ទាល់ និងដោយប្រយោលទាំងអស់ ដែលដូចដែលយើងបានឃើញ បាននាំមកនូវ 53 លាន និង 60 លានម៉ាក សរុបចំនួន 113 លានម៉ាក!

ឥឡូវនេះ យើងមិនមានមតិអ្វីទាំងអស់ថា មនុស្សម្នាក់គួរតែលុបចោលពន្ធផ្ទាល់ និងពន្ធប្រយោលទាំងស្រុងនោះទេ។ ដោយមិនសង្ស័យ ក្នុងដែនកំណត់សមហេតុផល ពួកគេបម្រើឱ្យអប់រំ ម្យ៉ាងវិញទៀត ដើម្បីគ្រប់គ្រង។ វាពិតជាមិនលើសពីភាពត្រឹមត្រូវ និងយុត្តិធម៌ទេ ដែលប្រាក់ចំណេញពីទ្រព្យសម្បត្តិដែលកាន់កាប់ដោយសេរី និងច្បាស់លាស់ នៅតែជាកម្មវត្ថុនៃពន្ធកម្រិតមធ្យម ដោយសារតែរដ្ឋក៏ត្រូវតែរក្សាភាពជាម្ចាស់កម្មសិទ្ធិដោយសុវត្ថិភាពជាមួយភ្នាក់ងារប៉ូលីសរបស់ខ្លួនផងដែរ។ វាហាក់ដូចជាការគួរសមដែរ ដែលពាណិជ្ជកម្ម និងឧស្សាហកម្មត្រូវបានទាមទារឱ្យធ្វើការរួមចំណែកពន្ធដែលត្រូវគ្នាទៅនឹងប្រាក់ចំណេញការងាររបស់ពួកគេ ដោយសារតែរដ្ឋក៏ត្រូវយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះការថែរក្សា និងការអភិវឌ្ឍផ្លូវពាណិជ្ជកម្មសាធារណៈសម្រាប់ពួកគេផងដែរ។ ពន្ធបោះឆ្នោតអប្បបរមាដែលត្រូវគ្នាសម្រាប់ពលរដ្ឋគ្រប់រូបដែលមានសិទ្ធិបោះឆ្នោតក៏ជា...

Machine Translated by Google

តម្រូវការនៃភាពយុត្តិធម៌ ព្រោះការយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះសន្តិសុខរបស់បុគ្គល និងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់ក៏ត្រូវបានទាមទារពីរដ្ឋផងដែរ។

នៅក្នុងវិស័យពន្ធប្រយោល ការពង្រីកយ៉ាងខ្លាំងនៃពន្ធលើទំនិញប្រណីតសុទ្ធទាំងអស់មានឥទ្ធិពលបទប្បញ្ញត្តិក្នុងន័យល្អបំផុត ខណៈពេលដែលស្បៀងអាហារសាមញ្ញៗ និងតម្រូវការចាំបាច់ទាំងអស់របស់ប្រជាជនគួរតែត្រូវបានរក្សាឱ្យនៅដាច់ដោយឡែកពីពន្ធ!

លទ្ធផលនៃគោលនយោបាយពន្ធដារបែបនេះនឹងត្រូវបានរកឃើញតិចជាងនៅក្នុងប្រាក់ចំណូលខ្ពស់ - ដែលមិនអាចមានការពិភាក្សាអំពីរឿងនេះបានទេ ព្រោះសម្រាប់ប្រជាជនមួយចំនួនធំ ការយកពន្ធមិនគួរជាបន្ទុកពិតប្រាកដនោះទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែជាការរំលឹកថា បុគ្គលនោះមិនត្រឹមតែជាខ្ទឹមសារបុគ្គលប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ជាពលរដ្ឋរបស់រដ្ឋផងដែរ ហើយក្រៅពីសិទ្ធិពលរដ្ឋ គាត់ក៏មានកាតព្វកិច្ចស៊ីវិលផងដែរ។

ចំណូលពន្ធគួរតែមិនសូវចាំបាច់សម្រាប់ការសងបំណុលរបស់អាជីវកម្មដែលគ្រប់គ្រងដោយរដ្ឋ ដែលប្រាក់ចំណេញសុទ្ធរបស់ពួកគេ ដូចដែលយើងបានឃើញ គ្រប់គ្រាន់ដើម្បីគ្របដណ្តប់លើការចំណាយធម្មតារបស់រដ្ឋសម្រាប់សាលារៀន សាកលវិទ្យាល័យ ការគ្រប់គ្រងយុត្តិធម៌ រដ្ឋបាលផ្ទៃក្នុង។ល។ ចំណូលពន្ធគួរតែត្រូវបានប្រើប្រាស់ដើម្បីជំរុញកិច្ចការវប្បធម៌ពិសេសរបស់រដ្ឋ ដែលធនធានគ្រប់គ្រាន់មិនដែលមាននៅក្នុងវិសាលភាពនៃថវិការដ្ឋធម្មតា។ នៅទីនេះ ខ្ញុំកំពុងគិតជាចម្បងអំពីមណ្ឌលកុមារកំព្រា វិទ្យាស្ថានសម្រាប់ជនពិការភ្នែក និងជនពិការ មជ្ឈមណ្ឌលថែទាំកុមារ ការថែទាំម្តាយដែលមានផ្ទៃពោះ ការប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងជំងឺរបេង គ្រឿងស្រវឹង និងជំងឺកាមរោគ និងការសាងសង់ទីក្រុងសួនច្បារ និងការតាំងទីលំនៅ ជាពិសេសសម្រាប់ការស្នាក់នៅ និងការថែទាំមនុស្សធម៌របស់ជនពិការដែលរងគ្រោះដោយសង្គ្រាមរបស់យើង។

卐卐卐卐卐

ទស្សនៈរបស់យើងកាន់តែទូលំទូលាយ។ យើងឃើញដីព្រហ្មចារី។ តើការលុបបំបាត់ទាសភាពការប្រាក់មានន័យថាការលុបចោលពន្ធទាំងអស់ដែរឬទេ? វាមានន័យថា ប្រសិនបើយើងបានចេញពីការតស៊ូដ៏ធំសម្បើមនេះក្នុងនាមជាប្រជាជនដែលទទួលបានជ័យជម្នះ។ ដូចដែលមានស្រាប់ ចូរយើងកុំអបអរសាទរលឿនពេក។ បន្ទុកដែលដាក់លើយើងដោយសត្រូវរបស់យើងនឹងធ្វើឱ្យប្រាកដថាយើងមិនធ្វើដូច្នោះទេ។ ប៉ុន្តែក្នុងករណីណាក៏ដោយ យើងឃើញដីព្រហ្មចារីដោយផ្អែកលើឧទាហរណ៍សាមញ្ញនៃថវិការដ្ឋបាវ៉ារៀនរបស់យើងដែលយើងទើបតែប្រើ...

ជាទូទៅ យើងរកឃើញទំនាក់ទំនងស្រដៀងគ្នានេះនៅក្នុងរដ្ឋសហព័ន្ធអាល្លឺម៉ង់ដទៃទៀត ហើយវាមិនច្រើនពេកទេក្នុងការនិយាយថា ពីអតិរេកនៃអាជីវកម្មដែលគ្រប់គ្រងដោយរដ្ឋ ផ្លូវដែក ប្រៃសណីយ៍ ទូរលេខ ព្រៃឈើ រ៉ែ និងផ្សេងៗទៀត ការចំណាយរបស់រដ្ឋទាំងអស់សម្រាប់ការគ្រប់គ្រងយុត្តិធម៌ទាំងមូល សម្រាប់រដ្ឋបាលផ្ទៃក្នុងទាំងអស់ រួមទាំងគម្រោងសាងសង់របស់រដ្ឋ ការចំណាយទាំងអស់សម្រាប់សាលារៀន និងសាកលវិទ្យាល័យ ក៏ដូចជាសម្រាប់គោលបំណងវប្បធម៌ អាចត្រូវបានគ្របដណ្តប់ដោយគ្មានការលំបាក។ ដូច្នេះ វាជាលក្ខខណ្ឌដ៏ល្អឥតខ្ចោះមួយ។

ហេតុអ្វីបានជាមិនដូច្នោះ? ការប្រាក់បានលួចចូលមក។ ដោយសារតែការបង់ការប្រាក់ ស្បៀងអាហាររបស់ប្រជាជនកាន់តែថ្លៃ។ ដោយសារតែការប្រាក់ ស្ករ និងអំបិល ស្រាបៀរ និងស្រា ឈើគូស និងថ្នាំជក់ និងរបស់របរចាំបាច់ប្រចាំថ្ងៃរាប់មិនអស់ផ្សេងទៀត សុទ្ធតែជាប់ពន្ធប្រយោល។

ដោយសារតែការប្រាក់ ពន្ធផ្ទាល់ត្រូវតែត្រូវបានដំឡើង ដែលត្រូវបានបែងចែកជាពន្ធដីធ្លីដែលត្រូវបានផ្ទេរក្នុងទម្រង់ជាតម្លៃខ្ពស់សម្រាប់គ្រាប់ធញ្ញជាតិ ពន្ធផ្ទះដែលជំរុញឱ្យថ្លៃជួលកើនឡើង ពន្ធអាជីវកម្មដែល ...

បន្ទុកការងារផលិតភាព ពន្ធលើប្រាក់ចំណូលដែលធ្វើឱ្យកម្រិតជីវភាពរបស់មន្ត្រីរាជការ និងប្រជាជនដែលមានប្រាក់ខែថេរធ្លាក់ចុះយ៉ាងខ្លាំង ហើយចុងក្រោយនៅទីបញ្ចប់ ដោយមានការឲ្យតិចតួច ប៉ុន្តែមិនឆ្អែតឆ្អន់ក្នុងការទទួលយក ដើមទុនប្រាក់កម្ចីបង់ពន្ធលើភាគលាភដើមទុន។ យោងតាមការប្រកាសពន្ធឆ្នាំ 1911 ក្នុងចំណោមភាគលាភដើមទុនចំនួន 253 លានដែលទទួលបាននៅរដ្ឋបាវ៉ារៀ ទាំងអស់ 8.1 លានត្រូវបានបង់ជាពន្ធរដ្ឋ។

យើងបានឃើញថា ភាគលាភដើមទុនទាំងអស់ ការប្រាក់ទាំងអស់លើដើមទុន ទីបំផុតត្រូវតែលើកឡើងតាមរយៈកម្លាំងពលកម្មរបស់ប្រជាជនទាំងមូល។ យើងបានឃើញថា ការទូទាត់ការប្រាក់លើបំណុលសាធារណៈ

Machine Translated by Google

បង្កើតបានជាធាតុចូលធំបំផុតនៅក្នុងថវិការដ្ឋរបស់យើង ហើយយើងបានឃើញថា អ្នកដែលមានកាតព្វកិច្ចបង់ពន្ធលើការបង់ការប្រាក់ រួមចំណែកតិចតួចបំផុតចំពោះចំណូលរដ្ឋ។

ទាក់ទងនឹងទំហំដែលទាក់ទង មូលធននិយមបានបង់ពន្ធផ្ទាល់ចំនួន 8 លានក្នុងចំណោមពន្ធសរុបចំនួន 60 លាន ដែលស្មើនឹងមួយភាគប្រាំបីទៅមួយភាគប្រាំមួយនៃពន្ធរដ្ឋផ្ទាល់ដែលបានបង់នៅបាវ៉ារៀក្នុងឆ្នាំ 1911។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ពន្ធផ្ទាល់មានត្រឹមតែប្រហែលមួយភាគប្រាំនៃប្រាក់ចំណូលរដ្ឋសរុបប៉ុណ្ណោះ។ ដូច្នេះ ប្រាក់កម្ចី-មូលធនរួមចំណែកត្រឹមតែប្រហែលមួយភាគសាមសិបទៅសែសិបប្រាំបីនៃចំណែកសរុបរបស់រដ្ឋប៉ុណ្ណោះ។

មិនគួរបដិសេធទេថា ច្បាប់ពន្ធដារក្នុងអំឡុងសង្គ្រាម ជាពិសេសក្នុងរយៈពេលប៉ុន្មានឆ្នាំចុងក្រោយនេះ បានងាកទៅរកពន្ធកាន់តែខ្លាំងលើភាគលាភមូលធន ប៉ុន្តែការយកពន្ធដោយប្រយោលកាន់តែខ្លាំងបានរក្សាល្បឿនរបស់វាបានច្រើន ឬតិច ដូច្នេះទំហំដែលទាក់ទងស្ទើរតែមិនមានការផ្លាស់ប្តូរទេ។

រូបភាពនេះក្លាយជារឿងអាក្រក់នៅពេលដែលយើងពិចារណាលើថវិការបស់ Reich។ នៅទីនេះសមាមាត្រនៅក្នុងខ្លួនវាគឺមិនសូវអំណោយផលទេ។ Reich មិនមានប្រភពពន្ធដូចគ្នានឹងរដ្ឋសហព័ន្ធនីមួយៗទេ។ ពន្ធផ្ទាល់ត្រូវបានរក្សាទុកសម្រាប់រដ្ឋសហព័ន្ធ។ សហគ្រាសរបស់ Reich ត្រូវបានកំណត់ចំពោះការិយាល័យប្រៃសណីយ៍ និងផ្លូវដែករបស់ Reich (ចំណាំថានេះមិនរាប់បញ្ចូលផ្លូវដែករដ្ឋ Prussian ទេ) ហើយជាលទ្ធផលមានតែការបង់ពន្ធផ្លូវថ្នល់ និងពន្ធប្រយោលប៉ុណ្ណោះដែលនៅសល់។

លំដាប់លំដោយនៃប្រភពចំណូលរបស់ Reich (សូមមើល Statistisches Jahrbuch für das Deutsche Reich សម្រាប់ឆ្នាំ 1917 និង 1918) គឺនៅឆ្នាំ 1915 ពន្ធប្រយោលចំនួន 1 ពាន់លាន ចំណូលពិសេសចំនួន 0.8 ពាន់លាន (វិភាគទានសង្គ្រាម ថ្លៃសេវា) និងផ្សេងៗទៀត។ នៅទីនេះក៏ដូចគ្នាដែរ។ ច្រើនជាងមួយភាគបី ឬ 1.3 ពាន់លានដើម្បីឲ្យជាក់លាក់ ត្រូវបានលេបត្របាក់រួចហើយនៅឆ្នាំ 1915 ដោយការទូទាត់ការប្រាក់លើបំណុលរបស់ Reich។ នៅទីនេះក៏ដូចគ្នាដែរ ដើមទុនប្រាក់កម្ចីបានរុញច្រានចូលមកម្តងទៀត។ នៅទីនេះក៏ដូចគ្នាដែរ វាទាមទារពន្ធផ្ទាល់ទាំងអស់ដើម្បីបំពេញវា។ ស្ករបង់ 163 លាន អំបិល 61 លាន ស្រាបៀរ 128 លាន ថ្នាំជក់ ស្រាសំប៉ាញ ស្រាសំប៉ាញ ប្រេងឥន្ធនៈចង្កៀង ឈើគូស សន្លឹកបៀ និងរបស់របររាប់មិនអស់ផ្សេងទៀតត្រូវបង់ពន្ធ ដើម្បីប្រមូលបានមួយពាន់លានម៉ាក ដែលបន្ទាប់មកហូរចូលទៅក្នុងហោប៉ៅរបស់មូលធននិយមទាំងស្រុង។

សព្វថ្ងៃនេះ របៀបបង់ការប្រាក់លើបំណុលរបស់ Reich គឺជារឿងស្មុគស្មាញមួយ។ ការបង់ការប្រាក់តែមួយមុខលេបត្របាក់ 8 ពាន់លាន [ជារៀងរាល់ឆ្នាំ] ដោយផ្អែកលើមូលបត្រសង្គ្រាមចំនួន 100 ពាន់លានបូករួមទាំងឥណទានសង្គ្រាមផ្សេងទៀត។ ប្រាក់ចំណូលពីការិយាល័យប្រៃសណីយ៍ និងផ្លូវដែកស្ទើរតែមិនអាចកើនឡើងបន្ថែមទៀតបានទេ។ ការកើនឡើងបន្ថែមទៀតនៃការបង់ពន្ធស្ទើរតែមិនអាចអត់ឱនបានទេ។ ដូច្នេះ ប្រហែលជាមានតែការកើនឡើងពន្ធប្រយោលប្រាំឬដប់ដងប៉ុណ្ណោះដែលនៅសល់ - មិនអាចទៅរួច! - ឬការយល់ដឹងយ៉ាងច្បាស់ថា មានតែការលុបបំបាត់ទាសភាពនៃការប្រាក់លើប្រាក់ប៉ុណ្ណោះដែលអាចនាំមកនូវសេចក្តីសង្គ្រោះដល់យើង។ ការបោកបញ្ឆោតខ្លួនឯងយ៉ាងខ្លាំងគឺជាអ្វីដែលសេដ្ឋកិច្ចមូលបត្រសង្គ្រាមទាំងមូលមាន។ ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់បានខ្ចីប្រាក់មួយរយពាន់លានពីខ្លួនសម្រាប់សង្គ្រាមរបស់ខ្លួន។ សម្រាប់រឿងនោះ វាបានសន្យាថានឹងផ្តល់ការប្រាក់ចំនួន 5 ពាន់លានដល់ខ្លួន។ ដូច្នេះ វាត្រូវតែបង់ពន្ធចំនួន 5 ពាន់លាន។ អត្ថប្រយោជន៍ទាំងអស់គឺទៅអ្នកមូលធននិយមដ៏ធំ ដែលទាញយកភាគលាភដើមទុនច្រើន ដែលគាត់មិនអាចប្រើប្រាស់វាអស់បានទេ ហើយមានតែភាគរយតិចតួចប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានដកចេញតាមរយៈពន្ធលើភាគលាភដើមទុន ដូចដែលយើងបានឃើញ។

卍卍卍卍卍

ខ្ញុំសង្ឃឹមថាឥឡូវនេះ តាមរយៈចំណុចសំខាន់ៗនៃបទបង្ហាញរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំបានបំបាត់ការភ័យខ្លាចដែលអាចយល់បាន ដែលអ្នកអានជាច្រើនអាចមានចំពោះការបាត់បង់ប្រាក់ចំណូលពីការប្រាក់ពីវិញ្ញាបនបត្រដ៏ស្រស់ស្អាតរបស់ពួកគេ។ សូមឱ្យវាត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងសង្ខេបជាមួយនឹងឧទាហរណ៍មួយថា សេដ្ឋកិច្ចការប្រាក់ទាំងមូលគឺជាការបោកបញ្ឆោតខ្លួនឯងដ៏ធំមួយ ហើយរួមជាមួយនឹងនោះ ខ្ញុំចង់ពិនិត្យមើលកម្រិតខ្ពស់នៃប្រាក់ចំណូលវណ្ណៈកណ្តាលដ៏រឹងមាំ។

សន្មតថាមេគ្រួសារមានប្រាក់ចំណូលពីកម្លាំងពលកម្មចំនួន 10,000 ម៉ាក្ស ហើយលើសពីនេះទៀត 5000 ម៉ាក្សទៀតពីភាគលាភមូលធន។ ដំបូងឡើយ ប្រហែល 1500 ម៉ាក្សនៃចំនួននេះនឹងត្រូវបង់ជាពន្ធផ្ទាល់។ បន្ទាប់មកយ៉ាងហោចណាស់ 1000-1200 ម៉ាក្សក្នុងទម្រង់ជាថ្លៃជួលខ្ពស់នឹងត្រូវបានបង់។

Machine Translated by Google

ត្រូវបានដកហូតសម្រាប់ការប្រាក់ជារៀងរហូត។ 1000 សញ្ញាសម្គាល់ផ្សេងទៀតទំនងជាត្រូវបានបង្ហូរចេញក្នុងទម្រង់ជាពន្ធប្រយោលសម្រាប់គ្រួសារដែលមានសមាជិកប្រាំឬប្រាំមួយនាក់ ហើយឥឡូវនេះគេដឹងហើយថាមិនមានអ្វីច្រើនដែលនៅសល់នៃភាគលាភមូលធនដ៏គួរឱ្យស្រឡាញ់ដែលអ្នកមូលធនខ្នាតតូច និងមធ្យមទទួលបានក្រោមអត្រាពន្ធដ៏រីករាយនៃឆ្នាំមុនៗនោះទេ។ ជាការពិតណាស់ សព្វថ្ងៃនេះលែងមានការនិយាយអំពី "អតិរេក" ទៀតហើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ ប្រសិនបើយើងពិនិត្យមើលដោយខ្លួនឯងនៅថ្ងៃនេះនូវសំណើពន្ធដ៏អស្ចារ្យបច្ចុប្បន្ន ប្រាក់ចំណូលកាន់តែច្រើនពីកម្លាំងពលកម្មទំនងជានឹងត្រូវយកពន្ធចេញ។

ជាធម្មតា ស្ថានភាពហាក់ដូចជាខុសគ្នាទាំងស្រុងសម្រាប់អ្នកមូលធននិយមដ៏ធំ ដែលឧទាហរណ៍ ប្រមូលបានត្រឹមតែ 1 លានជាភាគលាភមូលធនប៉ុណ្ណោះ។ (មនុស្សបែបនេះមានច្រើនគួរសមនៅក្នុងប្រទេសអាល្លឺម៉ង់សព្វថ្ងៃនេះ។) ក្នុងចំណោមពន្ធលើភាគលាភមូលធន បុរសដែលមានសំណាងនេះបង់ច្រើនបំផុត 50-60 ពាន់ម៉ាក។ ក្នុងចំណោមពន្ធប្រយោល គាត់ក៏មិនបង់ច្រើនជាងឪពុកគ្រួសារនៃឧទាហរណ៍មុនដែរ។ យ៉ាងណាមិញ តាមថវិការបស់គាត់ គាត់នៅតែអាចរស់នៅបានស្រួលជាមួយនឹង 40-50 ពាន់ម៉ាក សូម្បីតែនៅក្នុងសម័យកាលថ្លៃបច្ចុប្បន្នក៏ដោយ។ ប្រសិនបើមានសាច់ប្រាក់ប្រហែល 900,000 ម៉ាកនៅសល់សម្រាប់គាត់ សម្រាប់ប្រាក់នោះជាមួយនឹងការប្រាក់ 5% លើប្រាក់កម្ចី គាត់នឹងទទួលបាន 45,000 ម៉ាកទៀតនៅឆ្នាំក្រោយ ហើយតាមច្បាប់ គាត់ត្រូវចំណាយលើប្រជាជនដែលកំពុងធ្វើការ។

អ្នកចូលនិវត្តន៍តូចតាចដែលរស់នៅតែលើផលប្រយោជន៍របស់ខ្លួន ច្បាស់ជានឹងត្រូវរងគ្រោះថ្នាក់។ ប្រសិនបើគាត់អាចធ្វើការបាន នោះគាត់ត្រូវតែសម្រេចចិត្តរកប្រាក់ចំណូលពីកម្លាំងពលកម្ម។ ជាមួយនឹងការនោះ គាត់មានទីតាំងល្អជាងសមមិត្តរាប់លាននាក់របស់គាត់ ដែលគ្មានអ្វីក្រៅពីសក្តានុពលការងាររាងកាយ ឬផ្លូវចិត្ត។ ប្រសិនបើគាត់មិនចង់បានរឿងនោះទេ គាត់ត្រូវតែស៊ីទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់។ នៅទីបំផុត គាត់មានរយៈពេល 20 ឆ្នាំដើម្បីស៊ីវាម្តងហើយម្តងទៀត ប្រសិនបើគាត់បន្តប្រើប្រាស់ប្រាក់ប្រចាំឆ្នាំដែលគាត់ទទួលបានក្នុងអត្រាការប្រាក់ 5%។ ចំពោះអ្នកដែលមិនមានលទ្ធភាពធ្វើការ ឬចុះខ្សោយដោយសារជំងឺ ឬអាយុ ជាក់ស្តែង ជីវភាពសមរម្យត្រូវតែរៀបចំតាមរយៈការអភិវឌ្ឍសុខុមាលភាពសង្គមសម្រាប់គ្រប់ផ្នែកនៃប្រជាជន។

ខ្ញុំស្រមៃមើលសុខុមាលភាពសង្គមដូចខាងក្រោម៖

ចូរយើងសន្មតថា ស្ត្រីចំណាស់ម្នាក់ ដែលជាស្ត្រីមេម៉ាយ ដែលរហូតមកដល់ពេលនេះត្រូវរស់នៅដោយការប្រាក់ពីការវិនិយោគដើមទុនចំនួន 60,000 ម៉ាក្ស តាមរយៈការលុបបំបាត់ទាសភាពការប្រាក់ដែលបានប្រកាសស្របច្បាប់ ត្រូវបានដកហូតប្រភពចំណូលរបស់គាត់។ នៅទីនេះ តាមរយៈការពង្រីកប្រព័ន្ធប្រាក់សោធននិវត្តន៍យ៉ាងទូលំទូលាយ ឱកាសនឹងត្រូវបានផ្តល់ដល់បុគ្គលដែលបានរៀបរាប់ខាងលើដើម្បីទទួលបានប្រាក់សោធននិវត្តន៍ដែលត្រូវគ្នានឹងដើមទុនរបស់គាត់ ដែលប្រាក់សោធននិវត្តន៍ប្រចាំឆ្នាំអាចត្រូវបានបង្កើនទាក់ទងទៅនឹងទិន្នផលការប្រាក់ពីមុន ដើម្បីផ្តល់សំណងជាក់លាក់សម្រាប់តម្លៃប្រាក់ដែលថយចុះសូម្បីតែដល់រង្វង់មនុស្សនេះ។ ដូច្នេះ ជាឧទាហរណ៍ ជាថ្នូរនឹងការប្រគល់ 60,000 ម៉ាក្ស ជាឧបករណ៍បំណុលរបស់ Reich របស់រដ្ឋ ឬក្នុងមូលបត្របំណុលដែលមានការធានារ៉ាប់រង ប្រាក់សោធននិវត្តន៍ពេញមួយជីវិតប្រចាំឆ្នាំចំនួន 4000 ម៉ាក្ស អាចត្រូវបានផ្តល់ឱ្យ។ ប្រសិនបើស្ត្រីមេម៉ាយមានកូន ហើយនាងចង់ផ្តល់ផ្នែកមួយនៃទ្រព្យសម្បត្តិដល់ពួកគេ នោះវាអាចត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យនាងថា មានតែ 40,000 ម៉ាក្សប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានប្តូរទៅជាប្រាក់សោធននិវត្តន៍ ខណៈពេលដែល 20,000 ដែលនៅសល់នឹងត្រូវបានរក្សាទុកសម្រាប់កុមារ។ ក្នុងចំណោម ៤០,០០០ ពិន្ទុ អាស្រ័យលើអាយុរបស់អ្នកដាក់ពាក្យស្នើសុំប្រាក់សោធននិវត្តន៍ រហូតដល់ ១/១២ នៃដើមទុនដែលទទួលបានអាចត្រូវបានផ្តល់ឱ្យជារៀងរាល់ឆ្នាំ។ លើសពីនេះ សូមកត់សម្គាល់នៅទីនេះផងដែរថា ជាមួយនឹងការបញ្ឈប់ពន្ធគយដែលគាបសង្កត់ ដែលជាលទ្ធផលនៃការលុបបំបាត់ទាសភាពការប្រាក់ ថ្លៃដើមនៃការរស់នៅរបស់ស្ត្រីមេម៉ាយនឹងត្រូវបានកាត់បន្ថយគួរឱ្យកត់សម្គាល់។

វានឹងលើសពីវិសាលភាពនៃអត្ថបទនេះយ៉ាងខ្លាំង ដើម្បីពិនិត្យឱ្យបានលម្អិតអំពីផលប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ស្រទាប់នីមួយៗនៃចំនួនប្រជាជន។ ការទាមទារបដិវត្តន៍បែបនេះមិនអាចនិយាយអំពីផលប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនបានទេ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅពេលដែលគំនិតនេះចាប់ផ្តើមមានប្រសិទ្ធភាព គេនឹងឃើញថា ផលវិបាកសុខភាពផ្ទាល់ខ្លួនផ្តល់អត្ថប្រយោជន៍ដល់បុគ្គលគ្រប់រូបនៅទីបញ្ចប់។

ដោយសារបញ្ហាដែលបានញែកចេញរួចហើយខាងលើ អំពីរបៀបសម្រេចបាននូវការរួចផុតពីការប្រាក់លើមូលបត្រសង្គ្រាម ខ្ញុំបានព្យាយាមបញ្ជាក់ឲ្យច្បាស់រួចហើយថា មូលធននិយមតូចៗ — ដែលខ្ញុំចង់សំដៅទៅលើមនុស្សរាប់រយពាន់នាក់ដែលត្រូវបានជំរុញតាមរយៈការផ្សព្វផ្សាយពាណិជ្ជកម្មអាមេរិកហួសហេតុ —

Machine Translated by Google

យុទ្ធនាការដើម្បីលះបង់ប្រាក់សន្សំរបស់ពួកគេសម្រាប់ការជាវមូលបត្រសង្គ្រាម — មិនត្រឹមតែមិនទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ពីការប្រាក់នោះទេ ព្រោះជាការពិតណាស់ ពួកគេត្រូវតែបង់ពន្ធដោយខ្លួនឯង ប៉ុន្តែជាមួយនឹងច្បាប់ពន្ធដារដែលត្រូវបានរៀបចំឡើងសម្រាប់ការការពារដើមទុនធំៗ ត្រូវតែគាំទ្រការបង់ការប្រាក់សម្រាប់ការជាវរាប់លាន។

វាហាក់ដូចជាខ្ញុំថា ក្រៅពីការពិចារណាភ្លាមៗទាំងនេះ ការអំពាវនាវដល់មនុស្សគ្រប់គ្នាដើម្បីសុខុមាលភាពកូនៗរបស់ពួកគេ ត្រូវតែបញ្ចុះបញ្ចូលម្ចាស់បំណុលដែលមានការចប់បារម្ភឱ្យទទួលយកការលះបង់ផលប្រយោជន៍អស់កល្បជានិច្ចពីបំណុលរបស់ Reich ថាជាធម្មជាតិទាំងស្រុង។ ក្នុងករណីនេះ តើអ្នកស្នេហាជាតិ ដែលបានផ្តល់ 10,000 សញ្ញាដល់មាតុភូមិរបស់គាត់ក្នុងតម្រូវការបន្ទាន់ ពិតជាខាតបង់អ្វី ក្រៅពីការទាមទារដ៏គួរឱ្យចង់បានដើម្បីទទួលបាន 50,000 សញ្ញាក្នុងការប្រាក់ក្នុងរយៈពេលមួយរយឆ្នាំ ដោយមិនបន្ថយប្រាក់ដើម? ជារៀងរហូត កូនៗ និងចៅៗរបស់គាត់ត្រូវតែធ្វើការ គ្រាន់តែដើម្បីបង់ការប្រាក់ទាំងអស់។

卐卐卐卐卐

សំណួរនៃការសងប្រាក់ដែលបានខ្ចីអាចត្រូវបានដោះស្រាយតាមវិធីផ្សេងៗគ្នា។ នៅក្នុងគំនិតសំខាន់ៗដែលបានបញ្ជាក់ដោយសង្ខេបរបស់ខ្ញុំអំពីបញ្ហាដែលកំពុងកើតឡើង ដែលខ្ញុំបានដាក់ជូនរដ្ឋាភិបាលនៃរដ្ឋប្រជាជនបាវ៉ារៀ [ក្រោមការដឹកនាំរបស់លោក Kurt Eisner] នៅថ្ងៃទី 20 ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំមុន [1918] ខ្ញុំបានស្នើឱ្យមានការសងប្រាក់វិញជំនួសការបង់ការប្រាក់ក្នុងអត្រា 5% ជារៀងរាល់ឆ្នាំរយៈពេល 20 ឆ្នាំ។ ខ្ញុំជឿជាក់ថានៅក្នុងអ្វីដែលកើតឡើងបន្ទាប់ ខ្ញុំថែមទាំងអាចធ្វើការផ្តល់យោបល់កាន់តែប្រសើរ ដែលដោយសារតែភាពសាមញ្ញរបស់វាពិតជាសមនឹងទទួលបានអាទិភាព៖ "វិញ្ញាបនបត្រមូលបត្រសង្គ្រាមនៅពេលលុបចោលការប្រាក់នឹងត្រូវបានប្រកាសថាជារូបិយប័ណ្ណ"។ នោះគឺជាស៊ុតរបស់កូឡុំបឹស។ អត្ថប្រយោជន៍នៃវិធានការនេះគឺនៅកន្លែងដំបូងដែលគ្មាននរណាម្នាក់មានអារម្មណ៍អ្វីទាំងអស់ពីវា។ វិញ្ញាបនបត្រមូលបត្រសង្គ្រាមនៅតែបន្តស្ថិតនៅក្នុងឃ្លាំង។ ប៉ុន្តែគ្មានយុវជនណាម្នាក់ទទួលបានវាទេ ច្រើនជាងសៀវភៅ ឬទូ ឬវត្ថុមានប្រយោជន៍ផ្សេងទៀតដែលនរណាម្នាក់នឹងឱ្យមិត្តរបស់គាត់ខ្ចី។

ប្រសិនបើមនុស្សម្នាក់ត្រូវការលុយ នោះគេគ្រាន់តែចេញក្រដាសប្រាក់សង្គ្រាមមួយសន្លឹក ហើយបង់ប្រាក់ជាមួយវា។
យ៉ាងណាមិញ ក្រដាសប្រាក់សង្គ្រាមមានសម្រស់ និងតម្លៃក្រដាសដូចក្រដាសប្រាក់ផ្សេងទៀតរបស់យើងដែរ គឺក្រដាសប្រាក់ប្រភេទ 10, 20, 100 និង 1000។ ពិតជាមិនអាចនិយាយអំពីទីផ្សារដែលកំពុងត្រូវបានជន់លិចដោយរូបិយប័ណ្ណក្នុងការផ្លាស់ប្តូរដ៏គ្មានការកើនឡើងបែបនេះពីសេដ្ឋកិច្ចការប្រាក់ទៅជាសេដ្ឋកិច្ចជាតិគ្មានការប្រាក់នោះទេ។

សេដ្ឋកិច្ច។ វិញ្ញាបនបត្រមូលបត្រសង្គ្រាមទាំងអស់ពិតជាត្រូវបានការពារយ៉ាងល្អរួចហើយ និងរក្សាទុកនៅក្នុងទូដែកធនាគារ ឬកន្លែងលាក់ខ្លួនផ្សេងទៀតដែលប្រជាជនចាត់ទុកថាមានសុវត្ថិភាព ដូចជាស្រោមជើងរោមចៀម ឬគំនរលាមកសត្វ។ ជាការពិតណាស់ យើងមិនអាចបដិសេធបានទេថា ក្រដាសប្រាក់ដែលយើងបានចេញចំនួនប្រហែល ៤០ ពាន់លានដុល្លារ ក៏មិនមានចរាចរដែរ ប៉ុន្តែភាគច្រើនត្រូវបានស្តុកទុកតាមរបៀបដែលបានពិពណ៌នាខាងលើ។ តម្រូវការរូបិយប័ណ្ណរបស់យើងក្នុងសម័យកាលសេដ្ឋកិច្ចរីកចម្រើនមុនសង្គ្រាមក៏មានត្រឹមតែប្រហែល ៤-៦ ពាន់លានដុល្លារប៉ុណ្ណោះ ហើយវាមិនអាចទៅរួចទេដែលយើងត្រូវការច្រើនជាងពីរដងនៃចំនួននេះនៅសព្វថ្ងៃនេះនៅក្នុងសេដ្ឋកិច្ចដែលមិនប្រើសាច់ប្រាក់ដែលមានទម្លាប់កាន់តែខ្លាំងឡើង ។

卐卐卐卐卐

ការលុបចោលការប្រាក់ត្រូវធ្វើតាមរបៀបដូចគ្នាសម្រាប់ទ្រព្យសកម្មដែលមានការប្រាក់ថេរទាំងអស់។ ចំពោះទ្រព្យសកម្មទាំងនេះ ដូចគ្នានឹងទ្រព្យសកម្មដែលផ្តល់ទិន្នផលភាគលាភដែរ ការ "សងវិញ" ដែលបានស្នើឡើងដំបូងជាប្រាក់សោធននិវត្តន៍ប្រចាំឆ្នាំរយៈពេល 20 ឬ 25 ឆ្នាំត្រូវបានណែនាំ ជាពិសេសសម្រាប់ប្រាក់កម្ចីទិញផ្ទះ។

ការលុបបំបាត់ទាសភាពការប្រាក់សម្រាប់ប្រាក់កម្ចីទិញផ្ទះ មានន័យថា ដំណោះស្រាយចំពោះបញ្ហាលំនៅដ្ឋាន គឺជាការរំដោះខ្លួនចេញពីថ្លៃជួលដ៏ខ្ពស់ហួសហេតុ។ វាមិនច្បាស់ទាល់តែសោះថាហេតុអ្វីបានជាម្ចាស់បំណុល

៦ នៅក្នុងផ្នែកក្រោយៗទៀត លោក Feder បានបញ្ជាក់ថា លោកបានសម្រេចចិត្តថា ការអនុញ្ញាតឱ្យប្រើប្រាស់វិញ្ញាបនបត្រសង្គ្រាមជារូបិយប័ណ្ណមិនមែនជាគំនិតល្អបំផុត។ គាត់បានស្នើថា ពួកគេគួរតែត្រូវបានប្តូរទៅជាឥណទានធនាគារជំនួសវិញ។

Machine Translated by Google

ប្រាក់កម្ចីទិញផ្ទះគួរតែមានអត្ថប្រយោជន៍អស់កល្បជានិច្ចនៃការប្រាក់ពីចំនួនដែលបានផ្តល់ឲ្យម្តង ហេតុអ្វីបានជាការហូរចូលទំនិញដោយមិនចាំបាច់ប្រឹងប្រែង និងគ្មានទីបញ្ចប់ គួរតែត្រូវបានផ្តល់ឱ្យគាត់ ហេតុអ្វីបានជាមហាជនយ៉ាងច្រើនកុះករ ដោយសារតែគោលការណ៍ផលប្រយោជន៍មិនល្អនេះ គួរតែបង់ថ្លៃជួលខ្ពស់ជារៀងរាល់ឆ្នាំ។ សូមនិយាយដោយសង្ខេបថា ជាក់ស្តែងមិនអាចមានការនិយាយអំពីការលុបចោលថ្លៃជួលទាំងស្រុងនោះទេ ព្រោះជាការពិតណាស់ ការគ្រប់គ្រង និងការថែទាំផ្ទះទាមទារកម្លាំងពលកម្ម និងប្រាក់ជាប្រចាំ។ ដូច្នេះ ការបន្ថយថ្លៃជួលអាចកើតឡើងបានលុះត្រាតែវាកើតឡើងដោយការព្រមព្រៀងគ្នាតាមរយៈការសងប្រាក់កម្ចីទិញផ្ទះដែលបានសម្រេច។

មានរឿងតែមួយគត់ដែលគួរត្រូវបានសង្កត់ធ្ងន់យ៉ាងច្បាស់នោះគឺ ការលុបបំបាត់ទាសភាពនៃការប្រាក់មិនមានអ្វីពាក់ព័ន្ធបន្តិចបន្តួចជាមួយនឹងកម្លាំងពលកម្មផលិតតម្លៃសរុបរបស់យើងនោះទេ ដរាបណាគ្មានឧបសគ្គណាមួយត្រូវបានបង្កឡើងតាមមធ្យោបាយណាមួយចំពោះស្មារតីសហគ្រិនភាព ចំពោះកម្លាំងពលកម្មផលិតភាព ចំពោះការផលិតទំនិញ ចំពោះការទិញយកទ្រព្យសម្បត្តិនោះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ ដូចដែលយើងបានឃើញ កម្មករទាំងមូលត្រូវបានរំដោះចេញពីបន្ទុកដ៏ធ្ងន់ គួរឱ្យធុញទ្រាន់ មិនសមហេតុផល និងគួរឱ្យធុញទ្រាន់។ ជីវិតខាងវិញ្ញាណរបស់យើងត្រូវបានបន្សាបជាតិពុលដ៏គួរឱ្យស្អប់ខ្ពើម។

卐卐卐卐卐

យើងអាចប្រាប់បានថា ផ្លែផ្កានៃបញ្ហាផលប្រយោជន៍ត្រូវបានទទួលស្គាល់យ៉ាងត្រឹមត្រូវប៉ុណ្ណានៅក្នុងដំណើរប្រវត្តិសាស្ត្រ តាមរយៈការពិតដែលថា ចិត្តមនុស្សគ្រប់វ័យ និងគ្រប់មនុស្សទាំងអស់ត្រូវបានជាប់ជំពាក់ជាមួយវា...

នៅក្នុងវគ្គផ្សេងៗនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ដូចជាលេវីវិន័យ 25 និងចោទិយកថា 15 យើងឃើញបទប្បញ្ញត្តិអំពីការបញ្ឈប់ការប្រាក់ក្នុងទម្រង់ដែលឆ្នាំទីប្រាំពីរគួរតែជាឆ្នាំទទួលយក ឬជាឆ្នាំសោមនស្ស ដែលបំណុលទាំងអស់របស់សមមិត្តគួរតែត្រូវបានកាត់បន្ថយ។

នៅឆ្នាំ ៥៩៤ មុនគ.ស. ព្រះបាទសូឡុនបានលុបបំបាត់ទាសភាពបំណុលផ្ទាល់ខ្លួនតាមរយៈច្បាប់។ ច្បាប់នេះត្រូវបានគេហៅថា Seisachtheia ដ៏អស្ចារ្យ (ការរលាស់ចេញពីបន្ទុក)។

នៅទីក្រុងរ៉ូមបុរាណ លោក Lex Gemicia នៃឆ្នាំ 332 មុនគ.ស បានហាមឃាត់ភ្លាមៗដល់ពលរដ្ឋរ៉ូម៉ាំងទាំងស្រុងពីការគិតការប្រាក់ណាមួយ។

ក្រោមរជ្ជកាលរបស់ Justinian ការហាមឃាត់លើការប្រាក់ផ្សំត្រូវបានអនុម័ត ដោយមានបទប្បញ្ញត្តិថាមិនគួរទាមទារការប្រាក់បន្ថែមទៀតទេ នៅពេលដែលការប្រាក់ហួសកាលកំណត់បានកើនឡើងដល់កម្រិតនៃចំនួនដែលបានឲ្យខ្ចីដំបូង។

សម្តេចប៉ាបលេអូទី ១ (មហារាជ) បានចេញក្រឹត្យនៅឆ្នាំ ៤៤៣ អំពីការហាមឃាត់ជាទូទៅលើការយកការប្រាក់។ រហូតមកដល់ពេលនោះ មានតែបព្វជិតប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានហាមឃាត់មិនឱ្យទាមទារការប្រាក់លើប្រាក់កម្ចី។ ការហាមឃាត់ការប្រាក់ឥឡូវនេះគឺជាផ្នែកមួយនៃច្បាប់កាណុង ហើយក៏ជាបទប្បញ្ញត្តិដែលមានកាតព្វកិច្ចសម្រាប់គ្រហស្ថផងដែរ។ ច្បាប់លោកិយក៏បានធ្លាក់ចុះបន្តិចម្តងៗស្របតាមទស្សនៈកាណុង ហើយថែមទាំងគំរាមកំហែងដាក់ទណ្ឌកម្មចំពោះការយកការប្រាក់ទៀតផង។ យើងរកឃើញរឿងនេះនៅក្នុងបទបញ្ជារបស់ប៉ូលីសនៃចក្រភពរ៉ូមបរិសុទ្ធសម្រាប់ឆ្នាំ ១៥០០, ១៥៣០ និង ១៥៧៧។

ជាការពិតណាស់ ច្បាប់បែបនេះឥឡូវនេះត្រូវបានជំទាស់យ៉ាងខ្លាំង និងត្រូវបានជៀសវាងជាញឹកញាប់ ហើយនៅក្នុងការរំលឹកឡើងវិញនូវប្រវត្តិសាស្ត្រដ៏ខ្លីនេះ វាអាចត្រូវបានលើកឡើងថាជាការពិតប្រវត្តិសាស្ត្រដ៏គួរឱ្យភ្ញាក់ផ្អើលមួយថា ទោះបីជាក្រោមច្បាប់កាណុងនៃសតវត្សទី 11 ដល់ទី 17 ការគិតការប្រាក់ត្រូវបានហាមឃាត់ចំពោះគ្រិស្តបរិស័ទក៏ដោយ វាត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យជនជាតិយូដា។

វានឹងមានភាពទាក់ទាញមិនធម្មតាក្នុងការស៊ើបអង្កេតនៅក្នុងករណីនីមួយៗថាតើដុំសាច់សេដ្ឋកិច្ចអ្វីខ្លះដែលនាំឱ្យមានការបន្ធូរបន្ថយបន្ទុកដ៏មានឥទ្ធិពលទាំងនេះ។ វានឹងមានតម្លៃជាពិសេសក្នុងការមើលថាតើមហាអំណាចនិងកម្លាំងណាខ្លះដែលបានរំលោភលើការហាមឃាត់ការប្រាក់ម្តងហើយម្តងទៀត។

នៅយុគសម័យកណ្តាល ការងារខ្លីៗច្រើនតែត្រូវបានធ្វើឡើងចំពោះអ្នករំលោភយកផលប្រយោជន៍។ កសិករ ឬប្រជាពលរដ្ឋដែលត្រូវបានសម្លាប់បានប្រមូលផ្តុំគ្នា ហើយវាយដំអ្នករកប្រាក់ចំណេញរហូតដល់ស្លាប់។ សព្វថ្ងៃនេះយើងមាន

Machine Translated by Google

បានចូលទៅក្នុងដំណាក់កាលខុសគ្នាទាំងស្រុងនៃបញ្ហាផលប្រយោជន៍។ ការសម្លាប់រង្គាលបែបនេះត្រូវបានបដិសេធយ៉ាងខ្លាំង។

ម្យ៉ាងទៀត វាលែងជាបញ្ហានៃរោគសញ្ញានៃជំងឺដែលត្រូវបានកំណត់នៅក្នុងមូលដ្ឋានដែលអាចត្រូវបានប្រយុទ្ធប្រឆាំងដោយការវះកាត់យកថង់ខ្ទុះចេញទៀតហើយ។ អ្វីដែលកំពុងកើតឡើងគឺជាការឈឺធ្ងន់ចំពោះមនុស្សជាតិទាំងអស់។

卐 卐 卐 卐 卐

គួរតែសង្កត់ធ្ងន់បំផុតថា វប្បធម៌សហសម័យរបស់យើង អន្តរជាតិភាពនៃទំនាក់ទំនងសេដ្ឋកិច្ច ធ្វើឲ្យគោលការណ៍ផលប្រយោជន៍មានលក្ខណៈសាហាវយ៉ាងនេះ។

ការពិនិត្យឡើងវិញនៃប្រវត្តិសាស្ត្រខាងលើក៏មិនគួរចាត់ទុកថាជាការផ្តល់នូវការប្រៀបធៀបសម្រាប់កាលៈទេសៈនៃសម័យបច្ចុប្បន្ននេះដែរ។ នៅពេលដែលពួកបាប៊ីឡូនបានយកឈ្នះពួកអាសស៊ើរ រ៉ូម កាថាជីន អាល្លឺម៉ង់ រ៉ូម នោះមិនមានការបន្តនៃទាសភាពនៃការប្រាក់ទេ។ គ្មានមហាអំណាចពិភពលោកអន្តរជាតិទេ។ សង្គ្រាមក៏មិនត្រូវបានផ្តល់ហិរញ្ញប្បទានតាមរយៈការខ្ចីប្រាក់ដែរ ប៉ុន្តែដោយទ្រព្យសម្បត្តិដែលប្រមូលបានក្នុងអំឡុងពេលសន្តិភាព។ លោក David Hume បានផ្តល់នូវទិដ្ឋភាពទូទៅដ៏ល្អមួយអំពីរឿងនេះនៅក្នុងអត្ថបទរបស់លោកស្តីពីឥណទានសាធារណៈ។ មានតែយុគសម័យទំនើបដែលមានភាពបន្តនៃភាពជាម្ចាស់កម្មសិទ្ធិ និងច្បាប់អន្តរជាតិរបស់ខ្លួនប៉ុណ្ណោះដែលអនុញ្ញាតឱ្យដើមទុនកម្ចីកើនឡើងដល់ភាពគ្មានកំណត់។ ប្រាក់កាក់ដែលត្រូវបានវិនិយោគដោយការប្រាក់នៅពេលកំណើតរបស់ព្រះគ្រីស្ទលែងមានទៀតហើយ ព្រោះចាប់តាំងពីពេលនោះមក សិទ្ធិនៃភាពជាម្ចាស់កម្មសិទ្ធិទាំងអស់ត្រូវបានផ្តល់ផ្លូវឱ្យមានអំពើហិង្សាច្រើនដង។ ផ្ទុយទៅវិញ ប្រាក់កាក់ដែល Rothschild ចាស់បានវិនិយោគដោយការប្រាក់នៅតែមាន ហើយនឹងមាននៅក្នុងករណីដែលមានច្បាប់អន្តរជាតិ សម្រាប់ភាពជារៀងរហូត។

លើសពីនេះ គួរពិចារណាថា តំបន់ធំៗនៃផែនដីទើបតែបានផ្លាស់ប្តូរពីសេដ្ឋកិច្ចធម្មជាតិទៅជាសេដ្ឋកិច្ចប្រាក់នៅក្នុងសម័យទំនើប។ វាមានសារៈសំខាន់ជាពិសេសនៅក្នុងការតភ្ជាប់នេះ ដែលមានតែនៅពាក់កណ្តាលសតវត្សរ៍ទី 19 ប៉ុណ្ណោះដែលការរឹតបន្តឹងទាំងអស់លើការយកការប្រាក់ និងការហាមឃាត់ទាំងអស់លើការប្រាក់ត្រូវបានលុបចោល៖ ដូច្នេះ ប្រទេសអង់គ្លេសនៅឆ្នាំ 1854 ប្រទេសដាណឺម៉ាកឆ្នាំ 1856 ប្រទេសបែលហ្ស៊ិកឆ្នាំ 1865 ប្រទេសអូទ្រីសឆ្នាំ 1868។

ដូច្នេះ គំនិតនៃផលប្រយោជន៍សព្វថ្ងៃនេះ ដែលមិនអាចបំបែកចេញពីការមានលុយកាក់បាន គឺមិនចាស់ជាងកន្លះសតវត្សរ៍ប៉ុន្មានទេ។ ប៉ុន្តែគំនិតនៃផលប្រយោជន៍នេះ បានធ្វើឱ្យលុយក្លាយជាអំណាចអារក្សនៃការបង្ខិតបង្ខំជាសកល ដែលយើងបានដឹងជាលើកដំបូង។

បំណុលដែលរដ្ឋជំពាក់ទៅពួកមូលធននិយមដែលទើបនឹងកើតឡើងជាបន្តបន្ទាប់ក៏មានរហូតដល់ពាក់កណ្តាល សតវត្សរ៍ ទី 19 ដែរ ។ តាំងពីពេលនោះមក យើងឃើញរដ្ឋធ្លាក់ចុះពីការជាអ្នកទទួលខុសត្រូវនៃសហគមន៍ប្រជាជនទៅជាអ្នកទទួលខុសត្រូវនៃផលប្រយោជន៍មូលធននិយម។ ការអភិវឌ្ឍនេះបានឈានដល់ចំណុចកំពូលរបស់ខ្លួនក្នុងចំណាងសង្គ្រាម ដែលយើងជួបប្រទះនៅគ្រប់ប្រទេស ដែលដូចដែលយើងបានទទួលស្គាល់ថា បម្រើតែផលប្រយោជន៍របស់មហាសេដ្ឋីប៉ុណ្ណោះ ដែលគួរតែត្រូវបានបំពាក់ដោយអគារឥណទានដ៏ធំសម្បើមនៃប្រាក់កម្ចីពិភពលោក។

卐 卐 卐 卐 卐

ការពិចារណាឡើងវិញដោយសង្ខេបទាំងនេះគួរតែធ្វើឱ្យវាកាន់តែងាយស្រួលសម្រាប់យើងក្នុងការផ្តាច់ខ្លួនចេញពីការសន្មត់ថា អំណាចដ៏លើសលប់ត្រូវតែត្រូវបានខ្ចីដើម្បីរីកចម្រើនជារៀងរហូត និងគ្មានទីបញ្ចប់ពីខ្លួនវា។ មានអំណោយទានជាមួយនឹងសក្តានុពលដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចសម្រាប់ការស្រូបយកស្វ័ត។ យើងត្រូវតែផ្តាច់ខ្លួនចេញពីគំនិតដែលថា ប្រាក់កម្ចីដើមទុន ដែលមិនរងផលប៉ះពាល់ដោយទង្វើ និងអំពើអាក្រក់របស់លោកិយ គួរតែអាចអង្គុយលើបល្ល័ង្កពីលើពពក មិនរងផលប៉ះពាល់ដោយភាពបណ្តោះអាសន្ន មិនរងផលប៉ះពាល់ដោយកម្លាំងបំផ្លិចបំផ្លាញ មិនរងផលប៉ះពាល់ដោយការបាញ់ប្រហារពីកាំភ្លើងយក្សរបស់យើង។ ព្រោះប្រសិនបើសូម្បីតែផ្ទះ និងខ្ទម ផ្លូវដែក និងស្ពានដែលបែកខ្ទេកដោយគ្រាប់ផ្លោងលិចចូលទៅក្នុងធូលីដី និងផេះ ប្រាក់កម្ចីនឹងនៅតែមាន។

Machine Translated by Google

មូលបត្របំណុលផ្លូវដែក និងវិញ្ញាបនបត្របំណុលសាធារណៈមិនត្រូវបានលុបចោលដោយវិធីនេះទេ។ ប្រសិនបើភូមិ និងទីក្រុង ខេត្តទាំងមូលក្លាយជាជនរងគ្រោះនៃការបំផ្លិចបំផ្លាញដ៏ឆ្កួតលីលានៃសង្គ្រាម តើលទ្ធផលជាអ្វី? វិញ្ញាបនបត្របំណុលថ្មីគឺជាអ្វីដែលវាមានន័យ។ ដោយភ្នែកបញ្ចេញភាពលោភលន់ អង្គការ Gold International ដែលឈរនៅលើពពក សម្លឹងមើលការប្រញាប់ប្រញាល់របស់មនុស្សជាតិ។ ហើយមិនយូរប៉ុន្មានទេ គឺជាពេលវេលាដែលមនុស្សជាតិទាំងអស់នឹងបម្រើតែជាទាសករផលប្រយោជន៍របស់ម៉ាម៉ូនីនិយម។

គំនិតនេះគឺជាអន្តរជាតិ វាត្រូវតែរំដោះពិភពលោកទាំងមូល។ សូមអបអរសាទរដល់ប្រជាជាតិដែលបានធ្វើមុនគេ ហ៊ានបោះជំហានដិតដល់។ មិនយូរប៉ុន្មានអ្នកផ្សេងទៀតនឹងដើរតាម។

សំណួរដែលតែងតែសួរមកខ្ញុំ ថាតើគំនិតនេះអាចសម្រេចបានទូទាំងប្រទេសឬអត់?
ឆ្លើយថាបាទ/ចាស៎។ យើងជំពាក់បំណុលគេទាំងស្រុង។

ប្រឆាំងនឹងការទាមទារផលប្រយោជន៍បរទេស យើងគ្មានអំណាចអ្វីក្រៅពីពេលនេះទេ។ ទាំងនេះត្រូវតែបង់។ លំហូរចេញមូលធនហួសប្រមាណត្រូវតែត្រូវបានរារាំងតាមដែលអាចធ្វើទៅបាន ប៉ុន្តែ ដរាបណាអ្នកបង្កើតច្បាប់មិនអនុវត្តច្បាប់ប្រឆាំងនឹងឃាតកម្ម ការសម្លាប់មនុស្សដោយអចេតនា ការក្លែងបន្លំជាដើម ពីព្រោះនៅតែមានមនុស្សអាក្រក់ជានិច្ច ប្រជាជនទាំងមូលមិនគួររារាំងខ្លួនឯងពីការចាត់វិធានការដែលត្រូវបានទទួលស្គាល់ថាចាំបាច់សម្រាប់ការព្យាបាលហិរញ្ញវត្ថុសាធារណៈរបស់ខ្លួននោះទេ ដោយសារតែការពិតដែលថាមិនមែនធាតុផ្សំល្អបំផុតរបស់ប្រជាជនកំពុងព្យាយាមយករបស់របររបស់ពួកគេទៅកាន់កន្លែងសុវត្ថិភាពនៅខាងក្រៅប្រទេសនោះទេ។ ប្រសិនបើយើងសន្មត់ថា វិញ្ញាបនបត្រមូលបត្រសង្គ្រាមរាប់រយលាន សូម្បីតែរាប់ពាន់លាននឹងត្រូវចំណាយនៅបរទេស។ សូម្បីតែរឿងនេះក៏នៅតែមិនមែនជាកម្លាំងចលករដ៏សំខាន់សម្រាប់ការបរាជ័យក្នុងការលុបបំបាត់ទាសភាពការប្រាក់ដែរ។ ព្រោះសមាមាត្រនៃទ្រព្យសកម្មវិនិយោគក្នុងស្រុកដែលមានការប្រាក់ថេរជាង 250 ពាន់លានម៉ាក ភាគច្រើននៅតែស្ថិតនៅក្នុងប្រទេស។

ចូរយើងសង្ខេបដោយសង្ខេបម្តងទៀត។ – ការលុបបំបាត់ទាសភាពនៃការប្រាក់គឺជាមធ្យោបាយរ៉ាឌីកាល់សម្រាប់ការព្យាបាលចុងក្រោយ និងជាអចិន្ត្រៃយ៍នៃហិរញ្ញវត្ថុសាធារណៈរបស់យើង។ – ការលុបបំបាត់សហគមន៍ផលប្រយោជន៍មានន័យថាលទ្ធភាពនៃការលះបង់ពន្ធផ្ទាល់ និងដោយប្រយោលដែលគាបសង្កត់ពីព្រោះអាជីវកម្មដែលគ្រប់គ្រងដោយរដ្ឋ ជាពិសេសបន្ទាប់ពីការធ្វើសង្គមនីយកម្មនៃវិស័យសមស្របបន្ថែមទៀត (នាវាចរណ៍ក្នុងស្រុក អគ្គិសនី ចរាចរណ៍ផ្លូវអាកាស។ល។) នឹងផ្តល់អតិរេកគ្រប់គ្រាន់ដល់ថវិកាសាធារណៈដើម្បីគាំទ្រដល់កិច្ចការសង្គម និងវប្បធម៌ទាំងអស់របស់រដ្ឋ។

ក្រៅពីការពិចារណាផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុនេះ ការលុបបំបាត់សហគមន៍ផលប្រយោជន៍នឹងផ្តល់អាទិភាពដល់កម្លាំងពលកម្មដែលមានផលិតភាពក្នុងគ្រប់វិស័យនៃការខិតខំប្រឹងប្រែង។ ប្រាក់ត្រូវបានប្រគល់ជូនវិញម្តងទៀតចំពោះតួនាទីសមស្របទៅនឹងវា ដើម្បីធ្វើជាអ្នកបម្រើក្នុងកម្លាំងចលករដ៏មានឥទ្ធិពលនៃសេដ្ឋកិច្ចជាតិរបស់យើង។ វានឹងក្លាយជាអ្វីដែលវាមានម្តងទៀត ជាប័ណ្ណសម្រាប់កម្លាំងពលកម្មដែលបានបញ្ចប់ ហើយនៅទីនោះ ផ្លូវត្រូវបានត្រួសត្រាយសម្រាប់គោលដៅខ្ពស់ជាងនេះ សម្រាប់ការចៀសវាងពីការលោភលន់លុយកាក់ដ៏ខ្លាំងក្លានៃសម័យកាលរបស់យើង។

គំនិតនេះចង្អុលបង្ហាញពីការបង្កើតរណសិរ្សរួបរួមនៃប្រជាជនកម្មករទាំងមូល៖ ចាប់ពីកម្មករដែលគ្មានទ្រព្យសម្បត្តិ ដូចដែលយើងបានឃើញ មានបន្ទុកយ៉ាងធ្ងន់ជាមួយនឹងពន្ធប្រយោលដើម្បីបំពេញតម្រូវការដើមទុនប្រាក់កម្ចី តាមរយៈថ្នាក់មន្ត្រីរាជការ និងនិយោជិតទាំងមូល នៃវណ្ណៈកណ្តាលកសិកម្ម និងពាណិជ្ជករខ្នាតតូច ដែលមានអារម្មណ៍ពីរបបផ្តាច់ការដ៏គ្មានមេត្តានៃប្រាក់ក្នុងទម្រង់ជាលំនៅដ្ឋានដ៏វេទនា ការជួលដីកសិកម្ម ការប្រាក់ធនាគារ និងអ្វីៗផ្សេងទៀត រហូតដល់មេដឹកនាំឈានមុខគេ អ្នកបង្កើត និងនាយកនៃឧស្សាហកម្មធំរបស់យើង ដែលភាគច្រើនជាប់គាំងនៅក្នុងក្រញ៉ាំនៃដើមទុនប្រាក់កម្ចីដ៏ធំ ដែលភារកិច្ចដំបូងនៃជីវិតរបស់ពួកគេគឺតែងតែធ្វើការដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់ប្រាក់សោធន ភាគលាភ និងការប្រាក់សម្រាប់អំណាចលុយដែលលេងនៅពីក្រោយឆាក។ មិនតិចជាងនេះទេ គ្រប់រង្វង់នៃអ្នកប្រាជ្ញ - សិល្បករ អ្នកនិពន្ធ តារាសម្តែង អ្នកប្រាជ្ញ ក៏ដូចជាអ្នកជំនាញឯករាជ្យផ្សេងទៀត - ក៏ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ក្រុមនេះដែរ។

ទោះបីជាដើមទុនកម្ចីដ៏ធំ ក្នុងនាមជាក្រុមមនុស្សធម្មជាតិ ឬជាតំណាងនៃគោលការណ៍ផលប្រយោជន៍ ស្វែងរកដោយមនសិការ ឬដោយសភាវគតិ ដើម្បីលាក់បាំងការពិតនៃតណ្ហាគ្មានព្រំដែនរបស់ខ្លួនចំពោះការគ្រប់គ្រង ហើយទោះបីជាប្រពៃណីផ្លូវច្បាប់ទាំងមូលរបស់យើងដែលផ្អែកលើច្បាប់រ៉ូម៉ាំង ដូច្នេះលើច្បាប់ដែលបម្រើសម្រាប់ការការពារអ្នកមានអំណាច បានសង្កត់ធ្ងន់យ៉ាងខ្លាំងទៅលើការការពារទ្រព្យសម្បត្តិ ហើយតាមរយៈនោះបានជ្រាបចូលទៅក្នុងអារម្មណ៍យុត្តិធម៌របស់ប្រជាជនយើង ការលុបបំបាត់ការគ្រប់គ្រងផលប្រយោជន៍លើ...

Machine Translated by Google

លុយត្រូវតែមក ជាមធ្យោបាយតែមួយគត់ដើម្បីចេញពីទាសភាពសេដ្ឋកិច្ចដ៏គំរាមកំហែងរបស់ពិភពលោកទាំងមូលដោយ Gold International ជាមធ្យោបាយមួយដើម្បីបណ្តេញថ្នាំពុលនៃម៉ាម៉ូននិយមជាមួយនឹងអំពើពុករលួយ និងការបំពុលផ្នត់គំនិតនៃសម័យកាលរបស់យើង។

ការបម្លែងមូលបត្រសង្គ្រាមទៅជាឥណទានធនាគារ

តម្រូវការនៅក្នុងមាត្រា 1 សម្រាប់ការបម្លែងវិញ្ញាបនបត្រមូលបត្រសង្គ្រាមជាដើមទៅជាប្រាក់ស្របច្បាប់ ត្រូវបានឆ្លើយតបជាច្រើនដងជាមួយនឹងការជំទាស់ថា វានឹងមានន័យថា ជន់លិចទីផ្សារដោយរូបិយប័ណ្ណច្រើនពេក។ ការជំទាស់នេះដោយខ្លួនវាផ្ទាល់គឺជាការភាន់ច្រឡំ។ អតិផរណាកើតឡើងតាមរយៈអត្ថិភាពនៃមូលបត្រសង្គ្រាម។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ វាជាការពិតដែលថា ទោះបីជាវាមានភាពមិនត្រឹមត្រូវក៏ដោយ ការព្រួយបារម្ភអំពីវត្តមានរូបិយវត្ថុនៃក្រដាសប្រាក់ទាំងនេះដែលត្រូវបានប្រកាសថាជារូបិយប័ណ្ណមិនរលាយបាត់ទេ ហើយដូច្នេះ ទោះបីជាមិនប្រាកដនិយមក៏ដោយ ការព្រួយបារម្ភនេះអាចបង្កើតផលប៉ះពាល់មិនល្អ ដូចជាការពិតមានអតិផរណាថ្មីមួយបានកើតឡើង។ ដូច្នេះ ការធ្វើវិសោធនកម្មមាត្រា 1 យើងទាមទារ បន្ទាប់ពីការលុបចោលកាតព្វកិច្ចបង់ការប្រាក់តាមច្បាប់ យើងទាមទារឱ្យប្តូរវិញ្ញាបនបត្រមូលបត្រសង្គ្រាម រួមជាមួយនឹងមូលបត្របំណុលសាធារណៈផ្សេងទៀត [មិនមែនជារូបិយប័ណ្ណទេ ប៉ុន្តែ] ទៅជាឥណទានធនាគារ។

រូបមន្តនេះមានគុណសម្បត្តិយ៉ាងខ្លាំងដែលអត្ថិភាពរូបវន្តនៃមូលបត្រសង្គ្រាមជាក្រដាសនឹងឈប់។ វិញ្ញាបនបត្រមូលបត្រសង្គ្រាមនឹងត្រូវបានប្រគល់ជូនធនាគារ Reichsbank ដោយធនាគារធនាគារិក ស្ថាប័នសន្សំប្រាក់។ល។ ហើយនឹងត្រូវបានបំផ្លាញចោលបន្ទាប់ពីចេញកំណត់ត្រាឥណទានសម្រាប់តម្លៃមុខ។ ជាមួយនឹងវា មនុស្សស្ទើរតែទាំងអស់នៅក្នុងប្រទេសអាល្លឺម៉ង់នឹងទទួលបានឥណទានធនាគារ ដែលជាគណនីធនាគារបើកចំហដែលគាត់អាចប្រើប្រាស់បាន។

នីតិវិធីបែបនេះក៏នឹងមានគុណសម្បត្តិយ៉ាងធំធេងផងដែរ ដែលការរក្សាទុកការវិនិយោគធំៗលើការកាន់កាប់ឯកជននឹងមិនអាចទៅរួចទេ ព្រោះបន្ទាប់ពីផុតកំណត់នៃកាលកំណត់ជាក់លាក់មួយ វិញ្ញាបនបត្រដែលមិនទាន់បានប្រគល់ជូននឹងត្រូវបានប្រកាសថាគ្មានសុពលភាព។

លើសពីនេះ យ៉ាងហោចណាស់វាអាចធ្វើទៅបានក្នុងការគ្រប់គ្រងចំនួនទឹកប្រាក់នៃការចំណាយលើមូលបត្រសង្គ្រាមនៅខាងក្រៅប្រទេស [ដោយហេតុនេះប៉ះពាល់ដល់តុល្យភាពពាណិជ្ជកម្មរបស់ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់]។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ចំណុចចុងក្រោយមិនត្រូវរារាំងការបំពេញតាមការលុបបំបាត់ទាសភាពនៃការប្រាក់នោះទេ។ ដោយសារយើងពិតជាមានអារម្មណ៍ថាខ្សោយពេកបើប្រៀបធៀបទៅនឹងប្រទេសបរទេស យើងត្រូវតែបំពេញ (តែ) តម្រូវការការប្រាក់ដែលយើងប្រឈមមុខពីបរទេស។ ផ្ទាល់ខ្លួនខ្ញុំយល់ស្របទាំងស្រុងថា យើងក៏គួរតែគាំទ្រការលុបចោលការប្រាក់សូម្បីតែសម្រាប់ម្ចាស់មូលបត្របរទេសក៏ដោយ។ យើងមិនចាំបាច់ខ្លាចថាការទាមទារការប្រាក់បរទេសនឹងត្រូវបានអនុវត្តដោយកម្លាំងអាវុធនោះទេ ព្រោះមានវឌ្ឍនភាពជាច្រើនក្នុងការវិលត្រឡប់ [ពីភាពឆ្កួតនឹងសង្គ្រាម] ទៅជាអ្វីមួយដែលស្រដៀងនឹងការយល់ដឹងដោយខ្លួនឯង ហើយមិនដែលមានសកម្មភាពដូចសង្គ្រាមណាមួយត្រូវបានធ្វើឡើងប្រឆាំងនឹងរដ្ឋដ៏អស្ចារ្យដោយសារតែវិធានការហិរញ្ញវត្ថុដែលប៉ះពាល់ដល់បុគ្គលឯកជននោះទេ។

វាក៏មិនគួរត្រូវបានស្រមៃថា សូម្បីតែប្រជាជនបារាំងក៏នឹងចេញឱសានវាទដល់ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ ដោយសារតែការទាមទារផលប្រយោជន៍របស់លោក Mayer, Schulze និង Cohn មកពីប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ ដោយផ្អែកលើចំណងសង្គ្រាមអាល្លឺម៉ង់របស់ពួកគេដែលយកឆ្លងកាត់ព្រំដែន។

ក្រៅពីនេះ វាអាចធ្វើទៅបាន ដើម្បីជៀសវាងការលេចចេញនូវភាពក្ស័យធនរបស់រដ្ឋទៅកាន់ពិភពលោកទាំងមូល ដើម្បីធ្វើឆ្នោតនៃមូលបត្រសង្គ្រាម ដែលជាការពិតណាស់អាចត្រូវបានក្លែងបន្លំយ៉ាងងាយស្រួលដោយផ្អែកលើស្ថិតិដែលទទួលបានតាមរយៈការផ្តល់វិញ្ញាបនបត្រដែលត្រូវការ ដូច្នេះដំបូងឡើយ គ្រាន់តែលេខដែលសន្មតថាជារបស់មនុស្សនៅបរទេសនឹងត្រូវបានចាប់ឆ្នោត និងបង់ជាក្រដាសប្រាក់របស់ Reich។

យ៉ាងណាក៏ដោយ រឿងទីបីគឺការបញ្ជាក់ដ៏គួរឱ្យស្វាគមន៍នៃការចែកចាយមូលបត្រសង្គ្រាម និងឱកាសដែលភ្ជាប់មកជាមួយដែលនៅតែមានសម្រាប់ការប្រមូលពន្ធទ្រព្យសម្បត្តិដ៏សាមញ្ញមួយ ខណៈពេលដែលប្រាក់ឧបត្ថម្ភជាការពិតណាស់នឹងត្រូវការតែការណែនាំដល់ការិយាល័យ Reichsbank ឱ្យគិតប្រាក់ពីគណនីរបស់លោក NN ជាមួយនឹងសញ្ញាសម្គាល់ពន្ធជាច្រើន។ តាមរបៀបនេះ ពន្ធ-

Machine Translated by Google

ការទូទាត់នឹងកាន់តែងាយស្រួលជាងមុន - ទោះបីជាជាការពិតណាស់ សិទ្ធិប្តឹងឧទ្ធរណ៍របស់អ្នកជាប់ពន្ធនឹងបន្តមានក្នុងវិសាលភាពពេញលេញរបស់វាក៏ដោយ។

ជាមួយនឹងការផ្លាស់ប្តូរ (ការបម្លែង) នៃមូលបត្រសង្គ្រាមទៅជាឥណទានធនាគារបែបនេះ កម្រិតសង្គមជាក់លាក់មួយក៏អាចសម្រេចបានផងដែរ ដរាបណាការវិនិយោគតូចៗលើមូលបត្រសង្គ្រាម ដូច្នេះការជាវតូចៗទាំងអស់របស់អ្នកដែលការជាវមូលបត្រសង្គ្រាមពិតជាត្រូវបានចាត់ទុកថាជាទង្វើស្នេហាជាតិ។ ចូរនិយាយថារហូតដល់ 5 ឬ 10 ពាន់ម៉ាក នឹងត្រូវបានធ្វើឱ្យល្អស្មើគ្នា ខណៈពេលដែលការជាវធំៗទាំងអស់អាចត្រូវបានបញ្ចូលទៅក្នុងអត្រាដែលត្រូវបង្កើតឡើង។ ឥណទានសម្រាប់ឯកសាររដ្ឋាភិបាលផ្សេងទៀតទាំងអស់នឹងត្រូវបានដោះស្រាយដូចគ្នា។

មតិយោបល់ពិសេសលើតម្រូវការច្បាប់នៅក្នុង
សេចក្តីថ្លែងការណ៍

ស្តីពីមាត្រា

1 វាមានសារៈសំខាន់ខ្លាំងណាស់ដែលការបង់បំណុលរដ្ឋ និងក្រុងទាំងអស់ត្រូវបានប្រព្រឹត្តតាមរបៀបដូចគ្នា ពីព្រោះមានតែបទប្បញ្ញត្តិទ្រង់ទ្រាយធំឯកតោភាគីបែបនេះនៃប្រព័ន្ធរូបិយវត្ថុទាំងមូលរបស់យើង រួមជាមួយនឹងការលុបបំបាត់ទាសភាពការប្រាក់ប៉ុណ្ណោះដែលអាចត្រូវបានអនុវត្ត។

ស្តីពី § 2

វាច្បាស់ណាស់រួចហើយថា ការលុបបំបាត់ទាសភាពការប្រាក់ត្រូវតែត្រូវបានអនុវត្តក្នុងពេលដំណាលគ្នាចំពោះឯកសារដែលមានការប្រាក់ថេរផ្សេងទៀតទាំងអស់ ដើម្បីកុំឱ្យបង្កឱ្យមានការកើនឡើងមិនសមហេតុផលនៅក្នុងឯកសារទាំងនេះ ដែលជាក់ស្តែងនឹងកើតឡើងប្រសិនបើឯកសារសាធារណៈតែមួយត្រូវបានប្រកាសថាគ្មានការប្រាក់។ ការកាត់បន្ថយបំណុលបែបនេះនឹងត្រូវសម្រេចបានតាមរយៈការសងប្រាក់ប្រចាំឆ្នាំ ដែលក្នុងនោះការដោះបំណុលជាប្រចាំ និងជាប់លាប់នៃវត្ថុដែលមានបំណុលទាំងអស់នឹងត្រូវបានសម្រេច។

ស្តីពី § 3

កថាខណ្ឌនេះមានទំនាក់ទំនងយ៉ាងជិតស្និទ្ធទៅនឹងកថាខណ្ឌមុនៗ ក៏ដូចជាការទាមទារឱ្យធ្វើជាតូបនីយកម្មនៃការផ្តល់ប្រាក់កម្ចីទិញផ្ទះនៅក្នុងមាត្រា 5។ កសិករ ឬម្ចាស់ផ្ទះដែលមានបន្ទុកជាមួយនឹងប្រាក់កម្ចីទិញផ្ទះនៅតែបន្តដូចពីមុន ដើម្បីបង់ចំនួនទឹកប្រាក់ដែលគាត់ត្រូវបង់ទៅឱ្យម្ចាស់បំណុលរបស់គាត់ ប៉ុន្តែលែងជាការប្រាក់អស់កល្បជានិច្ចទៀតហើយ ផ្ទុយទៅវិញជាការសងវិញ។ ដូច្នេះ បន្ទាប់ពី 20, 25 ឬ 30 ឆ្នាំ អាស្រ័យលើអត្រាការប្រាក់ដែលមានស្រាប់ ភាពជាម្ចាស់កម្មសិទ្ធិលើដីធ្លី និងផ្ទះនឹងត្រូវបានរួចផុតពីបំណុល។ (ធនាគារប្រាក់កម្ចីទិញផ្ទះសម្រាប់ផ្នែករបស់ខ្លួន ជាធម្មតាអាចបន្តបង់ការប្រាក់លើមូលបត្របំណុលដែលមានការធានារ៉ាប់រងដល់អ្នកកាន់មូលបត្របំណុលដែលមានការធានារ៉ាប់រងបានលុះត្រាតែក្នុងអំឡុងពេលនេះប៉ុណ្ណោះ)។ រួមជាមួយនឹងការរួចផុតពីបំណុលនេះ សិទ្ធិជាម្ចាស់កម្មសិទ្ធិរបស់សហគមន៍នៅក្នុងអចលនទ្រព្យដែលត្រូវបានរួចផុតពីប្រាក់កម្ចីទិញផ្ទះកើតឡើង។

ការចុះបញ្ជីលំនៅដ្ឋានជាសកល ឬផ្ទុយទៅវិញ បញ្ជីសុរិយាដីអចលនទ្រព្យ ត្រូវតែមកមុនគេ។ ពីព្រោះកម្មសិទ្ធិអចលនទ្រព្យដែលគ្មានបំណុលក៏មានសិទ្ធិសងដើមទុនវិនិយោគវិញដែរ ហើយក៏មានសិទ្ធិទាមទារជាអចិន្ត្រៃយ៍លើផ្នែកមួយនៃថ្លៃជួល ដើម្បីបង់ថ្លៃសេវា ការចំណាយ និងអ្វីៗផ្សេងទៀតដែលកើតឡើងជាមួយនឹងកម្មសិទ្ធិអចលនទ្រព្យ ក៏ដូចជាសំណងសមរម្យសម្រាប់ការងារដែលម្ចាស់អចលនទ្រព្យខ្លួនឯងធ្វើ ។

ចូរយើងពិចារណារឿងនេះជាលក្ខណៈទូលំទូលាយជាមួយនឹងឧទាហរណ៍នៃអាផាតមិនក្នុងទីក្រុង។
ផ្ទះនេះមានតម្លៃ 100,000 ម៉ាក។ ប្រឆាំងនឹងតម្លៃនោះ មានការកត់ត្រាទុកនូវការវិនិយោគរបស់ធនាគារបញ្ចាំចំនួន 50,000 ម៉ាក ក្នុងអត្រាការប្រាក់ 4% ក្នុងទីតាំងទី 1 និងការវិនិយោគមិនមែនសាជីវកម្មចំនួន 20,000 ម៉ាក ក្នុងអត្រាការប្រាក់ 5% ក្នុង

---

7 ទំនាក់ទំនងរវាងការចុះបញ្ជីលំនៅដ្ឋាន និងសិទ្ធិរបស់ម្ចាស់ដែលគ្មានបំណុលគឺគួរឱ្យងឿងឆ្ងល់ លុះត្រាតែគំនិតនេះគឺដើម្បីគ្រប់គ្រងកំណើននៃអចលនទ្រព្យជួល ដើម្បីរក្សាវាឱ្យទទួលបានផលចំណេញសមរម្យ។

Machine Translated by Google

ទីតាំងទី 2 ហើយ 30,000 ម៉ាក គឺជាចំនួនទឹកប្រាក់ដែលដាក់ដោយម្ចាស់ផ្ទះផ្ទាល់។ ប្រាក់ចំណូលពីថ្លៃជួលគឺ 7000 ម៉ាក។ ពីចំនួននេះ 2000 ម៉ាកត្រូវបង់សម្រាប់ប្រាក់កម្ចីទិញផ្ទះលើកដំបូង 1000 ម៉ាកសម្រាប់ប្រាក់កម្ចីទិញផ្ទះលើកទីពីរ និង 1000 ម៉ាកសម្រាប់ការចំណាយ ការចំណាយផ្សេងៗ និងផ្សេងៗទៀត៖ ក្នុងចំណោម 4000 ម៉ាកទាំងអស់។ ដូច្នេះ 3000 ម៉ាកនៅសល់សម្រាប់ម្ចាស់ផ្ទះជាការបង់ការប្រាក់ [និយាយឱ្យចំទៅ] សម្រាប់ដើមទុនវិនិយោគផ្ទាល់ខ្លួនចំនួន 30,000 ម៉ាក។

បន្ទាប់ពីការអនុវត្តការលុបបំបាត់ការប្រាក់លើប្រាក់ស្របច្បាប់ ស្ថានភាពបន្ទាប់ពីដប់ឆ្នាំមានដូចខាងក្រោម៖ ប្រាក់កម្ចីទិញផ្ទះលើកទី 1 30,000 ម៉ាក ប្រាក់កម្ចីទិញផ្ទះលើកទី 2 10,000 ម៉ាក។ ម្ចាស់ផ្ទះបានទទួលបានដើមទុនវិនិយោគរបស់គាត់វិញទាំងស្រុង ប៉ុន្តែម្យ៉ាងវិញទៀត មានសិទ្ធិកាន់កាប់សាធារណៈថ្មីក្នុងចំនួនទឹកប្រាក់ 50,000 ម៉ាក។ ជាមួយនឹងសិទ្ធិរបស់រដ្ឋក្នុងការមានសិទ្ធិនិយាយអំពីប្រាក់ចំណូលបន្ថែមពីថ្លៃជួល និងកំណត់ចំនួនទឹកប្រាក់ជួលចាប់ផ្តើម ។

ឥឡូវនេះ វាមិនយុត្តិធម៌ទេ ទាក់ទងនឹងការសងប្រាក់វិញ ដើម្បីដាក់ម្ចាស់ផ្ទះឱ្យនៅកម្រិតដូចគ្នានឹងប្រាក់កម្ចីទិញផ្ទះ។ ពីព្រោះដើមទុនរបស់គាត់មិនមែនជាដើមទុនប្រាក់កម្ចីសុទ្ធសាធក្នុងន័យតូចចង្អៀតដែលគួរតែរងផលប៉ះពាល់ដោយការលុបបំបាត់ទាសភាពការប្រាក់នោះទេ។ នៅទីនេះយើងកំពុងនិយាយអំពីដើមទុន "ហានិភ័យ" ជាពិសេសអំពីប្រាក់ដែលបានប្តូរទៅជាទំនិញដ៏មានតម្លៃ ជាពិសេសផ្ទះ។ ដូច្នេះវាអាស្រ័យលើម្ចាស់ផ្ទះថាតើត្រូវផ្តល់រយៈពេលនៃការទូទាត់យូរជាងនេះ ឬភាគរយដែលត្រូវគ្នារួមបញ្ចូលជាអចិន្ត្រៃយ៍នៅក្នុងការចំណាយប្រតិបត្តិការរបស់ផ្ទះ។

វាមិនអាចជាគោលបំណងនៅទីនេះដើម្បីធ្វើសំណើដែលមានកាតព្វកិច្ចណាមួយនោះទេ។ នៅទីនេះមានតែការផ្តល់យោបល់ប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានធ្វើឡើងអំពីរបៀបដែលការផ្លាស់ប្តូរដោយគ្មានការកកិតនៃសេដ្ឋកិច្ចការប្រាក់ទៅជាសេដ្ឋកិច្ចគ្មានការប្រាក់អាចកើតឡើងសូម្បីតែនៅក្នុងវិស័យអចលនទ្រព្យក៏ដោយ។

ដើម្បីបំពេញឧទាហរណ៍នេះ សូមសន្មតថាស្ថានភាពបន្ទាប់ពី 25 ឆ្នាំមានដូចខាងក្រោម៖ នៅពេលនោះ ប្រាក់កម្ចីទិញផ្ទះទាំងអស់ត្រូវបានសងរួចរាល់។ មានតែការចំណាយអចិន្ត្រៃយ៍ប៉ុណ្ណោះដែលដូចគ្នា ឬដោយសារតែអាយុរបស់ផ្ទះកាន់តែច្រើន បានកើនឡើងពី 1000 ម៉ាច ដល់ប្រហែល 1500 ម៉ាច។ សូមឲ្យប្រាក់ចំណូលដែលផ្តល់ជូនម្ចាស់ផ្ទះពីចំនួនទឹកប្រាក់នេះក៏មានប្រហែល 1000 ទៅ 1500 ម៉ាចដែរ។ ដូច្នេះ វាហាក់ដូចជាប្រហែល 3000 ម៉ាចនៃប្រាក់ចំណូលជួលនឹងត្រូវចំណាយសម្រាប់ថ្លៃសេវាដែលមិនអាចចរចាបាន ខណៈពេលដែល 4000 ដែលនៅសល់នៃ 7000 ដើមនៃប្រាក់ចំណូលជួលនឹងត្រូវបោះចោលដោយសេរី។ ដូច្នេះ រដ្ឋមានលទ្ធភាពក្នុងការបន្ថយថ្លៃជួលជាងពាក់កណ្តាល។ វានឹងធ្វើបែបនេះ ឧទាហរណ៍ នៅក្នុងលំនៅដ្ឋានរបស់កម្មករ ឬរដ្ឋអាចកាត់បន្ថយថ្លៃជួលត្រឹមតែ 20, 30, ឬ 40% ប៉ុណ្ណោះ ហើយដូច្នេះទទួលបានពីភាពខុសគ្នានូវប្រភពចំណូលដ៏ច្រើនសម្រាប់តម្រូវការសាធារណៈផ្សេងទៀត ជាពិសេសសម្រាប់ការសាងសង់ផ្ទះដែលធ្វើឡើងជាសាធារណៈ។ ចំពោះវិមានធំៗ តម្លៃជួលមិនត្រូវបានបញ្ចុះទេ ឬមិនបានបញ្ចុះច្រើនទេ ដែលជាហេតុធ្វើឲ្យមានមធ្យោបាយបន្ថែមដ៏អស្ចារ្យសម្រាប់ការសាងសង់ផ្ទះឲ្យបានប្រសើរឡើង ឬសម្រាប់គោលបំណងសង្គមពិសេស។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ស្ថានភាពនាពេលអនាគតនេះបង្ហាញឲ្យឃើញ - ហើយខ្ញុំចាត់ទុកនេះថាជាទស្សនវិស័យដ៏មានផ្លែផ្កាមួយ - យុត្តិកម្មខាងក្នុងសម្រាប់សហគមន៍ (រដ្ឋ) សូម្បីតែឥឡូវនេះ ដើម្បីចូលរួមក្នុងការកំណត់ចំនួនថ្លៃជួលតាមរបៀបដែលខ្ញុំបានគូសបញ្ជាក់ខាងលើ ជាមួយនឹងការបញ្ចុះថ្លៃជួលសម្រាប់លំនៅឋានរបស់កម្មករ។

នៅក្នុងសិទ្ធិកាន់តែកើនឡើងរបស់រដ្ឋក្នុងការចូលរួមក្នុងភាពជាម្ចាស់អចលនទ្រព្យក៏ស្ថិតនៅលើមូលដ្ឋានគ្រឹះសម្រាប់ធនាគារចេញមូលបត្រដ៏រឹងមាំ និងការចេញឥណទានដល់ម្ចាស់បំណុលបញ្ចាំ។

ស្តីពីមាត្រា ៤ និង ៥

កថាខណ្ឌទាំងនេះទាមទារឱ្យមានសង្គមនីយកម្មនៃប្រព័ន្ធរូបិយវត្ថុទាំងមូល។ ប្រាក់គឺជាប័ណ្ណសម្រាប់ការងារដែលបានបញ្ចប់ដោយសហគមន៍ដែលមានសហគមន៍ផ្ទាល់ខ្លួន។

---

៨ លោក Feder មិនបានបញ្ជាក់ថាលោកទទួលបានតួលេខ ៥០,០០០ ម៉ាកយ៉ាងដូចម្តេចទេ៖ វាស្មើនឹងពាក់កណ្តាលនៃតម្លៃអាផាតមិន ប៉ុន្តែក៏ស្មើនឹងចំនួនទឹកប្រាក់នៃប្រាក់កម្ចីទិញផ្ទះរបស់ក្រុមហ៊ុនផងដែរ។ ប្រហែលជាការពិតសំខាន់បំផុតគឺថាវាមិនលើសពីចំនួនទឹកប្រាក់ដែលជំពាក់ក្នុងប្រាក់កម្ចីទិញផ្ទះទេ ហើយដូច្នេះវាមិនបង្កការលំបាកដល់ម្ចាស់ផ្ទះទេ។ ប្រហែលជាដោយសារការសង្កត់ធ្ងន់ដែលលោក Feder ដាក់លើការផ្លាស់ប្តូរដោយគ្មានការឈឺចាប់ ប្រសិនបើចំនួនទឹកប្រាក់ដែលជំពាក់លើផ្ទះតិចជាងពាក់កណ្តាលនៃតម្លៃ រដ្ឋយោងទៅតាមផែនការរបស់លោក Feder នៅតែមិនទាមទារចំណែកនៃភាពជាម្ចាស់លើសពីអ្វីដែលជំពាក់លើប្រាក់កម្ចីទិញផ្ទះនោះទេ។

Machine Translated by Google

រដ្ឋ។ ការចេញប័ណ្ណប្រាក់គឺជាសិទ្ធិជាមូលដ្ឋានអធិបតេយ្យភាពមួយរបស់រដ្ឋ។ ការក្លែងបន្លំប័ណ្ណប្រាក់របស់រដ្ឋត្រូវទទួលរងនូវការដាក់ទណ្ឌកម្មធ្ងន់ធ្ងរបំផុត។ ដូច្នេះ វាគឺជាការទាមទារដ៏ខ្លាំងក្លាមួយរបស់សង្គម ដែលប្រព័ន្ធរូបិយវត្ថុត្រូវស្ថិតនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់សមូហភាព។ កម្លាំងពលកម្មរបស់សមូហភាពគឺជាមូលដ្ឋានតែមួយគត់នៃប័ណ្ណប្រាក់ ហើយមានតែការបរាជ័យក្នុងការយល់ដឹងពីការពិតជាមូលដ្ឋាននេះទេ ដែលនាំឱ្យសេដ្ឋកិច្ចសាធារណៈរបស់យើងកាន់តែយ៉ាប់យ៉ឺន និងធ្វើឱ្យប្រព័ន្ធរូបិយវត្ថុកាន់តែអនាធិបតេយ្យ។

ជាមួយនឹងការលះបង់ឥណទានផ្ទាល់ខ្លួន និងពាណិជ្ជកម្មដោយធនាគារិកឯកជន ដែលបានស្នើឡើងនៅក្នុងមាត្រា 5 ការរះកាត់កាន់តែស៊ីជម្រៅមួយត្រូវបានធ្វើឡើងទៅក្នុងប្រព័ន្ធឥណទានសរុប។ ចំពោះប្រព័ន្ធឥណទានរបស់រដ្ឋ ក៏ដូចជាសម្រាប់ឥណទានក្រុង និងសូម្បីតែឥណទានអចលនទ្រព្យ មនុស្សម្នាក់ត្រូវតែប្រកាន់ខ្ជាប់នូវការលុបបំបាត់ទាសភាពការប្រាក់ដោយភាពម៉ត់ចត់ និងថាមពលបំផុត ពីព្រោះវាជាតម្រូវការជាមុនដែលមិនអាចខ្វះបានសម្រាប់រដ្ឋសង្គមជាទូទៅ។

ស្ថានភាពគឺខុសគ្នាជាមួយនឹងឥណទានផ្ទាល់ខ្លួន។ យើងក៏ទាមទារផងដែរ ដោយខ្លួនវាផ្ទាល់ នូវភាពគ្មានការប្រាក់នៃឥណទានផ្ទាល់ខ្លួន។ ប៉ុន្តែតម្រូវការនេះមិនមានសារៈសំខាន់ដ៏ធំ និងសំខាន់ដូចគ្នានោះទេ។ យើងចងចាំពីដើមទុនប្រាក់កម្ចីការប្រាក់ថេរចំនួន 250 ពាន់លានដុល្លារបើប្រៀបធៀបទៅនឹង
ភាគហ៊ុនដែលបង់ភាគលាភមានតែ 12 ពាន់លានដុល្លារប៉ុណ្ណោះ។

ឥណទាន ភាគហ៊ុន វិញ្ញាបនបត្រចូលរួម ភាគហ៊ុនរុករករ៉ែ ការកាន់កាប់ភាគហ៊ុន និងអ្វីៗផ្សេងទៀតទាំងអស់ គឺជាដើមទុនដែលមានហានិភ័យ។ ទិន្នផលនៃដើមទុននេះអាស្រ័យលើឧស្សាហកម្ម និងប្រសិទ្ធភាពរបស់បុគ្គលទាំងនោះដែលប្រាក់ត្រូវបានប្រគល់ឱ្យ។ នៅទីនេះធាតុផ្សំនៃហានិភ័យ និងគ្រោះថ្នាក់នៃការខាតបង់ចូលមកដើរតួនាទី រួមជាមួយនឹងសំណួរនៃការជឿទុកចិត្តផ្ទាល់ខ្លួន។ ចំពោះបញ្ហានោះ សំណងជាក់លាក់នៃប្រភេទពិសេសមួយនៅតែហាក់ដូចជាមិនអាចខ្វះបាន។ ម្ចាស់ភាគហ៊ុន និងអ្វីៗផ្សេងទៀត មិនទទួលបានសំណង ឬទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍តាមមធ្យោបាយណាមួយឡើយ ប្រសិនបើសហគ្រាសដែលគាត់បានប្រគល់ប្រាក់របស់គាត់មិនរកបានអ្វីសោះ។ គាត់បាត់បង់ប្រាក់របស់គាត់ទាំងស្រុង ប្រសិនបើសហគ្រាសដួលរលំ។

ផ្ទុយទៅវិញ វាគឺជាមួយ ឧទាហរណ៍ ម្ចាស់នៃមូលបត្របំណុលនៃ Reicheisenbahn។
ផ្លូវដែករបស់ Reich [នៅ Elsaß-Lothringen] ត្រូវបានបាត់បង់ទាំងស្រុងជាមួយនឹងការបាត់បង់ Elsaß-Lothringen។
យ៉ាងណាក៏ដោយ អ្នកកាន់មូលបត្របំណុលផ្លូវដែកនៅតែបន្តទទួលបានការបង់ការប្រាក់របស់គាត់។ ពីអ្នកណា? ពីពន្ធនៃសមូហភាព។ ផ្លូវដែកអាចដំណើរការជាមួយនឹងតុល្យភាពឱនភាពនៃទំហំណាមួយដូចនៅ Prussia និង Bavaria ក្នុងឆ្នាំចុងក្រោយនេះ។ ប៉ុន្តែអ្នកកាន់មូលបត្របំណុលទទួលបានការទូទាត់ការប្រាក់របស់ពួកគេដូចគ្នា។ ពីអ្នកណា? ពីពន្ធដែលបានបង់ចេញពីសក្តានុពលការងារ និងការប្រើប្រាស់របស់ប្រជាជនដែលកំពុងធ្វើការ។

មនុស្សម្នាក់គ្រាន់តែចង់ធ្វើឱ្យភាពខុសគ្នាជាមូលដ្ឋាននេះច្បាស់លាស់ ដើម្បីជាទីបញ្ចប់
ដើម្បីទទួលស្គាល់កន្លែងដែលបិសាចជញ្ជក់ឈាមបឺតជញ្ជក់សក្តានុពលការងាររបស់មនុស្ស។

ដូច្នេះ ឥណទានផ្ទាល់ខ្លួនគួរតែនៅដដែល ឬផ្ទុយទៅវិញគួរតែត្រូវបានបែងចែកម្តងទៀត ទៅកាន់ការដោះស្រាយផ្ទាល់ខ្លួនតាមរយៈធនាគារឯកជន។ ប្រសិទ្ធភាពផ្ទាល់ខ្លួនរបស់អ្នកស្វែងរកឥណទាន ដែលធនាគារិកស្គាល់ដោយផ្ទាល់ គួរតែក្លាយជាកត្តាកំណត់សម្រាប់ឥណទានផ្ទាល់ខ្លួនម្តងទៀត។ ថ្លៃសេវាដែលកំណត់ដោយរដ្ឋនឹងគ្រប់គ្រងដោយខ្លួនឯង ស្របតាមលំហូរសាច់ប្រាក់ ដែលក្នុងករណីណាក៏ដោយនឹងចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងការលុបបំបាត់ទាសភាពការប្រាក់។

ស្តីពី § 6

ចំណុចសំខាន់នៃមាត្រា 5 ក៏មានសុពលភាពសម្រាប់ទ្រព្យសកម្មភាគលាភជាពិសេសផងដែរ។ ដើម្បីផលប្រយោជន៍របស់រដ្ឋ-សហគមន៍សង្គម ត្រូវតែទាមទារឱ្យមានការសងដើមទុនដែលបានផ្តល់ប្រាក់កម្ចីឡើងវិញសម្រាប់សហគ្រាសឧស្សាហកម្មធំៗផងដែរ ដើម្បីនាំមកនូវការកាត់បន្ថយបំណុលរបស់រោងចក្រឧស្សាហកម្មនីមួយៗចំពោះអ្នកដែលគ្រាន់តែជាវិនិយោគិន។

តាមពិតទៅ អ្វីដែលយើងអាចសង្កេតឃើញនៅក្នុងទំនាក់ទំនងរវាងប្រាក់កម្ចី និងដើមទុនចំពោះប្រជាជនទាំងអស់ បានកើតឡើងម្តងទៀតនៅទីនេះក្នុងទំហំតូចជាង។ នៅទីនេះផងដែរ មូលធននិយមកេងប្រវ័ញ្ចកម្មករ

Machine Translated by Google

អ្នកគ្រប់គ្រងរោងចក្រ វិស្វករ សហគ្រិន ទាំងអស់ស្មើភាពគ្នា ពីព្រោះការបង្ខំចិត្តឲ្យរកប្រាក់ចំណេញជាអាទិភាព ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ប្រសិនបើយើងសម្រេចបាននូវការរំដោះឧស្សាហកម្ម និងអាជីវកម្មចេញពីអ្នកជញ្ជក់ផលប្រយោជន៍ដ៏អស់កល្បជានិច្ច នោះផ្លូវគឺច្បាស់លាស់សម្រាប់ការបន្ទាបតម្លៃផលិតផល និងសម្រាប់ការចែកចាយ និងចែកចាយតម្លៃលើស ដែលមួយផ្នែកដល់សហគមន៍ មួយផ្នែកដល់កម្មករ ថ្នាក់គ្រប់គ្រងកណ្តាល និងក្រុមប្រឹក្សាភិបាលនៃសហគ្រាសជាក់លាក់ ដូច្នេះហើយចំពោះអ្នកដែលពិតជាបង្កើតផលិតកម្ម និងតម្លៃតែម្នាក់ឯង។

លើ § 7

នៅក្នុងកថាខណ្ឌនេះ វិស័យធានារ៉ាប់រងទាំងមូលក៏ចូលមកដើរតួនាទីផងដែរ ដែលអាចត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយផ្អែកលើមូលដ្ឋានគ្មានការប្រាក់ស្រដៀងគ្នា។ បុព្វលាភដែលបានបង់មិនអាចកើនឡើងតាមរយៈការបន្ថែមការប្រាក់នោះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងនឹងក្លាយជាស្ថាប័នសន្សំសំចៃ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ហានិភ័យ និងអត្ថប្រយោជន៍នៃការធានារ៉ាប់រងត្រូវបានរក្សាទុក។ ចំពោះបញ្ហានេះ សហគមន៍នយោបាយត្រូវតែទទួលខុសត្រូវ។

ស្តីពី § 8

ទាក់ទងនឹងការធ្លាក់ចុះតម្លៃប្រាក់របស់យើង ដែលបានកើតឡើងតែតាមរយៈចំនួនដ៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់នៃវិញ្ញាបនបត្របំណុលរាប់មិនអស់របស់យើងប៉ុណ្ណោះ យើងទាមទារឱ្យមានការបង់ពន្ធទ្រព្យសម្បត្តិដែលមានកម្រិតខ្លាំង។ យើងសង្កត់ធ្ងន់លើ "កម្រិតខ្លាំង"។

ពន្ធលើទ្រព្យសម្បត្តិ [ស្មើ] [សម្រាប់គោលបំណងនៃ] ការកាត់បន្ថយចំនួនក្រដាសប្រាក់ជាដើម នឹងគ្មានអ្វីក្រៅពីការបោកបញ្ឆោតខ្លួនឯង ដែលមនុស្សម្នាក់បោះខ្សាច់ចូលទៅក្នុងភ្នែករបស់ប្រជាជននោះទេ។ ព្រោះប្រសិនបើខ្ញុំរឹបអូសទ្រព្យសម្បត្តិពាក់កណ្តាលនៅគ្រប់ទីកន្លែង ហើយទទួលបានការទូទាត់ជាមូលបត្របំណុល និងបកក្រដាសប្រាក់ទាំងនេះ អ្វីទាំងអស់ដែលសម្រេចបានគឺការថយចុះនៃបរិមាណក្រដាស ខណៈពេលដែលជាថ្នូរនឹងការកើនឡើងនៃតម្លៃប្រឌិតនៃក្រដាសប្រាក់សរុបដែលចរាចរដល់កម្រិតដូចគ្នាពីមុន។ តម្លៃពិតប្រាកដតែងតែជារបស់ទំនិញសម្រាប់ប្រើប្រាស់ និងទំនិញសម្រាប់ប្រើប្រាស់ មិនមែនសម្រាប់ប័ណ្ណក្រដាសសម្រាប់កម្លាំងពលកម្មដែលបានបញ្ចប់នោះទេ។

សំណួរមួយទៀតគឺថាតើអត្រាប្តូរប្រាក់បរទេសនៃរូបិយប័ណ្ណសញ្ញាសម្គាល់របស់យើងអាចត្រូវបានកែលម្អដែរឬទេ។ ប៉ុន្តែសូម្បីតែការកែលម្អអត្រាប្តូរប្រាក់នេះក៏អាស្រ័យទៅលើសក្តានុពលការងារ និងផលិតកម្មផងដែរ ម្យ៉ាងវិញទៀត លទ្ធភាពសម្រាប់ការផលិតសេដ្ឋកិច្ចជាតិសរុបរបស់យើង។

ការជំទាស់ និងការបដិសេធរបស់ពួកគេ

មិនដែលមានគំនិតណាមួយអាចបង្កើតខ្លួនឯងដោយគ្មានការប្រឆាំងនៅឡើយទេ ជាពិសេសគំនិតមួយដែលធ្វើឱ្យមានការចាកចេញយ៉ាងខ្លាំងពីការសន្ទត់ដែលបានបង្កើតឡើងជាយូរមកហើយអំពីភាពពិសិដ្ឋ និងភាពមិនអាចរំលោភបំពានបាននៃផលប្រយោជន៍។ ជាមួយនឹងការជំទាស់ដែលបានលើកឡើងរួចហើយ និងអ្វីដែលរំពឹងទុក តែងតែមានការសង្កេតពីរយ៉ាងដែលត្រូវធ្វើ៖ វាត្រូវតែសួរថា ទីមួយ តើផ្នែកណានៃការជំទាស់ដែលកំពុងត្រូវបានធ្វើឡើងគឺផ្អែកលើការបង្ខូចទ្រង់ទ្រាយដោយចេតនានៃគំនិតនៃការលុបបំបាត់ទាសភាពផលប្រយោជន៍ និងទីពីរ តើគួរនិយាយអ្វីខ្លះដើម្បីឆ្លើយតបទៅនឹងការសង្ស័យដោយស្មោះ និងផ្អែកលើការពិតទាំងអស់?

ការជំទាស់ញឹកញាប់បំផុតគឺការអះអាងថា៖ បើគ្មានការគិតការប្រាក់ទេ គ្មានអ្នកណានឹងឲ្យខ្ចីលុយគេទេ។

---

9 នេះជាបញ្ហារបស់ក្រុមហ៊ុនភាគហ៊ុនរួមគ្នា។ ក្រុមហ៊ុនដែលគ្រប់គ្រងដោយគ្រួសារដោយសេរី និងច្បាស់លាស់ ដូចដែលជារឿងធម្មតានៅក្នុងប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ មិនមានលក្ខណៈពិសេសនេះទេ។

Machine Translated by Google

តាមពិតទៅ យើងលែងចង់ឱ្យនរណាម្នាក់ឱ្យខ្ចីលុយរបស់គាត់ទៀតហើយ។ ឥណទានគឺជាល្បិចមួយ តើ...
អន្ទាក់ដែលសេដ្ឋកិច្ចរបស់យើងបានចូលទៅក្នុង ហើយឥឡូវនេះវាត្រូវបានជាប់អន្ទាក់ដោយគ្មានទីពឹង។

ប្រសិនបើប្រជាជនពិតជាត្រូវការដើមទុនកាន់តែច្រើនជាបន្ទាន់ នោះវានឹងទទួលបានប្រាក់ដែលត្រូវការដោយគ្មានការប្រាក់នៅរតនាគាររដ្ឋកណ្តាល ដោយគ្រាន់តែត្រូវការសងប្រាក់វិញ។ នៅទីបំផុតវានឹងចេញក្រដាសប្រាក់ថ្មី។ ហេតុអ្វីបានជាវាគួរចេញវិញ្ញាបនបត្រដែលមានការប្រាក់?! ថាតើក្រដាសប្រាក់មានការប្រាក់ឬអត់នោះ វាមិនមានភាពខុសគ្នាទេ! ការគាំទ្រតែមួយគត់របស់វាគឺសក្តានុពលការងារ និងសក្តានុពលពន្ធរបស់ប្រជាជន។ ហេតុអ្វីបានជាដាក់បន្ទុកលើការចំណាយសាធារណៈទាំងអស់តាំងពីដើមដំបូងជាមួយនឹងទម្ងន់នាំមុខនៃផលប្រយោជន៍អស់កល្បជានិច្ច?

មែនហើយ ប៉ុន្តែរដ្ឋគួរបំពេញការងារវប្បធម៌របស់ខ្លួនសម្រាប់សហគមន៍ដោយរបៀបណា? វានៅតែត្រូវការ
ប្រាក់ ហើយអាចមានភាពយុត្តិធម៌ក្នុងភារកិច្ចនេះបានលុះត្រាតែមានប្រាក់កម្ចីដែលគិតការប្រាក់។

ការអះអាងនេះគឺផ្អែកលើវិធីគិតបែបអភិជននិយមទាំងស្រុង។ វាត្រូវតែគណនាដោយចេតនាសម្រាប់ការនាំផ្លូវខុសបន្ទាប់ពីការអានសេចក្តីថ្លែងការណ៍នេះយ៉ាងហ្មត់ចត់។ ពីព្រោះដំបូងឡើយ យើងបានបង្ហាញថា បន្ទាប់ពីការលុបបំបាត់ទាសភាពការប្រាក់ កិច្ចការវប្បធម៌ និងសង្គមទាំងអស់របស់រដ្ឋអាចត្រូវបានគ្របដណ្តប់ចេញពីអាជីវកម្មដែលគ្រប់គ្រងដោយរដ្ឋ ចេញពីប្រាក់ចំណូលនៃសេវាប្រៃសណីយ៍ ផ្លូវដែក រ៉ែ ព្រៃឈើ និងអ្វីៗផ្សេងទៀត ដោយគ្មានអ្វីបន្ថែមទៀតទេ។ ទីពីរ រដ្ឋប្រជាជនអធិបតេយ្យ [Volksstaat] មានអំណាចនៅពេលណាក៏បាន ដើម្បីថែរក្សាកិច្ចការវប្បធម៌ពិសេសតាមរយៈការចេញថូខឹនដែលមានតម្លៃគ្មានការប្រាក់ ជំនួសឱ្យវិញ្ញាបនបត្រដែលមានការប្រាក់ដែលបានប្រកាសថាជាច្បាប់នៅក្នុងរដ្ឋអភិជននិយម។ វាមិនអាចទៅរួចទេក្នុងការមើលឃើញថាហេតុអ្វីបានជារដ្ឋគួរធ្វើកិច្ចការវប្បធម៌ពិសេស ឧទាហរណ៍ ផ្លូវដែក ប្រឡាយ និងការសាងសង់វារីអគ្គិសនី ដែលមានតម្លៃថ្លៃជាងសម្រាប់ខ្លួនវា ជាមួយនឹងការសន្យាដ៏អស់កល្បជានិច្ចនៃការប្រាក់ដែលមិនចាំបាច់ទាំងស្រុង។ ប្រសិនបើវាមិនអាចបង់ថ្លៃសាងសង់ពីប្រាក់ចំណូលនៃអាជីវកម្មដែលគ្រប់គ្រងដោយរដ្ឋបច្ចុប្បន្នរបស់ខ្លួនបានទេ នោះគ្មានហេតុផលដើម្បីមើលឃើញថាហេតុអ្វីបានជារដ្ឋមិនគួរបង្កើតប្រាក់នោះទេ។ ប្រជាជនដ៏មានអធិបតេយ្យត្រូវតែចំណាយសម្រាប់វា ខណៈដែលវាទទួលស្គាល់យ៉ាងច្បាស់ថាប្រាក់នេះជាមធ្យោបាយនៃការទូទាត់។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ហេតុអ្វីបានជាប្រជាជន ជាមួយនឹងសក្តានុពលការងារ និងពន្ធទាំងមូលរបស់ខ្លួន ឈរនៅពីក្រោយក្រដាសប្រាក់មួយទៀត (ប្រាក់កម្ចីដែលមានការប្រាក់) ដែលដាក់លើប្រជាជនទាំងស្រុងនូវកាតព្វកិច្ចការប្រាក់ដ៏អស់កល្បជានិច្ចសម្រាប់ផលប្រយោជន៍របស់មូលធននិយម!? ដូច្នេះ ចូរកម្ចាត់ការគិតគួរពីរដ្ឋមហាម៉ានីនេះចេញ!

បន្ទាប់មក ពួកមូលធននិយមនឹងគ្រាន់តែយកក្រដាសប្រាក់ដែលបានចេញ ហើយប្រមូលក្រដាសប្រាក់។
លុយ។

នេះត្រូវបានបដិសេធតាមវិធីពីរយ៉ាង។ ទីមួយ ការទាមទារថា ការកាន់កាប់លុយដោយគ្រាន់តែមិនចំណេញ ពិតណាស់នឹងត្រូវបានបំពេញរួចហើយ ហើយការលុបបំបាត់ទាសភាពការប្រាក់ដែលធ្វើឡើងដោយស្ម័គ្រចិត្តដោយពួកមូលធននិយមខ្លួនឯង ដោយសារពួកមូលធននិយមលះបង់ផលប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន ប្រសិនបើគាត់ប្រមូលក្រដាសប្រាក់របស់គាត់នៅផ្ទះ។ ទីពីរ ការភ័យខ្លាចរបស់ពួកមូលធននិយមចំពោះលុយរបស់គាត់ធ្វើឱ្យវាមិនទំនងកើតឡើងទេ។ មនុស្សម្នាក់គ្រាន់តែស្រមៃមើលយប់ដែលគេងមិនលក់របស់អ្នកប្រមូលប្រាក់ដែលរក្សាទុកលុយយ៉ាងច្រើនគរនៅផ្ទះ ហើយត្រូវតែឃើញទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់ត្រូវបានគំរាមកំហែងដោយចោរ ចោរប្លន់ ចោរប្លន់ ការឆែកឆេរផ្ទះ អគ្គីភ័យ និងទឹកជំនន់ជានិច្ច។ ខ្ញុំជឿជាក់ថា ពលរដ្ឋទៀងត្រង់នឹងធុញទ្រាន់នឹងការព្រួយបារម្ភទាំងនេះក្នុងរយៈពេលដ៏ខ្លី ហើយនឹងរកផ្លូវទៅធនាគាររដ្ឋមិនយូរប៉ុន្មាន។ ធនាគាររដ្ឋចេញបង្កាន់ដៃ ហើយឥឡូវនេះទទួលខុសត្រូវស្របច្បាប់ចំពោះគណនី ប៉ុន្តែមិនមែនសម្រាប់ការបង់ការប្រាក់ណាមួយឡើយ។ បើមិនដូច្នោះទេ ជាការពិតណាស់ លទ្ធភាពទីបីនៅតែបើកចំហសម្រាប់មនុស្សគ្រប់គ្នា ជាពិសេសក្នុងការធ្វើការជាមួយប្រាក់របស់ពួកគេ ដើម្បីបង្កើតតម្លៃ និងផលិតទំនិញ ចូលរួមក្នុងកិច្ចការឧស្សាហកម្ម ដើម្បីធ្វើឱ្យជីវិតរបស់ពួកគេកាន់តែសម្បូរបែប និងល្អប្រសើរឡើង ដើម្បីគាំទ្រសិល្បៈ និងអាហារូបករណ៍ និយាយឱ្យខ្លី ដើម្បីប្រើប្រាស់ប្រាក់របស់ពួកគេឱ្យមានប្រយោជន៍ ខណៈពេលដែលបដិសេធការគោរពបូជាទ្រព្យសម្បត្តិ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ វានៅតែអាចកើតឡើងដែលតម្រូវការឯកជននៃដើមទុនសម្រាប់គោលដៅមួយចំនួនលេចឡើងជាបន្ទាន់ ឧទាហរណ៍ សម្រាប់ការសាកល្បងការច្នៃប្រឌិត ការបង្កើតអាជីវកម្មដោយសិប្បករ ឬអ្នកជំនួញវ័យក្មេងដែលមានសមត្ថភាពជាដើម។

Machine Translated by Google

ដំបូងឡើយ នេះមិនមានអ្វីទាក់ទងនឹងការលុបបំបាត់ទាសភាពការប្រាក់នោះទេ! ពីព្រោះដំបូងឡើយ គេត្រូវសន្មតដោយសមហេតុផលថា អ្នកមូលធននិយម ដែលបន្ទាប់ពីការលុបបំបាត់ទាសភាពការប្រាក់ជាការពិតណាស់លែងមានឱកាសវិនិយោគប្រាក់របស់ខ្លួនក្នុងលក្ខណៈមិនឲ្យផ្ទុះ ហើយរំពឹងថានឹងមានការប្រើប្រាស់ការប្រាក់ដោយឥតប្រយោជន៍ ដូចនៅសម័យមុនដែរ នឹងមានទំនោរប្រថុយប្រថានប្រាក់របស់ខ្លួនសម្រាប់គោលបំណងបែបនេះ ដូច្នេះការខ្វះខាត ឬតម្រូវការក្នុងទិសដៅនេះនឹងកើតឡើងតិចជាងពេលមុនទៅទៀត។ ឬមួយក៏មិនដែលឮម្តងហើយម្តងទៀតពីអ្នកជំនួញដែលមានប្រសិទ្ធភាព ពីអ្នកបង្កើតដ៏ឆ្លាតវៃបំផុត អំពីការត្អូញត្អែរយ៉ាងច្បាស់អំពីភាពលំបាកក្នុងការរកប្រាក់ក្នុងរដ្ឋម៉ាម៉ូនីសម្រាប់គោលបំណងបែបនេះទេ លុះត្រាតែអាចធានាបាននូវ "ភាគលាភ"? ទីពីរ វាត្រូវតែជាភារកិច្ចរបស់រដ្ឋនាពេលខាងមុខដើម្បីជំរុញកម្លាំងមានសមត្ថកិច្ចគ្រប់រូបតាមរយៈការគាំទ្រដ៏សប្បុរស។ ពិតជាមានការចាប់ផ្តើមឈានទៅរករឿងនេះនៅក្នុងរដ្ឋការិយាធិបតេយ្យចាស់ ប៉ុន្តែមានចិត្តតូចតាចខ្លាំង ដែលជំនួសឲ្យការជំរុញសេដ្ឋកិច្ច ការរារាំង និងការស្ទាក់ស្ទើរបានកើតឡើង ដោយសារតែបទប្បញ្ញត្តិរំខានដែលអមជាមួយនឹងការផ្តល់ការគាំទ្រពីសាធារណជន។ នៅក្នុងចំណុចទីបី សូមកត់សម្គាល់ថា ជាមួយនឹងការបែងចែកប្រាក់រាប់លាន យើងអាចសម្រេចបានច្រើនយ៉ាង។ សេចក្តីរីករាយនៃកម្លាំងពលកម្ម ភាពឧស្សាហ៍ព្យាយាម និងភាពរឹងមាំរបស់អ្នកបង្កើត វិស្វករ សិប្បករជាដើម របស់អាល្លឺម៉ង់ គឺអស្ចារ្យណាស់ ដែលតាមរយៈសិទ្ធិចូលរួមក្នុងលទ្ធផលនៃការច្នៃប្រឌិតដ៏មានសំណាងរបស់រដ្ឋ ការចំណាយទំនងជានឹងទទួលបានរង្វាន់យ៉ាងបរិបូរណ៍ (ឧទាហរណ៍ ប្រទេសអង់គ្លេស)។

ការលុបបំបាត់ទាសភាពការប្រាក់នាំឱ្យមានការអស់កម្លាំងនៃទ្រព្យសម្បត្តិ។

អូហូ! អ្នកណាអះអាងដូច្នេះ? ប៉ុន្តែជាការពិតណាស់! អ្នកណាដែលបានសម្របខ្លួនទៅនឹងជីវិតរបស់ខ្លួនទៅនឹងការប្រើប្រាស់ការប្រាក់លើដើមទុន ហើយមិនអាចតាំងចិត្តធ្វើការបាន វាពិតជាជាការពិតសម្រាប់គាត់៖ ការប្រើប្រាស់ 5% ជារៀងរាល់ឆ្នាំ គាត់នឹងអស់ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់ទាំងស្រុងក្នុងរយៈពេល 20 ឆ្នាំ។ ជាការពិតណាស់ ប៉ុន្តែនោះពិតជាត្រឹមត្រូវណាស់! អ្វីដែលយើងចង់បានគឺការលុបបំបាត់ទាសភាពការប្រាក់។ យើងចង់ឱ្យការរស់នៅដោយប្រាក់សោធននិវត្តន៍ឈប់ក្លាយជាឧត្តមគតិខ្ពស់បំផុតរបស់ពលរដ្ឋ។ យើងចង់បញ្ចប់ភាពច្របូកច្របល់នៃមហាសេដ្ឋីនេះ។ ជាការពិតណាស់ យើងលែងចង់អត់ឱនចំពោះរឿងនោះទៀតហើយ ដែលមនុស្សជាច្រើនអាចរស់នៅដោយសុខស្រួលជាអចិន្ត្រៃយ៍បានតែពីការបង់ការប្រាក់លើប្រាក់កម្ចីប៉ុណ្ណោះ - ម្យ៉ាងវិញទៀត ដោយចំណាយលើអ្នកដទៃ!

ខ្ញុំសូមនិយាយឡើងវិញម្តងទៀតថា វាក៏មិនមែនជាការពិតទាល់តែសោះថា ការលុបបំបាត់សិទ្ធិអំណាចផលប្រយោជន៍នឹងនាំទៅរកការលុបបំបាត់ និងអស់កម្លាំងទ្រព្យសម្បត្តិ។ ផ្ទុយទៅវិញ ការលុបបំបាត់ទាសភាពការប្រាក់នឹងលើកកម្ពស់ការបង្កើតទ្រព្យសម្បត្តិដោយផ្អែកលើកម្លាំងពលកម្មដែលផលិតទំនិញ និងបង្កើតតម្លៃ ដែលមិនមានបន្ទុក និងរំដោះចេញពីការចំណាយលើការប្រាក់អស់កល្បជានិច្ច។ ការលុបបំបាត់ទាសភាពការប្រាក់ ដូចដែលយើងបានឃើញ នាំទៅរកការកាត់បន្ថយថ្លៃដើមយ៉ាងទូលំទូលាយនៅក្នុងជីវិតទាំងមូល។ វារំដោះយើងចេញពីបន្ទុកពន្ធហួសហេតុ ដូច្នេះសម្រាប់កម្មករគ្រប់រូប លទ្ធភាពនៃការប្រមូលប្រាក់សន្សំត្រូវតែធំជាងនៅពេលអនាគតជាងពេលមុន។ មានរឿងមួយទៀត! ទំនិញ និងកម្លាំងពលកម្មសេដ្ឋកិច្ចជាតិដែលផលិតតម្លៃនៃឧស្សាហកម្ម ពាណិជ្ជកម្ម និងពាណិជ្ជកម្មមិនត្រូវបានរារាំងតាមមធ្យោបាយណាមួយឡើយ ប៉ុន្តែត្រូវបានលើកកម្ពស់យ៉ាងអតិបរមាតាមរយៈការលុបបំបាត់ទាសភាពការប្រាក់។

តើកម្មករទទួលបានអ្វី ប្រសិនបើអ្នកមូលធននិយមមិនទទួលបានការប្រាក់បន្ថែមទៀត?

សំណួរនេះពិតជាមិនគួរកើតឡើងទៀតទេ! ទីមួយ ជាការពិតណាស់ វាគឺជាសំឡេងស្រែកតស៊ូឥតឈប់ឈររបស់កម្លាំងពលកម្ម ដែលពួកមូលធននិយមនឹងកេងប្រវ័ញ្ចកម្មករ។ ទីពីរ យើងពិតជាបានឃើញយ៉ាងច្បាស់ថា វាគឺជាកម្មករច្រើនជាងអ្នកដទៃ ដែលត្រូវបង់ការប្រាក់លើប្រាក់កម្ចី។ [ម្យ៉ាងវិញទៀត អ្វីដែលកម្មករទទួលបានគឺពន្ធទាប និងថ្លៃដើមរស់នៅទាប។]

ចំណាងគ្រួសារនឹងចុះខ្សោយ និងខូចខាត ប្រសិនបើមនុស្សម្នាក់មិនអាចបន្សល់ទុកទ្រព្យសម្បត្តិសម្រាប់អ្នកដទៃបាន កុមារ។

មែនហើយ តើការពិតនៅទីនេះជាអ្វី? ជាទូទៅខ្ញុំគិតថាលុយមានទំនាក់ទំនងតិចតួច ឬគ្មានអ្វីទាក់ទងនឹងអារម្មណ៍គ្រួសារទេ។ ឬក៏ធ្លាប់ឮថាកូនៗរបស់ឪពុកម្តាយអ្នកមានកាន់ខ្ជាប់នូវ...

Machine Translated by Google

ឪពុកម្តាយរបស់ពួកគេច្រើនជាងឪពុកម្តាយក្រីក្រ? ឬក៏ឪពុកម្តាយអ្នកមានស្រឡាញ់កូនៗរបស់ពួកគេច្រើនជាងកូនៗដែលមានទ្រព្យសម្បត្តិតិច? តើអ្វីដែលទំនងជាសំខាន់ជាងសម្រាប់កុមារ គឺឪពុកម្តាយរបស់ពួកគេរៀបចំការចិញ្ចឹមបីបាច់ថែរក្សាដ៏ល្អបំផុតសម្រាប់ពួកគេ និងឲ្យពួកគេរៀនវិន័យខ្លះ ចិញ្ចឹមពួកគេឲ្យក្លាយជាមនុស្សឧស្សាហ៍ព្យាយាម មានសុខភាពល្អ និងក្លាហាន ឬពួកគេបន្សល់ទុកកាបូបលុយដ៏ធំបំផុតសម្រាប់ពួកគេ?

ក្នុងករណីពិសេស ការខិតខំប្រឹងប្រែងដោយសមហេតុផលដើម្បីធានាអនាគតហិរញ្ញវត្ថុរបស់កុមារ ច្បាស់ជាត្រូវតែទទួលស្គាល់។ ការខិតខំប្រឹងប្រែងនេះ និងភាពសន្សំសំចៃរបស់ឪពុកម្តាយចំពោះកូនៗរបស់ពួកគេ នឹងមិនរងផលប៉ះពាល់អវិជ្ជមានដោយការលុបបំបាត់ទាសភាពការប្រាក់នោះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ លទ្ធភាពនៃការសន្សំនឹងកាន់តែធំឡើង នៅពេលដែលសេដ្ឋកិច្ចជាតិរបស់យើងនឹងត្រូវបានរំដោះចេញពីសម្ពាធដ៏ទូលំទូលាយនៃទាសភាពការប្រាក់។

យើងបានឃើញពីឧទាហរណ៍របស់បុរសដែលមានប្រាក់ចំណូល 10,000 ម៉ាក និងប្រាក់ចំណូលសោធននិវត្តន៍ 5000 ម៉ាកថា ទ្រព្យសម្បត្តិទំហំមធ្យម និងតូចទាំងអស់ពិតជាត្រូវបានប្លន់យកផលប្រយោជន៍ណាមួយដោយផ្លូវវាងនៃពន្ធផ្ទាល់ និងប្រយោលនៃថ្លៃជួលផ្ទះ និងអ្វីៗផ្សេងទៀត។ ខ្ញុំមិនអាចនិយាយឡើងវិញបានញឹកញាប់ទេ៖ ការប្រាក់លើមូលបត្របំណុលសម្រាប់អ្នកមានទ្រព្យសម្បត្តិតិចតួច និងមធ្យមគឺជាការបោកប្រាស់ ការបោកបញ្ឆោតខ្លួនឯង ការរត់ជុំវិញជារង្វង់ ប៉ុន្តែដើមទុនដ៏ធំតាមរយៈសារព័ត៌មានដ៏ស្មោះត្រង់របស់ខ្លួនបានផ្សព្វផ្សាយ និងប្រកាសយ៉ាងអាក្រក់ទូទាំងពិភពលោកអំពីជំនឿលើភាពពិសិដ្ឋ និងភាពមិនអាចរំលោភបំពានបាននៃផលប្រយោជន៍។ វាអនុញ្ញាតឱ្យមនុស្សគ្រប់គ្នាហាក់ដូចជាចូលរួមក្នុងការប្រើប្រាស់ផលប្រយោជន៍ដ៏ស្រស់ស្អាត និងគួរឱ្យស្ញប់ស្ញែង ដើម្បីបំបាត់មនសិការអាក្រក់ដែលត្រូវតែអមជាមួយការប្រើប្រាស់ផលប្រយោជន៍ឥតប្រយោជន៍ និងគ្មានកម្លាំងពលកម្ម - និងដើម្បីជ្រើសរើសសមមិត្តសម្រាប់ការតស៊ូ ដើម្បីការពារផលប្រយោជន៍ខ្ពស់បំផុតនៃម៉ាម៉ូននិយម។

មន្ត្រីរាជការ រដ្ឋបុរស នឹងនិយាយថា៖ រដ្ឋមិនអាចលះបង់កាតព្វកិច្ចដែលខ្លួនបានអនុវត្តចំពោះម្ចាស់បំណុលរបស់ខ្លួនបានទេ។

តើ «កាតព្វកិច្ច» មានន័យដូចម្តេច? តើវាជាសីលធម៌ក្នុងការចូលទៅក្នុងកាតព្វកិច្ចដែលរដ្ឋត្រូវតែដឹងតាំងពីដំបូងថា ខ្លួនអាចបំពេញកាតព្វកិច្ចទាំងនេះបានលុះត្រាតែវាដកហូតការប្រាក់ពីម្ចាស់បំណុលតាមរយៈពន្ធផ្ទាល់ និងដោយប្រយោលក្នុងចំនួនដូចគ្នា? តើសីលធម៌នៅឯណា? ឬប្រហែលជាវាមិនស្មោះត្រង់ជាងនេះទេក្នុងការទទួលស្គាល់ថា "ខ្ញុំអាចបង់ការប្រាក់បានលុះត្រាតែខ្ញុំប្រមូលពន្ធបានច្រើនដូចគ្នា - ប៉ុន្តែកាលពីសង្គ្រាម ខ្ញុំពិតជាត្រូវមានលុយ ហើយសម្រាប់រឿងនោះ ខ្ញុំបានបោកប្រាស់ជាមួយមូលបត្រសង្គ្រាម។ អ្នកត្រូវតែអត់ទោសឱ្យខ្ញុំផង ប្រជាជនជាទីស្រឡាញ់។ វាគឺសម្រាប់អ្នក ហើយឥឡូវនេះយើងមិនចង់លេងលាក់ខ្លួនទៀតទេ។ ខ្ញុំជារដ្ឋមិនបង់ការប្រាក់ទេ ហើយអ្នក ជាអ្នកជាប់ពន្ធ មិនចាំបាច់បង់ពន្ធសម្រាប់ការប្រាក់ទេ។ នោះនឹងធ្វើឱ្យប្រតិបត្តិការរបស់យើងមានភាពសាមញ្ញ។ ដូច្នេះ យើងនឹងធ្វើដោយគ្មានប្រព័ន្ធរដ្ឋបាលពន្ធដ៏ធំសម្បើម និងប្រព័ន្ធរដ្ឋបាលបម្រើផលប្រយោជន៍ដ៏អស្ចារ្យ។ ត្រូវទេ? តើយើងមានកិច្ចព្រមព្រៀងទេ?" ហើយអ្នក លោក Herr Scheidemann កុំបង្ហោះឈ្មោះរបស់អ្នកនៅលើសសរស្តម្ភផ្សាយពាណិជ្ជកម្មទាំងអស់ក្នុងនាមជារដ្ឋលេខាធិការនៃរដ្ឋាភិបាលចាស់ដែលត្រូវបានសម្របសម្រួលក្នុងចំណោមសេចក្តីប្រកាសឆោតល្ងង់ទាក់ទងនឹងសន្តិសុខ និងភាពមិនអាចរំលោភបាននៃចំណងសង្គ្រាម។ អ្នកគ្រាន់តែធ្វើឱ្យខ្លួនឯងខ្មាស់អៀនប៉ុណ្ណោះ៖ អត្ថប្រយោជន៍នៃការបោកប្រាស់ទាំងមូលពិតជាបានទៅដល់តែដើមទុនប្រាក់កម្ចីដ៏ធំប៉ុណ្ណោះ។

មន្ត្រីហិរញ្ញវត្ថុ និងអ្នកជំនាញធនាគារកំពុងប្រកាសថា ការលុបបំបាត់ទាសភាពនៃការប្រាក់លើមូលបត្រសង្គ្រាម និងបំណុលសាធារណៈ គឺមិនអាចទៅរួចទេ ពីព្រោះវាមានន័យដូចគ្នានឹងការក្ស័យធនសាធារណៈ។

អ្នកនឹងអត់ទោសឱ្យខ្ញុំផង៖ យោងតាមសុន្ទរកថារបស់អ្នក យើងពិតជាក្ស័យធនជាសាធារណៈមែន ឬត្រូវតែក្លាយជាដូច្នេះ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ការប្រកាសក្ស័យធនជាសាធារណៈដោយចំហរ គឺជាភាពល្ងង់ខ្លៅបំផុតដែលយើងអាចប្រព្រឹត្ត៖ ចំពោះភាពអសមត្ថភាពជាក់ស្តែងរបស់អ្នកកាន់អំណាចបច្ចុប្បន្ន វានឹងបន្ថែមការបញ្ជាក់ជាប្រវត្តិសាស្ត្រអំពីភាពអសមត្ថភាពនេះមុនអាយុ។

ហេតុអ្វីបានជាប្រកាសក្ស័យធន? ប្រសិនបើខ្ញុំបានដាក់សញ្ញាសម្គាល់ 3 ពីហោប៉ៅខោខាងស្តាំចូលទៅក្នុងហោប៉ៅខាងឆ្វេង ខ្ញុំនៅតែមិនត្រូវប្រកាសក្ស័យធនដោយសាររឿងនោះទេ!

Machine Translated by Google

វាពិតជាមិនខុសពីប្រាក់កម្ចីសង្គ្រាមទេ! រាជាណាចក្របានដកប្រាក់រាប់ពាន់លានដំបូងដែលពិតជាបានផ្តល់ឱ្យពីហោប៉ៅរបស់ប្រជាជន បន្ទាប់មកប្រាក់បានហូរត្រឡប់មកវិញ។ បន្ទាប់មកប្រាក់កម្ចីថ្មីបានមក ហើយប្រាក់បានហូរត្រឡប់មកវិញម្តងទៀត។ ម្តងទៀតបានមកបូម ហើយស្រូបយកប្រាក់រាប់ពាន់លាន ហើយវាបានធ្លាក់ចុះម្តងទៀត រហូតដល់បន្ទាប់ពីល្បែងត្រូវបានធ្វើម្តងទៀតប្រាំបួនដង រដ្ឋបានបង្កើតបំណុលចំនួន 100 ពាន់លានដុល្លារដោយរីករាយ។ ចំពោះបញ្ហានោះ ប្រជាជនមានក្រដាសបោះពុម្ពល្អិតល្អន់ចំនួន 100 ពាន់លានដុល្លារនៅក្នុងដៃរបស់ពួកគេ។ ដំបូងឡើយ ប្រជាជនស្រមៃថាវាបានក្លាយជាអ្នកមានច្រើនជាងនេះទៅទៀត។ បន្ទាប់មករដ្ឋបានមក ហើយនិយាយថា៖ «វាគួរឱ្យរន្ធត់ណាស់ ខ្ញុំមានបំណុល 100 ពាន់លានដុល្លារ ហើយប្រឈមមុខនឹងការក្ស័យធន»។ - មែនហើយ ប៉ុន្តែហេតុអ្វី? នោះគ្រាន់តែជាការបោកប្រាស់ខ្លួនឯងប៉ុណ្ណោះ! ខ្ញុំផ្ទាល់មិនអាចក្ស័យធនបានទេ ប្រសិនបើខ្ញុំយកលុយរបស់ខ្ញុំពីហោប៉ៅមួយ ហើយដាក់វានៅក្នុងហោប៉ៅមួយទៀតជាញឹកញាប់។ ដូច្នេះ យើងអាចសម្រាកបានស្រួលអំពីការក្ស័យធនរបស់រដ្ឋទាក់ទងនឹងបំណុលសង្គ្រាមផ្ទៃក្នុងរបស់យើង។ ដូច្នេះ យើងពិតជាមិនចាំបាច់ប្រកាសក្ស័យធនជាសាធារណៈទេ ហើយយើងពិតជាអាចសន្សំសំចៃកម្លាំងពលកម្មដ៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់ជាមួយនឹងការបង់ការប្រាក់ដ៏ល្ងង់ខ្លៅ និងពន្ធដ៏ច្រើន ប៉ុន្តែថែមទាំងល្ងង់ខ្លៅជាងនេះទៅទៀត។

ចូរយើងពិតជាដោះលែងខ្លួនយើងពីការដេញថ្លៃដើមទុនប្រាក់កម្ចីធំៗ! មានតែដើមទុនប្រាក់កម្ចីធំៗទេដែលទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ពីការកេងប្រវ័ញ្ចពន្ធលើការប្រាក់ប្រាក់កម្ចីនេះ ព្រោះមាសមួយដុំដ៏ស្រស់ស្អាតនៅសល់សម្រាប់វា ហើយកម្មករបង់លើសនេះក្នុងទម្រង់ជាពន្ធប្រយោល។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ទន្ទឹមនឹងនេះដែរ មូលធននិយមខ្នាតតូច និងមធ្យមគ្រាន់តែដេញតាមកន្ទុយរបស់ខ្លួនប៉ុណ្ណោះ។

មន្ត្រីសេដ្ឋកិច្ចពិភពលោករូបនេះ មានប្រសាសន៍ថា៖ ការលុបបំបាត់ទាសភាពការប្រាក់ គឺមិនអាចធ្វើទៅរួចសម្រាប់យើងក្នុងការសម្រេចបាននៅក្នុងប្រទេសអាល្លឺម៉ង់តែម្នាក់ឯងនោះទេ។ វាត្រូវតែធ្វើឡើងជាអន្តរជាតិ។ បើមិនដូច្នោះទេ យើងនឹងបាត់បង់ឥណទានទាំងអស់ ដើមទុននឹងហូរចេញ ហើយយើងនៅតែត្រូវបំពេញកាតព្វកិច្ចការប្រាក់របស់យើងចំពោះពិភពលោកទាំងមូល។

ខ្ញុំសារភាពថា ខ្ញុំផ្ទាល់មានការងឿងឆ្ងល់អំពីសំណួរនេះអស់រយៈពេលយូរមកហើយ។ វាជាសំណួរដ៏លំបាកបំផុត ពីព្រោះវាពាក់ព័ន្ធនឹងទំនាក់ទំនងរបស់យើងជាមួយពិភពលោកទាំងមូល។ ទន្ទឹមនឹងនេះ បញ្ហានេះមានពីរជ្រុង។ ម្យ៉ាងវិញទៀត គំនិតនៃការលុបបំបាត់ទាសភាពការប្រាក់ គឺជាសម្រែកប្រយុទ្ធរបស់ប្រជាជនដែលមានផលិតភាពទាំងអស់ប្រឆាំងនឹងការធ្វើជាទាសករអន្តរជាតិចំពោះការប្រាក់លើប្រាក់។ ម្យ៉ាងវិញទៀត វាគឺជាការព្យាបាលរ៉ាឌីកាល់សម្រាប់បញ្ហាហិរញ្ញវត្ថុផ្ទៃក្នុងរបស់យើង។ ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាហេតុផលដើម្បីចៀសវាងការប្រើប្រាស់វិធីព្យាបាលនោះទេ គ្រាន់តែដោយសារតែអ្នកជិតខាងដែលឈឺដូចគ្នាមិនប្រើវាក្នុងពេលតែមួយ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ វានឹងជាភាពល្ងង់ខ្លៅបន្ថែម ប្រសិនបើយើងនៅប្រទេសអាល្លឺម៉ង់បន្តរត់ក្នុងរង្វង់ឆ្កួតៗ ហើយបង់ពន្ធ និងការប្រាក់ នៅពេលដែលយើងបានទទួលស្គាល់យ៉ាងច្បាស់ថា សកម្មភាពគួរឱ្យអស់សំណើចនេះផ្តល់អត្ថប្រយោជន៍ដល់តែអ្នកមូលធននិយមធំៗប៉ុណ្ណោះ ហើយគ្មាននរណាម្នាក់ផ្សេងទៀតឡើយ។ ដូច្នេះ ចូរយើងដឹកនាំផ្លូវដោយគំរូរំដោះរបស់យើង។ ចូរយើងរំដោះខ្លួនយើងចេញពីទាសភាពនៃការប្រាក់លើប្រាក់ ហើយយើងនឹងឃើញឆាប់ៗនេះថា កម្លាំងនៃគំនិតរំដោះដ៏ជោគជ័យនេះនឹងជំរុញប្រជាជននៃពិភពលោកឱ្យដើរតាមយើង។

ខ្ញុំពិតជាជឿជាក់ថា គំនិតផ្តួចផ្តើមរបស់យើង - ប្រសិនបើគំនិតផ្តួចផ្តើមនេះមិនត្រូវបានបង្ក្រាបដោយអ្នកចិញ្ចឹមសត្វម៉ាម៉ូនអាល្លឺម៉ង់ - នឹងបោសសំអាតប្រជាជនដទៃទៀតជាមួយនឹងភាពចាំបាច់ដែលមិនអាចទប់ទល់បាន។

អ្នកវិទ្យាសាស្ត្រស្បាតាស៊ីសនិយាយថា គំនិតទាំងមូលនេះគ្រាន់តែជាការការពារដើមទុនប៉ុណ្ណោះ។ វានៅតែមាននៅតែមានសភាពដើមដដែល៖ អ្នកក្រគ្មានអ្វីសោះ ហើយអ្នកមាននៅតែមាន។

មែនហើយ មិត្តរបស់ខ្ញុំ; ជាទូទៅវាពិបាកណាស់ក្នុងការពិភាក្សាជាមួយអ្នក — ប្រសិនបើអ្នកពិតជាកុម្មុយនិស្តនៅក្នុងជម្រៅនៃព្រលឹងរបស់អ្នក ហើយដូច្នេះនឹងអះអាងថា "អ្វីៗទាំងអស់ជារបស់មនុស្សទាំងអស់"10

, ហើយប្រសិនបើអ្នកពិតជាស្គាល់គំនិតពិតប្រាកដរបស់មេដឹកនាំ Bolshevik ដ៏អស្ចារ្យនៅក្នុងប្រទេសរុស្ស៊ី ជាពិសេសលេនីន ហើយចាត់ទុកគំនិតទាំងនោះថាត្រឹមត្រូវ ហើយចាត់ទុកភារកិច្ចបន្ទាប់របស់សាធារណរដ្ឋសូវៀតដែលលេនីនបានកំណត់ គឺ "ការចុះបញ្ជីគណនេយ្យជាសកល និងការគ្រប់គ្រងផលិតកម្ម និងការចែកចាយទាំងអស់" តាមដែលអាចធ្វើទៅបានដោយមនុស្សធម៌។

---

១០ ពេត្រុស ក្រូផតគីន ការសញ្ជ័យនំប៉័ង

Machine Translated by Google

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ប្រសិនបើអ្នកយល់ច្បាស់ទាំងស្រុងអំពីការពិតដែលថាភារកិច្ចនេះពិតជាអាចធ្វើទៅបានលុះត្រាតែស្ថិតនៅក្រោមរបបផ្តាច់ការដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាច ហើយអ្នកនៅតែជាកុម្មុយនិស្ត ឬស្ប៉ាតាស៊ីស ជាដើមដែលមានជំនឿជឿជាក់នៅក្នុងចិត្តរបស់អ្នក នោះសូមកុំឱ្យយើងឈ្លោះប្រកែកគ្នាបន្ថែមទៀតឡើយ។ យើងគ្រាន់តែមិនយល់គ្នា ហើយកំពុងនិយាយភាសាផ្សេងៗគ្នា ហើយអនាគតនឹងសម្រេច ទាំងសម្រាប់រដ្ឋដែលមានអាវធំតូចដែលអាចកើតឡើងពីភាពវឹកវរនៃបុលសេវីស ឬរដ្ឋថ្មីដែលខ្ញុំសង្ឃឹមថា ជាមួយនឹងសេដ្ឋកិច្ចជាតិដែលបានរំដោះចេញពីទាសភាពផលប្រយោជន៍។

ប៉ុន្តែប្រសិនបើនៅក្នុងបាតបេះដូងកុម្មុយនិស្តរបស់អ្នក — ប្រសិនបើអ្នកស្មោះត្រង់ — អ្នកឃើញថាអ្នកនៅតែគិតអំពី ចង់បានប្រពន្ធ និងកូន សម្រាប់ព្រលឹងមនុស្សដែលនៅជិតអ្នកជាងជនជាតិអេសគីម៉ូ ឬជនជាតិកាហ្វីហ្សូលូ ប្រសិនបើក្នុងអំឡុងពេលធ្វើការនៅរោងចក្រដែលដឹកនាំដោយនាយកសូវៀត អ្នកគិតថាវានៅតែល្អក្នុងការមានខ្ទមតូចមួយផ្ទាល់ខ្លួន ដីសួនច្បារតូចមួយ ប្រសិនបើនៅក្នុងជម្រៅនៃព្រលឹងអ្នក វាពិតជាមិនផ្តល់នូវការពេញចិត្តពិតប្រាកដទេថាអ្នកគួរតែមានសិទ្ធិដូចឆ្កែនៅតាមផ្លូវដើម្បីប្រើស្រីពេស្យាគ្រប់រូបដែលឆ្លងកាត់ផ្លូវរបស់អ្នក ប្រសិនបើអ្នកចង់ហៅនរណាម្នាក់ថាជាប្រពន្ធរបស់អ្នក ប្រសិនបើអ្នកគ្រាន់តែគិតអំពីការសន្សំអ្វីមួយពីប្រាក់ឈ្នួលរបស់អ្នក ដែលបន្ទាប់មកគួរតែជារបស់អ្នកតែម្នាក់ឯង នោះអ្នកលែងជាកុម្មុយនិស្តទៀតហើយ។ បន្ទាប់មកអ្នកបានខូចចិត្តរួចហើយនៅក្នុងចិត្តរបស់អ្នកពីឃ្លាដ៏ខ្លាំងរបស់អ្នកដែលបានប្រកាសយ៉ាងខ្លាំងថា "អ្វីៗទាំងអស់ជារបស់មនុស្សទាំងអស់"។ បន្ទាប់មកអ្វីដែលអ្នកមិនចង់បានគឺថាអ្វីៗទាំងអស់គួរតែជារបស់មនុស្សទាំងអស់; អ្នកចង់បានអ្វីដែលអ្នកចង់បានសម្រាប់ខ្លួនអ្នក — ប្រពន្ធ កូន ផ្ទះ កសិដ្ឋាន សន្សំ — មិនថាអ្នកមានវារួចហើយ ឬគ្រាន់តែសង្ឃឹមថានឹងទទួលបានវានោះទេ សូម្បីតែពេលនោះក៏គួរតែជារបស់អ្នកតែម្នាក់ឯងដែរ។

ហើយអ្នកឃើញទេ មិត្តរបស់ខ្ញុំ ប្រសិនបើអ្នកគ្រាន់តែសង្ស័យនៅក្នុងចិត្តរបស់អ្នកថាវាអាចធ្វើឱ្យមានភាពខុសគ្នាចំពោះអ្នក ប្រសិនបើបុគ្គលចៃដន្យម្នាក់បានមក ហើយគ្រាន់តែយកប្រាក់សន្សំរបស់អ្នកចេញពីអ្នកក្នុងនាម "ទាំងអស់" ហើយប្រសិនបើគាត់នាំកូនម្នាក់ទៀតមកឱ្យអ្នក ហើយយកកូនរបស់អ្នកទៅជាមួយគាត់ ព្រោះកូនទាំងអស់ជារបស់ "ទាំងអស់" នោះមិត្តរបស់ខ្ញុំ ចូរយើងកុំបន្តនិយាយហួសហេតុពេក។

ប្រហែលជាខ្ញុំអាចសុំឱ្យអ្នកពិចារណាថាតើតាមពិតសាររបស់កុម្មុយនិស្តដែលថាអ្វីៗទាំងអស់គួរតែជាកម្មសិទ្ធិរបស់មនុស្សទាំងអស់មិនចាំបាច់មានន័យថា ជាទីបញ្ចប់នៃវប្បធម៌នីមួយៗឬ អត់ ពីព្រោះកង្វះគំនិតនៃភាពជាម្ចាស់ត្រូវតែបង្ខំមនុស្សឱ្យចុះទៅកម្រិតសត្វតិរច្ឆានដោយតក្កវិជ្ជាដ៏គួរឱ្យជឿជាក់។

ប្រសិនបើអ្វីៗទាំងអស់ជារបស់មនុស្សទាំងអស់ ប្រសិនបើការចុះបញ្ជីគណនេយ្យ និងការគ្រប់គ្រងផលិតកម្ម និងការចែកចាយទាំងអស់នៅលើដីតាមន័យរបស់លេនីនអាចត្រូវបានបង្ខិតបង្ខំ នោះនៅក្នុងសេណារីយ៉ូដ៏ល្អបំផុត អាណានិគមប្រឆាំងមួយនឹងកើតឡើង។ ប៉ុន្តែក្នុងករណីនោះ យើងក៏អាចធ្វើបានដោយគ្មានភាសា ព្រលឹង និងគំនិតដែរ។ ដោយស្ងៀមស្ងាត់ និងដោយសភាវគតិ យើងអាចអនុវត្តការងាររបង្ខំរបស់យើងបាន។ ទីបញ្ចប់របស់មនុស្សគឺនៅទីនោះ។

ប៉ុន្តែគ្រប់គ្រាន់ហើយឥឡូវនេះ មិត្ត Spartacus។ សូមឲ្យការពិចារណាជាមូលដ្ឋាននេះជ្រាបចូលយ៉ាងជ្រៅទៅក្នុងក្បាលនិងបេះដូងរបស់អ្នក។ ចម្លើយដែលត្រឹមត្រូវជាងនេះចំពោះសំណួររបស់អ្នកនឹងកើតឡើងក្នុងអំឡុងពេលសន្ទនាជាមួយភាគីដទៃ។

ហើយឥឡូវនេះ សមមិត្តនៃនិន្នាការសង្គមនិយមទាំងពីរ គឺមធ្យម និងឯករាជ្យ![12]

ខ្ញុំមិនអាចស្រមៃថាភាពផ្ទុយគ្នាធ្ងន់ធ្ងរ ឬការជំទាស់ប្រឆាំងនឹងការលុបបំបាត់ទាសភាពផលប្រយោជន៍នឹងកើតចេញពីខាងអ្នកទេ ប៉ុន្តែខ្ញុំត្រូវតែដោះស្រាយជាមួយអ្នកយ៉ាងដាច់អហង្ការ រួមជាមួយពិភពគំនិតសង្គមនិយមទាំងមូល ចាប់ពីម៉ាក្សរហូតដល់មេដឹកនាំបច្ចុប្បន្ន Ebert, Scheidemann, Kautsky ជាដើម។

១. ឆន្ទៈសង្គមនិយម៖ ការលើកកម្ពស់វណ្ណៈកម្មករ គឺជាគំនិតមួយដែលត្រូវតែទទួលបានជោគជ័យដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ។ រហូតមកដល់ពេលនេះ យើងយល់ស្រប។

---

១១ «ទីបញ្ចប់របស់មនុស្ស» គឺមកពីសៀវភៅអេសេគាល។ នៅទីនោះ វាមានន័យថាគោលបំណងរបស់មនុស្ស ប៉ុន្តែនៅទីនេះ វាអាចមានអត្ថន័យពីរ។ គោលបំណងរបស់មនុស្សក្រោមលទ្ធិកុម្មុយនិស្ត បានក្លាយជាទាសភាពដែលគ្មានគំនិត ដែលជាការបំផ្លិចបំផ្លាញមនុស្ស។

12 លោក Feder នៅទីនេះសំដៅទៅលើគណបក្សសង្គមប្រជាធិបតេយ្យ និងសាខាសន្តិភាពនិយមរបស់ខ្លួន គឺគណបក្សសង្គមប្រជាធិបតេយ្យឯករាជ្យ។

Machine Translated by Google

២. ផ្លូវដែលបានដើរដើម្បីសម្រេចគោលដៅដ៏អស្ចារ្យនេះគឺស្ទើរតែខុសទាំងស្រុង។
ពីព្រោះពួកគេ

៣. ផ្អែកលើការសន្មត់មិនពិត។

៤. គំនិតសង្គមនិយម [ម៉ាក្សនិយម] អំពីរដ្ឋ ចាំបាច់ត្រូវនាំទៅរកលទ្ធិកុម្មុយនិស្ត ដូច្នេះហើយ
ការធ្លាក់ចុះ។

៥. ទោះបីជាសង្គមប្រជាធិបតេយ្យមានគោលដៅខុសគ្នាក៏ដោយ គឺការលើកកម្ពស់វណ្ណៈកម្មករ ក្នុងចំណោមកម្មករទាំងអស់ជាទូទៅ វាប្រឈមមុខនឹងជម្លោះផ្ទៃក្នុងដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាច ពីព្រោះផលវិបាកឡូជីខលនៃលទ្ធិម៉ាក្សនិយមនាំទៅរកភាពផ្ទុយគ្នាដោយផ្ទាល់ពីគោលដៅជាក់ស្តែងនៃចលនាកម្មករ។

៦. ពីការបែងចែកខាងក្នុងនេះ បណ្តាលឱ្យមានភាពមិនប្រាកដប្រជាជាក់ស្តែងក្នុងទិសដៅនៃ
រដ្ឋាភិបាល។

៧. ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់គោលដៅជាក់ស្តែងដ៏អស្ចារ្យ (ការលើកកម្ពស់វណ្ណៈកម្មករ) ខ្សែបន្ទាត់ដ៏មុតស្រួចមួយត្រូវតែគូសប្រឆាំងនឹង Spartacus និងលទ្ធិកុម្មុយនិស្ត Bolshevistic ហើយវិធីសាស្រ្តរបស់ពួកគេត្រូវតែប្រយុទ្ធដោយអស់ពីសមត្ថភាពរបស់យើង។ ប៉ុន្តែសង្គមប្រជាធិបតេយ្យ ដែលរៀបចំតាមរយៈសហជីពកម្មករ មានអារម្មណ៍ថាខ្សោយនៅចំពោះមុខក្រុមរ៉ាឌីកាល់ទាំងនេះនៅថ្ងៃនេះ ពីព្រោះវាបានទទួលយកការគិតរបស់ម៉ាក្សនិយមជាគោលការណ៍ជាមូលដ្ឋាននៃការអប់រំ ហើយដោយសារតែវិធីគិតរបស់ម៉ាក្សនិយមទាំងអស់នាំទៅរកលទ្ធិកុម្មុយនិស្តដោយឡូជីខល។

ឥឡូវនេះ ភស្តុតាង៖ ចំណុចទី 2 និយាយថា ផ្លូវដែលដើរដោយសង្គមប្រជាធិបតេយ្យគឺស្ទើរតែខុសទាំងស្រុង។

ការតវ៉ាទាំងមូលដែលបានធ្វើឡើងទូទាំងប្រទេសបាននាំឱ្យមានការបែកបាក់យ៉ាងជ្រៅក្នុងចំណោមប្រជាជននៃប្រទេសយើង។ ការបង្កាច់បង្ខូចម្តងហើយម្តងទៀតប្រឆាំងនឹងនិយោជកគ្រប់ប្រភេទ ជាពិសេសចំពោះពួកអ្នកមានអំណាចគ្រប់រូប ដែលហៅខ្លួនឯងថាជាអ្នកកេងប្រវ័ញ្ច និងជាអ្នកបឺតឈាមរបស់កម្មករដែលធ្វើការដោយគ្មានជំនួយ បាននាំឱ្យមានការខឹងសម្បារដោយមិនសមហេតុផល និងភាពក្រអឺតក្រទមនៃកម្លាំងពលកម្ម ដែលសព្វថ្ងៃនេះចាំបាច់ត្រូវបង្ហាញឱ្យឃើញនៅក្នុងការទាមទារសម្រាប់ "របបផ្តាច់ការរបស់វណ្ណៈកម្មករ" (សេចក្តីថ្លែងការណ៍កុម្មុយនិស្ត)។ តម្រូវការសំខាន់នៃកម្មវិធី Erfurt - ការផ្ទេរមធ្យោបាយផលិតកម្មពីភាពជាម្ចាស់ឯកជនទៅជាភាពជាម្ចាស់ និងប្រតិបត្តិការរបស់សហគមន៍ - សព្វថ្ងៃនេះត្រូវបានបង្រួមទៅជាការស្រែកទាមទារ "សង្គមនិយម"។

វាច្បាស់ណាស់ចំពោះអ្នកនយោបាយធ្ងន់ធ្ងរគ្រប់រូបថា ការធ្វើសង្គមនីយកម្មពេញលេញនៃការបំផ្លិចបំផ្លាញសេដ្ឋកិច្ចរបស់យើងនឹងមានន័យថាការក្ស័យធនរបស់រដ្ឋទាំងស្រុង។ ប៉ុន្តែគ្មាននរណាម្នាក់ហ៊ានសារភាពរឿងនេះដោយបើកចំហ និងដោយសេរីចំពោះប្រជាជននោះទេ។

មិនមែនសង្គមភាវូបនីយកម្មទេ ប៉ុន្តែការមិនសង្គមភាវូបនីយកម្មត្រូវតែជាបាវចនាឥឡូវនេះ។ ដូច្នេះ មនុស្សម្នាក់ព្យាយាមទូទាត់សងសម្រាប់ការបរាជ័យយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរនៃសង្គមភាវូបនីយកម្មនីមួយៗតាមរយៈគម្រោងពន្ធដារដ៏ភាន់ច្រឡំ ហើយតាមរយៈផ្លូវនេះដើម្បី "ដកហូតកម្មសិទ្ធិរបស់អ្នកដកហូតកម្មសិទ្ធិ" ជាលើកទីពីរ។ ទាំងអស់នោះមានន័យអ្វីក្រៅពីការបោះបង់ចោលសេដ្ឋកិច្ចជាតិទាំងមូលដើម្បីបំផ្លាញទាំងស្រុង។ ជំនួសឱ្យកំណើន (ការកើនឡើងទ្វេដងនៃផលិតកម្ម ដូចដែលអក្សរសិល្ប៍សង្គមនិយមទាំងមូលសម្រាប់រយៈពេលបន្ទាប់ពីបដិវត្តន៍បានសន្យា គឺមិនអាចទៅរួចទេ) ផ្ទុយពីនេះបានកើតឡើង។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ រឿងដ៏អាក្រក់បំផុតនោះគឺ ប្រសិនបើរដ្ឋាភិបាលសង្គមនិយមបច្ចុប្បន្នគិតចង់ទទួលយកប្រាក់កម្ចីបរទេសយ៉ាងច្រើន។ ជាមួយនឹងរឿងនោះ ការធ្លាក់ចុះសេដ្ឋកិច្ចរបស់យើងមិនត្រឹមតែនឹងត្រូវបានបិទបាំងប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែយើងក៏នឹងប្រគល់ខ្លួនយើងទាំងស្រុងទៅជាទាសករការប្រាក់ទៅឱ្យសម្ព័ន្ធមិត្ត ដែលនឹងមិនមានអ្វីត្រឡប់មកវិញឡើយ។

ការបរាជ័យជាមូលដ្ឋាន កំហុសជាមូលដ្ឋាន ដែលខ្សែសង្វាក់ខុសទាំងស្រុងនៃសន្និសញ្ញា ការទាមទារ និងការសន្យាចំពោះប្រជាជនត្រូវបានបង្កើតឡើង គឺជាអាកប្បកិរិយាខុសទាំងស្រុងចំពោះដើមទុនឧស្សាហកម្ម និងដើមទុនប្រាក់កម្ចី។ សេចក្តីថ្លែងការណ៍កុម្មុយនិស្ត កម្មវិធី Erfurt ម៉ាក្ស

Machine Translated by Google

Engels, Lasalle, Kautsky មិនបានទទួលស្គាល់ភាពខុសគ្នាយ៉ាងខ្លាំងរវាងដើមទុនឧស្សាហកម្ម និងដើមទុនប្រាក់កម្ចីនោះទេ។

លើចំណុចនេះ សង្គមប្រជាធិបតេយ្យទាំងមូលត្រូវតែរៀនឡើងវិញ។ កំហុសជាមូលដ្ឋាននេះត្រូវតែទទួលស្គាល់យ៉ាងច្បាស់លាស់ និងទទួលស្គាល់ដោយស្មោះត្រង់ដោយគ្មានការសង្ស័យ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ គេក៏ត្រូវតែទាញសេចក្តីសន្និដ្ឋានដែលអាចធ្វើទៅបានដោយឥតឈប់ឈរផងដែរ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ទាំងនេះបង្ហាញពីការលះបង់យ៉ាងខ្លាំងក្លាចំពោះអ្វីដែលគ្មានន័យ ពីព្រោះច្រឡំទាំងស្រុង កំហឹងប្រឆាំងនឹងឧស្សាហកម្ម ប្រឆាំងនឹងនិយោជក។ កម្មករ និងអ្នកផ្តល់ការងារជាកម្មសិទ្ធិជាមួយគ្នា។ ពួកគេមានគោលដៅដូចគ្នា - ការងារ ផលិតកម្ម។ ព្រោះបើគ្មានផលិតកម្ម បើគ្មានការងារទេ មិនអាចមានជីវិត គ្មានវប្បធម៌ គ្មានការឆ្ពោះទៅមុខ និងគ្មានការឡើងខ្ពស់ឡើយ។ ការប្រឆាំងដែលជាក់ស្តែង និងជៀសមិនរួចដែលមានក្នុងចំណោមមនុស្ស គ្រាន់តែដោយសារតែពួកគេជាមនុស្ស គឺមិនសូវសំខាន់ជាងផលប្រយោជន៍រួមដ៏ធំរបស់និយោជក និងនិយោជិតនោះទេ។ ការប្រឆាំងទាំងនេះ គឺ និងអាចដោះស្រាយបានតាមរយៈកិច្ចសន្យាប្រាក់ឈ្នួល និងអង្គការពាណិជ្ជកម្ម ដើម្បីការពេញចិត្តទៅវិញទៅមករបស់ភាគីទាំងពីរ។

ប៉ុន្តែសូមកុំបន្តសំណួរទាំងនេះដែលមិនសូវសំខាន់នៅក្នុងវិសាលភាពនៃសន្និសញ្ញារបស់យើងស្តីពីកម្លាំងនយោបាយធំបំផុត ហើយសូមឱ្យយើងគ្រាន់តែសង្កត់ធ្ងន់ថាផលប្រយោជន៍នៃកម្លាំងពលកម្មរួមគ្នាគឺស្របគ្នាយ៉ាងល្អឥតខ្ចោះជាមួយនឹងឧស្សាហកម្មជាតិរបស់យើង ជាមួយនឹងសេដ្ឋកិច្ចជាតិរបស់ប្រជាជនយើង។

អ្នកណាដែលបង្រៀនផ្ទុយពីនេះ ហើយបង្ហាញថាការប្រឆាំងរវាងនិយោជក និងនិយោជិតមានសារៈសំខាន់ជាង នោះបង្ហាញថាខ្លួនឯងគ្មានទំនួលខុសត្រូវចំពោះកម្មករឡើយ ព្រោះដោយវិធីនេះ គាត់ដាក់ពូថៅទៅលើឫសដើមឈើដែលចិញ្ចឹម និងគាំទ្រកម្មករ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ សង្គម-ប្រជាធិបតេយ្យបានធ្វើដូច្នោះ ហើយជាមួយនឹងបញ្ហានេះ វាបានទទួលរងនូវកំហុសដ៏អស់កល្បជានិច្ចនៅចំពោះមុខកម្លាំងពលកម្មអាល្លឺម៉ង់។ ជាមួយនឹងបញ្ហានេះ វាបាននាំមកនូវទុក្ខវេទនាដែលមិនអាចពិពណ៌នាបានមកលើប្រជាជនរបស់យើង ពីព្រោះវាមិនអាចរក្សាការសន្យាទាំងអស់របស់ខ្លួន ពីព្រោះវាមិនអាចនាំមកនូវសន្តិភាពនៃការយោគយល់គ្នាទៅវិញទៅមកដល់យើង ពីព្រោះវាមិនអាចបង្កើតការងារសម្រាប់យើង ពីព្រោះវាថែមទាំងត្រូវតែបង្កើតកងកម្លាំងប្រដាប់អាវុធប្រឆាំងនឹងយើង ពីព្រោះវាមិនអាចរស់នៅដោយគ្មានសេវាស៊ីវិល ពីព្រោះវាត្រូវតែទាមទារកាតព្វកិច្ចក្នុងការធ្វើការ ពីព្រោះសិទ្ធិបោះឆ្នោតស្មើភាពគ្នា និងដោយផ្ទាល់ជាសកលសម្រាប់បុរស និងស្ត្រីដែលមានអាយុលើសពី 20 ឆ្នាំមិនជួយនរណាម្នាក់ឱ្យរកប្រាក់ចិញ្ចឹមជីវិតបានទេ ពីព្រោះបើគ្មានការធានារបស់រដ្ឋអំពីសន្តិសុខបុគ្គល និងទ្រព្យសម្បត្តិទេ កាលៈទេសៈវឹកវរត្រូវតែកើតឡើង ពីព្រោះបើគ្មានការធ្វើសមាហរណកម្ម និងការចុះចូលរបស់បុគ្គលម្នាក់ៗទៅក្នុងសង្គមទេ ភាពរស់រវើករបស់រដ្ឋក៏មិនអាចទៅរួចទេ។

ដូច្នេះ រលកនៃការខកចិត្តយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ និងពោរពេញដោយភាពអស់សង្ឃឹមបានឆ្លងកាត់ប្រជាជនទាំងមូល។ ប្រសិនបើបុគ្គលម្នាក់ៗនៅតែមិនយល់វា រដ្ឋមន្ត្រី សមាជិកសភា និងប្រតិភូប្រជាជននៅតែបន្តកុហកគ្នាទៅវិញទៅមកដោយរីករាយថា «ផលចំណេញនៃបដិវត្តន៍» ត្រូវតែការពារប្រឆាំងនឹង «ប្រតិកម្ម»៖ អ្វីដែលពាក្យទាំងពីរនេះមានន័យ ប្រសិនបើមាន រដ្ឋបុរសដ៏ស្មោះត្រង់ណាម្នាក់អាចប្រាប់ប្រជាជនបានយ៉ាងច្បាស់នោះទេ។

សកម្មភាពអវិជ្ជមាននៃបដិវត្តន៍ ការផ្តួលរំលំរាជវង្សបុរាណជាបន្តបន្ទាប់ ការទម្លាក់មន្ត្រី ការលុបបំបាត់ពួកអភិជន ការរំលាយកងទ័ព និយាយឱ្យខ្លី «ការវាយកម្ទេចដ៏ធំ» ពិតជាមិនមែនជា «ផលប្រយោជន៍» នោះទេ។

ហើយប្រតិកម្ម?! គោលលទ្ធិដ៏រលួយ និងរលួយនៃសិទ្ធិដ៏ទេវភាព មិនមានការគាំទ្រខាងសីលធម៌គ្រប់គ្រាន់នៅក្នុងប្រជាជនទាំងមូល ដើម្បីនាំឱ្យមានសកម្មភាពបង្ខំណាមួយឡើយ។ ពួកវណ្ណៈមូលធននិយម ទាក់ទងនឹងវណ្ណៈមូលធននិយមពិតប្រាកដ គឺកំសាកពេក ពុករលួយពេក មិនអាចប្រមូលផ្តុំគ្នាប្រឆាំងនឹងកម្លាំងពលកម្មដែលមានស្មារតីវណ្ណៈបានទេ៖ ដូច្នេះវាមិនចាំបាច់សម្រាប់វណ្ណៈគ្រប់គ្រងនៃកម្មករក្នុងការព្រួយបារម្ភអំពីប្រតិកម្មរាជវង្ស ឬវណ្ណៈមូលធននិយមនោះទេ។

ប៉ុន្តែការខកចិត្តយ៉ាងខ្លាំងរបស់ប្រជាជនអំពីអ្វីដែលហៅថា ផលចំណេញនៃបដិវត្តន៍ ម្យ៉ាងវិញទៀតអំពីការខ្វះការកែលម្អពិតប្រាកដណាមួយនៃស្ថានភាពប្រជាជន នោះគឺជាគ្រោះថ្នាក់ដ៏ធំ។ ការខកចិត្តនេះនាំឱ្យមានការហូរចូលនៃមហាជនយ៉ាងច្រើនទៅខាងឆ្វេងកាន់តែឆ្ងាយ ជាកន្លែងដែលការសន្យាដែលបានធ្វើរួចហើយត្រូវបានបដិសេធយ៉ាងឆ្ងាយ។

Machine Translated by Google

នៅទីបំផុត មនុស្សម្នាក់លែងអាចធ្វើការសន្យាដូចជា "អ្វីៗទាំងអស់ដល់មនុស្សទាំងអស់" ទៀតហើយ។ នោះគឺជាភាពឆ្កួតសុទ្ធសាធ ប៉ុន្តែរាល់គំនិត បាតុភូតនីមួយៗ រាល់សកម្មភាពដែលលាតសន្ធឹង និងបំផ្លើសដល់កម្រិតខ្លាំង ក្លាយជាភាពឆ្កួតនៅទីបញ្ចប់ ហើយបន្ទាប់មកផ្លាស់ប្តូរទៅជាផ្ទុយពីនេះ។ ដូច្នេះវាក៏ដូចគ្នាទៅនឹងគំនិតកុម្មុយនិស្តដែលថាអ្វីៗទាំងអស់គួរតែជាកម្មសិទ្ធិរបស់មនុស្សទាំងអស់ ព្រោះនៅទីបំផុតវានឹងឈានដល់ទីបញ្ចប់ ហើយសម្រេចទៅជាអ្វីៗទាំងអស់... ដោយគ្មានអ្វីទាំងអស់។ ភាពអត់ឃ្លាន ភាពអស់សង្ឃឹម ទុក្ខវេទនា ជំងឺ និងតម្រូវការបានមកដល់ប្រទេសរុស្ស៊ី។ មនុស្សបានបាត់បង់សំណល់ចុងក្រោយនៃភាពក្លាហាន និងសេចក្តីអំណរក្នុងការរស់នៅ។

ខ្ញុំសូមនិយាយឡើងវិញម្តងទៀត៖ កំហុសជាមូលដ្ឋានដ៏ធំសម្បើមនៅក្នុងពិភពគំនិតសង្គមនិយម គឺទីបំផុតត្រូវតាមដានត្រឡប់ទៅរកការបរាជ័យក្នុងការទទួលស្គាល់ភាពខុសគ្នាដ៏សំខាន់រវាងដើមទុនឧស្សាហកម្ម និងដើមទុនប្រាក់កម្ចី។ ដើមទុនប្រាក់កម្ចីដែលលេបត្របាក់ការប្រាក់ គឺជាបញ្ហារបស់មនុស្សជាតិ។ វាគឺជាការរីកចម្រើនដ៏អស់កល្បជានិច្ចដោយគ្មានការប្រឹងប្រែង និងគ្មានទីបញ្ចប់នៃដើមទុនប្រាក់កម្ចីធំៗ មិនមែនជាដើមទុនផលិតទំនិញ ឬដើមទុនឧស្សាហកម្មដែលនាំឱ្យមានការកេងប្រវ័ញ្ចប្រជាជន។

ខ្ញុំមិនអាចបំភ្លេចការពិនិត្យមើលសំណួរថាហេតុអ្វីបានជាភាពខុសគ្នាដ៏សំខាន់នេះមិនត្រូវបានគេទទួលស្គាល់នៅទីនេះទេ។ ថាតើវាពិតជាមិនត្រូវបានគេទទួលស្គាល់ឬអត់ ឬថាតើវាប្រហែលជាត្រូវបានបិទបាំងសម្រាប់ផលប្រយោជន៍នៃដើមទុនកម្ចីដ៏ធំឬអត់។ ថាតើមេដឹកនាំ និងមេដឹកនាំក្នុងការតស៊ូប្រឆាំងនឹងមូលធននិយម ថាតើអ្នកនិពន្ធនៃសេចក្តីថ្លែងការណ៍កុម្មុយនិស្ត នៃកម្មវិធី Erfurt និងមេដឹកនាំបច្ចុប្បន្នតែងតែបន្តទៅមុខដោយមនសិការចាំបាច់ឬអត់។

វាគឺជារឿងដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ និងគួរឱ្យខ្លាចបំផុត នៅពេលដែលមនុស្សម្នាក់ដាក់ការសង្ស័យទៅលើភាពស្មោះត្រង់ដាច់ខាត និងជំនឿដ៏មុតមាំរបស់អ្នកដទៃ។ វាហាក់ដូចជាកាន់តែធ្ងន់ធ្ងរ កាន់តែប្រុងប្រយ័ត្ន មនុស្សម្នាក់កាន់តែស្វែងរកមូលហេតុ និងទំនាក់ទំនងដែលទាក់ទងនឹងព្រឹត្តិការណ៍នៃជីវិត។ ដូច្នេះ ខ្ញុំក៏មិនចង់ផ្តល់ចម្លើយអ្វីទាំងអស់ចំពោះសំណួរនេះដែរ ផ្ទុយទៅវិញ គ្រាន់តែចង់សំដៅទៅលើទំនាក់ទំនងដ៏ធំ និងមិនច្បាស់លាស់ ដោយដកស្រង់សម្តីរបស់ Disraeli នាយករដ្ឋមន្ត្រីអង់គ្លេសដ៏អស្ចារ្យបំផុត Lord Beaconsfield។ នេះគាត់សរសេរនៅក្នុងប្រលោមលោករបស់គាត់ Endymion៖

«គ្មានបុរសណាម្នាក់នឹងប្រព្រឹត្តដោយព្រងើយកន្តើយចំពោះគោលការណ៍នៃពូជសាសន៍នោះទេ។ វាគឺជាគន្លឹះនៃប្រវត្តិសាស្ត្រ ហើយមូលហេតុដែលប្រវត្តិសាស្ត្រច្រើនតែមានការភាន់ច្រឡំខ្លាំងនោះគឺថាវាត្រូវបានសរសេរដោយមនុស្សដែលមិនដឹងអំពីគោលការណ៍នេះ និងចំណេះដឹងទាំងអស់ដែលវាពាក់ព័ន្ធ»។ [បារ៉ុន សឺហ្គីស ទៅកាន់ អេនឌីមីយ៉ុង]

ពួកប៊ូរហ្ស៊័រ។

ពួកវណ្ណៈមូលធន ដែលការសម្រាកហាក់ដូចជាកាតព្វកិច្ចរបស់ពួកវណ្ណៈមូលធន ពិតជាត្រូវបានរំខានដោយការទាមទារបដិវត្តន៍ថ្មីនីមួយៗ ដូចរាល់ដងជាមួយនឹងគំនិតថ្មីនីមួយៗ។ វាមានន័យថាជាភាពចលាចលសម្រាប់គាត់ ព្រោះប្រហែលជាគាត់ថែមទាំងត្រូវគិតអ្វីមួយអំពីវាទៀតផង។ ការផ្លាស់ប្តូរទាំងអស់គឺជារឿងគួរឲ្យស្អប់ខ្ពើមចំពោះគាត់ គាត់ចង់សម្រាក ហើយវេទនាដល់អ្នកដែលចង់បានកាបូបលុយរបស់គាត់។ ឥឡូវនេះ ពិតណាស់មនុស្សម្នាក់ចង់បានពីគាត់នូវការបង់ការប្រាក់ ប្រាក់ចំណូលរបស់គាត់ពីការជួលផ្ទះ ការបង់ការប្រាក់ពីមូលបត្របំណុលដែលគ្របដណ្តប់របស់គាត់ ការប្រាក់ដែលគាត់ប្រមូលបានពីប្រាក់កម្ចីផ្ទះ សរុបមកអ្វីដែលបង្កើតបានជាការសម្រាករបស់គាត់ ការពេញចិត្តរបស់គាត់ និងសំណាងល្អរបស់គាត់។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ យើងត្រូវតែសួរថាតើសមាជិកនៃវណ្ណៈដែលមានដើមទុនខ្ចីនឹងត្រូវនិយាយអ្វី។ ពួកគេបង្កើតបាន ក្រៅពីពួកអ្នកមានពិតប្រាកដ... ពួកអ្នកមានគឺជាប្រភេទមនុស្សដែលគ្មានអ្វីត្រូវចាប់ផ្តើមបន្ថែមទៀតទេ។ ពួកអ្នកមានគឺជាមែកឈើនៅលើដើមឈើនៃមនុស្សជាតិដែលគួរតែត្រូវបានកាត់ចេញ កាន់តែឆាប់កាន់តែល្អ។ ទាំងនេះគឺជាពួក Babbitts ដែលពេញចិត្តនឹងខ្លួនឯងជាមួយនឹងការយល់ដឹងតូចចង្អៀតរបស់ពួកគេ ដែលគ្មានភាពរីករាយ។ ពួកគេចំណាយពេលពេញមួយថ្ងៃរបស់ពួកគេក្នុងភាពឯកោអស់កល្បជានិច្ចជាមួយកាហ្វេ កាសែតពេលព្រឹក ភេសជ្ជៈពេលព្រឹក កាសែតថ្ងៃត្រង់ អាហារថ្ងៃត្រង់ ការគេងពេលរសៀល ការកាត់ប័ណ្ណ ភេសជ្ជៈពេលរសៀល មិត្តភក្តិនៅបារ និងពេលខ្លះទៅរោងកុន។ ដោយខ្វះការយល់ដឹងចំពោះអ្វីៗទាំងអស់ដែលជំរុញពិភពលោក ទាំងអស់ដែលយុវជនប្រាថ្នា ទាំងអស់ដែលធ្វើឱ្យប្រជាជន រដ្ឋ និងសង្គមព្រួយបារម្ភ មិនខ្វល់ពីសង្គ្រាម និងជ័យជំនះ ពួកគេដុះពន្លក និងរលួយ ក្នុងពេលដំណាលគ្នាមានអំនួត និងគោរពប្រតិបត្តិ - ប៉ុន្តែពួកអ្នកមានគឺជាវណ្ណៈទូលំទូលាយមួយដែលមិនអាចមើលរំលងបាន។

Machine Translated by Google

ដូច្នេះ តាមរយៈការលុបបំបាត់ទាសភាពការប្រាក់ ការសន្សំសំចៃត្រូវបានបំផ្លាញ ហើយមនុស្សបញ្ចប់នៅក្នុងគ្រួសារក្រីក្រ។

ការលុបបំបាត់ទាសភាពនៃការប្រាក់ជាទូទៅអាចមានឥទ្ធិពលលើការសន្សំសំចៃត្រូវតែបដិសេធយ៉ាងដាច់អហង្ការ។ ការសន្សំសំចៃមានទំនាក់ទំនងតិចតួចជាមួយទស្សនៈសេដ្ឋកិច្ចទូទៅដូចជាការខ្វះខាតជាដើម។ ការសន្សំសំចៃ និងការខ្វះខាតគឺជាគុណសម្បត្តិរបស់មនុស្សដែលមានឬអត់ ដោយមិនអើពើនឹងថាតើអាយុយល់ព្រម ឬមិនអើពើនឹងគំនិតនៃការយកចិត្តទុកដាក់នោះទេ។

នៅក្នុងសម័យកាលអន្តរកាល ប្រហែលជាការកើនឡើង ឬថយចុះនៃការសន្សំសំចៃអាចត្រូវបានលើកកម្ពស់។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ក្នុងករណីដែលបានផ្តល់ឱ្យ ខ្ញុំមានទំនោរទៅរកទស្សនៈថា មនុស្សដែលសមហេតុផល និងមានគំនិតសេដ្ឋកិច្ចនឹងនិយាយទៅកាន់ខ្លួនឯងដូចតទៅ៖ «ខ្ញុំមិនអាចពឹងផ្អែកលើផលប្រយោជន៍របស់ខ្ញុំតែម្នាក់ឯងនៅពេលអនាគតបានទេ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំចង់រស់នៅក្នុងវ័យចំណាស់ៗ ហើយនៅតែបន្សល់ទុកអ្វីមួយសម្រាប់កូនៗរបស់ខ្ញុំ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំត្រូវតែសន្សំប្រាក់បន្ថែមទៀតឥឡូវនេះ»។ ការលុបបំបាត់ទាសភាពការប្រាក់ តាមគំនិតរបស់ខ្ញុំ ត្រូវតែមានឥទ្ធិពលនេះទៅលើមនុស្សភាគច្រើន។ ចំពោះមនុស្សចាស់ ជាការពិតណាស់ ពួកគេនឹងត្រូវបានបញ្ជូនទៅការគាំទ្រពីសាធារណជន។

នៅទីនេះដែរ ខ្ញុំត្រូវតែសង្កត់ធ្ងន់ម្តងទៀតថា ដោយសារបន្ទុកពន្ធផ្ទាល់លើទ្រព្យសម្បត្តិបច្ចុប្បន្ន និងបន្ទុកពន្ធប្រយោលលើរបៀបរស់នៅនីមួយៗ គ្មានការបង់ការប្រាក់ដ៏គួរឱ្យស្រឡាញ់នៅសល់ឡើយ លើកលែងតែក្នុងករណីរបស់មនុស្សនោះ ដែល - ហើយវាពិតជាអ្វីមួយដែលទុច្ចរិត និងត្រូវប្រយុទ្ធប្រឆាំង - ប្រាក់ចំណូលទាំងអស់ហូរចេញពីការបង់ការប្រាក់អស់កល្បជានិច្ច។ ដូច្នេះ ការធ្លាក់ចុះនៃការសន្សំសំចៃប្រហែលជាមិនមែនជារឿងគួរឱ្យខ្លាចនោះទេ។

តើដើមទុនដ៏ធំ (គួរឱ្យស្អប់ខ្ពើម) ពិតជាគ្មានផ្លែផ្កាទាល់តែសោះមែនទេ? តើវាមិនបានបង្កើតមធ្យោបាយសម្រាប់វឌ្ឍនភាពទ្រង់ទ្រាយធំដែលផ្តល់ផ្លែផ្កាសម្រាប់មនុស្សជាតិធំជាងអ្វីដែលការប្រាក់លើដើមទុនប្រាក់កម្ចីបំផ្លាញនោះទេឬ?

ទេ! ការលើកសំណួរនេះគ្រាន់តែបញ្ជាក់ថា ឃ្លាសម្តីបែបម៉ាម៉ូនិចបានធ្វើឲ្យចក្ខុវិស័យច្បាស់លាស់របស់យើងមិនច្បាស់លាស់។

ដើមទុនធំមិនបានបង្កើតមធ្យោបាយសម្រាប់វឌ្ឍនភាពទ្រង់ទ្រាយធំទេ ផ្ទុយទៅវិញដើមទុនធំបានរីកចម្រើនពីកម្លាំងពលកម្ម! ដើមទុនទាំងអស់គឺជាកម្លាំងពលកម្មដែលប្រមូលផ្តុំ។ ដើមទុនធំដោយខ្លួនវាផ្ទាល់គឺមិនមានផលិតភាពទេ ពីព្រោះប្រាក់ធម្មតាដោយខ្លួនវាផ្ទាល់គឺជារឿងដែលគ្មានផលិតភាពទាំងស្រុង។ ពីចិត្ត កម្លាំងពលកម្ម និងវត្ថុធាតុដើម ឬធនធានរ៉ែដែលមាន ឬបានអភិវឌ្ឍរួចហើយ តម្លៃត្រូវបានផលិត ហើយទំនិញត្រូវបានផលិត - តាមរយៈកម្លាំងពលកម្ម និងតាមរយៈកម្លាំងពលកម្មតែប៉ុណ្ណោះ។

ប្រសិនបើមនុស្សម្នាក់ចំណាយប្រាក់ច្រើនយ៉ាងនេះទៅលើដីស្រែចម្ការដែលមានជីជាតិបំផុត ទៅក្នុងអណ្តូងរ៉ែធ្យូងថ្មដែលមានជាងគេ នោះដីស្រែចម្ការក៏មិនបង្កើតស្រូវដែរ ហើយអណ្តូងរ៉ែធ្យូងថ្មក៏មិនបញ្ចេញធ្យូងដោយខ្លួនឯងដែរ! ចូរយើងបញ្ជាក់រឿងនេះដោយសង្ខេប។

ប្រសិនបើមនុស្សបានបង្កើតលុយមែន នោះវាពិតជាមានប្រយោជន៍ និងសមហេតុផលណាស់ ព្រោះនៅក្នុងគ្រប់សេដ្ឋកិច្ចស្មុគស្មាញ មនុស្សម្នាក់ត្រូវការ "ប័ណ្ណសម្រាប់ការងារដែលបានបញ្ចប់" នេះ (ដែលត្រូវបានទទួលស្គាល់ជាសកល)។ ប៉ុន្តែសក្តានុពលមួយគួរតែចូលមកក្នុង "អាណាចក្រលុយកាក់" ទាំងនេះ ដើម្បីរីកចម្រើនជារៀងរហូតពីខ្លួនវាទៅជាភាពធំធេង - ហើយលុយធ្វើដូច្នេះ ប្រសិនបើវាអាចទទួលបានការប្រាក់ - វាគឺជាអ្វីដែលស្នូលនៃការបះបោររបស់យើង វាគឺជាអ្វីដែលលើកតម្កើងលុយលើសពីការបង្ហាញនៅលើផែនដីផ្សេងទៀតទាំងអស់ វាគឺជាអ្វីដែលធ្វើឱ្យលុយក្លាយជារូបព្រះ។ ហើយទាំងអស់នោះពិតជាការបោកបញ្ឆោតខ្លួនឯងដ៏ធំបំផុតរបស់មនុស្សជាតិ!

គ្មានអ្វីសោះ មិនអាចកើតចេញពីលុយតែមួយមុខនោះទេ។ តុ ទូ សម្លៀកបំពាក់ ផ្ទះ ឧបករណ៍ និយាយឱ្យខ្លី អ្វីៗទាំងអស់នៅជុំវិញខ្លួនយើងមានតម្លៃខ្លះ។ នៅទីបំផុត មនុស្សម្នាក់នៅតែអាចប្រើគ្រឿងសង្ហារិមដែលខូចធ្វើជាអុសដើម្បីកំដៅខ្លួនបាន ប៉ុន្តែជាមួយនឹងសំឡេងម្កៃ គេមិនអាចធ្វើអ្វីបានទេ។

ខ្ញុំមិនអាចរុំឈើសមួយដុំនៅក្នុងនោះបានទេ។ លុះត្រាតែមនុស្សបានព្រមព្រៀងគ្នាដោយសមហេតុផលលើការសម្របសម្រួលការផ្លាស់ប្តូរទំនិញសម្រាប់ការប្រើប្រាស់ ដើម្បីសរសេរប័ណ្ណសម្រាប់កម្លាំងពលកម្មដែលបានបញ្ចប់ មានតែជាមួយនោះទេ ទើបក្រដាស់នោះទទួលបានអត្ថន័យ និងគោលបំណង ហើយវាសមហេតុផលណាស់ដែលកសិករសម្រាប់គ្រាប់ធញ្ញជាតិរបស់គាត់ទទួលបានពីក្រុមហ៊ុនរ៉ែធ្យូងថ្ម មិនមែនធ្យូងថ្មទេ ប៉ុន្តែជាប្រាក់។ ដូច្នេះ

Machine Translated by Google

ប័ណ្ណសម្រាប់ការងារដែលបានបញ្ចប់ផ្សេងទៀត ឧទាហរណ៍ សម ចាន ឆ្នាំង នង្គ័ល និងកណ្ដៀវ។ ប៉ុន្តែជាមួយនឹងរឿងនោះ អំណាចនៃលុយគួរតែបញ្ចប់។

ដូច្នេះ វឌ្ឍនភាពទ្រង់ទ្រាយធំរបស់មនុស្សជាតិមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយលុយកាក់ទេ ប៉ុន្តែដោយមនុស្សខ្លួនឯង ស្មារតីអង់អាចក្លាហាន ភាពក្លាហានដ៏មានមោទនភាព ចិត្តគំនិតឆ្លាតវៃ កម្លាំងពលកម្មរួមគ្នា កម្លាំងពលកម្មឧស្សាហ៍ព្យាយាម និងសង្គម។ យើងត្រូវតែមើលឃើញដោយមោទនភាព និងច្បាស់លាស់។ មនុស្សគឺជាវត្ថុសំខាន់ មិនមែនជាក្រដាសដ៏គួរឱ្យអាណិតដែលមនុស្សបានបង្កើតសម្រាប់ភាពសាមញ្ញនៃពាណិជ្ជកម្មនោះទេ។

កម្មវិធីបន្ថែម

ទោះបីជាការលុបបំបាត់ទាសភាពការប្រាក់មិនមែនជាគោលដៅចុងក្រោយនៃរដ្ឋថ្មីក៏ដោយ វាពិតជាទង្វើដ៏មុតស្រួចបំផុត ជាទង្វើតែមួយគត់ដែលអាចបង្រួបបង្រួមប្រជាជនទាំងអស់ឱ្យទៅជាសម្ព័ន្ធប្រជាជាតិពិតប្រាកដ ប្រឆាំងនឹងរបបផ្តាច់ការរបស់ម៉ាម៉ូននិយមដែលគ្របដណ្ដប់លើប្រជាជនទាំងអស់។ ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាទីបញ្ចប់ទេ។

ផ្ទុយទៅវិញ ការលុបបំបាត់ទាសភាពផលប្រយោជន៍ត្រូវតែនាំទៅរកជំហានបន្ថែមទៀត ពីព្រោះដូចដែលយើងបានឃើញ វាគ្រប់គ្រងអំពើអាក្រក់សកលលោកដោយឫសគល់ និងជាការពិតណាស់ដោយឫសគល់ចម្បង។

មានតែនៅពេលដែលការទាមទារសម្រាប់ការលុបបំបាត់ទាសភាពការប្រាក់ត្រូវបានបំពេញ ទើបផ្លូវត្រូវបានត្រួសត្រាយជាលើកដំបូងសម្រាប់រដ្ឋសង្គម។ នេះត្រូវតែទទួលស្គាល់យ៉ាងច្បាស់ ហើយវាត្រូវតែសម្រេចបានទោះបីជាមានអំណាចមុាំម៉ូនីយកម្មទាំងអស់ក៏ដោយ។ ការអំពាវនាវឱ្យមានសង្គមភាវូបនីយកម្ម [ខណៈពេលដែលទាសភាពការប្រាក់នៅតែបន្ត] គឺគ្មានអ្វីក្រៅពីការប៉ុនប៉ងនាំមកនូវការបង្កើតទំនុកចិត្តនៃឧស្សាហកម្មទាំងអស់ និងបង្កើតសម្ព័ន្ធក្រុមហ៊ុនយក្សនៅគ្រប់ទីកន្លែង ដែលដើមទុនប្រាក់កម្ចីធំៗ ទោះបីជាមានពន្ធលើទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់ក៏ដោយ ក៏នឹងមានឥទ្ធិពលសម្រេចចិត្តម្តងទៀតនាពេលអនាគត។ រដ្ឋសង្គមនិយមដែលផ្អែកលើគ្រឹះមុាំម៉ូនីយកម្មគឺជាភាពមិនសមហេតុផល ហើយនាំទៅរកការសម្របសម្រួលរវាងសង្គម-ប្រជាធិបតេយ្យ ដែលបំពុលយ៉ាងខ្លាំងជាមួយនឹងមុាំម៉ូនីយកម្ម និងដើមទុនធំៗ។

ផ្ទុយទៅវិញ យើងទាមទារឱ្យមានការបដិសេធយ៉ាងដាច់ខាតនូវរដ្ឋម៉ាម៉ូនិកនិយម និងការកសាងរដ្ឋឡើងវិញ ស្របតាមស្មារតីពិតនៃសង្គមនិយម ដែលក្នុងនោះគំនិតជាមូលដ្ឋានដ៏សំខាន់គឺជាកាតព្វកិច្ចក្នុងការចិញ្ចឹមបីបាច់ថែរក្សា -- ដែលក្នុងនោះតម្រូវការជាមូលដ្ឋានចាស់លស់លទ្ធិកុម្មុយនិស្តអាចរកឃើញការពេញចិត្តសមហេតុផល និងមានប្រយោជន៍របស់វា -- ក្នុងទម្រង់ដែលសមាជិកគ្រប់រូបនៃប្រជាជននឹងទទួលបានសិទ្ធិដែលបានកំណត់ចំពោះដីនៃមាតុភូមិតាមរយៈការបែងចែកស្បៀងអាហារសំខាន់បំផុតរបស់រដ្ឋ។

យើងទាមទារបន្ថែមទៀត ជាគ្រោងឆ្អឹងសម្រាប់រដ្ឋថ្មី នូវការតំណាងរបស់ប្រជាជនតាមរយៈសភាតំណាងប្រជាជន ដែលត្រូវបានជ្រើសរើសយ៉ាងទូលំទូលាយបំផុត ហើយបន្ទាប់មកគឺសភាការងារអចិន្ត្រៃយ៍ ដែលជាក្រុមប្រឹក្សាកណ្តាល ដែលកម្មកររបស់ប្រទេសមានសំឡេងសមាមាត្រទៅនឹងការចែកចាយរបស់ពួកគេតាមវិជ្ជាជីវៈ និងវណ្ណៈសេដ្ឋកិច្ច។

ជាចុងក្រោយ យើងទាមទារឲ្យមានការទទួលខុសត្រូវខ្ពស់បំផុតសម្រាប់នាយករដ្ឋ។ ការកសាងរដ្ឋថ្មីនេះដោយផ្អែកលើមូលដ្ឋានសង្គមនិយម-អភិជននឹងត្រូវបានពិចារណានៅក្នុងស្នាដៃបន្ថែមមួយ។

ដែលនឹងលេចឡើងក្នុងពេលឆាប់ៗនេះពីអ្នកបោះពុម្ពផ្សាយដូចគ្នា។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ តម្រូវការជាមុនសម្រាប់ការសាងសង់ទាំងអស់នេះនៅតែជាការលុបបំបាត់ទាសភាពផលប្រយោជន៍។

ជំនឿដ៏រឹងមាំរបស់ខ្ញុំ ម្យ៉ាងទៀត ចំណេះដឹងរបស់ខ្ញុំធ្វើឱ្យខ្ញុំទទួលស្គាល់យ៉ាងច្បាស់ថា ការលុបបំបាត់ទាសភាពផលប្រយោជន៍មិនត្រឹមតែអាចអនុវត្តបានប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែវានឹងត្រូវអនុវត្ត និងត្រូវតែយកវាទៅគ្រប់ទីកន្លែងដោយក្តីរីករាយដែលមិនអាចពិពណ៌នាបាន។ ចូរចងចាំថា ផ្ទុយពីគំនិត ចលនា និងការខិតខំប្រឹងប្រែងផ្សេងទៀតទាំងអស់ ទោះបីជាមានចេតនាល្អយ៉ាងណាក៏ដោយ ដែលមានគោលបំណងកែលម្អមនុស្សជាតិ សំណើរបស់ខ្ញុំមិនចង់ព្យាយាមកែលម្អធម្មជាតិរបស់មនុស្សទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ វាអនុវត្តខ្លួនវាប្រឆាំងនឹងសារធាតុពុល ប្រឆាំងនឹងបាតុភូតដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងយ៉ាងប៉ិនប្រសប់ - ទេ អាក្រក់ - ផ្ទុយទាំងស្រុងទៅនឹងអារម្មណ៍ជ្រៅបំផុតរបស់មនុស្ស ដើម្បីធ្វើឱ្យមនុស្សជាតិឈឺ ដើម្បីទាក់ទាញមនុស្សជាតិឱ្យលង់ក្នុងសម្ភារៈនិយម ដើម្បីប្លន់យករបស់ដ៏ល្អបំផុតដែលវាមាន គឺព្រលឹង។ ដៃនៅក្នុងដៃនៅក្បែរវា។

Machine Translated by Google

របបផ្តាច់ការដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាច និងគ្មានមេត្តារបស់អ្នកមានអំណាចលុយ បានរលាយបាត់ទៅ ដែលមនុស្សគ្រាន់តែជាទាសករផលប្រយោជន៍ប៉ុណ្ណោះ មានដើម្បីធ្វើការដើម្បីតែភាគលាភ ដើម្បីការប្រាក់។

ដោយមានការព្រួយបារម្ភយ៉ាងខ្លាំង យើងទទួលស្គាល់ភាពច្បាស់លាស់ និងសេចក្តីពិតដ៏គួរឲ្យខ្លាចនៃសុភាសិតចាស់ៗក្នុងព្រះគម្ពីរ ដែលព្រះយេហូវ៉ានៃជនជាតិយូដាសន្យាចំពោះប្រជាជនដែលទ្រង់បានជ្រើសរើសថា៖ «ខ្ញុំចង់ឲ្យអ្នកមានទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់នៃលោកិយ ប្រជាជនទាំងអស់នៅលើផែនដីនឹងដេកនៅជើងរបស់អ្នក ហើយអ្នកនឹងគ្រប់គ្រងលើពួកគេ»។

សំណួរសកលលោកនេះឥឡូវនេះត្រូវបានដាក់ចេញនៅចំពោះមុខអ្នកទាំងអស់គ្នា។ សំណួរសកលលោកមិនត្រូវបានដោះស្រាយដោយការគ្រវីដៃនោះទេ ប៉ុន្តែគំនិតនេះច្បាស់ដូចថ្ងៃ។ ហើយទង្វើនេះត្រូវតែផ្សព្វផ្សាយយ៉ាងយកចិត្តទុកដាក់។ យើងត្រូវតែយល់យ៉ាងច្បាស់ថា យើងប្រឈមមុខនឹងសត្រូវដ៏គួរឱ្យខ្លាចបំផុត គឺអំណាចលុយកាក់ដែលគ្របដណ្តប់លើពិភពលោក។ កម្លាំងទាំងអស់នៅម្ខាងទៀត នៅខាងយើងមានតែយុត្តិធម៌ យុត្តិធម៌ដ៏អស់កល្បនៃកម្លាំងពលកម្មដែលមានផលិតភាព។

លាតដៃរបស់អ្នកមករកខ្ញុំ កម្មករនៃគ្រប់ប្រទេសទាំងអស់ ចូររួបរួមគ្នា!

Machine Translated by Google

រដ្ឋអាល្លឺម៉ង់នៅលើជាតិ

មូលនិធិសង្គមនិយម

Machine Translated by Google

បុព្វកថា

ដោយ

អាដុល ហ៊ីត្លែរ

គំនិតដ៏អស្ចារ្យនីមួយៗត្រូវការរបស់ពីរយ៉ាង គឺឆន្ទៈក្នុងការមានអំណាច និងគោលដៅច្បាស់លាស់។ ឆន្ទៈក្នុងការមានអំណាច ដើម្បីរំដោះស្ថិតនៅភ្លឺស្វាង និងរឹងមាំនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង លោក Gottfried Feder បានបង្ហាញនៅក្នុងសៀវភៅរបស់គាត់ ដែលមានចំណងជើងថា រដ្ឋអាល្លឺម៉ង់លើគ្រឹះជាតិ និងសង្គមនិយម នូវគោលដៅរបស់យើងយ៉ាងច្បាស់លាស់ សាមញ្ញ និងតាមរបៀបដែលអាចយល់បានសម្រាប់មនុស្សគ្រប់គ្នា។ នៅក្នុងសៀវភៅនោះ ក្តីសង្ឃឹម និងការចង់បានរបស់មនុស្សរាប់លាននាក់បានរកឃើញទម្រង់ និងការបញ្ចេញមតិដ៏មានឥទ្ធិពល។ អក្សរសិល្ប៍នៃចលនារបស់យើងនៅក្នុងនោះទទួលបានគោលលទ្ធិសាសនារបស់វា។

ទីក្រុងមុយនិច ថ្ងៃទី ៨ ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩២៣

អាដុល ហ៊ីត្លែរ

Machine Translated by Google

បុព្វកថា

ដល់ការបោះពុម្ពលើកទីប្រាំ

នៅទីនេះ ស្នាដៃរបស់ខ្ញុំ ដែលមានចំណងជើងថា រដ្ឋអាល្លឺម៉ង់លើគ្រឹះជាតិ និងសង្គមនិយម បានលេចឡើងនៅក្នុងស៊េរីនៃ "បណ្ណាល័យសង្គមនិយមជាតិ"។ អត្ថបទនៅតែមិនផ្លាស់ប្តូរជាមូលដ្ឋាន ប៉ុន្តែអត្ថបទដែលសំដៅទៅលើកាលៈទេសៈនៃពេលវេលាដែលស្នាដៃនេះបានបង្ហាញខ្លួន (ឆ្នាំ១៩២៣) និងបានខ្ចីឧទាហរណ៍នៅទីនោះ ត្រូវបានលុបចោល ហើយការពន្យល់អំពីសំណួររបស់ជនជាតិយូដាត្រូវបានធ្វើឱ្យខ្លី ព្រោះស្នាដៃពិសេសមួយនឹងត្រូវបានឧទ្ទិសដល់ស្នាដៃចុងក្រោយ។

ការបោះពុម្ពថ្មីនេះគួរតែផ្តល់ភស្តុតាងជាពិសេសអំពីការពិតដែលថាគ្មានអ្វីត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរនៅក្នុងកម្មវិធីមូលដ្ឋាននោះទេ។

មើលណូវ ខែតុលា ឆ្នាំ 1931

ហ្គោតហ្វ្រីដ ហ្វេឌើរ

Machine Translated by Google

«មានពរហើយ ប្រជាជនណាដែលត្រូវការចាំបាច់យ៉ាងខ្លាំង

ដាក់ចេញនូវគំនិតនយោបាយដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់មួយ ដែល

ដោយមានភាពអស្ចារ្យ និងសាមញ្ញ

បង្ខំគំនិតផ្សេងទៀតទាំងអស់នៃយុគសម័យនេះឱ្យចូលទៅក្នុងសេវាកម្មរបស់វា។

ហេនរិច វ៉ុន ទ្រេតស្កេ

Machine Translated by Google

សេចក្តីផ្តើម
ដល់ការបោះពុម្ពលើកដំបូង

យើងសម្លឹងមើលទៅអនាគតដែលពោរពេញដោយក្តីសង្ឃឹម និងការចង់បានយ៉ាងខ្លាំង។ ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់នឹងរស់រានមានជីវិត ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់មិនអាចដួលរលំបានទេ។ ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ត្រូវបានរង្គោះរង្គើដូចជាការឈឺចាប់នៃការសម្រាលកូនដ៏ខ្លាំងក្លានៃយុគសម័យថ្មីមួយ។ ចំណងដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចនៃការមានកំហុសលើខ្លួនឯង ក៏ដូចជាអ្នកធ្វើទារុណកម្មបរទេស នឹងដួលរលំ ហើយនឹងត្រូវរង្គោះរង្គើដោយការងក់ក្បាលដ៏ខ្លាំងក្លា ហើយប្រទេសអាល្លឺម៉ង់នឹងដើរក្បួនទៅកាន់ក្បាលប្រជាជាតិនានា។

ប្រសិនបើទុក្ខវេទនា និងទុក្ខវេទនាជាច្រើនមិនមានទំនាក់ទំនងជាមួយនឹងការដួលរលំ និងការដួលរលំទេ នោះយើងនឹងអាចចូលរួមជាមួយអារម្មណ៍សុភមង្គលជាក់លាក់មួយនៅក្នុងថ្ងៃនៃការបង្កើតយុគសម័យថ្មីមួយ។ ប្រសិនបើយើងក្រឡេកមើលទៅលើការវិចរិលនៃសម័យកាលនោះ ទៅលើភាពច្របូកច្របល់នៃបច្ចុប្បន្នកាល យើងឃើញគ្រប់ទីកន្លែងនូវឆន្ទៈដ៏ខ្លាំងក្លា ការងារដ៏ម៉ឺងម៉ាត់ និងវិចារណញាណដ៏បំផុសគំនិត។ ព្រលឹងអាល្លឺម៉ង់រំកិលស្លាបរបស់វាទៅកាន់ការហោះហើរខ្ពស់ថ្មីមួយ។

ភារកិច្ចនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះគឺមានឥទ្ធិពល ធំធេង និងលំបាកជាងពេលណាៗទាំងអស់ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រដ៏ឈឺចាប់របស់ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់។

ដូច្នេះ ចាំបាច់ត្រូវដោះស្រាយកិច្ចការពីរយ៉ាង - មិនមែនគ្រាន់តែ «កសាងឡើងវិញ» រដ្ឋ និងសេដ្ឋកិច្ចនោះទេ - ប៉ុន្តែដើម្បីផ្តល់ឱ្យពួកគេនូវទម្រង់ថ្មីមួយ។ ហើយដោយហេតុនេះក៏សម្រាប់ជីវិតវប្បធម៌ និងបញ្ញារបស់ប្រជាជនយើងផងដែរ។

ការប្រាថ្នាចង់បានអាល្លឺម៉ង់ចាស់ដែលរួបរួមគ្នាត្រូវតែក្លាយជាការពិត ច្បាប់សេដ្ឋកិច្ចថ្មីមួយនឹងកើតឡើង ហើយលុបបំបាត់ទម្រង់សេដ្ឋកិច្ចមូលធននិយមដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាច។

ភារកិច្ចដែលកំពុងរង់ចាំយើងគឺទូលំទូលាយ និងមានឥទ្ធិពលខ្លាំង។ ស្មារតីនៃអតីតកាលដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ និងគួរឱ្យព្រមាននៅពីក្រោយយើង ពោរពេញដោយការភ្ញាក់ផ្អើលចំពោះអ្វីដែលបានកើតឡើងជាប្រវត្តិសាស្ត្រ នៅលើមូលដ្ឋានរឹងមាំនៃប្រពៃណីអាល្លឺម៉ង់ដ៏ល្អបំផុត ដោយផ្អែកលើប្រាជ្ញាអារីយ៉ានដំបូងបំផុត ប្រជាជន និងរដ្ឋ សេដ្ឋកិច្ច និងវប្បធម៌ត្រូវតែបង្កើតឡើងវិញ។

នៅទីនេះ កម្មករត្រូវតែដឹងខ្លួនអំពីការទទួលខុសត្រូវដ៏ធំធេងរបស់ពួកគេ ជាការពិតណាស់ ពួកគេត្រូវបានទ្រទ្រង់ដោយក្តីសង្ឃឹមរបស់ប្រជាជាតិទាំងមូល - ឆ្ពោះទៅរកសេរីភាព!

ប៉ុន្តែគំនិតសង្គមនិយមជាតិគឺច្រើនជាងការវិលត្រឡប់ ឬការបង្វែរទៅក្នុងទំនៀមទម្លាប់ដូនតាចាស់ៗ វាបំបែកច្រវាក់នៃរដ្ឋម៉ាក្សនិយម និងទម្រង់សេដ្ឋកិច្ច វាជាគំនិតដំបូង និងមានការប្តេជ្ញាចិត្តបំផុត ប្រយុទ្ធប្រឆាំងដោយមនសិការនូវសមរភូមិដ៏លំបាកបំផុតប្រឆាំងនឹងអំណាចមុាំម៉ូននិយម ប្រឆាំងនឹងអំណាចដែលគ្របដណ្តប់លើពិភពលោកនៃចក្រពត្តិនិយមជ្វីហ្វទាំងអស់ ប្រឆាំងនឹងស្មារតីនៃភាពរហ័សរហួន ភាពអាត្មានិយម និងភាពព្រងើយកន្តើយ។

ចលនាសេរីភាពអាល្លឺម៉ង់ដ៏អស្ចារ្យ និងជាសកលនេះ បានរកឃើញអ្នកធ្វើយុទ្ធនាការដ៏មានឥទ្ធិពលបំផុត មានឆន្ទៈមុតមាំ និងមានគោលដៅច្បាស់លាស់បំផុតរបស់ខ្លួន គឺគណបក្សពលករសង្គមនិយមជាតិអាល្លឺម៉ង់។ គណបក្សនេះបានគូសបញ្ជាក់ពីគោលដៅរបស់ខ្លួននៅក្នុងកម្មវិធីខ្លីមួយដែលសង្ខេបយ៉ាងស៊ីជម្រៅអំពីតម្រូវការជាមូលដ្ឋានរបស់ចលនានេះក្នុងប្រការចំនួន 25។ លោក Alfred Rosenberg និពន្ធនាយកនៃ Nationalist Observer13 ដែលជា អង្គការជជែកវែកញែកនៃចលនាសង្គមនិយមជាតិនៃ Greater German បានពន្យល់ពីចំណុចនៃកម្មវិធីនីមួយៗតាមរបៀបដែលសក្តិសមនឹងការថ្លែងអំណរគុណ នៅក្នុងស្នាដៃខ្លីមួយ14 ។

---

13 វ៉ុល្កឡុង Volkischer Beobachter ត្រូវបានទិញដោយ NSDAP ក្នុងឆ្នាំ 1920 ជាសរីរាង្គរបស់គណបក្ស និងត្រូវបានកែសម្រួលដោយ Dietrich Eckart។ រហូតដល់គាត់ស្លាប់នៅឆ្នាំ 1923 នៅពេលដែលវាត្រូវបានដឹកនាំដោយ Alfred Rosenberg ។

១៤ រ៉ូសិនបឺក បានបោះពុម្ពផ្សាយជាលើកដំបូងនូវសៀវភៅ Wesen របស់គាត់ Grundsdtze und Ziele der Nationatsozialistischen Deutschen Arbeiterpartei ។ ជាសកម្មវិធី der Bewegung ក្នុងឆ្នាំ 1923 ។

Machine Translated by Google

ដោយផ្អែកលើការងារនេះ យ៉ាងហោចណាស់ក៏អាចនិយាយទៅកាន់មិត្តភក្តិ និងសត្រូវអំពីអ្វីដែលគណបក្សពលករអាល្លឺម៉ង់សង្គមនិយមជាតិចង់បាន។ ម្យ៉ាងវិញទៀត នៅក្នុងអក្សរសិល្ប៍នៃសង្គមនិយមជាតិ មានការខ្វះខាតនូវការងារដ៏ទូលំទូលាយមួយនៅក្នុងអក្សរសិល្ប៍នៃសង្គមនិយមជាតិ ដែលនឹងផ្តល់នូវការរៀបរាប់អំពីគំនិតនយោបាយ និងសេដ្ឋកិច្ចដែលសង្គមនិយមជាតិដំណើរការ ផ្លូវអ្វីដែលវាមានបំណងបង្កើតទាក់ទងនឹងនយោបាយជាតិ ដើម្បីសម្រេចបាននូវគោលដៅចុងក្រោយរបស់ខ្លួន គឺរដ្ឋសង្គមនិយមជាតិអាល្លឺម៉ង់ ស្ថានភាពការងារ និងការអនុវត្ត។ ការងារបច្ចុប្បន្នចង់បំពេញភារកិច្ចនេះ។

ដូច្នេះយើងនឹងត្រូវបំភ្លឺចំណុចចាប់ផ្តើម ផ្លូវ និងគោលដៅនៃសង្គមនិយមជាតិ យើងនឹងបង្ហាញថារដ្ឋសង្គមនិយមជាតិអាល្លឺម៉ង់នឹងខុសគ្នាជាមូលដ្ឋានពីរដ្ឋដែលមានស្រាប់ វិស័យណាខ្លះដែលនឹងនៅតែមិនត្រូវបានប៉ះពាល់ជាមូលដ្ឋាន វិស័យណាខ្លះដែលនឹងមានកំណែទម្រង់សំខាន់ៗ និងកន្លែងដែលផ្លូវថ្មីនឹងត្រូវដាក់ចូលទៅក្នុងនោះ។

យើងនឹងត្រូវស្វែងរក និងបង្ហាញមធ្យោបាយថ្មីៗសម្រាប់ជីវិតសាធារណៈ ជាពិសេសសម្រាប់គោលនយោបាយហិរញ្ញវត្ថុជាតិ សម្រាប់ការដោះស្រាយបញ្ហាពូជសាសន៍ និងសំណួរដែលទាក់ទងនឹងវា។ យើងនឹងត្រូវដោះស្រាយជាមូលដ្ឋានជាមួយនឹងការជំទាស់ ការបង្ខូចទ្រង់ទ្រាយ និងការកុហកដែលបានក្លាយទៅជាខ្លាំងរួចទៅហើយ។

ភារកិច្ចដែលយើងបានកំណត់ចំពោះខ្លួនយើងគឺធំធេងណាស់ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែជាផ្នែកតូចមួយនៃវិសាលភាពទាំងមូលនៃការបន្តឡើងវិញរបស់ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់។

ការខិតខំប្រឹងប្រែងទាំងអស់នឹងឥតប្រយោជន៍ ប្រសិនបើការតាំងចិត្តរហូតដល់ស្លាប់ និងឆន្ទៈដែលគ្មានការរឹតត្បិតរបស់

មេដឹកនាំមិនបានធ្វើការដើម្បីប្រសិទ្ធភាពនៃគំនិតនោះទេ។

ឆន្ទៈដ៏ខ្លាំងក្លាបំផុតនឹងត្រូវខ្វះខ្ជាយដោយឥតប្រយោជន៍ ប្រសិនបើយើងមិនបានចងចាំរូបភាពច្បាស់លាស់នៅក្នុងចិត្តរបស់យើងអំពីអ្វីដែលរដ្ឋអាល្លឺម៉ង់នេះ - អាល្លឺម៉ង់ ទឹកដីរបស់ឪពុក និងកូនៗរបស់យើង - គួរតែមើលទៅ ដូចស្របតាមឆន្ទៈរបស់យើង - បន្ទាប់ពីជ័យជម្នះរបស់យើង!

Machine Translated by Google

១. មូលដ្ឋានគ្រឹះ

មូលដ្ឋានគ្រឹះសីលធម៌

មូលដ្ឋានគ្រឹះនៃរដ្ឋនិយមសង្គមនិយមជាតិ គឺការទទួលខុសត្រូវទាំងស្រុងចំពោះប្រជាជន និងចំពោះខ្លួនឯង។

«ផលប្រយោជន៍សាធារណៈមុនផលប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន» គឺជាច្បាប់ទីមួយនៃសង្គមនិយមជាតិ។

វាហាក់ដូចជាចម្លែកដែលគោលការណ៍បែបនេះត្រូវតែបង្កើតឡើងជាទូទៅសម្រាប់រដ្ឋមួយ ពីព្រោះយើងទទួលស្គាល់ពីសម័យកាលប្រវត្តិសាស្ត្រដែលសុខុមាលភាពរបស់ប្រជាជនទាំងមូលស្ថិតនៅក្នុងគំនិតរបស់អ្នកគ្រប់គ្រងជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃភាពជាអ្នកដឹកនាំរដ្ឋរបស់ពួកគេ។ ប្រសិនបើវាចាំបាច់នៅថ្ងៃនេះក្នុងការកំណត់គោលការណ៍នេះមុនការពិចារណាផ្សេងទៀតទាំងអស់ នេះគ្រាន់តែជាការបង្ហាញពីការពិតដែលថាស្ថានភាពសាធារណៈបច្ចុប្បន្នគឺជាអ្វីមួយក្រៅពីការបញ្ចេញមតិនៃអារម្មណ៍នយោបាយត្រឹមត្រូវតែមួយគត់នេះ។ យើងឃើញដូចគ្នានៅក្នុងគោលការណ៍ទីមួយនេះពីរបៀបដែលសីលធម៌ និងសេដ្ឋកិច្ចមានជាប់ទាក់ទងគ្នាយ៉ាងជិតស្និទ្ធ។

ផលប្រយោជន៍សាធារណៈមុនផលប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន គឺជាតម្រូវការសីលធម៌ជាមុនសិន។ ប៉ុន្តែវាបង្ហាញក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ ដោយភាពច្បាស់លាស់ខាងភាសាដ៏ល្អឥតខ្ចោះ អំពីលំដាប់ឋានានុក្រមរវាងសុខុមាលភាពរបស់ប្រជាជនទាំងមូល និងការខិតខំប្រឹងប្រែងដោយយុត្តិធម៌របស់បុគ្គលម្នាក់ៗ ដើម្បីទទួលបានទ្រព្យសម្បត្តិផ្ទាល់ខ្លួន។ ដូច្នេះគោលការណ៍សង្គមនិយមជាតិនេះ មិនដកចេញទ្រព្យសម្បត្តិឯកជនតាមរបៀបណាមួយឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ៖ សង្គមនិយមជាតិទទួលស្គាល់យ៉ាងពេញលេញ និងទាំងស្រុងនូវសារៈសំខាន់នៃទ្រព្យសម្បត្តិ។ វាដឹងថាទ្រព្យសម្បត្តិផ្ទាល់ខ្លួន និងសិទ្ធិក្នុងការបោះចោលការទិញយកដោយសេរី គឺជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃសេដ្ឋកិច្ចនីមួយៗ និងលើសពីនេះ នៃវប្បធម៌ជាន់ខ្ពស់នីមួយៗ។ ប៉ុន្តែសង្គមនិយមជាតិបានទទួលស្គាល់ដូចគ្នាថា សម្រាប់ការទទួលស្គាល់ទ្រព្យសម្បត្តិឯកជន ចាំបាច់ត្រូវកំណត់ដែនកំណត់ច្បាស់លាស់ ពោលគឺកន្លែងដែលទ្រព្យសម្បត្តិក្លាយជាឧបករណ៍អំណាច ហើយត្រូវបានអនុវត្តតាមរបៀបកេងប្រវ័ញ្ចប្រឆាំងនឹងសុខុមាលភាពរបស់ប្រជាជនទាំងមូល។

ប្រហែលជាស្ទើរតែគ្មានមនុស្សគិតគូរយ៉ាងម៉ត់ចត់ណាម្នាក់ដែលចង់ប្រឆាំងនឹងគោលការណ៍ទីមួយនេះក្នុងទម្រង់ទូទៅនេះទេ។ ការលំបាកនឹងស្ថិតនៅក្នុងការវាយតម្លៃត្រឹមត្រូវនៃផលប្រយោជន៍សាធារណៈទល់នឹងផលប្រយោជន៍របស់បុគ្គលឯកជន។ ទោះបីជាមានការសង្ស័យក៏ដោយ

ដោយមានកិច្ចព្រមព្រៀងថា ការពិចារណាលើផលប្រយោជន៍សាធារណៈត្រូវតែមកមុនផលប្រយោជន៍ឯកជន គួរឱ្យកត់សម្គាល់ណាស់ យោងតាមគំនិតផ្លូវច្បាប់ដែលមានសុពលភាពក្នុងចំណោមពួកយើង ទាក់ទងនឹងទម្រង់នៃការប្រើប្រាស់ទ្រព្យសម្បត្តិ គ្មានដែនកំណត់ខាងសីលធម៌ណាមួយត្រូវបានកំណត់លើសពីឧក្រិដ្ឋជននោះទេ។ ជាការពិតណាស់ វាត្រូវបានហាមឃាត់មិនឱ្យធ្វើសកម្មភាពដោយហិង្សាប្រឆាំងនឹងមនុស្សដូចគ្នា (ការជំរិតទារប្រាក់ - ឃាតកម្ម -

(ការសម្លាប់មនុស្សដោយអចេតនា - ការក្បត់ និងការធ្វើឲ្យមានទ្រព្យសម្បត្តិខុសច្បាប់។ល។) ប៉ុន្តែវាមិនដែល និងកន្លែងណាត្រូវបានហាមឃាត់ក្នុងការប្រមូលទ្រព្យសម្បត្តិដ៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់ និងប្រើប្រាស់មធ្យោបាយបច្ចេកទេសធនាគារ និងផ្សារភាគហ៊ុនដែលជារឿយៗគួរឱ្យសង្ស័យនៅក្នុងនោះ។ លើសពីនេះ ច្បាប់ផ្តល់សិទ្ធិឱ្យម្ចាស់បំណុលគ្រប់រូបដកហូតផ្ទះ និងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់ដោយឃោរឃៅពីកូនបំណុលដែលជំពាក់បំណុល នៅពេលដែលលក្ខខណ្ឌមិនល្អ -

ជំងឺ ការស្លាប់ ភាពមិនប្រក្រតី ការប្រមូលផលមិនបានល្អ និងទុរ្ភិក្ស - ធ្វើឱ្យការបំពេញកាតព្វកិច្ចដែលកើតឡើងមិនអាចទៅរួចទេ។ ចៅក្រមដែលមានបទពិសោធន៍គ្រប់រូបអាចរៀបរាប់ពីករណីរាប់មិនអស់ដែលច្បាប់តឹងរ៉ឹងរបស់យើងបានបំផ្លាញអត្ថិភាពសេដ្ឋកិច្ចក្នុងករណីដែលអារម្មណ៍យុត្តិធម៌ដែលមានសុខភាពល្អទាំងអស់បានបះបោរប្រឆាំងនឹងការដោះលែងបុរសឧស្សាហ៍ព្យាយាមម្នាក់ដែលទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ត្រូវបានបង្ខំដោយសំណាងអាក្រក់ជាបណ្តោះអាសន្នចំពោះសម្ពាធ និងការក្តាប់យ៉ាងឃោរឃៅរបស់ម្ចាស់បំណុល។

ការទទួលស្គាល់គ្មានដែនកំណត់នៃសិទ្ធិផ្ទាល់ខ្លួនចំពោះការទាមទារត្រឹមត្រូវ និងស្របច្បាប់ជារួម ត្រូវតែនាំទៅរកការបំផ្លាញផលប្រយោជន៍សាធារណៈតាមរយៈការកេងប្រវ័ញ្ចដោយអាត្មានិយមនៃគំនិតច្បាប់ប្រឆាំងសង្គមដែលបញ្ច្រាស់ជាមូលដ្ឋាននេះ ដែលផ្ទុយនឹងគោលការណ៍រដ្ឋរបស់យើង "ផលប្រយោជន៍សាធារណៈមុនផលប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន"។

Machine Translated by Google

ផ្ទុយពីការបង្កើតមូលដ្ឋានមិនពិតដែលគ្រប់គ្រងក្នុងចំណោមពួកយើង មូលធននិយម គឺជាជ្រុលមួយទៀត គឺគំនិតម៉ាក្សនិយមអំពីរដ្ឋ និងសេដ្ឋកិច្ច។ គំនិតជាមូលដ្ឋាននៃទម្រង់សេដ្ឋកិច្ចនេះគឺការបដិសេធទ្រព្យសម្បត្តិឯកជន។ គោលលទ្ធិម៉ាក្សនិយមពន្យល់ពីទ្រព្យសម្បត្តិដោយផ្ទាល់ថាជា "ចោរកម្ម" (Proudhon)15។ វាទាមទារ នៅក្នុងពាក្យស្លោកបរទេសដែលមិនច្បាស់លាស់ជាពិសេសចំពោះពួកវណ្ណៈកម្មករអាល្លឺម៉ង់ "ការរឹបអូសយកទ្រព្យសម្បត្តិ"16 - ម្យ៉ាងវិញទៀត ការដកហូតទ្រព្យសម្បត្តិ! គោលលទ្ធិបំផ្លាញរដ្ឋ ប្រជាជន វប្បធម៌ និងសេដ្ឋកិច្ចនេះ បានរកឃើញការសម្រេចបានយ៉ាងខ្លាំង ប៉ុន្តែសមហេតុផលនៅក្នុងលទ្ធិ Bolshevist របស់រុស្ស៊ី។ នៅក្នុងទិដ្ឋភាពសេដ្ឋកិច្ចរបស់វា ជ្រុលនេះអាចសង្ខេបបាននៅក្នុងប្រយោគ៖

«អ្វីៗទាំងអស់ជារបស់មនុស្សគ្រប់រូប»។

នៅទីនេះ យើងមានអ្វីដែលត្រូវធ្វើជាមួយនឹងការធ្វើឱ្យបាត់បង់លក្ខណៈបុគ្គលនៃទ្រព្យសម្បត្តិ ជាមួយនឹងការផ្ទេរទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់ទៅទ្រព្យសម្បត្តិអនាមិករបស់ទាំងមូល។

ម្យ៉ាងវិញទៀត ភាពជ្រុលនិយមដែលនៅតែគ្រប់គ្រងក្នុងចំណោមពួកយើងនៃសិទ្ធិគ្មានដែនកំណត់ចំពោះទ្រព្យសម្បត្តិ បាននាំយើងទៅដល់ជំហានចុងក្រោយនៅចំពោះមុខប្រាសាទរបស់ព្រះម៉ាំម៉ូន ដែលនៅលើទ្វាររបស់ព្រះអង្គមានអក្សរមាសថា "អ្វីៗទាំងអស់ជារបស់តែមួយ"។ សូម្បីតែទម្រង់សេដ្ឋកិច្ចដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចនេះក៏ត្រូវតែនាំឱ្យមានការដកហូតទ្រព្យសម្បត្តិផងដែរ - គ្រាន់តែតាមរបៀបមួយផ្សេងទៀត - ដែលនៅទីបំផុត មនុស្សជាតិដែលធ្វើការទាំងអស់ត្រូវបានបង្ខំឱ្យធ្លាក់ចូលទៅក្នុងទាសភាពបំណុលដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចចំពោះអំណាចហិរញ្ញវត្ថុអនាមិក។

ផ្ទុយស្រឡះពីភាពជ្រុលនិយមផ្នែកសេដ្ឋកិច្ចដែលបានពិពណ៌នាយ៉ាងត្រឹមត្រូវនៃសង្គមនិយមម៉ាក្សនិយម និងមូលធននិយមខ្ពស់របស់ពួកប្រជាធិបតេយ្យលោកខាងលិច ឧត្តមគតិសេដ្ឋកិច្ចនៃសង្គមនិយមជាតិទាមទារឱ្យមានការសម្រេចបាននូវគោលការណ៍ "ចំពោះម្នាក់ៗរបស់ខ្លួន"។

នៅក្នុងគោលការណ៍នេះ សីលធម៌ និងសេដ្ឋកិច្ចមានទំនាក់ទំនងគ្នាយ៉ាងជិតស្និទ្ធម្តងទៀត។ ការដកចេញនូវគោលការណ៍សីលធម៌ចេញពីជីវិតពាណិជ្ជកម្ម គឺជាលក្ខណៈពិសេសនៃសេដ្ឋកិច្ចសម័យបច្ចុប្បន្ន ដែលអំណាចដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់នៃការកាន់កាប់កាន់តែច្រើន ល្បិចកលកាន់តែខ្លាំង សិល្បៈនៃការជៀសវាងអាជ្ញាធររដ្ឋ សូម្បីតែក្នុងការជួញដូរដ៏គ្រោះថ្នាក់បំផុតក៏ដោយ គឺជាគន្លឹះនៃតុល្យភាព។ ការក្រឡេកមើលទៅលើអត្ថិភាពរាប់ពាន់ដែលភាគច្រើនជាងធីត ដែលប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់របស់ពួកគេនៅក្នុងទីក្រុងធំៗទាំងអស់ ដែលបោះចោលចំនួនទឹកប្រាក់ដ៏អស្ចារ្យ ការក្រឡេកមើលទៅលើបណ្តឹងជាច្រើនដែលមកដល់ការកាត់ក្តី ទោះបីជាមានការតស៊ូទាំងអស់របស់អ្នកចូលរួមក៏ដោយ បង្ហាញយើងពីភាពអាក្រក់នៃសីលធម៌ពាណិជ្ជកម្មសម័យបច្ចុប្បន្ន។ ចូរយើងពិចារណា ផ្ទុយពីនេះ អំពីទុក្ខវេទនាដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចនៅក្នុងរង្វង់នៃវណ្ណៈកណ្តាល និងកម្មករដែលរៀបការហើយ ដែលមិនអាចបង់ថ្លៃទឹកដោះគោ និងនំប៉័ងសម្រាប់ទារក និងកូនដែលកំពុងលូតលាស់របស់ពួកគេបានទៀតទេ សូមឱ្យយើងច្បាស់ថា ជាទូទៅក្នុងករណីជាច្រើន ជាមួយនឹងការងារដ៏ថ្លៃថ្នូរ ស្ទើរតែមិនអាចទទួលបាននូវតម្រូវការជាមូលដ្ឋានសម្រាប់ជីវិត ជាពិសេស...

នៅពេលដែលមានកូនដែលត្រូវមើលថែ និងចិញ្ចឹមបីបាច់ថែរក្សា។ ទុក្ខព្រួយរបស់វិជ្ជាជីវៈបញ្ញា និងសេរីលើសពីរង្វាស់ទាំងអស់។ វិចិត្រករលំដាប់ទីមួយ ជាពិសេសនៅពេលដែលការតំរង់ទិសរបស់ពួកគេមិនត្រូវគ្នានឹងទំនោររសជាតិរបស់ជនជាតិយូដាដែលគ្រប់គ្រងសព្វថ្ងៃនេះ ត្រូវបានបញ្ជូនទៅក្នុងភាពអត់ឃ្លានទាំងស្រុង។ កំណាព្យអាល្លឺម៉ង់ពិតប្រាកដមិនអាចសម្រេចបាននូវការសម្តែងជាសាធារណៈឡើយ។ ប៉ុន្តែមិនអាចពិពណ៌នាបានគឺជាទុក្ខព្រួយរបស់អ្នកដែលតាមរយៈការគ្រប់គ្រងមិនល្អរបស់រដ្ឋទាក់ទងនឹងគោលនយោបាយហិរញ្ញវត្ថុ ត្រូវបានគេបោកប្រាស់ប្រាក់សន្សំរបស់ពួកគេ អ្នកចូលនិវត្តន៍ដើមទុនតូចៗ ជនពិការសង្គ្រាម អ្នកដែលត្រូវបានបង្ខំឱ្យជួយសប្បុរសធម៌ ក៏ដូចជាអ្នកទាំងអស់ដែលបានពឹងផ្អែកលើភាពប្រាកដប្រជានៃមូលបត្រសាធារណៈ ក៏ដូចជាស្ថេរភាពនៃរូបិយប័ណ្ណជាតិរបស់យើង និងការគ្របដណ្តប់មាសនៃសញ្ញាសម្គាល់។ ស្ថានភាពបែបនេះគឺជាការរលួយនៃសេដ្ឋកិច្ច - អនាធិបតេយ្យ។ ភាពឧស្សាហ៍ព្យាយាមត្រូវបានសងវិញជាមួយនឹងប្រាក់បំណាច់មិនគ្រប់គ្រាន់ ភាពខ្ជិលច្រអូសត្រូវបានផ្តល់រង្វាន់ ពាណិជ្ជកម្មដ៏ថ្លៃថ្នូរទទួលរងនូវទុក្ខវេទនា ពាណិជ្ជកម្មមិនល្អ ពាណិជ្ជកម្មអន្តរការី ការរកប្រាក់ចំណេញរីកចម្រើនល្អបំផុត។ ផលិតកម្មកាន់តែល្អប្រសើរនៅក្នុងទិដ្ឋភាពវប្បធម៌ ផលិតកម្មកាន់តែអាក្រក់ទៅៗ ប្រាក់បំណាច់ដែលអាចទទួលបានកាន់តែអាក្រក់។ ទំនុកចិត្តត្រូវបានសងវិញជាមួយ

---

15 Pierre Joseph Proudhon (1809-1865) បានប្រកាសនៅក្នុងការងាររបស់គាត់ 1840 Qu'est-ce que la proriete? ថា "la proprite c'est le វ៉ុល"។

១៦ ឃ្លានេះ ដែលខ្ចីពីពាក្យបារាំង 'Texpropriation des expropriates' ត្រូវបានប្រើដោយម៉ាក្សនៅក្នុង Das Kapital, I, Ch.24៖ «ម៉ោងចុងក្រោយនៃកូដកម្មទ្រព្យសម្បត្តិឯកជន អ្នករំលោភយកត្រូវបានរឹបអូស»។

Machine Translated by Google

ក្បត់ជាតិ ហើយជាការពិតណាស់ ដោយរដ្ឋ ដែលគួរតែជាអ្នកការពារច្បាប់ និងយុត្តិធម៌ ជាមេធាវីនៃសីលធម៌សាធារណៈ។

យើងលែងត្រូវការអ្វីទៀតដើម្បីចង្អុលបង្ហាញពីអំពើពុករលួយក្នុងជីវិតសាធារណៈ សាសនាយូដា និងភាពក្រីក្រនៃសារព័ត៌មាន និងភាពជាអ្នកដឹកនាំដែលគ្មានអំណាច និងមិនសក្តិសមនៃគោលនយោបាយការបរទេសរបស់យើង ដើម្បីបង្ហាញពីភាពអាប់អួរយ៉ាងខ្លាំងនៃជីវិតសាធារណៈ និងសីលធម៌សេដ្ឋកិច្ចរបស់យើង។

ប្រឆាំងនឹងភាពក្រីក្រខាងសម្ភារៈនិយម និងការបំពុលជីវិតសាធារណៈនេះ គំនិតសង្គមនិយមជាតិអំពីរដ្ឋបានកំណត់គោលការណ៍រដ្ឋ និងសេដ្ឋកិច្ចដែលបានសាកល្បងជាយូរមកហើយ៖ «ដើម្បីផលប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ម្នាក់ៗ » ប៉ុន្តែលើសពីនេះទៅទៀត «ផលប្រយោជន៍សាធារណៈមុនផលប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន»។ ជាមួយនឹងការលើកគោលការណ៍នេះទៅជាគោលការណ៍ណែនាំនៃរដ្ឋសង្គមនិយមជាតិ សង្គមនិយមជាតិបានចងភ្ជាប់ខ្លួនវាទៅនឹងសម័យកាលដ៏ល្អបំផុត និងរុងរឿងបំផុតនៃប្រវត្តិសាស្ត្រអាល្លឺម៉ង់។

"Suum cuique"17 គឺជាគោលការណ៍សេដ្ឋកិច្ចនៃយុគសម័យកណ្តាលដើមរបស់អាល្លឺម៉ង់ដែលមានសុខភាពល្អរួចទៅហើយ ប៉ុន្តែជាពិសេសសម្រាប់រយៈពេលយូរ វាត្រូវបានធានាតាមរយៈការរៀបចំសមាគមដែលម្នាក់ៗត្រូវបានបែងចែកការងារផ្ទាល់ខ្លួន។ ការងាររួមគ្នារវាងមេ និងកូនជាងយ៉ាងហោចណាស់ពាក់កណ្តាល ឬមួយភាគបីនៃកាក់មួយកាក់ធានាថាកម្មករទទួលបានប្រាក់ចំណូល ការងារ និងការអនុវត្តកាន់តែប្រសើរឡើង ទទួលបានការទទួលស្គាល់ និងរង្វាន់របស់ពួកគេ ហើយក្នុងករណីមានការអនុវត្តលេចធ្លោ កិត្តិនាម និងប្រាក់ចំណូលដ៏សម្បូរបែប។

"Suum cuique" ក៏តុបតែងលម្អលំដាប់ Prussian ខ្ពស់បំផុតផងដែរ គឺលំដាប់ឥន្ទ្រីខ្មៅ ទោះបីជានៅទីនេះក្នុងន័យពិសេសដែលថា មកុដរបស់វាសមនឹងទទួលបានគុណសម្បត្តិពិសេសក៏ដោយ។ ការបកស្រាយនេះស្របគ្នាជាពិសេសទៅនឹងសង្គមនិយមជាតិ - មិនមែនដោយសារតែវាជាបញ្ហានៃការតុបតែងលម្អដោយតុលាការ ឬការគោរពតែម្ខាងនៃការបម្រើយោធានោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារតែខ្លឹមសារសីលធម៌នៃការបំពេញកាតព្វកិច្ចដែលមានរង្វាន់ទាក់ទងនឹងរដ្ឋ និងប្រជាជនរកឃើញការបញ្ចេញមតិរបស់វានៅក្នុងនោះ ការបំពេញកាតព្វកិច្ចដែលត្រូវបានធ្វើឡើងដោយមិនគិតពីប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនដោយគ្មានការគ្រោងទុក និងដោយគ្មានការគិតគូរពីមុនសម្រាប់ប្រាក់ឈ្នួលជាមួយនឹងការបន្ទាបបន្ថោកផលប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនទៅផ្ទៃខាងក្រោយ ដែលកើតចេញពីអារម្មណ៍ទទួលខុសត្រូវខាងក្នុងចំពោះរដ្ឋ និងប្រជាជន។

យើងសង្គមនិយមជាតិពង្រីកគោលការណ៍នេះទៅក្នុងទិសដៅផ្សេងទៀតផងដែរ យើងបន្ថែមទៅលើ "របស់ផ្ទាល់ខ្លួន" នៃយុគសម័យកណ្តាលអាល្លឺម៉ង់ និងទៅលើគំនិតនៃ "ដើម្បីសមនឹងទទួលបានមកុដរបស់ខ្លួន" នៃរដ្ឋរបស់ Friedrich ដោយសង្កត់ធ្ងន់បំផុតថា "ចំពោះឧក្រិដ្ឋជន ការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់គាត់!"។ ចំពោះរបស់ផ្ទាល់ខ្លួនសមនឹងទទួលបានមកុដរបស់ខ្លួន ចំពោះការងារដែលមានសណ្តាប់ធ្នាប់ និងថ្លៃថ្នូរនីមួយៗ ការទូទាត់គ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ការអនុវត្តពិសេសនីមួយៗ ប្រាក់បំណាច់ខ្ពស់សម្រាប់មនុស្សក្រីក្រគ្រប់រូប និងមនុស្សគ្រប់រូបដែលបានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងភាពលំបាកដោយគ្មានកំហុស ជំនួយគ្រប់គ្រាន់ពីមូលនិធិសាធារណៈ ប៉ុន្តែស្មើៗគ្នាចំពោះអ្នកដែលធ្វើសកម្មភាពប្រឆាំងនឹងសីលធម៌សាធារណៈ និងការគោរពសេដ្ឋកិច្ច - ការដាក់ទណ្ឌកម្មដែលសមនឹងទទួលបាន។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ យើងសង្កត់ធ្ងន់ថា វាមិនមែនជាកាតព្វកិច្ចរបស់រដ្ឋសង្គមនិយមជាតិក្នុងការត្រួតពិនិត្យពលរដ្ឋរដ្ឋម្នាក់ៗលើបញ្ហាសេដ្ឋកិច្ចនោះទេ ដើម្បីឲ្យសេដ្ឋកិច្ចរីកចម្រើនបានល្អបំផុតដោយសេរីតាមដែលអាចធ្វើទៅបានពីការបង្រៀនរបស់មន្ត្រីរាជការ។ យើងក៏ដឹងដែរថា ការថយចុះហានិភ័យក្នុងករណីពលរដ្ឋរដ្ឋម្នាក់ៗតាមរយៈរដ្ឋ - ផ្ទុយទៅវិញ ក្នុងន័យនៃ "បុរសគ្មានហានិភ័យ" របស់ Naumann ពោលគឺបុរសម្នាក់ដែលរដ្ឋគួរផ្តល់អត្ថិភាពជាមូលដ្ឋានរបស់គាត់ - នឹងសម្រេចបានផ្ទុយពីអ្វីដែល Naumann រំពឹងទុកពីវា។18 កាតព្វកិច្ចរបស់រដ្ឋត្រូវតែកំណត់ចំពោះការបង្កើតលក្ខខណ្ឌជាមុនសម្រាប់សេដ្ឋកិច្ចដែលរក្សាខ្លួនវា

---

១៧ ដល់ម្នាក់ៗរបស់ខ្លួន

18 Friedrich Naumann (1860-1919) គឺជាអ្នកទ្រឹស្តីសាសនាប្រូតេស្តង់ និងជាអ្នកនយោបាយសេរីនិយម ដែលបានបង្កើតសមាគមនេះក្នុងឆ្នាំ 1896 និងបានផ្សព្វផ្សាយទម្រង់នៃលទ្ធិសេរីនិយមសង្គមតាមរយៈទស្សនាវដ្តីរបស់គាត់ Die Hilfe។ បន្ទាប់ពីសង្គ្រាមលោកលើកទីមួយ Naumann បានក្លាយជាប្រធានដំបូងនៃ Deutsche Demokratische Partei (DDP)។

Machine Translated by Google

ឲ្យបានរួចផុតពីបាតុភូតដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាច និងគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើម ដែលយើងស្គាល់នៅក្នុងរដ្ឋមូលធននិយមសម័យបច្ចុប្បន្ន។

ដូច្នេះ សុខុមាលភាពរបស់រដ្ឋត្រូវតែក្លាយជាច្បាប់ខ្ពស់បំផុតម្តងទៀត ប្រសិទ្ធភាពរបស់រដ្ឋត្រូវតែកំណត់គោលការណ៍ "ផលប្រយោជន៍សាធារណៈមុនផលប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន" មុនការពិចារណាផ្សេងទៀតទាំងអស់។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ឥឡូវនេះ គោលការណ៍នេះធ្វើឱ្យមានភាពចាំបាច់ក្នុងចំណោមរដ្ឋបុរស បុគ្គលិករដ្ឋ និងអ្នកដែលឈរក្នុងតំណែងលេចធ្លោក្នុងជីវិតសាធារណៈ ដែលជាលក្ខណៈមួយដែលស្ទើរតែបាត់ទៅវិញទាំងស្រុងពីជីវិតរដ្ឋាភិបាល និងសាធារណៈនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះ - ការទទួលខុសត្រូវ។

ជីវិតសាធារណៈទាំងមូលរបស់យើងសព្វថ្ងៃនេះឈរនៅក្រោមសញ្ញានៃភាពមិនទទួលខុសត្រូវ។ ប្រតិភូមិនទទួលខុសត្រូវចំពោះ - មនុស្សម្នាក់និយាយថា "មានភាពស៊ាំ" - អ្វីដែលពួកគេធ្វើ និងនិយាយនៅក្នុងសភាទេ។
ពាក្យមួយដែលគួរឲ្យអស់សង្ឃឹមនៅពេលដែលយើងចងចាំថា ពាក្យនេះត្រូវបានយកមកពីវេជ្ជសាស្ត្រ ដែលគេនិយាយថា រាងកាយមួយបានឆ្អែតទៅដោយថ្នាំពុលខ្លាំងណាស់ ដែលថ្នាំពុលដែលទើបចាក់ថ្មីៗធ្វើឲ្យប៉ះពាល់ដល់រាងកាយតិចជាង ឬមិនប៉ះពាល់ដល់រាងកាយទាល់តែសោះ ចំណែកឯរាងកាយដែលមានសុខភាពល្អនឹងស្លាប់ដោយសារថ្នាំពុលទាំងនោះ។ ប្រភាគទាំងនោះមិនទទួលខុសត្រូវចំពោះការសម្រេចចិត្តរបស់ភាគច្រើនទេ រដ្ឋមន្ត្រីមិនទទួលខុសត្រូវចំពោះការបញ្ចប់តំណែងរបស់ពួកគេទេ ព្រោះពួកគេគ្រាន់តែជាមន្ត្រីនៃគណបក្សដែលចូលរួមយ៉ាងច្បាស់លាស់ក្នុងការបង្កើតរដ្ឋាភិបាល។ ប្រសិនបើមានអ្វីខុស ប្រជាជនពិតជារងការខូចខាតធ្ងន់ធ្ងរបំផុត ប៉ុន្តែរដ្ឋមន្ត្រីដែលមានទំនួលខុសត្រូវត្រូវបានជំនួសដោយមន្ត្រីគណបក្សម្នាក់ទៀតដែលមិនទទួលខុសត្រូវដូចគ្នា។ ចំពោះការទទួលខុសត្រូវពិតប្រាកដគឺមិនមានការលើកឡើងទេ។

ការអំពាវនាវដល់ព្រះដ៏មានឫទ្ធានុភាពនៅក្នុងយុគសម័យនៃសិទ្ធិដ៏ទេវភាពរបស់ស្តេច ជាអកុសល ជាញឹកញាប់វាគឺជាទម្រង់ពិសេសមួយនៃភាពមិនទទួលខុសត្រូវរបស់ពួកអភិជនដែលកំពុងកាន់អំណាច - (ករណីលើកលែងដ៏កម្រដែលការទទួលខុសត្រូវចំពោះព្រះរបស់ពួកគេគឺមានន័យដូចគ្នានឹងអារម្មណ៍នៃការទទួលខុសត្រូវចំពោះប្រជាជនរបស់ពួកគេត្រូវបានទទួលស្គាល់យ៉ាងច្បាស់លាស់)។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ជាទូទៅ ព្រះដ៏ជាទីស្រឡាញ់នេះតែងតែមានត្រឹមតែខែលការពារដ៏ស្រួលមួយនៅពីក្រោយដែលអាចលាក់ខ្លួននៅលើជណ្តើររបស់មន្ត្រីដែលទទួលខុសត្រូវចំពោះតែថ្នាក់លើរបស់គាត់ រដ្ឋមន្ត្រីដែលទទួលខុសត្រូវចំពោះតែស្តេចរបស់គាត់ និងអ្នកគ្រប់គ្រងដែលទទួលខុសត្រូវចំពោះតែព្រះរបស់គាត់ ដែលជាភាពមិនទទួលខុសត្រូវដ៏អស្ចារ្យបំផុតរបស់វណ្ណៈគ្រប់គ្រង និងអ្នកតំណាងរបស់ខ្លួនទាក់ទងនឹងតម្រូវការជីវិតជាក់ស្តែងរបស់ប្រជាជន។

សង្គមនិយមជាតិនឹងត្រូវលុបបំបាត់ចោលទាំងស្រុងនូវភាពមិនទទួលខុសត្រូវដែលត្រូវបានអនុម័តដោយរដ្ឋនេះ។

«ការទទួលខុសត្រូវខ្ពស់បំផុត» នឹងឈរជាអក្សរដែកពីលើច្រកទ្វារចូលទៅកាន់រដ្ឋសង្គមនិយមជាតិ។ អ្នកដែលមានកិត្តិយសក្នុងការឈរក្នុងតំណែងនាំមុខគេសម្រាប់ផលប្រយោជន៍របស់ប្រជាជនដ៏អស្ចារ្យមិនអាចត្រូវបានរំលឹកយ៉ាងខ្លាំងអំពីការទទួលខុសត្រូវរបស់ខ្លួននោះទេ។ ជាការពិតណាស់ មានតែគាត់ទេដែលអាចជាអ្នកដឹកនាំដែលមានអារម្មណ៍ទទួលខុសត្រូវយ៉ាងជ្រាលជ្រៅបំផុតនៅក្នុងទ្រូងរបស់គាត់។ សម្រាប់បុគ្គលិករដ្ឋទាំងអស់ និងសម្រាប់អ្នកដែលឈរនៅក្នុងជីវិតសាធារណៈ ការទទួលខុសត្រូវនេះត្រូវតែត្រូវបានកំណត់ជាពិសេស និងអនុវត្តដោយភាពតឹងរ៉ឹងយ៉ាងឃោរឃៅ។ មានតែតាមរបៀបនេះទេ ទើបការងើបឡើងវិញអាចត្រូវបានបង្ខំឱ្យនិយាយបាន។

មានតែវិធីនេះទេ ទើបរបស់ដ៏មានតម្លៃបំផុតអាចត្រូវបានរស់ឡើងវិញ និងរីកចម្រើន ដែលអាចអនុញ្ញាតឱ្យមេដឹកនាំ និងប្រជាជនក្លាយជាសហគមន៍ជាតិ និងប្រវត្តិសាស្ត្រពិតប្រាកដម្តងទៀត គឺការជឿទុកចិត្ត។ ហើយពីការជឿទុកចិត្តនោះ ជំនឿអាចរីកចម្រើនម្តងទៀត ដែលជាមួយនឹងការទទួលខុសត្រូវរបស់មេដឹកនាំ នឹងនាំមកនូវការងើបឡើងវិញ និងការបន្តរបស់ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ ការភ្ញាក់ឡើងវិញនៃព្រលឹងអាល្លឺម៉ង់ នៅក្នុងស្ថានភាពជាតិនិយមនៃការងារ និងការអនុវត្ត ដែលម្នាក់ៗនឹងរកឃើញរបស់ខ្លួនផ្ទាល់។

Machine Translated by Google

មូលដ្ឋានគ្រឹះសេដ្ឋកិច្ច

នៅក្នុងរូបកាយសេដ្ឋកិច្ចដែលមានសុខភាពល្អ សីលធម៌ និងសេដ្ឋកិច្ចជាតិមិនអាចបំបែកចេញពីគ្នាបានទេ។ បើមិនដូច្នោះទេ សេដ្ឋកិច្ចនឹងរងទុក្ខយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរបំផុត ជាពិសេសទាក់ទងនឹងភារកិច្ចដ៏ថ្លៃថ្នូរបំផុតនៃសេដ្ឋកិច្ចនីមួយៗ គឺ ការបំពេញតម្រូវការ។ បើគ្មានជំនឿលើពាណិជ្ជកម្ម បើគ្មានភាពឧស្សាហ៍ព្យាយាម បើគ្មានភាពស្មោះត្រង់របស់មន្ត្រី និងកម្មករទេ គ្មានការងារណាអាចរីកចម្រើនបានឡើយ។

ប្រសិទ្ធភាព យុត្តិធម៌ ស្មារតីសហគ្រិនភាព ថាមពល និងការជឿទុកចិត្តគ្នាទៅវិញទៅមករវាងអ្នកចូលរួមក្នុងកិច្ចការសេដ្ឋកិច្ចទាំងអស់ គឺជាលក្ខខណ្ឌចាំបាច់ដែលមិនអាចខ្វះបានសម្រាប់ការរីកចម្រើននៃសេដ្ឋកិច្ចនីមួយៗ។ រឿងទាំងអស់នេះត្រូវតែនិយាយដើម្បីទទួលស្គាល់ពីសារៈសំខាន់ដ៏ពិសេសរបស់វា។

មនុស្សគ្រប់គ្នាដែលធ្លាប់តែសកម្មខាងសេដ្ឋកិច្ចនាពេលបច្ចុប្បន្ន និងអតីតកាលថ្មីៗនេះ សុទ្ធតែដឹងច្បាស់ថា ចំណុចល្អៗទាំងនេះខ្វះខាតដល់កម្រិតណានៅសព្វថ្ងៃនេះ។ ហើយអ្នកណាជាអ្នកដែលទទួលរងផលប៉ះពាល់ចុងក្រោយពីគោលលទ្ធិសង្គ្រោះនៃលទ្ធិម៉ាក្ស និងវិធីសាស្ត្រប្រតិបត្តិការរបស់វា កូដកម្ម ការបំផ្លិចបំផ្លាញ និងការងារធ្វេសប្រហែស និងខ្ជិលច្រអូស? – ប៉ុន្តែនៅទីបញ្ចប់ មានតែប្រជាជនខ្លួនឯងទេ ដែលតាមរយៈគោលលទ្ធិបំបែករដ្ឋ និងប្រជាជនបែបនេះ បានបាត់បង់អារម្មណ៍សហគមន៍ទាំងអស់ ហើយឃើញការងារសំខាន់បំផុតរបស់ខ្លួននៅក្នុងការតស៊ូវណ្ណៈ។ ដូច្នេះ មកដល់ត្រឹមាសនេះ ក៏ត្រូវតែដឹកនាំការត្អូញត្អែរដែលបន្លឺឡើងជាពិសេសពីជំរំជាតិនិយមថា យើងលែងជាប្រជាជនទៀតហើយ ដែលយើងគួរតែក្លាយជាប្រជាជនម្តងទៀត ប្រសិនបើយើងចង់ទទួលបានតំណែងអំណាច និងជំហរអន្តរជាតិដែលបាត់បង់របស់យើងមកវិញ។

ការត្អូញត្អែរទាំងនេះគឺត្រឹមត្រូវ ប៉ុន្តែជាមួយនឹងការត្អូញត្អែរ គេមិនអាចបន្តទៅមុខបានទេ។ លទ្ធិម៉ាក្សនិយមមិនស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការសម្រេចបាននូវឧត្តមគតិសេដ្ឋកិច្ច និងនយោបាយរបស់ខ្លួនទេ នៅពេលដែលវាមានអំណាចធ្វើដូច្នេះ វាមិនគេចវេះពីការបង្ក្រាបយ៉ាងឃោរឃៅលើអ្នកប្រឆាំងទេ៖ នៅក្នុងប្រទេសរុស្ស៊ី វាបានបំបិទមាត់សត្រូវរបស់ខ្លួនជារៀងរហូតដោយការសម្លាប់ពួកបញ្ញវន្តមូលធននិយមទាំងមូល ក្នុងចំណោមពួកយើងតាមរយៈច្បាប់សម្រាប់ការការពារសាធារណរដ្ឋ។[១៩] ការទទួលបានអំណាចនយោបាយគឺជាលក្ខខណ្ឌជាមុននៃកំណែទម្រង់សេដ្ឋកិច្ច ឬនយោបាយជាតិនីមួយៗ។ ដែលយើងដឹងច្បាស់ពីពួកកុម្មុយនិស្ត និងពួកសង្គមប្រជាធិបតេយ្យ ប៉ុន្តែយើងចង់បានអំណាចនយោបាយមិនមែនសម្រាប់ប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនទេ មិនមែនដើម្បីកេងប្រវ័ញ្ចតំណែងអំណាចដែលទទួលបានប្រឆាំងនឹងវណ្ណៈជាក់លាក់ណាមួយនោះទេ ប៉ុន្តែដើម្បីបង្កើតលក្ខខណ្ឌជាមុនសម្រាប់សន្តិភាពសេដ្ឋកិច្ចក្នុងចំណោមសមមិត្តជាតិដែលចងភ្ជាប់គ្នាទៅជាសហគមន៍ការងារ។ ការបំពេញតម្រូវការ[២០] គឺជាភារកិច្ចនៃសេដ្ឋកិច្ចជាតិ - មិនមែនប្រាក់ចំណេញទេ ដែលសព្វថ្ងៃនេះស្ទើរតែជាការសម្រេចចិត្តតែមួយគត់ក្នុងការផលិតទំនិញ។ ជាមួយនឹងអាកប្បកិរិយាជាមូលដ្ឋាននៃសង្គមនិយមជាតិនេះ យើងចូលទៅក្នុងការប្រឆាំងយ៉ាងច្បាស់លាស់ចំពោះគំនិតសេដ្ឋកិច្ចជាមូលដ្ឋានរបស់រដ្ឋមូលធននិយម។ មិនមែនអ្វីដែលចាំបាច់ត្រូវបានផលិតនៅកន្លែងដំបូងទេ ប៉ុន្តែអ្វីដែលមានប្រយោជន៍។ អ្វីក៏ដោយដែលមិនសន្យាថានឹងផ្តល់ផលប្រយោជន៍ និងភាគលាភគ្រប់គ្រាន់ គឺមិនត្រូវបានយកមកពិចារណាតាំងពីដំបូងឡើយ។ ជាឧទាហរណ៍ច្បាស់លាស់ជាពិសេសនៃភាពឆ្កួតនៃប្រាក់ចំណេញនៃផលប្រយោជន៍បច្ចុប្បន្ន សេដ្ឋកិច្ចមូលធននិយមអាចបម្រើការពិតដែលថាការសាងសង់លំនៅដ្ឋាន ទោះបីជាមានតម្រូវការដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចសម្រាប់លំនៅដ្ឋានក៏ដោយ - ដូច្នេះទោះបីជាមានតម្រូវការបន្ទាន់បំផុតក៏ដោយ - មិនត្រូវបានអនុវត្តទេ ព្រោះវាមិនមានផលចំណេញ! ការសាងសង់លំនៅដ្ឋានដែលត្រូវបានពិចារណាតាមរបៀបនយោបាយជាតិក្នុងន័យខ្ពស់ជាងនេះ ពិតជាមានផលចំណេញ មិនត្រូវការការពន្យល់បន្ថែមនៅកន្លែងនេះទេ ប៉ុន្តែវាច្បាស់ណាស់ពីអ្វីដែលបាននិយាយជាពិសេសទាក់ទងនឹងកិច្ចការសង្គមរបស់រដ្ឋ។ លើសពីនេះ ប្រសិនបើប្រជាជនឃ្លាន និងបង្កក នោះសេដ្ឋកិច្ចមូលធននិយមដែលដឹកនាំទៅរកប្រាក់ចំណេញ មិនឃើញកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួនក្នុងការបំពេញតម្រូវការនេះតាមរយៈការផលិតស្បែកជើង សម្លៀកបំពាក់ និងខោទ្រនាប់ដែលមានតម្លៃថោក និងល្អជាដើមនោះទេ ព្រោះជាមួយនឹងសមត្ថភាពទិញរបស់ប្រជាជនទាប នេះមិនមែនជា "ផលចំណេញ" ទេ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ឧស្សាហកម្មប្រណីតៗនៅគ្រប់វិស័យទាំងអស់គឺមមាញឹកទាំងស្រុង ព្រោះមិនធ្លាប់មានទ្រព្យសម្បត្តិដែលទទួលបានដោយងាយស្រួលពីមុនមក ដូច្នេះ

[១៩] ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ក្រោយសង្គ្រាមមានច្បាប់ស្រដៀងគ្នានេះ គឺច្បាប់សហព័ន្ធសម្រាប់ការការពាររដ្ឋធម្មនុញ្ញ។ (Bundesverfassungsschutzgesetz) ដែលត្រូវបានអនុម័តនៅឆ្នាំ 1950 ។

[២០] តាមរយៈការបំពេញតម្រូវការ គឺត្រូវយល់ថាជាការពេញចិត្ត តាមរយៈតម្លៃសមរម្យ នៃតម្រូវការចាំបាច់ក្នុងជីវិតរបស់នៃមនុស្សទាំងអស់ដែលរួបរួមគ្នាជាសហគមន៍ជាតិមួយ។

Machine Translated by Google

ចង់ហ៊ុំព័ទ្ធខ្លួនដោយភាពប្រណីតដូចសព្វថ្ងៃនេះ។ ប៉ុន្តែគំនិតមូលធននិយមនៃប្រាក់ចំណេញពិតជាក្លាយជារឿងមិនសមហេតុផលខាងសេដ្ឋកិច្ចនៅក្នុងសាខានៃសេដ្ឋកិច្ចរបស់យើង ដែលសព្វថ្ងៃនេះគ្រប់គ្រងអ្វីៗគ្រប់យ៉ាង នៅក្នុងប្រព័ន្ធធនាគារ និងផ្សារភាគហ៊ុន។ ការពិតនៃជំហរគ្រប់គ្រងរបស់ធនាគារបង្ហាញឱ្យឃើញយ៉ាងច្បាស់បំផុតនូវភាពគ្មានន័យខាងសេដ្ឋកិច្ចនៃគំនិតមូលធននិយម។ ជាមួយនឹង "ផលិតកម្ម" របស់ធនាគារ និងផ្សារភាគហ៊ុន មិនដែលមានកូនត្រូវបានចិញ្ចឹម មិនដែលមានមនុស្សត្រជាក់ត្រូវបានស្លៀកពាក់ជាទូទៅមិនដែលមានតម្រូវការតូចបំផុតដែលចាំបាច់សម្រាប់ជីវិតត្រូវបានផ្គត់ផ្គង់នោះទេ។ សេចក្តីថ្លែងការណ៍នេះមិនមែនជាឃ្លាបដាប្រជាសាស្ត្រទាល់តែសោះ វាមិនរាប់បញ្ចូលទាំងភាពមិនអាចខ្វះបាននៃស្ថាប័នប្រតិបត្តិការរូបិយវត្ថុទេ វាបង្ហាញដោយភាពច្បាស់លាស់អំពីភាពខុសគ្នាយ៉ាងខ្លាំងរវាងការបំពេញតម្រូវការសេដ្ឋកិច្ចជាតិពិតប្រាកដ ដូចជាបំណងប្រាថ្នារបស់សង្គមនិយមជាតិ និងសេដ្ឋកិច្ចដែលផ្តោតលើប្រាក់ចំណេញដោយមូលធននិយមទាំងស្រុង។

សូម្បីតែរដ្ឋសង្គមនិយមជាតិក៏នឹងមានធនាគារ និងស្ថាប័នហិរញ្ញវត្ថុផ្សេងទៀតដែរ ប៉ុន្តែពួកគេនឹងលែងជាអ្នកគ្រប់គ្រងសេដ្ឋកិច្ចជាតិទៀតហើយ ប៉ុន្តែជាខ្ញុំបម្រើរបស់ពួកគេ ហើយលុយនឹងលែងជាម្ចាស់រដ្ឋ និងប្រជាជនទៀតហើយ គឺគ្រាន់តែជាជំនួយចាំបាច់សម្រាប់ការដោះដូរទំនិញប៉ុណ្ណោះ។

យើងដឹងយ៉ាងច្បាស់ថា សមរភូមិនេះប្រឆាំងនឹងធនាគារ និងដើមទុនផ្សារភាគហ៊ុន នឹងមានន័យថា ជាសមរភូមិដ៏លំបាកបំផុតសម្រាប់ចលនាសង្គមនិយមជាតិ ពីព្រោះសព្វថ្ងៃនេះ អំណាចដ៏សម្បូរបែបបំផុតដែលពិភពលោកធ្លាប់មាន គឺប្រមូលផ្តុំនៅក្នុងធនាគារ និងដើមទុនផ្សារភាគហ៊ុន។

នៅទីនេះ វាជាសំណួរនៃការតស៊ូដើម្បីអំណាចដោយរស់រានមានជីវិត ដែលគូប្រកួតដឹងច្បាស់ជាងមិត្តភក្តិ និងអ្នកគាំទ្រភាគច្រើនរបស់យើង។ សមរភូមិនេះនឹងកាន់តែលំបាក ព្រោះប្រជាជនទាំងមូលនៅតែជាប់គាំងនៅក្នុងភាពឆ្កួតលីលានៃប្រាក់ចំណេញ។

សំណួរជាមូលដ្ឋានមួយដែលគួរតែត្រូវបានឆ្លើយនៅកន្លែងនេះម្តងទៀតដោយភាពច្បាស់លាស់គឺសំណួរថាតើសង្គមនិយមជាតិឈរយ៉ាងដូចម្តេចទាក់ទងនឹងទ្រព្យសម្បត្តិ។ ពីការសង្កេតជាមូលដ្ឋាននៃជំពូកទីមួយ និងជាពិសេសពីការប្រឆាំងជាមូលដ្ឋានដែលបានពិពណ៌នានៅទីនោះចំពោះសង្គមនិយមម៉ាក្សនិយម មានផលវិបាកធម្មជាតិសម្រាប់សង្គមនិយមជាតិ គឺ ការទទួលស្គាល់ទ្រព្យសម្បត្តិជាមូលដ្ឋាន។ ការទទួលស្គាល់ទ្រព្យសម្បត្តិឯកជននេះត្រូវបានចាក់ឫសយ៉ាងជ្រៅនៅក្នុងជីវិតអារីយ៉ាន។ ចិត្តច្នៃប្រឌិតដែលទទួលស្គាល់បរិស្ថាន ដែលពិចារណាអំពីបរិស្ថានដើម្បីបង្កើត និងបង្កើតពីពិភពលោករបស់វា បុរសច្នៃប្រឌិតដែលទាញយកផ្លែឈើរបស់វាពីផែនដីតាមរយៈការខិតខំធ្វើការ ដែលតាំងទីលំនៅ សាងសង់ផ្ទះ និងទីក្រុងសម្រាប់ខ្លួនគាត់ ដែលបានក្លាយជាអ្នកតាំងទីលំនៅ និងចាក់ឫសនៅក្នុងរង្វង់សាច់ញាតិរបស់គាត់ សមមិត្តពូជសាសន៍របស់គាត់ បុរសដែលបន្ទាប់មកបន្តលើហេដ្ឋារចនាសម្ព័ន្ធបែបនេះដែលចាក់ឫសនៅក្នុងដីទៅកាន់វប្បធម៌ខ្ពស់ ហើយបង្កើតសម្រាប់ខ្លួនគាត់ - ពិភពលោក - របស់គាត់ក្នុងន័យបញ្ញាខ្ពស់ ក្នុងវិស័យទស្សនវិជ្ជា កំណាព្យ តន្ត្រី សិល្បៈ និងចម្លាក់ - បុរសម្នាក់នេះពិតជាមិនអាចយល់ឃើញវាខុសពីស្នាដៃនៃដៃរបស់គាត់ ដែលកើតចេញពីខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ ក៏ជាកម្មសិទ្ធិរបស់គាត់ដែរ។ ពីចំណេះដឹងអំពីមនុស្សច្នៃប្រឌិតនេះ ការគោរពចំពោះទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នកដទៃកើតឡើងដោយផ្ទាល់ ហើយច្បាប់ក៏កើតឡើងផងដែរ។

នៅក្នុងការប្រឆាំងជាមូលដ្ឋាន និងមិនអាចផ្សះផ្សាគ្នាបានចំពោះចិត្តច្នៃប្រឌិត ចិត្តលោភលន់របស់មនុស្សដទៃទៀតដែលមានចរិតខុសគ្នា ដែលមិនធ្លាប់ស្គាល់ដង្ហើមនៃការបង្កើត ដែលផ្លាស់ទីឥតឈប់ឈរពីកន្លែងមួយទៅកន្លែងមួយ ដែលមិនអាចចាក់ឫសនៅកន្លែងណាបានទេ ដែលមិនបានរីកចម្រើនយ៉ាងទូលំទូលាយ និងពីដី ក្នុងការអភិវឌ្ឍដ៏វែងឆ្ងាយទៅកាន់វប្បធម៌ខ្ពស់ជាងមុន ប៉ុន្តែជាមួយនឹងចិត្តដែលផ្លាស់ទីឥតឈប់ឈរ និងប្រាក់របស់ពួកគេ បានផ្លាស់ទីពីប្រទេសមួយទៅប្រទេសមួយ នៅពេលដែលពួកគេបាន "ស៊ីស្មៅ" ទីក្រុង ឬដីនីមួយៗ។ សូម្បីតែនៅក្នុងវាលស្រែនៃប្រទេសច្នៃប្រឌិតក៏ដោយ ជនជាតិយូដាជាទូទៅឈរនៅឆ្ងាយពីផលិតកម្មពិតប្រាកដ យើងមិនស្គាល់ជនជាតិយូដាថាជាកសិករ មិនមែនជាអ្នកជំនួញ មិនមែនជាវិស្វករ ឬអ្នកសាងសង់មេ មិនមែនជាកម្មកររោងចក្រ និងកម្មករស៊ីឈ្នួលទេ ហើយទេពកោសល្យច្នៃប្រឌិតពិតប្រាកដគឺចម្លែកសម្រាប់គាត់ សូម្បីតែនៅក្នុងសិល្បៈល្អ និងវិទ្យាសាស្ត្រក៏ដោយ។ ចិត្តដែលផ្លាស់ទីចាប់ផ្តើមសកម្មភាពលក្ខណៈរបស់វា លុះត្រាតែស្នាដៃត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយដៃច្នៃប្រឌិត វត្ថុមួយត្រូវបានផលិត នៅទីនោះចិត្តលោភលន់ដឹងថាត្រូវទិញទំនិញទាំងនេះសម្រាប់...

Machine Translated by Google

ខ្លួនវា និងដើម្បីជំរុញពួកគេទៅរកអត្ថប្រយោជន៍ផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុរបស់ខ្លួន។ មិនមែនដើម្បីផ្គត់ផ្គង់តម្រូវការសេដ្ឋកិច្ចជាតិទេ ប៉ុន្តែដើម្បីទទួលបានប្រាក់ចំណេញខ្ពស់តាមដែលអាចធ្វើទៅបានសម្រាប់ខ្លួនវាពីចរាចរណ៍នៃការផលិតទៅការប្រើប្រាស់នេះ ដែលវាបានបង្កើតខ្លួនវារវាងអ្នកផលិត និងអ្នកប្រើប្រាស់ - ពាណិជ្ជករបានលេចចេញមក។ សព្វថ្ងៃនេះ ពាណិជ្ជករ និងអ្នកប្តូរប្រាក់បានក្លាយជាក្រុមប្រឹក្សាភិបាល និងជាម្ចាស់ធនាគារ។ សេដ្ឋកិច្ចនៃពិភពលោកទាំងមូលត្រូវបានបង្វែរចុះក្រោមតាមរបៀបដ៏គ្មានន័យបំផុត។ ចិត្តឆ្លាតវៃ ច្នៃប្រឌិត ក្លាហាន ច្នៃប្រឌិត និងមានផលិតភាពលែងគ្រប់គ្រងទៀតហើយ។ ចិត្តកោងកាច ដែលមិនអាចបង្កើតអ្វីដោយខ្លួនឯង កេងប្រវ័ញ្ច និងលោភលន់ គឺជាច្បាប់។ លុយគ្រប់គ្រងលើការងារ និងឈាម។

ចិត្តដ៏រំជួលចិត្តរបស់ជនជាតិយូដាអាចធ្វើឲ្យអ្វីៗទាំងអស់អាចចល័តបាន សូម្បីតែដីធ្លីក៏ដោយសារតែការបញ្ចាំ ឧស្សាហកម្មធំៗដែលមានអាយុកាលយូរអង្វែងតាមរយៈការធ្វើអនាមិក និងតាមរយៈក្រុមហ៊ុនភាគហ៊ុន ហើយតាមរយៈសេដ្ឋកិច្ចមូលបត្ររដ្ឋ ដើមទុនអន្តរជាតិថែមទាំងបានបំបែករដ្ឋាភិបាលចេញពីប្រជាជនរបស់ពួកគេទៀតផង។ សព្វថ្ងៃនេះ រដ្ឋាភិបាលទាំងអស់ពឹងផ្អែកលើដើមទុនកម្ចីដ៏ច្រើន ហើយទាក់ទងនឹងប្រជាជនរបស់ពួកគេ ពួកគេគ្រាន់តែជាអ្នកប្រមូលការប្រាក់សម្រាប់ម្ចាស់អនាមិករបស់ពួកគេនៅ Wall Street ទីក្រុងឡុងដ៍ និងទីក្រុងប៉ារីស។

ការសង្កេតខ្លីៗទាំងនេះបានបង្ហាញយើងពីអាថ៌កំបាំងដ៏ជ្រៅបំផុតនៃការប្រឆាំងដែលមិនអាចផ្សះផ្សាគ្នាបានរវាងមនុស្សដែលមានគំនិតច្នៃប្រឌិត និងជនជាតិយូដាដែលលោភលន់។ «ជនជាតិអារីយ៉ានបង្កើត ជនជាតិយូដាចាប់យកពិភពលោកសម្រាប់ខ្លួនឯង»។

នៅទីនេះ យើងអាចត្រូវបានបន្ថែមដោយសង្ខេបបន្ថែមទៀតថា មានភាពខុសគ្នាយ៉ាងល្អរវាងទ្រព្យសម្បត្តិ និងកម្មសិទ្ធិ។ កម្មសិទ្ធិមិនចាំបាច់ជាកម្មសិទ្ធិទាល់តែសោះ កម្មសិទ្ធិមិនអាចបង្កើតដោយខ្លួនឯងបានទេ។ ក្នុងករណីកម្មសិទ្ធិ ប្រភពដើមនៃកម្មសិទ្ធិមិនត្រូវបានសួរចម្លើយទេ។ ជនជាតិយូដាបានរឹបអូសកម្មសិទ្ធិរបស់ប្រជាជនអារីយ៉ាន ហើយឥឡូវនេះគ្រប់គ្រងអ្នកបង្កើតតាមរយៈអំណាចហិរញ្ញវត្ថុរបស់គាត់។ ទម្រង់អចលនទ្រព្យអរូបីនេះ ក្នុងទម្រង់ជាការទាមទារផ្នែកច្បាប់ មូលបត្របំណុល ប្រាក់កម្ចីទិញផ្ទះ។ល។ បានធ្វើឱ្យពិភពលោកទាំងមូលសព្វថ្ងៃនេះ ស្ថិតនៅក្រោមឥទ្ធិពលនៃដើមទុនតាមរយៈការប្រាក់។ ទម្រង់សេដ្ឋកិច្ចមូលធននិយមជាទូទៅមិនដឹងពីដែនកំណត់នៃការកាន់កាប់ទេ វាធ្វើឱ្យប្រជាជាតិទាំងមូលជាមួយនឹងការងារទាំងអស់របស់ពួកគេក្លាយជាកម្មវត្ថុនៃការប្រាក់ចំពោះអ្នកមានធនាគារ និងផ្សារភាគហ៊ុនមួយចំនួនតូច។

ប្រឆាំងនឹងផលប្រយោជន៍ដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចនេះ សេដ្ឋកិច្ចចោរកម្មមូលធននិយម សង្គមនិយមជាតិបានកំណត់ ដែនកំណត់នៃសិទ្ធិលើទ្រព្យសម្បត្តិ។ គោលការណ៍សម្រាប់ដែនកំណត់នេះស្ថិតនៅក្នុងប្រយោគថា "ផលប្រយោជន៍សាធារណៈមុនផលប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន"។ ដែនកំណត់សម្រាប់ទ្រព្យសម្បត្តិនេះអាចត្រូវបានលើកឡើងខ្ពស់ខ្លាំង លេចចេញពីការពិតដែលថា សង្គមនិយមជាតិនឹងមិនបដិសេធសូម្បីតែការងារឧស្សាហកម្មធំបំផុតក៏ដោយ ដរាបណាពួកគេនៅតែស្ថិតក្នុងកម្មសិទ្ធិឯកជនរបស់អ្នកបង្កើត (យើងគិតអំពី Krupp, Mannesmann, Thyssen ។ល។) ដែលផ្ទុយនឹងផលប្រយោជន៍របស់ទាំងមូល ជាពិសេសនៅពេលដែលម្ចាស់នៃស្នាដៃធំៗទាំងនេះមានអារម្មណ៍ និងការយល់ដឹងអំពីសំណួរសង្គម ហើយអាចស្វែងរកដែនកំណត់ត្រឹមត្រូវរវាងការទទួលបានផលប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនពីផលិតកម្ម ការកំណត់តម្លៃគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ការលក់ និងការបំពេញតម្រូវការនៃសេដ្ឋកិច្ចជាតិ និងទម្រង់នៃការចូលរួមដែលត្រូវគ្នា និងសក្តិសមរបស់កម្លាំងពលកម្មក្នុងប្រាក់ចំណូលនៃស្នាដៃ។

នៅទីនេះ យើងសូមលើកយកការសង្កេតជាមូលដ្ឋានខ្លីៗលើទម្រង់ខាងក្រៅនៃផលិតកម្ម។
សេដ្ឋកិច្ចអាល្លឺម៉ង់ដែលកំពុងរីកចម្រើនយ៉ាងខ្លាំងមុនសង្គ្រាមត្រូវបានសម្គាល់ដោយល្បាយដ៏មានសំណាងនៃអាជីវកម្មធំៗ មធ្យម និងតូចៗ។ ឥឡូវនេះ ជាទូទៅ នៅក្នុងទំនោរទៅរកអាជីវកម្មធំៗ ពិតជាមានគ្រោះថ្នាក់សម្រាប់សេដ្ឋកិច្ចជាតិ ដរាបណាជំហានបន្ទាប់លើសពីអាជីវកម្មធំៗ ដែលលែងបម្រើការបំពេញតម្រូវការទៀតហើយ ប៉ុន្តែជាផលប្រយោជន៍មូលធននិយមខ្ពស់នៃការត្រួតត្រាទីផ្សារ និងរបបផ្តាច់ការនៃតម្លៃ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ វាត្រូវបានទទួលស្គាល់យ៉ាងច្បាស់ថា ឧស្សាហកម្មមួយចំនួនអាចដំណើរការបានតែជាអាជីវកម្មធំៗប៉ុណ្ណោះ។ នេះអនុវត្តចំពោះសាខាឧស្សាហកម្មទាំងនោះដែលយើងកំណត់ជាទូទៅថាជាឧស្សាហកម្មធុនធ្ងន់។ ដោយមិនចង់ចូលទៅក្នុងព័ត៌មានលម្អិតនៅចំណុចនេះទេ វាអាចត្រូវបានបញ្ជាក់ជាមូលដ្ឋានថា រដ្ឋសង្គមនិយមជាតិមិនមានហេតុផលដើម្បីខិតខំសម្រាប់ការផ្លាស់ប្តូរជាមូលដ្ឋាននៅក្នុងទម្រង់ខាងក្រៅនៃសេដ្ឋកិច្ចទាំងនេះទេ។ សង្គមនិយមជាតិបដិសេធគ្រប់ប្រភេទនៃ "សង្គមនិយម ឬជាតូបនីយកម្ម" ក្នុងន័យម៉ាក្សនិយម។ ឧត្តមគតិសេដ្ឋកិច្ចរបស់យើងទាមទារដូចជា...

Machine Translated by Google

ចំនួននៃអត្ថិភាពដែលមានសេរីភាពខាងសេដ្ឋកិច្ចយ៉ាងជាក់លាក់នៅក្នុងអាជីវកម្មខ្នាតមធ្យម និងខ្នាតតូច។ យើងដឹងថាមានតែបុរសដែលមានសេរីភាព និងឯករាជ្យ ដែលអាចចាត់ចែងការងារ និងប្រាក់ចំណូលការងាររបស់ពួកគេដោយសេរីប៉ុណ្ណោះ ដែលពោរពេញដោយអារម្មណ៍ទទួលខុសត្រូវយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរទាក់ទងនឹងការងាររបស់ពួកគេ មានតែនៅលើដីនេះទេដែលបុគ្គលមានអំណាចកើតឡើង ហើយមានតែនៅលើដីនៃ សេរីភាព និងការទទួលខុសត្រូវ ប៉ុណ្ណោះ ដែលធ្វើឲ្យអារម្មណ៍នៃសហគមន៍រីកចម្រើន ដែលបង្រួបបង្រួមអ្នកដែលចងភ្ជាប់តាមរយៈការងាររួមទៅនឹងសហគមន៍នៃជីវិត និងវាសនា ហើយជាមួយនឹងវាធ្វើឱ្យពួកគេក្លាយជាប្រទេសដែលមានសេរីភាព និងមានស្មារតីផ្ទាល់ខ្លួន។

មានតែនៅលើដីបែបនេះទេ ទើបសុខុមាលភាពរបស់បុគ្គលម្នាក់ៗអាចរួបរួមជាមួយសុខុមាលភាពរបស់ប្រជាជនទាំងមូលបាន។

នៅលើព្រំដែននៃរដ្ឋនិងសេដ្ឋកិច្ច

លទ្ធិ ម៉ាន់ឆេស្ទើរនិយម២១ និងសង្គមនិយមរដ្ឋ គឺជាភាពផ្ទុយគ្នាយ៉ាងខ្លាំង នៅពេលនិយាយអំពីការកំណត់ដែនកំណត់ដែលរដ្ឋត្រូវតែគោរពនៅក្នុងអន្តរាគមន៍របស់ខ្លួននៅក្នុងសេដ្ឋកិច្ច។ គោលលទ្ធិទីមួយទាមទារសេរីភាពឱ្យបានច្រើនតាមដែលអាចធ្វើទៅបានពីអាណាព្យាបាលរបស់រដ្ឋនីមួយៗ វាចង់ឃើញរដ្ឋត្រូវបានបន្ទាបខ្លួនទៅជាតួនាទីជាអ្នកយាមពេលយប់។ សង្គមនិយមរដ្ឋជឿថាអាជីវកម្មភាគច្រើនត្រូវបានដឹកនាំ និងគ្រប់គ្រងដោយរដ្ឋខ្លួនឯងបានល្អបំផុត (ល្អបំផុត)។ ទម្រង់សង្គមនីយកម្ម ឬជាតូបនីយកម្មខ្លាំងបំផុត ដែលជាពាក្យរុស្ស៊ីសម្រាប់ការដំណើរការសហគ្រាសដោយទាំងអស់គ្នា បានបង្ហាញដល់អ្នករាល់គ្នាដែលបានសង្កេតឃើញការពិសោធន៍សង្គមនិយមដោយមិនលំអៀង ដោយមានភាពច្បាស់លាស់ថា ទម្រង់ផលិតកម្មកុម្មុយនិស្តបែបនេះនៅទីបំផុតមិនអាចអនុវត្តបានទេ។

អ្នកដែលបានធ្វើតាមការពន្យល់របស់យើងអំពីមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃសេដ្ឋកិច្ចនឹងអាចស្គាល់ដោយគ្មានការលំបាកអំពីហេតុផលខាងក្នុងសម្រាប់បាតុភូតនេះ។ ម៉្យាងវិញទៀត ការបង្ក្រាបគំនិតផ្តួចផ្តើមសហគ្រិនភាព កង្វះការលើកទឹកចិត្តរកប្រាក់ចំណេញ ការលុបបំបាត់ការប្រកួតប្រជែង ម៉្យាងវិញទៀត ការបង្ខិតបង្ខំឱ្យធ្វើការដែលត្រូវបានអនុវត្តដោយកម្លាំងឃោរឃៅដោយសូវៀត ត្រូវតែកាត់បន្ថយអត្ថប្រយោជន៍នៃផលិតកម្មឱ្យនៅកម្រិតអប្បបរមា។

ទម្រង់បន្តិចម្តងៗ និងស្រាលជាងមុននៃ "ការគ្រប់គ្រងរបស់រដ្ឋ" លើអាជីវកម្ម ដូចដែលយើងដឹងពីជីវិតសេដ្ឋកិច្ចអាល្លឺម៉ង់របស់យើង គឺត្រូវអនុវត្តដោយជោគជ័យដើម្បីផលប្រយោជន៍តែនៅក្នុងវិស័យផ្សេងៗគ្នានៃសេដ្ឋកិច្ចសាធារណៈប៉ុណ្ណោះ។ នៅក្នុងវិស័យដែលត្រូវបានធ្វើឡើងក្នុងការប្រកួតប្រជែងជាមួយសេដ្ឋកិច្ចសេរី ជាពិសេសនៅក្នុងវិស័យផលិតកម្មឧស្សាហកម្មធំៗ (ធ្យូងថ្ម) ភាពជោគជ័យផ្នែកពាណិជ្ជកម្មមានកម្រិតខ្លាំងបើប្រៀបធៀបទៅនឹងសេដ្ឋកិច្ចសេរី ដែលស្ថិតក្នុងជំហរមួយដើម្បីធ្វើការសម្រេចចិត្តសំខាន់ៗទាំងអស់បានលឿន និងឯករាជ្យជាងអ្វីដែលអាចធ្វើទៅបានក្នុងករណីសហគ្រាសរដ្ឋ។ ដើម្បីមានការវិនិច្ឆ័យត្រឹមត្រូវអំពីអ្វីដែលអាជីវកម្មជាទូទៅសមស្របសម្រាប់ការគ្រប់គ្រងរបស់រដ្ឋ យើងត្រូវតែច្បាស់អំពីជំហរដែលរដ្ឋទទួលយកប្រតិបត្តិការសរុបនៃសេដ្ឋកិច្ចជាតិ។

យើងបានពន្យល់ថា សង្គមនិយមជាតិមើលឃើញភារកិច្ចសេដ្ឋកិច្ចក្នុងការបំពេញតម្រូវការ។ អ្នកផលិត និងអ្នកប្រើប្រាស់ អ្នកផលិត និងអ្នកប្រើប្រាស់ គឺជាអ្នកចូលរួមសំខាន់ពីរនៅក្នុងសេដ្ឋកិច្ចនីមួយៗ។ ឥឡូវនេះ យើងដឹងហើយថា ការប្រើប្រាស់ នៅក្នុងការវិភាគចុងក្រោយ គឺតែងតែ និងគ្រប់ទីកន្លែងជាលក្ខណៈបុគ្គលសុទ្ធសាធ ឬត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់៖ នំប៉ុងមួយដុំអាចបរិភោគបានដោយមនុស្សម្នាក់ប៉ុណ្ណោះ សម្លៀកបំពាក់ក៏ត្រូវបានកំណត់សម្រាប់តែការប្រើប្រាស់ផ្ទាល់ខ្លួនប៉ុណ្ណោះ លុយកាក់ផ្តល់ដំបូលសម្រាប់រង្វង់តូចមួយដែលភ្ជាប់គ្នានៅពេលណាមួយ កន្លែងធ្វើការផ្តល់តំណែងនៅពេលណាមួយដល់សមមិត្តការងារមួយចំនួនធំ ប៉ុន្តែនៅតែមានកំណត់ ដូច្នេះយើងមិនអាចនិយាយអំពីការប្រើប្រាស់ ឬការប្រើប្រាស់ផលិតផលទូទៅបានទេ។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើការប្រើប្រាស់ នៅក្នុងការវិភាគចុងក្រោយ គឺជាលក្ខណៈបុគ្គល នោះក៏ដូចគ្នាដែរចំពោះការផលិត នៃការផលិតទំនិញ។ ផលិតផលនៃការងារដែលមានផលិតភាពកាន់តែមានតម្លៃ វាកាន់តែច្បាស់ថារឿងនេះកើតឡើងតែពីកម្លាំងច្នៃប្រឌិតផ្ទាល់ខ្លួនខ្ពស់។

ចំពោះស្នាដៃនៃចិត្តនៅក្នុងវិស័យវិទ្យាសាស្ត្រ និងវិចិត្រសិល្បៈ នៅក្នុងវិស័យនៃការច្នៃប្រឌិត និងការរកឃើញបច្ចេកទេស នេះគឺច្បាស់ភ្លាមៗ ប៉ុន្តែសូម្បីតែក្នុងករណីនៃស្នាដៃដែលបានផ្គុំឡើងនៅក្នុង

---

២១ លទ្ធិម៉ាន់ឆេស្ទើរនិយម គឺជាសាលានៃការគិតគូរសេដ្ឋកិច្ច ដែលបានកើតឡើងនៅ សតវត្សរ៍ ទី១៩ នៅទីក្រុងម៉ាន់ឆេស្ទើរ ជាប្រតិកម្មប្រឆាំងនឹងច្បាប់ការពារនិយម Cora Laws ឆ្នាំ១៨១៥ និង១៨៤៦។ វាបានតស៊ូមតិគាំទ្រពាណិជ្ជកម្មសេរី និងគាំទ្រដល់អ្នកឧស្សាហកម្មប្រឆាំងនឹងផលប្រយោជន៍កសិកម្មរបស់ពួកអភិជនដែលមានដីធ្លី។ អ្នកគាំទ្រសំខាន់ៗនៃចលនានេះគឺ Richard Cobden (១៨០៤-១៨៦៥) និង John Bright (១៨១១-១៨៨៩)។

Machine Translated by Google

សហគ្រាសដូចរោងចក្រ ដែលយន្តការតាមរយៈម៉ាស៊ីនបង្ក្រាបការងាររបស់មនុស្សស្ទើរតែទាំងស្រុង វានៅទីបំផុតមានសុពលភាពថា ស្បែកជើងមួយគូដែលកម្មករនេះផលិតអាចផលិតបានដោយកម្មករម្នាក់នេះប៉ុណ្ណោះ មិនមែនដោយកម្មករម្នាក់ទៀតទេ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ គុណភាពនៃផលិតផលធ្លាក់ចុះជាមួយនឹងយន្តការកាន់តែកើនឡើង។ នៅក្នុងអាជីវកម្មកសិកម្ម ច្បាប់ចាស់មានសុពលភាពរួចហើយថា "ភ្នែករបស់ម្ចាស់ធ្វើឱ្យគោធាត់" ពោលគឺមានតែការថែទាំផ្ទាល់ខ្លួនរបស់អ្នកបង្កាត់ពូជប៉ុណ្ណោះដែលទទួលបានលទ្ធផលខ្ពស់បំផុត។

ការប៉ុនប៉ងទាំងអស់នៃសេដ្ឋកិច្ចកុម្មុយនិស្តបានបញ្ចប់រាល់ពេលដោយបរាជ័យទាំងស្រុង។
ដូច្នេះយើងត្រូវតែប្រកាសជាមូលដ្ឋានថា ទាំងការប្រើប្រាស់ និងផលិតកម្ម គឺផ្ទុយនឹងសង្គមនីយកម្ម។ ឥឡូវនេះ ដរាបណាមនុស្សជាតិបោះបង់ចោលទម្រង់សេដ្ឋកិច្ចដើមនៃសេដ្ឋកិច្ចបុគ្គលនៅក្នុងគ្រួសារ ហើយបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាទម្រង់សេដ្ឋកិច្ចស្មុគស្មាញជាងនេះតាមរយៈការបែងចែកកម្លាំងពលកម្ម និងបានបង្កើតសហគមន៍រដ្ឋដ៏អស្ចារ្យ មានអន្តរាគមន៍ថ្មីមួយរវាងផលិតកម្ម និងការប្រើប្រាស់ - ពាណិជ្ជកម្ម និងពាណិជ្ជកម្ម និងប្រព័ន្ធហិរញ្ញវត្ថុ។

ការសង្កេតទស្សនវិជ្ជាសេដ្ឋកិច្ចដ៏សាមញ្ញនេះផ្តល់ឱ្យយើងនូវភស្តុតាងច្បាស់លាស់បំផុតអំពីវិស័យដែលរដ្ឋត្រូវកំណត់សកម្មភាពសេដ្ឋកិច្ចរបស់ខ្លួន។ វាពិតជាច្បាស់ណាស់ថា នៅទីនេះវាជាបញ្ហានៃបញ្ហាដែលបុគ្គលគ្រប់រូបមានចំណាប់អារម្មណ៍ស្មើគ្នា។ ហើយវាសមហេតុផលណាស់ដែលនៅទីនេះ រដ្ឋនឹងរកឃើញវិសាលភាពនៃកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួនជាតំណាងនៃផលប្រយោជន៍រួម។

ប្រសិនបើទស្សនវិជ្ជាសេដ្ឋកិច្ចរបស់យើងត្រឹមត្រូវ រដ្ឋប្រាកដជាបានអនុវត្តអ្វីដែលជាគំរូនៅក្នុងវិស័យមួយក្នុងចំណោមវិស័យទាំងនេះ ក្នុងករណីដែលវាបានសាកល្បងដៃរបស់ខ្លួននៅក្នុងវិស័យមួយរួចហើយ។ វាក៏បានអនុវត្តនៅក្នុង វិស័យដឹកជញ្ជូនផងដែរ។ ការអនុវត្តរបស់អាជ្ញាធរផ្លូវដែកអាល្លឺម៉ង់មុនសង្គ្រាមគឺជាគំរូ ហើយពួកគេគឺសូម្បីតែសព្វថ្ងៃនេះ ក្នុងកម្រិតដែលភាពស្មោះត្រង់ចាស់ចំពោះកាតព្វកិច្ច និងសតិសម្បជញ្ញៈនៅតែគ្រប់គ្រង។ មនុស្សម្នាក់ក៏តែងតែសរសើរប្រព័ន្ធផ្លូវដែកមិនមែនរដ្ឋនៅអាមេរិកជាមួយនឹងភាពល្អឥតខ្ចោះពិសេសផងដែរ។ នេះក៏ត្រឹមត្រូវនៅក្នុងបរិបទជាក់លាក់មួយផងដែរ ដរាបណាចរាចរណ៍កើតឡើងដោយសេរីជាង ហើយការលំបាកតូចៗជាច្រើនដែលជាប់ទាក់ទងនឹងប្រព័ន្ធរដ្ឋបាលរបស់យើងស្ទើរតែមិនអាចជៀសវាងបាន។ សូម្បីតែការសាងសង់ក្បាលរថភ្លើងដែលមានទំហំធំធេងនៅអាមេរិកបានបង្កឱ្យមានការភ្ញាក់ផ្អើលក្នុងចំណោមពួកយើងពីមុន ប៉ុន្តែហេតុផលចម្បងសម្រាប់រឿងនេះគឺថា វង្វាស់ធំទូលាយនៃបណ្តាញផ្លូវដែកអាមេរិកបានធ្វើឱ្យរឿងនេះកាន់តែងាយស្រួលតាមបច្ចេកទេស។ ប៉ុន្តែនេះមិនមែនជាទិដ្ឋភាពនៃការដឹកជញ្ជូនទេ ប៉ុន្តែជាការពិតបច្ចេកទេសដែលមិនមែនជាវិសាលភាពនៃការសង្កេតរបស់យើង។ ម្យ៉ាងវិញទៀត អ្វីដែលសំខាន់ជាងនេះទៅទៀតសម្រាប់សំណួររបស់យើងគឺ - សុវត្ថិភាពនៃការដឹកជញ្ជូននៅក្នុងផ្លូវដែក។ នៅក្នុងវិស័យនេះ ផ្លូវដែកអាល្លឺម៉ង់តែងតែដឹងជានិច្ចអំពីភារកិច្ចដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតនៃការដឹកជញ្ជូនរបស់រដ្ឋ ហើយក៏អាចអះអាងពីកេរ្តិ៍ឈ្មោះសម្រាប់ខ្លួនវាផងដែរ ដែលបានធ្វើអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលអាចធ្វើទៅបាន ទាំងផ្នែកបច្ចេកទេស និងការរៀបចំ។ ដោយភាពមិនប្រុងប្រយ័ត្នមិនទទួលខុសត្រូវ ជីវិតរបស់អ្នកដំណើរត្រូវបានគំរាមកំហែងនៅក្នុងវិស័យនេះ ជាពិសេសនៅក្នុងផ្លូវដែកអាមេរិក និងបារាំង ដែលលេចចេញពីប្រវត្តិសាស្ត្រនៃគ្រោះថ្នាក់ផ្លូវដែកនៅលើផ្លូវដែកអាមេរិក និងនៅលើផ្លូវដែកបារាំងមុនពេលធ្វើជាតូបនីយកម្ម ដរាបណាទាំងនេះបម្រើដល់ការស្វែងរកប្រាក់ចំណេញដោយមិនប្រុងប្រយ័ត្នរបស់គ្រួសារ Rothschilds នៅទីក្រុងប៉ារីស។ - ដូច្នេះសូម្បីតែនៅទីនេះ យើងឃើញម្តងទៀតនូវការប្រឆាំងជាមូលដ្ឋានរវាងគំនិតមូលធននិយមនៃប្រាក់ចំណេញ និងគំនិតនៃកាតព្វកិច្ចនៃសេដ្ឋកិច្ចបំពេញតម្រូវការ។

ភារកិច្ចនៃពាណិជ្ជកម្ម គឺទីមួយ គឺបម្រើសេដ្ឋកិច្ចជាតិតាមរយៈការផ្ទេរទំនិញ និងមនុស្សដោយសុវត្ថិភាព រហ័ស និងថោកទៅកាន់កន្លែងប្រើប្រាស់ ឬកន្លែងធ្វើការ។ សំណួរអំពីប្រាក់ចំណេញស្ថិតនៅលំដាប់ទីពីរនៅក្នុងសហគ្រាសរដ្ឋ ឬវាគ្រាន់តែជាសំណួរអំពីគោលនយោបាយពន្ធគយប៉ុណ្ណោះ។ ចំពោះពាណិជ្ជកម្មវិញ ប្រព័ន្ធប្រៃសណីយ៍ និងទូរលេខក៏ជាកម្មសិទ្ធិរបស់វាដែរ។ សូម្បីតែនៅទីនេះ វាត្រូវការតែការចងចាំដ៏ថ្លៃថ្នូរអំពីការអនុវត្តរបស់រដ្ឋបាលប្រៃសណីយ៍ និងទូរលេខអាល្លឺម៉ង់ ដើម្បីបង្ហាញពីរបៀបដែលភារកិច្ចសេដ្ឋកិច្ចជាតិដ៏សំខាន់នេះត្រូវបានបំពេញដោយរដ្ឋដោយសុវត្ថិភាព រហ័ស និងអាចទុកចិត្តបាន។

Machine Translated by Google

ម៉្យាងវិញទៀត ពាណិជ្ជកម្មតែងតែត្រូវបានចាត់ទុកថាជាភារកិច្ចផ្តាច់មុខនៃគំនិតផ្តួចផ្តើមសហគ្រិនឯកជន។ ឥឡូវនេះ ពាណិជ្ជកម្មមិនអាចនិយាយបានច្បាស់លាស់ដូចប្រព័ន្ធដឹកជញ្ជូននោះទេ។ សម្រាប់បទប្បញ្ញត្តិរបស់រដ្ឋ តាំងពីដើមមក មានតែទំនិញប្រភេទជាក់លាក់មួយប៉ុណ្ណោះ ដែលពិតជាទំនិញប្រើប្រាស់យ៉ាងច្រើន។ ទោះបីជាមានការយល់ដឹងតិចតួចដូចដែលមនុស្សម្នាក់អាចរំពឹងទុកមុនសង្គ្រាមនៃបទប្បញ្ញត្តិរបស់រដ្ឋស្តីពីពាណិជ្ជកម្មលើផលិតផលអាហារសំខាន់បំផុតក៏ដោយ - ចាប់តាំងពីគោលលទ្ធិពាណិជ្ជកម្មសេរីបានគ្រប់គ្រងវិធីគិតគូរសេដ្ឋកិច្ចជាតិរបស់យើង - ដូច្នេះសព្វថ្ងៃនេះ មនុស្សម្នាក់អាចរំពឹងទុកតិចតួចណាស់ដោយសារតែការយកប្រាក់ឥតខ្ចោះលើផលិតផលអាហារសំខាន់បំផុតក្នុងអំឡុងពេលក្រោយសង្គ្រាមដែលនៅតែមិនអាចបំភ្លេចបាន ដែលគំនិតដែលថាវាជាភារកិច្ចរបស់រដ្ឋក្នុងការផ្គត់ផ្គង់សម្រាប់ការរៀបចំ ការផ្ទេរ និងការចែកចាយផលិតផលអាហារសំខាន់បំផុតនឹងធ្លាក់លើដីមានជីជាតិ។ ជាពិសេស យើងឃើញថា សូម្បីតែក្នុងចំណោមគូប្រជែងរបស់យើងនៅក្នុងវិស័យសេដ្ឋកិច្ច ពួក Bolsheviks ព្យាយាមដោះស្រាយបញ្ហានេះ ពោលគឺតាមរយៈការគ្រប់គ្រងរបស់រដ្ឋលើការផលិត និងការចែកចាយរបស់វា។ អ្វីដែលខុសនៅទីនោះ ដូចដែលយើងបានបង្ហាញរួចមកហើយ គឺការចង់ធ្វើការផលិត ឬយល់វាជានិច្ចតាមរបៀបដែលគ្រប់គ្រងដោយរដ្ឋ។ ម៉្យាងវិញទៀត ការចែកចាយផលិតផលឱ្យបានត្រឹមត្រូវ គឺជាភារកិច្ចរបស់រដ្ឋដ៏សំខាន់ជាពិសេស។ វាគួរឱ្យកត់សម្គាល់ថា នៅក្នុងប្រទេសរុស្ស៊ី អង្គការប៊ូហ្ស៊ួហ្ស៊ីតែមួយគត់ដែលនៅសេសសល់គឺសហករណ៍ផលិតកម្មកសិកម្ម និងអ្នកប្រើប្រាស់ ដូច្នេះ ម្យ៉ាងវិញទៀត អង្គការទាំងនោះដែលបានកំណត់ភារកិច្ចរបស់ខ្លួនយ៉ាងច្បាស់លាស់ក្នុងការរក្សាទុក និងប្រមូលផលិតផលអាហារសំខាន់បំផុតសម្រាប់ផលប្រយោជន៍រួម និងម្យ៉ាងវិញទៀត គឺការផ្គត់ផ្គង់អ្នកប្រើប្រាស់សម្រាប់ផលប្រយោជន៍រួម។ ការស្ទង់មតិមួយរបស់អាល្លឺម៉ង់របស់យើង

ជីវិតសេដ្ឋកិច្ចបង្ហាញយើងឥឡូវនេះថា សូម្បីតែក្នុងចំណោមពួកយើងក៏ដោយ គំនិតនេះមិនមែនជារឿងថ្មីទាំងស្រុងនោះទេ ប៉ុន្តែគំនិតសហប្រតិបត្តិការកាន់តែមានឥទ្ធិពលនៅគ្រប់ទីកន្លែង ហើយជាមួយនឹងនោះបង្កើតលក្ខខណ្ឌជាមុនដែលសង្គមនិយមជាតិមាននៅក្នុងចិត្តសម្រាប់បទប្បញ្ញត្តិនៃសំណួរដ៏សំខាន់នេះ។ ការប្រើប្រាស់ផលិតផលកសិកម្មរួមគ្នាធានា ម៉្យាងវិញទៀត ដល់កសិករក្នុងការដកផលិតផលរបស់គាត់ក្នុងតម្លៃសមរម្យ វាធានាការទិញជី ឧបករណ៍កសិកម្ម។ល។ ដោយសហការ ហើយវាខិតខំប្រឹងប្រែងជាពិសេសដើម្បីធានាការបំពេញតម្រូវការតាមរយៈការបង្កើតឃ្លាំងកសិកម្ម។ ម៉្យាងវិញទៀត សហជីពអ្នកប្រើប្រាស់បានចាត់វិធានការជាក់ស្តែងទាំងស្រុងដើម្បីផ្គត់ផ្គង់ផលិតផលដល់អ្នកប្រើប្រាស់ដោយផ្ទាល់តាមដែលអាចធ្វើទៅបាន និងជាពិសេសជាមួយនឹងការបង្ក្រាបពាណិជ្ជកម្មអន្តរការី។ ការរួមបញ្ចូលគ្នានៃសហករណ៍ផលិតកម្ម និងសហករណ៍អ្នកប្រើប្រាស់ក្រោមការត្រួតពិនិត្យរបស់រដ្ឋត្រូវបានកំណត់ឱ្យដោះស្រាយសំណួរនេះ។

សូម្បីតែនៅទីនេះ សំណួរស្នូលគឺម្តងទៀតថា៖ មិនមែនជាប្រាក់ចំណេញទេ ប៉ុន្តែការបំពេញតម្រូវការ គឺជាភារកិច្ចដំបូងនៃសេដ្ឋកិច្ច។

ចំពោះពាណិជ្ជកម្មវិញ នៅមានអ្វីៗជាច្រើនទៀតដែលគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីកាន់កាប់វា ជាពិសេសនៅក្នុងគ្រប់វិស័យទាំងអស់ដែលកត្តាហានិភ័យផ្ទាល់ខ្លួនចូលមកជាសំណួរ។ ចំពោះផលិតផលអាហារដែលមានសុវត្ថិភាពជានិច្ច និងក្នុងកាលៈទេសៈទាំងអស់នៃការលក់ កត្តាដែលកំណត់លក្ខណៈរបស់អ្នកជំនួញត្រូវបានលុបចោលតាំងពីដំបូង។

ប្រព័ន្ធហិរញ្ញវត្ថុគឺជារឿងទីបី និងសំខាន់បំផុតដែលត្រូវយកមកដាក់នៅក្រោមបទប្បញ្ញត្តិរបស់រដ្ឋ។ លុយត្រូវបានពន្យល់ដោយអ្នកទ្រឹស្តីហិរញ្ញវត្ថុជាច្រើនថាជាមធ្យោបាយនៃការផ្លាស់ប្តូរសម្រាប់ការដោះដូរផលិតផល។ ការពន្យល់នេះពិតជាមិនមែនជាការមិនពិតទេ ប៉ុន្តែក៏មិនទូលំទូលាយ និងមិនច្បាស់លាស់ដែរ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ និយមន័យនេះបង្ហាញពីអារម្មណ៍ត្រឹមត្រូវថាលុយគឺជាជំនួយសម្រាប់ចរាចរណ៍ទំនិញ។ ការពិតដែលថារដ្ឋទាមទារឯកសិទ្ធិនៃកាក់សម្រាប់ខ្លួនវាបានបង្ហាញរួចហើយថារដ្ឋចាត់ទុកលុយជាវិស័យសំខាន់ជាពិសេសនៃជីវិតសាធារណៈ។ ការពិតដែលថារដ្ឋបានបង្កើតផ្នែកទាំងមូលនៅក្នុងក្រមព្រហ្មទណ្ឌដែលទាក់ទងនឹងការក្លែងបន្លំបង្ហាញឱ្យឃើញស្រដៀងគ្នាថាវាជាបញ្ហាសាធារណៈដែលមានសារៈសំខាន់ដំបូង។ តាមពិតទៅ រដ្ឋក៏បានកំណត់ជាយូរមកហើយតាមរយៈអាជ្ញាធររបស់ខ្លួននូវអ្វីដែលត្រូវមានសុពលភាពជាលុយជាសាធារណៈ។

Machine Translated by Google

ពាណិជ្ជកម្ម។ ការតំរង់ទិសពិសេសមួយរបស់អ្នកទ្រឹស្តីហិរញ្ញវត្ថុ - អ្នកនិយម Chartalist22 - តំណាងឱ្យទ្រឹស្តីរដ្ឋអំពីប្រាក់ ដែលប្រកាសដោយសង្ខេបថា "ប្រាក់គឺជាអ្វីដែលរដ្ឋប្រកាសថាជាប្រាក់"។ ជាមួយនឹងប្រាក់នោះ ប្រាក់ត្រូវបានបំបែកទាំងស្រុងពីខ្លឹមសារនៃប្រាក់ ហើយត្រានៃអធិបតេយ្យភាពរបស់រដ្ឋគឺគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីរក "ប្រាក់" ពីដែក អាលុយមីញ៉ូម ប៉សឺឡែន និងជាពិសេស ក្រដាស។ បច្ចុប្បន្នកាលបង្រៀនយើងថា ទ្រឹស្តីនេះពិតជាបានក្លាយជាការពិត។ អ្នកប្រឆាំងនឹងអ្នកទ្រឹស្តីហិរញ្ញវត្ថុទាំងនេះ - អ្នកនិយមលោហធាតុ23 - ប្រកាន់ខ្ជាប់នូវគំនិតចាស់ថា ប្រាក់ត្រូវតែមានតម្លៃខាងក្នុង ដូច្នេះត្រូវតែមកពីលោហៈដ៏មានតម្លៃ (មាស និងប្រាក់)។ ទំនាក់ទំនងនៃបច្ចុប្បន្នកាលមិនបង្ហាញពីការតំរង់ទិសនេះទេ ព្រោះតាមពិត រដ្ឋថែមទាំងរកប្រាក់ពីក្រដាស ហើយជាការពិតណាស់ ប្រាក់ដែលមនុស្សម្នាក់អាចទិញអ្វីមួយបាន ទោះបីជាក្រដាសប្រាក់ត្រូវបានផលិតពីក្រដាសដែលគ្មានតម្លៃក៏ដោយ។ ប៉ុន្តែសំណួរអំពីអំណាចទិញរបស់ប្រាក់នេះគឺជារឿងមួយទៀត។ នៅទីនេះ អំណាចទិញធ្លាក់ចុះនៃប្រាក់ ដែលឈរក្នុងសមាមាត្របញ្ច្រាសទៅនឹងបរិមាណក្រដាសប្រាក់ដែលកំពុងកើនឡើងហាក់ដូចជាបញ្ជាក់ថា អ្នកលោហធាតុត្រឹមត្រូវ ព្រោះតាមពិតកាក់មាស និងប្រាក់មិនបានបណ្តាលឱ្យបាត់បង់អំណាចទិញនៃក្រដាសប្រាក់នោះទេ។ ប៉ុន្តែនេះគឺដោយសារតែហេតុផលមួយទៀត គឺលក្ខណៈទំនិញនៃប្រាក់មាស។ មិនមែនដោយសារតែប្រាក់មាសជាមាសពិតទេ ដែលវារក្សាអំណាចទិញរបស់វា ប៉ុន្តែដោយសារតែប្រាក់មាសក៏ជាទំនិញផងដែរ។ កាក់ម្ភៃសញ្ញាសព្វថ្ងៃនេះ ទទួលបានអំណាចទិញរបស់វា មិនមែនមកពីសញ្ញារូបិយប័ណ្ណរដ្ឋដែលបោះត្រា '20 សញ្ញា' ទាល់តែសោះ ប៉ុន្តែមកពីមាតិកានៃទំនិញនៃមាសចម្រាញ់។ ប៉ុន្តែយើងមិនអាចនៅយូរទៀតទេលើសំណួរចម្រូងចម្រាសខាងទ្រឹស្តីហិរញ្ញវត្ថុទាំងនេះ យើងនឹងត្រូវនិយាយឱ្យកាន់តែវែងឆ្ងាយលើសំណួរទាំងនេះក្នុងការតំណាងឱ្យប្រព័ន្ធហិរញ្ញវត្ថុរបស់រដ្ឋ ស្របតាមហេតុផលនៃកំណែទម្រង់សង្គមនិយមជាតិ។ នៅទីនេះ វាជាបញ្ហានៃការទទួលស្គាល់ថា ប្រព័ន្ធហិរញ្ញវត្ថុ ក្នុងករណីដែលយើងកំពុងប្រើប្រាស់យើងនៅពេលនេះអំពីព្រំដែននៃរដ្ឋ និងសេដ្ឋកិច្ច ជាកម្មសិទ្ធិរបស់វិស័យណាមួយ ដែលជាបញ្ហាសំខាន់បំផុតនៃជីវិតសេដ្ឋកិច្ចទាំងមូល ដូចជាពាណិជ្ជកម្ម និងពាណិជ្ជកម្មលើផលិតផលម្ហូបអាហារសំខាន់ៗបំផុតដែរ ត្រូវតែស្ថិតនៅក្រោមបទប្បញ្ញត្តិជឿទុកចិត្តដ៏ប្រុងប្រយ័ត្នបំផុតពីសំណាក់រដ្ឋ។

សារៈសំខាន់នៃបញ្ហាហិរញ្ញវត្ថុដោយខ្លួនវាផ្ទាល់នៅថ្ងៃនេះមិនតម្រូវឱ្យមានការពន្យល់ពិសេសណាមួយឡើយ។ អំណាចនៃមហាអំណាចហិរញ្ញវត្ថុធំៗដែលគ្រប់គ្រងអ្វីៗគ្រប់យ៉ាង គឺជាក់ស្តែងចំពោះអ្នកដែលចង់ឃើញវា។ មនុស្សដែលមានការយល់ដឹងបានទទួលស្គាល់ជាយូរមកហើយថា របៀបមិនសមរម្យ និងអសមត្ថភាពដែលរដ្ឋបានដាក់ខ្លួនទាក់ទងនឹងប្រព័ន្ធហិរញ្ញវត្ថុ គឺជាមូលហេតុចម្បងនៃស្ថានភាពមហន្តរាយនាពេលបច្ចុប្បន្ននៅក្នុងហិរញ្ញវត្ថុរបស់រដ្ឋ។ ការពិតដែលថាធនាគារកណ្តាលរដ្ឋភាគច្រើនដែលហៅថាមិនមែនជាស្ថាប័នរដ្ឋសុទ្ធសាធនោះទេ ប៉ុន្តែជាក្រុមហ៊ុនភាគហ៊ុន ដែលរដ្ឋាភិបាលបានរក្សាទុកសម្រាប់ខ្លួនឯង មានតែសិទ្ធិត្រួតពិនិត្យមួយចំនួនប៉ុណ្ណោះ ដែលផ្តល់នូវគំនិតអំពីស្ថានភាពច្របូកច្របល់នៅក្នុងវិស័យប្រព័ន្ធហិរញ្ញវត្ថុសាធារណៈ។

មូលដ្ឋានគ្រឹះនយោបាយជាតិ

គ្មានរដ្ឋណាដែលគ្មានអំណាចទេ ហើយបើគ្មានអំណាចទេ ក៏គ្មានរដ្ឋាភិបាលដែរ។ គ្មានអ្វីដែលអាចបញ្ជាក់បានដោយខ្លួនឯង និងច្បាស់លាស់ជាងនេះទៅទៀតចំពោះសុភវិនិច្ឆ័យនោះទេ។ មនុស្សម្នាក់ត្រូវតែសន្មតថាវាបណ្តាលមកពីការធ្វេសប្រហែសទាំងស្រុងនៃគំនិតសាធារណៈរបស់យើង ប្រសិនបើក្នុងចំណោមពួកយើងនៅក្នុងរង្វង់រដ្ឋាភិបាល មនុស្សម្នាក់នៅតែជឿជាក់នៅថ្ងៃនេះថា មនុស្សម្នាក់អាចគ្រប់គ្រងបានទាំងស្រុងដោយខ្វះអំណាចយោធា និងនយោបាយ។

អំណាចដែលគ្មានឧបករណ៍អំណាចគឺជារឿងដែលមិនអាចគិតដល់បាន។ អំណាចនយោបាយ និងមធ្យោបាយអំណាចយោធា មានលក្ខណៈគ្នាទៅវិញទៅមកយ៉ាងជិតស្និទ្ធ ដូចជាសេដ្ឋកិច្ច និងសីលធម៌មិនអាចបំបែកចេញពីគ្នាបានឡើយ។ ដើម្បីទទួលបានអំណាចដែលបាត់បង់មកវិញ មានតែមធ្យោបាយតែមួយគត់គឺបង្កើតឧបករណ៍អំណាចយោធា។

២២ អ្នកនិយមរូបិយប័ណ្ណឌីជីថលគាំទ្រការប្រើប្រាស់ប្រាក់ fiat ឬថូខឹនដែលចេញដោយរដ្ឋាភិបាល (ឡាតាំង៖ charta) ជារូបិយប័ណ្ណជាតិ។
23 អ្នកលោហធាតុយល់ថា ប្រាក់ទទួលបានតម្លៃរបស់វាពីលោហធាតុដ៏មានតម្លៃ ហើយប្រឆាំងនឹងប្រាក់ fiat ថាមិនមានតម្លៃពិតប្រាកដ។

Machine Translated by Google

មាតុភូមិដ៏កំសត់របស់យើងត្រូវបានដាក់ទណ្ឌកម្មយ៉ាងគួរឱ្យភ័យខ្លាច ពីព្រោះវាបានបោះបង់ចោលគំនិតនៃអំណាច ហើយបានប្រគល់ខ្លួនវាទៅឱ្យការអបអរសាទរសន្តិភាពដែលយើងជួបប្រទះជារៀងរាល់ថ្ងៃ និងរាល់ម៉ោង។ "ដើម្បីការពារស្ថានភាពកាន់តែអាក្រក់" យើងខ្លួនយើងបានចុះចាញ់ និងបំផ្លាញអាវុធរបស់យើង "ដើម្បីការពារស្ថានភាពកាន់តែអាក្រក់" យើងបានចុះហត្ថលេខាលើបទបញ្ជា Versailles "ដើម្បីការពារស្ថានភាពកាន់តែអាក្រក់" រដ្ឋាភិបាលទីក្រុងប៊ែរឡាំងបាននិយាយថាបាទ/ចាស និងអាម៉ែនចំពោះអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលត្រូវបានទាមទារពីយើង "ដើម្បីការពារស្ថានភាពកាន់តែអាក្រក់" យើងបានអនុញ្ញាតឱ្យមានអំពើអាក្រក់ ការអាម៉ាស់ និងការកេងប្រវ័ញ្ចគ្រប់បែបយ៉ាងដើម្បីអនុវត្តប្រឆាំងនឹងយើង។ ជាមួយនឹងពាក្យស្លោកដ៏គ្មានខ្មាសអៀននៃភាពកំសាក និងភាពអាម៉ាស់នេះ ប្រជាជនអាល្លឺម៉ង់ត្រូវបាននាំទៅរកទុក្ខវេទនាកាន់តែជ្រៅ។ យើងបានបំពេញនូវអ្វីដែលត្រូវបានទាមទារពីយើង ហើយ...

រដ្ឋមន្ត្រីដែលចង់ក្លាយជាជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ លោកវេជ្ជបណ្ឌិត Rathenau24 ហ៊ានប្រកាសជាសាធារណៈថា៖ គ្មានភាពអសមត្ថភាពដាច់ខាតក្នុងការបំពេញនោះទេ វាគ្រាន់តែជាបញ្ហាថាតើប្រជាជនមួយអាចត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យធ្លាក់ចូលទៅក្នុងទុក្ខលំបាកជ្រៅប៉ុណ្ណា! នេះមានន័យថា ម្យ៉ាងវិញទៀត - ទោះបីជាពាក្យរបស់ Rathenau ច្បាស់លាស់គ្រប់គ្រាន់រួចហើយក៏ដោយ៖ ប្រជាជាតិអាល្លឺម៉ង់គ្មានទីពឹងទាំងស្រុង វាគ្មានអំណាចនយោបាយទាំងស្រុង បញ្ញាវាស្មើរតែត្រូវបានធ្វើឱ្យល្ងង់ខ្លៅ វាអាចបន្តធ្វើការបាន។ វាបានអនុញ្ញាតឱ្យខ្លួនវាទទួលរងនូវបន្ទុកដ៏ធំសម្បើមនៃកំហុស ដែលសមាជិកនៃប្រជាជនដែលបានជ្រើសរើសអាចរស់នៅដោយគ្មានការងារធ្វើជារៀងរហូតនៅក្នុងប្រទេសទាំងអស់នៃពិភពលោកដោយចំណាយលើការងាររបស់អាល្លឺម៉ង់។ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះមានគ្រោះថ្នាក់ដែលសូម្បីតែកម្លាំងពលកម្មដ៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់របស់ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ក៏អាចបាក់បែកក្រោមបន្ទុកដ៏អស្ចារ្យផងដែរ។ ដូច្នេះ ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ត្រូវតែរក្សាឱ្យនៅរស់រវើកជានិច្ចតាមរយៈសារធាតុរំញោច ហើយតាមរបៀបនេះត្រូវរក្សានៅដែនកំណត់នៃសមត្ថភាពរាងកាយរបស់ពួកគេដើម្បីឱ្យពួកគេអាចធ្វើការហៅកម្លាំងទាំងអស់ជានិច្ចក្នុងក្តីសង្ឃឹមបោកបញ្ឆោតថាថ្ងៃណាមួយពួកគេអាចរំដោះខ្លួនចេញពីបន្ទុករបស់ពួកគេ។ «វាគ្រាន់តែជាបញ្ហាថាតើប្រជាជនមួយអាចត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យធ្លាក់ចូលទៅក្នុងទុក្ខលំបាកបានជ្រៅប៉ុណ្ណា!» នេះគឺជាអារម្មណ៍នយោបាយរបស់រដ្ឋមន្ត្រី Rathenau ដែលត្រូវបានសាទរយ៉ាងខ្លាំងដោយពួកសាធារណរដ្ឋទាំងអស់។

ប្រសិនបើយើងរំលឹកឡើងវិញនូវគំរូនៃរដ្ឋអាល្លឺម៉ង់សម័យទំនើបនេះ វាគ្រាន់តែបញ្ជាក់ពីឧទាហរណ៍ដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចនេះដែលស្ថិតនៅជិតយើងយ៉ាងខ្លាំង អំពីប្រទេសដែលគ្មានទីពឹង និងគ្មានអាវុធ ដែលត្រូវស៊ូទ្រាំនឹងអ្វីៗគ្រប់យ៉ាង សូម្បីតែការចំអកគ្រប់យ៉ាងក៏ដោយ។ ប្រឆាំងនឹងរឿងនេះ ជំនឿលើរដ្ឋដ៏មានអំណាចពីខាងក្រៅតែមួយគត់អាចធានាសន្តិភាព និងសេរីភាពបាន គឺជារឿងត្រឹមត្រូវសម្រាប់យើង។ យើងបោះបង់ចោលហេតុផលប្រវត្តិសាស្ត្រ នេះមិនមែនជាភារកិច្ចនៃសេចក្តីថ្លែងការណ៍ទេ ប៉ុន្តែជាបញ្ហាសម្រាប់អ្នកប្រវត្តិសាស្ត្រ។

សមភាគីនៃគំនិតនៃនយោបាយអំណាចដែលដឹកនាំដោយខាងក្រៅគឺរដ្ឋរដ្ឋធម្មនុញ្ញរឹងដែលដឹកនាំដោយខាងក្នុង។ យើងបានខិតជិតដល់លក្ខខណ្ឌដ៏ល្អនេះនៅក្នុងរដ្ឋអំណាចប៊ីស្មាក ប៉ុន្តែនៅក្នុងវិស័យដែលពាក់ព័ន្ធនឹងប្រព័ន្ធហិរញ្ញវត្ថុ និងការទទួលស្គាល់គ្មានដែនកំណត់នៃទ្រព្យសម្បត្តិឯកជន និងតម្រូវការដែលបានមកពីវា គំនិតច្បាប់របស់យើងបានឈរនៅក្រោមគំនិតមូលធននិយមយ៉ាងពេញលេញ។

វាមិនតម្រូវឱ្យមានការសង្កត់ធ្ងន់ជាពិសេសថា ទាក់ទងនឹងនយោបាយផ្ទៃក្នុង សង្គមនិយមជាតិឈរដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌលើទស្សនៈនៃច្បាប់ ដរាបណាមនុស្សគ្រប់គ្នាគួរតែស្មើគ្នានៅចំពោះមុខច្បាប់ ហើយមិនគួរមានភាពខុសគ្នានៅក្នុងសណ្តាប់ធ្នាប់សង្គមនោះទេ។ ប៉ុន្តែការផ្លាស់ប្តូរដ៏សំខាន់មួយត្រូវតែ...

ត្រូវបានដឹងទាក់ទងនឹងគំនិតជាមូលដ្ឋាននៃច្បាប់ ដែលបង្ហាញពីតម្រូវការខាងក្នុងរបស់ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ ការចុះចូលដោយស្ម័គ្រចិត្តចំពោះផលប្រយោជន៍ខ្ពស់របស់ទាំងមូលចំណែកឯបទប្បញ្ញត្តិនៃច្បាប់ដែលមានសុពលភាពក្នុងចំណោមយើងសព្វថ្ងៃនេះ ហាក់ដូចជាគ្រាន់តែជាបញ្ហានៃអំណាច ហើយជាការពិតណាស់ ជាបញ្ហានៃអំណាចដែលមិនឈរនៅក្នុងការបម្រើរបស់ទាំងមូល ប៉ុន្តែទាក់ទងនឹងបញ្ហានៃទ្រព្យសម្បត្តិ បានដាក់ការការពារទ្រព្យសម្បត្តិនៅពីមុខការការពារ។

24 Walther Rathenau (1867-1922) គឺជាអ្នកឧស្សាហកម្ម និងជាអ្នកនយោបាយជនជាតិយូដា ដែលបានបម្រើការជារដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងកសាងឡើងវិញក្នុងឆ្នាំ 1922 និងជារដ្ឋមន្ត្រីការបរទេសក្នុងឆ្នាំ 1922។ ការទទូចរបស់លោកថា ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់គួរតែបំពេញកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួនក្រោមសន្ធិសញ្ញា Versailles បានបង្កឱ្យមានអរិភាពពីពួកជាតិនិយមអាល្លឺម៉ង់ ហើយលោកត្រូវបានគេធ្វើឃាតនៅក្នុងខែមិថុនា ឆ្នាំ 1922។ ប្រតិកម្មរបស់រដ្ឋាភិបាល Weimar ចំពោះការធ្វើឃាតនេះគឺការប្រកាសឱ្យប្រើច្បាប់ Republikschutzgesetz (ច្បាប់សម្រាប់ការការពារសាធារណរដ្ឋ) ក្នុងខែកក្កដា ឆ្នាំ 1922 ដែល Feder តែងតែសំដៅទៅលើ។

Machine Translated by Google

របស់បុគ្គលនោះ។ សំណួរនៃការរៀបចំថ្មីនៃច្បាប់សាធារណៈនឹងត្រូវពិភាក្សាបន្ថែមទៀតឱ្យកាន់តែលម្អិតនៅក្នុងផ្នែកមួយផ្សេងទៀត។

ឥឡូវនេះ យើងងាកមកមើលសំណួរនៃទម្រង់រដ្ឋខាងក្រៅវិញដោយសង្ខេប។ ការសម្រេចចិត្តចុងក្រោយលើសំណួរនេះមិនមែនជារឿងបន្ទាន់នោះទេ។ ជាទូទៅ វាអាចត្រូវបានដោះស្រាយបានលុះត្រាតែមានការបោសសម្អាតលក្ខខណ្ឌនយោបាយផ្ទៃក្នុងរបស់យើងជាមូលដ្ឋាន។ មធ្យោបាយតែមួយគត់ដែលអាចធ្វើទៅបានដើម្បីបោសសម្អាតនយោបាយផ្ទៃក្នុងនេះ ហាក់ដូចជាតាមរយៈរបបផ្តាច់ការ ដែលដោយការតាំងចិត្តទាំងស្រុង កាត់ផ្តាច់ និងដុតបំផ្លាញប្រភពនៃការរលួយ និងជំងឺនៅក្នុងរូបកាយជាតិរបស់យើង។

ការទាមទារដែលយើងដាក់លើមេដឹកនាំបែបនេះគឺខ្ពស់មិនធម្មតា។ សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ជ្រាលជ្រៅចំពោះប្រជាជនរបស់គាត់ ឆន្ទៈដ៏មុតមាំ ភាពប្រាកដប្រជានៃការសម្រេចចិត្តទាំងអស់របស់គាត់ ត្រូវតែសម្គាល់គាត់។ សមត្ថភាពបញ្ញារបស់គាត់ត្រូវតែខ្ពស់ជាងមធ្យមភាគ គឺជាភស្តុតាងជាក់ស្តែង ប៉ុន្តែចំណេះដឹង និងសមត្ថភាពក្នុងវិស័យផ្សេងៗមិនមែនជាកត្តាសម្រេចនោះទេ។ ចំណេះដឹង និងការរៀនសូត្រអាចត្រូវបានសម្រេចដោយអ្នកដទៃ - តើមានបុរសប៉ុន្មាននាក់ដែលមានចំណេះដឹងខ្ពស់ ភាពច្បាស់លាស់នៃការគិត វិចារណញាណដ៏អស្ចារ្យ ទេពកោសល្យសិល្បៈដ៏ល្អបំផុត - ប៉ុន្តែប្រសិនបើរឿងចុងក្រោយដែលខ្វះខាតនៅក្នុងពួកគេ គឺឆន្ទៈដ៏មុតមាំ កម្លាំងជំរុញដ៏រឹងមាំ ដោយផ្អែកលើភាពធ្ងន់ធ្ងរខាងសីលធម៌ដ៏ជ្រៅបំផុត នោះពួកគេនឹងមិនដែលបោះជំហានទៅមុខជាប្រមុខនៃប្រជាជាតិ ក្នុងនាមជាអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវ និងជាអ្នកដឹកនាំ ទៅកាន់កម្ពស់ថ្មីនោះទេ។ យើងគិតអំពីអ្នកប្រាជ្ញខាងសាសនាដូចជាព្រះគ្រីស្ទ និងលូធើរ សាវ៉ូណារ៉ូឡា ២៥ និងមហាម៉េដ រដ្ឋបុរសដូចជាប៊ីស្មាក និងក្រូមវែល ឧត្តមសេនីយ៍ដូចជាហ្វ្រីឌ្រីកដ៏អស្ចារ្យ និងយ៉ក២៦ ជាដើម។ មេដឹកនាំផ្តាច់ការត្រូវតែរួចផុតពីការរឹតត្បិត និងការស្ទាក់ស្ទើរដែលមិនចាំបាច់ទាំងអស់ សម្រាប់គាត់មិនអាចមានភាពជៀសមិនរួចណាមួយឡើយ ពីព្រោះគាត់ត្រូវតែជាអ្នកបង្កើតប្រវត្តិសាស្ត្រ ហើយគាត់ចាប់យកដោយដៃដ៏ក្លាហាន និងម៉ឺងម៉ាត់នៅពេលដែលពេលវេលារបស់គាត់មកដល់ គាត់តំណាងឱ្យការចង់បានរបស់ប្រជាជាតិ ដូច្នេះគាត់មិនដែលធ្វើខុសឡើយ ហើយត្រូវបានទ្រទ្រង់ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ខ្លាំងក្លារបស់អ្នកដែលទង្វើរបស់គាត់នាំមកនូវការរំដោះ។ គាត់ត្រូវតែអាចស្អប់បាន យ៉ាងខ្លាំង និងឃោរឃៅ ដូចដែលគាត់ស្រឡាញ់ប្រជាជន និងភារកិច្ចដ៏ពិសិដ្ឋរបស់គាត់។ ទាក់ទងនឹងជំនួយការ និងសហការីរបស់គាត់ គាត់ឈរជាមនុស្សដំបូងគេ ក្នុងចំណោមមនុស្សដែលមានសេរីភាព និងស្មើភាពគ្នា។

គំនិតចាស់របស់អាល្លឺម៉ង់នេះបង្កើតបានជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃការតភ្ជាប់ដែករវាងមេដឹកនាំ និងមិត្តភក្តិរបស់គាត់សម្រាប់ជាប្រយោជន៍នៃបុព្វហេតុ។

គាត់ជាអ្នកដឹកនាំ ពីព្រោះគាត់បានបង្ហាញខ្លួនឯង ហើយដរាបណាគាត់បង្ហាញខ្លួនឯង។

អំណាចទាំងអស់ហាក់ដូចជាត្រូវបានបង្កើនទ្វេដងដោយវត្តមានរបស់ទ្រង់
គាត់ទាញយកថាមពលលាក់កំបាំងទាំងអស់ចេញ
បង្ហាញដល់ទេពកោសល្យពិសេសរបស់ម្នាក់ៗ
យ៉ាងណាក៏ដោយ ទុកឲ្យអ្វីៗទាំងអស់ក្លាយជាអ្វីដែលធម្មជាតិបានបង្កើតពួកគេ
ហើយគ្រាន់តែមើលថាពួកគេគ្មានអ្វីផ្សេងទៀតទេ
នៅកន្លែង និងពេលវេលាត្រឹមត្រូវ។

(ស៊ីលល័រ, វ៉លឡេនស្តាញ)២៧

គាត់មានចរិតម៉ឺងម៉ាត់ និងម៉ឺងម៉ាត់ចំពោះខ្លួនឯង គាត់តម្រង់ទិសខ្លួនឯងទៅតាមច្បាប់របស់គាត់។ គាត់មានពេលវេលាសម្រាប់ និងស្តាប់មនុស្សគ្រប់គ្នា ប៉ុន្តែគាត់ពិតជាអាចបែងចែករវាងអ្វីដែលសំខាន់ និងមិនសំខាន់។ ដើម្បីសម្រេចគោលដៅរបស់គាត់ គាត់ប្រហែលជាមិនខ្លាចអ្វីឡើយ។

---

២៥ លោក Girolamo Savonarola (១៤៥២-១៤៩៨) គឺជាបូជាចារ្យដូមីនីកែនម្នាក់ដែលបានផ្សព្វផ្សាយប្រឆាំងនឹងអំពើពុករលួយរបស់រដ្ឋ និងបព្វជិត ហើយបានព្យាករណ៍ថា ទីក្រុង Florence នឹងក្លាយជាទីក្រុងយេរូសាឡឹមថ្មីដ៏មានឥទ្ធិពល ប្រសិនបើវាកែតម្រូវអំពើអាក្រក់ខាងសីលធម៌របស់ខ្លួន។ ការបដិសេធបន្ថែមរបស់លោកចំពោះ
ការគាំទ្រសម្ព័ន្ធភាពបរិសុទ្ធរបស់សម្តេចប៉ាប អាឡិចសាន់ឌឺទី VI ប្រឆាំងនឹងប្រទេសបារាំង បានបង្កឱ្យមានការបណ្តេញព្រះអង្គចេញពីសាសនានៅឆ្នាំ 1497 និងការប្រហារជីវិតដូចខាងក្រោម
ឆ្នាំ

២៦ លោក Ludwig Graf Yorck von Wartenburg (១៧៥៩-១៨៣០) គឺជាសេនាប្រមុខ Prussian ដែលបានប្រឆាំងនឹងកិច្ចសហប្រតិបត្តិការរបស់ឧត្តមសេនីយ៍ Prussian Julius von Grawert ជាមួយបារាំងក្នុងអំឡុងពេលការឈ្លានពានរបស់ណាប៉ូឡេអុងលើប្រទេសរុស្ស៊ីក្នុងឆ្នាំ ១៨១២ ហើយដូច្នេះគឺជាឧបករណ៍សំខាន់ក្នុងការបង្កើតសម្ព័ន្ធភាពទីប្រាំមួយប្រឆាំងនឹងណាប៉ូឡេអុងដែលបានបញ្ចប់ដោយការនិរទេសខ្លួនរបស់ណាប៉ូឡេអុងទៅកាន់កោះ Elba ក្នុងឆ្នាំ ១៨១៤។

២៧ ហ្វរីដរីច ស្គីលលើរ រឿង Die Piccolomini ជារឿងដំបូងក្នុងរឿងភាគបីរបស់លោកដែលមានចំណងជើងថា Wallenstein (១៧៩៩)។ ការបកប្រែនេះគឺជាស្នាដៃរបស់ សាំយូអែល ថេល័រ ខូលរីដ។

Machine Translated by Google

ឈាម និងសង្គ្រាម គាត់ប្រហែលជាមិនសម្រាក និងសម្រាករហូតដល់គោលដៅរបស់គាត់ត្រូវបានសម្រេចទេ បន្ទាប់មកគាត់ធានាការបង្កើតរបស់គាត់បន្ថែមទៀតតាមដែលអាចធ្វើទៅបានដោយមនុស្ស ប៉ុន្តែគាត់អាចដកខ្លួនចេញបាន ដូចមេដឹកនាំផ្តាច់ការ Sulla បានធ្វើ ហើយដោយហេតុនេះធានាការងាររបស់គាត់តាមរបៀបពីរយ៉ាង ដោយគាត់ធ្វើប្រតិបត្តិការពីចម្ងាយ ប៉ុន្តែនៅតែមិនបង្ខំអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងតាមរយៈបុគ្គលិកលក្ខណៈរឹងមាំរបស់គាត់ឱ្យរស់វែងដោយស្តង់ដារមិនធម្មតានោះទេ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត អ្នកដើរតាមដែលមានសេរីភាព និងឯករាជ្យជាងមុននឹងអាចអភិវឌ្ឍបាន ប្រសិនបើ Titan មិនកំណត់ជីវិតនយោបាយប្រចាំថ្ងៃជានិច្ច ប៉ុន្តែនៅតែជាអ្នកដឹកនាំក្នុងន័យខាងវិញ្ញាណ។ ភាពអស្ចារ្យនៃសកម្មភាពបែបនេះ ហើយនឹងសម្គាល់មេដឹកនាំផ្តាច់ការដែលនឹងដឹកនាំប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ទៅកាន់កម្ពស់ម្តងទៀត។ ប្រសិនបើបន្ទាប់មកផ្លូវចេញពីភក់ត្រូវបានរកឃើញតាមរយៈសមិទ្ធផលរបស់មេដឹកនាំដ៏អស្ចារ្យ លក្ខខណ្ឌផ្ទៃក្នុង និងខាងក្រៅសម្រាប់ជីវិតជាតិឯករាជ្យនឹងត្រូវបានទទួលបានមកវិញ នោះប្រទេសជាតិអាចសម្រេចចិត្តម្តងទៀតទាក់ទងនឹងទម្រង់ខាងក្រៅរបស់រដ្ឋ។

ទស្សនៈរបស់យើងអំពីទម្រង់រដ្ឋនាពេលអនាគតនឹងត្រូវបានជះឥទ្ធិពលជាចម្បងដោយរបៀបដែលទម្រង់ជាក់លាក់នៃជីវិតសាធារណៈ ជាពិសេសសិទ្ធិបោះឆ្នោត និងការតំណាងដ៏ពេញនិយមដែលទទួលបានពីវា នឹងត្រូវបានបង្កើតឡើង។ យើងពិតជាអាចគិតអំពីលទ្ធភាពនៃទម្រង់រដ្ឋសាធារណរដ្ឋដែលមានសុខភាពល្អ ដូចជានៅទីក្រុងរ៉ូមបុរាណ។ ជាការពិតណាស់ ការចងចាំប្រវត្តិសាស្ត្រស្ទើរតែទាំងអស់នៅក្នុងប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ចង្អុលបង្ហាញពីទម្រង់រដ្ឋរាជាធិបតេយ្យ។ ឥឡូវនេះ ជាមួយនឹងទម្រង់រដ្ឋរាជាធិបតេយ្យ មិនត្រូវបានចងភ្ជាប់ដោយមិនអាចកាត់ផ្តាច់បានជាមួយនឹងគំនិតរាជវង្សនោះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ វាហាក់ដូចជាជាញឹកញាប់ផលប្រយោជន៍រាជវង្សបានអភិវឌ្ឍយ៉ាងខ្លាំងដល់គ្រោះថ្នាក់ដល់ប្រជាជាតិ។ កត្តាមួយទៀតព្រមានយើងឱ្យប្រុងប្រយ័ត្នបំផុតនៅក្នុងសំណួរនៃការណែនាំឡើងវិញនូវទម្រង់រដ្ឋរាជាធិបតេយ្យ - ផលវិបាកនៃភាពអាចទទួលមរតកក្នុងចំណោមរាជវង្ស។ នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រដ៏ឈឺចាប់របស់ប្រជាជនអាល្លឺម៉ង់ មនុស្សម្នាក់អាចរកឃើញម្តងហើយម្តងទៀតថាជំនាន់ទីបីបន្ទាប់ពីអ្នកគ្រប់គ្រងដ៏សំខាន់ម្នាក់បានខ្ជះខ្ជាយបេតិកភណ្ឌរបស់បុព្វបុរសរបស់ខ្លួន ធ្វើឱ្យខូចកិត្តិយស និងភាពសក្តិសមរបស់ប្រជាជាតិ បាត់បង់តំណែងអំណាចរបស់ចក្រភព និងបំផ្លាញសន្តិភាព និងសុខុមាលភាពរបស់ប្រជាពលរដ្ឋ។ អ្វីដែលជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ស្រមៃឃើញ នៅពេលដែលគាត់និយាយអំពីគុណសម្បត្តិនៃរាជាធិបតេយ្យ ជាពិសេសនៅក្រោមផ្ទះគ្រប់គ្រងតំណពូជ គឺតែងតែជាគំនិតរបស់អ្នកដែលប្រវត្តិសាស្ត្របានផ្តល់ងារថា "មហាអស្ចារ្យ"។ ដោយហេតុនេះ យើងគិតអំពី ឆាលស៍ មហាអស្ចារ្យ អូតូ មហាអស្ចារ្យ ហ្វ្រេឌ្រិច មហាអស្ចារ្យ និងមនុស្សមួយចំនួនតូចដែលត្រូវបានចាត់ថ្នាក់ស្មើនឹងអ្នកគ្រប់គ្រងពិតប្រាកដទាំងនេះ។ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែជាការចងចាំមួយភ្លែតនៃវិចិត្រសាលនៃភាពអសមត្ថភាព ភាពខ្ជិលច្រអូស ភាពអាត្មានិយម ភាពខ្ជិលច្រអូស ការស្រមើស្រមៃ ចម្ងាយពីប្រជាជន និងលក្ខណៈគ្រោះថ្នាក់ផ្សេងទៀតដែលត្រូវបានចងភ្ជាប់ជាមួយនឹងឈ្មោះរបស់ ល្វីស មហាបរិសុទ្ធ ៣០ អូតូ ទី៣ វេនសេស្លោស ៣២ ឆាលស៍ ទី៦ ៣៣

,

[២៨] ឆាឡឺម៉ាញ (ប្រហែលឆ្នាំ ៧៤២-៨១៤) បានក្លាយជាស្តេចនៃពួកហ្វ្រង់ស៍នៅឆ្នាំ ៧៦៨ ហើយបានពង្រីកការគ្រប់គ្រងរបស់ទ្រង់ហួសពីហ្វ្រង់សៀទៅជាការ៉ូលីងៀន។ ចក្រភពដែលរួមបញ្ចូលភាគច្រើននៃអឺរ៉ុបខាងលិច។

២៩ អូតូ ដ៏អស្ចារ្យ (៩១២-៩៧៣) គឺជាឧកញ៉ានៃសាក់សូនី ដែលបានក្លាយជាស្តេចនៃពួកអាល្លឺម៉ង់ក្នុងឆ្នាំ ៩៣៦ បានកម្ចាត់ពួកម៉ាក់យ៉ាក្នុងឆ្នាំ ៩៥៥ និងបានសញ្ជ័យនគរអ៊ីតាលីក្នុងឆ្នាំ ៩៦១។ នៅឆ្នាំ ៩៦២ ទ្រង់ត្រូវបានឡើងគ្រងរាជ្យជាអធិរាជដោយសម្តេចប៉ាបយ៉ូហានទី ១២ ហើយបានសោយរាជ្យពីទីក្រុងរ៉ូមជាអធិរាជរ៉ូម៉ាំងបរិសុទ្ធ។

៣០ ល្វីស ឡឺ ភីយ៉ុក (៧៧៨-៨៤០) គឺជាបុត្រារបស់ឆាឡឺម៉ាញ ដែលព្រះអង្គបានគ្រប់គ្រងជាសហអធិរាជចាប់ពីឆ្នាំ ៨១៣។ នៅឆ្នាំ ៨១៧ ព្រះអង្គបានបែងចែកចក្រភពរបស់ព្រះអង្គក្នុងចំណោមបុត្រាទាំងបីរបស់ព្រះអង្គ និងក្មួយប្រុសរបស់ព្រះអង្គ ប៊ែណាដ ដែលបានគ្រប់គ្រងជាស្តេចនៃប្រទេសអ៊ីតាលី។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ប៊ែណាដបានបះបោរប្រឆាំងនឹងពូរបស់ព្រះអង្គ ហើយត្រូវបានដាក់ទណ្ឌកម្មដោយការកាត់ទោសឲ្យបិទភ្នែក មិនយូរប៉ុន្មានព្រះអង្គក៏សោយទិវង្គត។ ល្វីសបានសងសឹកចំពោះភាពឃោរឃៅរបស់ព្រះអង្គជាសាធារណៈ ហើយដោយហេតុនេះបានបាត់បង់កិត្យានុភាពជាច្រើនរបស់ព្រះអង្គជាអ្នកគ្រប់គ្រង។ ចក្រភពហ្វ្រង់ត្រូវបានសម្គាល់ដោយសង្គ្រាមស៊ីវិលក្នុងអំឡុងពេលដែលនៅសល់នៃរជ្ជកាលរបស់ព្រះអង្គ។

[៣១] អូតូទី 3 (980-1002) គឺជាចក្រភពរ៉ូមបរិសុទ្ធចាប់ពីឆ្នាំ 996 ហើយបានប្រឈមមុខនឹងការប្រឆាំងយ៉ាងខ្លាំងក្នុងរជ្ជកាលរបស់ព្រះអង្គពីប្រជាជនស្លាវី ដូច្នេះព្រះអង្គត្រូវបានបង្ខំឱ្យបោះបង់ចោលទឹកដីអធិរាជនៅភាគខាងកើតនៃទន្លេអែលបេ ទោះបីជាព្រះអង្គទទួលបានជោគជ័យក្នុងការបង្រួបបង្រួមឥទ្ធិពលនៃសាសនាគ្រឹស្តនៅក្នុងប្រទេសប៉ូឡូញ និងហុងគ្រីក៏ដោយ។

[៣២] វ៉ាក្លាល់ ទី១ (ប្រហែល ៩០៧-៩៣៥) នៃរាជវង្សព្រីមីស្លីដ គឺជាឧកញ៉ានៃបូហេមៀចាប់ពីឆ្នាំ ៩២១។ នៅឆ្នាំ ៩២៩ បូហេមៀត្រូវបានវាយប្រហារដោយស្តេចហ្វ្រង់ខាងកើត គឺហេនរី ហ្វូលលើរ ហើយត្រូវបង្ខំចិត្តបន្តបង់សួយសារអាករដល់ស្តេចហ្វ្រង់ខាងកើត។ វ៉ាក្លាល់ ត្រូវបានសម្លាប់ដោយក្រុមអភិជនដែលមានសម្ព័ន្ធភាពជាមួយប្អូនប្រុសរបស់គាត់គឺ បូលេស្លាវ ដែលបានក្លាយជាឧកញ៉ាបន្ទាប់នៃបូហេមៀ។

៣៣ ព្រះបាទឆាលទី ៦ (១៣៦៨-១៤២២) ត្រូវបានគេហៅថា 'le bien-aime' (អ្នកដែលជាទីស្រឡាញ់) ក៏ដូចជា 'le fou' (មនុស្សឆ្កួត)។ ព្រះអង្គបានរងទុក្ខវេទនាពីភាពឆ្កួតលីលា ហើយរជ្ជកាលរបស់ព្រះអង្គត្រូវបានសម្គាល់ដោយជម្លោះជាបន្តបន្ទាប់នៃអ្វីដែលគេហៅថាសង្គ្រាមរយឆ្នាំ។ ជម្លោះដែលកំពុងបន្តរបស់ព្រះបាទឆាលជាមួយបឺហ្គិនឌីត្រូវបានទាញយកប្រយោជន៍ដោយព្រះបាទហេនរីទី ៥ នៃប្រទេសអង់គ្លេស ដែលបានកម្ចាត់បារាំងនៅសមរភូមិអាហ្គីនខូតក្នុងឆ្នាំ ១៤១៥។

តាមរយៈសន្ធិសញ្ញា Troyes ដែលបានចុះហត្ថលេខានៅឆ្នាំ 1420 ហេនរីត្រូវបានប្រទានពរជ័យដល់កូនស្រីរបស់ Charles VI គឺ Catherine ក៏ដូចជាការស្នងរាជ្យបល្ល័ង្កនៃប្រទេសបារាំង។

Machine Translated by Google

ហ្វ្រីឌ្រីក វីលហែម ទី៣៣៤, វីលហែម ទី៣៣៥ គ្រប់គ្រាន់ដើម្បីទទួលស្គាល់យ៉ាងច្បាស់ថា ទម្រង់រដ្ឋរាជវង្សមិនរួមបញ្ចូលការធានាសុខុមាលភាពរបស់ប្រជាជាតិតាមរបៀបណាមួយឡើយ។

អ្វីដែលបង្ហាញពីទំនោរចិត្តរបស់ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ចំពោះរាជាធិបតេយ្យគឺតម្រូវការរបស់ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់សម្រាប់មេដឹកនាំ និងការត្រៀមខ្លួនដើម្បីចុះចូលនឹងមេដឹកនាំ។ លក្ខណៈពិសេសចុងក្រោយនេះប្រហែលជាលក្ខណៈពិសេសពិសេសរបស់ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ យើងដឹងច្បាស់ពីចរិតលក្ខណៈរបស់អាល្លឺម៉ង់នេះទាំងទិដ្ឋភាពល្អ និងអាក្រក់របស់វា។ ភាពស្មោះត្រង់រហូតដល់ស្លាប់បានអនុញ្ញាតឱ្យគាត់ប្រយុទ្ធ និងឈ្នះជ័យជម្នះដ៏មានឥទ្ធិពលបំផុត វាអនុញ្ញាតឱ្យគាត់ដើរតាមសូម្បីតែទង់ជាតិបរទេសក៏ដោយ។ ប៉ុន្តែវាក៏រួមបញ្ចូលទាំងកង្វះឯករាជ្យភាពក្នុងចំណោមប្រភេទខ្សោយជាងរហូតដល់ចំណុចនៃភាពគ្មានតម្លៃ និងការធ្វើជាទាសករ សេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះរបស់បរទេស និងកង្វះការវិនិច្ឆ័យ។

ដូច្នេះ សំណួរទាក់ទងនឹងការស្នងរាជ្យបន្ត នៅក្នុងប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ខ្លួនឯង មិនពិបាកដោះស្រាយនោះទេ។
សំណួរដែលពិបាកជាងនេះទៅទៀតគឺបញ្ហារបស់អ្នកដឹកនាំ។

ការជ្រើសរើសមេដឹកនាំរហូតមកដល់ពេលនេះ ភាគច្រើនឬតិចជាងតែងតែត្រូវបានទុកចោលដោយឱកាសសុទ្ធសាធ។
គ្រែអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់ព្រះអង្គម្ចាស់ពិតជាមិនមែនជាការធានានូវសមត្ថភាពបញ្ញា និងចរិតលក្ខណៈចាំបាច់ដែលព្រះមហាក្សត្រតម្រូវឲ្យគ្រងរាជ្យនោះទេ។ ហើយប្រសិនបើយើងចងចាំសេដ្ឋកិច្ចអាល្លឺម៉ង់សម័យទំនើប ដែលសមាជិកភាពនៅក្នុងគណបក្សគ្រាន់តែសម្រេចលើលក្ខណៈសម្បត្តិសម្រាប់តំណែងផ្លូវការខ្ពស់បំផុត យើងត្រូវតែយកចិត្តទុកដាក់ជាពិសេសចំពោះសំណួរនេះ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ការលំបាកស្ថិតនៅក្នុងការការពារគុណសម្បត្តិសីលធម៌ និងចរិតលក្ខណៈរបស់អ្នកដែលវាសនារបស់ប្រជាជនគួរតែត្រូវបានដាក់នៅក្នុងដៃ។ ទោះបីជាជនផ្តាច់ការម្នាក់ទទួលយកភាពជាអ្នកដឹកនាំពីខ្លួនឯងក៏ដោយ ក្នុងនាមជាអ្នកកាន់បំណងប្រាថ្នាជាតិ មេដឹកនាំនាពេលអនាគតត្រូវតែលេចចេញពីឆន្ទៈដឹងខ្លួនរបស់ប្រជាជាតិក្នុងនាមជាអ្នកដ៏ល្អបំផុត និងសមស្របបំផុត។

ដោយហេតុនេះ វាអាចនៅតែបើកចំហទាំងស្រុង ថាតើតម្លៃខ្ពស់បំផុតគួរតែត្រូវបានរួបរួមគ្នានៅក្នុងមនុស្សម្នាក់ ឬថាតើភាពជាអ្នកដឹកនាំរដ្ឋគួរតែមានពីរឬច្រើន។ ក្នុងករណីណាក៏ដោយ មានរឿងមួយដែលនៅតែរឹងមាំសម្រាប់យើង គឺថា អ្នកដែលត្រូវបានប្រគល់ឱ្យដឹកនាំកិច្ចការរដ្ឋខ្ពស់បំផុត មិនថាជាប្រមុខរាជវង្ស ឬជាកុងស៊ុលបីអង្គ ការទទួលខុសត្រូវខ្ពស់បំផុត នឹងត្រូវបានចងភ្ជាប់នៅក្នុងរដ្ឋធម្មនុញ្ញ ក្នុងករណីដ៏ល្អបំផុត។ ដូច្នេះ ការទទួលខុសត្រូវខ្ពស់បំផុតនឹងក្លាយជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនយោបាយជាតិដ៏សំខាន់បំផុត ដែលនឹងសម្គាល់រដ្ឋសង្គមនិយមជាតិពីទម្រង់នៃការគ្រប់គ្រងពីមុន។

ទិដ្ឋភាពពិសេសមួយនៃគ្រឹះនយោបាយជាតិនៃរដ្ឋសង្គមនិយមជាតិគឺការទាមទារសម្រាប់រដ្ឋជាតិនិយមមួយដែលសមាជិកនៃប្រទេសនិងពូជសាសន៍បរទេសត្រូវបានដកចេញពីភាពជាអ្នកដឹកនាំនៃកិច្ចការរដ្ឋក៏ដូចជាពីការទទួលតំណែងសាធារណៈ។

មេរៀនដ៏អស្ចារ្យនៃប្រវត្តិសាស្ត្រអាល្លឺម៉ង់ទាំងមូលអាចសង្ខេបបាននៅក្នុងការពិតដែលថាប្រទេសអាល្លឺម៉ង់តែងតែក្រីក្រ ទន់ខ្សោយ និងវេទនា នៅពេលដែលអ្នកគ្រប់គ្រងរបស់ខ្លួនបានស្វែងរកផលប្រយោជន៍បរទេស និងនៅពេលដែលកង្វល់តូចៗតូចចង្អៀតរបស់ខេត្ត និងទីក្រុងនីមួយៗត្រូវបានដាក់នៅពីលើកិច្ចការរួមរបស់ Reich; ហើយដូចគ្នានេះដែរ ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់តែងតែរឹងមាំ និងមានឥទ្ធិពល នៅពេលដែលវារួបរួមគ្នា ហើយអ្នកគ្រប់គ្រងរបស់ខ្លួនគិត និងមានអារម្មណ៍តាមរបៀបអាល្លឺម៉ង់ ហើយខេត្ត និងទីក្រុងមានអារម្មណ៍ថាជាសមាជិកនៃមាតុភូមិរួមដ៏អស្ចារ្យ។ ការបិទប្រទេសជាតិនៅខាងក្រៅជាមួយនឹងសេរីភាព និងភាពចម្រុះទាំងអស់នៅខាងក្នុង។ នេះគឺជាគំនិតត្រឹមត្រូវនៃរដ្ឋអាល្លឺម៉ង់។ Bismarck Reich រួចហើយ

៣៤ ហ្វ្រីឌ្រីក វីលហែម ទី៣ (១៧៧០-១៨៤០) គឺជាស្តេចនៃព្រុស្សុីចាប់ពីឆ្នាំ១៧៩៧។ ទោះបីជាព្រះអង្គបានព្យាយាមបន្តគោលនយោបាយអព្យាក្រឹតភាពក្នុងសង្គ្រាមណាប៉ូឡេអុង ហើយមិនបានចូលរួមជាមួយសម្ព័ន្ធភាពទីបីក៏ដោយ ព្រះអង្គត្រូវបានបង្ខំដោយគណបក្សគាំទ្រសង្គ្រាម ដែលម្ចាស់ក្សត្រីយ៍លូអ៊ីសបានគាំទ្រ ឲ្យចូលរួមជាមួយសម្ព័ន្ធភាពទីបួននៃឆ្នាំ១៨០៦ ដែលនាំទៅដល់សមរភូមិជេណា ដែលព្រុស្សុីត្រូវបានណាប៉ូឡេអុងកម្ចាត់។

៣៥ វីលហែម ទី២ (១៨៥៩-១៩៤១) គឺជាអធិរាជអាល្លឺម៉ង់ចុងក្រោយ ហើយបានសោយរាជ្យពីឆ្នាំ១៨៨៨ ដល់ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ១៩១៨។ វីលហែមមិនបានគាំទ្រច្បាប់ប្រឆាំងសង្គមនិយមដ៏តឹងរ៉ឹងរបស់ប៊ីស្មាកទេ ហើយបានបណ្តេញអធិការបតីចេញនៅឆ្នាំ១៨៩០។ នៅពេលដែលអូទ្រីសត្រូវបានបង្ខំឱ្យវាយប្រហារស៊ែប៊ីបន្ទាប់ពីការធ្វើឃាតលោកអាចារ្យ ហ្វ្រង់ស័រ ហ្វឺឌីណាន់ នៅសារ៉ាយេវ៉ូ ព្រះអង្គបានសម្រេចចិត្តគាំទ្រអូទ្រីស-ហុងគ្រី ទោះបីជាព្រះអង្គបានដឹងពីគ្រោះថ្នាក់នៃសង្គ្រាមដែលអាចពាក់ព័ន្ធនឹងរុស្ស៊ី បារាំង និងអង់គ្លេសក៏ដោយ។

Machine Translated by Google

បានខិតជិតដល់ឧត្តមគតិនៃគំនិតនៃរដ្ឋអាល្លឺម៉ង់នេះណាស់ គ្រាន់តែថាបងប្អូនជាតិសាសន៍របស់យើងនៅក្នុងប្រទេសអូទ្រីសអាល្លឺម៉ង់ នៅតែនៅខាងក្រៅចក្រភព។

ដូច្នេះ ការបង្រួបបង្រួមកុលសម្ព័ន្ធអាល្លឺម៉ង់ទាំងអស់នៅក្នុងរដ្ឋជាតិបិទជិត គឺជាគោលដៅនយោបាយជាតិដ៏លេចធ្លោបំផុតរបស់យើង។ ផ្ទៃក្នុងនយោបាយ លក្ខណៈសហព័ន្ធ និងសហព័ន្ធនៃខេត្តធំៗ ដូចដែលវាត្រូវបានផលិតឡើងជាប្រវត្តិសាស្ត្រ គឺត្រូវថែរក្សា ឬកសាងឡើងវិញ។ បន្ទាត់មូលដ្ឋាននយោបាយជាតិក្នុងន័យនេះមានដូចខាងក្រោម៖ មុខងារទាំងអស់របស់ Reich ដែលវាជាសំណួរនៃអំណាច ជំហរនយោបាយរបស់ Reich អាល្លឺម៉ង់ទាក់ទងនឹងប្រទេសបរទេស គឺជាបញ្ហារបស់ Reich។ ទាំងនេះគឺក្រសួងការបរទេស ស្ថានទូត និងស្ថានកុងស៊ុល ប្រព័ន្ធលិខិតឆ្លងដែន ការគ្រប់គ្រងពាណិជ្ជកម្មបរទេស ប្រព័ន្ធគយ និងលើសពីនេះទៅទៀត កងទ័ព និងកងទ័ពជើងទឹក។

ម្យ៉ាងវិញទៀត ក្នុងវិស័យនយោបាយផ្ទៃក្នុង គំនិតនៃឯករាជ្យភាពដ៏ទូលំទូលាយបំផុតរបស់ខេត្តនីមួយៗ ឬរដ្ឋសហព័ន្ធត្រូវបានលើកកម្ពស់។ ឯករាជ្យភាពហិរញ្ញវត្ថុគឺជាលក្ខខណ្ឌជាមុនសម្រាប់អត្ថិភាពឯករាជ្យរបស់ប្រទេសជាតិ ដូច្នេះច្បាប់ពន្ធដារនឹងត្រូវផ្ទេរជាចម្បងទៅឲ្យខេត្ត។

ច្បាប់សម្រាប់ច្បាប់រដ្ឋប្បវេណី ច្បាប់ពាណិជ្ជកម្ម និងច្បាប់ព្រហ្មទណ្ឌ នឹងត្រូវគ្រប់គ្រងដោយច្បាប់នៃរ៉ៃ ប៉ុន្តែក្នុងការអនុវត្តជាក់ស្តែង វាត្រូវបានប្រគល់ឲ្យអាជ្ញាធរយុត្តិធម៌ខេត្ត និងប៉ូលីស។

ស្រដៀងគ្នានេះដែរ ស្ថាប័នដឹកជញ្ជូនប្រាកដជានឹងត្រូវបានគ្រប់គ្រងស្របតាមការណែនាំនៃច្បាប់របស់ Reich ប៉ុន្តែពួកគេនឹងនៅតែស្ថិតនៅក្រោមអធិបតេយ្យភាពខេត្ត ទាំងផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុ និងរដ្ឋបាល និងប្រតិបត្តិការ។

សេរីភាពខាងសាសនាគួរតែត្រូវបានគោរពយ៉ាងពេញលេញដោយរដ្ឋធម្មនុញ្ញ មិនតម្រូវឱ្យមានការលើកឡើងជាពិសេសនោះទេ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត សាសនាដែលសំណេររបស់ពួកគេមិនត្រូវបានសរសេរជាភាសាអាល្លឺម៉ង់យ៉ាងពេញលេញ និងអាចចូលប្រើប្រាស់បានសម្រាប់មនុស្សគ្រប់គ្នា និងខ្លឹមសាររបស់វាមានគោលលទ្ធិដែលបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់រដ្ឋ នឹងមិនទទួលបានការការពារនេះទេ។

ទម្រង់រដ្ឋធម្មនុញ្ញនៃចរិតលក្ខណៈសង្គមនិយមជាមូលដ្ឋានរបស់ Reich ត្រូវបានសង្កត់ធ្ងន់ជាពិសេសនៅក្នុងវិស័យច្បាប់ការងារ ក៏ដូចជានៅក្នុងវិស័យធានារ៉ាប់រងជំងឺ គ្រោះថ្នាក់ មនុស្សចាស់ និងពិការភាព ហើយនឹងត្រូវបានអនុវត្តបានល្អជាងអ្វីដែលកើតឡើងសព្វថ្ងៃនេះ។

ការយល់ដឹង និងការកំណត់គោលដៅ

ប្រសិនបើការព្យាបាលយ៉ាងហ្មត់ចត់នៃបញ្ហាទាក់ទងនឹងពេលវេលាទាមទារចម្លើយចំពោះសំណួរទាំងបី៖ តើវាយ៉ាងម៉េចឥឡូវនេះ? តើវាកើតឡើងដោយរបៀបណា? និងឥឡូវនេះជាអ្វី? - ព្រោះបើគ្មានការស៊ើបអង្កេតជាមូលដ្ឋាននេះទេ ការងារពេញលេញ និងមានសតិសម្បជញ្ញៈគឺមិនអាចរំពឹងទុកបានទេ - នេះមានសុពលភាពក្នុងន័យខ្ពស់ជាងនេះ នៅពេលដែលវាជាបញ្ហានៃការកសាងស្ថានភាពថ្មីមួយ។ ការពិពណ៌នាអំពីស្ថានភាពបច្ចុប្បន្ននៅក្នុងវិសាលភាពនៃការងារនេះដោយធម្មជាតិមានកន្លែងតែក្នុងន័យថាវាជាសំណួរនៃការទាញយកលក្ខណៈសំខាន់ៗនៃលក្ខខណ្ឌសំខាន់ៗនៃរដ្ឋ និងសេដ្ឋកិច្ចបច្ចុប្បន្ន។ នៅក្នុងភារកិច្ចបែបនេះ មនុស្សម្នាក់ត្រូវតែជៀសវាងជាពិសេសក្នុងការយករោគសញ្ញាណាមួយជាមូលហេតុ។ នេះគឺជាសិល្បៈនៃការធ្វើរោគវិនិច្ឆ័យនីមួយៗដែលមិនត្រូវបានបញ្ឆោតដោយកត្តាខាងក្រៅ ឬការលេចចេញនោះទេ ប៉ុន្តែមើលទៅកាន់តែស៊ីជម្រៅទៅក្នុងមូលហេតុនៃរឿង□□□□□។ នេះក្លាយជាច្បាស់បំផុតនៅក្នុងឧទាហរណ៍វេជ្ជសាស្ត្រ ឬក្នុងករណីរបស់មនុស្សមានជីវិត។ ប្រសិនបើហើមលេចឡើងនៅកន្លែងណាមួយនៅក្នុងរាងកាយ មូលហេតុត្រូវបានស្វែងរកជាមុនសិននៅក្នុងជំងឺនៃផ្នែកដែលពាក់ព័ន្ធនៃរាងកាយ។ ការពិតដែលថាផ្នែកនៃរាងកាយនេះមានជំងឺមានមូលហេតុរបស់វានៅក្នុងស្ថានភាពមិនល្អនៃឈាម។ ប៉ុន្តែសូម្បីតែចំណេះដឹងនេះក៏មិនត្រូវចាត់ទុកថាជាមូលហេតុចុងក្រោយដែរ ប៉ុន្តែស្ថានភាពមិនល្អនៃឈាមនឹងក្លាយជាផលវិបាកនៃអាហារូបត្ថម្ភមិនល្អ ឬមិនគ្រប់គ្រាន់។ ឥឡូវនេះ ការព្យាបាលនឹងមិនអាចទទួលបានជោគជ័យទេ ប្រសិនបើវេជ្ជបណ្ឌិតប្រយុទ្ធប្រឆាំ...

---

៣៦ សាធារណរដ្ឋអូទ្រីសអាល្លឺម៉ង់ គឺជាឈ្មោះដែលបានផ្តល់ឱ្យរដ្ឋដែលបានបង្កើតឡើងក្នុងឆ្នាំ ១៩១៨ បន្ទាប់ពីសង្គ្រាមលោកលើកទីមួយ ពីទឹកដីដែលនិយាយភាសាអាល្លឺម៉ង់នៃចក្រភពអូទ្រីស-ហុងគ្រី។ វារួមបញ្ចូលទាំង ក្រៅពីទឹកដីអូទ្រីសបច្ចុប្បន្ន ទីរ៉ូលខាងត្បូង និងតារីស៊ីអូ (ឥឡូវនៅអ៊ីតាលី) ការីនធៀខាងត្បូង និងស្ទីរីយ៉ាខាងត្បូង (ឥឡូវនៅស្លូវេនី) និងស៊ូដេតេនឡែន និងបូហេមៀអាល្លឺម៉ង់ (ឥឡូវនៅសាធារណរដ្ឋឆែក)។

Machine Translated by Google

មានតែបាតុភូតខាងក្រៅប៉ុណ្ណោះ។ ដូច្នេះ ការធូរស្រាលបណ្តោះអាសន្ន ក្នុងករណីល្អបំផុត គឺជាការបន្ធូរបន្ថយការឈឺចាប់ ប៉ុន្តែជំងឺនឹងនៅតែបន្ត។ សូម្បីតែការប៉ុនប៉ងព្យាបាលតាមរយៈការព្យាបាលបន្សុទ្ធឈាមក៏មិនអាចនាំមកនូវការព្យាបាលយូរអង្វែងដែរ ប្រសិនបើមូលហេតុជាមូលដ្ឋាន គឺកង្វះអាហារូបត្ថម្ភ ឬមិនល្អ ឬកាលៈទេសៈដ៏គ្រោះថ្នាក់ផ្សេងទៀត មិនត្រូវបានដកចេញ។ មានតែការព្យាបាលបែបនេះពីខាងក្នុងទៅខាងក្រៅប៉ុណ្ណោះ ដែលអាចនាំមកនូវការព្យាបាលពិតប្រាកដ។ នេះជាការច្បាស់លាស់សម្រាប់មនុស្សគ្រប់គ្នា។ ដូច្នេះ ការស៊ើបអង្កេតត្រូវតែធ្វើឡើង ប្រសិនបើយើងត្រូវធ្វើជាមួយរាងកាយជាតិដែលឈឺ។ សូម្បីតែនៅទីនេះ វាមានប្រយោជន៍តិចតួចណាស់ ប្រសិនបើរោគសញ្ញាខាងក្រៅនៃជំងឺត្រូវបានប្រយុទ្ធប្រឆាំង។ មនុស្សម្នាក់មានអារម្មណ៍ល្អពេក ដូចជាការពិតដ៏ក្រៀមក្រំមួយ គឺសុភាសិតល្បីថា "ចោរតូចតាចត្រូវបានព្យួរក ចោរធំត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យចេញទៅដោយសេរី"។ ភាពញឹកញាប់នៃការរំលោភបំពានប្រឆាំងនឹងផលប្រយោជន៍រួម គឺគ្រាន់តែជាសញ្ញាខាងក្រៅនៃការពិតដែលថា នៅពីក្រោយឆាក មានរឿងជាច្រើនត្រូវបានលេងចេញ ដែលប៉ះពាល់ដល់សុខុមាលភាពរួមក្នុងកម្រិតធំ។ ព្រោះ លុះត្រាតែមានអ្វីមួយរលួយនៅក្នុងរដ្ឋ ទើបការខូចខាតដ៏ធំបែបនេះអាចបន្តកើតមាន និងក្លាយជាគ្រោះថ្នាក់យូរអង្វែងសម្រាប់អត្ថិភាពនៃរដ្ឋខ្លួនឯង។ ប្រសិនបើរដ្ឋខ្លួនឯងឈឺបែបនេះ គេអាចសន្មត់បានថាមូលហេតុរបស់វាគឺអាកប្បកិរិយាបញ្ញាខុសទាក់ទងនឹងកង្វល់របស់ប្រជាជន និងទាក់ទងនឹងមុខងារ និងសិទ្ធិអំណាចជាក់ស្តែងរបស់រដ្ឋខ្លួនឯង។ ដូច្នេះ ការព្យាបាលអាចត្រូវបានគេរំពឹងទុក នៅក្នុងការវិភាគចុងក្រោយ ពីគំនិតថ្មីដែលមានសុខភាពល្អរបស់រដ្ឋ តាមរយៈការបង្កើតភាពជាអ្នកដឹកនាំរដ្ឋដ៏មានអំណាចដែលមានសុខភាពល្អ ដែលឯករាជ្យពេញលេញ និងមិនមានបន្ទុកជាមួយនឹងអំពើបាបពីអតីតកាល។ ដំណោះស្រាយនីមួយៗដែលចេញពីការសម្របសម្រួលជាមួយអំណាចដែលមានស្រាប់ ឬដែលស្វែងរកការចងភ្ជាប់ខ្លួនវាម្តងទៀតទៅនឹងទម្រង់ដួលរលំរបស់រដ្ឋមុន គឺមានគ្រាប់ពូជនៃការពុកផុយរបស់វានៅក្នុងខ្លួនវា។ ក្នុងន័យនេះ មនុស្សម្នាក់ក៏ត្រូវតែត្រូវបានព្រមានប្រឆាំងនឹងការចងភ្ជាប់ខ្លួនឯងទៅនឹងទម្រង់រដ្ឋប្បវត្តិសាស្ត្រ ដែលពិតជាមិនអាក្រក់នៅក្នុងខ្លួនវាទេ ប៉ុន្តែនៅតែចុះចាញ់នឹងការដួលរលំយ៉ាងឆាប់រហ័ស។

តើអ្វីទៅជាលក្ខណៈគួរឲ្យកត់សម្គាល់បំផុតនៃវិបត្តិនាពេលបច្ចុប្បន្ន?

ខាងក្រៅ និងស្រពិចស្រពិល - ដូចករណីគ្រុនក្តៅ - សីតុណ្ហភាពខ្ពស់ ឬបកប្រែទៅជាពាក្យនយោបាយសេដ្ឋកិច្ច៖ ភាពចលាចល ភាពតានតឹងគ្រប់ឱកាស ភាពចលាចល និងភាពចលាចល។ វាមានសារៈសំខាន់ខ្លាំងណាស់ដែលមនុស្សខ្ជិលច្រអូសគ្រប់រូប ប៉ុន្តែក៏ជាកងទ័ពទាំងមូលនៃអ្នកជំពាក់បំណុលពិតប្រាកដដែរ តែងតែសរសើរដោយសំឡេងខ្លាំងៗថា "ការសម្រាក និងសណ្តាប់ធ្នាប់" ជាថ្នាំព្យាបាលទាំងអស់។ ការសម្រាក និងសណ្តាប់ធ្នាប់មិនមែនជាគោលដៅនយោបាយជាទូទៅទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែជាលក្ខខណ្ឌមួយដែលបង្ហាញថា លក្ខខណ្ឌសុខភាពគ្រប់គ្រងក្នុងរាងកាយជាតិ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើប្រទេសជាតិឈឺ វាជារឿងធម្មជាតិ និងជាក់ស្តែងដែលវាបង្ហាញខ្លួនក្នុងភាពចលាចល និងភាពចលាចល។ អាកប្បកិរិយានយោបាយដែលអធិប្បាយ និងស្វែងរកតែ "ការសម្រាក និងសណ្តាប់ធ្នាប់" ដូច្នេះហើយទើបមានការតម្រង់ទិសខុសទាំងស្រុង។ ម្យ៉ាងវិញទៀត វាគ្រាន់តែជួយឱ្យជំងឺចូលកាន់តែជ្រៅទៅៗ រហូតដល់សេចក្តីស្លាប់ចូលមកជាមួយនឹងការឈឺចាប់ដ៏គួរឱ្យខ្លាចបំផុត។

សូម្បីតែដំបៅ និងដំបៅខ្ទុះ ដែលត្រូវបានគេគិតថាជាលក្ខណៈបុគ្គល ក៏ធម្មជាតិប្រាថ្នាដូចគ្នាដែរថាអ្នកជំងឺនឹងនៅស្ងៀមស្ងាត់ ព្រោះបាក់តេរីអាចកើនឡើងយ៉ាងឆាប់រហ័ស ហើយរាលដាលពាសពេញរាងកាយ ហើយរលួយទាំងស្រុងនៅខាងក្នុង។ ទេ ផ្ទុយទៅវិញ៖ កម្ចាត់ដំបៅខ្ទុះចេញ! ទាំងនេះត្រូវតែកាត់បន្ថយ មិនអាចយកការឈឺចាប់នៃការវាយប្រហារដោយការវះកាត់ជាហេតុផលប្រឆាំងបានទេ។ អ្នកជំងឺត្រូវតែត្រូវបាននាំចេញពីបរិស្ថានអាក្រក់របស់គាត់ ហើយលើសពីនេះទៅទៀត គាត់ត្រូវតែទទួលបានរបបអាហារដែលមានសុខភាពល្អ និងរឹងមាំ។

រោគសញ្ញាបន្ថែមទៀតគឺការបំពេញជំហររបស់រដ្ឋដោយធាតុផ្សំមិនសមរម្យ ការចាត់ចែងកិច្ចការរដ្ឋតាមរយៈការសម្រេចចិត្តភាគច្រើន ការកើតឡើងនៃការសម្រេចចិត្តភាគច្រើនបែបនេះនៅក្នុងសភាដែលមិនមានការទទួលខុសត្រូវណាមួយឡើយ ការបោះឆ្នោតសភាបែបនេះស្របតាមសិទ្ធិបោះឆ្នោត ដែលខាងក្រៅពិតជាមានសេរីភាព និងជាសកលបំផុត ប៉ុន្តែខាងក្នុងមានការស្មានទុកជាមុនអំពី...

កង្វះការវិនិច្ឆ័យរបស់មហាជន ហើយគ្រាន់តែបង្ក្រាបការយល់ដឹងកាន់តែប្រសើរ និងអារម្មណ៍នៃការទទួលខុសត្រូវខ្ពស់ជាង។ រដ្ឋាភិបាលដែលពឹងផ្អែកលើសំឡេងភាគច្រើនក្នុងសភា - ដែលកើតឡើងដោយចៃដន្យសុទ្ធសាធ ហើយដែលមានតែការពិចារណារបស់គណបក្សនយោបាយប៉ុណ្ណោះដែលជាការសម្រេចចិត្ត - ជាធម្មតាសម្រាប់ផ្នែករបស់ខ្លួន លែងអាចក្លាយជាអ្នកថែរក្សាសុខុមាលភាពរួមទៀតហើយ ប៉ុន្តែវាគឺជា

Machine Translated by Google

ការជាន់ឈ្លីអ្នកនយោបាយបក្សដ៏មានមហិច្ឆតា និងលទ្ធិរឹងរូស។ រោគសញ្ញាទាំងអស់នេះអាចសង្ខេបបានក្នុងពាក្យ «សភានិយម»។

លទ្ធិសភានិយម នេះ គឺជាការកុហកប្រជាធិបតេយ្យដ៏ធំនៃសមត្ថភាពរបស់ប្រជាជនក្នុងការគ្រប់គ្រងខ្លួនឯង។ ជាការពិតណាស់ យើងអាចគិតថា ពលរដ្ឋរដ្ឋដែលមានស្មារតីទទួលខុសត្រូវមានសមត្ថភាពពេញលេញក្នុងការវិនិច្ឆ័យតាមរបៀបដែលមានអំណាចលើបញ្ហាសាធារណៈ និងដឹកនាំជោគវាសនារបស់សហគមន៍ ឬប្រទេសរបស់ពួកគេ ប៉ុន្តែសិទ្ធិបោះឆ្នោតដូចជាសិទ្ធិបោះឆ្នោតជាសកល ដោយផ្ទាល់ និងសម្ងាត់សម្រាប់មនុស្សដែលមានអាយុលើសពី 21 ឆ្នាំនៃភេទទាំងពីរ ចាំបាច់ត្រូវមានគ្រាប់ពូជនៃការគ្រប់គ្រងដ៏អាក្រក់របស់អ្នកក្រោមបង្គាប់ និងគ្មានសីលធម៌។

រួមជាមួយនឹងការគ្រប់គ្រងដ៏អាក្រក់របស់សភា និងរដ្ឋាភិបាលដែលពឹងផ្អែកលើវា ក៏មានការគ្រប់គ្រងសព្វថ្ងៃនេះដែរ តាមពិតទៅ ទោះបីជាមានពាក្យស្លោកប្រឆាំងនឹងមូលធននិយមទាំងអស់របស់ពួកម៉ាក្សនិយមក៏ដោយ គឺ ដើមទុនកម្ចីដ៏ធំ។ ហិរញ្ញវត្ថុខ្ពស់គឺជាអ្នកគ្រប់គ្រងដែលគ្មានការរឹតត្បិតនៃរដ្ឋ និងសេដ្ឋកិច្ច។ គ្មានរដ្ឋាភិបាលណាហ៊ានចាត់វិធានការខ្លាំងក្លាណាមួយប្រឆាំងនឹងផលប្រយោជន៍ប្រាក់ចំណេញរបស់ធនាគារ និងពិភពផ្សារហ៊ុននោះទេ។ ប្រជាជាតិទាំងអស់ត្រូវបានចងភ្ជាប់ដោយការប្រាក់ និងការខូចខាតដល់មហាអំណាចពិភពលោកនេះតាមរយៈបំណុលជាតិដ៏ធំធេង។ លទ្ធផលនៃទាសភាពការប្រាក់នេះគឺធំធេងណាស់ ពួកគេបានអង្រួនពិភពលោកទាំងមូលដល់គ្រឹះរបស់វានៅក្នុងទំនាក់ទំនងសេដ្ឋកិច្ច និងនយោបាយជាតិ។ ការប្រមូលការប្រាក់ពិតជាបានក្លាយជាការងារដ៏សំខាន់របស់រដ្ឋាភិបាល។ នេះមានន័យថាសម្រាប់ប្រជាជាតិ ការកេងប្រវ័ញ្ចពន្ធដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាច និងការហូរចេញតាមរយៈវិធីសាស្ត្រចម្រុះនៃពន្ធផ្ទាល់ និងជាពិសេសពន្ធប្រយោល តាមរយៈអតិផរណាដែលរីកចម្រើនឥតឈប់ឈរ ដែលបាននាំឱ្យនៅកម្រិតកំពូលរបស់វាប្លន់យកប្រាក់សន្សំរបស់ពួកគេពីវណ្ណៈកណ្តាលទាំងមូល។ ច្បាប់ដែលគ្មានការរឹតត្បិតនៃថង់លុយនេះ អនុវត្តនៅពីក្រោយរបាំងមុខនៃការទាមទារផ្នែកច្បាប់ចំពោះការប្រាក់ ដែលជាច្បាប់ឃោរឃៅបំផុតដែលធ្លាប់គ្រប់គ្រងពិភពលោក។ វានាំទៅរកភាពក្រីក្រ និងភាពក្រីក្ររបស់មហាជន និងជាពិសេសរង្វង់ទាំងនោះដែលការទទួលបានប្រាក់មិនមែនជាគោលដៅនៅក្នុងខ្លួនវា ហើយដូច្នេះមិនមែនជាចំណុចកណ្តាលនៃការគិតរបស់ពួកគេទាំងមូល។ មានតែពីនេះទេដែលកើតឡើងនូវផលវិបាកដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចបំផុតនៃច្បាប់ហិរញ្ញវត្ថុដាច់ខាតនេះ ពោលគឺការធ្លាក់ចុះសីលធម៌របស់ប្រជាជនដែលឈរនៅក្រោមច្បាប់នេះ។ សភាវគតិទាំងអស់ត្រូវបានដឹកនាំទៅរកការទិញយក និងការកាន់កាប់ គោលគំនិតទាំងអស់នៃភាពស្មោះត្រង់ និងជំនឿលិចលង់ក្នុងការស្វែងរកប្រាក់ចំណេញយ៉ាងឃោរឃៅ បុរសគួរឱ្យគោរពត្រូវបានបង្ខំឱ្យជួបប្រទះថា ជារង្វាន់សម្រាប់ការគោរពរបស់គាត់ គាត់ត្រូវតែលិចលង់កាន់តែជ្រៅ ខណៈពេលដែលភាពគ្មានសីលធម៌នាំមកនូវប្រាក់ចំណេញដ៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់ក្នុងករណីអាជីវកម្មដែលអាចធ្វើទៅបាន និងមិនអាចទៅរួចទាំងអស់។ រង្វង់ធំៗយ៉ាងអស់សង្ឃឹមតស៊ូដើម្បីជីវភាពរស់នៅរបស់ពួកគេ ប្រាក់ចំណូលដែលអាចទ្រាំទ្របានតាមរយៈការងារតែម្នាក់ឯងកាន់តែពិបាក។

នៅក្នុងសមរភូមិបិទជិត កម្មករព្យាយាមជំរិតទារប្រាក់ឈ្នួលកាន់តែខ្ពស់ កូដកម្មធ្វើឱ្យកន្លែងធ្វើការរង្គោះរង្គើ ធ្វើឱ្យផលិតកម្មរបស់ពួកគេចុះខ្សោយ និងបង្កគ្រោះថ្នាក់ដោយប្រយោលដល់អ្នកដែលពឹងផ្អែកលើការផលិតទំនិញឱ្យបានច្រើនបំផុតសម្រាប់សេដ្ឋកិច្ចជាតិ ជាពិសេសកម្មករខ្លួនឯង។

ក្នុងនាមជាបាតុភូតសរុប យើងអាចសង្ខេបលក្ខខណ្ឌទាំងនេះក្រោមគោលគំនិតនៃ "ម៉ាំម៉ូននិយម"។

ផ្នែកម្ខាងទៀតនៃ លទ្ធិម៉ាម៉ូននិយម នេះ គឺជា ទស្សនៈពិភពលោកម៉ាក្សនិយម ដែលកើតចេញពីអារម្មណ៍បញ្ញារបស់ជនរងគ្រោះនៃការរំលោភបំពានម៉ាម៉ូននិយម។ យើងដឹងយ៉ាងច្បាស់ថា មេគំនិតនៃលទ្ធិម៉ាក្សនិយមបានប្រើប្រាស់អារម្មណ៍បញ្ញានេះយ៉ាងប៉ិនប្រសប់សម្រាប់ខ្លួនឯងជាអ្នកដោះស្រាយដើមទុនអន្តរជាតិ ហើយក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ ដើម្បីបង្វែរការស្អប់ខ្ពើមរបស់អ្នកដែលត្រូវគេកេងប្រវ័ញ្ចចេញពីខ្លួនឯង ប៉ុន្តែយើងត្រូវដោះស្រាយនៅទីនេះជាមួយនឹងចរិតបញ្ញាដែលមិនត្រឹមតែរារាំងប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងមានអរិភាពខ្លាំងប្រឆាំងនឹងការបង្កើតឡើងវិញនូវជាតិដែលមានសុខភាពល្អ។

រដ្ឋ។

ខ្លឹមសារនៃ លទ្ធិម៉ាក្សនិយម យើងត្រូវតែមើលឃើញនៅក្នុងការពិតដែលថាវាបដិសេធទ្រព្យសម្បត្តិឯកជន ហើយវាកាត់ផ្តាច់មូលដ្ឋានពីគ្រប់សេដ្ឋកិច្ច និងលើសពីនេះទៅទៀត វប្បធម៌ជាន់ខ្ពស់ទាំងអស់។ លើសពីនេះទៅទៀត នៅក្នុងការពិតដែលថាវាបានលើកកម្ពស់គំនិតនៃការតស៊ូវណ្ណៈ ហើយវាបំបែកប្រជាជនឱ្យបែកខ្ញែកគ្នា។

Machine Translated by Google

វណ្ណៈផ្សេងៗគ្នាប្រយុទ្ធគ្នាទៅវិញទៅមក។ វាគ្រប់គ្រាន់ហើយក្នុងការចង្អុលបង្ហាញពីទុក្ខវេទនាដែលគ្មានឈ្មោះរបស់ប្រជាជនរុស្ស៊ី ដែលនៅក្នុងរដ្ឋសូវៀត គោលលទ្ធិសម្លាប់ជាតិ និងសេដ្ឋកិច្ចដ៏ខុសឆ្គងនេះត្រូវបានបកប្រែទៅជាការពិតក្នុងកម្រិតខ្ពស់បំផុត។

ហើយប្រសិនបើយើងស្វែងរកភ្នាក់ងារបង្កជំងឺពិតប្រាកដឥឡូវនេះ យើងចម្លែកណាស់ដែលកើតឡើងគ្រប់ទីកន្លែងប្រឆាំងនឹងជនជាតិយូដាក្នុងនាមជាមេដឹកនាំ និងជាអ្នកទទួលផលសំខាន់។

សំណួររបស់ជនជាតិយូដាកំពុងក្លាយជាសំណួរពិភពលោក ដែលដំណោះស្រាយរបស់អ្នកណាជាសុខុមាលភាព និងទុក្ខវេទនារបស់ប្រជាជាតិនានានឹងអាស្រ័យ។

ចំពោះសំណួរនេះ ការងារពិសេសមួយនឹងត្រូវបានឧទ្ទិសនៅក្នុងស៊េរីបណ្ណាល័យនេះ ៣៧។

ការពិនិត្យឡើងវិញនូវប្រវត្តិសាស្ត្របង្ហាញយើងថា ប្រជាជាតិដែលអស់សង្ឃឹមបានស្វែងរកម្តងហើយម្តងទៀតដើម្បីរំដោះខ្លួនចេញពីអំពើអាក្រក់នេះតាមរយៈការបង្ក្រាបបង្ហូរឈាម និងការលុបបំបាត់ជនជាតិយូដាម្នាក់ៗ - ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីជំនាន់ខ្លះ ជនជាតិយូដាបានវិលត្រឡប់មកវិញម្តងទៀតដោយរឹងមាំ និងមានអំណាចផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុច្រើនជាងមុន បន្ទាប់ពីការសម្លាប់រង្គាលបែបនេះ។

ដូច្នេះយើងត្រូវតែជៀសវាងការស្វែងរកដំណោះស្រាយនៃសំណួររបស់ជនជាតិយូដាតាមរបៀបបុរាណនេះ - ជាការពិតណាស់ មនុស្សម្នាក់មិនអាចសម្លាប់បាស៊ីឡូសប៉េស្តដោយឡែកពីគ្នាបានទេ មនុស្សម្នាក់អាចលុបបំបាត់វាបានលុះត្រាតែកាត់ផ្តាច់តម្រូវការជីវិតរបស់វាចេញពីវា។

ការប្រឆាំងនឹងពួកយូដាដែលកំពុងឆាបឆេះឡើងនៅក្នុងពិភពលោកទាំងមូលគឺជាសញ្ញាភ្លើងដែលបង្ហាញថាប្រជាជាតិនានាបានទទួលស្គាល់សត្រូវដ៏ធំបំផុត និងសាហាវបំផុតរបស់ពួកគេ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះវាជាភារកិច្ចរបស់យើងក្នុងការដឹកនាំចំណេះដឹងអារម្មណ៍ត្រឹមត្រូវនេះតាមរបៀបត្រឹមត្រូវ និងសមហេតុផល។

សមរភូមិប្រឆាំងនឹង លទ្ធិម៉ាក្សនិយម និងប្រឆាំងនឹងជនជាតិយូដាទទួលបានជោគជ័យតាមរយៈការអប់រំឥតឈប់ឈរដល់មហាជនដែលត្រូវបានបំពុល។ វាគឺជាដំណាក់កាលដំបូងនៃសមរភូមិរបស់យើង។

ការបំបែកទាសភាពការប្រាក់ គឺជាសមរភូមិចុងក្រោយ និងលំបាកបំផុតនៅក្នុងវិស័យសេដ្ឋកិច្ច ដើម្បីរំដោះប្រជាជន និងរដ្ឋចេញពីបណ្តាញមាសនៃហិរញ្ញវត្ថុអន្តរជាតិ។
អំណាច។

មានតែបន្ទាប់ពីបានតស៊ូឆ្លងកាត់ដំណាក់កាលទាំងនេះ ហើយនៅពេលដែលជ័យជម្នះត្រូវបានដណ្តើមយក និងធានាបានពេញលេញ ទើបដល់ពេលដែលត្រូវអនុវត្តកំណែទម្រង់បន្ថែមទៀតទាំងអស់ ដែលនឹងផ្តល់ឱ្យរាងកាយជាតិដែលទន់ខ្សោយ និងឈឺនូវឆន្ទៈថ្មីដើម្បីរស់នៅ និងកម្លាំងជីវិតថ្មី ដែលនឹងដឹងជាមុននូវអ្វីដែលមាននៅក្នុងចិត្តរបស់យើងទាំងអស់គ្នា ដែលយើងទាំងអស់គ្នាជឿដោយបេះដូងដ៏ភ្លឺស្វាង និងដែលយើងខិតខំដោយឆន្ទៈដ៏មុតមាំ៖

ការកើតជាថ្មីរបស់អាល្លឺម៉ង់។

ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ដ៏ធំថ្មីមួយ សេរី និងរួបរួម ក្នុងស្ថានភាពការងារ និងការអនុវត្តដែលមានសុខភាពល្អ រឹងមាំ និងមានឥទ្ធិពល។

---

37 ការងាររបស់ Feder លើជនជាតិយូដា Die Juden ត្រូវបានបោះពុម្ពនៅឆ្នាំ 1933 ជាលេខ 45 នៃ Nationalsozialistische Bibliothek

Machine Translated by Google

២. កម្មវិធី

ប្រភពដើមនៃកម្មវិធី

ការងារនីមួយៗតម្រូវឱ្យមានផែនការ ហើយការសម្រេចបាននូវគោលដៅនីមួយៗត្រូវតែមានការបង្កើតបញ្ញាជាមុន។ ផែនការសាងសង់កាន់តែច្បាស់លាស់ និងប្រសើរជាងមុន អគារនឹងកាន់តែស្រស់ស្អាត និងលឿនជាងមុន។ សូម្បីតែរចនាសម្ព័ន្ធនយោបាយថ្មីក៏តម្រូវឱ្យមានផែនការសាងសង់ច្បាស់លាស់ដែរ ដែលនេះត្រូវបានគេហៅថា កម្មវិធីនយោបាយ។

ការទាមទារដែលត្រូវតែដាក់លើកម្មវិធីនយោបាយគឺខ្ពស់ និងចម្រុះណាស់។ វាគឺជាបញ្ហានៃភារកិច្ចដែលមានការទទួលខុសត្រូវខ្ពស់បំផុត ព្រោះសុខុមាលភាព និងទុក្ខវេទនារបស់ប្រជាជនខ្លួនឯងអាស្រ័យលើថាតើផែនការនោះល្អឬអត់។ កម្មវិធីមួយត្រូវតែដោះស្រាយបន្ថែមទៀត ដោយសង្ខេបបំផុត ជាមួយនឹងវិស័យសំខាន់ៗទាំងអស់នៃជីវិតសាធារណៈ ត្រូវតែទប់ទល់នឹងការរិះគន់នីមួយៗ មិនអាចបាត់បង់ខ្លួនឯងលម្អិត មិនអាចផ្តល់ចំណុចខ្សោយដែលមិនចាំបាច់ដល់គូប្រជែង មិនអាចដាស់ក្តីសង្ឃឹម Utopian ណាមួយដែលមិនអាចបំពេញបាននៅពេលក្រោយ។ កម្មវិធីត្រូវតែជារូបភាពដ៏ស្មោះត្រង់នៃរដ្ឋនាពេលខាងមុខ និងសេដ្ឋកិច្ចថ្មី។ វាត្រូវតែបង្ហាញមនុស្សគ្រប់គ្នានូវគ្រោងនៃសណ្តាប់ធ្នាប់រដ្ឋ និងសេដ្ឋកិច្ចដែលចង់បាន ប៉ុន្តែវាក៏មិនអាចរឹតត្បិត ឬរំពឹងទុកការអនុវត្តនៅក្នុងព័ត៌មានលម្អិតរបស់វាបានដែរ។

កម្មវិធីនីមួយៗក៏មានប្រវត្តិ និងការអភិវឌ្ឍរបស់វាដែរ ប៉ុន្តែវាពិតជាចំណុចសំខាន់នៃភាពត្រឹមត្រូវជាមូលដ្ឋាននៃចលនាមួយ ប្រសិនបើបន្ទាប់ពីច្រើនឆ្នាំមកនេះ គ្មានអ្វីដែលសំខាន់ត្រូវតែផ្លាស់ប្តូរនៅក្នុងលក្ខណៈពិសេសជាមូលដ្ឋានរបស់វាទេ ហើយមានតែភាពមិនច្បាស់លាស់មួយចំនួនប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវដកចេញ។ មានតែចំណុចកម្មវិធីដ៏សំខាន់ និងគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍បំផុតនៃកម្មវិធីចាស់នៃ ថ្ងៃទី 24 ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ 1923 លេខ 11 "ការលុបបំបាត់ប្រាក់ចំណូលដោយគ្មានការខិតខំប្រឹងប្រែង ការបំបែកទាសភាពផលប្រយោជន៍" ទាមទារជាបន្ទាន់នូវការព្យាបាលកម្មវិធីយ៉ាងហ្មត់ចត់ក្នុងន័យនយោបាយជាតិ ហិរញ្ញវត្ថុ និងសេដ្ឋកិច្ច។ ការព្យាបាលលម្អិតនៃចំណុចនេះនៅពេលនោះមិនមែនជាភាពចាំបាច់ដាច់ខាតនោះទេ ពីព្រោះនៅពេលនោះ សំណេរលម្អិតបន្ថែមទៀតដែលទាក់ទងនឹងរឿងនេះ សេចក្តីថ្លែងការណ៍សម្រាប់ការបំបែកទាសភាពផលប្រយោជន៍ និងការក្ស័យធនរបស់រដ្ឋ ដែលជាដំណោះស្រាយរបស់វា ស្ទើរតែជាសំណេរតែមួយគត់ដែលមានស្រាប់ ហើយត្រូវបានគេស្គាល់ និងស៊ាំយ៉ាងពេញលេញចំពោះស្ថាបនិក និងអ្នកដើរតាមដំបូងនៃចលនា។ តាមរបៀបមួយ វាគឺជាខ្លឹមសារបញ្ញានៃសំណេរទាំងនេះដែលបានបន្ថែមវិសាលភាពនៃសកម្មភាពសង្គមនិយម -

ជាមួយនឹងផែនការដែលត្រូវបានកំណត់រួចហើយនៅពេលនោះនៅក្នុងលក្ខណៈពិសេសជាមូលដ្ឋានរបស់ពួកគេ - ចំពោះឆន្ទៈនៃការបន្តឡើងវិញដែលបាននាំមកនូវរង្វង់តូចមួយជុំវិញ Anton Drexler38 និង Adolf Hitler ទៅនឹងរង្វង់នៃគំនិតជាតិនិយម និងប្រជានិយម។

វាគឺជាចំណុចកម្មវិធី និងការទាមទារទាំងនេះ ដែលតាមរយៈនោះ ចលនាសេរីភាពសង្គមនិយមជាតិអាល្លឺម៉ង់ បែងចែកខ្លួនវាជាមូលដ្ឋាន និងខុសគ្នាពីក្រុម ចលនា និងគណបក្សប្រជានិយម និងជាតិនិយមផ្សេងទៀតទាំងអស់ ហើយតាមរយៈនោះ វាបែងចែកខ្លួនវាជាពិសេសពីគណបក្សដែលហៅថាគណបក្សសភាទាំងអស់ ដែលសម្រាប់ផ្នែករបស់ពួកគេ គ្រាន់តែជាការបង្ហាញពីការគ្រប់គ្រងរបស់ម៉ាម៉ូននិយម-ផ្លូតូក្រាទីកប៉ុណ្ណោះ។

ភាពចាំបាច់បន្ថែមទៀតនៅក្នុងការបង្កើតថ្មីនៃកម្មវិធីនេះគឺដើម្បីទទួលបានព័ត៌មានច្បាស់លាស់ជាងមុន ទម្រង់ និងរចនាសម្ព័ន្ធច្បាស់លាស់ទាក់ទងនឹងវិស័យនីមួយៗនៃជីវិតសាធារណៈ។ រឿងនេះបានកើតឡើង។

នៅទីនេះ វាជាកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្ញុំក្នុងការគិតអំពីស្នាដៃដ៏ថ្មីស្រឡាងមួយទៀត ដែលមានប្រភពដើមមកពីការបង្ហាញស្របគ្នានៃសង្គមនិយមជាតិនៅប្រទេសអូទ្រីស និងបូហេមៀ ខ្ញុំចង់មានន័យថា សៀវភៅរបស់

---

៣៨ លោក Anton Drexler (១៨៨៤-១៩៤២) រួមជាមួយលោក Dietrich Eckart និងលោក Feder គឺជាស្ថាបនិកម្នាក់នៃគណបក្ស Deutsche Arbeiter Partei ដើមឡើយជាគណបក្សអូទ្រីសនៅទីក្រុង Munich។ លោក Drexler បានបម្រើការជាប្រធានកិត្តិយសនៃគណបក្ស ដែលហ៊ីត្លែរបានក្លាយជាមេដឹកនាំច្បាស់លាស់រួចហើយនៅឆ្នាំ ១៩២១។ លោក Drexler បានចាកចេញពីគណបក្សនៅឆ្នាំ ១៩២៣ ហើយបានចូលរួមម្តងទៀតនៅពេលដែលហ៊ីត្លែរឡើងកាន់អំណាចនៅឆ្នាំ ១៩៣៣។

Machine Translated by Google

វិស្វករ Jung39 តំណាងឲ្យជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ Sudeten នៅប្រទេសឆេកូស្លូវ៉ាគី នៅក្នុងសភាប្រាក។

សង្គមនិយមជាតិអូទ្រីសនៅដើមដំបូងរបស់វាមានតាំងពីសម័យមុនសង្គ្រាម។ វិសាលភាពនៃគំនិតរបស់វាពឹងផ្អែកច្រើនជាងលើការប៉ុនប៉ងនាំយកពិភពសង្គមនិយមនៃគំនិតឱ្យមានភាពសុខដុមរមនាជាមួយនឹងគំនិតជាតិនិយម ចំណែកឯសង្គមនិយមជាតិអាល្លឺម៉ង់នៃ Reich ដែលបានកើតឡើងតែបន្ទាប់ពីការដួលរលំ - ជាការពិតណាស់ដោយគ្មានចំណេះដឹងអំពីអត្ថិភាពនៃសង្គមនិយមជាតិអូទ្រីសនេះ - បានទទួលយកតាំងពីដើមដំបូងនូវជំហរប្រយុទ្ធជាមូលដ្ឋានប្រឆាំងនឹងលទ្ធិម៉ាក្ស។

សព្វថ្ងៃនេះ ចលនាទាំងពីរបានរួមគ្នាក្នុងគោលដៅរួមរបស់ពួកគេ។

[៣៩] វិស្វករ Rudolf Jung ជាអ្នកតំណាងមកពី Troppau

Machine Translated by Google

កម្មវិធីជាតិ និងសេដ្ឋកិច្ចរបស់ NSDAP

គោលដៅរបស់យើងគឺ – ការកើតជាថ្មីរបស់ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ក្នុងស្មារតីអាល្លឺម៉ង់ឆ្ពោះទៅរកសេរីភាពរបស់អាល្លឺម៉ង់។

ផ្លូវទៅកាន់គោលដៅសំខាន់នេះគឺ៖

I. គោលការណ៍នយោបាយជាតិ៖ អាណាចក្រអាល្លឺម៉ង់គឺជាជម្រករបស់ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់។

១. ក្នុងគោលនយោបាយការបរទេស៖

១. ការបង្កើតរដ្ឋជាតិបិទជិតមួយដែលរួមបញ្ចូលជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ទាំងអស់។

2. ការតំណាងដ៏មានឥទ្ធិពលនៃផលប្រយោជន៍របស់អាល្លឺម៉ង់នៅបរទេស។

២. ក្នុងគោលនយោបាយពូជសាសន៍៖

៣. ការដកជនជាតិយូដា និងជនជាតិដែលមិនមែនជាជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ទាំងអស់ចេញពីមុខតំណែងទទួលខុសត្រូវទាំងអស់នៅក្នុងជីវិតសាធារណៈ។

៤. ការហាមឃាត់ការធ្វើអន្តោប្រវេសន៍របស់ជនជាតិយូដាខាងកើត និងជនបរទេសដែលមានចរិតលក្ខណៈផ្ទុយគ្នា។ ជនបរទេស និងជនជាតិយូដាដែលមានបញ្ហាអាចត្រូវបាននិរទេស។

៣. ក្នុងគោលនយោបាយស៊ីវិល៖

៥. មានតែជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ដែលស្បថចំពោះវប្បធម៌ និងសហគមន៍អាល្លឺម៉ង់ប៉ុណ្ណោះដែលអាចអនុវត្តសិទ្ធិពលរដ្ឋរបស់រដ្ឋ។

៦. អ្នកដែលមិនមែនជាជនជាតិអាល្លឺម៉ង់អាចរស់នៅបានតែក្នុងនាមជាភ្ញៀវនៅក្នុងរដ្ឋអាល្លឺម៉ង់ ហើយស្ថិតនៅក្រោមច្បាប់បរទេស។

៧. សិទ្ធិ និងផលប្រយោជន៍របស់ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ ត្រូវគោរពមុនសិទ្ធិ និងផលប្រយោជន៍របស់សមាជិកបរទេសប្រជាជាតិ។

II. គោលការណ៍នយោបាយសេដ្ឋកិច្ច៖ ភារកិច្ចនៃសេដ្ឋកិច្ចជាតិគឺការបំពេញតម្រូវការ និងមិនឱ្យមានប្រាក់ចំណេញខ្ពស់តាមដែលអាចធ្វើទៅបានសម្រាប់ដើមទុនប្រាក់កម្ចីនោះទេ។

៨. សង្គមនិយមជាតិទទួលស្គាល់ជាមូលដ្ឋាននូវទ្រព្យសម្បត្តិឯកជន ហើយដាក់វានៅក្រោមការការពាររបស់រដ្ឋ។

៩. ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ សុខុមាលភាពរបស់ប្រជាជនបានបង្កើតដែនកំណត់ដល់ការស្តុកទុកទ្រព្យសម្បត្តិយ៉ាងច្រើនលើសលប់នៅក្នុងដៃរបស់បុគ្គលម្នាក់ៗ។

១០. ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ទាំងអស់បង្កើតសហគមន៍ការងារមួយដើម្បីលើកកម្ពស់សុខុមាលភាពរួម និងវប្បធម៌។

១១. នៅក្នុងវិសាលភាពនៃកាតព្វកិច្ចការងារទូទៅរបស់ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់គ្រប់រូប និងជាមួយនឹងការទទួលស្គាល់ជាមូលដ្ឋាននៃទ្រព្យសម្បត្តិឯកជន ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់គ្រប់រូបត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យមានលទ្ធភាពទិញយក និងបោះចោលប្រាក់ចំណូលការងាររបស់ខ្លួនដោយសេរី។

១២. ការរួមបញ្ចូលគ្នាដ៏ល្អប្រសើរនៃអាជីវកម្មខ្នាតតូច មធ្យម និងធំ នៅក្នុងគ្រប់វិស័យនៃជីវិតសេដ្ឋកិច្ច ដូច្នេះក៏នៅក្នុងវិស័យកសិកម្មផងដែរ នៅតែត្រូវបានគាំទ្រ។

១៣. សហគ្រាសយក្ស (សាជីវកម្ម សម្ព័ន្ធក្រុមហ៊ុន និងសម្ព័ន្ធភាព) នឹងត្រូវប្រយុទ្ធប្រឆាំង។

១៤. ការខ្ចីប្រាក់ និងការកេងប្រវ័ញ្ច ក៏ដូចជាការបង្កើនទ្រព្យសម្បត្តិដោយឃោរឃៅដែលធ្វើឱ្យប្រជាជនខាតបង់ និងបង្កគ្រោះថ្នាក់ នឹងត្រូវផ្តន្ទាទោសប្រហារជីវិត។ ១៥. ការណែនាំអំពីការងារជាកាតព្វកិច្ចមួយឆ្នាំសម្រាប់ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់គ្រប់រូប។

[៤០] សម្រាប់ការពិភាក្សាលម្អិតនៃចំណុចទាំងនេះ សូមមើលកម្មវិធី Das Programm der NSDAP របស់ Feder und seine weltanschaulichen Grundlagen, Munich, 1927; tr ETS Dugdale កម្មវិធីនៃ NSDAP និងទស្សនៈទូទៅរបស់វា ទីក្រុង Munich ឆ្នាំ 1932

Machine Translated by Google

III. គោលការណ៍នយោបាយហិរញ្ញវត្ថុ៖ ប្រព័ន្ធហិរញ្ញវត្ថុឈរនៅក្នុងការបម្រើរដ្ឋ អំណាចហិរញ្ញវត្ថុមិនអាចបង្កើតជារដ្ឋនៅក្នុងរដ្ឋបានទេ។ ដូច្នេះគោលដៅរបស់យើង៖ ការបំបែកទាសភាពផលប្រយោជន៍តាមរយៈ៖

១៦. ការរំដោះរដ្ឋ និងប្រជាជនជាមួយវាពីបំណុលដែលមានការប្រាក់ខ្ពស់
ដើមទុនប្រាក់កម្ចី។

១៧. ការធ្វើជាតូបនីយកម្មនៃ Reichsbank GmbH និងធនាគារកណ្តាល។

១៨. ការផ្តល់ហិរញ្ញប្បទានដល់កិច្ចការសាធារណៈធំៗទាំងអស់ (ការអភិវឌ្ឍវារីអគ្គិសនី ផ្លូវថ្នល់។ល។) ជាមួយនឹងការជៀសវាងប្រាក់កម្ចីតាមរយៈការចេញប័ណ្ណរតនាគាររដ្ឋដោយគ្មានការប្រាក់ ឬតាមរយៈវិធីសាស្រ្តមិនគិតប្រាក់សុទ្ធ។

១៩. ការណែនាំអំពីរូបិយប័ណ្ណដែលមានស្ថិរភាពលើមូលដ្ឋានគ្របដណ្តប់។

២០. ការបង្កើតធនាគារសំណង់ និងសេដ្ឋកិច្ចមិនរកប្រាក់ចំណេញ (កំណែទម្រង់រូបិយប័ណ្ណ) សម្រាប់ផ្តល់ឥណទានគ្មានការប្រាក់។

២១. ការរៀបចំរចនាសម្ព័ន្ធឡើងវិញយ៉ាងហ្មត់ចត់នៃប្រព័ន្ធពន្ធដារស្របតាមគោលការណ៍សេដ្ឋកិច្ចជាតិ និងសង្គមនិយម។ ការរំដោះការប្រើប្រាស់ពីបន្ទុកពន្ធប្រយោល និងផលិតកម្មពីពន្ធរឹតត្បិត (កំណែទម្រង់ពន្ធ និងការលើកលែងពន្ធ)។

IV. គោលការណ៍សង្គម-នយោបាយ៖ សុខុមាលភាពរួមគឺជាច្បាប់ខ្ពស់បំផុត។

២២. ការអភិវឌ្ឍដ៏សប្បុរសនៃការធានារ៉ាប់រងសម្រាប់មនុស្សចាស់តាមរយៈការធ្វើជាតូបនីយកម្មនៃប្រព័ន្ធប្រាក់សោធននិវត្តន៍ជីវិត។ ចំពោះសមមិត្តជាតិអាល្លឺម៉ង់ដែលខ្វះខាតគ្រប់រូប ប្រាក់សោធននិវត្តន៍គ្រប់គ្រាន់នឹងត្រូវបានធានាចាប់ពីអាយុជាក់លាក់ណាមួយ ឬក្នុងករណីមានការកើតឡើងមុនអាយុនៃភាពអសមត្ថភាពអចិន្ត្រៃយ៍ក្នុងការរកប្រាក់ចិញ្ចឹមជីវិត។

២៣. ការចែករំលែកប្រាក់ចំណូលពីការងារដល់មនុស្សទាំងអស់ដែលចូលរួមក្នុងសហគ្រាសផលិតភាពទៅតាមការអនុវត្ត និងអាយុ រួមជាមួយនឹងចំណែកនៃការទទួលខុសត្រូវចំពោះការបំពេញភារកិច្ចសេដ្ឋកិច្ចជាតិនៃការងារនេះ។

២៤. ការរឹបអូសយកប្រាក់ចំណេញទាំងអស់ពីសង្គ្រាម និងបដិវត្តន៍ ដែលមិនផ្អែកលើការងារស្មោះត្រង់ ក៏ដូចជាទ្រព្យសម្បត្តិដែលទទួលបានតាមរយៈការកកកុញ និងការយកប្រាក់ និងការប្រើប្រាស់ទ្រព្យសម្បត្តិទាំងនោះសម្រាប់ការអភិវឌ្ឍធានារ៉ាប់រងសង្គម។

២៥. ការលុបបំបាត់កង្វះខាតលំនៅដ្ឋានតាមរយៈអគារលំនៅដ្ឋានថ្មីដ៏ទូលំទូលាយនៅទូទាំង Reich តាមរយៈធនាគារសំណង់ និងសេដ្ឋកិច្ចមិនស្វែងរកប្រាក់ចំណេញថ្មី ដែលត្រូវបង្កើតឡើងស្របតាមមាត្រា ២១។

V. ក្នុងគោលនយោបាយវប្បធម៌៖ ការរីកដុះដាលនៃវិទ្យាសាស្ត្រ និងវិចិត្រសិល្បៈទាំងអស់ ដោយផ្អែកលើគ្រឹះនៃរដ្ឋមួយដែលមានសេរីភាពខាងនយោបាយ និងមានសុខភាពល្អខាងសេដ្ឋកិច្ច គឺជាគោលដៅវប្បធម៌ចម្បងរបស់យើង។

នេះគួរតែសម្រេចបានតាមរយៈ៖

២៦. ការអប់រំយុវជនឱ្យក្លាយជាបុរសដែលមានសុខភាពល្អខាងរាងកាយ និងមានសេរីភាពខាងបញ្ញា
យោងទៅតាមប្រពៃណីដ៏អស្ចារ្យនៃជីវិតបញ្ញាអាល្លឺម៉ង់។

២៧. សេរីភាពពេញលេញក្នុងការកាន់សាសនា និងសតិសម្បជញ្ញៈ។

២៨. ការការពារពិសេសនៃជំនឿគ្រិស្តសាសនា។

២៩. ការបង្ក្រាប និងការដកចេញនូវគោលលទ្ធិសាសនាដែលផ្ទុយនឹងអារម្មណ៍សីលធម៌របស់អាល្លឺម៉ង់ និងខ្លឹមសាររបស់វាមានលក្ខណៈបំផ្លាញរដ្ឋនិងប្រជាជាតិ។

៣០. ការបង្ក្រាបឥទ្ធិពលដែលបង្កគ្រោះថ្នាក់ទាំងអស់នៅក្នុងអក្សរសិល្ប៍ និងសារព័ត៌មាន ឆាក សិល្បៈ និង
រោងកុន។

៣១. សេរីភាពក្នុងការបង្រៀននៅក្នុងសាកលវិទ្យាល័យអាល្លឺម៉ង់ ការបង្កើតវណ្ណៈគ្រប់គ្រងនៃបុរសដែលមានចរិតលក្ខណៈ។

Machine Translated by Google

VI. យោធា៖

៣២. ធ្វើឱ្យប្រទេសជាតិអាចការពារបានតាមរយៈការណែនាំច្បាប់យោធាសម្រាប់សេរីភាពគ្រប់បែបយ៉ាង
អាល្លឺម៉ង់។

៣៣. ការលុបបំបាត់កងទ័ពស៊ីឈ្នួល។

៣៤. ការបង្កើតកងទ័ពជីវពលសម្រាប់ការពារមាតុភូមិ ក្រោមក្រុមមន្ត្រីជំនាញ ដែលត្រូវកសាងឡើងតាមរយៈវិន័យឋានានុក្រមដ៏តឹងរ៉ឹង។

VII. កំណែទម្រង់ផ្សេងទៀត៖

៣៥. កំណែទម្រង់ប្រព័ន្ធសារព័ត៌មាន។ ការបង្ក្រាបឧបករណ៍សារព័ត៌មានទាំងអស់ដែលផ្ទុយនឹងក្តីកង្វល់របស់ប្រជាជនអាល្លឺម៉ង់។ ការទទួលខុសត្រូវយ៉ាងតឹងរ៉ឹងបំផុតចំពោះព័ត៌មានទាំងអស់ដែលជា
បង្ខូចទ្រង់ទ្រាយមិនពិត ឬដោយចេតនា។

៣៦. កំណែទម្រង់សិទ្ធិបោះឆ្នោត ជាមួយនឹងការលុបបំបាត់ទម្រង់នៃយុទ្ធនាការបោះឆ្នោតដែលពុករលួយបច្ចុប្បន្ន និងកង្វះការទទួលខុសត្រូវរបស់អ្នកជាប់ឆ្នោត (អភ័យឯកសិទ្ធិ)។

៣៧. ការអភិវឌ្ឍសភាវិជ្ជាជីវៈ។

៣៨. កំណែទម្រង់ប្រព័ន្ធតុលាការក្នុងវិស័យ

ច្បាប់ដីធ្លី – (ការទទួលស្គាល់ជាមូលដ្ឋាននៃសិទ្ធិកាន់កាប់ដីធ្លី ការមិនអាចជួលដីធ្លីដោយដើមទុនឯកជន សិទ្ធិកាន់កាប់ជាមុនរបស់រដ្ឋ និងការប្រគល់ដីធ្លីទៅឱ្យរដ្ឋវិញក្នុងករណីមានការគ្រប់គ្រងមិនប្រុងប្រយ័ត្ន)។

ច្បាប់ស៊ីវិល - (ការការពារកិត្តិយសផ្ទាល់ខ្លួន និងសុខភាពយ៉ាងតឹងរ៉ឹងជាងនេះ ផ្ទុយពីការការពារផ្នែកច្បាប់ឯកតោភាគីនៃសេចក្តីសម្រេចទ្រព្យសម្បត្តិនាពេលបច្ចុប្បន្ន)។

៣៩. កំណែទម្រង់រដ្ឋធម្មនុញ្ញ៖

រដ្ឋធម្មនុញ្ញ៖ រដ្ឋធម្មនុញ្ញដែលត្រូវគ្នានឹងចរិតលក្ខណៈអាល្លឺម៉ង់ គឺជាភាពជាអ្នកដឹកនាំរដ្ឋអធិបតេយ្យដែលផ្តោតលើតំណែងខ្ពស់បំផុត។ - ថាតើតំណែងខ្ពស់បំផុតនេះត្រូវបានកាន់កាប់ដោយព្រះមហាក្សត្រដែលត្រូវបានជ្រើសរើសដោយប្រជាជន ឬដោយមន្ត្រី Reich ជាន់ខ្ពស់ពីរឬបីនាក់ដែលទទួលខុសត្រូវ ត្រូវតែទុកសម្រាប់ការកំណត់នៅពេលក្រោយដោយប្រជាជន។

ចរិតលក្ខណៈសហព័ន្ធនៃចក្រភព៖ សមាសភាពប្រជាជនអាល្លឺម៉ង់មកពីខេត្តផ្សេងៗគ្នាដែលចងភ្ជាប់គ្នាជាលក្ខណៈផ្ទៃក្នុងតាមរយៈកុលសម្ព័ន្ធ និងប្រវត្តិសាស្ត្រកំណត់លក្ខខណ្ឌនៃឯករាជ្យភាពដ៏ទូលំទូលាយរបស់រដ្ឋសហព័ន្ធនីមួយៗទាក់ទងនឹងកិច្ចការផ្ទៃក្នុងរបស់ពួកគេ។

ក្តីបារម្ភរបស់ Reich គឺការតំណាងប្រជាជនអាល្លឺម៉ង់នៅខាងក្រៅ លិខិតឆ្លងដែន និងការបង់ពន្ធ និងលើសពីនេះទៅទៀត កងទ័ព និងកងទ័ពជើងទឹក។

គូប្រជែងសំខាន់ៗចំនួនបីកំពុងរារាំងដល់ការសម្រេចបាននូវកម្មវិធីជាតិ និងសេដ្ឋកិច្ចនៃសង្គមនិយមជាតិនេះ។ លទ្ធិម៉ាក្សនិយម លទ្ធិសភានិយម និងលើសពីទាំងពីរនេះ គឺដើមទុនកម្ចីធំៗ។

សមរភូមិប្រឆាំងម៉ាក្សនិយមរបស់យើងគឺសំដៅទៅលើគោលលទ្ធិដែលបំផ្លាញរដ្ឋរបស់លោក Karl Marx ជនជាតិយូដាទី 1 ប្រឆាំងនឹងគោលលទ្ធិដែលបំផ្លាញប្រជាជននៃការតស៊ូវណ្ណៈ ប្រឆាំងនឹងគោលលទ្ធិដែលបំផ្លាញសេដ្ឋកិច្ចនៃការបដិសេធទ្រព្យសម្បត្តិឯកជន និងប្រឆាំងនឹងគំនិតសម្ភារៈនិយមសេដ្ឋកិច្ចសុទ្ធសាធនៃប្រវត្តិសាស្ត្រ។

២. សមរភូមិប្រឆាំងនឹងសភារបស់យើងគឺសំដៅទៅលើភាពមិនទទួលខុសត្រូវរបស់ពួកអ្នកតំណាងរាស្ត្រដែលហៅថា តំណាងរាស្ត្រដែលមានភាពស៊ាំ ដែលមិនចាំបាច់ទទួលខុសត្រូវចំពោះផលវិបាកនៃការសម្រេចចិត្តរបស់ពួកគេ ក៏ដូចជាប្រឆាំងនឹងការខូចខាតទាំងអស់ដែលបណ្តាលមកពីការសម្រេចចិត្តទាំងនោះ (អំពើពុករលួយ បក្ខពួកនិយម ការសូកប៉ាន់) និងជាផលវិបាកដ៏អាក្រក់បំផុត គឺរដ្ឋាភិបាលដែលពឹងផ្អែកលើសភាបែបនេះ។

Machine Translated by Google

៣. សមរភូមិប្រឆាំងនឹងម៉ាម៉ូនីនិយមរបស់យើង ដែលមានចម្ងាយខ្ពស់ជាងសមរភូមិពីរផ្សេងទៀត គឺសំដៅទៅលើអំណាចហិរញ្ញវត្ថុដែលគ្របដណ្តប់លើពិភពលោក ពោលគឺប្រឆាំងនឹងការហូរឈាម និងការកេងប្រវ័ញ្ចផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុ និងសេដ្ឋកិច្ចជាអចិន្ត្រៃយ៍លើប្រជាជនរបស់យើងតាមរយៈដើមទុនកម្ចីដ៏ច្រើន។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ សមរភូមិនេះ ម្យ៉ាងវិញទៀត ក៏ជាការតស៊ូបញ្ញាដ៏ខ្លាំងក្លាប្រឆាំងនឹងស្មារតីសម្ភារៈនិយម នៃភាពអត្មានិយម និងភាពលោភលន់ដែលបំផ្លាញព្រលឹង ជាមួយនឹងការបង្ហាញឱ្យឃើញពីអំពើពុករលួយទាំងអស់របស់វា នៅក្នុងគ្រប់វិស័យនៃជីវិតសាធារណៈ សេដ្ឋកិច្ច និងវប្បធម៌របស់យើង។

នៅក្នុងការវិភាគចុងក្រោយ និងស៊ីជម្រៅបំផុត វាគឺជាបញ្ហានៃសមរភូមិនៃទស្សនៈពិភពលោកពីរ ដែលត្រូវបានបង្ហាញតាមរយៈរចនាសម្ព័ន្ធបញ្ញាពីរផ្សេងគ្នាជាមូលដ្ឋាន - ស្មារតីផលិតភាព និងច្នៃប្រឌិត និងស្មារតីលោភលន់ចល័ត។ ស្មារតីច្នៃប្រឌិតដែលចាក់ឫសនៅក្នុងដី ហើយម្តងទៀតបានយកឈ្នះពិភពលោកនៅក្នុងបទពិសោធន៍មេតាហ្វីស៊ិក រកឃើញអ្នកតំណាងសំខាន់ៗរបស់វានៅក្នុងបុរសអារីយ៉ាន - ស្មារតីលោភលន់ គ្មានឫសគល់ ពាណិជ្ជកម្ម និងសម្ភារៈនិយម ដែលដឹកនាំទាំងស្រុងទៅកាន់ពិភពលោកនេះ រកឃើញអ្នកតំណាងចម្បងរបស់វានៅក្នុងជនជាតិយូដា។

សង្គមនិយមជាតិដូចជាការប្រឆាំងពួកយូដា បង្ហាញពីស្មារតីសម្ភារៈនិយមរបស់ជនជាតិយូដា ដែលជាឫសគល់ចម្បងនៃអំពើអាក្រក់ ប៉ុន្តែវាក៏ដឹងដែរថាសមរភូមិដ៏មានឥទ្ធិពលបំផុតនៃប្រវត្តិសាស្ត្រពិភពលោកនេះ មិនអាចឈរនៅក្នុងការទាមទារអវិជ្ជមានសុទ្ធសាធប្រឆាំងនឹងពួកយូដាបានទេ ដូច្នេះកម្មវិធីជាតិ និងសេដ្ឋកិច្ចទាំងមូលនៃសង្គមនិយមជាតិ កើនឡើងខ្ពស់ជាងសមរភូមិប្រឆាំងពួកយូដាដ៏ពិតប្រាកដ ប៉ុន្តែអវិជ្ជមាន ដោយផ្តល់ជាវិជ្ជមាននូវរូបភាពស្ថាបនាប្រកបដោយភាពច្នៃប្រឌិតអំពីរបៀបដែលរដ្ឋសង្គមនិយមជាតិនៃការងារ និងការអនុវត្តគួរមើលទៅ។

ប្រសិនបើគោលដៅចម្បងនេះត្រូវបានសម្រេច នោះគណបក្សសង្គមនិយមជាតិនឹងត្រូវរំលាយចោល។ សង្គមនិយមជាតិនឹងក្លាយជាជីវិតរបស់ប្រជាជនអាល្លឺម៉ង់ទាំងមូល។ គណបក្សកម្មករអាល្លឺម៉ង់សង្គមនិយមជាតិជាទូទៅមិនមែនជាគណបក្សភាគតាមន័យប្រពៃណីនៃពាក្យនោះទេ ប៉ុន្តែមានតែផ្នែកប្រជាជនដែលមានការប្តេជ្ញាចិត្ត មើលឃើញទៅមុខ និងមានទិសដៅអនាគតប៉ុណ្ណោះ ដែលបានប្រមូលផ្តុំគ្នាជុំវិញមេដឹកនាំដ៏រឹងមាំខាងឆន្ទៈ និងគំនិត ដើម្បីដឹកនាំប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ចេញពីភាពអាម៉ាស់ និងភាពគ្មានអំណាចពីខាងក្រៅ ចេញពីការបំផ្លិចបំផ្លាញ និងអំពើពុករលួយពីខាងក្នុង ទៅកាន់តំណែងដ៏មានឥទ្ធិពល និងគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍ពីខាងក្រៅ និងពីខាងក្នុង ទៅកាន់សហគមន៍ជាតិដ៏រឹងមាំខាងសេដ្ឋកិច្ច រីកចម្រើនខាងវប្បធម៌ បញ្ញា និងសីលធម៌ខ្ពស់។

យើងចង់កសាងរបបរាជានិយមអាល្លឺម៉ង់ ដូចដែល Geibel41 ច្រៀងថា៖

មួយខាងក្រៅ ជាមួយនឹងដាវដ៏ខ្លាំងក្លាមួយ
ប្រមូលផ្តុំគ្នាជុំវិញបដាខ្ពស់មួយ,
ខាងក្នុងសម្បូរបែប និងចម្រុះ
ពូជនីមួយៗតាមរបៀបរបស់វា!

៤១ អេម៉ាញូអែល ហ្គេបែល (១៨១៥-១៨៨៤) គឺជាកវី និងអ្នកនិពន្ធរឿងល្ខោនជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ ដែលបានសរសេរកំណាព្យស្នេហាជាតិជាច្រើន ដែលត្រូវបានវាយប្រហារដោយរង្វង់អក្សរសាស្ត្រ 'យុវជនអាល្លឺម៉ង់' សេរីនិយមសហសម័យ ជុំវិញអ្នកនិពន្ធថ្មីៗ គឺលោក ហេនរិច ហៃណេ និងលោក លូដវីក បឺន ប៉ុន្តែក្រោយមកត្រូវបានគាំទ្រដោយពួកសង្គមនិយមជាតិ។

Machine Translated by Google

៣. រចនាសម្ព័ន្ធរដ្ឋនៃជាតិ

រដ្ឋសង្គមនិយម

គំនិតសង្គមនិយមជាតិនៃរដ្ឋអាល្លឺម៉ង់

នៅក្នុងជំពូកស្តីពីមូលដ្ឋានគ្រឹះនយោបាយអំណាច យើងបានចង្អុលបង្ហាញរួចហើយអំពីការពិតដែលថា រាល់ការងាកចេញពីភារកិច្ចអាល្លឺម៉ង់សុទ្ធសាធរបស់ពួកគេរបស់អ្នកគ្រប់គ្រងអាល្លឺម៉ង់ ត្រូវបានអមដោយផលវិបាកដ៏គ្រោះថ្នាក់បំផុតសម្រាប់ប្រជាជនអាល្លឺម៉ង់។ ប្រសិនបើយើងស្ទង់មើលប្រវត្តិសាស្ត្រអាល្លឺម៉ង់ គេតែងតែរកឃើញថា ការចង់បានរបស់អាល្លឺម៉ង់ចំពោះរដ្ឋជាតិបិទជិតមួយ ត្រូវបានសម្រេចតែក្នុងរយៈពេលប្រវត្តិសាស្ត្រខ្លីៗប៉ុណ្ណោះ ក្តីសុបិន្តរបស់អាល្លឺម៉ង់នេះបានរសាត់បាត់ទៅ ហើយម្តងហើយម្តងទៀត អាល្លឺម៉ង់បានលិចលង់ក្នុងភាពគ្មានអំណាច និងការបែកបាក់។ ដោយហេតុនេះ មានមេរៀនមួយពីប្រវត្តិសាស្ត្រអាល្លឺម៉ង់ទាំងមូល ដែលថា មានតែការបិទប្រទេសជាតិនៅក្នុងរដ្ឋដែលដឹកនាំដោយអំណាចប៉ុណ្ណោះ ដែលអនុញ្ញាតឱ្យអាល្លឺម៉ង់ទប់ទល់នឹងគ្រោះថ្នាក់ដ៏ធំសម្បើម ដែលកើតឡើងចំពោះវា ដោយសារតែស្ថានភាពភូមិសាស្ត្រនយោបាយមិនអំណោយផលរបស់ខ្លួន។ ស្ទើរតែគ្មានកន្លែងណាដែលអាល្លឺម៉ង់មានព្រំដែនធម្មជាតិទេ ស្ទើរតែគ្រប់ទីកន្លែង វាមានសេរីភាព និងមិនមានការការពារប្រឆាំងនឹងការឈ្លានពានរបស់អរិភាព។ ទាំងសមុទ្រដែលរុំព័ទ្ធប្រទេសអង់គ្លេស ឬភ្នំខ្ពស់ៗ ដែលបំបែកប្រទេសអេស្ប៉ាញ និងអ៊ីតាលីពីប្រទេសជិតខាងរបស់ខ្លួន មិនផ្តល់ឱ្យអាល្លឺម៉ង់នូវការការពារធម្មជាតិនោះទេ។ ប្រទេសបារាំងមានផ្នែកបើកចំហតែមួយគត់ប្រឆាំងនឹងយើង គឺប្រទេសរុស្ស៊ីដូចគ្នា។ មានតែអាល្លឺម៉ង់ទេដែលស្ថិតនៅចំកណ្តាលរវាងប្រទេសដទៃទៀត - ជាបេះដូង - និងជាសមរភូមិនៃអឺរ៉ុប។ នៅលើដីអាល្លឺម៉ង់ កងទ័ពអេស្ប៉ាញ បារាំង អង់គ្លេស ស៊ុយអែត រុស្ស៊ី និងម៉ុងហ្គោលបានប្រយុទ្ធគ្នា នៅលើដីអាល្លឺម៉ង់ គឺជាសង្គ្រាមសាសនាដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចនៃសង្គ្រាមសាមសិបឆ្នាំ ហើយផ្ទុយទៅវិញ ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់បានបង្ហូរឈាមក្នុងការបម្រើបរទេសដើម្បីផលប្រយោជន៍បរទេសនៅគ្រប់ដែនដីទាំងអស់។ មាតាអាល្លឺម៉ង់បានហូរឈាមពីរបួសរាប់ពាន់ដែលត្រូវបានវាយប្រហារដោយកងទ័ពបរទេសរបស់ខ្លួន និង - ដែលត្រូវបានវាយប្រហារនៅក្នុងនាងដោយជម្លោះរបស់កូនប្រុសរបស់នាងផ្ទាល់។ ប្រវត្តិសាស្ត្រអាល្លឺម៉ង់គឺជាសោកនាដកម្មគ្មានទីបញ្ចប់ សោកនាដកម្មខ្លាំងណាស់ ដែលការចង់បានរបស់អាល្លឺម៉ង់សម្រាប់ Reich អាល្លឺម៉ង់ដែលរួបរួម និងបិទជិតត្រូវបានរួមបញ្ចូលនៅក្នុងរឿងនិទាន នៅក្នុងរឿងព្រេងរបស់ Barbarossa ចាស់នៅក្នុង Kyffhaüser42។ អស់រយៈពេលជាច្រើនសតវត្សមកហើយ ការសម្រេចបាននូវគំនិតរដ្ឋអាល្លឺម៉ង់នៅតែមាន - ការចង់បាន និងក្តីសង្ឃឹមរបស់ប្រជាជនល្អបំផុតនៃប្រទេសរហូតដល់នៅឆ្នាំ 1871 ជាងដែកដ៏ខ្លាំងពូកែម្នាក់បានបង្កើតឯកភាពអាល្លឺម៉ង់។ នៅសល់ច្រើនដែលត្រូវចង់បាននៅក្នុងការសម្រេចបាននូវរដ្ឋអាល្លឺម៉ង់ដ៏អស្ចារ្យ ដែលរួមបញ្ចូលជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ទាំងអស់ដែលរស់នៅក្នុងការតភ្ជាប់ទឹកដីជាមួយមាតុភូមិ។ ប៉ុន្តែការសម្រេចបាននូវផ្នែកខ្លះនៃការចង់បានរបស់អាល្លឺម៉ង់នេះបានផ្តល់ឱ្យយើងនូវការរីកចម្រើនខ្ពស់នៃប្រវត្តិសាស្ត្រអាល្លឺម៉ង់ដូចដែលកម្រមានពីមុនមក។

ប៉ុន្តែយើងមិនចាំបាច់គិតគូរពី «ប្រសិនបើ» និង «ប៉ុន្តែ» ទេ ផ្ទុយទៅវិញ យើងត្រូវរៀនពីប្រវត្តិសាស្ត្រ។ នយោបាយគឺជាប្រវត្តិសាស្ត្រដែលកំពុងក្លាយជា ហើយប្រសិនបើការសង្គ្រោះគួរតែរីកដុះដាលសម្រាប់ប្រជាជនរបស់យើងពី "ការបង្កើតប្រវត្តិសាស្ត្រ" នោះរដ្ឋរបស់យើង នយោបាយជាតិរបស់យើង ត្រូវតែគោរពចំពោះអ្វីដែលបានកើតឡើងក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ ដោយជៀសវាងកំហុសឆ្គងនៃសម័យមុនៗ ហើយចងភ្ជាប់ខ្លួនទៅនឹងប្រពៃណីដ៏ល្អបំផុត។ បុរសនោះ អ្នកនយោបាយដែលគ្មានប្រវត្តិសាស្ត្រ ដែលបង្កើតប្រវត្តិសាស្ត្រដោយឥតប្រយោជន៍ពីកៅអីអង្គុយរបស់គាត់ នឹងអាចនាំមកនូវគ្រោះមហន្តរាយដល់ប្រជាជន ដូចដែលយើងបានជួបប្រទះវាក្នុងរយៈពេលប៉ុន្មានឆ្នាំចុងក្រោយនេះ ពីអ្នកបង្ហាញរដ្ឋាភិបាលម៉ាក្សនិយមអាល្លឺម៉ង់ថ្មី។ ដោយសារតែការបែកបាក់ទាំងស្រុងនៃទម្រង់សង្គមចាស់ គឺជាគ្រោះមហន្តរាយ និងគ្រោះថ្នាក់ ជាពិសេសនៅពេលដែលការបំផ្លិចបំផ្លាញនេះគឺដូចគ្នាបេះបិទទៅនឹងកម្លាំងនៃចលនាម៉ាក្សនិយម ដូច្នេះរបស់ចាស់ៗអាចត្រូវបានរក្សាទុកតិចតួចណាស់ ដោយសារតែវាចាស់។

នៅទីនេះម្តងទៀត គឺជាសោកនាដកម្មនៃស្មារតីអភិរក្សនិយម ដែលគ្មានផ្លែផ្កាក្នុងការច្នៃប្រឌិត និង

---

៤២ ជួរភ្នំ Kyffhaüser ដែលស្ថិតនៅចន្លោះរដ្ឋ Thuringia និង Saxony-Anhalt ត្រូវបានចាត់ទុកថាជាកន្លែងបញ្ចុះសពរបស់អធិរាជរ៉ូម៉ាំងបរិសុទ្ធ Friedrich Barbarossa (១១២២-១១៩០) ដែលបានលង់ទឹកស្លាប់នៅក្នុងទន្លេ Saleph ក្នុងប្រទេសទួរគីក្នុងអំឡុងសង្គ្រាមបូជនីយកិច្ចលើកទីបី។

Machine Translated by Google

បើគ្មានការស្រមើស្រមៃទេ វាបដិសេធអ្វីៗទាំងអស់ដែលថ្មី ដោយសារតែវាថ្មី ហើយដោយសារតែវាកាន់ខ្ជាប់យ៉ាងរឹងមាំចំពោះទម្រង់ហួសសម័យ ដែលបានបាត់បង់ខ្លឹមសាររបស់វាជាយូរមកហើយ។ មនុស្ស និងរដ្ឋមិនមែនជាម៉ាំមី និងសំណល់ទេ ប៉ុន្តែជាអង្គភាពមានជីវិត។ សម្លៀកបំពាក់ដែលកាត់ម្តងមិនសមនឹងជារៀងរហូតទេ។

មានតែលក្ខណៈមូលដ្ឋានធំៗមួយចំនួនប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានទាញតាមរយៈវាសនារបស់ប្រជាជាតិនានា ហើយការធ្វេសប្រហែសនៃចំណេះដឹងជាមូលដ្ឋានបែបនេះតែងតែសងសឹកខ្លួនឯងយ៉ាងជូរចត់ទៅលើប្រជាជាតិនានា។ ចំពោះយើងជាជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ គោលលទ្ធិនយោបាយជាតិប្រវត្តិសាស្ត្រជាមូលដ្ឋានគឺ៖ «ចូររួបរួមគ្នា!»

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ពាក្យថា "រួបរួម"43 មិនមានន័យថា "ឯកភាព"44 ទេ ប៉ុន្តែ "មានការឯកភាពគ្នា"45។ មានតែពីការព្រមព្រៀងគ្នារបស់កុលសម្ព័ន្ធអាល្លឺម៉ង់លើគោលការណ៍នៃនយោបាយខាងក្រៅ និងផ្ទៃក្នុងប៉ុណ្ណោះ ទើបអាចរីកចម្រើនជាផ្កាដ៏ល្អបំផុតរបស់វា ដែលជារដ្ឋសេរីផ្ទៃក្នុង ដែលមានអំណាចខាងក្រៅជាមួយនឹងទម្ងន់អន្តរជាតិ។

ដូច្នេះសម្រាប់រដ្ឋអាល្លឺម៉ង់ ប្រហែលជាមិនមានហេតុផលសេដ្ឋកិច្ច ព្រះវិហារ ឬមនុស្សធម៌ណាមួយពីអឺរ៉ុប ឬអន្តរជាតិទេ ប៉ុន្តែមានតែសុខុមាលភាពរបស់ប្រជាជាតិអាល្លឺម៉ង់ទាំងមូលប៉ុណ្ណោះ។ ខ្ញុំចង់មានន័យថា "ហេតុផល" សម្រាប់សកម្មភាពនយោបាយ។ ទន្ទឹមនឹងនោះ មានឥទ្ធិពលដោយធម្មជាតិនៃសាសនាចក្រ សេដ្ឋកិច្ច និងចរិតលក្ខណៈរបស់មនុស្សជាទូទៅ ដែលត្រូវតែវាយតម្លៃ និងពិចារណាឱ្យបានគ្រប់គ្រាន់។ ប៉ុន្តែគោលការណ៍ត្រូវតែមាន និងនៅតែដដែលថា រដ្ឋជាតិអាល្លឺម៉ង់ត្រូវតែតំណាងឱ្យតែជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ប៉ុណ្ណោះ ហើយនេះនៅក្នុងនយោបាយផ្ទៃក្នុង ក៏ដូចជានៅក្នុងនយោបាយខាងក្រៅ។

ដូច្នេះគោលដៅនយោបាយជាតិរបស់យើងគឺ៖

១. ការបង្កើតរដ្ឋជាតិបិទជិតមួយដែលរួមបញ្ចូលជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ទាំងអស់។

2. ការតំណាងដ៏មានឥទ្ធិពលនៃផលប្រយោជន៍អាល្លឺម៉ង់ទាំងអស់នៅបរទេស។

គំនិតជាតិនិយម

លក្ខខណ្ឌជាមុនសម្រាប់ការភ្ញាក់រឭក ឬប្រសើរជាងនេះ សម្រាប់ការភ្ញាក់រឭកឡើងវិញនូវស្មារតីជាតិដ៏រឹងមាំមួយគឺ

ការដកជនជាតិយូដា និងជនជាតិមិនមែនអាល្លឺម៉ង់ទាំងអស់ចេញពីមុខតំណែងទទួលខុសត្រូវទាំងអស់ក្នុងជីវិតសាធារណៈ។

សមរភូមិការពារដ៏ម៉ឺងម៉ាត់ប្រឆាំងនឹងការឈ្លានពានរបស់ជនជាតិយូដានៅក្នុងស្ទើរតែគ្រប់វិស័យនៃជីវិតសាធារណៈរបស់យើងត្រូវបានអនុវត្តដោយថាមពលពេញលេញដោយសង្គមនិយមជាតិតែប៉ុណ្ណោះ។ សមរភូមិប្រឆាំងនឹងជនជាតិយូដាគឺជាការតស៊ូដោយមនសិការសម្រាប់ស្មារតីអាល្លឺម៉ង់ និងដើម្បីសេរីភាពអាល្លឺម៉ង់។

ឥទ្ធិពល និងឥទ្ធិពលរបស់ជនជាតិយូដាទៅលើប្រជាជនម្ចាស់ផ្ទះរបស់ពួកគេមិនអាចប្រៀបធៀបបានទាល់តែសោះជាមួយនឹងទំនាក់ទំនងអំណាច និងការប្រយុទ្ធរបស់ប្រជាជនដទៃទៀត ប៉ុន្តែមានតែការតស៊ូដើម្បីជីវិត និងសេចក្តីស្លាប់រវាងរាងកាយដែលមានសុខភាពល្អ និងមេរោគពុលដ៏សាហាវដែលបានវាយប្រហារវា។ នៅពេលដែលសារពាង្គកាយមានជីវិតត្រូវបានវាយប្រហារដោយបាក់តេរីពុល សំណួរគឺមានតែ៖ ទាំងកម្លាំងដែលមានសុខភាពល្អនៃរាងកាយនឹងក្លាយជាម្ចាស់នៃអ្នកឈ្លានពានបរទេស - បន្ទាប់មកវាកាត់ពួកគេចេញ - ឬវានឹងលែងជាម្ចាស់របស់ពួកគេទៀតហើយ បន្ទាប់មកវានឹងស្លាប់ដោយសារតែពួកគេ។ ដូច្នេះដែរ សម្រាប់ប្រជាជនម្ចាស់ផ្ទះរបស់ជនជាតិយូដាគ្រប់ទីកន្លែងក្នុងពិភពលោកមានតែរឿងនេះទេ៖ ទាំងកាត់ជនជាតិយូដាចេញពីរាងកាយជាតិ - ឬស្លាប់ដោយសារតែជនជាតិយូដា។

ការប្រៀបធៀបយ៉ាងច្បាស់លាស់ជាមួយនឹងរាងកាយមនុស្ស និងមេរោគបង្ហាញយើងយ៉ាងច្បាស់ពីរបៀបដែលគំនិតបំភាន់ដែលពេញនិយមនោះមានភាពលំអៀងយ៉ាងណា ដែលថាជនជាតិយូដាបានខិតខំធ្វើការគ្រប់ទីកន្លែងដោយសារតែប្រសិទ្ធភាពខ្ពស់ជាងរបស់ពួកគេ ហើយវាជាការខុស និងអយុត្តិធម៌យ៉ាងខ្លាំងក្នុងការវាយប្រហារ និងបៀតបៀនពួកគេដោយសារហេតុផលនោះ។ មនុស្សម្នាក់មិនអាចនិយាយបានយ៉ាងសាមញ្ញថា បាស៊ីឡូសអាសន្នរោគក៏ខ្លាំង និងមានប្រសិទ្ធភាពជាងមនុស្សដែរ ហើយនោះហើយជាមូលហេតុដែលវាបានយកឈ្នះលើមនុស្សដែលមានសុខភាពល្អ - ទេ

[៤៣] 'អ៊ីនីក'
[៤៤] 'អែងហែត'
[៤៥] 'អ៊ីនីកឃីត'

Machine Translated by Google

វាជាថ្នាំពុលសម្រាប់មនុស្ស។ ហើយដូចនៅក្នុងសមរភូមិនៃសារពាង្គកាយមានជីវិតប្រឆាំងនឹងថ្នាំពុលដែលឈ្លានពានដែរ រោគសញ្ញាពិសេសនៃការពុលលេចឡើងអម ដោយស្ថានភាពគ្រុនក្តៅ រមួលក្រពើ រោគសញ្ញានៃការខ្វិន។ល។ ដូច្នេះសមរភូមិនៃប្រជាជាតិដែលវាយប្រហារដោយជនជាតិយូដាត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងរោគសញ្ញាស្រដៀងគ្នានៃជំងឺ - ភាពចលាចល និងភាពចលាចលក្នុងជីវិតស៊ីវិល និងនយោបាយ ការប្រកាច់ខ្លាំងនៅក្នុងរាងកាយជាតិ ភាពចលាចល ភេរវកម្ម សង្គ្រាមស៊ីវិលឆ្លាស់គ្នាជាមួយនឹងរោគសញ្ញាខ្វិនធម្មតាជាពិសេសនៅក្នុងផ្នែកបញ្ញានៃប្រជាជាតិ - នៅក្នុងរដ្ឋាភិបាល។ បន្ទាប់មកមានសំណួរតែមួយគត់ ថាតើវង្វង់ស្មារតីជាតិទទួលស្គាល់សត្រូវទទួលបានជោគជ័យក្នុងការព្រមាន និងបំភ្លឺរដ្ឋាភិបាល ឬក្នុងការបង្កើតរដ្ឋាភិបាល និងបន្សាបជនជាតិយូដាខ្លួនឯង - បន្ទាប់មកការព្យាបាលចូលដោយប្រាកដប្រជា។ ប្រសិនបើវាមិនទទួលបានជោគជ័យក្នុងការធ្វើបែបនេះទេ នោះការស្លាប់ជាតិចូលដោយប្រាកដប្រជាដូចគ្នា។ មិនមានវិធីទីបីទេ។ ភាពឯកោបណ្តោះអាសន្ន - ដើម្បីនៅជាមួយរូបភាពវេជ្ជសាស្ត្រ - នាំមកនូវវិធីព្យាបាលជាក់ស្តែងតែប៉ុណ្ណោះ៖ មិនយូរមិនឆាប់ បាក់តេរីបង្កជំងឺនឹងផ្ទុះឡើងម្តងទៀតចូលទៅក្នុងសរសៃឈាមនៃរាងកាយ ចុងបញ្ចប់នៃការតស៊ូលើកទីពីរនេះគឺមានគ្រោះថ្នាក់ដល់អ្នកជំងឺ។

ការសម្រេចចិត្តសម្រាប់ភាពជោគជ័យចុងក្រោយ - ដូចនៅក្នុងជីវិតជាទូទៅ - គឺឆន្ទៈក្នុងការគ្រប់គ្រងអំណាច។ បើគ្មានឆន្ទៈក្នុងការគ្រប់គ្រងអំណាចនេះទេ - បើគ្មានឆន្ទៈក្នុងការថែរក្សាប្រទេសជាតិទេ ប្រទេសជាតិនឹងត្រូវដួលរលំដោយគ្មានទីពឹង។ អ្វីដែលមិនធ្លាក់ចុះពិតប្រាកដក្លាយជាទាសករ ជាអ្នកបម្រើ ជាអ្នកបម្រើ និងអ្នកបម្រើរបស់មហាអំណាចពិភពលោកជ្វីហ្វ។

វាគឺជាសមរភូមិស្លាប់រស់។ ទាហានដែលមានប្រសិទ្ធភាពជាច្រើនបានចេញដំណើរ - ប៉ុន្តែសមមិត្តជាតិរបស់យើងភាគច្រើននៅតែដេកលក់។ ការអប់រំម្តងហើយម្តងទៀតដោយមិននឿយហត់ គឺជាដំណោះស្រាយ។ អ្វីដែលធ្វើឱ្យការអប់រំនេះពិបាកជាពិសេសគឺភាពគ្មានសិល្បៈ និងភាពទន់ភ្លន់របស់ពួកអារីយ៉ានយ៉ាងច្បាស់លាស់នៅក្នុងសំណួរជាតិសាសន៍សំខាន់ៗទាំងនេះ។

ឈ្មោយជាតិសាសន៍ដ៏រឹងមាំនៅក្នុងប្រជាជនអាល្លឺម៉ង់របស់យើងផ្ទាល់ ស្ទើរតែបានកប់ស្មារតីជាតិសាសន៍ដ៏ច្បាស់លាស់ និងខ្ពស់នៅក្នុងមនុស្សជាច្រើន ដូច្នេះហើយ មានតែអារម្មណ៍ស្អប់ខ្ពើមដែលមិនកំណត់ចំពោះជនជាតិយូដាបរទេសដែលមានជាតិសាសន៍ប៉ុណ្ណោះដែលនៅសេសសល់ ជំនួសឱ្យចំណេះដឹងច្បាស់លាស់អំពីច្បាប់ជាតិសាសន៍។ ចំណែកឯជនជាតិយូដាវិញ បានអនុវត្តតាមច្បាប់ជាតិសាសន៍របស់គាត់យ៉ាងតឹងរ៉ឹងបំផុតអស់រយៈពេលជាងពីរពាន់ឆ្នាំមកហើយ ក្នុងចំណេះដឹងច្បាស់លាស់អំពីសារៈសំខាន់ដ៏លេចធ្លោនៃការរក្សាភាពបរិសុទ្ធនៃឈាមសម្រាប់ចរិតលក្ខណៈ និងប្រជាជាតិ ។

ម៉្យាងវិញទៀត គាត់អាចតំណាងឱ្យការរំជើបរំជួលខាងពូជសាសន៍ថាជាសំរាមហួសសម័យ ដែលទាក់ទងនឹងឈ្មោយពូជសាសន៍នៅក្នុងប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ជាអកុសលអាចធ្វើទៅបានសម្រាប់គាត់ជាមួយនឹងរូបរាងជាក់លាក់នៃយុត្តិកម្ម។ ជំនួសឱ្យការមើលងាយរបស់ជនជាតិយូដាចំពោះវិទ្យាសាស្ត្រពូជសាសន៍ពីសំណាក់ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ដែលត្រូវបានជំទាស់ដោយការតាំងចិត្តទាំងស្រុង ដោយការទាមទារថា "ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ ចូររក្សាឈាមរបស់អ្នកឱ្យបរិសុទ្ធ!" ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់គឺទាបជាងសូម្បីតែនៅក្នុងវិស័យនេះទៅនឹងសិល្បៈផ្លូវចិត្ត របស់ជនជាតិយូដា។ សតវត្សនៃការត្រាស់ដឹងជាមួយនឹងឧត្តមគតិមនុស្សធម៌របស់វាពិតជាបាននាំមកនូវការរំដោះជនជាតិយូដាចេញពីច្រវាក់ដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយបុព្វបុរសរបស់យើងនៅក្នុងប្រាជ្ញាដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់របស់ពួកគេប្រឆាំងនឹងការរាតត្បាតនៃស្មារតីជ្វីហ្វនៃការប្លន់ និងការយកប្រាក់ ប៉ុន្តែចំពោះខ្លួនយើងមានតែការភាន់ច្រឡំ និងភាពមិនប្រាកដប្រជាលើសំណួរជាមូលដ្ឋាននេះ។ ជាមួយនឹងប្រយោគថា "ជនជាតិយូដាក៏ជាបុរសដែរ" - ប្រយោគមួយដែលធ្លាប់មាន និងពិតជាមិនដែលមាននរណាម្នាក់ជំទាស់ - ការចូលរបស់ជនជាតិយូដាចំពោះសិទ្ធិស្មើគ្នារបស់ពលរដ្ឋត្រូវបានផ្តល់ឱ្យ។ ការតស៊ូជាតិ-ពូជសាសន៍ប្រឆាំងនឹងជនជាតិយូដាបរទេសដែលមានរចនាសម្ព័ន្ធបញ្ញាខុសគ្នាទាំងស្រុងត្រូវបានស្ងប់ស្ងាត់ ហើយការប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងការរំដោះពលរដ្ឋត្រូវបានរារាំងតាំងពីដំបូង។

ពីវេទិកានេះ ឥឡូវនេះ មានការសញ្ជ័យសេដ្ឋកិច្ចទាំងមូលរបស់យើង និង
ថ្មីៗនេះ ជីវិតសាធារណៈរហូតដល់ស្ថានភាពបច្ចុប្បន្ននៃការគ្រប់គ្រងដោយគ្មានការរឹតត្បិតរបស់ជនជាតិយូដា។

---

៤៦ សូមមើលសៀវភៅបណ្ណាល័យសង្គមនិយមជាតិស្តីពីពូជសាសន៍ និងជនជាតិយូដា!
៤៧ សិល្បៈនៃការបញ្ចុះបញ្ចូល។

Machine Translated by Google

សក្ខីកម្មជាបន្តបន្ទាប់របស់ជនជាតិយូដាខ្លួនឯងបង្ហាញថា ពួកគេមានអារម្មណ៍ថាជារដ្ឋមួយនៅក្នុងរដ្ឋមួយ ថាពួកគេមានអារម្មណ៍ថាមានចំណង ជិតស្និទ្ធជាមួយសមមិត្តជាតិសាសន៍របស់ពួកគេនៅក្នុងប្រទេសដទៃទៀតជាងប្រជាជនម្ចាស់ផ្ទះរបស់ពួកគេ។

ចេញពីអារម្មណ៍ថ្មីហ្វនៃការមានទំនាក់ទំនងជិតស្និទ្ធក្នុងចំណោមប្រជាជននេះ គ្រោះថ្នាក់សម្រាប់ជនជាតិដើមភាគតិចក្នុងវិស័យទំនាក់ទំនងនយោបាយ ការបរទេសរបស់ប្រជាជាតិនានាក្នុងសង្គ្រាម និងសន្តិភាពត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយផ្ទាល់។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ដំបូងឡើយ ការយកចិត្តទុកដាក់របស់ជនជាតិយូដាត្រូវបានដឹកនាំទៅរកតម្រូវការសម្រាប់អត្ថប្រយោជន៍សេដ្ឋកិច្ច។ នៅទីនេះម្តងទៀត ការខិតខំប្រឹងប្រែងរកប្រាក់ចំណេញដោយគ្មានការរឹតត្បិតរបស់ពួកគេ ដែលត្រូវបានប៉ះពាល់ដោយគ្មានអារម្មណ៍សង្គមចំពោះប្រជាជនម្ចាស់ផ្ទះរបស់ពួកគេ បានជួយពួកគេឱ្យស្ថិតក្នុងស្ថានភាពល្អ។

ក្នុងនាមជាអ្នកបង្កើត និងជាអ្នកកាន់ប្រព័ន្ធឥណទានទំនើប មិនយូរប៉ុន្មាន វាពិតជាងាយស្រួលសម្រាប់ពួកគេក្នុងការនាំយកសេដ្ឋកិច្ចហិរញ្ញវត្ថុ ទាំងមូលរបស់រដ្ឋ និងតាមរយៈធនាគារ និងផ្សារហ៊ុន រួមទាំងវិស័យឯកជនភាគច្រើនឱ្យស្ថិតនៅក្រោមឥទ្ធិពលរបស់ពួកគេ។

ពីទីនេះ ដូច្នេះបន្ទាប់ពីការបង្កើតស្ថានភាពហិរញ្ញវត្ថុរបស់ពួកគេ ពួកយូដាក៏បានលាតម្រាមដៃរបស់ខ្លួនទៅកាន់ផលិតផលបញ្ញា-វប្បធម៌របស់ ប្រទេសជាតិផងដែរ។ នៅទីនេះ ស្មារតីរំជួលចិត្ត ភាពវៃឆ្លាតរហ័ស ការយល់ដឹងរិះគន់របស់ពួកគេ - លក្ខណៈដែលជារឿយៗអាចលេចឡើងជាគុណសម្បត្តិ ច្បាស់លាស់ចំពោះស្មារតីអារីយ៉ានដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ ធ្ងន់ និងរាបសារ - បានមកជួយពួកគេ។

ប៉ុន្តែតាមពិតទៅ វាគ្រាន់តែជាសភាវគតិល្មួច កង្វះសតិសម្បជញ្ញៈ និងភាពគ្មានសីលធម៌របស់ពួកគេ - ដែលត្រូវបានប្រកាសរួចហើយនៅក្នុងគោលលទ្ធិសាសនារបស់ពួកគេ។ ចំពោះជនជាតិយូដា យោងទៅតាមគោលលទ្ធិរបស់ Schulchan Aruch48 ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ជនជាតិមិនមែនជនជាតិយូដាគឺដូចជាទ្រព្យសម្បត្តិដែលគ្មានម្ចាស់ - នៅទីនោះដើម្បីឱ្យជនជាតិយូដាអាចប្រើប្រាស់វាបាន! ជនជាតិយូដាបានកំណត់មធ្យោបាយទាំងអស់នៃបច្ចេកទេសធនាគារ និងផ្សារភាគហ៊ុនសម្រាប់បម្រើគាត់។ អនាមិកភាព - ការធ្វើឱ្យសេដ្ឋកិច្ចរបស់យើងបាត់បង់លក្ខណៈបុគ្គលតាមរយៈទម្រង់ទីផ្សារភាគហ៊ុនរបស់ក្រុមហ៊ុនសាធារណៈមានកម្រិត - បានបំបែកដើមទុនចេញពីការងារក្នុងកម្រិតជាក់លាក់មួយ ម្ចាស់ភាគហ៊ុនដឹងក្នុងករណីកម្របំផុតអំពីរោងចក្ររបស់គាត់ គាត់មានតែផលប្រយោជន៍តែម្ខាងប៉ុណ្ណោះចំពោះ ប្រាក់ចំណេញនៃប្រាក់របស់គាត់

នៅពេលដែលគាត់បានវិនិយោគវាក្នុងទម្រង់ជាភាគហ៊ុន។ បាតុភូតនេះត្រូវតែលើកឡើងនៅកន្លែងនេះ ពីព្រោះជាមួយនឹងការធ្វើឱ្យសេដ្ឋកិច្ចរបស់យើងបាត់បង់លក្ខណៈបុគ្គលនេះ ក៏មានការវិចវិលរបស់វាផងដែរ។ សហគ្រិន និងអ្នកផលិតដែលបានកសាងសហគ្រាសរបស់គាត់ពីដំបូង ដែលដឹងពីតម្រូវការរបស់អតិថិជនរបស់គាត់ ដែលនៅតែមានកិត្តិយសអាជីវកម្មចាស់ ហើយចាត់ទុកថាវាជាកាតព្វកិច្ចរបស់គាត់ក្នុងការផលិតផលិតផលរឹងមាំ ល្អ និងប្រើប្រាស់បានយូរ ដែលត្រូវគ្នានឹងតម្រូវការជាក់ស្តែងរបស់សេដ្ឋកិច្ច សហគ្រិនដ៏រឹងមាំម្នាក់នេះគឺជាអ្វីដែលខុសគ្នាជាមូលដ្ឋានពីម្ចាស់ភាគហ៊ុនធំសម័យទំនើប ដែលមានភាគហ៊ុនធំមួយដោយមូលធននិយមសុទ្ធសាធ ដឹងតែផលប្រយោជន៍មួយប៉ុណ្ណោះ គឺត្រូវកំណត់គោលដៅរកប្រាក់ចំណេញខ្ពស់តាមដែលអាចធ្វើទៅបាន។ ថាតើនៅក្នុងសហគ្រាស វត្ថុល្អ និងថោកត្រូវបានផលិត ថាតើជាទូទៅតម្លៃផលិតភាពត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយក្រុមហ៊ុនភាគហ៊ុន ឬដូចក្នុងករណីក្រុមហ៊ុនឥណទាន (ធនាគារ) ជាទូទៅ គ្មានតម្លៃណាមួយត្រូវបានបង្កើតឡើងទេ គឺជាបញ្ហានៃការព្រងើយកន្តើយបំផុតចំពោះមូលធននិយម - ម្ចាស់ភាគហ៊ុន។ នេះជាផលវិបាកបន្ថែមទៀត ដែលការផលិតត្រូវបានតម្រង់ទិសតិចជាងទៅនឹងតម្រូវការ ដែលផ្ទុយទៅវិញ មានតែតម្រូវការជាក់ស្តែងប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវការជំរុញតាមរយៈការផ្សាយពាណិជ្ជកម្មដ៏ធំ។ ពីមុន វាត្រូវបានហាមឃាត់ទាំងស្រុងនៅក្នុងក្រមសីលធម៌របស់សហគ្រិនក្នុងការលើកតម្កើងផលិតផលរបស់ខ្លួន; អ្នកដែលធ្វើបែបនេះគឺជាអ្នកប្រកាសទីផ្សារ ហើយការលើកតម្កើងទំនិញរបស់ខ្លួនដូចជាអ្នកប្រកាសទីផ្សារត្រូវបានចាត់ទុកថាជាការប្រកួតប្រជែងមិនស្មោះត្រង់ដោយអ្នកជំនួញដ៏រឹងមាំ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ពាណិជ្ជករជនជាតិយូដាបានធ្វើអាជីវកម្មពាណិជ្ជកម្មប្រភេទនេះដោយការទទូចទាំងស្រុង ដែល សិល្បៈនៃការបញ្ចុះបញ្ចូល របស់គាត់ បានមានប្រយោជន៍។ សព្វថ្ងៃនេះ ជំនួសឱ្យអ្នកប្រកាសដ៏មុឺងម៉ាត់របស់ជនជាតិយូដា ការផ្សាយពាណិជ្ជកម្មរបស់ជនជាតិយូដាបានលេចចេញមក។

៤៨ Schulchan Aruch គឺជាក្រមច្បាប់ថ្មីហ្វដែលមានអំណាចបំផុត ហើយត្រូវបានតែងឡើងនៅឆ្នាំ ១៥៦៣ នៅភាគខាងជើងប៉ាឡេស្ទីនដោយ Yosef Karo។

Machine Translated by Google

នៅក្នុងវិស័យវិទ្យាសាស្ត្រ មានការអភិវឌ្ឍស្រដៀងគ្នានេះកើតឡើង ជាពិសេសនៅក្នុងវិស័យវិទ្យាសាស្ត្រសេដ្ឋកិច្ច - ដែលហៅថាសេដ្ឋកិច្ចជាតិ។ បន្តិចម្តងៗ ភារកិច្ចនៃសេដ្ឋកិច្ចជាតិត្រូវបានគេមើលឃើញថាលែងស្ថិតនៅក្នុងការស៊ើបអង្កេតអំពីភាពស្របច្បាប់ និងភាពចាំបាច់នៃសេដ្ឋកិច្ចជាតិ និងក្នុងការទាញយកគោលការណ៍ណែនាំសម្រាប់ភាពជាអ្នកដឹកនាំសេដ្ឋកិច្ចពីលទ្ធផលនៃការស៊ើបអង្កេត ប៉ុន្តែកាន់តែខ្លាំងឡើង មានតែការពិពណ៌នាអំពីស្ថានភាពប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានអនុវត្តដោយមិនបានស៊ើបអង្កេតថាតើបាតុភូត និងទម្រង់សេដ្ឋកិច្ចដែលជួបប្រទះក៏ល្អ សមរម្យ និងអាចអនុវត្តបានចំពោះតម្រូវការជាក់ស្តែងនៃសេដ្ឋកិច្ចជាតិដែរឬទេ។ តាមរបៀបនេះ ប្រជាជនទទួលបានជោគជ័យ ហើយទទួលបានជោគជ័យនៅថ្ងៃនេះច្រើនជាងពេលណាៗទាំងអស់ ក្នុងការបង្កើតការខូចខាតដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចដល់សេដ្ឋកិច្ច និងជាមួយនោះ ដល់សហគមន៍ជាតិ - ដែលត្រូវបានចាត់ទុកថាជាវិទ្យាសាស្ត្រ - ហើយសម្រាប់ហេតុផលនេះ ក្នុងលក្ខណៈដែលមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបាន។ ចូលទៅក្នុងវិស័យនេះ មានជាពិសេសគោលលទ្ធិនៃឧស្សាហកម្មសេវាកម្មឥណទានរដ្ឋ និងឯកជន និងជាពិសេសគោលលទ្ធិនៃផលប្រយោជន៍។ យើងបានដោះស្រាយសំណួរនេះយ៉ាងលម្អិតនៅកន្លែងមួយផ្សេងទៀត នៅទីនេះវាអាចគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីចង្អុលបង្ហាញការពិតដែលថា ជាទូទៅអ្វីដែលយើងហៅថាសេដ្ឋកិច្ចជាតិសព្វថ្ងៃនេះ គឺគ្រាន់តែជាការណែនាំមូលធននិយមឯកជនចំពោះការធ្វើឱ្យខ្លួនឯងមានជីវភាពធូរធារ និងការប៉ុនប៉ងដែលបានរៀបចំយ៉ាងល្អក្នុងភាពត្រឹមត្រូវនៃការប្លន់មូលធននិយមដ៏គួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមនៃកម្លាំងពលកម្មរបស់ប្រទេសផលិតភាព។

គួរកត់សម្គាល់ថាក្នុងចំណោមសាស្ត្រាចារ្យនៃសេដ្ឋកិច្ចជាតិមានចំនួនច្រើន
ភាគរយនៃជនជាតិយូដា។

ចំពោះមនុស្សសាមញ្ញវិញ ការដែលគួរឲ្យកត់សម្គាល់ជាងនេះទៅទៀតនោះគឺការលុកលុយរបស់ជនជាតិយូដាចូលទៅក្នុងវិស័យអក្សរសាស្ត្រ និងសិល្បៈ។
វាល។

អ្នកដែលពិចារណាអំពីល្ខោនសម័យបច្ចុប្បន្នរបស់យើងនឹងមានការភ្ញាក់ផ្អើលចំពោះភាពថោកទាប និងភាពសង្ស័យដែលរីករាលដាលនៅទីនោះ។ ជាពិសេសនេះគឺជាបាតុភូតទំនើបនៃរោងកុន។ រឿងល្ខោនរបស់អ្នកមានទោស និងអ្នកក្រគ្រប់គ្រងឆាករបស់យើង។ ជាមួយនឹងគ្រាមភាសាដ៏ប៉ិនប្រសប់ និងឆ្លាតវៃ ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ល្អត្រូវបានបង្រៀនថា សីលធម៌ និងក្រមសីលធម៌ កិត្តិយស និងសតិសម្បជញ្ញៈគឺជាភាពល្ងង់ខ្លៅសុទ្ធសាធ ដែលបើគ្មានវាទេ មនុស្សម្នាក់អាចទៅបានឆ្ងាយជាងនេះ។ ការវាយប្រហារទាំងនេះទៅលើសាធារណជនត្រូវបានអមដោយការរំខានរបស់ភ្នាក់ងារល្ខោនជ្វីហ្វ ដែលចំណេះដឹងរបស់អ្នកដែលមានទំនោរសិល្បៈមានទំនោរសម្រេចចិត្តតិចជាងការដឹងគុណចំពោះភ្នាក់ងារល្ខោន និងការប្រគុំតន្ត្រីរបស់អ្នកដែលស្វែងរកតំណែង។

ប៉ុន្តែបន្ទាប់មកមានការរៀបចំមតិសាធារណៈយ៉ាងទូលំទូលាយតាមរយៈសារព័ត៌មានប្រចាំថ្ងៃ។ កាសែតធំៗស្ទើរតែទាំងអស់បានធ្លាក់ទៅជាកម្មសិទ្ធិរបស់ជនជាតិយូដាបន្តិចម្តងៗ។
ជាមួយនឹងការនោះ រង្វង់ជុំវិញប្រជាជនអាល្លឺម៉ង់ត្រូវបានបិទ។ ចំពោះច្បាប់សេដ្ឋកិច្ចត្រូវបានបន្ថែមច្បាប់បញ្ញា។ អ្វីៗទាំងអស់ដែលបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់ផលប្រយោជន៍ជ្វីហ្វត្រូវបានបិទបាំង និងបិទមាត់ឲ្យបានយូរតាមដែលអាចធ្វើទៅបានពីសាធារណជន។ ប្រសិនបើគំនិត ឬការសម្តែងនៅតែអះអាងខ្លួនឯង នោះការបរបាញ់មេធ្មប់ពិតប្រាកដបានចាប់ផ្តើម ដំបូងឡើយតាមរយៈការប៉ុនប៉ងធ្វើឲ្យកិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងបែបនេះក្លាយជារឿងគួរឲ្យអស់សំណើច ហើយប្រសិនបើវាមិនបានជួយទេ ការកុហក និងការបំភ្លៃការពិត ក៏ដូចជាការបង្ខូចកេរ្តិ៍ឈ្មោះផ្ទាល់ខ្លួនត្រូវតែដំណើរការ។ ការសូកប៉ាន់ ការគំរាមកំហែងត្រូវបានប៉ុនប៉ង ហើយចុងក្រោយគេមិនបានគេចវេះពីការជីកយកវ៉ែផ្នែកសេដ្ឋកិច្ចលើគូប្រជែង ឬអ្នកដែលមិនស្រួលក្នុងការព្រមាន ឬសូម្បីតែពីការសម្លាប់គាត់ឡើយ។

អាវុធដ៏គួរឱ្យខ្លាចចុងក្រោយនេះជាទូទៅមិនត្រូវបានគេប្រើទេ ឬកម្រណាស់ ប្រឆាំងនឹងបុគ្គលឯកជន ព្រោះកម្រមានប្រតិកម្មរបស់មិត្តពិតរបស់ប្រជាជនដែលគ្មានតំណែងនយោបាយ ឬអំណាចរដ្ឋសម្រេចបានប្រសិទ្ធភាពកម្រិតណាមួយ មុនពេលគាត់ត្រូវបានបំបែកដោយការភូតកុហក និងការបរិហារកេរ្តិ៍នៅក្នុងស្ថាប័នសាធារណៈរបស់ជនជាតិយូដា។

នៅក្នុងពិធីជប់លៀងនានា ការមិនពេញចិត្តរបស់មហាជនត្រូវបានជំរុញដោយការបំផ្លើសខ្លាំង ហើយការស្អប់ខ្ពើមវណ្ណៈប្រឆាំងនឹងអ្នកមានទ្រព្យសម្បត្តិ និងអ្នកការពារពួកគេ អាជ្ញាធររដ្ឋ និងកងទ័ព ត្រូវបានបញ្ឆេះឡើង។ សូម្បីតែនៅទីនេះ - ដូចគ្រប់ទីកន្លែងក្នុងករណីនៃការវាយប្រហារទាំងនេះទៅលើរដ្ឋជាតិ - វាគឺជាជនជាតិយូដាដែលភាគច្រើនបានញុះញង់ និងញុះញង់។ វាគ្រាន់តែត្រូវរំលឹកថា លោក Karl Marx ដែលជាស្ថាបនិកនៃគោលលទ្ធិម៉ាក្សនិយមនៃការតស៊ូវណ្ណៈ ពិតជាជនជាតិយូដាមែន (Mardochai)។

Machine Translated by Google

គឺជាឈ្មោះពិតរបស់គាត់)។ អ្នកនាំសាររបស់គាត់នៅប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ គឺលោក Ferdinand Lassalle ដែល ដើមឡើយជាលោក Feist Lasal ក៏ជាជនជាតិយូដាដែរ។

នៅក្នុងសង្គ្រាម និងបដិវត្តន៍ ការងារបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់ជនជាតិយូដាប្រឆាំងនឹងរដ្ឋអាល្លឺម៉ង់ត្រូវបានបញ្ចប់។ ពួកព្រះអង្គម្ចាស់ត្រូវបានបណ្តេញចេញ អាវផាយត្រូវបានហែកចេញពីមន្ត្រី មន្ត្រីត្រូវបានបង្ខំឱ្យគោរពតាមតាមរយៈភាពអត់ឃ្លាន ដើម្បីពួកគេអាចធ្វើឱ្យកម្លាំងពលកម្មរបស់ពួកគេ - ដែលមិនអាចខ្វះបានសូម្បីតែចំពោះរដ្ឋសង្គមនិយម-មូលធននិយមខ្ពស់នៃប្រទេសអាល្លឺម៉ង់សម័យទំនើប - មាន។ តាមរបៀបនេះ ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ត្រូវបានដកហូតអាវុធ ធ្វើឱ្យចុះខ្សោយ ប្លន់មេដឹកនាំរបស់ខ្លួន ដកហូតកម្មសិទ្ធិ និងរំលោភបំពាន ធ្វើឱ្យធ្លាក់ទឹកចិត្ត និងចុះខ្សោយ ខណៈពេលដែលគ្រប់ទីកន្លែងពេញមួយជីវិតសាធារណៈ ក្នុងសេដ្ឋកិច្ច និងនយោបាយ ក្នុងសិល្បៈ និងល្ខោន ជនជាតិយូដាបានអួតអាងចំពោះខ្លួនឯងថាជាអនុត្តរភាពដែលមិនអាចប្រកែកបាន។

មូលដ្ឋានគ្រឹះនៃការគ្រប់គ្រងរបស់ពួកគេគឺទ្រព្យសម្បត្តិដ៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់របស់ពួកគេ។

ទោះបីជាមានចំនួនតិចតួចទាក់ទងនឹងប្រជាជនម្ចាស់ផ្ទះក៏ដោយ ពួកគេអាចនាំយកមុខតំណែងសំខាន់ៗទាំងអស់នៃជីវិតសាធារណៈទៅក្នុងដៃរបស់សមមិត្តជនជាតិជ្វីហ្វរបស់ពួកគេ ឬជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ដែលមានទំនាក់ទំនងជិតស្និទ្ធជាមួយជនជាតិជ្វីហ្វ។ ប៉ុន្តែយ៉ាងណាក៏ដោយ ការដកជនជាតិជ្វីហ្វចេញពីស្ថាប័នជាតិអាល្លឺម៉ង់គឺអាចធ្វើទៅបានទាំងស្រុង - ជាពិសេសនៅក្នុងសកម្មភាពផលិតភាពដ៏សំខាន់ពិតប្រាកដនៅក្នុងឧស្សាហកម្ម និងកសិកម្ម ក្នុងវិជ្ជាជីវៈ និងរដ្ឋបាល ស្ទើរតែគ្មានជនជាតិជ្វីហ្វទាំងស្រុង។

ការដកជនជាតិយូដាចេញពីស្ថាប័នជាតិរបស់យើងនឹងមិនរំខានដល់ផលិតកម្មកសិកម្មទេ - ខ្ញុំមិនទាន់បានឃើញជនជាតិយូដាណាម្នាក់នៅពីក្រោយភ្ជួររាស់ដែលដើរជុំវិញចង្អូរនោះទេ - ហើយរោងចក្រក៏មិនចាំបាច់ឈប់ដោយសារខ្វះកម្មករដែរ - កម្លាំងពលកម្មពិតជានឹងដឹងថាគ្មានជនជាតិយូដាណាលើកធ្យូងថ្មក្នុងការធ្វើការយ៉ាងលំបាក ឬឈរនៅរោងដែកនោះទេ - កន្លែងធ្វើការរបស់យើងរបស់ជាងដែក និងជាងដែក ជាងឈើ និងជាងដែក នឹងមិនត្រូវបានកំព្រាឡើយ - ផ្ទះនានានឹងមិនត្រូវនៅជាប្រាសាទបុរាណឡើយ បន្ទាប់ពីការបណ្តេញជនជាតិយូដាចេញ ស្ថិតិមិនបាននិយាយអំពីអ្វីអំពីជាងសំណង់ និងជាងឈើជនជាតិយូដា ជាងដំបូល ឬជាងលាបពណ៌ឡើយ។ ប៉ុន្តែសូម្បីតែក្នុងពាណិជ្ជកម្ម និងពាណិជ្ជកម្មក៏ដោយ ក៏ភាពជាប់គាំងនឹងលេចឡើងប្រសិនបើជនជាតិយូដាលែងនៅទីនោះ។ នៅក្នុងវិស័យប្រព័ន្ធដឹកជញ្ជូន រដ្ឋបានថែរក្សាចរាចរណ៍ផ្ទាល់ខ្លួន និងទំនិញតាមរបៀបដ៏ល្អឥតខ្ចោះរួចទៅហើយ ហើយយ៉ាងណាក៏ដោយ តើអ្នកណាបានមើលឃើញជនជាតិយូដាជាអ្នកបើកបររថភ្លើង ឬអ្នកបើកបររថភ្លើង?

ឬជាអ្នកបើកបររថភ្លើង ឬជាអ្នកបើករទេះភ្លើង ឬកម្មករដឹកជញ្ជូន?

ប៉ុន្តែសូម្បីតែនៅក្នុងវិស័យទំនោរធម្មតារបស់ជនជាតិយូដាក្នុងការធ្វើពាណិជ្ជកម្ម និងហិរញ្ញវត្ថុក៏ដោយ មុខតំណែងរដ្ឋបាលយោធាមុនសង្គ្រាមបានបង្ហាញថាពួកគេអាចធ្វើសេវាកម្មផ្គត់ និងផ្គត់ផ្គង់ដោយប្រុងប្រយ័ត្ន ក្នុងវិស័យពាណិជ្ជកម្មខ្លួនឯង ស្មៀនពាណិជ្ជកម្ម និងអ្នកជំនួញអាល្លឺម៉ង់រាប់រយរាប់ពាន់នាក់មានភាពសកម្មដែលយល់ពីទិដ្ឋភាពពិត និងភាពចាំបាច់នៃពាណិជ្ជកម្ម ហើយនៅក្នុងធនាគាររដ្ឋ និងធនាគារប្រៃសណីយ៍ យើងមានស្ថាប័នដែលអាចបង្កើតជាមូលដ្ឋាននៃសេដ្ឋកិច្ចជាតិដែលមានសុខភាពល្អដែលត្រូវបានដោះលែងពីសេដ្ឋកិច្ចចោរប្លន់របស់ជនជាតិយូដា។

ប្រសិនបើយើងបានឃើញនៅក្នុងការស្ទង់មតិដ៏ខ្លីនេះថា ជនជាតិយូដាមិនមែនជាមុខងារដែលមិនអាចជំនួសបាននៅក្នុងរដ្ឋ និងជីវិតជាតិរបស់យើងនោះទេ ម្យ៉ាងវិញទៀត ពួកគេប្រើប្រាស់អំណាចលើសរបស់ពួកគេខុសតាមរបៀបដ៏ឃោរឃៅបំផុតដើម្បីបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់ប្រជាជនម្ចាស់ផ្ទះរបស់ពួកគេ នោះជាផលវិបាកជាក់ស្តែង និងឡូជីខលមួយ ដែលតម្រូវឱ្យបណ្តេញជនជាតិយូដាចេញពីប្រទេសជាតិរបស់យើង។

មានតែអ្នកដែលស្បថខ្លួនចំពោះសហគមន៍ជាតិអាល្លឺម៉ង់ប៉ុណ្ណោះ ដែលអាចក្លាយជាពលរដ្ឋរដ្ឋបាន50 ។

---

៤៩ ហ្វឺឌីណាន់ ឡាសាល (Ferdinand Lassalle) (១៨២៥-១៨៦៤) គឺជាអ្នកសង្គមនិយមអាល្លឺម៉ង់-ជ្វីហ្វ ដែលបានស្គាល់ម៉ាក្ស ទោះបីជាម៉ាក្សបានចាត់ទុកគាត់ថាជាអ្នកឱកាសនិយមដោយសារតែឆន្ទៈរបស់គាត់ក្នុងការសម្របសម្រួលជាមួយប៊ីស្មាកអភិរក្សនិយមក៏ដោយ។ ដូច្នេះ ម៉ាក្សមិនបានគាំទ្រឡាសាលទេ នៅពេលដែលម៉ាក្សបានបង្កើត Allgemeiner Deutscher Arbeiterverein (សមាគមកម្មករអាល្លឺម៉ង់ទូទៅ)។

សមាគម) ក្នុងឆ្នាំ 1863 ដែលមានគោលបំណងចម្បងក្នុងការទទួលបានសិទ្ធិបោះឆ្នោតដោយផ្ទាល់ជាសកល។

៥០ បទប្បញ្ញត្តិនេះត្រូវបានរួមបញ្ចូលរួចហើយនៅក្នុងផ្នែកទីពីរនៃច្បាប់ Nuremberg ចុះ ថ្ងៃទី ១៥ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ ១៩៣៥ ដែលមានចំណងជើងថា 'ច្បាប់សញ្ជាតិរបស់ Reich' មាត្រា ២៖ "ពលរដ្ឋនៃ Reich គឺជាពលរដ្ឋនោះតែអ្នកដែលមានឈាមអាល្លឺម៉ង់ ឬសាច់ញាតិ ហើយអ្នកដែលតាមរយៈការប្រព្រឹត្តរបស់គាត់បង្ហាញថាគាត់មានទាំងបំណងប្រាថ្នា និងសម្បទាដើម្បីបម្រើប្រជាជនអាល្លឺម៉ង់ និង Reich ដោយស្មោះត្រង់"។ ការបំបែកជនជាតិយូដាទាំងស្រុងចេញពីសង្គមអាល្លឺម៉ង់ត្រូវបានចែងនៅក្នុងផ្នែកដំបូងនៃច្បាប់ទាំងនេះ ដែលមានចំណងជើងថា 'ច្បាប់សម្រាប់ការការពារឈាមអាល្លឺម៉ង់ និងកិត្តិយសអាល្លឺម៉ង់'។

Machine Translated by Google

ពីការពិនិត្យឡើងវិញនៃសំណួរពូជសាសន៍នេះ ផលវិបាកផ្សេងទៀតនៃការហាមឃាត់ការធ្វើអន្តោប្រវេសន៍របស់ជនជាតិយូដាភាគខាងកើត គឺជារឿងធម្មជាតិ ហើយចាំបាច់ត្រូវធ្វើតាម។ វាគឺជាការខ្វះការយល់ដឹងទាំងស្រុងអំពីសំណួររបស់ជនជាតិយូដា ប្រសិនបើមនុស្សម្នាក់ជឿថាវាគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបណ្តេញជនជាតិយូដាភាគខាងកើតតាមរយៈការហាមឃាត់ការធ្វើអន្តោប្រវេសន៍។ វាពិតជាចាំបាច់ណាស់ក្នុងការដាក់ជនជាតិយូដាដែលមានអរិភាពចំពោះប្រជាជនរបស់យើងដែលតាំងទីលំនៅក្នុងចំណោមយើង ឲ្យស្ថិតនៅក្រោមទង្វើរបស់ជនបរទេសក្នុងពេលដំណាលគ្នា។ ជនជាតិយូដាភាគខាងកើត ជាការពិតណាស់ គឺជាអាងស្តុកទឹកដ៏ធំដែលជនជាតិយូដាបំពេញបន្ថែមខ្លួនឯងជានិច្ច។ គ្រោះថ្នាក់ដ៏ធំដែលការធ្វើអន្តោប្រវេសន៍នេះរួមបញ្ចូលនៅក្នុងខ្លួនវាត្រូវបានបង្ហាញដោយភាពច្បាស់លាស់ទាំងអស់តាមរយៈបទពិសោធន៍នៃឆ្នាំចុងក្រោយនេះ។ ក្នុងរយៈពេលពីរបីឆ្នាំ ជនជាតិយូដាភាគខាងកើតទាំងនេះអាចឆ្លងកាត់ល្បិចអាជីវកម្ម និងការរីកចម្រើនដែលអាចធ្វើទៅបានទាំងអស់ ដើម្បីមានទ្រព្យសម្បត្តិដ៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់។ បន្ទប់សវនាការរបស់យើងពោរពេញទៅដោយការក្លែងបន្លំដែលអនុវត្តដោយធាតុបរទេសបែបនេះ។ រដ្ឋមិនមានចំណាប់អារម្មណ៍តិចតួចបំផុតចំពោះការធ្វើអន្តោប្រវេសន៍របស់មនុស្សបែបនេះ ដែលមិនធ្វើឱ្យខ្លួនឯងមានប្រយោជន៍ប្រកបដោយផលិតភាពនោះទេ។

ជំហររបស់រដ្ឋសង្គមនិយមជាតិចំពោះជនជាតិយូដាភាគខាងកើតនេះមិនរាប់បញ្ចូលរឿងនោះទេ
សូម្បីតែសមាជិកនៃប្រជាជាតិដទៃទៀតដែលជាប៉ារ៉ាស៊ីតនៅលើរាងកាយជាតិក៏អាចត្រូវបានបណ្តេញចេញដែរ។

ការពិភាក្សាអំពីសំណួរទាំងនេះនាំយើងទៅកាន់ផ្នែកទីបីនៃគោលនយោបាយរដ្ឋនៃ
សង្គមនិយមជាតិ៖ ឆ្ពោះទៅរកសិទ្ធិពលរដ្ឋ។

សិទ្ធិពលរដ្ឋ

សិទ្ធិសញ្ជាតិត្រូវតែទទួលបាន។ តាមគោលការណ៍នេះ សង្គមនិយមជាតិខុសគ្នាយ៉ាងខ្លាំងពីសិទ្ធិដែលមានសុពលភាពនាពេលបច្ចុប្បន្ន ដែលជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ពេញវ័យគ្រប់រូបដែលមានអាយុលើសពី 20 ឆ្នាំ ទាំងប្រុសទាំងស្រី អាចអនុវត្តសិទ្ធិសញ្ជាតិរដ្ឋបាន។ ដូចគ្នានេះដែរ សព្វថ្ងៃនេះ យោងទៅតាមរដ្ឋធម្មនុញ្ញ Weimar លទ្ធភាពនេះគឺបើកចំហសម្រាប់សមាជិកនៃពូជសាសន៍ជ្វីហ្វ។ ដូចគ្នានេះដែរ សមាជិកភាពរដ្ឋនេះអាចទទួលបានដោយជនបរទេសណាម្នាក់ ដោយបំពេញបែបបទសាមញ្ញមួយចំនួន។

រដ្ឋធម្មនុញ្ញ Weimar ជាទូទៅមិនយល់អំពីគោលគំនិតនៃពលរដ្ឋរដ្ឋទេ ប៉ុន្តែនិយាយនៅក្នុងមាត្រា 110 នៃសមាជិកភាពនៅក្នុងរដ្ឋ និងនៅក្នុងមាត្រា 109 នៃសិទ្ធិស្មើគ្នាចំពោះមុខច្បាប់សម្រាប់សមាជិករដ្ឋទាំងអស់នៃភេទបុរស និងស្ត្រី។ ភាពមិនច្បាស់លាស់នៃគោលគំនិតនេះ ដោយមិនរាប់បញ្ចូលតម្រូវការនៃលក្ខខណ្ឌសីលធម៌ និងពូជសាសន៍សម្រាប់ការទទួលបានសិទ្ធិសញ្ជាតិនោះទេ។ ផ្ទុយពីនេះ មាត្រា 113 នៃរដ្ឋធម្មនុញ្ញ Reich យក "ផ្នែកនៃប្រជាជាតិ" ដែលនិយាយភាសាបរទេស (!) នៅក្រោមការការពារពិសេសរបស់ខ្លួន។ ពួកគេ "អាចនឹងមិនរងការខាតបង់ក្នុងការអភិវឌ្ឍប្រពៃណីសេរីរបស់ពួកគេទេ ជាពិសេសក្នុងការប្រើប្រាស់ភាសាកំណើតរបស់ពួកគេក្នុងការអប់រំ ក៏ដូចជាក្នុងការគ្រប់គ្រងផ្ទៃក្នុង និងការគ្រប់គ្រងយុត្តិធម៌"។

ប្រសិនបើយើងប្រៀបធៀបជាមួយនឹងការពិចារណាដ៏ទូលំទូលាយបំផុតនេះចំពោះជនបរទេស ការអនុវត្តច្បាប់របស់យើងសម្រាប់ការការពារសាធារណរដ្ឋប្រឆាំងនឹងសមមិត្តជាតិរបស់ខ្លួន កាតព្វកិច្ចក្នុងការប្រគល់អ្វីដែលហៅថាឧក្រិដ្ឋជនសង្គ្រាមទៅឱ្យសត្រូវ ដោយមានភាពប្រាកដប្រជាដែលត្រូវបានធានានៅក្នុងមាត្រា 112 ថា "គ្មានជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ណាម្នាក់នៃរដ្ឋាភិបាលបរទេសអាចត្រូវបានបញ្ជូនទៅធ្វើទុក្ខបុកម្នេញ ឬដាក់ទណ្ឌកម្មនោះទេ" ហើយប្រសិនបើយើងប្រៀបធៀបអត្ថបទចុងក្រោយនេះយ៉ាងច្បាស់លាស់ជាមួយនឹងការវិនិច្ឆ័យដ៏ល្បីល្បាញរបស់បារាំងប្រឆាំងនឹង Krupp51 និងនាយករបស់គាត់ ប្រហែលជាឯកសារយោងទៅលើការពិតដែលថាអ្នកនិពន្ធរដ្ឋធម្មនុញ្ញនេះគឺជាជនជាតិយូដា Preuss52 គ្រប់គ្រាន់ដើម្បីកំណត់ពន្លឺច្បាស់លាស់លើព្រឹត្តិការណ៍ទាំងអស់នេះ។

---

៥១ លោក Gustav Krupp von Bohlen und Halbach (១៨៧០-១៩៥០) បានដឹកនាំក្រុមហ៊ុន Friedrich Krupp AG ពីឆ្នាំ១៩០៩ ដល់ឆ្នាំ១៩៤១។ ដោយសហការជាមួយ Reichswehr ក្រោមការដឹកនាំរបស់លោក Hans von Seeckt (១៨៦៦-១៩៣៦) លោក Krupp បានធ្វើការរៀបចំអាវុធឡើងវិញដោយសម្ងាត់ដល់ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ ដោយរំលោភលើសន្ធិសញ្ញា Versailles។ នៅឆ្នាំ១៩២៣ នៅពេលដែលបារាំង និងបែលហ្ស៊ិកកាន់កាប់តំបន់ Ruhr ពួកគេក៏បានពិន័យលោក Krupp ចំពោះការកាន់កាប់

ពិធីបុណ្យសពសាធារណៈដ៏ធំមួយសម្រាប់កម្មករដប់បីនាក់នៃកត្តា Krupp) នៅ Essen ត្រូវបានបាញ់សម្លាប់ដោយបារាំងក្នុងអំឡុងពេលកាន់កាប់។
៥២ លោក Hugo Preuß (១៨៦០-១៩២៥) គឺជារដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងមហាផ្ទៃអាល្លឺម៉ង់-ជ្វីហ្វនៃសាធារណរដ្ឋ Weimar និងជាមនុស្សម្នាក់ដ៏សំខាន់។
ក្នុងការបង្កើតរដ្ឋធម្មនុញ្ញ Weimar ឆ្នាំ 1919 ។

Machine Translated by Google

មិនមែនជា "អនាគតដ៏មានសំណាងជាងរបស់ជនជាតិប៉ូឡូញ" ដូចដែលលោក Betthmann-Hollweg53 បាននិយាយនៅក្នុងសុន្ទរកថាសភាដ៏អកុសលមួយរបស់លោកនោះទេ ហើយក៏មិនមែនជាការធ្វើឱ្យប្រសើរឡើងនូវជនជាតិយូដានៅក្នុងប្រទេសរ៉ូម៉ានី (យោងទៅតាមលោក Kuhlmann)54 អាចជាគំនិតឈានមុខគេរបស់រដ្ឋអាល្លឺម៉ង់ដែរ ប៉ុន្តែមានតែសុខុមាលភាពរបស់ប្រជាជនអាល្លឺម៉ង់ប៉ុណ្ណោះ។ ប្រធានបទណែនាំនេះត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងកម្មវិធីជាតិ និងសេដ្ឋកិច្ចរបស់ NSDAP (កម្មវិធី ទំព័រ 35) ក្រោមលេខ 7៖ "សិទ្ធិ និងផលប្រយោជន៍របស់ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់មានមុនសិទ្ធិ និងផលប្រយោជន៍របស់សមាជិកនៃប្រទេសបរទេស" និងក្រោមលេខ 6៖ "អ្នកដែលមិនមែនជាជនជាតិអាល្លឺម៉ង់អាចរស់នៅបានតែជាភ្ញៀវនៅក្នុងប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ ហើយស្ថិតនៅក្រោមច្បាប់ជនបរទេស"។

យោងទៅតាមនេះ សិទ្ធិសញ្ជាតិរបស់រដ្ឋត្រូវតែទទួលបាន។ វាក៏អាចបាត់បង់ដោយសារភាពមិនសក្តិសមផងដែរ។ វាគឺជាសិទ្ធិមួយដែលជនជាតិយូដាត្រូវបានដកចេញជាមូលដ្ឋាន ដែលសមាជិកនៃប្រជាជាតិដទៃទៀតក៏អាចត្រូវបានដកចេញផងដែរ។

លក្ខខណ្ឌផ្ទៃក្នុងសម្រាប់អ្នកដាក់ពាក្យសុំសញ្ជាតិអាល្លឺម៉ង់គឺការសន្យាចំពោះវប្បធម៌ និងសហគមន៍អាល្លឺម៉ង់។ អ្នកណាដែលមិនសន្យាជាមួយប្រជាជាតិអាល្លឺម៉ង់តាមរបៀបនេះ អ្នកណាដែលប្រកាសខ្លួនឯងថាជាសត្រូវរបស់រដ្ឋអាល្លឺម៉ង់ អ្នកណាដែលមានអារម្មណ៍ថាមានចំណងជិតស្និទ្ធជាមួយសមាជិកនៃប្រជាជាតិដទៃទៀតជាជាងប្រជាជនរបស់ខ្លួន មិនអាចទទួលបានសិទ្ធិជាពលរដ្ឋអាល្លឺម៉ង់ណាមួយឡើយ ព្រោះគាត់ពិតជាមិនចង់មានទំនាក់ទំនងជាមួយសហគមន៍អាល្លឺម៉ង់ទេ។

វាហាក់ដូចជាភាពឆ្កួតលីលាមួយ នៅពេលដែលមនុស្សដែលប្រកាសជាសាធារណៈថាពួកគេមិនស្គាល់មាតុភូមិដែលហៅថាអាល្លឺម៉ង់ ដូចដែល Crispien55 និងអ្នកដទៃទៀតបានធ្វើ នៅតែចង់ផ្តល់ដំបូន្មានអំពីជោគវាសនារបស់ប្រទេសនេះ នៅពេលដែលពួកគេអះអាងថាជាតំណាងរបស់ប្រជាជន ជាអ្នកតំណាងដែលនៅតែទទួលបានសិទ្ធិពិសេស និងនៅពេលដែលពួកគេនៅតែទទួលបានការការពារពីច្បាប់តឹងរ៉ឹងជាពិសេស (ការការពារសាធារណរដ្ឋ) ក្នុងករណីដែលពួកគេត្រូវបានតម្លើងឋានៈពីសភានេះទៅកាន់តំណែងរដ្ឋាភិបាល។

រដ្ឋសង្គមនិយមជាតិអាល្លឺម៉ង់នឹងទាមទារយ៉ាងច្បាស់លាស់ពីបុរសបែបនេះនូវការគិតគូរយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់បំផុត ហើយសមាជិកនៃរដ្ឋាភិបាលបដិវត្តន៍ និងសភានឹងត្រូវទទួលខុសត្រូវជាបណ្តើរៗចំពោះសកម្មភាព ឬការខកខានរបស់ពួកគេ។ ដូច្នេះច្បាប់ដែលត្រូវបង្កើតឡើងលើការទទួលខុសត្រូវរបស់មនុស្សទាំងអស់ដែលឈរនៅក្នុងជីវិតសាធារណៈនឹងត្រូវផ្តល់អំណាចត្រឡប់មកវិញ។

នៅទីនេះ ដូចករណីកំហុសនៃបដិវត្តន៍អាល្លឺម៉ង់ វាមិនមែនជាបញ្ហានៃការតស៊ូដើម្បីប្រាក់ឈ្នួលរបស់ "កម្មករ" ដែលស្រេកឃ្លានប្រឆាំងនឹងមូលធននិយមដែលឆ្អែតឆ្អន់ និងមិនចេះឆ្អែតឆ្អន់នោះទេ ដូច្នេះមិនមែនអំពីការបំភាន់អារម្មណ៍ដែលមានសុខភាពល្អ និងត្រឹមត្រូវរបស់កម្មករតាមរយៈគំនិតនៃការតស៊ូវណ្ណៈនោះទេ ប៉ុន្តែនៅទីនេះ វាជាបញ្ហានៃការទាមទារខាងសីលធម៌ថា ភាពមិនទទួលខុសត្រូវរបស់អ្នកទទួលផលបច្ចុប្បន្ននៃប្រព័ន្ធសភា និងរដ្ឋាភិបាលបច្ចុប្បន្នត្រូវតែឈានដល់ទីបញ្ចប់ ហើយថាអ្នកដែលបានពង្រឹងខ្លួនឯងតាមរបៀបហួសហេតុពេកលើតម្រូវការរបស់ប្រជាជន ឬអ្នកដែលបានជំរុញឱ្យមានឧបាយកលនៃរង្វង់ផ្សេងទៀតនឹងត្រូវនាំទៅរកការដាក់ទណ្ឌកម្មដែលសមនឹងទទួលបាន។

ពាក្យស្លោកថា "ជនល្មើសតូចៗត្រូវបានព្យួរក រីឯជនល្មើសធំៗត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យមានសេរីភាព" មិនគួរត្រូវបានបញ្ជាក់ថាត្រឹមត្រូវនោះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ ក្នុងករណីនៃការកំណត់ទោស រដ្ឋសង្គមនិយមជាតិនឹងពិចារណាលើការពិតនៃការល្បួងជនល្មើសតូចៗថាជាការបន្ធូរបន្ថយទោស ហើយម្យ៉ាងវិញទៀត នឹងនាំឧក្រិដ្ឋជនធំៗប្រឆាំងនឹងប្រជាជនអាល្លឺម៉ង់ទៅកាត់ទោសដោយភាពតឹងរ៉ឹងទាំងស្រុងនៃច្បាប់។

---

៥៣ លោក Theodor von Betthmann-Hollweg (១៨៥៦-១៩២១) បានបម្រើការជាអធិការបតីអាល្លឺម៉ង់ពីឆ្នាំ១៩០៩ ដល់ឆ្នាំ១៩១៧។ ក្នុងអំឡុងសង្គ្រាម Betthman-Hollweg ហាក់ដូចជាពេញចិត្តនឹងគោលនយោបាយកម្រិតមធ្យមជាងគោលនយោបាយដែលគាំទ្រដោយមេដឹកនាំយោធា។

៥៤ រីឆាត វ៉ុន គូលម៉ាន់ (១៨៧៣-១៩៤៨) បានបម្រើការជារដ្ឋលេខាធិការក្រសួងការបរទេសអាល្លឺម៉ង់ចាប់ពីខែសីហា ឆ្នាំ១៩១៧ ដល់ខែកក្កដា ឆ្នាំ 1918។ នៅខែឧសភា ឆ្នាំ 1918 លោកបានចរចាសន្តិភាពទីក្រុងប៊ុយការ៉េសជាមួយប្រទេសរ៉ូម៉ានី។

លោក Arthur Crispien (1875-1946) ត្រូវបានជ្រើសតាំងជាសមាជិកសភាសង្គមប្រជាធិបតេយ្យនៅឆ្នាំ 1920 ហើយបានក្លាយជាសហប្រធាននៃគណបក្ស Sozialdemokratische Partei (SPD) ក្នុងឆ្នាំ 1922។

Machine Translated by Google

ការងារបន្សុទ្ធកម្មរបស់តុលាការរដ្ឋនេះឥឡូវនេះមិនអាចបញ្ឈប់ជាមួយអ្នកដែលបានឡើងកាន់អំណាចជាលើកដំបូងជាមួយនឹងបដិវត្តន៍នោះទេ។ វាក៏នឹងត្រូវកំណត់គោលដៅទៅលើអ្នកដែលស្ថិតនៅក្រោមរដ្ឋាភិបាលអធិរាជ ដែលតាមរយៈការធ្វេសប្រហែសរបស់ពួកគេ បានធ្វើឱ្យការដួលរលំរបស់អាល្លឺម៉ង់នេះអាចធ្វើទៅបាន។ អ្នកទទួលខុសត្រូវចម្បង - Bethmann-Hollweg - ពិតជាត្រូវបានដកចេញពីចៅក្រមនៅលើផែនដីរបស់គាត់ ហើយដូចគ្នានេះដែរចំពោះអ្នកដែលមានទោសធ្ងន់បំផុតបន្ទាប់ - Erzberger56 ដែលជាបិតានៃបដិវត្តន៍សភាដ៏វេទនានៅខែកក្កដា ឆ្នាំ 1917 បានលើកឡើងជាថ្មីម្តងទៀតនូវឆន្ទៈក្នុងការឈ្នះរបស់សត្រូវ។ សូម្បីតែ Eisner57

ហើយ Rathenau ត្រូវបានដកចេញពីកន្លែងកើតហេតុនៃសកម្មភាពបំផ្លាញជាតិរបស់ពួកគេ ដើម្បីឲ្យប្រាកដក្នុងលក្ខណៈខុសច្បាប់ ប៉ុន្តែស្របតាមច្បាប់ដែកនៃប្រវត្តិសាស្ត្រ។ ប៉ុន្តែមនុស្សជាច្រើនក្នុងចំណោមអ្នកទាំងនោះនៅតែរស់នៅ ដែលតាមរយៈការរៀបចំការវាយប្រហារដោយគ្រាប់រំសេវក្នុងខែមករា ឆ្នាំ១៩១៨ បានចាក់ដាវមួយចូលទៅក្នុងខ្នងកងទ័ពប្រយុទ្ធ ហើយអ្នកដែលនៅតែរស់នៅ ដែលតាមរយៈការនិយាយ និងការសរសេរបានបំបែកឆន្ទៈក្នុងការឈ្នះ អ្នកដែលនៅតែរស់នៅ ដែលផ្សព្វផ្សាយ 'សន្តិភាពដោយគ្មានអ្នកឈ្នះ និងអ្នកចាញ់' អ្នកដែលនៅតែរស់នៅ និងទទួលយកវាជាសិទ្ធិ ដែលបានប្រើប្រាស់ទុក្ខលំបាករបស់ប្រជាជនក្នុងសង្គ្រាម និងបដិវត្តន៍ខុស ដើម្បីភាពសម្បូរបែបហួសហេតុរបស់ពួកគេ។

ជាក់ជាមិនខាន ការទាមទារនយោបាយជាតិបែបនេះនឹងរីករាលដាលការភ័យខ្លាច និងភាពភ័យរន្ធត់ ហើយមនុស្សរាប់ម៉ឺននាក់នឹងភ័យខ្លាចចំពោះជីវិតរបស់ពួកគេ ពីព្រោះពួកគេមិនមានចិត្តបរិសុទ្ធ។ ប៉ុន្តែសម្រាប់សង្គមនិយមជាតិជាមួយនឹងការទាមទារយុត្តិធម៌សង្គមនេះ សំណួរអំពីវាសនារបស់ប្រជាជនអាល្លឺម៉ង់ ថាតើប្រជាជនអាល្លឺម៉ង់អាចរកផ្លូវទៅកាន់ប្រជាជាតិដ៏ថ្លៃថ្នូរបានឬអត់ ឬថាតើវានឹងបង្កើតជីវិតដ៏វេទនាក្នុងការវិចរិល និងអំពើពុករលួយជាប្រជាជាតិ fellaheen។ ចំពោះចលនាសង្គមនិយមជាតិ ហេតុផលរបស់វាក៏ត្រូវបានសម្រេចដោយសំណួរនេះដែរ។

ដូច្នេះ សិទ្ធិសញ្ជាតិរបស់រដ្ឋមិនមែនជារបស់ដែលនឹងត្រូវបានដាក់នៅក្នុងលំយោលរបស់មនុស្សគ្រប់រូបដែលកើតនៅប្រទេសអាល្លឺម៉ង់នោះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ សិទ្ធិសញ្ជាតិរបស់រដ្ឋនេះរួមបញ្ចូលទាំងកាតព្វកិច្ចសីលធម៌ខ្ពស់បំផុតចំពោះរដ្ឋ និងប្រទេសជាតិផងដែរ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ការគោរពតាមការទទួលខុសត្រូវនេះចំពោះរដ្ឋ និងប្រទេសជាតិក៏ត្រូវតែការពារដោយលទ្ធភាពដែលសិទ្ធិនេះអាចបាត់បង់ម្តងទៀតក្នុងករណីមានភាពមិនសក្តិសម។

ម៉្យាងវិញទៀត ការទទួលបានសិទ្ធិសញ្ជាតិរបស់រដ្ឋនឹងមិនមែនជាទង្វើនៃសេចក្តីមេត្តាករុណាទេ ប៉ុន្តែជាការអះអាងដែលជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ឧស្សាហ៍ព្យាយាមគ្រប់រូបអាចលើកឡើងបាន អ្នកដែលបង្ហាញថាខ្លួនសក្តិសមសម្រាប់សហគមន៍អាល្លឺម៉ង់ និងអ្នកដែលសន្យាជាមួយសហគមន៍ជាតិសាសន៍ និងប្រវត្តិសាស្ត្រអាល្លឺម៉ង់។

អ្នកណាដែលបានបំពេញកាតព្វកិច្ចកងទ័ព និងការងាររបស់ខ្លួន អ្នកណាដែលសកម្មជាកម្មករកិត្តិយសក្នុងវិជ្ជាជីវៈរបស់ខ្លួន មានសិទ្ធិទទួលបានសិទ្ធិសញ្ជាតិរដ្ឋ។

ប៉ុន្តែជាមួយនឹងសិទ្ធិសញ្ជាតិរបស់រដ្ឋនេះ ក៏មានកាតព្វកិច្ចកុំភ្លេចទស្សនៈរបស់ទាំងមូលនៅក្នុងការងារទាំងអស់របស់មនុស្សម្នាក់ ហើយក៏ត្រូវដឹងខ្លួនជានិច្ចនៅក្នុងសកម្មភាពសេដ្ឋកិច្ចរបស់មនុស្សម្នាក់អំពីការពិតដែលថាមនុស្សម្នាក់ត្រូវតែបញ្ចូលការងាររបស់ខ្លួនទៅក្នុងទាំងមូល ពោលគឺសូម្បីតែមានសេរីភាពពេញលេញនៅក្នុងវិស័យជាក់លាក់ក៏ដោយ សកម្មភាពរបស់ពលរដ្ឋអាល្លឺម៉ង់មិនគួរត្រូវបានដឹកនាំប្រឆាំងនឹងសុខុមាលភាពរបស់ទាំងមូលនោះទេ។

---

៥៦ លោក Matthias Erzberger (១៨៧៥-១៩២១) គឺជាសមាជិកម្នាក់នៃ Deutsche Zentrumspartei (គណបក្សមជ្ឈមណ្ឌលកាតូលិក) ដែលត្រូវបានគេចាត់ទុកថាជាដៃស្តាំរបស់ Betthman-Hollweg។ ក្នុងអំឡុងសង្គ្រាម នៅពាក់កណ្តាលឆ្នាំ ១៩១៧ លោកបានជំរុញឱ្យមានការចរចាបញ្ចប់សង្គ្រាម និងបានធ្វើឱ្យខូចទំនុកចិត្តលើយោធាអាល្លឺម៉ង់។ លោក Erzberger បានចុះហត្ថលេខាលើបទឈប់បាញ់ដែលបញ្ចប់សង្គ្រាមលោកលើកទីមួយ ហើយក្នុងនាមជារដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងហិរញ្ញវត្ថុនៅសាធារណរដ្ឋ Weimar លោកបានគាំទ្រសន្ធិសញ្ញា Versailles។ លោកត្រូវបានធ្វើឃាតនៅឆ្នាំ ១៩២១ ដោយសមាជិកជាតិនិយមជ្រុលនៃ 'កុងស៊ុលអង្គការ' ដែលបង្កើតឡើងដោយមេបញ្ជាការ Freikorps លោក Hermann Ehrhardt (១៨៨១-១៩៧១)។

៥៧ លោក Kurt Eisner (1867-1919) គឺជាអ្នកសង្គមនិយមជ្វីហ្វអាល្លឺម៉ង់ម្នាក់ដែលបានរៀបចំបដិវត្តន៍ដែលបានផ្តួលរំលំ Wittelsbach ។
រាជវង្សបាវ៉ារៀ ក្នុងខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ១៩១៨។ លោកបានក្លាយជានាយករដ្ឋមន្ត្រីសាធារណរដ្ឋនៃបាវ៉ារៀ ហើយនៅឯសន្និសីទប៊ែននៃពួកសង្គមនិយម លោកបានវាយប្រហារពួកសង្គមនិយមមធ្យមចំពោះការមិនទទួលស្គាល់កំហុសរបស់អាល្លឺម៉ង់ក្នុងការនាំមកនូវសង្គ្រាមលោកលើកទីមួយ។ លោកត្រូវបានធ្វើឃាតដោយលោកជាតិនិយម ខោនអាកូ វ៉ុន វ៉ាលី ក្នុងខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ១៩១៩។

Machine Translated by Google

សេដ្ឋកិច្ចជាតិ

ភារកិច្ចរបស់សេដ្ឋកិច្ចជាតិគឺការបំពេញតម្រូវការ មិនមែនការសម្រេចបាននូវទិន្នផលការប្រាក់ខ្ពស់តាមដែលអាចធ្វើទៅបានសម្រាប់ដើមទុនប្រាក់កម្ចីនោះទេ។

មនុស្សម្នាក់អាចគិតថាគោលការណ៍នេះត្រូវបានចាត់ទុកជារឿងធម្មតាសម្រាប់គ្រប់សេដ្ឋកិច្ចទាំងអស់ ហើយយ៉ាងណាក៏ដោយ សេដ្ឋកិច្ចសង្គមនិយមជាតិគឺខុសពីផលប្រយោជន៍បច្ចុប្បន្ននៃសេដ្ឋកិច្ចមូលធននិយមយ៉ាងច្បាស់លាស់នៅក្នុងគោលការណ៍ណែនាំនេះ។ វាមិនងាយស្រួលទេសម្រាប់អារម្មណ៍គ្មានល្បិចកលរបស់បុរសដែលមានផលិតភាពក្នុងការស្រមៃមើលសេដ្ឋកិច្ចជាតិដែលមិនបម្រើដល់ការបំពេញតម្រូវការ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ វាត្រូវតែបញ្ជាក់ឱ្យច្បាស់ឥឡូវនេះថា សម្រាប់ម្ចាស់សេដ្ឋកិច្ចបច្ចុប្បន្ន - ដើមទុនធនាគារ និងផ្សារភាគហ៊ុន - ការបំពេញតម្រូវការគឺមានសារៈសំខាន់តិចតួចណាស់។ ដើមទុនអន្តរជាតិមានផលប្រយោជន៍។

នៅក្នុងនោះ លុះត្រាតែការបំពេញតម្រូវការនេះអាចត្រូវបានកេងប្រវ័ញ្ចតាមរបៀបមូលធននិយមដ៏កាចសាហាវ។

តាមពិតទៅ យើងមានអ្វីដែលត្រូវធ្វើនៅទីនេះជាមួយនឹងអាកប្បកិរិយាខុសគ្នាជាមូលដ្ឋានពីរចំពោះសេដ្ឋកិច្ច។ តម្រូវការបន្ទាន់តែមួយគត់លើសេដ្ឋកិច្ចទាំងមូលពីប្រជាជនទាំងមូល គឺការបំពេញតម្រូវការអាហារ បន្ទាប់មកការបំពេញតម្រូវការលំនៅដ្ឋាន និងសម្លៀកបំពាក់ ហើយបន្ទាប់មកទើបមានតម្រូវការប្រចាំថ្ងៃផ្សេងទៀតជាច្រើនប្រភេទ រហូតដល់សិល្បៈ និងវប្បធម៌កម្រិតខ្ពស់។ នៅចន្លោះនោះ មានសេវាកម្មគាំទ្រ ប្រព័ន្ធដឹកជញ្ជូនទាំងមូល និងអ្វីៗដែលភ្ជាប់ជាមួយវា ពាណិជ្ជកម្ម និងប្រព័ន្ធហិរញ្ញវត្ថុ។ ការផលិតទំនិញសម្រាប់ផ្នែករបស់ខ្លួន នៅក្នុងសេដ្ឋកិច្ចដែលមានសុខភាពល្អ មានគោលដៅដ៏សក្តិសមបំផុតក្នុងការបំពេញតម្រូវការតាមរបៀបដ៏ល្អបំផុត តាមរយៈការទូទាត់ដែលគ្រប់ដណ្តប់លើថ្លៃដើមផលិតកម្ម និងរួមបញ្ចូលប្រាក់ចំណូលការងារដែលត្រូវគ្នាសម្រាប់សហគ្រិន និងចំណែកប្រាក់ចំណេញសមស្រប ដែលការខាតបង់ដែលមិនអាចជៀសវាងបាន និងការកែលម្អ និងការជួសជុលឡើងវិញនៅក្នុងសហគ្រាសអាចត្រូវបានទូទាត់។

ការយកចិត្តទុកដាក់របស់សហគ្រិនយុត្តិធម៌មិនត្រូវបានផ្តោតលើការសម្រេចបាននូវប្រាក់ចំណេញមិនច្រើនក្នុងករណីបុគ្គលនោះទេ សូម្បីតែពេលដែលគ្រោះថ្នាក់ចៃដន្យអាចធ្វើឱ្យរឿងនេះអាចធ្វើទៅបានក៏ដោយ។ សហគ្រិនយុត្តិធម៌មានការយល់ដឹងទាំងស្រុងអំពីភារកិច្ចសេដ្ឋកិច្ចជាតិរបស់គាត់ ដើម្បីបង្កើតផលិតកម្មតាមរបៀបដែលតម្រូវការអាចត្រូវបានគ្របដណ្តប់ដោយការចំណាយតិចបំផុតសម្រាប់អ្នកប្រើប្រាស់ ដើម្បីឱ្យសហគ្រាសរីកចម្រើន និងរីកចម្រើន ដើម្បីឱ្យថ្លៃដើមផលិតកម្មកាន់តែតូចជាងមុនដោយមិនចាំបាច់កាត់បន្ថយប្រាក់ឈ្នួល។

ប្រហែលជាឧទាហរណ៍ដ៏ភ្លឺស្វាងបំផុតនៃវិធីពិតនៃការគិតបែបសហគ្រិនភាពបែបនេះគឺលោក Ernst Abbe58 ដែលជាសហស្ថាបនិក និងជានាយកនៃ Zeiss works ក្នុងទីក្រុង Jena។ បុរសម្នាក់នេះបានយល់យ៉ាងច្បាស់អំពីភារកិច្ចសេដ្ឋកិច្ចជាតិរបស់សហគ្រិននេះ ហើយបានខិតខំសម្រេចរឿងនេះឱ្យអស់ពីសមត្ថភាព។

ប៉ុន្តែក្នុងន័យនេះ ជាទូទៅយើងក៏គ្មានហេតុផលណាមួយដើម្បីធ្វើការត្អូញត្អែរពិសេសអំពីសហគ្រិនរបស់យើងមុនសង្គ្រាមនោះទេ។ បុរសដូចជា Alfred Krupp59, Mannesmann60, Werner Siemens61 , Thyssen62, Borsig63, Krauss, Maffei64 ជាដើម សុទ្ធតែទទួលបានកន្លែងកិត្តិយសសម្រាប់ខ្លួនឯង សូម្បីតែក្នុងសង្គមក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រឧស្សាហកម្មអាល្លឺម៉ង់។ ពួកគេទាំងអស់គ្នាមិនត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយការខិតខំប្រឹងប្រែងរកប្រាក់ចំណេញតែម្ខាងនោះទេ។

---

[៥៨] Ernst Abbe (1840-1905) គឺជាអ្នករូបវិទ្យា និងជាសហគ្រិនម្នាក់ ដែលត្រូវបានជួលដោយលោក Carl Zeiss ដែលជាស្ថាបនិកនៃ Jena។ ក្រុមហ៊ុន Carl Zeiss AG ដែលផលិតឧបករណ៍ និងប្រព័ន្ធអុបទិក។ Abbe បានក្លាយជាសហម្ចាស់នៃក្រុមហ៊ុន។

៥៩ លោក Alfred Krupp (១៨១២-១៨៨៧) គឺជាកូនប្រុសរបស់លោក Friedrich Krupp (១៧៨៧-១៨២៦) ដែលបានបង្កើតក្រុមហ៊ុន Krupp Cast Steel ក្នុងឆ្នាំ ១៨១១។ ក្នុងអំឡុងពេលដែលលោក Alfred Krupp ធ្វើជានាយក ក្រុមហ៊ុននេះបានក្លាយជាក្រុមហ៊ុនផលិតអាវុធឈានមុខគេនៃសម័យកាលនោះ។

[៦០] ក្រុមហ៊ុន Mannesmann ត្រូវបានបង្កើតឡើងក្នុងឆ្នាំ 1890 ហើយដើមឡើយបានផលិតបំពង់ដែកគ្មានថ្នេរ។

[៦១] Werner Siemens (1816-1892) គឺជាអ្នកបង្កើត និងជាស្ថាបនិកក្រុមហ៊ុន Telegraphen-Bauanstalt ក្នុងឆ្នាំ 1847។ សព្វថ្ងៃនេះ ក្រុមហ៊ុន Siemens AG គឺជាក្រុមហ៊ុនអេឡិចត្រូនិកបច្ចេកវិទ្យាធំជាងគេបំផុតមួយនៅក្នុងពិភពលោក។

[៦២] លោក August Thyssen (1842-1926) បានបង្កើតរោងចក្រដែក Thyssen-Foussol ក្នុងឆ្នាំ 1867 ហើយបានទិញយកក្រុមហ៊ុនឧស្សាហកម្មធុនធ្ងន់ផ្សេងទៀត ដែលត្រូវបានបញ្ចូលគ្នានៅឆ្នាំ 1926 ទៅជា Vereinigte Stahlwerke ដែលជាក្រុមហ៊ុនរុករករ៉ែ និងដែកថែបធំជាងគេបំផុតនៅលើពិភពលោកមុនសង្គ្រាមលោកលើកទីពីរ។

[៦៣] Borsig គឺជាក្រុមហ៊ុនផលិតក្បាលរថភ្លើងមួយ ដែលបង្កើតឡើងដោយ August Borsig (1804-1854) ក្នុងឆ្នាំ 1837។

64 Krauss-Maffei គឺជាក្រុមហ៊ុនផលិតម៉ាស៊ីនមួយដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងក្នុងឆ្នាំ 1838។

Machine Translated by Google

ពួកគេទាំងអស់គ្នានៅតែសាមញ្ញ និងសុភាពរាបសារសម្រាប់ខ្លួនឯង មានតែភាពរុងរឿងនៃស្នាដៃរបស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះដែលជាផ្កាយរណបរបស់ពួកគេ។

ជាការពិតណាស់ អំណាចផលិតភាព និងភាពច្នៃប្រឌិតឥតឈប់ឈររបស់ឧស្សាហកម្មអាល្លឺម៉ង់ បាននាំឱ្យមានការពិតដែលថា មិនត្រឹមតែការកើនឡើងដ៏ច្រើននៃចំនួនប្រជាជនដែលរកបានការងារ និងនំប៉ុងប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែទោះបីជាមានការកើនឡើងនៃប្រាក់ឈ្នួលក៏ដោយ ទោះបីជាមានការកែលម្អយ៉ាងទូលំទូលាយនៃកម្រិតជីវភាពរបស់ប្រជាជនគ្រប់ផ្នែកទាំងអស់ក៏ដោយ ផលិតផលសំខាន់បំផុតអាចត្រូវបានធ្វើឱ្យថោកជាង ដោយសារការកែលម្អ និងការច្នៃប្រឌិតថ្មីៗជានិច្ច។ កម្មករដៃអាល្លឺម៉ង់មិនគួរភ្លេចថា គាត់ជំពាក់រឿងនេះចំពោះកម្មករខួរក្បាលនោះទេ។

ហើយរឿងមួយទៀតត្រូវតែសង្កត់ធ្ងន់នៅទីនេះម្តងទៀតដោយសង្កត់ធ្ងន់ទាំងស្រុង៖ គ្រឹះ និងលក្ខខណ្ឌជាមុនសម្រាប់ការរីកដុះដាលខ្ពស់នៃសេដ្ឋកិច្ចអាល្លឺម៉ង់នេះគឺរបបផ្តាច់ការ Bismarck Reich ដែលដឹកនាំដោយអំណាច។ កត្តាទាំងពីរនេះ ស្ថានភាពនយោបាយរួបរួម និងមានឥទ្ធិពលរបស់របបផ្តាច់ការអាល្លឺម៉ង់ និងភាពឧស្សាហ៍ព្យាយាមដែលមិនធ្លាប់មានពីមុនមករបស់សហគ្រិន និងកម្មករអាល្លឺម៉ង់ បានធ្វើឱ្យវាអាចធ្វើទៅបានដែលការលើកកម្ពស់យ៉ាងទូលំទូលាយនៃស្តង់ដារជីវភាពរបស់ប្រជាជនទាំងមូលត្រូវបានកត់ត្រា ការកើនឡើងដ៏ច្រើននៃចំនួនប្រជាជនអាល្លឺម៉ង់អាចត្រូវបានចិញ្ចឹម ស្លៀកពាក់ និងស្នាក់នៅ ហើយការធ្វើចំណាកស្រុកពីប្រទេសអាល្លឺម៉ង់បានធ្លាក់ចុះដល់ចំនួនតិចតួច។

ចំនួននៃការធ្វើចំណាកស្រុករបស់ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ក្នុងរយៈពេលជាច្រើនទសវត្សរ៍បន្ទាប់ពីឆ្នាំ 1870 រួមបញ្ចូលតែភាពលើសលប់នៃស្មារតីសហគ្រិន និងពាណិជ្ជករអាល្លឺម៉ង់ដែលបានហូរចេញទៅក្នុងពិភពលោកក្នុងនាមជាអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវនៃភាពឧស្សាហ៍ព្យាយាម និងការអនុវត្តរបស់អាល្លឺម៉ង់។

ភាគច្រើន សេដ្ឋកិច្ចជាតិទាំងមូលរបស់ Reich អាល្លឺម៉ង់បានធ្វើយុត្តិធម៌ចំពោះការទាមទារជាមូលដ្ឋានដែលយើងដាក់លើសេដ្ឋកិច្ចជាតិដែលមានសុខភាពល្អផងដែរ។

តម្រូវការត្រូវបានគ្របដណ្តប់យ៉ាងទូលំទូលាយ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ សូម្បីតែនៅពេលនោះក៏មានការលេចចេញនូវភាពស៊ីជម្រៅយ៉ាងជ្រៅផងដែរ។ ការខូចខាតនៅក្នុងសេដ្ឋកិច្ចរបស់យើង ដែលត្រូវបានបង្ហាញតាមវិធីផ្សេងៗគ្នា។

១. ហិរញ្ញវត្ថុរដ្ឋរបស់យើង បានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងបំណុលកាន់តែច្រើនឡើងៗ នៅពេលដែលប្រជាជនអាល្លឺម៉ង់កាន់តែមានទ្រព្យសម្បត្តិ និងមានអំណាចកាន់តែខ្លាំងឡើង ដែលផលិតផលនៃប្រសិទ្ធភាពឧស្សាហកម្ម និងពាណិជ្ជកម្មរបស់អាល្លឺម៉ង់បានសញ្ជ័យទីផ្សារលក់របស់ពិភពលោក នៅពេលដែលសេដ្ឋកិច្ចផ្ទៃក្នុងរបស់យើងទទួលបានជោគជ័យមួយជំហានម្តងៗ ហើយស្ថានភាពវេជ្ជសាស្ត្រ និងជីវភាពរស់នៅកាន់តែប្រសើរឡើងពីមួយឆ្នាំទៅមួយឆ្នាំ។

ឥឡូវនេះ វាមិនមែនជាសញ្ញាល្អទេ ប្រសិនបើបំណុលកាន់តែធំឡើងៗ។ បាតុភូតបែបនេះតែងតែចង្អុលបង្ហាញពីការពិតដែលថាមានអ្វីមួយមិនស្ថិតស្ថេរ។ ព្រោះវាពិតជាត្រូវតែចាត់ទុកថាជារឿងមិនសមហេតុផល និងមិនសមហេតុផលទាំងស្រុង ប្រសិនបើរដ្ឋដែលពលរដ្ឋរបស់ខ្លួនរីករាយនឹងទ្រព្យសម្បត្តិកើនឡើង មិនបានរកឃើញថាខ្លួនស្ថិតក្នុងស្ថានភាពហិរញ្ញវត្ថុរដ្ឋដែលមានសុខភាពល្អ និងរីកចម្រើនក្នុងពេលតែមួយ។ នេះប្រាកដជាគួរឱ្យភ្ញាក់ផ្អើលជាងនេះទៅទៀត នៅពេលដែល Reich អាល្លឺម៉ង់ និងរដ្ឋសហព័ន្ធទទួលបានប្រាក់ចំណូលយ៉ាងច្រើនមិនធម្មតាពីផ្លូវដែក ការងារប្រៃសណីយ៍ និងរ៉ែរបស់ពួកគេ ក៏ដូចជាពីព្រៃឈើរដ្ឋជាដើម ក្រៅពីការពិតដែលថា Reich និងរដ្ឋសហព័ន្ធអាច ដោយសារអធិបតេយ្យភាពហិរញ្ញវត្ថុរបស់ពួកគេ ទាមទារសមត្ថភាពពន្ធយ៉ាងច្រើនរបស់ពលរដ្ឋរបស់ពួកគេ។

២. ការខូចខាតសេដ្ឋកិច្ចដ៏ជ្រៅមួយទៀតគឺបំណុលកាន់តែកើនឡើងនៃអចលនទ្រព្យកសិកម្ម និងទីក្រុងរបស់យើង។ ចលនាកំណែទម្រង់ដីធ្លីដែលត្រូវបានអនុវត្តប្រឆាំងនឹងវាបានទទួលស្គាល់យ៉ាងត្រឹមត្រូវនូវផ្នែកសំខាន់មួយនៃបញ្ហាទាំងមូលដោយមិនសម្រេចបានប្រសិទ្ធភាពពេញលេញ។

៣. ការពិតនៃអតិផរណានៃឧស្សាហកម្មរបស់យើងតាមរយៈឥណទានគ្រប់ប្រភេទក៏គួរតែធ្វើឱ្យអ្នកសង្កេតការណ៍ដែលមានចក្ខុវិស័យមុតស្រួចមានការថប់បារម្ភផងដែរ។ ជាក់ស្តែង នៅក្នុងសម័យកាលនៃវិបុលភាពកាន់តែកើនឡើង សហគ្រាសពាណិជ្ជកម្ម និងឧស្សាហកម្មទទួលយកប្រាក់បរទេស និងកាតព្វកិច្ចការប្រាក់ដែលចងភ្ជាប់ជាមួយនឹងវាដោយស្រាល ពីព្រោះជាការពិតណាស់ លទ្ធភាពការងារ និងប្រាក់ចំណូលកើនឡើងយ៉ាងខ្លាំងអនុញ្ញាតឱ្យមានបន្ទុកទាំងនេះ។

Machine Translated by Google

> ប៉ុន្តែវេទនាណាស់ប្រសិនបើវិបត្តិសេដ្ឋកិច្ចកើតឡើង! បន្ទាប់មក ការប្រើប្រាស់ឥណទានដែលចងការប្រាក់បង្ហាញពីភាពអាក្រក់ផ្នែកសេដ្ឋកិច្ចទាំងមូលរបស់វា។
>
> ទម្រង់ក្រុមហ៊ុនភាគហ៊ុនដែលបានលេចចេញក្នុងប៉ុន្មានឆ្នាំនេះ ដោយមានការផ្តាច់ដើមទុនចេញពីការងារដែលចងភ្ជាប់ទៅនឹងវា ពោលគឺការបំបែកផលប្រយោជន៍មូលធននិយមសុទ្ធសាធក្នុងប្រាក់ចំណេញពីប្រាក់ពីម្ចាស់បំណុល ពីកិច្ចសហប្រតិបត្តិការដ៏ល្អរបស់សហគ្រិនម្នាក់ៗ និងពីការកំណត់អត្តសញ្ញាណទាំងមូលនៃអត្ថិភាពរបស់គាត់ជាមួយសហគ្រាសរបស់គាត់ ក៏បានសាបព្រោះគ្រាប់ពូជនៃការខូចខាតសេដ្ឋកិច្ចយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរផងដែរ។
>
> ៤. ឋានៈអំណាចកាន់តែខ្លាំងឡើងរបស់ស្ថាប័នជួញដូរប្រាក់ គឺធនាគារ គួរតែបានធ្វើឱ្យមិត្តដ៏ថ្លៃថ្នូររបស់ប្រជាជាតិមានការថប់បារម្ភ។ ពីអ្នកបម្រើសេដ្ឋកិច្ច ធនាគារបានក្លាយជាម្ចាស់ដែលគ្មានការរឹតត្បិតនៃសេដ្ឋកិច្ចជាតិទាំងមូល។ ក្នុងលក្ខណៈគួរឱ្យកត់សម្គាល់ និងសំខាន់មួយ ឋានៈអំណាចកាន់តែខ្លាំងឡើងរបស់ធនាគារនេះមិនត្រូវបានអមដោយវិបុលភាពក្នុងពេលដំណាលគ្នានៃសេដ្ឋកិច្ចជាតិរបស់យើងនោះទេ ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញ សេដ្ឋកិច្ចរបស់យើងកាន់តែសោកសៅ ធនាគារកាន់តែពង្រីកខ្លួន។

យើងមិនចង់និយាយលម្អិតបន្ថែមទៀតអំពីការវិវឌ្ឍនេះនៅទីនេះទេ នឹងមានរឿងជាច្រើនដែលត្រូវនិយាយលើវានៅក្នុងការពិភាក្សាអំពីសេដ្ឋកិច្ចហិរញ្ញវត្ថុ និងរូបិយវត្ថុសុទ្ធសាធ។ ការលើកឡើងអំពីឫសគល់បួនយ៉ាងនៃការខូចខាតសេដ្ឋកិច្ចជាតិដ៏ធំតាមរយៈប្រព័ន្ធហិរញ្ញវត្ថុ និងឥណទានគឺមានសារៈសំខាន់ខ្លាំងណាស់ ពីព្រោះទិដ្ឋភាពនៃសេដ្ឋកិច្ចទាំងមូលនេះបានក្លាយជាផ្ទុយពីសេដ្ឋកិច្ចជាតិពិតប្រាកដ ពោលគឺសេដ្ឋកិច្ចប្លន់អំណាចហិរញ្ញវត្ថុតែម្ខាង។

អ្នកដែលរូបភាពនៃរាងកាយដែលរងការវាយប្រហារដោយប៉ារ៉ាស៊ីតមិនត្រូវបានដាក់លើខ្លួនឯងដោយឯកឯង ត្រូវតែចាប់អារម្មណ៍យ៉ាងខ្លាំងចំពោះការរក្សាស្ថានភាពបច្ចុប្បន្ន ឬពឹងផ្អែកលើអ្នកទទួលផលពីសេដ្ឋកិច្ចកេងប្រវ័ញ្ចនេះ។ ជាអកុសល ករណីចុងក្រោយនេះគឺជាករណីក្នុងចំណោមបុរសមួយចំនួនធំ។ នោះហើយជាមូលហេតុដែលការតស៊ូផ្ទៃក្នុងចំពោះប្រព័ន្ធចោរប្លន់សេដ្ឋកិច្ចសម័យទំនើបនេះមិនលេចឡើងតាមរបៀបដែលត្រូវគ្នានោះទេ។

វាជារឿងអាក្រក់ជាពិសេសដែលសូម្បីតែវិទ្យាសាស្ត្រ និងជាពិសេសវិទ្យាសាស្ត្រ ដែលត្រូវដោះស្រាយរឿងទាំងនេះដោយការទទួលខុសត្រូវ លើកលែងតែករណីមួយចំនួន (Othmar Spann65) នៅតែ ស្ថិតនៅក្នុងអក្ខរាវិរុទ្ធនៃសេដ្ឋកិច្ចមូលធននិយមបច្ចុប្បន្ន ហើយឃើញថាខ្លួនវាពឹងផ្អែកលើវា។ សេដ្ឋកិច្ចជាតិសម័យបច្ចុប្បន្នមិនមែនជាអ្នកដឹកនាំឆ្ពោះទៅរកសេចក្តីពិត និងចំណេះដឹងត្រឹមត្រូវនោះទេ ប៉ុន្តែបានក្លាយជាអ្នកនាំពាក្យនៃឧក្រិដ្ឋកម្មសេដ្ឋកិច្ចជាតិ។

សច្ចភាព និងប្រាជ្ញាដ៏អស្ចារ្យទាំងអស់អាចត្រូវបានយល់ និងពិចារណានៅក្នុងទិដ្ឋភាពសំខាន់ៗរបស់វាដោយមនុស្សសាមញ្ញគ្រប់រូប។ មិនត្រូវច្រឡំជាមួយរឿងនេះទេ គឺការពិតដែលថាវាមិនមែនជារឿងងាយស្រួលនោះទេក្នុងការទទួលបានចំណេះដឹងជាមូលដ្ឋានបែបនេះ។ ជាការពិតណាស់ ចំណេះដឹងខ្លួនឯង គឺវិចារណញាណ គឺដូចជាពន្លឺភ្លឺចែងចាំងដែលភ្លឺចែងចាំងនៅក្នុងព្រលឹងដែលស្រេកឃ្លានចំណេះដឹងជារៀងរហូត។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ការងារជាបន្តបន្ទាប់នៃការយល់ដឹងគឺពិបាក ដែលត្រូវតែដាក់ឥដ្ឋលើឥដ្ឋយ៉ាងលំបាក ដើម្បីបង្កើតរចនាសម្ព័ន្ធគំនិតទាំងមូល ជាមួយនឹងការជ្រើសរើសសម្ភារៈដោយប្រុងប្រយ័ត្នបំផុត ដើម្បីឱ្យការងារដែលបានបញ្ចប់ហាក់ដូចជាជាក់ស្តែងចំពោះមនុស្សគ្រប់គ្នា។

ក្នុងករណីបែបនេះ គ្មានការសរសើរណាល្អជាងពេលដែលមនុស្សម្នាក់គិតបែបនេះដោយខ្លួនឯងម្តងម្កាលនោះទេ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំបានទទួល ខណៈពេលដែលខ្ញុំកំពុងធ្វើការលើការងារនេះ (រដូវក្តៅ ឆ្នាំ 1923)។

---

៦៥ អូតម៉ា ស្ពែន (Othmar Spann) (១៨៧៨-១៩៥០) គឺជាអ្នកសេដ្ឋកិច្ច និងជាសង្គមវិទូជនជាតិអូទ្រីសប្រឆាំងសង្គមនិយម ដែលទទួលឥទ្ធិពលពីទ្រឹស្តីសេដ្ឋកិច្ចរបស់លោក អាដាម មូលឡឺរ (១៧៧៩-១៨២៩) ដែលបានប្រឆាំងនឹងសេដ្ឋកិច្ចសេរីនិយមរបស់លោក អាដាម ស្មីធ។ លោកធ្លាប់ជាសាស្ត្រាចារ្យនៅសាកលវិទ្យាល័យវីយែនចាប់ពីឆ្នាំ១៩១៩ ដល់ឆ្នាំ១៩៣៨ នៅពេលដែលលោកត្រូវបានហាមឃាត់មិនឱ្យធ្វើជាសាស្ត្រាចារ្យដោយពួកសង្គមនិយមជាតិបន្ទាប់ពី...
Anschluss (ការបញ្ចូល) នៃប្រទេសអូទ្រីស។ ទោះបីជាលោក Spann យល់ស្របនឹងទំនោរជាតិនិយមរបស់ NSDAP ក៏ដោយ ទស្សនៈរបស់លោកអំពីរដ្ឋសាជីវកម្មមិនត្រូវបានគាំទ្រទាំងស្រុងដោយពួកសង្គមនិយមជាតិទេ។

Machine Translated by Google

ការងារដ៏ល្អឥតខ្ចោះរបស់បុរសចំណាស់ម្នាក់គឺវិស្វករអូទ្រីស W. Schober66 ដែលក្នុងនោះការវិវឌ្ឍដ៏មហន្តរាយទាំងមូលនៃស្ថានភាពហិរញ្ញវត្ថុ និងឥណទានអូទ្រីសត្រូវបានព្យាករណ៍ដោយភាពច្បាស់លាស់ដែលមិនធ្លាប់មានពីមុនមកកាលពី 30 ឆ្នាំមុន។

លោក Schober បានចង្អុលបង្ហាញពីការពិតដែលថា មានតែការចាកចេញទាំងស្រុងពីគោលលទ្ធិសេដ្ឋកិច្ចជាតិមិនពិតជាមូលដ្ឋានប៉ុណ្ណោះ ទើបអាចបញ្ឈប់ការអភិវឌ្ឍដ៏មហន្តរាយនៃសេដ្ឋកិច្ចជាតិបាន –
ជាអកុសលដោយគ្មានភាពជោគជ័យតិចតួចបំផុត។

មូលហេតុចម្បងនៅពេលនោះគឺស្ថិតនៅក្នុងការពិតដែលថាមិត្តភក្តិរបស់ Schober នៃគណបក្សគ្រិស្តសាសនា-សង្គមនិយម បន្ទាប់ពីកិច្ចព្រមព្រៀងដំបូងដ៏រីករាយ បានងាកចេញពីគាត់ដោយលេសខ្ជិលច្រអូសថា "ពេលវេលាមិនទាន់ទុំនៅឡើយទេ" ប៉ុន្តែតាមពិតទៅ ដោយសារតែវាមិនសមនឹងហិរញ្ញវត្ថុខ្ពស់របស់គ្រិស្តសាសនា។

ធនាគារនេះបានឈប់ធ្វើជាអន្តរការីដែលគួរឲ្យទុកចិត្តជាយូរមកហើយរវាងដើមទុនសន្សំ និងការទាមទាររបស់សេដ្ឋកិច្ច និងដើមទុនបង្វិល។ សព្វថ្ងៃនេះ ធនាគារធំៗមាននាយក និងប្រតិភូរបស់ពួកគេអង្គុយនៅក្នុងក្រុមហ៊ុនភាគហ៊ុនទាំងអស់។ គ្មានអ្វីអាចកើតឡើងដោយគ្មានធនាគារដឹងអំពីវានោះទេ។ ហើយតើធនាគារឥឡូវនេះមានផលប្រយោជន៍អ្វីខ្លះនៅក្នុងសេដ្ឋកិច្ច? វាមានផលប្រយោជន៍តែមួយគត់លើដើមទុនដែលផ្តល់ប្រាក់ចំណេញខ្ពស់តាមដែលអាចធ្វើទៅបាន។ តើតាមរបៀបណាដែលព្រងើយកន្តើយចំពោះវា? វាមិនឃើញភារកិច្ចរបស់ខ្លួនក្នុងការបង្កកំណើតសេដ្ឋកិច្ចតាមរយៈការខ្ចីប្រាក់ក្នុងអត្រាថោកបំផុតនៅពេលដែលសេដ្ឋកិច្ចជាតិត្រូវបានគំរាមកំហែងដោយវិបត្តិប្រភេទអាក្រក់បំផុត - ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នេះនឹងក្លាយជាភារកិច្ចខ្ពស់បំផុតរបស់វា - ធនាគារធំៗមានទំនោរចេញមកយ៉ាងច្បាស់លាស់នៅពេលនោះជាមួយនឹងកញ្ចប់ឥណទាន និងការជូនដំណឹងឥណទាននៅពេលដែលឧស្សាហកម្មផលិតកម្មត្រូវការឥណទានជាមុនជាបន្ទាន់បំផុតសម្រាប់ការងាររបស់ខ្លួន។

មនុស្សម្នាក់អាចពិចារណាបន្ថែមទៀតដូចខាងក្រោម៖ តើធនាគារគ្របដណ្តប់លើតម្រូវការអ្វីខ្លះ? - មនុស្សម្នាក់នឹងនិយាយថា៖ តម្រូវការប្រាក់។ ជាការពិតណាស់។ ប៉ុន្តែដោយរបៀបណា និងក្រោមលក្ខខណ្ឌអ្វីខ្លះ? អ្នកដុតនំ ជាងដេរស្បែកជើង ម្ចាស់រោងចក្រ អ្នកជំនួញ ពិតជាគ្របដណ្តប់លើតម្រូវការពិតប្រាកដនៃអាហារ សម្លៀកបំពាក់។ល។ ហើយពួកគេទទួលបានតម្លៃសមមូល ជាប្រាក់ ឬតាមរយៈការផ្ទេរប្រាក់។

ជាមួយនឹងការបំពេញតម្រូវការនោះ តម្រូវការត្រូវបានគ្របដណ្តប់ ហើយម្ចាស់រោងចក្រជាដើមមានដើមទុនបង្វិលសម្រាប់ការទិញ ការបង់ប្រាក់ឈ្នួល និងការផលិតបន្ថែមទៀត។ នៅទីនេះយើងឃើញរង្វង់សេដ្ឋកិច្ចមួយត្រូវបានបញ្ចប់។ អ្នកផលិតបំពេញតម្រូវការរបស់អ្នកប្រើប្រាស់ ប្រាក់បំពេញភារកិច្ចត្រឹមត្រូវរបស់ខ្លួនជាអន្តរការីនៃអាជីវកម្មប្តូរប្រាក់ និងបង្កើតសេដ្ឋកិច្ចឡើងវិញក្នុងដៃរបស់អ្នកផលិត។

វាខុសគ្នាទាំងស្រុងនៅក្នុងករណីអាជីវកម្មផ្តល់ប្រាក់កម្ចី។ ទីមួយ មិនមានកាតព្វកិច្ចណាមួយសម្រាប់ធនាគារណាមួយក្នុងការផ្តល់ទំនិញរបស់ខ្លួន - លុយ - តាមរបៀបដែលកាតព្វកិច្ចបែបនេះមានសម្រាប់ពាណិជ្ជករគ្រប់រូបនោះទេ ឧទាហរណ៍ សម្រាប់ពាណិជ្ជករគ្រប់រូប។ ដូច្នេះវាអាចធានាថាវាផ្តល់ប្រាក់ដល់តែអ្នកដែលពេញចិត្តនឹងវា។ លើសពីនេះ ធនាគារទាមទារ ក្នុងករណីភាគច្រើន មូលបត្រដែលលើសពីតម្លៃនៃប្រាក់កម្ចី វាទាមទារបន្ថែមទៀតនូវវិញ្ញាបនបត្របំណុលដែលអ្នកជំពាក់ត្រូវតែសន្យាថានឹងសងបំណុលជាមួយនឹងអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលគាត់មាន និងនឹងរកបាន។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ប្រឆាំងនឹងការចែកចាយប្រាក់ ធនាគារទាញយកចូលទៅក្នុងទ្រព្យសម្បត្តិដែនអំណាចរបស់ខ្លួន ដែលធំជាងចំនួនទឹកប្រាក់ដែលបានខ្ចី។ វាក៏អនុញ្ញាតឱ្យមានការចែកចាយវិញ្ញាបនបត្របំណុល ដែលបង្ហាញពីប្រាក់ចំណូលការងាររបស់កូនបំណុលទៅក្នុងដៃរបស់ខ្លួន។ ប៉ុន្តែនោះមិនគ្រប់គ្រាន់ទេ៖ សម្រាប់ប្រាក់កម្ចីដែលមានសុវត្ថិភាពទ្វេដង និងច្រើនដងនេះ ធនាគារអនុញ្ញាតឱ្យខ្លួនវាទទួលបានប្រាក់កាន់តែច្រើនក្នុងទម្រង់ជាការប្រាក់ ដែលក្លាយជាការប្រាក់ដ៏ច្រើនលើសលប់។ ដូច្នេះយើងត្រូវធ្វើនៅទីនេះជាមួយនឹងនីតិវិធីមួយ ដែលបើគិតជាសេដ្ឋកិច្ច មិនមែនជាការអនុវត្តប្រកបដោយផលិតភាពទាល់តែសោះ ការទូទាត់សងវិញ - ការសន្យា វិញ្ញាបនបត្របំណុល - ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យភ្លាមៗ ហើយក្រៅពីនេះ កូនបំណុលត្រូវតែយល់ព្រមចំពោះការទូទាត់បន្តមួយផ្សេងទៀត ដែលក្នុងរយៈពេលពីរបីឆ្នាំទៀតលើសពីតម្លៃនៃប្រាក់ដែលទទួលបាន ដោយគ្មានអ្នកសន្យា។

---

៦៦ Wenzel Schober (១៨៤៦-១៩២៨) គឺជាវិស្វករផ្លូវដែកអូទ្រីសម្នាក់ ដែលដូចជាសាស្ត្រាចារ្យវីយែន Josef Schlesinger (១៨៣០-១៩០១) ដែរ បានកំណត់អត្តសញ្ញាណនៅក្នុងសំណេរសេដ្ឋកិច្ចរបស់គាត់ថា ការពឹងផ្អែកលើហិរញ្ញវត្ថុអន្តរជាតិរបស់ជនជាតិយូដាជាមូលហេតុចម្បងនៃបញ្ហាសេដ្ឋកិច្ចរបស់ប្រទេសអូទ្រីស។ ស្នាដៃសំខាន់ៗរបស់គាត់រួមមាន Die Noth und ihre Ursachen, 3 vols., Vienna, 1880-82, និង Die Valuta-Regalierung in Osterreich, 1892។

Machine Translated by Google

ការក្លាយជាអ្នកមានសេរីភាព ឬបំណុលកំពុងត្រូវបានដោះស្រាយ។ អាជីវកម្មហិរញ្ញវត្ថុបែបនេះគឺជារឿងមិនសមហេតុផលខាងសេដ្ឋកិច្ចជាតិដោយធម្មជាតិ វាគឺជាការប្រាក់ដែលគ្មានការក្លែងបន្លំ។

អារម្មណ៍ពិតនៃឥណទាន នៃជំនឿលើប្រសិទ្ធភាពសេដ្ឋកិច្ចដ៏ធំធេងរបស់អ្នកដទៃ គឺថាម្ចាស់ប្រាក់ដែលបានសន្សំមិនឃើញថាគាត់ស្ថិតក្នុងស្ថានភាពអាចប្រើប្រាស់ប្រាក់របស់គាត់ដោយខ្លួនឯងតាមរបៀបដែលរកប្រាក់ចំណេញបានទេ ដូច្នេះគាត់ងាកទៅរកនរណាម្នាក់ដែលគាត់អាចទុកចិត្តបានថាគាត់អាចទុកចិត្តប្រាក់នេះ ហើយដែលផ្តល់ការធានាថាគាត់នឹងសងប្រាក់សន្សំរបស់គាត់វិញតាមការស្នើសុំយ៉ាងពេញលេញ និងមិនថយចុះ។ ប្រសិនបើប្រាក់កម្ចីពង្រឹងអ្នកជំពាក់បំណុលក្នុងសមត្ថភាពការងារសេដ្ឋកិច្ចរបស់គាត់ថាគាត់អាចរកប្រាក់ចំណេញបានកាន់តែច្រើន មនុស្សម្នាក់អាចចាត់ទុកថានេះជាទង្វើនៃភាពយុត្តិធម៌ ឬការដឹងគុណ ប្រសិនបើកូនបំណុលផ្តល់ឱ្យម្ចាស់បំណុល ក្រៅពីការសងប្រាក់វិញ ក៏មានចំណែកជាក់លាក់នៃប្រាក់ចំណេញរបស់គាត់ផងដែរ។ គំនិតនៃសេដ្ឋកិច្ចរូបិយវត្ថុ និងឥណទានឯកជននេះគ្រប់គ្រងយុគសម័យកណ្តាលទាំងមូល វាបានបង្កើតជាស្នូលនៃគោលលទ្ធិនៃការប្រាក់របស់សាសនាចក្រ។ តម្រូវការនៃការប្រាក់ត្រូវបានចាត់ទុកថាជាការប្រាក់។ សព្វថ្ងៃនេះ ការប្រាក់ដែលត្រូវបានវិនិច្ឆ័យថាជាការប្រាក់ដោយសាសនាចក្របានក្លាយជាការពិតនៃសេដ្ឋកិច្ចទាំងមូលរបស់យើង - អារម្មណ៍សេដ្ឋកិច្ចជាតិនៃឥណទានបានក្លាយជារឿងមិនសមហេតុផលខាងសេដ្ឋកិច្ចជាតិ។ ជាការពិតណាស់ សម្រាប់បុរសដែលមានលុយ គោលលទ្ធិបែបនេះគឺជាប្រភពនៃការបង្កើនផលដោយគ្មានការប្រឹងប្រែងយូរអង្វែង។ មិនមែនដោយសារតែមាស - ដូចដែលវាចង់លេចឡើង - គឺជាអំណាចមួយដែលបង្កើតប្រាក់ពីខ្លួនវានោះទេ ដែលជាបាតុភូតដ៏អស្ចារ្យមួយដែលរួចផុតពីច្បាប់នៃភាពអាចរលួយបាននៅលើផែនដី បង្ខំអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងឱ្យស្ថិតនៅក្រោមឥទ្ធិពលរបស់វាដោយមិនរលួយ និងជារៀងរហូតនោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារតែវាត្រូវបានមានអារម្មណ៍នៅក្នុងសេដ្ឋកិច្ចហិរញ្ញវត្ថុ និងអន្តរជាតិសម័យទំនើប ដោយគ្រាន់តែជាច្បាប់មួយដែលទ្រព្យសម្បត្តិហិរញ្ញវត្ថុគ្រប់ប្រភេទមាននៅក្នុងខ្លួនវាទាមទារផលប្រយោជន៍ ក្នុងកម្រិតជាក់លាក់មួយពីកំណើតនៅក្នុងប្រាក់ គឺជាការបញ្ច្រាស់ដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចបំផុតនៃទំនាក់ទំនងរវាងការងារ និងប្រាក់ ដែលត្រូវបានទទួលយកជាច្បាប់ ជាអ្វីដែលមិនអាចប៉ះពាល់បាន ជាអ្វីមួយដែលវិទ្យាសាស្ត្រដែលដោះស្រាយជាមួយវាត្រូវតែបង្កើតហេតុផលសមហេតុផលជាច្រើន។

មានតែវិធីនេះទេ ទើបអាចបង្វែរសេដ្ឋកិច្ចជាតិទាំងមូលចេញពីភារកិច្ចធម្មជាតិតែមួយគត់របស់ខ្លួន ក្នុងការបំពេញតម្រូវការ និងបង្កើតការងារ និងអាហារសម្រាប់មនុស្សគ្រប់គ្នា ព្រមទាំងប្រើប្រាស់វាខុសជាចម្បងជាឧបករណ៍មួយសម្រាប់ការបង្កើនទ្រព្យសម្បត្តិផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ម្ចាស់ដើមទុនធនាគារ និងផ្សារភាគហ៊ុន។

ឥឡូវនេះ វាគឺជាល្បិចកលដ៏ពេញនិយមមួយនៃសមរភូមិនយោបាយប្រឆាំងនឹងចលនារបស់យើង ដែលការប្រឆាំងរបស់យើងប្រឆាំងនឹងការកេងប្រវ័ញ្ចមូលធននិយមខ្ពស់ នៃសេដ្ឋកិច្ចជាតិរបស់យើង និងការតស៊ូរបស់យើងសម្រាប់សេដ្ឋកិច្ចជាតិដែលបំពេញតម្រូវការនៃយុត្តិធម៌សង្គម ត្រូវបានបង្ហាញថាជាការប្រឆាំងរវាងទ្រព្យសម្បត្តិ និងទម្រង់ផ្សេងទៀតនៃកម្មសិទ្ធិ ដែលការទាមទាររបស់យើង "ផលប្រយោជន៍សាធារណៈមុនផលប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន" ត្រូវបានចោទប្រកាន់ថាជាកុម្មុយនិស្ត។ ប្រឆាំងនឹងរឿងនេះ យើងគួរតែចង្អុលបង្ហាញជានិច្ចនូវមាត្រា 8 នៃកម្មវិធីជាតិ និងសេដ្ឋកិច្ច (កម្មវិធីទំព័រ 35)៖

«សង្គមនិយមជាតិទទួលស្គាល់ជាមូលដ្ឋាននូវទ្រព្យសម្បត្តិឯកជន ហើយដាក់វានៅក្រោមការការពាររបស់រដ្ឋាភិបាល"។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ វានឹងជាភារកិច្ចរបស់ច្បាប់ក្នុងការគូសបញ្ជាក់ដែនកំណត់ទាក់ទងនឹងការស្តុកទុកទ្រព្យសម្បត្តិដ៏ច្រើនលើសលប់នៅក្នុងដៃបុគ្គលម្នាក់ៗ ដោយធ្វើឲ្យខាតបង់ដល់ប្រយោជន៍រួម។

ជាវិជ្ជមាន និងសម្រាប់សេដ្ឋកិច្ចខ្លួនឯង តម្រូវការសម្រាប់សេដ្ឋកិច្ចទាំងមូល និងភារកិច្ចរបស់វាក្នុងស្មារតីនៃសង្គមនិយមជាតិ តម្រូវការលេខ 10 នៃ "កម្មវិធីជាតិ និងសេដ្ឋកិច្ច" កើតឡើង៖ ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ទាំងអស់បង្កើតសហគមន៍ការងារមួយសម្រាប់ការលើកកម្ពស់សុខុមាលភាព និងវប្បធម៌រួមរបស់ប្រជាជនអាល្លឺម៉ង់។

ពីទីនេះមក តម្រូវការសីលធម៌ដែល ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់គ្រប់រូបត្រូវតែធ្វើការខាងបញ្ញា និងរាងកាយទៅតាមកម្លាំងរបស់ខ្លួន ប៉ុន្តែការងារនេះរបស់គាត់ត្រូវតែបញ្ចូលទៅក្នុងទាំងមូល។

ខ្ញុំសង្កត់ធ្ងន់ថា នេះជាការទាមទារខាងសីលធម៌។ ដូច្នេះហើយ វាជាបញ្ហាមិនមែនជាការបង្កើតការបង្ខិតបង្ខំឱ្យធ្វើការ ដូចដែលត្រូវបានណែនាំនៅក្នុងប្រទេសរុស្ស៊ីសូវៀត។ អ្វីដែលខុសគ្នាទាំងស្រុងគឺ

Machine Translated by Google

ការណែនាំដែលទាមទារដោយពួកយើងអំពីការងារជាកាតព្វកិច្ចរយៈពេលមួយឆ្នាំសម្រាប់ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់គ្រប់រូបមុនពេលទទួលបានសិទ្ធិសញ្ជាតិរដ្ឋពេញលេញ។

វាខុសគ្នាទាំងស្រុងម្តងទៀត ដែលគោលដៅចម្បងរបស់យើងមានគោលបំណងធានាបាននូវភាពចាស់ជរាដែលគ្មានកង្វល់សម្រាប់សមមិត្តជាតិទាំងអស់ដែលបានខិតខំធ្វើការយ៉ាងលំបាកក្នុងវ័យកុមារភាព និងពេញវ័យ។
ក្នុងករណីសេដ្ឋកិច្ចជាតិមួយ ដែលមិនស្ថិតស្ថេរជាប់លាប់ក្រោមកាតព្វកិច្ចនៃការប្រាក់ និងការប្រាក់ ដើម្បីឲ្យខ្ចីប្រាក់ វានឹង ហើយត្រូវតែ និងអាចសម្រេចបានយ៉ាងងាយស្រួល ដែលវាផ្តល់អតិរេកយ៉ាងច្រើន តាមរបៀបដែលសមមិត្តជាតិទាំងអស់ ទទួលបានប្រាក់សោធននិវត្តន៍វ័យចំណាស់សមរម្យ និងគ្រប់គ្រាន់ - ស្រដៀងនឹងប្រាក់សោធននិវត្តន៍របស់មន្ត្រី - នៅពេលឈានដល់អាយុជាក់លាក់ណាមួយ ឬក្នុងករណីមានពិការភាពការងារដែលបានកើតឡើងមុនអាយុ។

ខ្ញុំនាំយកតម្រូវការសង្គម-នយោបាយនេះមកទីនេះ ពីព្រោះការបំពេញភារកិច្ចនេះជាកម្មសិទ្ធិរបស់ការអនុវត្តសេដ្ឋកិច្ចជាតិទាំងមូល ពីព្រោះវាជាចំណុចដែលមិនត្រឹមតែអាចនិយាយជានិច្ចទៅកាន់កម្មករក្នុងន័យទូលំទូលាយបំផុតនៃពាក្យនេះថា អ្នកត្រូវតែធ្វើការ! ប៉ុន្តែដោយសារតែនៅពីក្រោយកម្លាំងពលកម្ម វាបង្កើតអ្វីមួយដែលផ្តល់ផាសុកភាព និងផ្សះផ្សា - ការរំពឹងទុកនៃភាពចាស់ជរាដែលមានសុវត្ថិភាពសម្រាប់មនុស្សគ្រប់គ្នាដែលបានបំពេញកាតព្វកិច្ចរបស់គាត់ពេញមួយជីវិតរបស់គាត់។

នៅក្នុងវិសាលភាពនៃការទទួលស្គាល់ជាមូលដ្ឋាននៃទ្រព្យសម្បត្តិឯកជនជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃសេដ្ឋកិច្ចរបស់យើង ក៏ជាកម្មសិទ្ធិធម្មជាតិរបស់ការពិតដែលថាជនជាតិអាល្លឺម៉ង់គ្រប់រូបត្រូវបានការពារក្នុងលទ្ធភាពសេរីរបស់ពួកគេក្នុងការរកប្រាក់ចំណូលចិញ្ចឹមជីវិត និងក្នុងការបែងចែកដោយឥតគិតថ្លៃនៃប្រាក់ចំណូលការងារ និងទ្រព្យសម្បត្តិដែលទទួលបានរបស់ពួកគេ (លេខ 11 នៃ "កម្មវិធីជាតិ និងសេដ្ឋកិច្ច")។ ការកំណត់សិទ្ធិជាមូលដ្ឋាននេះគឺអាចអនុញ្ញាតបានតែតាមរយៈច្បាប់ប៉ុណ្ណោះដែលតាមនោះគួរតែអនុវត្តតាមគោលការណ៍ណែនាំថា មានតែការងារបែបនេះប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានចាត់ទុកថាជាការងារដែលមិនប្រឆាំងនឹងផលប្រយោជន៍របស់សហគមន៍។ ការជួញដូរខ្សែសង្វាក់ និងការរកប្រាក់ចំណេញក៏បង្កការងារច្រើនដែរ។ ស្រដៀងគ្នានេះដែរ ចោរលួចជារឿយៗនឹងស្រក់ញើសច្រើននៅក្នុង "ការងារ" របស់គាត់ជាងជាងថ្មក្នុងការសាងសង់ផ្ទះ ប៉ុន្តែ "ការងារ" បែបនេះពិតជាត្រូវបានដឹកនាំទៅរកតែការបង្កើនទ្រព្យសម្បត្តិផ្ទាល់ខ្លួនតែម្ខាងប៉ុណ្ណោះ ដោយចំណាយ និងបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់អ្នកដទៃ។ ដូច្នេះ "ការងារ" បែបនេះជាទូទៅមានគ្រោះថ្នាក់ ហើយដូច្នេះត្រូវតែទទួលទោសយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ។

ការតាំងចិត្តយ៉ាងច្បាស់លាស់បែបនេះមិនមែនជារឿងចាំបាច់នោះទេ ព្រោះការអនុវត្តច្បាប់គឺជាក់ស្តែងជាញឹកញាប់ ហើយក្នុងកម្រិតដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចមានរឿងជាច្រើនត្រូវបានកំណត់នៅទីនោះថាជាការងារស្មោះត្រង់។ ក៏មានសកម្មភាពជាបន្តបន្ទាប់ដែលនៅជិតព្រំដែនខ្លាំង ដែលវាពិបាកក្នុងការនិយាយថាការងារនេះនៅតែស៊ីសង្វាក់គ្នា "ជាមួយទាំងមូល"។

ក្នុងករណីណាក៏ដោយ ឧបករណ៍ច្បាប់ត្រូវតែត្រូវបានបង្កើតឡើង ដើម្បីឱ្យសកម្មភាព ឬសហគ្រាសទាំងអស់នេះ ដែលមានបំណងប្រឆាំងនឹងសុខភាពជាតិ ទាំងផ្លូវកាយ ឬផ្លូវចិត្ត អាចត្រូវបានបង្ក្រាប។ រឿងដដែលនេះក៏ជាការពិតចំពោះការកេងប្រវ័ញ្ចលើទុក្ខលំបាករបស់ប្រជាជនតាមរយៈការកេងប្រវ័ញ្ច និងការយកប្រាក់។

ចំពោះសត្វល្អិតបែបនេះដែលមានអរិភាពចំពោះប្រទេសជាតិ យើងទាមទារឱ្យមានទោសប្រហារជីវិត។
ការផ្តន្ទាទោស ឬសូម្បីតែការជាប់ពន្ធនាគារ គឺគ្មានប្រសិទ្ធភាពប្រឆាំងនឹងមនុស្សគ្មានសីលធម៌បែបនេះទេ។

សរុបមក គោលនយោបាយសេដ្ឋកិច្ចនៃសង្គមនិយមជាតិនឹងធ្វើការឆ្ពោះទៅរកការលុបបំបាត់ការផ្តោតអារម្មណ៍មិនពិតជាមូលដ្ឋាននៃសេដ្ឋកិច្ចទៅលើប្រាក់ចំណេញ ហើយសម្រាប់ហេតុផលនោះ ដើម្បីស្តារឡើងវិញនូវកាតព្វកិច្ចត្រឹមត្រូវ និងសមហេតុផលតែមួយគត់នៃសេដ្ឋកិច្ចជាតិ៖ ការបំពេញតម្រូវការ។

នេះមិនរាប់បញ្ចូលប្រាក់ចំណូល និងប្រាក់ចំណេញសម្រាប់ពាណិជ្ជករ ម្ចាស់រោងចក្រ និងអ្នកជំនួញស្មោះត្រង់តាមមធ្យោបាយណាមួយឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ មិនគួរមានការលំបាកណាមួយកើតឡើងចំពោះការខិតខំប្រឹងប្រែងដើម្បីរកប្រាក់ចំណូលដែលសមហេតុផលនោះទេ ដរាបណាការខិតខំប្រឹងប្រែងនេះស្ថិតនៅក្នុងវិសាលភាពនៃផលប្រយោជន៍សាធារណៈ។

ដូច្នេះវាគឺជាបញ្ហានៃសកម្មភាពបន្សាបជាតិពុល ហើយបន្ទាប់មកនៃការថែរក្សាសេដ្ឋកិច្ចអាល្លឺម៉ង់ ដែលមិនអាចជំទាស់បានទាំងទាក់ទងនឹងទម្រង់របស់វា និងទាក់ទងនឹងការអនុវត្តរបស់វា។ ដោយហេតុនេះ យើងត្រូវយល់ពីអ្វីដែលលេខ 12 នៃ "កម្មវិធីជាតិ និងសេដ្ឋកិច្ច" ទាមទារ៖ ការរួមបញ្ចូលគ្នាដ៏មានសុខភាពល្អនៃអាជីវកម្មធំៗ មធ្យម និងតូចនៅក្នុងគ្រប់វិស័យនៃជីវិតសេដ្ឋកិច្ច ដូច្នេះក៏នៅក្នុងវិស័យកសិកម្មផងដែរ នៅតែត្រូវបានគាំទ្រ។

Machine Translated by Google

ជាមួយគ្នានេះក៏ត្រូវបានផ្តល់ទីតាំងជាមូលដ្ឋាននៃសង្គមនិយមជាតិចំពោះសណ្តាប់ធ្នាប់សង្គមផ្សេងៗគ្នាផងដែរ។

សង្គមនិយមជាតិ នឹងគាំទ្រ និងលើកកម្ពស់កសិករតាមរយៈគ្រប់មធ្យោបាយទាំងអស់ ក្នុងនាមជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃប្រជាជាតិដ៏មានឥទ្ធិពល និងជាអាហារូបត្ថម្ភរបស់ប្រជាជន។

ប្រសិនបើចំណុចទី 17 នៃកម្មវិធីមានឃ្លាមួយដែលស្រមៃមើលការដកហូតកម្មសិទ្ធិដោយសេរីក្នុងកាលៈទេសៈពិសេស នេះគឺមានន័យតែដូចដែល Adolf Hitler បានប្រកាសនៅថ្ងៃទី 13 ខែមេសា ឆ្នាំ 1928 ថា "ការបង្កើតលទ្ធភាពផ្នែកច្បាប់នៃការរឹបអូសដីប្រសិនបើចាំបាច់ ដែលត្រូវបានទិញយកតាមរបៀបខុសច្បាប់ ឬមិនត្រូវបានគ្រប់គ្រងតាមទស្សនៈនៃសុខុមាលភាពរបស់ប្រជាជន។ ដូច្នេះ នេះត្រូវបានដឹកនាំជាចម្បងប្រឆាំងនឹងក្រុមហ៊ុនវិនិយោគដីធ្លីរបស់ជនជាតិយូដា"។ ដូច្នេះឃ្លានេះត្រូវបានរចនាឡើងសម្រាប់តែការការពារប្រជាជនដើមប៉ុណ្ណោះ។

អ្វីដែលមានតម្លៃជាពិសេសចំពោះសង្គមនិយមជាតិក៏ជា វិបុលភាព និងឯករាជ្យភាពរបស់វណ្ណៈកណ្តាលពាណិជ្ជកម្ម និងពាណិជ្ជកម្មដែលមានសុខភាពល្អផងដែរ។

ហើយសូម្បីតែនៅក្នុងទម្រង់នៃការផលិតនៃអ្វីដែលហៅថាឧស្សាហកម្មធុនធ្ងន់ក៏ដោយ ពីទស្សនៈនៃសង្គមនិយមជាតិ គ្មានអ្វីដែលសំខាន់ដែលត្រូវជំទាស់នោះទេ។ ជាក់ស្តែង ឧស្សាហកម្មដ៏ធំនេះបានធ្វើឱ្យអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងសមហេតុផលតាមរបៀបដ៏ល្អឥតខ្ចោះ ពោលគឺវាបានជៀសវាងការចំណាយណាមួយដើម្បីនាំមកនូវវិធីសាស្រ្តផលិតកម្មកាន់តែប្រសើរ និងសាមញ្ញជាង។ បន្ទុកលើសលប់នាពេលបច្ចុប្បន្នរបស់សហគ្រាស -

ការមានគោលបំណងទំនាក់ទំនង - ជាមួយមនុស្សមួយចំនួនធំដែលពិតជាមិនអាចខ្វះបាន (យើងកំពុងគិតនៅទីនេះជាចម្បងអំពីភាពចាំបាច់នៃការរក្សាមន្ត្រីពន្ធដារ និងធានារ៉ាប់រងផ្ទាល់ខ្លួន។ល។) ជាធម្មតាដំណើរការដោយផ្ទាល់ប្រឆាំងនឹងកិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងរបស់ឧស្សាហកម្មជាតូបនីយកម្ម។

នៅចុងបញ្ចប់នៃភារកិច្ចសេដ្ឋកិច្ចនយោបាយទាំងនេះនៃសង្គមនិយមជាតិ មានការសម្តែងដ៏ធំសម្បើមមួយទៀតរបស់អង្គការ៖ «ការណែនាំអំពីឆ្នាំនៃការងារ-សេវាកម្មសម្រាប់ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់គ្រប់រូប»។

សូម្បីតែនៅទីនេះ វាគឺជាគោលការណ៍សីលធម៌យ៉ាងជ្រាលជ្រៅដែលជំរុញឱ្យមានការទាមទារនេះ - កាតព្វកិច្ច។

អ្នកដែលចង់អនុវត្តសិទ្ធិជាពលរដ្ឋរបស់រដ្ឋក៏ត្រូវតែបានបម្រើរដ្ឋដែរ គាត់ក៏ត្រូវតែបានបង្ហាញថាខ្លួនមានស្មារតីកាតព្វកិច្ច និងស្មោះត្រង់ចំពោះរដ្ឋរបស់គាត់តាមរយៈទង្វើ និងជាការពិតណាស់ដោយគ្មានប្រាក់បំណាច់ ពោលគឺលទ្ធភាពនៃការមានជីវភាពធូរធារ ដូចដែលទាហានបម្រើមាតុភូមិរបស់គាត់ដែរ។

យើងឃើញគំនិតនៃសេវាការងារជាកាតព្វកិច្ច ដែលជាគំនិតបន្ថែមទាំងស្រុងចំពោះគំនិតនៃសេវាយោធាជាសកល។

ទោះបីជាយើងចង់ពិចារណាថាវាអាចធ្វើទៅបានក្នុងការកាត់បន្ថយការបណ្តុះបណ្តាលយ៉ាងច្រើនដើម្បីក្លាយជាទាហានដែលមានប្រសិទ្ធភាពបើប្រៀបធៀបទៅនឹងរយៈពេលបម្រើការងារពីរ និងបីឆ្នាំមុនក៏ដោយ ក៏យើងយល់ថាវាចាំបាច់ និងជាការប្រសើរដែលយុវជនអាល្លឺម៉ង់គ្រប់រូបត្រូវស្គាល់សកម្មភាពពាណិជ្ជកម្មមួយ ឬច្រើនដែលគាត់អាចបម្រើរដ្ឋបាន។

ស្មារតីកាតព្វកិច្ចទាក់ទងនឹងគុណភាពការងារបានរងផលប៉ះពាល់យ៉ាងខ្លាំងក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់ម៉ាស៊ីន និងក្រោមគោលលទ្ធិដ៏បំផ្លិចបំផ្លាញជាងនេះទៅទៀតនៃអវិភាពថ្នាក់របស់កម្មករប្រឆាំងនឹងសហគ្រិន ដែលការបង្រៀនក្នុងវិស័យនេះក្រោមការដឹកនាំដ៏តឹងរឹងរបស់រដ្ឋស្របតាមគោលការណ៍ឯកសណ្ឋានហាក់ដូចជាមិនអាចខ្វះបានទាំងស្រុង។ ជាក់ស្តែង សហគ្រិនក្នុងន័យល្អនឹងស្វាគមន៍ស្ថាប័នបែបនេះ ហើយមិនចាត់ទុកវាថាជាការប្រកួតប្រជែងតាមមធ្យោបាយណាមួយឡើយ។ កងទ័ពការងារបែបនេះមិនអាចជាការប្រកួតប្រជែងបានទេ ព្រោះយោងតាមបទពិសោធន៍ សកម្មភាពសេដ្ឋកិច្ចផលិតភាពនីមួយៗរបស់រដ្ឋត្រូវតែមានបន្ទុកខ្លាំងពេកជាមួយនឹងឧបករណ៍ផ្លូវការរបស់ខ្លួន ព្រោះការជួល និងការបណ្តុះបណ្តាលកម្លាំងពលកម្មវ័យក្មេងដែលគ្មានបទពិសោធន៍ប្រើប្រាស់ប្រសិទ្ធភាពរបស់វាច្រើនពេក។

ម៉្យាងវិញទៀត វានឹងជាភារកិច្ចនៃឆ្នាំនៃការងារ-សេវាកម្មនេះ ដើម្បីស្គាល់យុវជននៅក្នុងសហគ្រាសរដ្ឋគំរូឲ្យកាន់តែច្បាស់អំពីវឌ្ឍនភាពទាំងអស់នៃបច្ចេកវិទ្យា។ ពួកគេគួរតែ ប្រសិនបើ

Machine Translated by Google

គ្របដណ្តប់លើតម្រូវការជាក់ស្តែងរបស់កម្លាំងពលកម្ម និងសមមិត្តជាតិដែលកំពុងបម្រើយោធា។

ដូច្នេះ ការប្រកួតប្រជែងរបស់រដ្ឋជាមួយសេដ្ឋកិច្ចជាតិដែលនៅសល់មិនមែនជាសំណួរចោទឡើងទេ វាអាចដំណើរការក្នុងវិស័យមួយចំនួនជាអ្នកគ្រប់គ្រងតម្លៃជាមួយនឹងតម្លៃទីផ្សារដែលនៅតែទុកឱ្យពាណិជ្ជករសេរី និងសហគ្រិនសេរីមានវិសាលភាពធំទូលាយសម្រាប់ប្រាក់ចំណេញសមហេតុផល។

វាមិនអាចជាភារកិច្ចរបស់សេចក្តីថ្លែងការណ៍នេះដើម្បីពន្យល់លម្អិតបន្ថែមទៀតនោះទេ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេត្រូវតែគូសវាស និងបំភ្លឺដោយសង្ខេប ព្រោះយើងដឹងថាដំណោះស្រាយត្រឹមត្រូវចំពោះសំណួរនេះនឹងមានអត្ថប្រយោជន៍យ៉ាងច្រើនសម្រាប់ការស្តារឡើងវិញនៃសីលធម៌សេដ្ឋកិច្ចរបស់យើង ក្រៅពីអត្ថប្រយោជន៍ដែលសេដ្ឋកិច្ចទាំងមូលនឹងទទួលបានពីការពិតដែលថាគំនិតនៃកាតព្វកិច្ចទាក់ទងនឹងការងារនឹងត្រូវបានដាស់ឱ្យភ្ញាក់ឡើងជាកាតព្វកិច្ចសីលធម៌ទាក់ទងនឹងប្រទេសជាតិ។

ទាក់ទងនឹងជំហររបស់រដ្ឋ-ពលរដ្ឋទាក់ទងនឹងសេដ្ឋកិច្ចជាតិ
ប៊ីស្មាកធ្លាប់បានប្រកាសថា៖

«យើងមិនរស់នៅដើម្បីសុភមង្គលទេ ប៉ុន្តែដើម្បីបំពេញកាតព្វកិច្ចរបស់យើង»។

គោលការណ៍សីលធម៌នេះក៏ស្ថិតនៅលើមូលដ្ឋាននៃជំហររបស់យើងទាក់ទងនឹងរដ្ឋ និង
សេដ្ឋកិច្ច។

Machine Translated by Google

កំណែទម្រង់ហិរញ្ញវត្ថុជាតិ - ហិរញ្ញវត្ថុ និងឥណទានក្នុង រដ្ឋសង្គមនិយមជាតិ

«ច្បាប់នៃការប្រាក់»។

ការទាមទារឱ្យមានការបញ្ចប់ទាសភាពផលប្រយោជន៍គឺជារឿងថ្មីស្រឡាងនៅក្នុងកម្មវិធីនយោបាយមួយ។ ការពិតនេះតែម្នាក់ឯងនឹងគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់រង្វង់ធំទូលាយបំផុតដើម្បីនាំមកនូវការប្រឆាំងយ៉ាងខ្លាំងចំពោះសង្គមនិយមជាតិ។

រហូតមកដល់ពេលនេះ ផ្នែកធំបំផុតនៃអ្នកប្រឆាំងគឺបង្កើតឡើងដោយអ្នកដែលពិតជាបានបាត់បង់អ្វីៗគ្រប់យ៉ាងតាមរយៈសេដ្ឋកិច្ចមូលធននិយមដែលមានផលប្រយោជន៍បច្ចុប្បន្ន ហើយអ្នកដែលធំធាត់ឡើងក្នុងគំនិតទាំងនេះ នៅតែខ្លាចការបាត់បង់សិទ្ធិពិសេសដែលបានបាត់បង់រួចហើយ។ ការប្រឆាំងនេះពិតជាមិនមានកម្លាំងជំរុញទេ ពីព្រោះកង្វះកម្លាំងជំរុញផ្ទៃក្នុងណាមួយគឺជាលក្ខណៈនៃរង្វង់ដែលជាប់នៅក្នុងឧត្តមគតិសោធននិវត្តន៍មូលធន។

ក្រុមមួយទៀតគឺអ្នកដែលពឹងផ្អែកលើប្រាក់កម្ចី ឬយ៉ាងហោចណាស់ជឿថាពួកគេជាដូច្នេះ។
ជាធម្មតា ក្រុមនេះមិនខ្លាចការលុបចោលកាតព្វកិច្ចបង់ការប្រាក់នោះទេ ប៉ុន្តែវាខ្លាចថាខ្លួននឹងមិនទទួលបានដើមទុនបង្វិលទៀតទេ លុះត្រាតែអ្វីៗទាំងអស់នៅដូចមុន។

ក្រុមមួយទៀតគឺជាអ្នកសេដ្ឋកិច្ចជាតិដ៏អស្ចារ្យ ដែលប្រឆាំងនឹងបញ្ហានេះ
នៃការរំដោះខ្លួនចេញពីផលប្រយោជន៍គឺជាអាល់ហ្វា និងអូមេហ្គានៃប្រាជ្ញាសេដ្ឋកិច្ចជាតិរបស់ពួកគេ។

ក្រុមមួយទៀតគឺជាក្រុមមនុស្សអាក្រក់ ដែលតាមពិតមិនមានទស្សនៈល្អជាងនោះទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់ហេតុផលយុទ្ធសាស្ត្រផ្ទាល់ខ្លួន ឬគណបក្ស ប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងតម្រូវការជាមូលដ្ឋាននៃសង្គមនិយមជាតិនេះជាមួយនឹងការអះអាងមិនពិត និងការបំភ្លៃការពិត។

រង្វង់ហិរញ្ញវត្ថុអន្តរជាតិដែលអនុវត្តច្បាប់ផលប្រយោជន៍គឺស្ថិតនៅលើ
ដោយសារតែតម្រូវការនេះ សត្រូវដែលមិនអាចផ្សះផ្សាគ្នា និងជូរចត់បំផុតរបស់យើងគឺច្បាស់ណាស់។

លើកលែងតែការប្រឆាំងដែលមានចេតនាអាក្រក់ និងដែលមានបំណងវិជ្ជាជីវៈ មូលហេតុចម្បងនៃអាកប្បកិរិយាអវិភាព និងមិនទុកចិត្តគឺ - ភាពល្ងង់ខ្លៅ និងភាពខ្ជិលច្រអូសខាងបញ្ញា និងភាពល្ងង់ខ្លៅ។

យើងត្រូវធ្វើនៅទីនេះជាមួយគូប្រជែងដ៏មានឥទ្ធិពលខ្លាំង ដែលក្នុងនោះមានគូប្រជែងដែលប្រព័ន្ធណាមួយដែលមនុស្សម្នាក់អាចព្យាយាមអនុវត្តបរាជ័យ ដែលដកថយដូចចាហួយពីសម្ពាធនៃការពន្យល់ដែលគួរឱ្យជឿជាក់ ប៉ុន្តែភ្លាមៗបន្ទាប់ពីការបន្ធូរបន្ថយសម្ពាធ ពួកគេបានវិលត្រឡប់ទៅរកវិធីគិតបែបចាស់វិញ។

ដូច្នេះ តើ «ទាសភាពការប្រាក់» យល់យ៉ាងណា? តាម ន័យនៃ ទាសភាពការប្រាក់ គឺជាបំណុលដែលជាប់នឹងការប្រាក់របស់រដ្ឋ និងប្រជាជនចំពោះមហាអំណាចហិរញ្ញវត្ថុអន្តរជាតិ។ ដូច្នេះនៅទីនេះ វាជាបញ្ហានៃទម្រង់ថ្មីនៃទាសភាព នៃរបបហិរញ្ញវត្ថុ។ ទាសភាពនេះគឺគួរឲ្យខ្លាច និងឃោរឃៅជាងទម្រង់នៃការគ្រប់គ្រងណាមួយដែលធ្លាប់មានក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះអង្គម្ចាស់ដាច់ខាត ពីព្រោះវាត្រូវបានអនុវត្តតាមរបៀបមិនផ្ទាល់ខ្លួន ដោយគ្មានអារម្មណ៍មនុស្សណាម្នាក់ លង់ស្នេហ៍តែនឹងសភាវគតិដែលមិនចេះឆ្អែតឆ្អន់ដើម្បីពង្រីក និងពង្រីក ដោយមានការលោភលន់ចំពោះអំណាចដែលមិនអាចប្រៀបធៀបបាន។

កន្សោមធម្មតាសម្រាប់អត្ថិភាពនៃច្បាប់នេះគឺ៖ "លុយធ្វើឲ្យពិភពលោកវិលវល់"។
ប៉ុន្តែនៅទីនេះ លុយត្រូវបានប្រើជានិមិត្តរូបនៃការគ្រប់គ្រងអំណាចហិរញ្ញវត្ថុតែប៉ុណ្ណោះ។ លុយខ្លួនឯង ដែលជារូបិយប័ណ្ណលោហៈ និងក្រដាស គឺមិនល្អ ឬអាក្រក់ដោយធម្មជាតិទេ ហើយក៏មិនអនុវត្តច្បាប់ណាមួយដែរ។ លុយជារូបិយប័ណ្ណគឺមិនអាចខ្វះបានសម្រាប់ការដោះដូរទំនិញ និងសេវាកម្ម។ នោះហើយជាមូលហេតុដែលការប៉ុនប៉ងទាំងអស់ដើម្បីដោះស្រាយការគ្រប់គ្រងអំណាចហិរញ្ញវត្ថុពីផ្នែកនៃលុយតែម្នាក់ឯងគឺខុសឆ្គង និងវិនាសទៅរកភាពគ្មានប្រសិទ្ធភាព ពីព្រោះក្នុងករណីនៃច្បាប់នេះ យើងពិតជាមិនកំពុងដោះស្រាយជាមួយបញ្ហានៃប្រព័ន្ធរូបិយវត្ថុតូចចង្អៀតនោះទេ ប៉ុន្តែជាមួយនឹងបញ្ហាអំណាច។

លុយជាឧបករណ៍នៃអំណាច ដូចដែលបានរៀបរាប់ខាងលើ គឺមិនល្អ ឬអាក្រក់ទេ វាអាស្រ័យតែលើការប្រើប្រាស់របស់វា។ ការពិតដែលថាវាក៏អាចត្រូវបានគេប្រើប្រាស់ក្នុងន័យឃាតកម្មផងដែរ ពោលគឺការប្រើប្រាស់ខុសមិនប៉ះពាល់ដល់...

Machine Translated by Google

មធ្យោបាយណាមួយក៏ដោយ ធ្វើឱ្យអព្យាក្រឹតភាពនូវលទ្ធភាពប្រើប្រាស់ដ៏សម្បូរបែប និងមិនអាចខ្វះបានរបស់វា សូម្បីតែប្រាក់ក៏ដោយ ប្រសិនបើប្រើប្រាស់តាមរបៀបដែលមានប្រយោជន៍ ក៏មានឥទ្ធិពលល្អទៅលើសេដ្ឋកិច្ចជាតិដែរ។ ប្រាក់មិនត្រូវបានគេហៅថាឈាមនៅក្នុងស្ថាប័នសេដ្ឋកិច្ចជាតិដោយខុសនោះទេ។ ដរាបណាប្រាក់នៅតែស្មោះត្រង់នឹងភារកិច្ចរបស់វាជាមធ្យោបាយនៃការដោះដូរ ដរាបណាប្រាក់ដែលទទួលបាន ឬរកបានត្រូវបានដឹកនាំត្រឡប់ទៅសេដ្ឋកិច្ចវិញ វា មិនអាច មានឥទ្ធិពលអាក្រក់ណាមួយទៅលើសេដ្ឋកិច្ចជាតិឡើយ។

ឥឡូវនេះមានកត្តាមួយកើតឡើង៖ នោះគឺជាបំណងប្រាថ្នាចង់ប្រើប្រាស់លុយជាវិធីសាស្រ្តសន្សំ។ បំណងប្រាថ្នានេះគឺសមហេតុផលទាំងស្រុង ផ្ទុយទៅវិញ វាគ្រាន់តែជាការចង់បានយ៉ាងពេញលេញថាអារម្មណ៍សន្សំអាចត្រូវបានស្តារឡើងវិញដើម្បីឱ្យមានកិត្តិយសម្តងទៀត ប្រសិនបើ - បាទ/ចាស ប្រសិនបើ - ការសន្សំពិតជាអាចធ្វើទៅបានក្នុងកាលៈទេសៈបច្ចុប្បន្ន។ ការធ្លាក់ចុះតម្លៃដ៏យូរអង្វែង និងគំរាមកំហែងនៃប្រាក់អាល្លឺម៉ង់របស់យើងតាមរយៈគោលនយោបាយហិរញ្ញវត្ថុរបស់រដ្ឋដែលមិនទទួលខុសត្រូវ ពិតជាធ្វើឱ្យការសន្សំក្លាយជាភាពល្ងង់ខ្លៅ ពីព្រោះបន្ទាប់ពីពីរបីសប្តាហ៍ ឬពីរបីថ្ងៃ តម្លៃនៃប្រាក់អាចធ្លាក់ចុះដល់ប្រភាគតូចមួយនៃតម្លៃមុនរបស់វា។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើប្រាក់គួរតែបំពេញភារកិច្ចរបស់វាជាប្រាក់សន្សំ វាត្រូវតែ មានតម្លៃស្ថិរភាព។

ដោយសារតែលុយអាល្លឺម៉ង់ ដោយសារហេតុផលដែលយើងនៅតែត្រូវស៊ើបអង្កេត មិនមានតម្លៃស្ថិតស្ថេរនៅពេលនេះ ហើយក៏មិនអាចមានតម្លៃស្ថិតស្ថេរបានដែរ អ្នកសន្សំប្រាក់អាល្លឺម៉ង់ស្វែងរកលុយដែលមានតម្លៃស្ថិតស្ថេរនៅគ្រប់សម័យកាលមិនស្ថិតស្ថេរ។ លុយដែលមានតម្លៃស្ថិតស្ថេរបែបនេះគឺជារូបិយប័ណ្ណដ៏ថ្លៃថ្នូរ ដូចជាប្រាក់ដុល្លារ ប្រាក់ហ្វ្រង់ស្វីស និងប្រាក់ហ្គូលដិនហូឡង់ ប្រាក់របស់ប្រជាជនស្កែនឌីណាវី ជាដើម ក៏ដូចជាលុយលោហធាតុដែលធ្វើពីលោហធាតុដ៏មានតម្លៃ។

ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ ភារកិច្ចសេដ្ឋកិច្ចជាតិនៃប្រាក់ជាទុនបម្រុងនៃសេដ្ឋកិច្ច ផ្ទុយពីបំណងប្រាថ្នានេះសម្រាប់ការប្រមូលផ្តុំប្រាក់ដែលមានស្ថេរភាព។ ដើម្បីយល់ពីសំណួរនេះឱ្យបានស៊ីជម្រៅ យើងត្រូវតែប្រកាន់ខ្ជាប់នូវការពិតដែលថាប្រាក់យោងទៅតាមខ្លឹមសាររបស់វាគឺ និងគួរតែគ្មានអ្វីក្រៅពី "សញ្ញានៃការងារដែលបានអនុវត្ត"។ ការពន្យល់តាមទម្លាប់៖ "ប្រាក់គឺជាមធ្យោបាយនៃការដោះដូរ" មិនមែនជាការមិនពិតនោះទេ ប៉ុន្តែវាមិនធ្វើឱ្យសំណួរនេះចប់ទេ។ វាជាភារកិច្ចនៃប្រាក់ ហើយជាការពិតណាស់ ភារកិច្ចសំខាន់បំផុតរបស់វា គឺសម្របសម្រួលការដោះដូរទំនិញ។ ប៉ុន្តែភារកិច្ចនេះក៏ត្រូវបានបំពេញដោយរបស់ផ្សេងទៀតដូចជាកញ្ចប់តែរបស់ជនជាតិចិន សំបកខ្យងរបស់ជនជាតិស្បែកខ្មៅជាដើម។ ខ្លឹមសារ ខាងក្នុងបំផុត នៃប្រាក់ដែលចែកចាយដោយរដ្ឋនាពេលបច្ចុប្បន្ន ក៏ដូចជាប្រាក់ជំនួស គឺថាពួកវាជាសញ្ញា - មនុស្សម្នាក់ក៏អាចនិយាយបានថា ប័ណ្ណ - នៃការងារមួយចំនួនដែលបានអនុវត្តដោយមនុស្សផ្សេងទៀត។ តាមរយៈ "ការងារដែលបានអនុវត្ត" យើងត្រូវតែយល់ឱ្យបានទូលំទូលាយនូវផលិតផលសេដ្ឋកិច្ចនីមួយៗ ដូច្នេះវត្ថុធាតុដើមផងដែរ ព្រោះសូម្បីតែទាំងនេះមានតម្លៃពាណិជ្ជកម្ម ឬការលក់ លុះត្រាតែពួកវាត្រូវបានជីកយករ៉ែ ហើយប្រសិនបើពួកវាត្រូវបាននាំយកមកទីផ្សារ។ ដើម្បីសម្រួលដល់ការដោះដូរទំនិញក្នុងចំណោមពួកគេ ដើម្បីធ្វើឱ្យរឿងនេះអាចធ្វើទៅបាននៅក្នុងសេដ្ឋកិច្ចដ៏ស្មុគស្មាញមួយ មធ្យោបាយដោះដូរមួយត្រូវតែបង្កើតឡើង ដែលនឹងធ្វើឱ្យអ្នកផលិតទំនិញតែមួយគត់អាចបំពេញតម្រូវការ ចម្រុះ របស់គាត់ តាមរយៈមធ្យោបាយដោះដូរនេះ ដែលមានសុពលភាពជាទូទៅ។ ជាងដេរស្បែកជើងធ្វើស្បែកជើង និងស្បែកជើងកវែងជារៀងរាល់ឆ្នាំ - ប៉ុន្តែគាត់ត្រូវការនំប៉័ងប្រចាំថ្ងៃ សាច់ ទឹកដោះគោ ស៊ុត គាត់ត្រូវការសម្លៀកបំពាក់ និងអ្វីៗផ្សេងទៀត។ អ្នកដុតនំ ដែលជាងដេរស្បែកជើងទិញនំប៉័ងពីគាត់ អាចត្រូវការស្បែកជើងកវែងមួយ ឬពីរគូក្នុងមួយឆ្នាំ ប៉ុន្តែគាត់មិនអាចទទួលបានប្រាក់ឈ្នួលពេញមួយឆ្នាំសម្រាប់នំប៉័ងទាំងអស់ដែលមនុស្សគ្រប់គ្នាញ៉ាំជាមួយស្បែកជើងកវែងនោះទេ គាត់ក៏ត្រូវតែបង់ប្រាក់ឱ្យអ្នករោងម៉ាស៊ីនកិនស្រូវ និងអ្នកផ្គត់ផ្គង់អុសរបស់គាត់សម្រាប់ម្សៅ និងឥន្ធនៈផងដែរ ប៉ុន្តែពួកគេក៏មិនអាចប្រើស្បែកជើងកវែងទៀតទេ ព្រោះពួកគេខ្លួនឯងទទួលបានស្បែកជើងកវែង និងស្បែកជើងពីជាងដេរស្បែកជើងម្នាក់ទៀតរួចហើយ។

ប៉ុន្តែអ្នកដុតនំមិនអាចបង់ប្រាក់ឱ្យរោងម៉ាស៊ីនកិនស្រូវសម្រាប់ម្សៅរបស់គាត់ដោយធម្មជាតិជាមួយនឹងផលិតផលផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ទេ អ្នកដុតនំត្រូវតែដុតនំប៉័ងសម្រាប់សហគមន៍។ ម្យ៉ាងវិញទៀត៖ សេដ្ឋកិច្ចផ្លាស់ប្តូរសុទ្ធសាធគឺមិនអាចទៅរួចទេនៅក្នុងសេដ្ឋកិច្ចជាតិដែលមានការអភិវឌ្ឍជាមួយនឹងការបែងចែកកម្លាំងពលកម្មយ៉ាងទូលំទូលាយ។ អន្តរការីផ្លាស់ប្តូរ
ដូច្នេះហើយ គឺមិនអាចខ្វះបាន។ ក្នុងទម្រង់ទូទៅបំផុត អន្តរការីផ្លាស់ប្តូរនេះ ត្រូវតែជាកំណត់ត្រាដែលទទួលស្គាល់ជាទូទៅ ដែលត្រូវបានការពារដោយរដ្ឋ នៃផលិតកម្មនៃសេដ្ឋកិច្ចជាតិ។ មនុស្សម្នាក់ក៏ត្រូវតែអាចទិញអ្វីមួយជាមួយនឹងកំណត់ត្រាទាំងនេះ ហើយមនុស្សគ្រប់គ្នាត្រូវតែមានកាតព្វកិច្ចផ្តល់ផលិតផលពាណិជ្ជកម្មរបស់ខ្លួនសម្រាប់ប្រាក់ប្តូរប្រាក់នេះ។

Machine Translated by Google

ជាឧទាហរណ៍ វាក៏ជាការយល់ច្រឡំផងដែរក្នុងការនិយាយថាលុយគឺជាកំណត់ត្រានៃការងារដែលបានអនុវត្ត។ ជាក់ជាមិនខាន មនុស្សម្នាក់ទទួលយកប្រាក់នេះជាការងារដែលបានអនុវត្ត ប៉ុន្តែមិនមែនដោយសារតែវដ្តសេដ្ឋកិច្ចត្រូវបានបញ្ចប់រួចហើយជាមួយវានោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារតែប្រាក់នេះពិតជាកំណត់ត្រានៃសកម្មភាពការងារដែលបានអនុវត្តជាច្រើន - កំណត់ត្រាដែលមនុស្សគ្រប់គ្នាអាចបំពេញតម្រូវការរបស់ពួកគេសម្រាប់តម្រូវការជីវិត និងតម្រូវការផ្សេងទៀតរបស់ពួកគេ។ មានតែនៅពេលដែលតម្រូវការនេះត្រូវបានគ្របដណ្តប់ ហើយប្រាក់ត្រូវបានផ្គត់ផ្គង់ត្រឡប់ទៅក្នុងសេដ្ឋកិច្ចវិញ ទើបវដ្តមូលដ្ឋាននៃប្រាក់ត្រូវបានបញ្ចប់។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើប្រាក់នៅតែជាប្រាក់ដែលប្រមូលបាន ឬសន្សំនៅក្នុងដៃម្ខាង នោះមានតែពាក់កណ្តាលនៃការដោះដូរប៉ុណ្ណោះ មានតែពាក់កណ្តាលនៃវដ្តប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានប្រតិបត្តិ។ ប្រាក់មិនទាន់បានបំពេញគោលដៅរបស់វានៅឡើយទេ ផ្ទុយទៅវិញ វាត្រូវបានដកចេញពីគោលដៅដែលវាត្រូវបានបង្កើតឡើង និងសម្រាប់អ្វីដែលវាមាន។ យើងត្រូវតែប្រកាសជាមូលដ្ឋានថា ការរំខានដល់កិច្ចការសេដ្ឋកិច្ចជាតិនៃប្រាក់នេះគឺមិនអាចអនុញ្ញាតបាន សម្រាប់ហេតុផលសេដ្ឋកិច្ចជាតិ និងនយោបាយជាតិ។ ជាក់ស្តែង វាមិនអាចមានន័យថា រាល់ចំនួនទឹកប្រាក់ហិរញ្ញវត្ថុដែលទទួលបានត្រូវតែផ្តល់ឱ្យភ្លាមៗនោះទេ ថាទីផ្សារហិរញ្ញវត្ថុត្រូវតែផ្តល់ប្រាក់យ៉ាងច្រើនសន្ទឹកសន្ធាប់ ដែលបុគ្គលម្នាក់ៗអាចធ្វើការរៀបចំសេដ្ឋកិច្ចរបស់ខ្លួន តាមរបៀបដែលគាត់រក្សាទុកសម្រាប់ខ្លួនគាត់នូវចំនួនទឹកប្រាក់សម្រាប់បំពេញតម្រូវការប្រចាំខែរបស់គាត់ ឬចំនួនទឹកប្រាក់សម្រាប់សេវាកម្មប្រចាំឆ្នាំធំជាងនេះម្តងនោះទេ ប៉ុន្តែវាត្រូវតែប្រកាសថាមិនអាចទទួលយកបានទាំងស្រុងខាងសេដ្ឋកិច្ចជាតិ ដែលរូបិយប័ណ្ណដែលចែកចាយដោយរដ្ឋសម្រាប់សុខុមាលភាពសហគមន៍ត្រូវបានដកចេញពីចរាចរសាធារណៈជាប្រាក់ដែលប្រមូលបាន។

ដូច្នេះក៏ត្រូវគ្នានឹងប្រព័ន្ធហិរញ្ញវត្ថុដែរ គឺកាតព្វកិច្ចក្នុងការចំណាយ ពោលគឺកាតព្វកិច្ចក្នុងការនាំយកប្រាក់ដែលទទួលបានមកវិញឱ្យចរាចរ។

យើងក៏អាចបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់នៅទីនេះម្តងទៀតថា ការសន្សំមិនមែនជាការមិនអាចធ្វើទៅរួចនោះទេ។ ការសន្សំ ដែលត្រូវបានយល់យ៉ាងត្រឹមត្រូវ មិនមែនជាការសន្សំប្រាក់ដោយលោភលន់ និងកំណាញ់នោះទេ ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងចង់ប្រើប្រាស់ការរួមបញ្ចូលគ្នាដែលពេញចិត្តបំផុតនៃគំនិតនៃការសន្សំជាមួយនឹងការសង្គ្រោះកុមារ។

, វាគឺជាការបង្កើត និងទទួលបានទំនិញ ការទិញ ឬសាងសង់ផ្ទះតូចមួយ ការទិញវត្ថុមានតម្លៃ ការប្រមូល សៀវភៅ រូបភាព សម្ភារៈប្រើប្រាស់ក្នុងផ្ទះ ការពង្រីក និងកែលម្អគ្រឹះស្ថានអាជីវកម្ម ការពង្រីកស្តុក។ល។ ហើយនោះគឺជា "ការសន្សំ" ដ៏ប្រសើរជាងការស្តុកទុកមាស។

ជាក់ស្តែង ពួកយើងជាជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ត្រូវឆ្លងកាត់ការអប់រំអំពីទស្សនៈពិភពលោកអំពីរចនាប័ទ្មដ៏អស្ចារ្យបំផុតលើសំណួរនេះ។ «ការសន្សំ» ត្រឹមត្រូវនេះដែលទើបតែពិពណ៌នានេះបានផ្តល់រង្វាន់ដល់ខ្លួនវាយ៉ាងល្អបំផុត ចំណែកឯការសន្សំក្លែងក្លាយដែលផ្តោតលើប្រាក់ត្រូវបានសងសឹកយ៉ាងជូរចត់។

អារម្មណ៍ត្រឹមត្រូវឥតខ្ចោះរបស់ប្រជាជនសូម្បីតែចំពោះបញ្ហាទាំងនេះត្រូវបានឆ្លុះបញ្ចាំងយ៉ាងត្រឹមត្រូវនៅក្នុងរឿងព្រេងនិទាន និងរឿងនិទាន។ ប្រាក់ដែលប្រមូលបានត្រូវបានប្រែក្លាយទៅជាដុំថ្មគ្មានតម្លៃ ឬវាបាត់ទៅវិញ ឬវានាំមកនូវសំណាងអាក្រក់គ្មានទីបញ្ចប់។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ជានិច្ច និងគ្រប់ទីកន្លែង អ្នកដែលដោយសារភាពឧស្សាហ៍ព្យាយាមរបស់គាត់ បាន «សម្រេចបានអ្វីមួយ» - ហើយដោយហេតុផលដែលមានសុខភាពល្អនោះ តែងតែយល់ពីសេដ្ឋកិច្ចឯកជនដែលកំពុងរីកចម្រើន មិនថាជាសេដ្ឋកិច្ចពាណិជ្ជកម្ម ឬឧស្សាហកម្ម -

ទទួលបានការគោរព និងការគោរព។ ការអភិវឌ្ឍទ្រព្យសម្បត្តិបែបនេះគឺមិនអាចប្រកែកបានទេ វាមិនត្រូវបានដឹកនាំប្រឆាំងនឹងស្មារតីនៃប្រាក់នោះទេ ក្នុងនាមជាសមាជិកដ៏រីកចម្រើននៃសេដ្ឋកិច្ចទាំងមូល វាគឺជាសង្គមក្នុងន័យល្អបំផុត។

បន្ទាប់ពីការសង្កេតខ្លីៗទាំងនេះ ប៉ុន្តែចាំបាច់ ពីព្រោះសំខាន់ លើប្រព័ន្ធហិរញ្ញវត្ថុ អនុញ្ញាតឱ្យយើងត្រឡប់ទៅចំណុចចាប់ផ្តើមនៃសំណួររបស់យើងវិញថា "តើយើងចង់មានន័យយ៉ាងណាដោយទាសភាពការប្រាក់?"

ប្រសិនបើតាមរយៈការបង្ខាំងលុយនៅក្នុងដៃរបស់មនុស្សដែលមិនដឹងអំពីភារកិច្ចសេដ្ឋកិច្ចជាតិនៃលុយ ឬច្រើនជាងនេះទៅទៀតនៅក្នុងដៃរបស់អ្នកដែលចង់ប្រើប្រាស់លុយដែលប្រមូលបានជាឧបករណ៍អំណាច មានភាពជាប់គាំងកើតឡើង ប្រាក់ដែលនៅតែមានចរាចរកាន់តែខ្វះខាត ហាក់ដូចជាមានការរឹតបន្តឹងលុយ។ ប៉ុន្តែអ្នកដែលមានលុយនៅតែមិនដាក់លុយរបស់ពួកគេឱ្យចរាចរឡើងវិញតាមរបៀបដែលមានសុខភាពល្អខាងសេដ្ឋកិច្ចជាតិទេ ពីព្រោះពួកគេបានបំពេញតម្រូវការបន្ត ហើយបានសាងសង់ផ្ទះ ឬទិញរបស់ផ្សេងទៀត។

Machine Translated by Google

ផលិតផលពាណិជ្ជកម្ម ឬឧស្សាហកម្ម។ ដូច្នេះ ពួកគេមិនដកហូតពីអ្នកជំនួញ ឬម្ចាស់រោងចក្រ ដែលពិតជាត្រូវការដើមទុនបង្វិលសម្រាប់ការថែរក្សាសហគ្រាស ផលិតផលរបស់គាត់នោះទេ ប៉ុន្តែពួកគេផ្តល់ឱ្យគាត់នូវប្រាក់ដែលពួកគេឃាត់ទុក ដោយខុសច្បាប់ ក្នុងន័យសេដ្ឋកិច្ចជាតិប្រឆាំងនឹងការប្រាក់ពិសេសមួយ - ប្រឆាំងនឹងការប្រាក់។ ការរឹតបន្តឹងសេដ្ឋកិច្ចជាតិ

ចាប់ផ្តើម។

ទំនាក់ទំនងនៃការផលិតទំនិញ - អ្នកផលិត - របស់កម្មករសេដ្ឋកិច្ចជាតិទៅនឹងប្រាក់ត្រូវបានបង្វែរចិត្តក្នុងពេលតែមួយ។ ប្រាក់ដែលយោងទៅតាមខ្លឹមសារ និងការច្នៃប្រឌិតរបស់វា ដើម្បីបម្រើសេដ្ឋកិច្ច ស្រាប់តែបានរំដោះខ្លួនវា ហើយអនុវត្តការរឹតបន្តឹងលើការផលិតទំនិញ។ ច្បាប់ហិរញ្ញវត្ថុចាប់ផ្តើម។ ជាក់ស្តែង សេដ្ឋកិច្ចឯកជនមានសេចក្តីសោមនស្សរីករាយដែលវាអាចរក្សាសហគ្រាសរបស់ខ្លួនយ៉ាងហោចណាស់តាមរបៀបនេះ ព្រោះវាមានអារម្មណ៍ថាខ្លួនវាត្រូវបានចងភ្ជាប់ដើម្បីបម្រើផលិតកម្មជាតិខាងសេដ្ឋកិច្ច។ អ្នកប្រមូលប្រាក់ទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ទ្វេដងពីអារម្មណ៍នៃកាតព្វកិច្ចសេដ្ឋកិច្ចជាតិរបស់កម្មករសេដ្ឋកិច្ចជាតិ៖ ទីមួយគាត់មានវិញ្ញាបនបត្របំណុលដែលត្រូវបានបង្កើតឡើង - ដូច្នេះជាប័ណ្ណកម្មសិទ្ធិស្របច្បាប់ - យោងទៅតាមនោះ កូនបំណុលជាមួយនឹងទ្រព្យសម្បត្តិទាំងមូលរបស់គាត់ត្រូវទទួលខុសត្រូវចំពោះការសងប្រាក់វិញជាបន្តបន្ទាប់នៃចំនួនទឹកប្រាក់ដែលបានខ្ចី ក្នុងករណីភាគច្រើន វត្ថុទ្រព្យសម្បត្តិជាក់លាក់ផ្សេងទៀតត្រូវបានសន្យាជាពិសេស ហើយទីពីរ កូនបំណុលត្រូវតែសន្យាខ្លួនឯងបន្ថែមទៀតចំពោះការទូទាត់បន្ថែមជាបន្តបន្ទាប់ ដែលយើងហៅថាការប្រាក់។

ដូច្នេះ ឥណទានដែលមានការធានាមិនត្រូវបានផ្តល់ឱ្យសម្រាប់ហេតុផលដែលត្រូវគ្នានឹងអត្ថន័យត្រង់ៗនៃពាក្យឥណទាននោះទេ ពោលគឺការជឿទុកចិត្តលើប្រសិទ្ធភាពសេដ្ឋកិច្ច និងសមត្ថភាពប្រតិបត្តិការកាន់តែច្រើន ប៉ុន្តែគ្រាន់តែមានបំណងកេងប្រវ័ញ្ចតម្រូវការរបស់សហគ្រិនសេដ្ឋកិច្ចក្នុងការទិញសម្រាប់ខ្លួនឯងដោយមិនចាំបាច់ប្រឹងប្រែងអ្វីទាំងអស់ ជាផ្នែកមួយនៃប្រាក់ចំណូលការងាររបស់គាត់។ ឥណទានក៏មិនត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដើម្បីលើកកម្ពស់ផលិតកម្មដែរ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែធ្វើឱ្យការកាន់កាប់ប្រាក់ "មានផលចំណេញ"។ ចំពោះអាជីវកម្មណាដែលឥណទានត្រូវបានប្រើប្រាស់ គឺជាបញ្ហានៃការព្រងើយកន្តើយទាំងស្រុងចំពោះម្ចាស់បំណុល។ ប្រសិនបើគាត់ចាប់អារម្មណ៍លើវា រឿងនេះកើតឡើងតែដើម្បីធានាខ្លួនឯងថាប្រាក់របស់គាត់មានសុវត្ថិភាព ហើយលើសពីនេះទៅទៀត វាក៏មានការ ប្រាក់ប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាពផងដែរ។

ជាទូទៅ គេសង្កេតឃើញ ប្រព័ន្ធឥណទានដែលត្រូវបានសម្របសម្រួលដោយធនាគារនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះ ត្រូវបានបង្កើតឡើងតាមរបៀបដែលជាទូទៅអ្នកមូលធននិយមដែលជាអ្នកកាន់កាប់ប្រាក់ និងឥណទាន ត្រូវបានផ្តាច់ចេញពីការងារទាំងស្រុង។ គាត់មិនមានទំនាក់ទំនងផ្ទាល់ខ្លួនទាល់តែសោះទៅនឹងសាខាផលិតកម្មផ្សេងៗគ្នាដែលគាត់ "អនុញ្ញាតឱ្យប្រាក់របស់គាត់ដំណើរការ" ដូចដែលពាក្យស្លោកដែលបំភាន់ដែលពេញនិយមបាននិយាយ។ តើម្ចាស់ភាគហ៊ុនដឹងអ្វីខ្លះអំពី "Girmes", "Pöge", "Weser", "Riebeck Montan", "Otavi", "Salitrera", "Steaua Romana"67 តើគាត់ដឹងអ្វីខ្លះអំពីអ្វីដែលត្រូវបានផលិតនៅក្នុងការងារទាំងនេះ? គាត់មិនមានចំណាប់អារម្មណ៍លើវាទេ គាត់មានចំណាប់អារម្មណ៍តែម្ខាងថាតើភាគហ៊ុនឡើងឬចុះ និងថាតើភាគលាភដែលដើមទុនរបស់គាត់ផ្តល់ទិន្នផលខ្ពស់ប៉ុណ្ណា។ វាក៏ជាបញ្ហានៃភាពព្រងើយកន្តើយទាំងស្រុងផងដែរថាតើក្រុមហ៊ុនភាគហ៊ុន ឬទម្រង់ផ្សេងទៀតនៃសកម្មភាពមូលធននិយម (ក្រុមហ៊ុនភាគហ៊ុនរួមគ្នា សមាគមដែលមានការទទួលខុសត្រូវមានកំណត់ សហជីព។ល។) បម្រើផលិតកម្មជាទូទៅ។ រឿងសំខាន់ រឿងសម្រេចចិត្តតែមួយគត់គឺ - "ប្រាក់ចំណេញ"។ ភស្តុតាងនៃការពិតគឺប្រជាប្រិយភាពដ៏ធំធេងដែលភាគហ៊ុនធនាគារទទួលបាន។ ធនាគារធំៗ ក៏ដូចជាស្ថាប័នឥណទានទាំងអស់ ជាទូទៅមិនធ្វើការងារផលិតភាពអ្វីទាំងអស់ ក្នុងន័យនៃការផលិតទំនិញ។ នៅទីនេះ នៅក្នុងប្រព័ន្ធធនាគារធំៗ គំនិតនៃការប្រាក់ - នោះគឺលទ្ធភាពនៃការផ្ទេរចំណែកដ៏ច្រើននៃប្រាក់ចំណូលពីការងារផលិតភាពទៅជាកម្មសិទ្ធិរបស់ម្ចាស់ប្រាក់ធម្មតា ហើយជាការពិតណាស់ សម្រាប់ម្ចាស់ប្រាក់វិញ គឺគ្មានការប្រឹងប្រែងអ្វីទាំងអស់ - អបអរសាទរពិធីជប់លៀងពិតប្រាកដ។ សព្វថ្ងៃនេះ ស្ទើរតែគ្មានសហគ្រាសណាដែលមិនពឹងផ្អែកលើធនាគារក្នុងទម្រង់ណាមួយ ដែលមិនត្រូវបានដំណើរការក្នុងទម្រង់មូលធននិយមសុទ្ធសាធនោះទេ។ ការងារសេដ្ឋកិច្ចជាតិទាំងមូលគឺពឹងផ្អែកលើធនាគារ និងដើមទុនផ្សារហ៊ុន និងចំណងការប្រាក់ទៅនឹងវា។

---

៦៧ Girmes គឺជាក្រុមហ៊ុនផលិតវាយនភណ្ឌមួយដែលបង្កើតឡើងដោយ Johannes Girmes (១៨៥៤-១៩១២); Weser គឺជាក្រុមហ៊ុនផលិតកប៉ាល់ Riebeck-Montan គឺជាក្រុមហ៊ុនផលិតរ៉ែ Otavi គឺជាក្រុមហ៊ុនផលិតរ៉ែ និងផ្លូវដែក Salitrera គឺជាក្រុមហ៊ុនផលិតអំបិលរបស់ប្រទេសឈីលី Steaua Romana គឺជាក្រុមហ៊ុនផលិតប្រេងរបស់ប្រទេសរ៉ូម៉ានី។

Machine Translated by Google

ម្ចាស់ធនាគារ – ម្ចាស់ហិរញ្ញវត្ថុជាន់ខ្ពស់ – ក៏ជាម្ចាស់ផលិតកម្មជាមួយគ្នាដែរ។ វាអាស្រ័យលើពួកគេថាតើការងារឈប់ឬថាតើទីផ្សារត្រូវបានជន់លិចដោយសំរាមច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់ឬអត់។ សម្រាប់វិស័យឯកជនដែលមានការរៀបចំ ការបំពេញតម្រូវការគឺជាបញ្ហាចៃដន្យទាំងស្រុង។

ក្នុងករណីនៃចំណាប់អារម្មណ៍នេះ ទម្រង់សេដ្ឋកិច្ចមូលធននិយមនៃប្រព័ន្ធឥណទានទំនើប ដូច្នេះយើងត្រូវទាក់ទងនឹង អំពើអសីលធម៌សេដ្ឋកិច្ចជាតិដ៏ពេញលេញបំផុត ជាមួយនឹងការបំផ្លិចបំផ្លាញទាំងស្រុងនូវអត្ថន័យនៃប្រព័ន្ធហិរញ្ញវត្ថុ និងឥណទាន ក្នុងនាមជាអ្នកបម្រើសេដ្ឋកិច្ច ទៅជាម្ចាស់ដាច់ខាតនៃសេដ្ឋកិច្ច។

ការងារច្នៃប្រឌិត និងមានផលិតភាពបានក្លាយជាទាសករ ហើយស្មារតីជ្វីហ្វដ៏ប៉ិនប្រសប់ និងរហ័សរហួននៃការខ្ចីប្រាក់គ្រប់គ្រងពិភពលោក។ ការជំរិតទារប្រាក់មួយអាចធ្វើទៅបានលុះត្រាតែមានការបង្កើតឡើងនូវស្ថានភាពអាសន្នសិប្បនិម្មិតតាមរយៈការបង្ខាំងប្រាក់ខុសច្បាប់ផ្នែកសេដ្ឋកិច្ចជាតិ។ ហើយសព្វថ្ងៃនេះវាត្រូវបានចាត់ទុកថាជាសិទ្ធិដ៏យុត្តិធម៌ ដែលគ្មាននរណាម្នាក់ហ៊ានប៉ះពាល់ ពីព្រោះវានាំគាត់ឱ្យមានជម្លោះជាមួយអំណាចគ្រប់គ្រងពិភពលោកនៃដើមទុនប្រាក់កម្ចីដ៏ធំ។

ចំណាប់អារម្មណ៍ដ៏ខ្លាំងក្លាត្រូវបានធ្វើឱ្យល្អឥតខ្ចោះ!

វាត្រូវបានធ្វើឱ្យល្អឥតខ្ចោះតាមរយៈការពិតដែលថា សិល្បៈទាក់ទាញនៃស្មារតីចល័តបានជោគជ័យក្នុងការចងភ្ជាប់សូម្បីតែរដ្ឋ ដែលជាអ្នកការពារប្រព័ន្ធហិរញ្ញវត្ថុ ទៅនឹងទាសភាពការប្រាក់ ដូច្នេះវាក៏ទទួលស្គាល់ដើមទុនអន្តរជាតិជាម្ចាស់របស់ខ្លួនដោយដៃជាប់ចំណង ហើយបានអនុញ្ញាតឱ្យខ្លួនវាត្រូវបានបង្វែរចេញពីភារកិច្ចជាក់ស្តែងរបស់ខ្លួនជាអ្នកការពារសេដ្ឋកិច្ចជាតិទៅជាតំណែងជាអាជ្ញាសាលា អ្នកប្រមូលការប្រាក់សម្រាប់ដើមទុនប្រាក់កម្ចីធំៗ។

Machine Translated by Google

សេដ្ឋកិច្ចហិរញ្ញវត្ថុជាតិ

ឥឡូវនេះ វាជាភារកិច្ចពិសេសរបស់យើង ដើម្បីតាមដានការវិវឌ្ឍនៃ សេដ្ឋកិច្ចហិរញ្ញវត្ថុជាតិនេះ។

សូម្បីតែនៅទីនេះក៏ដោយ វានឹងជាមធ្យោបាយត្រឹមត្រូវដើម្បីចាប់ផ្តើមពីការកំណត់ការពិតដូចដែលវាត្រូវបានរកឃើញនៅសព្វថ្ងៃនេះ។

បាតុភូតលេចធ្លោនៅក្នុងជីវិតជាតិរបស់ប្រជាជាតិនានានៃរង្វង់វប្បធម៌លោកខាងលិចគឺ បំណុលដ៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់របស់រដ្ឋទាំងអស់។ មិនថាអ្នកឈ្នះ ឬចាញ់នោះទេ សុទ្ធតែមានបន្ទុកបំណុលដ៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់នៅក្នុងសេដ្ឋកិច្ចជាតិរបស់ពួកគេដែលរងផលប៉ះពាល់យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរដោយសង្គ្រាម។

ស្នាដៃស្ថិតិដ៏សំខាន់បំផុតរបស់ចក្រភពអង់គ្លេសគឺ The Statesman Yearbook; សៀវភៅប្រចាំឆ្នាំជាតិផ្លូវការនេះផ្តល់ឱ្យរដ្ឋនីមួយៗនូវទិដ្ឋភាពទូទៅច្បាស់លាស់អំពីស្ថានភាពនៃបំណុលសាធារណៈរបស់ពួកគេ។ល។

យោងតាមវា បំណុលរបស់ប្រទេសអង់គ្លេស - ពោលគឺរបស់វណ្ណៈកម្មករអង់គ្លេស - ចំពោះដើមទុនអន្តរជាតិ - នៅថ្ងៃទី 31 ខែមីនា ឆ្នាំ 1930 មានចំនួន 7,596,000,000 ផោនស្ទើលីង ជាមួយនឹងការបង់ការប្រាក់ប្រចាំឆ្នាំប្រហែល 350 លានផោនស្ទើលីង។ វាពិតជាមានប្រយោជន៍ណាស់ក្នុងការបម្លែងចំនួនទឹកប្រាក់នេះទៅជាម៉ាកអាល្លឺម៉ង់ ព្រោះមនុស្សម្នាក់យល់ឃើញល្អបំផុតតាមវិធីនេះថា នៅក្នុងសំណួរការប្រាក់នេះ វាគឺជាបញ្ហាអន្តរជាតិដែលមានវិសាលភាពធំទូលាយបំផុត។

ប្រទេសបារាំងជំពាក់បំណុលម្ចាស់បំណុលក្នុងស្រុក និងបរទេសរបស់ខ្លួនប្រមាណ ២៧៩ ពាន់លានហ្វ្រង់មាស។

សហរដ្ឋអាមេរិកនៃអាមេរិកខាងជើង ដែលជាដែនដីដ៏មានពរនៃប្រាក់ដុល្លារ មានបំណុលសាធារណៈ
បន្ទុកប្រហែល ១៦ ពាន់លានដុល្លារ។

នៅប្រទេសកាណាដា អូស្ត្រាលី ឥណ្ឌា អ៊ីតាលី ឆេកូស្លូវ៉ាគី ប៉ូឡូញ គ្រប់ទីកន្លែង យើងឃើញរូបភាពដ៏វេទនាដូចគ្នានៃបំណុលដ៏អស់សង្ឃឹមរបស់រដ្ឋ និងជាមួយនោះ របស់ប្រជាជនចំពោះដើមទុនអន្តរជាតិ។ គ្រប់ទីកន្លែង ជីវិតជាតិវិលជុំវិញសំណួរមួយ៖ តើយើងបង់ការប្រាក់សម្រាប់ប្រាក់កម្ចីរបស់យើងដោយរបៀបណា ពោលគឺសម្រាប់បំណុលរបស់យើងចំពោះហិរញ្ញវត្ថុអន្តរជាតិ ចំពោះដើមទុនប្រាក់កម្ចីដ៏ធំ?

ក្រសួងហិរញ្ញវត្ថុនៅគ្រប់រដ្ឋទាំងអស់កំពុងរវល់ឥតឈប់ឈរក្នុងការទាញយកប្រភពពន្ធថ្មី សភាផ្តល់ដំបូន្មានអស់រយៈពេលជាច្រើនខែលើវិក្កយបត្រពន្ធថ្មី ប៉ុន្តែការតស៊ូទាំងអស់គឺគ្មានប្រយោជន៍ទេ។ មុនពេលភាពរុងរឿងនៃរដ្ឋធានីអន្តរជាតិដ៏គួរឱ្យស្អប់ខ្ពើម និងការទាមទារ "ស្របច្បាប់" ដែលមានចែងក្នុងច្បាប់របស់ខ្លួនចំពោះការទូទាត់ការប្រាក់ សភា និងរដ្ឋាភិបាលបានដួលរលំម្តងហើយម្តងទៀត ហើយគាបសង្កត់ប្រជាជនរបស់ពួកគេជាមួយនឹងបន្ទុកពន្ធដែលមិនធ្លាប់មានពីមុនមក ជំនួសឱ្យការហ៊ានបញ្ចប់ការក្លែងបន្លំអន្តរជាតិដ៏ធំសម្បើមនេះជាមួយនឹងពាក្យស្លោក "ទេ" ទាំងស្រុង។

អយុត្តិធម៌បានក្លាយជាច្បាប់ ចៅហ្វាយជាទាសករ។

យើងជួបប្រទះនឹងស្ថានភាពនៅក្នុងមាតុភូមិដ៏កំសត់របស់យើងជារៀងរាល់ថ្ងៃ និងរាល់ម៉ោង។

យុវជនអាល្លឺម៉ង់ដ៏មានស្នាដៃបានងើបឡើងយ៉ាងខ្លាំងក្លា និងខ្លាំងក្លា បន្ទាប់ពីគាត់បានសម្រេចបាននូវឯកភាពជាតិតាមរយៈឈាម និងដែក។ ការងារដែលមិនចេះនឿយហត់របស់គាត់ ស្មារតីច្នៃប្រឌិតរបស់គាត់បាននាំមកនូវការបង្កើតថ្មីជាបន្តបន្ទាប់។ ស្មារតីសហគ្រិន និងភាពក្លាហានរបស់អាល្លឺម៉ង់បានសញ្ជ័យទីផ្សារពិភពលោក។ ដោយមានការថប់បារម្ភយ៉ាងខ្លាំង ដើមទុនកម្ចីរបស់បារាំង និងអង់គ្លេសរបស់ Rothschilds និងមហាសេដ្ឋីធនាគារដទៃទៀត ក៏ដូចជាដើមទុនទុកចិត្តរបស់អ្នកហិរញ្ញវត្ថុអាមេរិក Kahns, Loebs, Speyers ជាដើម បានឃើញខ្លួនឯងរងការគំរាមកំហែងយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរបំផុតចំពោះប្រាក់ចំណេញរបស់ខ្លួន។ តម្លៃនៃម៉ាកអាល្លឺម៉ង់ ដែលជាគុណភាព និងតម្លៃថោកនៃផលិតផលអាល្លឺម៉ង់ បានបន្តកើនឡើង យើងអាចដឹងថាតើពេលណាម៉ាកនឹងឡើងដល់តម្លៃប្រាក់ដុល្លាររហូតដល់ពាណិជ្ជកម្មពិភពលោករបស់អង់គ្លេសត្រូវបានលើសដោយអាល្លឺម៉ង់ យើងបានឃើញពីរបៀបដែលការដំឡើងដឹកជញ្ជូនរបស់អាល្លឺម៉ង់ ស្ថាប័នអប់រំរបស់អាល្លឺម៉ង់ អង្គការអនាម័យរបស់អាល្លឺម៉ង់ រដ្ឋបាលទីក្រុងរបស់អាល្លឺម៉ង់ វិធីសាស្រ្តយោធារបស់អាល្លឺម៉ង់ត្រូវបានយកជាគំរូនៅទូទាំងពិភពលោក យើងបានឃើញពីរបៀបដែលវិស្វករអាល្លឺម៉ង់ក្នុងនាមជាអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវរថភ្លើង ស្ពាន និងផ្លូវថ្នល់នៅទូទាំងពិភពលោក។ ប៉ុន្តែទាំងអស់នេះមានន័យថា ប្រាក់ចំណេញនៃដើមទុនត្រូវបានខ្ចីចេញ។

Machine Translated by Google

ហិរញ្ញវត្ថុអន្តរជាតិទូទាំងពិភពលោកត្រូវបានគំរាមកំហែង។ បន្ទាប់មក ហិរញ្ញវត្ថុអន្តរជាតិបានសម្រេចចិត្ត ដោយមានជំនួយពី Freemasonry អន្តរជាតិ ដើម្បីឡោមព័ទ្ធប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ ហើយតាមរយៈការប្រើប្រាស់មធ្យោបាយទាំងអស់នៃការកុហក និងការបង្កាច់បង្ខូច ដើម្បីតំណាងឱ្យប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ជាសត្រូវរបស់ពិភពលោក។ – Edward VII គ្រាន់តែជាផ្នែកមួយដែលត្រូវបានជំរុញទៅមុខនៅក្នុងល្បែងអុកនេះ។ ចំណង់ចំណូលចិត្តជាតិនិយមត្រូវបានជំរុញប្រឆាំងនឹងប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ នៅប្រទេសអង់គ្លេស ក៏ដូចជានៅប្រទេសបារាំង។ ការបង្ហាញពីបុរេប្រវត្តិនយោបាយនៃសង្គ្រាមលោកមិនមែនជាកម្មសិទ្ធិនៅទីនេះទេ ប៉ុន្តែក្នុងករណីណាក៏ដោយ វាប្រាកដណាស់ថាភាគីអាល្លឺម៉ង់ ទោះបីជាមានកម្លាំងយោធាក៏ដោយ បានចាញ់ ពីព្រោះជាទូទៅមិនអាចមានការនិយាយអំពីល្បែងប្រឆាំងនយោបាយប្រឆាំងនឹងល្បែងនៃការលុកលុយរបស់មហាអំណាច Entente (សូមមើល Rosenberg, International Freemasonry68)។

សូម្បីតែក្រុមតែមួយគត់ដែលនៅតែមានសភាវគតិនយោបាយបរទេសនៅក្នុងប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ គឺ All German69 ក៏ មិនមានគំនិតអ្វីទាំងអស់ថា ការតស៊ូដ៏ខ្លាំងក្លារវាងប្រទេសប្រដាប់អាវុធនេះមិនមែននិយាយអំពីភាពជោគជ័យខាងនយោបាយនោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានដឹកនាំទៅរកគោលដៅនៃការដាក់ខ្លួនផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុរបស់កម្មករអាល្លឺម៉ង់ទៅនឹងផលប្រយោជន៍ទាសភាពនៃដើមទុនអន្តរជាតិ។ ការយកឈ្នះលើអាល្លឺម៉ង់ដោយយោធានិយមគឺជាគោលដៅពិសេសរបស់បារាំង ការបំផ្លាញកងទ័ពជើងទឹកអាល្លឺម៉ង់គឺជាគោលដៅពិសេសរបស់អង់គ្លេស ប៉ុន្តែលើសពីគោលដៅចក្រពត្តិនិយមទាំងពីរនេះរបស់បារាំង និងអង់គ្លេស គឺការខិតខំប្រឹងប្រែងដើម្បីការគ្រប់គ្រងពិភពលោកនៃដើមទុនអន្តរជាតិ។

ខណៈពេលដែលប្រជាជាតិនានាបានហែកហួរគ្នាទៅវិញទៅមកក្នុងការតស៊ូដ៏ព្រៃផ្សៃ ហើយឈាមរបស់មនុស្សល្អបំផុតបានហូរចូលទៅក្នុងអូរនៅលើសមរភូមិ ជនជាតិយូដានៃពិភពលោកទាំងមូលកំពុងធ្វើចលនា។ សម្រាប់ជនជាតិយូដាទាំងអស់ ពេលវេលាច្រូតកាត់បានមកដល់ហើយ។

ហិរញ្ញវត្ថុខ្ពស់បានផ្តល់ហិរញ្ញប្បទានដល់សង្គ្រាមលោកលើកទីមួយ។ នៅក្នុងប្រទេសទាំងអស់នៃពិភពលោក អ្នកសរសេរជនជាតិយូដាបានអង្គុយនៅក្នុងការិយាល័យវិចារណកថារបស់សារព័ត៌មានអន្តរជាតិ ហើយបានកុហក និងញុះញង់ប្រជាជាតិនានាឱ្យខិតខំប្រឹងប្រែងថ្មីៗប្រឆាំងនឹងគ្នាទៅវិញទៅមក។ រដ្ឋចំនួន 26 ត្រូវបាននាំឱ្យចូលទៅក្នុងសង្គ្រាមប្រឆាំងនឹងមហាអំណាចកណ្តាលតាមរបៀបនេះ។ ពីខាងកើតមានលំហូរនៃជនជាតិយូដាខាងកើតហូរចូលទៅក្នុងទឹកដីអាល្លឺម៉ង់។ ពួកគេបានរុញច្រានខ្លួនឯងទៅមុខ ចរចា និងរឹបអូស និងធ្វើឱ្យខ្លួនឯងមានទ្រព្យសម្បត្តិ កាន់កាប់អាផាតមិននៅក្នុងទីក្រុង និងទទួលបានអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលពួកគេអាចទទួលបាន។ នៅក្នុងក្រុមហ៊ុនឧស្សាហកម្មយោធា អាជីវកម្មនៃការប្លន់ និងការគ្រប់គ្រងខុសឆ្គងនៃកម្លាំងពលកម្មអាល្លឺម៉ង់នេះត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយសមាជិកនៃពូជសាសន៍យូដា ហើយជនជាតិយូដាបានបង្ខំខ្លួនឯងទៅមុខ និងឡើងកាន់តំណែងទាំងអស់នៃរដ្ឋ និងសេដ្ឋកិច្ច។ ការធ្លាក់ទឹកចិត្តផ្ទៃក្នុងក៏ត្រូវបានដឹកនាំដោយមនសិការដោយជនជាតិយូដា ដូចជា Haases, Dittmanns, Cohns, Luxemburgs, Barths បន្ទាប់មក Parvus-Helphands, Eisners, Leviens, Gradnauers70 ដែលបានញុះញង់ និងគាំទ្រដោយមនុស្សមានមហិច្ឆតា មនុស្សល្ងង់ និងឧក្រិដ្ឋជនដែលស្រេកឃ្លានអំណាចប្រឆាំងនឹងប្រជាជនអាល្លឺម៉ង់។

---

68 Alfred Rosenberg បានបោះពុម្ពការងារដែលមានចំណងជើងថា Das Verbrechen der Freimanrerei (1921) ក៏ដូចជា Freimaurerische Weltpolitik im Lichte der kritischen Forschung (1929) នៅក្នុងស៊េរី Nationsozialistische Bibliothek, vol.9 ។

៦៩ Alldeutscher Verband គឺជាអង្គការជាតិនិយមអាល្លឺម៉ង់មួយដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងក្នុងឆ្នាំ ១៨៩១។ ក្នុងអំឡុងសង្គ្រាមលោកលើកទី ១ សមាគមនេះបានលើកកម្ពស់គោលដៅពង្រីកខ្លួនរបស់អាល្លឺម៉ង់ ហើយបន្ទាប់ពីសង្គ្រាម វាបានគាំទ្រឧត្តមសេនីយ៍ Erich Ludendorff (១៨៦៥-១៩៣៧) ក្នុងការអះអាងរបស់គាត់ថា ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ត្រូវបានក្បត់ ("ចាក់ពីក្រោយ") នៅក្នុងសង្គ្រាមដោយពួកសង្គមនិយម និងអ្នកប្រជាធិបតេយ្យ។

៧០ លោក Hugo Haase (1863-1919) គឺជាអ្នកសង្គមនិយមជ្វីហ្វម្នាក់ ដែលបានក្លាយជាប្រធាននៃ Socialdemokratische Partei Deutschlands (SPD) រួមជាមួយលោក August Bebel ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ ក្នុងឆ្នាំ 1911។ លោកបានអះអាងថាជាអ្នកសន្តិភាពនិយម ហើយបានរៀបចំការជួបជុំប្រឆាំងសង្គ្រាមដ៏ធំមួយនៅក្នុងខែកក្កដា ឆ្នាំ 1914។ លោក Wilhelm Dittmann (1874-1954) គឺជាសមាជិកលេចធ្លោម្នាក់នៃ SPD ដែលត្រូវបានកាត់ទោសឱ្យជាប់ពន្ធនាគារពីបទចូលរួមក្នុងកូដកម្មរបស់កម្មករប្រដាប់អាវុធនៅទីក្រុងប៊ែរឡាំងក្នុងខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ 1918។ ក្នុងអំឡុងពេល និងក្រោយបដិវត្តន៍ខែវិច្ឆិកា បន្ទាប់ពីចុងបញ្ចប់នៃសង្គ្រាមលោកលើកទីមួយ លោក Dittmann បានដើរតួនាទីយ៉ាងសកម្មក្នុងសភាជាសមាជិកនៃគណបក្សសង្គមប្រជាធិបតេយ្យឯករាជ្យអាល្លឺម៉ង់ (USPD)។ នៅឆ្នាំ 1933 បន្ទាប់ពីការឡើងកាន់អំណាចរបស់ហ៊ីត្លែរ លោក Dittmann បានភៀសខ្លួនទៅកាន់ប្រទេសស្វីស។] Oskar Cohn (1869-1934) គឺជាអ្នកនយោបាយជ្វីហ្វម្នាក់ ដែលធ្វើការជាមួយលោក Karl Liebknecht ដែលជាស្ថាបនិកនៃ Spartacist League និងជាអ្នក Zionist ដ៏រឹងមាំម្នាក់។ លោកបានភៀសខ្លួន

ទៅកាន់ទីក្រុងប៉ារីសក្នុងឆ្នាំ 1933។ Rosa Luxemburg (1871-1919) គឺជាអ្នកម៉ាក្សនិយមជ្វីហ្វម្នាក់ ដែលបានបង្កើតសម្ព័ន្ធ Spartacist រួមជាមួយ Liebknecht ដែលនៅទីបំផុតបានក្លាយជាបក្សកុម្មុយនិស្តអាល្លឺម៉ង់ (KPD)។ ទាំង Luxemburg និង Liebknecht ត្រូវបានធ្វើឃាតដោយ Freikorps ក្នុងឆ្នាំ 1919។ Emil Barth (1879-1941) បានចូលរួមជាមួយ USPD ក្នុងឆ្នាំ 1917 និងជាសមាជិកម្នាក់ក្នុងចំណោមសមាជិកប្រាំមួយនាក់នៃក្រុមប្រឹក្សាតំណាងប្រជាជន (Rat der Volksbeauftragten) ដែលបានបង្កើតឡើងក្នុងខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ១៩១៨ បន្ទាប់ពីការដួលរលំនៃរបបរាជានិយមអាល្លឺម៉ង់ (សមាជិកផ្សេងទៀតគឺ Friedrich Ebert, Philipp Scheidemann និង Otto Landsberg នៃ SPD និង Haase និង Dittman នៃ USPD)។

អាឡិចសាន់ឌឺ ផារូស (ឈ្មោះដើម អ៊ីស្រាអែល ហេលហ្វាន) (១៨៦៧-១៩២៤) គឺជាជនជាតិយូដាក្រីក្រម្នាក់មកពីប្រទេសបេឡារុស្ស ដែលមានសារៈសំខាន់ក្នុងការអនុវត្តយុទ្ធសាស្ត្រម៉ាក្សនិយមនៃ "បដិវត្តន៍អចិន្ត្រៃយ៍" តាមរយៈទំនាក់ទំនងអន្តរជាតិផ្សេងៗរបស់គាត់ជាមួយ រ៉ូសា លុចសំបួរ លេនីន ត្រូតស្គី និង
យុវជនទួរគី។ ម៉ាក់ស៍ លេវីន (Max Levien) (១៨៨៥-១៩៣៧) គឺជាបុលសេវិកជ្វីហ្វរុស្ស៊ីម្នាក់ ដែលបានក្លាយជាពលរដ្ឋអាល្លឺម៉ង់នៅឆ្នាំ ១៩១៣ និងជាសមាជិក

Machine Translated by Google

តាមរបៀបនេះ ប្រជាជាតិអាល្លឺម៉ង់ទីបំផុតបានដួលរលំពីខាងក្នុង។ ផ្កាយរបស់យូដាបានឡើងក្រហមដូចឈាម។ ប្រជាជាតិចុងក្រោយដែលបានទប់ទល់នឹងហិរញ្ញវត្ថុអន្តរជាតិយ៉ាងរឹងមាំ និងអំពើអាបធ្មប់របស់ខ្លួនបានដួលរលំ វាបានឱនក្បាលចុះ ហើយឱនក្បាលនៅចំពោះមុខនឹមដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចនៃបញ្ញារបស់ Versailles។ ហូរឈាមពីរបួសរាប់ពាន់ គ្មានអ្នកដឹកនាំ មិនមែនដោយសារតែការបណ្តេញព្រះអង្គម្ចាស់ចេញនោះទេ ព្រោះទាំងនេះបានបរាជ័យទាំងស្រុងក្នុងនាមជាមេដឹកនាំពិតប្រាកដ ប្រជាជាតិអាល្លឺម៉ង់ត្រូវបានដឹកនាំដោយសភា និងរដ្ឋាភិបាលសភារបស់ខ្លួនជាមួយនឹងការកាត់ទោសដ៏អាក្រក់ដែលអាចត្រូវបានអនុវត្តជានិច្ចនៅពេលបែបនេះ ជាមួយនឹងឃ្លាថា "ដើម្បីជៀសវាងអ្វីដែលអាក្រក់ជាងនេះ" ចូលទៅក្នុងទាសភាពការប្រាក់ដើម្បីខ្ចីដើមទុន។

នៃ KPD (បក្សកុម្មុយនិស្តអាល្លឺម៉ង់)។ នៅខែមេសា ឆ្នាំ១៩១៩ លោក Levien បានបង្កើតសាធារណរដ្ឋសូវៀតបាវ៉ារៀន រួមជាមួយសមាជិកជ្វីហ្វរុស្ស៊ីម្នាក់ទៀតនៃ KPD គឺលោក Eugen Levine (១៨៨៣-១៩១៩)។ ប៉ុន្តែការពិសោធន៍ 'សូវៀត' នេះត្រូវបានប្រធានាធិបតី Friedrich Ebert បញ្ឈប់ ដែលបានជួល Freikorps ឲ្យរក្សាសណ្តាប់ធ្នាប់នៅទីក្រុង Munich។ លោក Levine ត្រូវបានចាប់ខ្លួន និងប្រហារជីវិតដោយ Freikorps ក្នុងខែឧសភា ឆ្នាំ១៩១៩ ប៉ុន្តែលោក Levien បានភៀសខ្លួនទៅកាន់ប្រទេសអូទ្រីស និងសហភាពសូវៀត ជាកន្លែងដែលគាត់ក៏ត្រូវបានប្រហារជីវិតនៅឆ្នាំ ១៩៣៧ ក្នុងអំឡុងពេលនៃការបោសសម្អាតដ៏ធំរបស់ស្តាលីន។

លោក Georg Gradnauer (១៨៦៦-១៩៤៦) គឺជាសមាជិកជ្វីហ្វម្នាក់នៃគណបក្ស SPD ដែលបានបម្រើការជារដ្ឋមន្ត្រី-ប្រធានាធិបតីដំបូងនៃ Saxony បន្ទាប់ពីការលុបបំបាត់ព្រះរាជាណាចក្រ Saxony។ ក្នុងនាមជាអ្នកសង្គមនិយមមធ្យម លោកបានព្យាយាមបង្ក្រាបពួកវ៉ាឌីកាល់នៅ Leipzig ដោយមានជំនួយពី Freikorps ដោយធ្វើតាមគំរូរបស់ Ebert នៅទីក្រុង Munich។ នេះបានធ្វើឱ្យលោកខាតបង់ការបោះឆ្នោត ហើយលោកត្រូវបានបង្ខំឱ្យលាលែងពីតំណែងនៅឆ្នាំ ១៩២០។

Machine Translated by Google

សេចក្តីសម្រេចរបស់ Versailles,
កតិកាសញ្ញា Dawes និងផែនការយុវជន

គោលដៅនៃសង្គ្រាមលោកលើកទីមួយត្រូវបានសម្រេចហើយ៖ ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ ដែលជាប្រទេសដែលមានឧស្សាហ៍ព្យាយាម និងមានប្រសិទ្ធភាពបំផុតនៅលើពិភពលោក ត្រូវបានដកចេញពីដៃគូប្រកួតប្រជែងនៅលើទីផ្សារពិភពលោក ត្រូវបានគាបសង្កត់ដោយយោធា ត្រូវបានធ្វើឱ្យគ្មានមេដឹកនាំ និងត្រូវបានល្បួង និងបំពុលដោយគោលលទ្ធិម៉ាក្សនិយមមិនពិត ត្រូវបានរលាយបាត់ខាងសីលធម៌ និងកប់នៅក្រោមភ្នំនៃបំណុលដែលវាមិនអាចដកចេញពីខ្លួនវាម្តងទៀតបាន ប៉ុន្តែត្រូវបម្រើជារៀងរហូតជាទាសករផលប្រយោជន៍របស់ដើមទុនអន្តរជាតិ។

យោងតាមផែនការទូទាត់របស់ទីក្រុងឡុងដ៍ ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ត្រូវទទួលស្គាល់ផលប្រយោជន៍មួយ
មានបំណុលចំនួន ១៣២ ពាន់លានម៉ាកមាស ហើយចំពោះបំណុលនេះក៏ត្រូវបានបន្ថែមការប្រាក់ផងដែរ។

វានឹងគួរឱ្យអស់សំណើចណាស់ ប្រសិនបើវាមិនធ្ងន់ធ្ងរគួរឱ្យខ្លាចបែបនេះ ហើយប្រសិនបើសត្រូវមិនបានយកវាទៅដោយឥតមេត្តា ផ្ទុយពីពាក្យសម្តីទាំងអស់របស់អ្នកសន្តិភាពនិយម "ប៉ុន្តែវានឹងមិនអាក្រក់ខ្លាំងនោះទេ" ហើយ "ភាពសមហេតុផលនឹងឈ្នះ"។ ទេ! វានឹងមិនឈ្នះទេ! ហើយហិរញ្ញវត្ថុអន្តរជាតិនឹងធ្វើអ្វីគ្រប់យ៉ាងដើម្បីរក្សាប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ឱ្យបន្តស្ថិតក្នុងផលប្រយោជន៍ទាសភាពនេះ។ មានតែយើងទេដែលអាចរំដោះខ្លួនយើងបាន។

វាគឺជាសោកនាដកម្មដ៏ជ្រាលជ្រៅរបស់ប្រជាជាតិអាល្លឺម៉ង់ ដែលទោះបីជាវាមានប្រសិទ្ធភាពជាទូទៅនៅក្នុងរង្វង់ការងារតូចចង្អៀតរបស់ខ្លួនក៏ដោយ ក៏វាក្លាយជាមិនប្រាកដប្រជាភ្លាមៗនៅពេលដែលវាងើបមុខហួសពីដែនកំណត់នៃការងារប្រចាំថ្ងៃ ហើយឈរនៅចំពោះមុខព្រឹត្តិការណ៍ពិភពលោកដ៏អស្ចារ្យ។ នៅទីនេះ ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ដែលមានមនសិការ និងច្បាស់លាស់បាត់បង់វិធានការទាំងអស់ គាត់ក្លាយជាអ្នកមើលឃើញ និងជាអ្នកចូលចិត្ត។ "សាស្ត្រាចារ្យអាល្លឺម៉ង់" ដែលធ្វើរឿងលេចធ្លោក្នុងជំនាញរបស់គាត់ ប្រឈមមុខនឹងរឿងនៃពិភពលោក ក្លាយជាវត្ថុនៃការសែតកំប្លែង ចាប់ពីការភ្លេចឆ័ត្ររបស់គាត់ រហូតដល់ភាពសម្បូរបែបនៃអ្នកមនោគមវិជ្ជា។ មន្ត្រីអាល្លឺម៉ង់ ដោយទុកចិត្តលើប្រសិទ្ធភាពដ៏ល្អឥតខ្ចោះនៃកងទ័ពរបស់គាត់ មានទំនោរមើលស្រាលភាពមិនអាចទាយទុកជាមុនបានខាងវិញ្ញាណនៃធម្មជាតិនយោបាយ និងអំណាចនៃគំនិត ហើយដោយហេតុនេះធ្វើឱ្យភាពជោគជ័យចុងក្រោយមានការសង្ស័យ។ មន្ត្រីអាល្លឺម៉ង់មានទំនោរគិតថាខ្លួនឯងជាចៅហ្វាយរបស់ប្រជាជនជំនួសឱ្យការជាអ្នកបម្រើរបស់ប្រជាជនទាំងមូល។

ដូច្នេះ យើងឃើញចរិតលក្ខណៈដ៏មហន្តរាយនេះទាំងធំទាំងតូចនៅក្នុងចរិតអាល្លឺម៉ង់៖ ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់គឺជាអ្នកឯកទេស និងជាអ្នកស្រមើស្រមៃ។ ពួកគេម្នាក់ៗមានប្រសិទ្ធភាព និងឧស្សាហ៍ព្យាយាមជាងមនុស្សណាៗទាំងអស់ក្នុងវិស័យពិសេសទាំងអស់ ថែមទាំងមានសមត្ថភាពពេញលេញក្នុងការក្លាយជាមនុស្សដែលមានចំណង់ខ្លាំងចំពោះគំនិតដ៏អស្ចារ្យណាមួយ និងមានភាពក្លាហានក្នុងការលះបង់ជីវិតរបស់ពួកគេដើម្បីគំនិតមួយ ប៉ុន្តែមានជំនាញតិចជាងក្នុងការមើលឃើញ និងស្វែងរកដំណោះស្រាយត្រឹមត្រូវនៅក្នុងរង្វង់អន្តរកាលនៃបញ្ហាសេដ្ឋកិច្ច និងនយោបាយអន្តរជាតិ។

ការឆ្លុះបញ្ចាំងពីចរិតលក្ខណៈជាមូលដ្ឋានបែបនេះនៅក្នុងជនជាតិអាល្លឺម៉ង់នៅក្នុងវិស័យនយោបាយគឺការខ្វះអារម្មណ៍ជាតិនិយម និងភាពអសមត្ថភាពនយោបាយរបស់គាត់។ ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ជាមធ្យមខ្វះអារម្មណ៍នៃការបញ្ជាទិញយ៉ាងច្រើនក្នុងកម្រិតជាក់លាក់មួយ។ ដូច្នេះ គាត់ក៏មិនយល់ភាគច្រើនថាតួលេខបំណុលទាំងនោះពិតជាវាសនារបស់គាត់ ថាតួលេខទាំងនោះ ការទទួលស្គាល់បំណុលនេះ និងឆន្ទៈ និងការប៉ុនប៉ងសងបំណុលនេះជាប្រាក់ និងសម្ភារៈ គឺជាហេតុផលជាមូលដ្ឋានសម្រាប់ស្ថានភាពអស់សង្ឃឹមទាំងមូលរបស់ប្រជាជាតិអាល្លឺម៉ង់។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ គាត់មិនសូវមើលឃើញថា អ្នកទទួលផលពីកាតព្វកិច្ចទូទាត់របស់អាល្លឺម៉ង់នេះ មិនមែនជាប្រទេសដទៃទៀតទេ ប៉ុន្តែជាប្រទេសតែមួយគត់ គឺហិរញ្ញវត្ថុអន្តរជាតិ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ចំពោះហិរញ្ញវត្ថុអន្តរជាតិ ការសងប្រាក់កម្ចីមិនសំខាន់ទាល់តែសោះ មានតែកាតព្វកិច្ចយូរអង្វែងចំពោះការប្រាក់ប៉ុណ្ណោះ។ នោះហើយជាមូលហេតុដែលហិរញ្ញវត្ថុអន្តរជាតិ ដែលបានបង្កើត Versailles កំណត់នៅក្នុងផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុរបស់ខ្លួន បានកំណត់ចំនួនទឹកប្រាក់មូលដ្ឋានខ្ពស់គួរឱ្យភ្ញាក់ផ្អើលតាំងពីដំបូង ដែលមិនអាចគិតដល់ការសងប្រាក់វិញបានឡើយ ប៉ុន្តែសូម្បីតែក្នុងការថយចុះនៃចំនួនទឹកប្រាក់មូលដ្ឋាននៅទីបំផុត (ក្នុងករណីណាក៏ដោយ មានតែការដំឡើងអត្រាការប្រាក់ក្នុងពេលដំណាលគ្នា) ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់នឹងត្រូវជាប់ឃុំឃាំងជាអចិន្ត្រៃយ៍ក្នុងទាសភាពការប្រាក់។

Machine Translated by Google

ការដាក់ចេញនូវច្បាប់ស្តីពីការប្រាក់នេះលើប្រជាជនក្រីក្រ និងឧស្សាហ៍ព្យាយាមរបស់យើង គឺជាគោលដៅចុងក្រោយ នៃសង្គ្រាមលោកលើកទីមួយ វាគឺជាគោលដៅនៃហិរញ្ញវត្ថុខ្ពស់ ហើយគោលដៅនេះត្រូវបានសម្រេចយ៉ាងពេញលេញ។

ប្រការពាក់ព័ន្ធនៃបទបញ្ញា Versailles គឺគួរឱ្យខ្លាចណាស់ វាបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ពីភាពធ្ងន់ធ្ងរទាំងមូល និងភាពរឹងរូសបំផ្លិចបំផ្លាញនៃច្បាប់ផលប្រយោជន៍នេះ ដែលផ្តល់អ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលយើងមាន និងដែលយើងខិតខំធ្វើការដើម្បីចាប់យកហិរញ្ញវត្ថុអន្តរជាតិ ដែលខ្ញុំដកស្រង់វានៅក្នុងសម្រង់ខាងក្រោម៖

> មាត្រា ២៣១។ រដ្ឋាភិបាលសម្ព័ន្ធមិត្ត និងរដ្ឋាភិបាលពាក់ព័ន្ធប្រកាស ហើយអាល្លឺម៉ង់ទទួលស្គាល់ (!) ថា អាល្លឺម៉ង់ និងសម្ព័ន្ធមិត្តរបស់ខ្លួនក្នុងនាមជាអ្នកបង្កហេតុ (!) ទទួលខុសត្រូវចំពោះការខាតបង់ និងការខូចខាតទាំងអស់ដែលសម្ព័ន្ធមិត្ត និងរដ្ឋាភិបាលពាក់ព័ន្ធ និងសមាជិករបស់ពួកគេបានរងទុក្ខជាលទ្ធផលនៃសង្គ្រាមដែលបានបង្ខំពួកគេដោយការវាយប្រហាររបស់អាល្លឺម៉ង់ និងសម្ព័ន្ធមិត្តរបស់ខ្លួន។

ទោះបីជាវាត្រូវបានទទួលស្គាល់ដោយភាពមិនស្មោះត្រង់នៅក្នុងមាត្រា 232 «ថាធនធានរបស់ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់មិនគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីធានាបាននូវសំណងពេញលេញនៃការខាតបង់ និងការខូចខាតទាំងអស់នេះទេ» ក៏ដោយ ក៏កាតព្វកិច្ចនេះត្រូវបានទាមទារ «ថាការខាតបង់ និងការខូចខាតទាំងអស់នេះត្រូវបានផ្តល់សំណង»។

> មាត្រា 233 ចែងថា៖ «វិសាលភាពនៃការខូចខាតនឹងត្រូវបានកំណត់ដោយគណៈកម្មការសំណង»។

> មាត្រា 234 ចែងថា៖ «គណៈកម្មការសំណងនឹងសាកល្បងសមត្ថភាពទូទាត់របស់ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ជាប្រចាំ... ប៉ុន្តែគណៈកម្មការមិនអាចលើកលែងចំនួនទឹកប្រាក់ណាមួយដោយគ្មានការយល់ព្រមពីរដ្ឋាភិបាលផ្សេងៗគ្នាដែលតំណាងនៅក្នុងគណៈកម្មការនោះទេ»។

> មាត្រា 234 កំណត់ថា៖ «ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់នឹងបង់ប្រាក់មុនពេលកំណត់ចំនួនទឹកប្រាក់ចុងក្រោយនៃការទាមទារសំណង... 20 ពាន់លានម៉ាកជាមាស (ជាមាស ទំនិញ កប៉ាល់ មូលបត្រ ឬតាមមធ្យោបាយផ្សេងទៀត)»

> ក្រៅពីនេះ ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់នឹងចេញមូលបត្របំណុលដែលបានចង្អុលបង្ហាញនៅក្នុងមាត្រា 12c នៃឧបសម្ព័ន្ធ II។

ហើយឥឡូវនេះ បានមកដល់ហើយ ដែលលាក់ទុកយ៉ាងស្អាត និងជិតដល់ទីបញ្ចប់នៅក្នុងឧបសម្ព័ន្ធទី II មាត្រា 12c ក្នុងផ្នែកទី VIII នៃសន្ធិសញ្ញាសន្តិភាព Versailles ដែលជាការច្របាច់កនយោបាយហិរញ្ញវត្ថុរបស់អាល្លឺម៉ង់។ មាត្រា 12 នេះចែងនៅក្នុងចំណុចសំខាន់បំផុតរបស់វាដូចខាងក្រោម៖

> គណៈកម្មការមានអំណាចទាំងអស់ និងអនុវត្តអំណាចទាំងអស់ដែលត្រូវបានធានាចំពោះខ្លួននៅក្នុងសន្ធិសញ្ញានេះ។

> ជាទូទៅ គណៈកម្មការមានអំណាចត្រួតពិនិត្យ និងអនុវត្តយ៉ាងទូលំទូលាយបំផុតទាក់ទងនឹងបញ្ហានៃសំណង។ គណៈកម្មការត្រូវគោរពតាមលក្ខខណ្ឌ និងការកំណត់ដូចខាងក្រោម៖

> ក) រាល់ផ្នែកនៃចំនួនទឹកប្រាក់សរុបនៃការទាមទារដែលបានកំណត់ ដែលមិនត្រូវបានបង់ជាមាស កប៉ាល់ មូលបត្រ ឬទំនិញ ឬតាមមធ្យោបាយផ្សេងទៀត ត្រូវតែធានាដោយប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ ក្រោមលក្ខខណ្ឌដែលកំណត់ដោយគណៈកម្មការ តាមរយៈការផ្ទេរចំនួនទឹកប្រាក់ដែលត្រូវគ្នាទៅនឹងមូលបត្របំណុល ឬកាតព្វកិច្ចគ្រប់ប្រភេទ ដើម្បីប៉ះពាល់ដល់ការទទួលស្គាល់ចំនួនទឹកប្រាក់ដែលជំពាក់។

> ខ) គណៈកម្មការនឹងវាយតម្លៃជាប្រចាំនូវសមត្ថភាពទូទាត់របស់ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ និងពិនិត្យមើលប្រព័ន្ធពន្ធរបស់អាល្លឺម៉ង់ (!) ដូច្នេះ ជាដំបូង ប្រាក់ចំណូលទាំងអស់របស់ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ រួមទាំងប្រាក់ចំណូលដែលកំណត់សម្រាប់ការបង់ការប្រាក់ និងបំណុលនៃប្រាក់កម្ចីក្នុងស្រុករបស់ខ្លួន គួរតែត្រូវបានប្រើប្រាស់ (!) សម្រាប់ការទូទាត់ចំនួនទឹកប្រាក់ដែលខ្លួនជំពាក់ក្រោមចំណងជើង ឬ

Machine Translated by Google

សំណង និងទីពីរ ដើម្បីទទួលបានភាពប្រាកដថា ប្រព័ន្ធពន្ធដាររបស់អាល្លឺម៉ង់គឺពិតជា (!) គាបសង្កត់ដូចអំណាចផ្សេងទៀតដែលតំណាងនៅក្នុងគណៈកម្មការដែរ។

កថាខណ្ឌនេះផ្តោតយ៉ាងអាក្រក់ទៅលើការគាបសង្កត់យូរអង្វែងរបស់អាល្លឺម៉ង់ វាជាក់ស្តែងមានលទ្ធភាព ដោយយោងទៅលើរដ្ឋចោរប្លន់តូចមួយដែលពន្ធដែលមិនមានការរឹតត្បិតត្រូវបានចេញ ដោយគ្រាន់តែចែងអំពីការដាក់ពន្ធដូចគ្នាសូម្បីតែនៅក្នុងប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ក៏ដោយ។ ប៉ុន្តែវាក៏ទទួលស្គាល់ក្នុងពេលតែមួយដោយភាពស្មោះត្រង់យ៉ាងឃោរឃៅថា សូម្បីតែប្រទេសដទៃទៀតក៏គួរតែត្រូវបានឃុំខ្លួនក្នុងទាសភាពបំណុលដូចគ្នា។ ហើយឥឡូវនេះមកដល់កថាខណ្ឌ c ដ៏ល្បីល្បាញ។

> គ) ដើម្បីសម្រួល និងអនុវត្តការស្តារឡើងវិញនូវជីវិតសេដ្ឋកិច្ចនៅក្នុងប្រទេសសម្ព័ន្ធមិត្ត និងប្រទេសពាក់ព័ន្ធ គណៈកម្មការ ដូចដែលបានរៀបចំនៅក្នុងមាត្រា 232 នឹងទទួលបានការទូទាត់លើកដំបូងពីប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ ជាការធានា និងការទទួលស្គាល់កំហុសរបស់ខ្លួន ដែលមានមូលបត្របំណុលដល់អ្នកកាន់ ដែលត្រូវបង់ជាមាស ដែលមិនជាប់ពន្ធ ឬថ្លៃសេវាគ្រប់ប្រភេទ (!) ដែលត្រូវបានណែនាំ ឬអាចត្រូវបានណែនាំដោយរដ្ឋាភិបាលនៃ Reich ឬរដ្ឋអាល្លឺម៉ង់។ មូលបត្របំណុលទាំងនេះត្រូវបានផ្តល់ជាដំណាក់កាល (!) និងជាបីដំណាក់កាល ដូចដែលបានកំណត់ខាងក្រោម៖ ១. មាសចំនួន 20 ពាន់លានម៉ាកត្រូវបង់ភ្លាមៗ ២. មាសចំនួន 40 ពាន់លានម៉ាកនឹងត្រូវផ្តល់ជាមូលបត្របំណុលដែលត្រូវទទួលការប្រាក់ក្នុងអត្រាបន្ថែម 5% + 1% សម្រាប់ការរំលស់ចាប់ពីឆ្នាំ 1926។ ៣. កាតព្វកិច្ចជាលាយលក្ខណ៍អក្សរដើម្បីបង់មាសចំនួន 40 ពាន់លានម៉ាកបន្ថែមទៀតនៅក្នុងមូលបត្របំណុល ជាមួយនឹងការប្រាក់ 5% ជាការធានារ៉ាប់រង នឹងត្រូវបានផ្តល់ភ្លាមៗ។

ប្រការនេះគឺជាស្នូលនៃសេចក្តីសម្រេចទាំងមូលរបស់ Versailles។ យើងដឹងថាទីក្រុងឡុងដ៍

អនុក្រឹត្យលេខ ៧១ មិនត្រឹមតែកំណត់ការបង់ប្រាក់តិចជាងមុនប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញ បានកំណត់ចំនួនទឹកប្រាក់សរុបចំនួន ១៣២ ពាន់លានសញ្ញាមាស។ បន្ទាប់មក មាត្រា ១៦ បានប្រកាសយ៉ាងច្បាស់ថា៖ «ចាប់ពីថ្ងៃទី ១ ខែឧសភា ឆ្នាំ ១៩២១ រដ្ឋាភិបាលអាល្លឺម៉ង់ត្រូវបង់ការប្រាក់លើបំណុលរបស់ពួកគេ»។ អត្រាការប្រាក់ត្រូវបានកំណត់នៅ ៥ ភាគរយ។

បន្ទាប់មកធ្វើតាមមាត្រា ១៧ ដែលផ្តល់ការដោះស្រាយចំពោះការរំលោភបំពាននីមួយៗ៖

> មាត្រា ១៧. ប្រសិនបើប្រទេសអាល្លឺម៉ង់មានការយឺតយ៉ាវក្នុងការបំពេញបំណុលណាមួយដែលផ្នែកមុននៃសន្ធិសញ្ញាបានដាក់លើខ្លួន គណៈកម្មការនឹងជូនដំណឹងដល់ប្រទេសចូលរួមទាំងអស់ភ្លាមៗអំពីការខកខាននេះ ហើយក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ គណៈកម្មការនឹងស្នើវិធានការដែលត្រូវអនុវត្តប្រឆាំងនឹងខ្លួន។

ហើយឥឡូវនេះ ខាងក្រោមនេះជាប្រការមួយក្នុងចំណោមប្រការដ៏គួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមបំផុតនៃសន្ធិសញ្ញាទាំងមូល៖

> មាត្រា ១៨. ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់សន្យាថានឹងមិនបកស្រាយវិធានការដែលសម្ព័ន្ធមិត្ត និងមហាអំណាចពាក់ព័ន្ធយល់ថាត្រឹមត្រូវ (ហើយអ្វីដែលមិនសមរម្យនៅក្នុងក្រសែភ្នែករបស់សត្រូវ?) ក្នុងការអនុម័តប្រឆាំងនឹងការមិនគោរពតាមដោយចេតនា (!) របស់អាល្លឺម៉ង់ថាជាការប្រព្រឹត្តដោយអរិភាព (!)។ វិធានការទាំងនេះអាចមានការហាមឃាត់ការនាំចូល និងទណ្ឌកម្មសេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុ និងជាទូទៅ (!) នៅក្នុងវិធានការទាំងអស់ (!) ដែលអាចលេចឡើងចំពោះរដ្ឋាភិបាលពាក់ព័ន្ធ ដូចដែលតម្រូវដោយកាលៈទេសៈ។

ដោយមានប្រការនេះជាធម្មតា ទ្វារ និងច្រកទ្វារត្រូវបានបើកចំហសម្រាប់ភេរវកម្មគ្រប់ប្រភេទ សូម្បីតែអំពើឃោរឃៅបំផុតក៏ដោយ ហើយរដ្ឋាភិបាលអាល្លឺម៉ង់បានចុះហត្ថលេខាយ៉ាងច្បាស់លាស់បន្ថែមទៀតថា ខ្លួនអាចនឹងមិនពិចារណាសូម្បីតែ

---

៧១ បន្ទាប់ពីគណៈកម្មការសំណងអន្តរសម្ព័ន្ធមិត្តបានកំណត់ចំនួនទឹកប្រាក់ដែលអាល្លឺម៉ង់ត្រូវបង់ជាសំណងចំនួន ២៦៩ ពាន់លានម៉ាក្សមាសនៅក្នុងខែមករា ឆ្នាំ ១៩២១ នាយករដ្ឋមន្ត្រីអង់គ្លេស លោក David Lloyd-George បានដាក់ឱសានវាទរយៈពេលប្រាំមួយថ្ងៃទៅកាន់ឯកអគ្គរដ្ឋទូតអាល្លឺម៉ង់ប្រចាំនៅទីក្រុងឡុងដ៍ នៅថ្ងៃទី ៥ ខែឧសភា ឆ្នាំ ១៩២១ ដោយហេតុនេះ ប្រសិនបើអាល្លឺម៉ង់មិនទទួលស្គាល់ការសងប្រាក់ចំនួន ១៣២ ពាន់លានម៉ាក្ស (ការគណនាខុសគ្នាបន្តិចបន្តួចពី ២៦៩ ពាន់លានម៉ាក្សនៃខែមករា) ក៏ដូចជាបទបញ្ជាផ្សេងទៀតនៃសន្ធិសញ្ញា Versailles ទេ សម្ព័ន្ធមិត្តនឹងកាន់កាប់តំបន់ Ruhr។

Machine Translated by Google

ការគាបសង្កត់ដ៏ធំបំផុត ការសម្លាប់ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ ការបណ្តេញចេញយ៉ាងឃោរឃៅបំផុត ការប្លន់ ការបំផ្លិចបំផ្លាញ ជាដើម «ជាការប្រព្រឹត្តដោយអរិភាព»!

ការប្រគល់ជូនប្រជាជនអាល្លឺម៉ង់ជាលាយលក្ខណ៍អក្សរនេះទៅកាន់សត្រូវដ៏ឃោរឃៅ សងសឹក និងមិនអាចអត់ឱនបានគឺ លើសពីនេះទៅទៀត ត្រូវបានស្រមៃមើលជារៀងរហូត ព្រោះមាត្រា ២៣ ចែងថា៖

> គណៈកម្មការនឹងត្រូវរំលាយនៅពេលដែលប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ និងសម្ព័ន្ធមិត្តរបស់ខ្លួនបានបង់ប្រាក់ទាំងអស់ដែលខ្លួនជំពាក់សម្រាប់ការអនុវត្តសន្ធិសញ្ញាបច្ចុប្បន្ន ឬស្របតាមការសម្រេចចិត្តរបស់គណៈកម្មការ និងនៅពេលដែលចំនួនទឹកប្រាក់ទាំងអស់នេះ ឬសមមូលរបស់វាត្រូវបានចែកចាយទៅឱ្យអំណាចអ្នកចូលរួម។

នេះគឺជាទាសភាពផលប្រយោជន៍អស់កល្បជានិច្ចរបស់ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់។

ប្រហែលជាមិត្តភក្តិនយោបាយ និងសត្រូវរបស់យើងឥឡូវនេះនឹងយល់អំពីអ្វីដែលត្រូវតែយល់ដោយទាសភាពផលប្រយោជន៍ ប្រហែលជាមនុស្សម្នាក់នឹងយល់អំពីមូលហេតុដែលការ បំបែក ទាសភាពផលប្រយោជន៍ដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចនេះឈរនៅចំកណ្តាលនៃការទាមទាររបស់យើង។ ប្រហែលជាមនុស្សម្នាក់នឹងយល់ផងដែរថាហេតុអ្វីបានជាក្នុងករណីនៃការទាមទារនេះ វាជាបញ្ហានៃសំណួរអន្តរជាតិដែលមានលំដាប់លំដោយដំបូង។ វាគ្រាន់តែជាបញ្ហានៃវាសនាសម្រាប់ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ ហើយសូម្បីតែសម្រាប់ប្រទេសដទៃទៀតក៏ដោយ វាគឺជាសំណួរដែលសម្រេចចិត្តបំផុតសម្រាប់ការងើបឡើងវិញ។

បើប្រៀបធៀបទៅនឹងសំណួរអន្តរជាតិនេះ សំណួរផ្សេងទៀតទាំងអស់លិចចូលទៅក្នុងភាពគ្មានអ្វីសោះ ព្រោះបើគ្មានការបំបែកទាសភាពការប្រាក់ទេ ការកើនឡើងនៃប្រជាជាតិដែលមានផលិតភាពជាទូទៅមិនអាចទៅរួចទេ។ ប្រសិនបើទាសភាពការប្រាក់ដែលបានចាប់ផ្តើមឥឡូវនេះត្រូវបានរក្សា ព្រះម៉ាំម៉ុននឹងបានឡើងគ្រងរាជ្យ។ ព្រះបានសុគតហើយ ព្រលឹងនៃប្រជាជាតិស្លាប់ ភាពរញ៉េរញ៉ៃរបស់មនុស្សបំពេញពិភពលោកជាទាសករការប្រាក់នៃហិរញ្ញវត្ថុអន្តរជាតិ។ ប្រាក់គ្រប់គ្រងពិភពលោក។

បទប្បញ្ញត្តិនៃសេចក្តីសម្រេចរបស់ Versailles គឺជាចំណុចសំខាន់ៗដែលត្រូវបានជំនួសនៅឆ្នាំ 1924 ដោយកតិកាសញ្ញា Dawes។ ឥឡូវនេះបន្ទាប់ពីការភ័យខ្លាចនៃអតិផរណា ការប្លន់បន្ថែមទៀតរបស់អាល្លឺម៉ង់គឺត្រូវបន្ត "នៅលើគ្រឹះដ៏រឹងមាំជាងមុន"។ ហិរញ្ញវត្ថុខ្ពស់អនុញ្ញាតឱ្យមានការធានាគ្រប់ប្រភេទ ដែលក្នុងនោះសំខាន់បំផុត និងទូលំទូលាយត្រូវបានលើកឡើងគឺការដកហូតជាតិនៃ Reichsbank និងផ្លូវដែក Reich។ ទោះបីជាមានការព្យាករណ៍ "ពពកប្រាក់" ទាំងអស់ក៏ដោយ សេដ្ឋកិច្ចអាល្លឺម៉ង់នៅតែបន្តដួលរលំ ភាពមិនអាចទៅរួចនៃការទូទាត់យោងទៅតាមកតិកាសញ្ញា Dawes ត្រូវបានយល់ឃើញទីបំផុតសូម្បីតែដោយពួកអ្នកឃោរឃៅដែលខឹងសម្បារយ៉ាងខ្លាំងចំពោះការអនុវត្តក៏ដោយ។ ផែនការវ័យក្មេងបានចូលជំនួសកតិកាសញ្ញា Dawes។ វាត្រូវបានគេសន្មត់ថានាំមកនូវ "ការបន្ធូរបន្ថយ"។ ឥឡូវនេះទីបញ្ចប់មាន

មក។

ស្តីពីភាពភ័យរន្ធត់នៃកតិកាសញ្ញា Dawes ភាគទី 7 នៃបណ្ណាល័យសង្គមនិយមជាតិ (តម្លៃ 1.80 ពិន្ទុ) ផ្តល់ព័ត៌មានច្បាស់លាស់បំផុត ដែលមានការបោះពុម្ពឡើងវិញនៃអត្ថបទដើម រួមជាមួយនឹងអត្ថាធិប្បាយរិះគន់ដ៏ទូលំទូលាយ។ ភាគទី 13 នៃស៊េរីបច្ចុប្បន្នពិភាក្សាអំពីចំណុចសំខាន់ៗនៃផែនការយុវជន។

Machine Translated by Google

សេដ្ឋកិច្ចប្រាក់កម្ចី

«ប្រសិនបើរដ្ឋត្រូវការលុយ រដ្ឋត្រូវតែខ្ចីលុយនេះពីប្រជាពលរដ្ឋរបស់ខ្លួន ដែលមានលុយច្រើនជាងអ្វីដែលពួកគេអាចប្រើប្រាស់បាន។ រដ្ឋត្រូវតែបង់ការប្រាក់សម្រាប់ការប្រគល់លុយនេះមកវិញ បើមិនដូច្នោះទេ រដ្ឋនឹងមិនទទួលបានលុយទេ វាពិតជាមានការលំបាកគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការសម្របសម្រួលប្រាក់កម្ចីរបស់ខ្លួន»។

រូបមន្តនេះត្រូវបានប្រើប្រាស់ដោយអតីតរដ្ឋមន្ត្រីសង្គមនិយម លោកបណ្ឌិត ដេវីដ72 ជាមួយខ្ញុំក្នុងការពិភាក្សាមួយនៅទីក្រុងប៊ែរឡាំង។ ខ្ញុំបានដាក់រូបមន្តនេះនៅទីនេះដោយចេតនា ពីព្រោះវាឆ្លុះបញ្ចាំងតាមរបៀបគំរូនៃចំណាប់អារម្មណ៍នៃវិធីគិតគូរមូលធននិយមនៃសម័យកាលរបស់យើង។ ថាគាត់គឺជាម៉ាក្សនិយមដែលផ្តល់នូវការទាក់ទាញពិសេសដល់ទាំងមូល។

ឥឡូវនេះ ខ្ញុំដឹងពីការពិភាក្សា និងការបង្រៀនរាប់រយដងថា រូបមន្តខាងលើត្រូវបានទាញយកមកយ៉ាងពេញលេញពីពិភពមូលធននិយមនៃគំនិតផលប្រយោជន៍បច្ចុប្បន្ន ដែលស្ទើរតែគ្មាននរណាម្នាក់មានអារម្មណ៍ថាមានភាពមិនពិតនៃការពន្យល់អំពីសេដ្ឋកិច្ចការប្រាក់ និងបំណុលរបស់រដ្ឋនេះទេ ទុកឲ្យតែស្វែងរកចម្លើយត្រឹមត្រូវចំពោះវា។

នេះមានហេតុផលផ្លូវចិត្តសាមញ្ញមួយ ពោលគឺការពន្យល់ខាងលើដែលបានផ្តល់ឱ្យខាងលើអនុវត្តចំពោះការគ្របដណ្តប់លើតម្រូវការរូបិយវត្ថុរបស់បុរសឯកជនក្នុងវិសាលភាពនៃទម្រង់មូលធននិយម-ការប្រាក់នៃសេដ្ឋកិច្ច។

ចំពោះបុគ្គលឯកជន ក៏ដូចជាសេដ្ឋកិច្ចឯកជនជាទូទៅ ប្រយោគនេះជាការពិត៖ «ប្រសិនបើនរណាម្នាក់ត្រូវការលុយ អ្នកនោះត្រូវតែខ្ចីលុយនេះដោយយកការប្រាក់ពីអ្នកដែលមានលុយច្រើនជាងអ្វីដែលពួកគេអាចប្រើប្រាស់បាន»។

ប៉ុន្តែយើងពិតជាត្រូវជៀសវាងការឆ្លើយសំណួរអំពីសេដ្ឋកិច្ចហិរញ្ញវត្ថុជាតិពីទស្សនៈមូលធននិយមឯកជន ប៉ុន្តែពីទស្សនៈរដ្ឋបុរស។ ខ្ញុំចង់មានន័យថា វាពិតជាសំណាងអាក្រក់ដ៏ធំមួយ ប្រសិនបើមនុស្សម្នាក់គ្រាន់តែផ្ទេរវិធីគិតសេដ្ឋកិច្ចឯកជននេះដោយគ្មានការសង្ស័យទៅសេដ្ឋកិច្ចជាតិ។

រដ្ឋដែលមានឧបករណ៍អំណាចរបស់ខ្លួន អំណាចអធិបតេយ្យរបស់ខ្លួនពិតជាមិនអាចស្មើនឹងបុគ្គលឯកជនចៃដន្យណាមួយឡើយ។ រដ្ឋមានលទ្ធភាពដ៏មានឥទ្ធិពលបីយ៉ាង ដែលតាមរយៈនោះ ដោយសារអធិបតេយ្យភាពរបស់ខ្លួន រដ្ឋអាចបំពេញតម្រូវការរបស់ខ្លួនសម្រាប់ការអនុវត្តភារកិច្ចរបស់ខ្លួន។ ទាំងនេះគឺ អធិបតេយ្យភាពសេវាកម្ម អធិបតេយ្យភាពពកាក់ និង អធិបតេយ្យភាពហិរញ្ញវត្ថុ របស់ ខ្លួន។

ដោយអធិបតេយ្យភាពសេវាកម្ម គឺត្រូវយល់ថាជាសិទ្ធិអធិបតេយ្យភាពរបស់រដ្ឋក្នុងការអំពាវនាវដល់ប្រជាពលរដ្ឋរបស់ខ្លួនសម្រាប់សេវាកម្មដោយឥតគិតថ្លៃ។ អធិបតេយ្យភាពរបស់រដ្ឋលើបុគ្គលនេះត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងវិសាលភាពដ៏មានឥទ្ធិពលបំផុតរបស់ខ្លួននៅក្នុងការបម្រើយោធាជាកាតព្វកិច្ច និងច្រើនជាងនេះទៅទៀតនៅក្នុងការបម្រើសង្គ្រាម។ ប្រឈមមុខនឹងតម្រូវការដែលរដ្ឋអាចទាមទារពីប្រជាពលរដ្ឋរបស់ខ្លួនក្នុងសម័យសង្គ្រាម ការពិចារណាឯកជនទាំងអស់ត្រូវតែថយក្រោយ។ គ្រួសារ វិជ្ជាជីវៈ អាជីវកម្ម និងប្រាក់ចំណូល អ្វីៗទាំងអស់ត្រូវតែស្ងាត់ស្ងៀមនៅពេលដែលរដ្ឋហៅកូនប្រុសរបស់ខ្លួនឱ្យមកទង់ជាតិ។ ប៉ុន្តែរដ្ឋអាចហៅប្រជាពលរដ្ឋរបស់ខ្លួនមិនត្រឹមតែឱ្យមកបម្រើសង្គ្រាមប៉ុណ្ណោះទេ រដ្ឋអាចហៅពួកគេសូម្បីតែទៅកាន់កិច្ចការសេដ្ឋកិច្ចដ៏អស្ចារ្យ យើងចងចាំច្បាប់សេវាកម្មជំនួយដែលទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ជាអកុសល ផ្ទុយពីការបម្រើយោធា បានផ្តល់ការទូទាត់ខ្ពស់ និងកើនឡើងឥតឈប់ឈរសម្រាប់សេវាកម្មដែលបានអនុវត្ត ដូច្នេះមិនយូរប៉ុន្មាន គម្លាតជ្រៅមួយបានកើតឡើងរវាងទាហានជួរមុខ ដែលត្រូវលះបង់ជីវិតរបស់ពួកគេជារៀងរាល់ថ្ងៃសម្រាប់មាតុភូមិ - ដោយគ្មានការបង់ប្រាក់ - និងអ្នកដែលត្រូវបានជួលនៅក្នុងស្រុកកំណើត ការពារនៅពីក្រោយជួរមុខ ដោយមានប្រាក់ឈ្នួលខ្ពស់។ គ្រាន់តែកន្លងផុតទៅ ការអនុវត្តដ៏រឹងមាំរបស់ប្រទេសដទៃទៀតដែលផ្អែកលើកាតព្វកិច្ចសេវាកម្មក៏អាចត្រូវបានរំលឹកឡើងវិញផងដែរ៖ យើងរំលឹកឡើងវិញនូវការសាងសង់ជញ្ជាំងចិន រង្វង់មូលនៃទីក្រុងមជ្ឈិមសម័យរបស់យើង។

ដូច្នេះជាក់ស្តែង វានឹងឈរទាំងស្រុងនៅក្នុងអធិបតេយ្យភាពអំណាចរបស់រដ្ឋ

---

៧២ អេដវីដ ដេវីដ (១៨៦៣-១៩៣០) បានបម្រើការជារដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងមហាផ្ទៃនៅសាធារណរដ្ឋវ៉ៃម៉ារចាប់ពីខែមិថុនាដល់ខែតុលា ឆ្នាំ១៩១៩។

Machine Translated by Google

រស់ឡើងវិញ និងពង្រីកសេវាកម្មដៃ និងក្រុមចាស់ ៧៣ និងដោះស្រាយភារកិច្ចសេដ្ឋកិច្ចធំៗជាមួយពួកគេតាមរបៀបនេះ សម្រាប់ការបោះចោលកងកម្លាំងដែលមានស្រាប់។

អធិបតេយ្យភាពនៃ កាក់ របស់រដ្ឋគឺជាប្រភពអំណាចទីពីរដែលរដ្ឋអាចបំពេញតម្រូវការប្រាក់របស់ខ្លួនដោយផ្ទាល់។ គ្មាននរណាម្នាក់ជំទាស់នឹងសិទ្ធិរបស់រដ្ឋក្នុងការផលិតកាក់ ឬចេញក្រដាសប្រាក់រតនាគារទេ ជាការពិតណាស់ ក្រៅពីនេះ រដ្ឋបានផលិតប្រាក់ពីគ្រប់ប្រភពដែលអាចធ្វើទៅបាន ដោយសារអធិបតេយ្យភាពរបស់ខ្លួន។ ពីទង់ដែង នីកែល ដែក ប៉ស៊ីឡែន អាលុយមីញ៉ូម និងលើសពីនេះទៅទៀត ពីក្រដាស។ ខ្ញុំគ្រាន់តែត្រូវរំលឹកឡើងវិញនូវពេលវេលាដែលរដ្ឋាភិបាល Reich របស់យើងចាត់ទុកថាវាត្រឹមត្រូវក្នុងការចេញកាក់ 100,000,000,000,000 ជារៀងរាល់ថ្ងៃ និងក្រដាសប្រាក់ថ្មីៗបន្ថែមទៀត។ យើងនឹងមិននិយាយលម្អិតបន្ថែមទៀតនៅទីនេះទៅក្នុងសំណួរថាតើរឿងនេះត្រឹមត្រូវ និងអាចទទួលយកបានឬអត់នោះទេ យើងត្រូវបញ្ជាក់នៅទីនេះថា រដ្ឋពិតជាអាចបំពេញតម្រូវការរបស់ខ្លួន ដោយសារអធិបតេយ្យភាពនៃកាក់របស់ខ្លួន ហើយថាវាមិនត្រូវបានបង្ខំឱ្យ "ខ្ចីប្រាក់ដោយការប្រាក់ពីប្រជាពលរដ្ឋរបស់ខ្លួនដែលមានវាច្រើនជាងអ្វីដែលពួកគេអាចប្រើប្រាស់បាន" នោះទេ។

អធិបតេយ្យភាព ហិរញ្ញវត្ថុ ឬអធិបតេយ្យភាពពន្ធដាររបស់រដ្ឋក៏នឹងមិនអាចត្រូវបានជំទាស់ដោយនរណាម្នាក់ឡើយ ហើយអ្នកដែលជំទាស់នឹងរឿងនេះ ហើយព្យាយាមអនុវត្តវាជាក់ស្តែងជាបុគ្គលម្នាក់ នឹងអាចមានអារម្មណ៍ថាមានអំណាចរបស់រដ្ឋក្នុងទម្រង់ជាមន្ត្រីតុលាការ។ អធិបតេយ្យភាពហិរញ្ញវត្ថុ ឬពន្ធដាររបស់រដ្ឋ ពោលគឺសិទ្ធិរបស់រដ្ឋក្នុងការអំពាវនាវដល់ប្រជាពលរដ្ឋរបស់ខ្លួនឱ្យទទួលបានសេវាកម្មហិរញ្ញវត្ថុ គឺជាក់ស្តែង និងចាស់ដូចរចនាសម្ព័ន្ធរដ្ឋដែរ។ ទម្រង់នេះក៏ជាទម្រង់ធម្មជាតិ និងមានសុខភាពល្អបំផុតផងដែរ ទោះបីជានៅក្នុងវិស័យនេះ វាត្រូវបានរក្សាទុកសម្រាប់សម័យកាលរបស់យើង ដើម្បីផ្លាស់ប្តូរអារម្មណ៍សមហេតុផលនៃការយកពន្ធទៅជាភាពមិនសមហេតុផលទាំងស្រុង និងធ្វើឱ្យប្រព័ន្ធពន្ធដារក្លាយជាមធ្យោបាយសម្រាប់ការប្លន់យកទ្រព្យសម្បត្តិទាំងស្រុងរបស់ប្រជាជន ដើម្បីគាំទ្រដល់អំណាចហិរញ្ញវត្ថុអន្តរជាតិក៏ដោយ។ សូម្បីតែនៅទីនេះ សំណួរអំពីការអនុញ្ញាតនៃពន្ធដារមិនគួររំខានយើងបន្ថែមទៀតទេ ប៉ុន្តែមានតែការពិតដែលថារដ្ឋមានសមត្ថភាពគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការបំពេញតម្រូវការប្រាក់របស់ខ្លួនតាមរយៈពន្ធដារ ដូច្នេះម្តងទៀត តាមរយៈមធ្យោបាយដែលមិនបើកចំហសម្រាប់សេដ្ឋកិច្ចឯកជន ប៉ុន្តែដែលដកចេញទាំងស្រុងពីរដ្ឋនូវភាពចាំបាច់នៃការមកជាមួយនឹងតម្រូវការប្រាក់របស់ខ្លួនតាមរយៈការអនុម័តកាតព្វកិច្ចបង់ការប្រាក់ដល់អ្នកមូលធននិយម។

ជាក់ជាមិនខាន រដ្ឋ ដូចជាបុគ្គលឯកជនគ្រប់រូបដែរ មានលទ្ធភាពបន្ថែមទៀតក្នុងការបំពេញតម្រូវការរបស់ខ្លួនដោយការជំពាក់បំណុល។ ប៉ុន្តែនេះគឺជាដាវមុខពីររួចទៅហើយសម្រាប់បុគ្គលឯកជន។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ រដ្ឋ ការបង្ហាញវាជាភាសាអាឡឺម៉ង់ដ៏ច្បាស់លាស់ និងល្អ គឺជារឿងឆោតល្ងង់បំផុតដែលវាអាចធ្វើបានជាទូទៅ។ ប៉ុន្តែវាមិនត្រឹមតែជារឿងឆោតល្ងង់បំផុតនោះទេ ប៉ុន្តែវាក៏ជាបទឧក្រិដ្ឋយ៉ាងពិតប្រាកដទាក់ទងនឹងបេសកកម្មរបស់រដ្ឋក្នុងនាមជាអ្នកការពារផលប្រយោជន៍រួមផងដែរ។

សេដ្ឋកិច្ចប្រាក់កម្ចីរបស់រដ្ឋស្ទើរតែបានបំផ្លាញរដ្ឋនានា ហើយបានប្រគល់ពួកគេទៅក្នុងដៃហិរញ្ញវត្ថុអន្តរជាតិ វាបានប្រគល់ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ប្រជាជាតិទៅឱ្យមហាអំណាចហិរញ្ញវត្ថុ ហើយសព្វថ្ងៃនេះ ប្រាក់កម្ចីរបស់រដ្ឋគឺជាសត្វឈ្លើងដ៏គួរឱ្យខ្លាច ដែលប្រជាជាតិមិនអាចរំដោះខ្លួនឯងបាន ហើយតាមរយៈនោះពួកគេនឹងដួលរលំដោយគ្មានទីពឹង ប្រសិនបើយើងមិនបញ្ចប់អាបធ្មប់នេះដោយការបំបែកទាសភាពការប្រាក់នោះទេ។

ជាមួយនឹងរឿងនេះ យើងស្ថិតនៅចំកណ្តាលនៃវិស័យគោលនយោបាយហិរញ្ញវត្ថុជាតិ ដូច្នេះហើយ នៅក្នុងវិស័យមួយដែលជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ធម្មតាមិនមានអារម្មណ៍ដូចនៅផ្ទះទាល់តែសោះ។ តើមនុស្សម្នាក់គួរធ្វើអ្វីឥឡូវនេះជាមួយនឹងចំនួនច្រើន និងច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់? ជាទូទៅ ពលរដ្ឋរដ្ឋធម្មតាមិនអានការជជែកពិភាក្សាអំពីថវិកាទេ ហើយគាត់មានការគោរពខាងសាសនាយ៉ាងខ្លាំងចំពោះផ្លូវសម្ងាត់ និងវិធីបំភាន់នៃសិល្បៈហិរញ្ញវត្ថុ ដែលគាត់ចង់រួចផុតពីរឿងទាំងនេះទាំងស្រុង។ នៅក្នុងសន្លប់ នេះពិតជាទាក់ទងនឹងការពិតដែលថាបុគ្គលម្នាក់ៗមានអារម្មណ៍តិចតួចចំពោះអធិបតេយ្យភាពពន្ធដាររបស់រដ្ឋ ហើយគ្មាននរណាម្នាក់ចង់ត្រូវបានរំលឹកអំពីលេខនោះទេ។ មានតែនៅពេលដែលឯកសារពន្ធដារហើរចូលទៅក្នុងផ្ទះរបស់គាត់ទេ ទើបបុរសសម័យទំនើបកត់សម្គាល់ថា រឿងទាំងនេះពិតជាធ្វើឱ្យគាត់ព្រួយបារម្ភយ៉ាងខ្លាំង ហើយថាគាត់តែងតែជាជនរងគ្រោះនៃគោលនយោបាយហិរញ្ញវត្ថុជាតិក្លែងក្លាយគ្រប់ប្រភេទ។

---

៧៣ សេវាកម្មកសិកម្ម ទាំងដោយដៃ ឬជាមួយសត្វ ដែលទាមទារពីកសិករដោយចៅហ្វាយនាយរបស់ពួកគេនៅមជ្ឈិមសម័យ

Machine Translated by Google

ឥឡូវនេះ វាពិតជាគួរឱ្យកត់សម្គាល់ខ្លាំងណាស់ ដែលជាទូទៅបញ្ហានៃគោលនយោបាយហិរញ្ញវត្ថុជាតិមិនមានភាពស្រអាប់ និងអាថ៌កំបាំងដូចដែលវាលេចឡើង នៅពេលមើលដំបូងនោះទេ ជាក់ស្តែង វាច្បាស់ និងសាមញ្ញណាស់ ដែលវាអាចយល់បានដោយការយល់ដឹងជាមធ្យមគ្រប់រូប យ៉ាងហោចណាស់នៅក្នុងគ្រោងទូលំទូលាយរបស់វា។

ដូច្នេះវាមិនតម្រូវឱ្យមានការពន្យល់ដ៏អស្ចារ្យតាមរដ្ឋធម្មនុញ្ញថារដ្ឋមានលទ្ធភាពដែលបានពិពណ៌នាយ៉ាងល្អដើម្បីគ្របដណ្តប់តម្រូវការប្រាក់របស់ខ្លួននោះទេ ព្រោះមនុស្សគ្រប់គ្នាដឹង និងធ្លាប់ជួបប្រទះក្នុងជីវិតផ្ទាល់ខ្លួនអំពីលក្ខណៈនៃអធិបតេយ្យភាពសេវាកម្មរបស់រដ្ឋ ហើយមនុស្សគ្រប់គ្នាទទួលបានក្រដាសប្រាក់ដែលចេញដោយរដ្ឋនៅក្នុងដៃរបស់ពួកគេជារៀងរាល់ថ្ងៃ ហើយគ្មាននរណាម្នាក់ត្រូវបានលើកលែងពន្ធនោះទេ។ ដូច្នេះវានឹងជារឿងធម្មជាតិបំផុតនៅក្នុងពិភពលោក ប្រសិនបើរដ្ឋគ្របដណ្តប់តម្រូវការប្រាក់របស់ខ្លួនទាំងស្រុងតាមវិធីទាំងបីនេះ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ សម្រាប់បុគ្គលឯកជន វិធីទាំងបីនេះមិនបើកចំហទេ ព្រោះគាត់មិនអាចហៅអ្នកជិតខាងរបស់គាត់ឱ្យធ្វើការ ឬបង់ពន្ធបានជោគជ័យទេ ហើយគាត់ក៏នឹងមិនមានសុវត្ថិភាពដែរ ប្រសិនបើគាត់ព្យាយាមបោះពុម្ពប្រាក់ដោយខ្លួនឯង ហើយយកវាមកចរាចរ។ សម្រាប់គាត់ មានតែវិធីសងបំណុលលើការប្រាក់ប៉ុណ្ណោះ ប្រសិនបើគាត់គិតរួចហើយថា គាត់អាចមានសុភមង្គលបានតែជាមួយលុយរបស់អ្នកដទៃ ហើយមិនអាចជៀសវាងការសងបំណុលបាន។

ប៉ុន្តែជាទូទៅរដ្ឋយល់ឃើញថាជាមធ្យោបាយតែមួយគត់ក្នុងការទទួលយកប្រាក់កម្ចីដែលមានការប្រាក់ - ដូច្នេះបំណុល នៅពេលដែលវាត្រូវការប្រាក់ ហើយអនុវត្តសិទ្ធិអធិបតេយ្យភាពផ្សេងទៀតរបស់ខ្លួននៅថ្ងៃនេះតែក្នុងលក្ខណៈលាក់កំបាំងដើម្បីប្រមូលបំណុលដែលកើតឡើងពីប្រជាជន ទាំងនេះគឺជាលក្ខខណ្ឌដែលមនុស្សម្នាក់ស្វែងរកការពន្យល់សមហេតុផលដោយឥតប្រយោជន៍។ ពិតណាស់មិនមានការពន្យល់សមហេតុផលសម្រាប់វាទេ ប៉ុន្តែមានតែការពិតដែលថាគំនិតទាំងមូលរបស់យើងសូម្បីតែនៅក្នុងបញ្ហានយោបាយហិរញ្ញវត្ថុជាតិត្រូវបានដឹកនាំ ឬខូចតាមរបៀបមូលធននិយមឯកជន។ ជាមួយនឹងការបំពុលទូទៅនៃមតិសាធារណៈបែបនេះ ការពន្យល់សមហេតុផលបែបនេះសម្រាប់គោលនយោបាយប្រាក់កម្ចីរបស់រដ្ឋ ដូចដែលខ្ញុំបានរាយការណ៍ ដើរតួនាទីយ៉ាងធំធេង ពិតជាតួនាទីដ៏សំខាន់មួយ។

ជនជាតិយូដាបានបង្ហាញខ្លួនឯងថាជាអ្នកជំនាញខាងចិត្តសាស្ត្រសូម្បីតែនៅក្នុងបញ្ហាទាំងនេះក៏ដោយ។ ក្នុងករណីបែបនេះ វាពិបាកណាស់ក្នុងការមិននិយាយភ្លាមៗអំពីអំពើពុករលួយដោយផ្ទាល់របស់រដ្ឋបុរសដែលមានទំនួលខុសត្រូវ ការសន្មត់គឺជាក់ស្តែង ហើយក្នុងករណីភាគច្រើនមិនមានអំពើពុករលួយទេ គឺមានតែភាពមិនប្រាកដប្រជានៅក្នុងបញ្ហានៃប្រព័ន្ធហិរញ្ញវត្ថុ និងឥណទាន ការមើលឃើញខ្លី និងភាពព្រងើយកន្តើយប៉ុណ្ណោះ ដែលនាំឱ្យមានការពិតដែលថារដ្ឋបាលហិរញ្ញវត្ថុរបស់រដ្ឋបានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងភាពវង្វេងស្មារតីនៃប្រាក់កម្ចី ដែលពួកគេរហូតមកដល់ពេលនេះមិនឃើញមានច្រកចេញទេ។

ការវិវឌ្ឍនៃកាលៈទេសៈនេះបានរួមចំណែកយ៉ាងសំខាន់ដល់ការពិតដែលថាដំបូងឡើយមនុស្សម្នាក់បានចាត់ទុកការផ្តល់ហិរញ្ញប្បទានដល់ការងារសាធារណៈធំៗដូចជាការសាងសង់ផ្លូវដែកជាដើម ដែលសន្យាថានឹងផ្តល់ប្រាក់ចំណូលតាមរយៈប្រាក់កម្ចីថាគ្មានគ្រោះថ្នាក់។ មនុស្សម្នាក់បានសម្រេចចិត្តតាមរបៀបដូចខាងក្រោម៖ ពីប្រាក់ចំណូលនៃផ្លូវដែក ឬផ្លូវទឹក ការប្រាក់អាចត្រូវបានគ្របដណ្តប់ភ្លាមៗ បន្ទាប់មកយើងពិតជាមានការគ្រប់គ្រងតម្លៃ។ ដោយមានធនធានផ្ទាល់ខ្លួន រដ្ឋមិនអាចទាញយកការងារធំៗបែបនេះក្នុងពេលតែមួយពីរតនាគាររបស់ខ្លួនបានទេ ដូច្នេះវាជាសំណាងល្អដែលទទួលយកជំនួយឥណទានដែលផ្តល់ជូនពីធនាគារ។ នេះលុបបំបាត់បញ្ហាពីរដ្ឋាភិបាលក្នុងការអនុម័តពន្ធថ្មីនៅក្នុងសភារដ្ឋ ធនធានរាវរបស់រដ្ឋមិនត្រូវបានទាមទារទេ ហើយផ្លូវដែកអាចបង់ការប្រាក់ពីអតិរេកបានយ៉ាងងាយស្រួល។ សិល្បៈទាក់ទាញនៃដើមទុនប្រាក់កម្ចី ដែលខ្លួនវាមិនអាចធ្វើអ្វីជាមួយប្រាក់បានទេ ប្រសិនបើវាមិនរកឃើញនរណាម្នាក់ដែលយកវាចេញពីវា ហើយបង់ការប្រាក់លើសពីនេះ ទទួលបានជោគជ័យក្នុងការប្រែក្លាយពណ៌ខ្មៅទៅជាពណ៌ស និងធ្វើឱ្យរដ្ឋខ្លួនឯងក្លាយជាអ្នកប្រមូលការប្រាក់សម្រាប់ដើមទុនឯកជន។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ សូម្បីតែការឆ្លុះបញ្ចាំងសេដ្ឋកិច្ចដ៏សាមញ្ញបំផុតពីសំណាក់រដ្ឋាភិបាល ឬសភាដែលដឹងអំពីការទទួលខុសត្រូវរបស់ខ្លួន គួរតែនាំឱ្យមានរឿងដូចខាងក្រោម៖ ប្រសិនបើមនុស្សម្នាក់សាងសង់ផ្លូវដែកដោយប្រើប្រាក់បរទេស ហើយមនុស្សម្នាក់ត្រូវតែបង់ប្រាក់សម្រាប់វា ជារៀងរាល់ឆ្នាំ ការប្រាក់ត្រឹមតែ 5% ប៉ុណ្ណោះ ជាមួយនឹងអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដែលភ្ជាប់ជាមួយវា មនុស្សម្នាក់ត្រូវសងវិញក្នុងរយៈពេល 20 ឆ្នាំរួចហើយនូវចំនួនសរុបម្តង ក្នុងរយៈពេល 40

Machine Translated by Google

ច្រើនឆ្នាំពីរដងហើយ ប៉ុន្តែបំណុលដដែលនៅតែមិនទាន់សង។ ចំនួនទឹកប្រាក់មិនធម្មតាទាំងនេះ ដែលលើសពីថ្លៃដើមវិនិយោគដំបូងច្រើនដង ត្រូវតែត្រូវបានលើកឡើងម្តងទៀតដោយប្រយោលពីប្រជាជន ប្រជាជនទាំងមូល ដែលត្រូវតែបង់ពន្ធដឹកជញ្ជូនផ្លូវដែកដែលបានលើកឡើងយ៉ាងជាក់លាក់តាមចំនួនការប្រាក់ទាំងនេះ។ ការប្រកាសម្តងដល់ប្រជាជនអំពីការយកពន្ធផ្លូវដែកយ៉ាងច្រើន គឺ ឬប្រសើរជាង។ បន្ទាប់មក ការយកពន្ធទាំងនេះ ជាការពិតណាស់ នឹងមានការគាបសង្កត់អស់រយៈពេលជាច្រើនឆ្នាំ ប៉ុន្តែក៏មិនយូរប៉ុន្មានដែរ ព្រោះថ្លៃដឹកជញ្ជូន និងផ្លូវដែកនឹងក្លាយជាទ្រព្យសម្បត្តិដែលគ្មានបំណុលរបស់រដ្ឋ ដែលក្រោយមកនឹងធានាដល់ប្រាក់ចំណូលប្រចាំឆ្នាំយ៉ាងច្រើន។ ប៉ុន្តែវាជារឿងរ៉ាវចាស់ដែលមនុស្សម្នាក់ចង់កាត់កន្ទុយឆ្កែបន្តិចម្តងៗ ព្រោះមនុស្សម្នាក់គិតថាវានឹងមិនសូវឈឺចាប់សម្រាប់វា។ ជាធម្មតា ផ្ទុយពីនេះគឺជាការពិត។ ថ្លៃដើមវិនិយោគនៃគម្រោងជាតិបែបនេះត្រូវតែបង់ដោយប្រជាជន ប៉ុន្តែប្រសិនបើវាត្រូវបានអភិវឌ្ឍលើប្រាក់កម្ចី នោះជៀសមិនរួចមានការប្រាក់ដែលកើនឡើងច្រើនដងនៃបំណុលខ្លួនឯងក្នុងរយៈពេលជាច្រើនឆ្នាំ។ ដូច្នេះហើយ វាគឺជាភាពល្ងង់ខ្លៅផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុទាំងស្រុងក្នុងការផ្តល់ហិរញ្ញប្បទានដល់ការងារសាធារណៈបែបនេះតាមរយៈប្រាក់កម្ចី។ នៅទីនេះហើយ យើងអាចចង្អុលបង្ហាញពីអ្វីដែលនឹងជួយសង្គ្រោះរដ្ឋពីភាពឆ្កួតលីលារបស់ខ្លួន៖ គ្មាននរណាម្នាក់អាចហាមឃាត់រដ្ឋបានទេ ឧទាហរណ៍ សម្រាប់កិច្ចការផលិតភាពបែបនេះ ក្នុងការចេញកំណត់ចំណាំឥណទាន កំណត់ចំណាំឥណទានរតនាគាររដ្ឋ និងទូទាត់សម្រាប់ការងារទាំងនោះ។ ការបង្កើតប្រាក់របស់រដ្ឋបែបនេះ ក្នុងករណីដែលមិនអាចមានសំណួរអំពីអតិផរណាទាល់តែសោះ ដោយសារតែមានតម្លៃថ្មីសម្រាប់សញ្ញាសម្ងាត់ថ្មីផងដែរ នឹងដោះស្រាយការលំបាកទាំងអស់ក្នុងពេលតែមួយ និងដោះលែងរដ្ឋ និងប្រជាជនជារៀងរហូតពីបំណុលដែលមានការប្រាក់ទៅជាដើមទុនឯកជន។

យើងនឹងត្រូវចូលទៅក្នុងលម្អិតបន្ថែមទៀតអំពីបញ្ហានេះនៅកន្លែងផ្សេងទៀត។ រដ្ឋបាលហិរញ្ញវត្ថុដែលមានជំនាញគួរតែអាចរៀបចំអ្វីៗតាមរបៀបដែលការងារធំៗបែបនេះត្រូវបានអនុវត្តពីពន្ធពិសេសរួមជាមួយនឹងការប្រើប្រាស់ប្រភពចំណូលផ្សេងទៀតរបស់រដ្ឋ និងមានតែជាមួយនឹងការចេញក្រដាសប្រាក់ថ្មីមួយផ្នែកប៉ុណ្ណោះ។ ជាការពិតណាស់ លទ្ធភាពនេះនឹងកើតឡើងក្នុងកម្រិតគួរឱ្យកត់សម្គាល់ លុះត្រាតែការចំណាយរបស់រដ្ឋផ្សេងទៀតទាំងអស់ ជាពិសេសការចំណាយដែលមិនមានផលិតភាពសម្រាប់រដ្ឋបាល ការគ្រប់គ្រងយុត្តិធម៌ ការអប់រំ។ល។ អាចត្រូវបានគ្របដណ្តប់ពីអតិរេកនៃសហគ្រាសពាណិជ្ជកម្មរបស់រដ្ឋ។

ដោយសារតែសេដ្ឋកិច្ចឱនភាពដ៏ច្របូកច្របល់នាពេលបច្ចុប្បន្ននេះនៃផ្លូវដែក ប្រៃសណីយ៍ ជាដើម នេះអាចស្តាប់ទៅដូចជាការនិយាយបែបហួសចិត្ត ប៉ុន្តែយើងមិនឆ្ងាយពីលទ្ធភាពបែបនេះទេ ដូចដែលខ្ញុំបានបង្ហាញរួចហើយនៅឆ្នាំ 1919 នៅក្នុងការបោះពុម្ពផ្សាយលើកដំបូងរបស់ខ្ញុំនៅក្នុង Süddeutsche Monatshefte (ខែកុម្ភៈ) "តើមានអ្វីឥឡូវនេះ?" ក្រោមចំណងជើង "មធ្យោបាយរ៉ាឌីកាល់"។ មានតែកាតព្វកិច្ចការប្រាក់របស់រដ្ឋចំពោះដើមទុនឯកជនប៉ុណ្ណោះដែលបានបំបែកយើងចេញពីស្ថានភាពដ៏ល្អនៃសេដ្ឋកិច្ចហិរញ្ញវត្ថុជាតិ។ ការយល់ច្រឡំដែលមានប្រសិទ្ធភាពរួចហើយនៅពេលនោះថា រដ្ឋ នៅពេលដែលវាត្រូវការប្រាក់ ត្រូវតែបូមប្រាក់ចូលទៅក្នុងខ្លួនដោយមានការប្រាក់ បានរារាំងរឿងនេះ។

វាច្បាស់ណាស់ ហើយមនុស្សគ្រប់គ្នាគួរតែអាចធ្វើតាមការពន្យល់របស់ខ្ញុំថា រដ្ឋមិនមានទិសដៅទៅរកប្រាក់បរទេសទេ ដូច្នេះហើយទើបមានបំណុលនៅពេលដែលខ្លួនចង់ធ្វើអ្វីមួយ ឧទាហរណ៍ វាអាចទាមទារការងារ និងសេវាកម្មជាក្រុម ហើយទីបំផុតវានឹងមានភាពសមហេតុផលក្នុងការចេញវិក្កយបត្រឥណទានរតនាគាររដ្ឋសម្រាប់គោលដៅបែបនេះ ដើម្បីបង្កើតការងារទាំងនេះជាមួយពួកគេដោយមិនមានបន្ទុកដល់ប្រជាជន។ នីតិវិធីបែបនេះនឹងមានអត្ថប្រយោជន៍យ៉ាងច្រើនក្នុងការដោះលែងការងារបែបនេះតាំងពីដំបូងពីកាតព្វកិច្ចការប្រាក់ និងពន្ធដារទាំងអស់។ ការងារទាំងនោះនឹងក្លាយជាទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋដោយឥតគិតថ្លៃ និងគ្មានបំណុលភ្លាមៗ។ ពីប្រាក់ចំណូលនៃការងារ វិក្កយបត្ររតនាគាររដ្ឋដែលបានចេញអាចត្រូវបានលោះ និងបំផ្លាញចោលក្នុងរយៈពេលដ៏ខ្លី។ ផលិតផលនៃការងារបែបនេះ ឬតម្លៃដឹកជញ្ជូនទំនិញ និងអ្នកដំណើរ អាចត្រូវបានកាត់បន្ថយយ៉ាងច្រើន។ ដោយហេតុនេះ សេវាកម្មដ៏ល្អបំផុតជាទូទៅអាចត្រូវបានផ្តល់ជូនដល់សេដ្ឋកិច្ចជាតិទាំងមូល រដ្ឋអាចទទួលបានប្រភពចំណូលដ៏សំខាន់ ដែលនឹងមានប្រយោជន៍បំផុតសម្រាប់សហគមន៍ជាតិទាំងមូល ហើយក៏នឹងធ្វើឱ្យរដ្ឋខ្លួនឯងឯករាជ្យពីហិរញ្ញវត្ថុខ្ពស់។ ប៉ុន្តែវាក៏គួរតែត្រូវបាន...

Machine Translated by Google

ដូច្នេះ។ ពីព្រោះរដ្ឋជាម្ចាស់នៃប្រព័ន្ធហិរញ្ញវត្ថុ មិនមែនជាហិរញ្ញវត្ថុខ្ពស់ទេ ពោលគឺវានឹងដូច្នេះនៅក្នុងរដ្ឋសង្គមនិយមជាតិនាពេលអនាគត។

វាពិតជាល្បិចកលបោកប្រាស់ផ្លូវចិត្តមួយ ដែលធនាគារទទួលបានជោគជ័យក្នុងការមិនអនុញ្ញាតឱ្យមានដំណើរការគិតដែលច្បាស់លាស់ និងច្បាស់លាស់បែបនេះ ដែលធ្លាប់បានសម្តែងចេញរួចហើយ លែងមានភាពផ្ទុយគ្នាទៀតហើយ និងក្នុងការបំភាន់រដ្ឋ និងសេដ្ឋកិច្ចជាមួយនឹងប្រយោគដែលបានលើកឡើងខាងលើ និងទាញពួកគេឱ្យចូលទៅក្នុងទាសភាពការប្រាក់ទៅនឹងដើមទុន។

ខ្ញុំដឹងថា ទោះបីជារឿងទាំងនេះឥឡូវនេះច្បាស់ដូចពន្លឺថ្ងៃក៏ដោយ អ្នកអានរបស់ខ្ញុំជាច្រើននៅតែមិនទុកចិត្តលើការយល់ដឹងរបស់មនុស្សដែលមានសុខភាពល្អរបស់ពួកគេ ហើយគ្រាន់តែមិនចង់ជឿថាភាពមិនសមហេតុផលបែបនេះអាចអាចធ្វើទៅបាននោះទេ ហើយចង់សន្មតថា "នោះមិនអាចត្រឹមត្រូវទេ រដ្ឋបុរសរបស់យើងមិនអាចល្ងង់បែបនេះទេ - ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនអាចវិនិច្ឆ័យរឿងនេះបានទេ"។ ការសារភាពនេះចំពោះកង្វះការវិនិច្ឆ័យទាក់ទងនឹងអសមត្ថភាពរបស់រដ្ឋធម្មតាបែបនេះក្នុងបញ្ហានយោបាយហិរញ្ញវត្ថុ គឺផ្ទុយទ្វេដងទៅនឹងការស្វែងរកកំហុស និងការត្អូញត្អែរអំពីវិធានការរបស់រដ្ឋ និងការពិតដែលថាវាជាសំណួរនៅទីនេះអំពីបញ្ហាដែលប៉ះពាល់ដល់បុគ្គលគ្រប់រូបយ៉ាងខ្លាំងនៅក្នុងកាបូបរបស់ពួកគេ។

ចំពោះមនុស្សទាំងនេះ ខ្ញុំចង់ទុកទស្សនៈមួយទៀតសម្រាប់ការពិចារណា ដែលជាទាក់ទងនឹងវិធីសាស្រ្តនៃការអនុម័តឥណទានតាមរយៈសភាខេត្ត ឬ Reich។

ភារកិច្ចរដ្ឋធំៗបែបនេះពិតជាត្រូវបានពិភាក្សាយ៉ាងហ្មត់ចត់នៅក្នុងសភា។ បន្ទាប់ពីការជជែកវែកញែកយ៉ាងយូរ ឥណទានត្រូវបាន "អនុម័ត" ទីបំផុត។ ពលរដ្ឋរដ្ឋជាមធ្យមជឿជាក់ថាឥឡូវនេះអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងមានសណ្តាប់ធ្នាប់ហើយរដ្ឋ ដែលពិតជាបុរសមានទ្រព្យសម្បត្តិ និងមានអំណាចបែបនេះ មានប្រាក់រាប់លានដុល្លារដែលត្រូវបានអនុម័តរួចហើយ។ មនុស្សឆ្លាតណាស់ប្រហែលជានៅតែកោសត្រចៀករបស់ពួកគេ ហើយនិយាយទៅកាន់ខ្លួនឯងថា 'នោះមានន័យថាពន្ធថ្មីម្តងទៀត'។ ប៉ុន្តែខ្ញុំគិតថាខ្ញុំអាចរក្សាយ៉ាងក្លាហានថា ក្រៅពីអ្នកផ្តួចផ្តើម - ដែលទាំងអ្នកតំណាង និងរដ្ឋមន្ត្រីមិនចាំបាច់ជាកម្មសិទ្ធិទេ ប្រហែលជាមានតែម្នាក់គត់ដែលយល់ច្បាស់ពីការពិតដែលថាការអនុម័តឥណទានដ៏ធំនេះនៅក្នុងសភាខេត្ត ឬ Reich មិនមានន័យអ្វីក្រៅពីការអនុញ្ញាតឱ្យ "ឥណទាន" នេះខ្ចីដោយខ្លួនឯងក្នុងការប្រាក់តាមវិធីមួយផ្សេងទៀត។ ដូច្នេះ "ការអនុម័តឥណទានតាមរយៈសភា" នេះផ្តល់អំណាចដល់រដ្ឋមន្ត្រីដែលពាក់ព័ន្ធតែប៉ុណ្ណោះដើម្បីទទួលបានឥណទាននេះក្នុងការប្រាក់នៅធនា - , គារធំៗ។ តាមរបៀបនេះ "ការអនុម័តឥណទានតាមរយៈសភា" ក្លាយជារឿងកំប្លែងមួយ ព្រោះប្រជាជនទាំងមូល - ដែលត្រូវតែចំណាយសម្រាប់ដើមទុន និងការប្រាក់នៅក្នុងការវិភាគចុងក្រោយ - មិនស្ថិតក្នុងស្ថានភាពដើម្បីផ្គត់ផ្គង់ "ឥណទាន" ពិតប្រាកដនោះទេ ទេ វាត្រូវតែបង្កើតឡើងដោយដើមទុនប្រាក់កម្ចីដ៏ធំជាមុនសិន។

រឿងតែមួយគត់ដែលសមហេតុផល និងធម្មជាតិពិតប្រាកដនោះគឺថា ក្នុងករណីមានការអនុម័តឥណទានតាមរយៈសភា ក្នុងពេលដំណាលគ្នា និងដោយស្វ័យប្រវត្តិ ក៏នឹងមានការអនុម័តផងដែរ ដែលឥឡូវនេះធនាគាររដ្ឋក៏នឹងបង់ប្រាក់ ឬអនុញ្ញាតចំនួនទឹកប្រាក់ដែលត្រូវបានអនុម័តដោយផ្អែកលើបញ្ជាទូទាត់ពីអាជ្ញាធរអនុវត្តទៅសហគ្រិនដែលពាក់ព័ន្ធ។

ឥណទានត្រូវបានអនុម័ត សម្រាប់រូបិយប័ណ្ណចាំបាច់ អ្វីមួយត្រូវតែធ្វើ។ ដូច្នេះវាគ្មានន័យទេ ប្រសិនបើ - ដូចដែលជារឿងធម្មតាឥឡូវនេះ - ដំបូងប្រាក់កម្ចីត្រូវតែសរសេរចេញ ហើយបន្ទាប់មកឥណទានដែល "អនុម័ត" ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យជាលើកទីពីរដោយមូលធននិយម។

ឥឡូវនេះ មនុស្សម្នាក់អាចរក្សាបានថា ប្រាក់លើសពីរដ្ឋត្រូវបានទាញចេញតាមរបៀបនេះ ហើយថាវាត្រូវតែមានឥទ្ធិពលល្អលើស្ថានភាពហិរញ្ញវត្ថុទូទៅរបស់ប្រទេស ដូច្នេះការគ្រប់គ្រងឥណទានបែបនេះនឹងដំណើរការតាមរបៀបកាត់បន្ថយអតិផរណា។ ប៉ុន្តែតាមធម្មជាតិ នេះមិនមែនជាករណីនោះទេ ហើយជាការពិតណាស់ សម្រាប់ហេតុផលដែលមិនអាចប្រកែកបានដោយអ្នកជំនាញធនាគារណាមួយ។ វាអាចត្រូវបានទទួលស្គាល់ថា ផ្នែកតូចមួយនៃសេចក្តីព្រាង និងការទូទាត់ប្រាក់កម្ចីបែបនេះត្រូវបានបង់ជាសាច់ប្រាក់ វាជាសំណួរនៅទីនេះអំពីរង្វង់នៃអ្នកសន្សំតូចៗដែលរកផ្លូវទៅធនាគារជាមួយនឹងសេចក្តីព្រាងបែបនេះ ដែលបានសន្សំប្រាក់ពីរបីរយ ឬរាប់ពាន់សញ្ញា ដែលពួកគេឥឡូវនេះចង់វិនិយោគលើវិញ្ញាបនបត្រការប្រាក់ នៅក្នុងក្រដាសវេទមន្តបែបនេះ ដែលមនុស្សម្នាក់ត្រូវកាត់ចេញតែមួយដុំជារៀងរាល់ឆ្នាំ ដើម្បីត្រូវបានបង់ចេញចំនួនជាក់លាក់មួយ ដោយមិនឱ្យវិញ្ញាបនបត្រក្លាយជាមានតម្លៃតិចជាងមុននោះទេ។ ប៉ុន្តែប្រាក់ដែលចូលធនាគារតាមរបៀបនេះគឺពិតជា...

Machine Translated by Google

មិនអាចមើលរំលងបាន។ លើសពីនេះ ធនាគារដែលប្រាក់បែបនេះត្រូវបានដាក់ជូនសម្រាប់ផ្នែករបស់ពួកគេ មិនបានបញ្ជូនចំនួនសាច់ប្រាក់ទាំងនេះទៅរតនាគាររដ្ឋទាល់តែសោះ ប៉ុន្តែការផ្ទេរចំនួនទឹកប្រាក់ព្រាងបែបនេះត្រូវបានធ្វើឡើងតែតាមរយៈការផ្ទេរ ឬការបោសសំអាតប៉ុណ្ណោះ។

ប៉ុន្តែសេចក្តីព្រាងធំៗទាំងអស់លើប្រាក់កម្ចីបែបនេះត្រូវបានធ្វើឡើងដោយអ្នកមូលធននិយមរួចហើយតាំងពីដំបូង នៅក្នុងធនាគាររបស់ពួកគេ តាមរយៈការផ្ទេរប្រាក់ដោយមិនចាំបាច់មានសាច់ប្រាក់ ឬតាមរយៈដំណើរការនៃប្រតិបត្តិការធនាគារ។
ល។

ដូច្នេះ តាមពិតទៅ គ្មានសាច់ប្រាក់ណាមួយធ្លាក់មកក្នុងដៃរបស់រដ្ឋទេ ហើយប្រសិនបើរដ្ឋទទួលបានប្រាក់នោះ រដ្ឋត្រូវតែប្រគល់វាភ្លាមៗសម្រាប់ការអនុវត្តការងាររបស់ខ្លួន។ ដូច្នេះ អត្ថប្រយោជន៍ដែលសន្មត់នេះមិនមានទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ នេះមានដូចខាងក្រោម៖ ដូចដែលយើងដឹងហើយថា រដ្ឋចេញសម្រាប់ចំនួនទឹកប្រាក់ដែលបានខ្ចី ដែលហៅថាវិញ្ញាបនបត្រសុវត្ថិភាព ឬមូលបត្របំណុល។ មូលបត្របំណុលទាំងនេះរបស់រដ្ឋគឺជាក្រដាសបោះពុម្ពដ៏ល្អិតល្អន់ ឬមិនសូវល្អិតល្អន់ ដែលមានឧបករណ៍បំណុលដែលមានការការពាររបស់រដ្ឋទាំងអស់លើចំនួនទឹកប្រាក់ដែលទទួលបាន ហើយបន្ថែមពីលើការកំណត់ចាំបាច់នៃកាលបរិច្ឆេទទូទាត់ការប្រាក់ និងនៅលើសន្លឹកប័ណ្ណផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ ប័ណ្ណទាំងនោះដែលរដ្ឋសន្យាថានឹងបង់ការប្រាក់រៀងរាល់ត្រីមាស ពាក់កណ្តាលឆ្នាំ ឬជារៀងរាល់ឆ្នាំសម្រាប់ចំនួនទឹកប្រាក់ដែលបានកត់សម្គាល់នៅក្នុងសន្លឹកប័ណ្ណ។

ក្រៅពីនេះ សន្លឹកប័ណ្ណនេះ ត្រូវបានបន្ថែមវិញ្ញាបនបត្របន្តសុពលភាព (talon) មួយទៀត ដែលផ្តល់សិទ្ធិឱ្យម្ចាស់ប័ណ្ណទទួលបានសន្លឹកប័ណ្ណថ្មី ប្រសិនបើសន្លឹកប័ណ្ណទីមួយផុតកំណត់បន្ទាប់ពីចំនួនឆ្នាំជាក់លាក់។

ឥឡូវនេះ វិញ្ញាបនបត្រសុវត្ថិភាពបែបនេះ ដែលចេញដោយរដ្ឋ ដែលរដ្ឋត្រូវទទួលខុសត្រូវជាមួយនឹងទ្រព្យសម្បត្តិទាំងមូលរបស់ខ្លួនសម្រាប់ដើមទុន និងការប្រាក់ មានន័យថា ពិតជាមានសមត្ថភាពទិញនៅក្នុងដៃរបស់ម្ចាស់។ ម្ចាស់វិញ្ញាបនបត្ររដ្ឋបែបនេះ ពិតជាអាចទិញអ្វីមួយសម្រាប់ខ្លួនគាត់ជាមួយនឹងវិញ្ញាបនបត្រទាំងនេះនៅពេលណាក៏បាន មិនថាគាត់ផ្តល់វិញ្ញាបនបត្រទាំងនេះដោយផ្ទាល់ជាការទូទាត់ ឬគាត់លក់វិញ្ញាបនបត្រទាំងនេះជាមុនសិននៅផ្សារហ៊ុន ឬធនាគារិករបស់គាត់ ហើយបន្ទាប់មកបង់ជាសាច់ប្រាក់ជាមួយនឹងប្រាក់ចំណូល។

ឥឡូវនេះ គ្មានការសង្ស័យទាល់តែសោះថា ការចេញវិញ្ញាបនបត្រសុវត្ថិភាពថ្មីដោយរដ្ឋមានន័យថា ការបង្កើតសមត្ថភាពទិញបន្ថែម - មិនថាវាត្រឹមត្រូវ ឬត្រឹមត្រូវទេ ដែលយើងមិនចាប់អារម្មណ៍នៅពេលនេះ - រឿងដដែលនេះនឹងកើតឡើង ប្រសិនបើ ឧទាហរណ៍ រដ្ឋបានបោះពុម្ពក្រដាសប្រាក់ថ្មី។ ភាពខុសគ្នានឹងមាននៅក្នុងការពិតដែលថា ក្នុងករណីមួយវិញ្ញាបនបត្រសុវត្ថិភាពត្រូវបានផលិត ដែលជាបន្ទុកដល់រដ្ឋ ក្រៅពីបំណុល ជាមួយនឹង កាតព្វកិច្ចការប្រាក់យូរអង្វែង ចំណែកឯក្នុងករណីនៃការចេញក្រដាសប្រាក់ថ្មី កាតព្វកិច្ចការប្រាក់មិនត្រូវបានពិចារណាទាល់តែសោះ។ ដូច្នេះ យើងឃើញរួចហើយថា ទម្រង់ចុងក្រោយក្នុងករណីណាក៏ដោយ នឹងកាន់តែអំណោយផលសម្រាប់រដ្ឋ និងប្រជាជន។

ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ ប្រសិនបើយើងធ្វើតាមវិធីសាស្ត្រនៃការផ្តល់ហិរញ្ញប្បទានបែបនេះបន្ថែមទៀត វាលេចចេញថា ការផ្តល់ហិរញ្ញប្បទានដោយផ្ទាល់ដល់រដ្ឋធំៗដំណើរការដោយជៀសវាងផ្លូវប្រាក់កម្ចីបង្ហាញពីគុណសម្បត្តិដ៏ធំធេងបន្ថែមទៀត។

យើងបានឃើញថា ទម្រង់ហិរញ្ញប្បទានសម្រាប់ការងាររដ្ឋដែលអនុម័តនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះ នាំឱ្យមានការបង្កើតសមត្ថភាពទិញបន្ថែម ដែលត្រូវបានតំណាងដោយការចេញវិញ្ញាបនបត្រសុវត្ថិភាពថ្មី។ ក្នុងករណីនេះ ជាធម្មតា ចំនួនប្រាក់កម្ចីថ្មីទាំងមូលនឹង និងត្រូវតែផ្តល់ឱ្យទាំងអស់ក្នុងពេលតែមួយ ទោះបីជាផ្លូវដែក ផ្លូវទឹក ជាដើម ដែលត្រូវសាងសង់ថ្មីទើបតែស្ថិតក្នុងដំណាក់កាលសាងសង់ ហើយនៅតែមិនតំណាងឱ្យតម្លៃពិតប្រាកដណាមួយដែលគួរត្រូវបានលើកឡើងក៏ដោយ។

ប្រសិនបើមនុស្សម្នាក់ផ្លាស់ប្តូរទៅការផ្តល់ហិរញ្ញប្បទានដល់ការងាររដ្ឋដ៏ធំបែបនេះតាមរបៀបដែលខ្ញុំបានស្នើឡើង នោះការចំណាយលើការផ្សាយពាណិជ្ជកម្មដ៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់សម្រាប់ប្រាក់កម្ចីនឹងរលាយបាត់ជាមុនសិន។ មនុស្សម្នាក់អាចចងចាំបានថា តើចំនួនទឹកប្រាក់ដ៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់ត្រូវបានលេបត្របាក់ដោយការដេញថ្លៃនៅក្នុងកាសែតតែម្នាក់ឯង។ លើសពីនេះ ភាគរយដែលត្រូវបានផ្តល់ឱ្យធនាគារ និងស្ថាប័នឥណទានផ្សេងទៀតតាំងពីដំបូងក៏រលាយបាត់ដែរ។ សូម្បីតែទាំងនេះក៏មានរាប់លានដែរ។ លើសពីនេះ មនុស្សម្នាក់មានទំនោរចេញប្រាក់កម្ចីក្រោមតម្លៃដើម ម្យ៉ាងវិញទៀត សម្រាប់មូលបត្របំណុល 1000 ម៉ាក មានតែ 970 ម៉ាកច្រើន ឬតិចជាងនេះប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបង់ដោយអ្នកទិញវិញ្ញាបនបត្រទាំងនេះ ហើយគាត់ទទួលបានចំនួនពេញលេញជាមួយនឹងការប្រាក់។ សូម្បីតែទាំងនេះក៏ជាការខាតបង់ដែលតាំងពីដំបូងមក។

Machine Translated by Google

ក្លាយជាបន្ទុកដល់រដ្ឋ ឬសហគ្រាស ហើយពេញចិត្តនឹងមូលធននិយម។ ជាការពិតណាស់ មនុស្សម្នាក់មានទំនោរ «តុបតែង» ប្រាក់កម្ចីបែបនេះ ជាមួយនឹងការទាក់ទាញផ្សេងទៀត ដូចដែលការបញ្ចេញមតិរបស់ផ្សារហ៊ុននិយាយ ដោយផ្តល់អត្ថប្រយោជន៍បន្ថែមពិសេសដែលអាចរួមបញ្ចូលការលើកលែងពន្ធផងដែរ។ ខ្ញុំចាំបាននៅទីនេះអំពីប្រាក់កម្ចីបុព្វលាភរ៉េដែលបង្ហាញពីការទាក់ទាញដ៏អស្ចារ្យបំផុតដែលរដ្ឋធ្លាប់បានឱនក្បាល។ អារក្សឆ្នោត និងល្បែងស៊ីសងត្រូវបានដាក់ឱ្យបម្រើការផ្សាយពាណិជ្ជកម្មប្រាក់កម្ចី ដោយមួយបានសន្យាថានឹងបង់ប្រាក់ឈ្នះរាប់លានដុល្លារលើមូលបត្រសញ្ញាសម្គាល់ចំនួន 1000 យ៉ាងច្រើន។ ក្រៅពីនេះ ការទូទាត់ប្រាក់រង្វាន់ដែលហៅថាត្រូវបានធ្វើឡើង ហើយលើសពីនេះទៀត អត្រាការប្រាក់ដែលបានប្រកាសនៅ 5% ដែលត្រូវបានការពារដោយប្រការ ហើយលើសពីនេះទៀត ក្នុងករណីមានពន្ធជាបន្តបន្ទាប់ ប្រាក់កម្ចីបុព្វលាភសន្សំត្រូវបានលើកលែងពីពន្ធគ្រប់ប្រភេទ! ពីកន្លែងដែលមនុស្សម្នាក់ចង់ទទួលបានចំនួនទឹកប្រាក់ដ៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់ដើម្បីបង់បុព្វលាភ និងអត្ថប្រយោជន៍ទាំងនេះ ការឈ្នះឆ្នោតដ៏អស្ចារ្យទាំងនេះ គ្មាននរណាម្នាក់គិតដល់នោះទេ - ទោះបីជាវាត្រូវតែច្បាស់លាស់ចំពោះបុរសដែលមានភាពធ្ងន់ធ្ងរ និងមានការយល់ដឹងគ្រប់រូបថា ចំនួនទាំងអស់នេះនឹងត្រូវដកចេញម្តងទៀតពីហោប៉ៅរបស់ប្រជាជនក៏ដោយ។ ពីព្រោះចំនួនទឹកប្រាក់ដែលទទួលបាននៅពេលនោះត្រូវបានប្រើប្រាស់ភ្លាមៗសម្រាប់ការចំណាយបន្ទាន់បំផុត។ ទាំងនេះគឺជាឧក្រិដ្ឋកម្មនយោបាយហិរញ្ញវត្ថុទាំងអស់ប្រឆាំងនឹងប្រជាជន ដែលក្នុងនោះមនុស្សម្នាក់ត្រូវតែងឿងឆ្ងល់ចំពោះភាពអៀនខ្មាសដ៏ធំធេងដែលពួកគេត្រូវបានរៀបចំឡើង។

ដូច្នេះ ប្រសិនបើមនុស្សម្នាក់មិនយកផ្លូវខ្ចីប្រាក់ទាល់តែសោះ ប៉ុន្តែយកវិធីបង្កើតប្រាក់ដោយផ្ទាល់ នោះបន្ទុកដ៏លំបាក និងអយុត្តិធម៌ទាំងអស់នេះនៃថវិការដ្ឋនឹងត្រូវបានដកចេញ - មនុស្សម្នាក់មិនចាំបាច់បង្កើន ចំនួនទឹកប្រាក់ចាំបាច់ទាំងអស់ក្នុងពេលតែមួយជាក្រដាសប្រាក់ថ្មី ទេ ប៉ុន្តែរឿងនេះអាចកើតឡើងយឺតៗ សូម្បីតែការងារថ្មីក៏ដំណើរការទៅ។ នេះនឹងមានអត្ថប្រយោជន៍ដ៏ធំធេងបន្ថែមទៀត ដែលមិនអាចមានសំណួរអំពីបញ្ហាប្រាក់ដែលមិនទាន់បានលាតត្រដាងនោះទេ ព្រោះប្រាក់ថ្មីនឹងត្រូវបានផ្តល់ឱ្យតែនៅពេលដែលផ្នែកសំខាន់មួយទៀតនៃការងារត្រូវបានបញ្ចប់។ យើងត្រូវធ្វើនៅទីនេះជាមួយនឹងប្រាក់ដែលគ្របដណ្តប់យ៉ាងពេញលេញតាមរយៈតម្លៃពិតប្រាកដ ដូច្នេះជាមួយនឹងប្រាក់ដែលមានស្ថេរភាពជាមួយនឹងប្រាក់ដែលត្រូវគ្នានឹងការងារដែលបានអនុវត្តច្រើនម៉ោង។

ប៉ុន្តែសូម្បីតែទម្រង់នៃការចេញប្រាក់ថ្មីជាបន្តបន្ទាប់សម្រាប់ការសាងសង់ ដែលហាក់ដូចជាអំណោយផលជាងនេះទៅទៀត ក៏មិនមែនជាជំហានចុងក្រោយដែរ។ ព្រោះវាមិនចាំបាច់ទាល់តែសោះក្នុងការនាំយកចំនួនទឹកប្រាក់ស្មើនឹងស្នាដៃដែលទើបបង្កើតថ្មីមកចរាចរ ព្រោះក្រដាសប្រាក់ដែលចេញថ្មីពិតជាហូរចូលទៅក្នុងរតនាគាររដ្ឋសាធារណៈម្តងទៀត។ ដូច្នេះពួកវាអាចត្រូវបានចេញម្តងទៀតដោយមិនចាំបាច់ដាក់ស៊េរីថ្មីចូលចរាចរឡើយ។ ហើយឥឡូវនេះ ចូរយើងបន្តទៅមុខទៀត ពោលគឺ ចូរយើងប្រកាសពីការចេញប្រាក់ថ្មីរបស់មនុស្សម្នាក់សម្រាប់រដ្ឋពិសេសបែបនេះ។

ភារកិច្ចដែលខ្លួនវាមិនចាំបាច់ទាល់តែសោះ ទោះបីជាយើងអាចពន្យល់បានយ៉ាងច្បាស់អំពីភាពអាចអនុញ្ញាតបាន និងជាពិសេសភាពច្បាស់លាស់នៃដំណើរការផ្តល់ហិរញ្ញប្បទានក្នុងការចេញប្រាក់របស់ខ្លួនសម្រាប់ការសាងសង់ ហើយចង់ប្រកាន់ខ្ជាប់វាសម្រាប់គោលបំណងជាក់លាក់ក៏ដោយ។

ជំហានចុងក្រោយនេះគឺជា ការផ្តល់ហិរញ្ញប្បទានដោយមិនប្រើប្រាស់សាច់ប្រាក់ទាំងស្រុង សម្រាប់កិច្ចការរបស់រដ្ឋបែបនេះ។ ដូចដែលបានបង្ហាញរួចមកហើយ វាជាការយល់ច្រឡំក្នុងការសន្មត់ថារដ្ឋតាមរយៈប្រាក់កម្ចីនឹងទទួលបានសាច់ប្រាក់ដែលខ្លួនអាចបង់ឱ្យសហគ្រិន និងកម្មករនៃការសាងសង់ផ្លូវដែក ឬរោងចក្រអគ្គិសនី។
យ៉ាងណាក៏ដោយ សហគ្រិននឹងត្រូវដកប្រាក់ចាំបាច់ជារៀងរាល់សប្តាហ៍ពីធនាគាររបស់ពួកគេសម្រាប់ការទូទាត់ការងាររបស់ពួកគេជាសាច់ប្រាក់។ ចំណែកឯធនាគារវិញ ត្រូវតែទូទាត់តម្រូវការដ៏ច្រើនលើសលប់ទាំងនេះលើភាគហ៊ុនរតនាគាររបស់ពួកគេម្តងទៀតពីធនាគារកណ្តាល ឬធនាគារ Reichsbank ជាដើម។ ឥឡូវនេះ នៅក្នុងពេលវេលាធម្មតា សាច់ប្រាក់ដែលមានស្រាប់ទាំងអស់គឺគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ការទូទាត់ប្រាក់ឈ្នួលប្រចាំសប្តាហ៍របស់កម្លាំងពលកម្មទាំងមូល ហើយវាជាបញ្ហានៃភាពព្រងើយកន្តើយ ប្រសិនបើជាបណ្តោះអាសន្ន ឧទាហរណ៍ កម្លាំងពលកម្មធំៗត្រូវបានប្រមូលផ្តុំនៅកន្លែងតែមួយក្នុងការសាងសង់រោងចក្រថាមពល Bavarian Walchensee ព្រោះប្រសិនបើពួកគេមិនមានការងារធ្វើនៅទីនោះទេ ពួកគេនឹងត្រូវរំពឹង និងទទួលបានការទូទាត់ប្រាក់ឈ្នួលប្រចាំសប្តាហ៍របស់ពួកគេ ឬទទួលបានប្រាក់តាមរយៈការធានារ៉ាប់រងអ្នកអត់ការងារធ្វើ។ នោះមានន័យថា វាជាកិច្ចការទូទៅរបស់រដ្ឋក្នុងការបំពេញតម្រូវការសរុបនៃមធ្យោបាយទូទាត់សម្រាប់ជាតិទាំងមូល។

Machine Translated by Google

សេដ្ឋកិច្ច មិនថាកម្លាំងពលកម្មធំៗត្រូវបានជួលជាបណ្ដោះអាសន្ននៅកន្លែងតែមួយសម្រាប់ការអនុវត្តការងាររដ្ឋធំៗឬអត់នោះទេ។

ការផ្តល់មធ្យោបាយទូទាត់សម្រាប់ប្រាក់ឈ្នួល និងការអនុវត្តការផ្ទេរប្រាក់ដោយមិនប្រើសាច់ប្រាក់ផ្សេងទៀតដល់សហគ្រិន គឺជាភារកិច្ចនៃប្រតិបត្តិការទូទាត់ ហើយមិនមានអ្វីពាក់ព័ន្ធទាល់តែសោះជាមួយនឹងស្ថានភាពឥណទាន។

ដូច្នេះហើយ វានឹងក្លាយជារឿងជាក់ស្តែង និងធម្មជាតិបំផុត ប្រសិនបើជាមួយនឹងការអនុម័តឥណទានសម្រាប់ការងាររដ្ឋធំៗមួយចំនួនតាមរយៈការតំណាងស្របច្បាប់របស់ប្រជាជនទាំងមូល ត្រូវបានចងភ្ជាប់ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ ការអនុញ្ញាតដែលធនាគាររដ្ឋអាចអនុវត្តការទូទាត់ចាំបាច់ដោយផ្អែកលើឥណទានដែលត្រូវបានអនុម័តទាំងនេះ។ ជាក់ស្តែងតាមរបៀបធម្មតា - ការទូទាត់ទាំងនេះត្រូវបានធ្វើឡើងលុះត្រាតែអាជ្ញាធររដ្ឋដែលមានកិច្ចសន្យាផ្សេងៗគ្នា (នាយកដ្ឋានកសិកម្ម នាយកដ្ឋានវិស្វកម្មផ្លូវថ្នល់ និងទន្លេ ផ្នែកសំណង់ផ្លូវដែក នាយកដ្ឋានពិសេសសម្រាប់គោលបំណងពិសេស។ល។) បានពិនិត្យមើលចំនួនទឹកប្រាក់ទូទាត់ដែលទាមទារដោយសហគ្រិន និងស្របតាមបទប្បញ្ញត្តិ និងកិច្ចសន្យា ការទូទាត់ដែលមានការអនុញ្ញាត។

ការបោកប្រាស់ប្រាក់កម្ចីទាំងមូលដែលត្រូវបានបោះចោល - ពីព្រោះវាគ្មានអ្វីក្រៅពីទម្រង់ទំនើបនៃការបោកប្រាស់ប្រជាជាតិ - គឺគ្មានប្រយោជន៍ទាំងស្រុង ហើយមានតែគ្រោះថ្នាក់ប៉ុណ្ណោះ។

Machine Translated by Google

សាជីវកម្ម Reichsbank

ធនាគារ Reichsbank ដូចដែលពលរដ្ឋរដ្ឋដែលមានជំនឿជឿទាំងអស់អាចជឿបាន មិនមែនជាធនាគាររដ្ឋពិតប្រាកដនោះទេ ប៉ុន្តែជាក្រុមហ៊ុនភាគហ៊ុន។ ដូច្នេះ ធនាគារ Reichsbank មិនមែនជាស្ថាប័នរដ្ឋទេ ទោះបីជារដ្ឋមានសិទ្ធិបទប្បញ្ញត្តិមួយចំនួនរហូតដល់ខែមិថុនា ឆ្នាំ 1922 នៅពេលដែលវាត្រូវបាន "ធ្វើស្វ័យភាព" យ៉ាងពេញលេញតាមការទាមទាររបស់ Entente ក៏ដោយ។ សូម្បីតែមន្ត្រីនៃធនាគារក៏ត្រូវបានតែងតាំង និងបង់ប្រាក់ដោយ Reich ដែរ ប៉ុន្តែក្រុមប្រឹក្សាប្រឹក្សាត្រូវបានផ្សំឡើងដោយតំណាងនៃពិភពធនាគារធំៗ និងរបស់ជនជាតិយូដាអន្តរជាតិ - ទាំងពីរនេះគឺជារង្វង់មនុស្សដូចគ្នា។

នៅក្នុងឆ្នាំ១៨៧៣ ក្រុមប្រឹក្សាប្រឹក្សាដំបូងបានកត់ត្រាឈ្មោះដូចខាងក្រោម៖ Baron Rothschild ទីប្រឹក្សាពាណិជ្ជកម្ម Bleichröder ទីប្រឹក្សាពាណិជ្ជកម្ម Mendelssohn Theodor Plaut ទីប្រឹក្សាពាណិជ្ជកម្ម Oppenheimer ទីប្រឹក្សាពាណិជ្ជកម្ម Warschauer និងទីប្រឹក្សាពាណិជ្ជកម្ម Zwicker ទីប្រឹក្សាពាណិជ្ជកម្ម Stern ទីប្រឹក្សាពាណិជ្ជកម្ម Gelpke; ដូច្នេះជនជាតិយូដាពូជធំសុទ្ធចំនួន១១នាក់ និងជាគ្រឿងតុបតែង សុភាពបុរសបួននាក់ទៀតដែលមានឈ្មោះអាល្លឺម៉ង់។

វាគឺជាចលនាអុកដ៏ឆ្លាតវៃម្តងទៀត ដែលធនាគារិកដែលផ្តល់ដំបូន្មានដល់ Bismarck គឺ Bleichröder បានណែនាំដល់ Reichschancellor ចាស់ថា ធនាគារ Reichsbank គួរតែត្រូវបានអភិវឌ្ឍមិនមែនជាស្ថាប័នរដ្ឋសុទ្ធសាធនោះទេ ពីព្រោះដោយហេតុនេះ វានឹងមិនអាចត្រូវបានសត្រូវរឹបអូសយកក្នុងករណីមានសង្គ្រាមដោយផ្អែកលើសន្តិសុខទ្រព្យសម្បត្តិឯកជនដែលទទួលស្គាល់ដោយអន្តរជាតិ ចំណែកឯក្នុងនាមជាធនាគាររដ្ឋសុទ្ធសាធ វានឹងបើកចំហរភ្លាមៗចំពោះការវាយប្រហាររបស់សត្រូវ។

តាមពិតទៅ ជនជាតិយូដាដ៏ឆ្លាតវៃ រួមជាមួយអ្នកហិរញ្ញវត្ថុធំៗផ្សេងទៀត ជាធម្មតាចង់តែយកស្ថាប័នហិរញ្ញវត្ថុសំខាន់នៃរាជាណាចក្រនេះមកដាក់ក្នុងដែនអំណាចរបស់ខ្លួន។ សុភាពបុរសទាំងនោះក៏ទទួលបានជោគជ័យក្នុងរឿងនេះដែរ ហើយរាជាណាចក្រនេះបានលះបង់ទាំងស្រុងនូវវិស័យសំខាន់បំផុតមួយនៃអធិបតេយ្យភាពកាក់របស់ខ្លួន គឺសិទ្ធិរបស់ខ្លួនក្នុងការចេញក្រដាសប្រាក់។

សព្វថ្ងៃនេះ ធនាគារ Reichsbank កាន់កាប់តំណែងពិសេសមួយនៅក្នុងប្រព័ន្ធហិរញ្ញវត្ថុរបស់ Reich អាល្លឺម៉ង់ ដែលជាតំណែងមួយដែលមនុស្សមិនសូវសំខាន់សូម្បីតែសព្វថ្ងៃនេះ ក៏យល់ច្បាស់អំពីផលវិបាកដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចរបស់វាចំពោះរដ្ឋ និងប្រជាជន។

វាត្រូវតែជាភារកិច្ចនៃការស៊ើបអង្កេតជាលក្ខណៈបុគ្គល ដើម្បីពិនិត្យមើលឲ្យបានច្បាស់លាស់អំពីរបៀបដែលធនាគារធំៗបានប្រើប្រាស់ឥទ្ធិពលសម្រេចចិត្តរបស់ពួកគេខុសលើធនាគារ Reichsbank ចាប់តាំងពីការបង្កើតរបស់ខ្លួន រហូតដល់គោលបំណងអាត្មានិយមរបស់ពួកគេ។

ដរាបណាលោក Bismarck នៅកាន់តំណែង ទស្សនៈបុរសនិយមរបស់គាត់ និងការគោរពចំពោះគាត់បានរក្សាការគ្រប់គ្រងសត្វហៃណាននៅផ្សារហ៊ុន។ មានតែម្តងគត់ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រទាំងមូលរបស់ធនាគារ Reichsbank ដែលលោក Bismarck បានប្រើប្រាស់សិទ្ធិវេតូរបស់អធិការបតីដែលមានចែងក្នុងច្បាប់ធនាគារ Reichsbank ពោលគឺនៅពេលដែលគាត់ហាមឃាត់ការទទួលយកភាគហ៊ុនរបស់រុស្ស៊ី។ សព្វថ្ងៃនេះ ធនាគារ Reichsbank ក្រោមសម្ពាធមិត្តភាពរបស់ធនាគារិកអន្តរជាតិ ដូចដែលបានរៀបរាប់រួចមកហើយនៅដើមដំបូង ត្រូវបានធ្វើឱ្យឯករាជ្យពេញលេញ។ ដូច្នេះរដ្ឋាភិបាល Reichs មិនមានលទ្ធភាពបន្ថែមទៀតក្នុងការធ្វើសកម្មភាពតាមរបៀបសម្រេចចិត្តលើការប្រព្រឹត្តអាជីវកម្មនោះទេ។

ទាសភាពនៃការប្រាក់របស់ប្រជាជាតិមានន័យថាការគ្រប់គ្រងរបស់ធនាគារ និងផ្សារភាគហ៊ុន។ ការបំបែកទាសភាពនៃការប្រាក់គឺជាភារកិច្ចដ៏ធំបំផុតរបស់សង្គមនិយមជាតិ។

អ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលកើតឡើងនៅថ្ងៃនេះនៅក្នុងរដ្ឋ និងសេដ្ឋកិច្ច - អ្វីគ្រប់យ៉ាងក្លាយជាតម្រូវការសម្រាប់ការប្រាក់នៃដើមទុនដ៏ធំប្រឆាំងនឹងការងារផលិតភាព។ ប្រសិនបើផ្លូវដែកត្រូវបានសាងសង់ វានឹងមានប្រាក់កម្ចីពីវា ប្រសិនបើមានសង្គ្រាមកើតឡើង វានឹងមានប្រាក់កម្ចីសង្គ្រាមកើតឡើង វានឹងមានប្រាក់កម្ចីពីវា ប្រសិនបើធនធានធម្មជាតិ ឬថាមពលវារីអគ្គិសនីត្រូវបានអភិវឌ្ឍ វានឹងមានប្រាក់កម្ចីពីវា ប្រសិនបើរោងចក្រត្រូវបានពង្រីក ភាគហ៊ុនថ្មីត្រូវបានចេញ ប្រសិនបើសហគ្រាសថ្មីត្រូវបានបង្កើតឡើង ទម្រង់ក្រុមហ៊ុនមូលធននិយមមួយចំនួនត្រូវបានជ្រើសរើស ដែលអនុញ្ញាតឱ្យការងារ និងហានិភ័យហូរទៅកាន់សហគ្រិន និងចំណែកដ៏ធំនៃប្រាក់ចំណេញដល់អ្នកផ្តល់ហិរញ្ញប្បទាន។ ប្រសិនបើវាមិនបន្តតាមរយៈប្រាក់កម្ចីទៀតទេ នោះវាកាន់តែសាមញ្ញ និងងាយស្រួលជាង...

Machine Translated by Google

វិធីសាស្ត្របោះពុម្ពប្រាក់យ៉ាងទូលំទូលាយត្រូវបានជ្រើសរើស ដូចជានៅក្នុងសម័យកាលនៃអតិផរណាឆ្នាំ 1923 ដែលក៏ប្រមូលផ្តុំផលប្រយោជន៍ដ៏ធំបំផុតសម្រាប់ដើមទុនធំៗផងដែរ។ ដូចនៅក្នុងករណីរបស់ស្តេច Midas ក្នុងរឿងព្រេងនិទាន ដែលអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដែលទ្រង់បានប៉ះពាល់បានប្រែក្លាយទៅជាមាស ដូច្នេះសព្វថ្ងៃនេះ អ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដែលកើតឡើងបានប្រែក្លាយទៅជាមូលបត្រដែលមានការប្រាក់។

ជាអកុសល ពួកធនាគារិកពិភពលោកមានចំណង់អាហារល្អ ហើយមូលបត្រពិតជាអាហារដែលពួកគេចូលចិត្ត ដែលជាក់ស្តែងសាកសមនឹងពួកគេយ៉ាងល្អឥតខ្ចោះ។ យើងមិនអាចពឹងផ្អែកលើការឃ្លានរបស់ពួកគេដូចជាស្តេចមីដាស ដែលដូចដែលគេដឹងយ៉ាងច្បាស់ថា សូម្បីតែអាហារនៅក្នុងមាត់របស់ទ្រង់ក៏ប្រែជាមាសដែរ។ ផ្ទុយទៅវិញ កម្មករនឹងឃ្លានមុនគេមុនម្ចាស់ការប្រាក់។

ពួកគេក៏មិនគិតចង់បោះបង់ចោល ឬបន្ទន់ច្បាប់របស់ពួកគេទាល់តែសោះ ដូច្នេះច្បាប់ផលប្រយោជន៍នេះត្រូវតែត្រូវបានបំបែក។

ឥឡូវនេះ យើងត្រូវបំភ្លឺទិដ្ឋភាពទីបី ដែលនឹងបំពេញ និងបង្គ្រប់រូបភាពនៃការកេងប្រវ័ញ្ចមូលធននិយមផលប្រយោជន៍ សូម្បីតែសម្រាប់មនុស្សសាមញ្ញក៏ដោយ ពោលគឺ អតិផរណា។

Machine Translated by Google

អតិផរណា

អតិផរណាគឺជាការបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់នៃទុក្ខវេទនាផ្នែកនយោបាយហិរញ្ញវត្ថុរបស់យើង។ ប៉ះពាល់ដល់មនុស្សគ្រប់គ្នា - មនុស្សគ្រប់គ្នាដែលត្រូវតែរកប្រាក់ចិញ្ចឹមជីវិត - ដោយភាពធ្ងន់ធ្ងរគួរឱ្យខ្លាច។

ប៉ុន្តែតើអតិផរណាមកពីណា? ចំពោះសំណួរនេះ មនុស្សម្នាក់អាចឮការពន្យល់មួយចំនួនធំ ដែលមួយផ្នែកត្រូវបានយកចេញពីទស្សនៈតូចចង្អៀតរបស់អ្នកឆ្លើយ ដែលមួយផ្នែកមកពីវចនានុក្រមនៃពាក្យស្លោកបំផ្លិចបំផ្លាញ ហើយមួយផ្នែកបង្ហាញពីមូលហេតុពិតប្រាកដដោយផ្នែក ដោយមិនបានប៉ះពាល់ដល់មូលហេតុដែលជំរុញចុងក្រោយឲ្យបានត្រឹមត្រូវនោះទេ។ នៅពេលដែលមនុស្សម្នាក់ឮមូលហេតុនៃអតិផរណាទាំងនេះដែលត្រូវបានកំណត់អត្តសញ្ញាណដោយភាគីផ្សេងៗគ្នាមិនយូរប៉ុន្មាននឹងគ្មានសណ្តាប់ធ្នាប់សង្គម និងគ្មានវិជ្ជាជីវៈណាមួយដែលមិនត្រូវបានភាគីណាមួយកំណត់ថាជាមូលហេតុនៃអតិផរណានោះទេ។

សម្រាប់អ្នកដែលបានតាមដានការពន្យល់នៃសៀវភៅស្តីពីទាសភាពការប្រាក់ ចម្លើយមិនពិបាករកទេ។ កំហុសដើមចំពោះអតិផរណាត្រូវបានទទួលដោយកាតព្វកិច្ចការប្រាក់នៃការងារចំពោះដើមទុន។

ការប្រាក់ - ពន្ធ - អតិផរណា ដូច្នេះហើយទើបខ្សែសង្វាក់ឡូជីខលដំណើរការ ដែលចាប់ផ្តើមពីការសន្យាផលប្រយោជន៍ដ៏មហន្តរាយ និងមិនសមហេតុផលរបស់រដ្ឋ បង្ខំឱ្យមានផលវិបាកដែលរដ្ឋត្រូវតែទាញយកកាតព្វកិច្ចការប្រាក់ដែលទទួលយកពីប្រជាជនតាមរយៈពន្ធ។ ពន្ធ និងជាការពិតណាស់ ពន្ធគ្រប់ប្រភេទ ទាំងពន្ធផ្ទាល់ និងពន្ធប្រយោល ក៏ដូចជាពន្ធប្រយោលដែលគួរឱ្យជំទាស់បំផុត គឺពន្ធក្រដាសប្រាក់ដែលមិនទាន់បានបិទបាំង បន្ទាប់មកអូសទាញអតិផរណាចូលជាមួយពួកគេ។ តាមរបៀបនេះ វាបន្តក្នុងវដ្តអស់កល្បជានិច្ច ដោយសារលក្ខខណ្ឌអតិផរណា ការចំណាយកាន់តែច្រើនរបស់រដ្ឋ ដែលវាជាប់គាំងក្នុងភាពឆ្កួតលីលា តែងតែគិតថាវាអាចគ្របដណ្តប់បានតែតាមរយៈការទទួលយកបំណុលថ្មី បំណុលថ្មីទាំងនេះមានផលប្រយោជន៍ថ្មីនៅក្នុងខ្លួនវា ផលប្រយោជន៍ថ្មីធ្វើឱ្យពន្ធថ្មីចាំបាច់ ច្បាប់ពន្ធដារបរាជ័យទាំងស្រុងបន្តិចម្តងៗ ព្រោះក្នុងករណីរូបិយប័ណ្ណបែបនេះដួលរលំ ចំណូលពន្ធទាំងអស់នៅតែឆ្ងាយពីការធ្លាក់ចុះតម្លៃរូបិយប័ណ្ណ ហើយឥឡូវនេះរដ្ឋចុះចាញ់ដោយគ្មានការតស៊ូប្រឆាំងនឹង Bolshevism ហិរញ្ញវត្ថុនៃម៉ាស៊ីនបោះពុម្ពប្រាក់ ដូចដែលយើងបានជួបប្រទះយ៉ាងគួរឱ្យភ័យខ្លាចនៅក្នុងអតិផរណាឆ្នាំ 1923។

ស្នាដៃជជែកវែកញែកដំបូងរបស់ខ្ញុំត្រូវបានឧទ្ទិសជាចម្បងដល់ការលាតត្រដាងទំនាក់ទំនងទាំងនេះ។ នៅក្នុងសេចក្តីថ្លែងការណ៍សម្រាប់ការបំបែកទាសភាពការប្រាក់74 ខ្ញុំបានបង្កើតជាគ្រោងទូលំទូលាយជាទូទៅអំពីសារៈសំខាន់ទូទៅនៃបញ្ហាការប្រាក់ ក្នុងការក្ស័យធនរបស់រដ្ឋ៖ ដំណោះស្រាយ ខ្ញុំបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់អំពីភាពល្ងង់ខ្លៅនៃប្រព័ន្ធប្រាក់កម្ចីរបស់រដ្ឋ ហើយបានចង្អុលទៅច្បាប់ពន្ធដាររាប់មិនអស់ដែលធ្វើឱ្យជីវភាពរបស់មហាជនកាន់តែថ្លៃ ដែលផលិតផលរបស់ពួកគេត្រូវប្រើប្រាស់ទាំងស្រុងសម្រាប់សេវាកម្មការប្រាក់។ នៅក្នុងការងារកូដកម្មពន្ធដារនាពេលខាងមុខ ជាមួយនឹងទឹកជំនន់នៃច្បាប់ពន្ធដារថ្មីពីឆ្នាំ 1920 និង 1921 ក៏ដូចជាថវិការបស់ Reichs សម្រាប់ឆ្នាំ 1918 ភស្តុតាងច្បាស់លាស់ត្រូវបានផ្តល់ជូនថា រដ្ឋបាលហិរញ្ញវត្ថុទាំងមូលរបស់ Reich និងរដ្ឋត្រូវបានភ្ជាប់ទាំងស្រុងទៅនឹងសេវាកម្មការប្រាក់សម្រាប់ដើមទុនប្រាក់កម្ចីធំៗ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅក្នុងសៀវភៅចុងក្រោយ ផ្លូវត្រូវបានចង្អុលបង្ហាញរួចហើយចំពោះការបញ្ជាស់នៃកាលៈទេសៈដ៏កខ្វក់ទាំងនេះទាំងស្រុងជាមួយនឹងឧទាហរណ៍ដែលអាចកត់សម្គាល់បាន។

វាច្បាស់ណាស់ថា តាមរយៈការជន់លិចសេដ្ឋកិច្ចជាតិជាមួយនឹងក្រដាសប្រាក់ អំណាចទិញរបស់ក្រដាសប្រាក់នេះត្រូវតែធ្លាក់ចុះជាលំដាប់។

ដោយសារប្រាក់នៅក្នុងចរិតលក្ខណៈខាងក្នុងបំផុតរបស់វា ដូចដែលយើងបានទទួលស្គាល់ គឺជាសញ្ញានៃការងារដែលបានអនុវត្ត អ្វីដែលហៅថាទ្រឹស្តីបរិមាណនៃប្រាក់ យ៉ាងហោចណាស់ក្នុងលក្ខណៈសំខាន់ៗរបស់វា ត្រូវតែមានលក្ខណៈពិសេសដូចខាងក្រោមនេះ៖

---

74 អំណាចទិញដែលមានសក្តានុពល គឺជាអំណាចទិញដែលបានសន្សំ ដែលនៅពេលនេះមិនមានទម្ងន់លើទីផ្សារទេ។ ក្នុងចំណោមនេះ រួមមានសាច់ប្រាក់ដែលបានកកកុញ ក៏ដូចជាដើមទុនសន្សំដែលបានវិនិយោគយ៉ាងរឹងមាំផងដែរ។

អំណាចទិញមានប្រសិទ្ធភាព គឺជាចំនួនសរុបនៃការទាមទារសំណងទាំងអស់លើសេដ្ឋកិច្ចជាតិ ដែលក្នុងទម្រង់ជាសាច់ប្រាក់ ឬក្នុងទម្រង់ជាមូលបត្រត្រូវបានអនុវត្តទៅលើទីផ្សារទំនិញ ហើយព្យាយាមផ្លាស់ប្តូរខ្លួនឯងទៅជាទំនិញសម្ភារៈ។

អំណាចទិញដែលមានសក្តានុពលអាចត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរនៅពេលណាមួយទៅជាមានប្រសិទ្ធភាព ក្នុងករណីនៃបាតុភូតនេះ មនុស្សម្នាក់និយាយអំពី "ការហោះហើរចេញពីសញ្ញាសម្គាល់"។

Machine Translated by Google

ទទួលស្គាល់ដោយពួកយើង។ ទ្រឹស្តីនេះបង្រៀនថា បរិមាណប្រាក់ដែលមានចរាចរនៅក្នុងសេដ្ឋកិច្ចជាតិត្រូវតែស្ថិតនៅក្នុងទំនាក់ទំនងស្ថិរភាពជាក់លាក់មួយ ប្រសិនបើមិនមានការផ្លាស់ប្តូរអំណាចទិញកើតឡើង។ ប្រាក់នេះឈរក្នុងកម្រិតជាក់លាក់មួយទល់នឹងស្តុកទំនិញ ហើយ - គណនាពីបរិមាណទំនិញ - ចំនួនឯកតាជាក់លាក់នៃតម្លៃរូបិយប័ណ្ណធម្មតាត្រូវបានផលិត ពោលគឺតម្លៃជាមធ្យមនៃទំនិញ។ នៅទីនេះ ខ្ញុំសង្កត់ធ្ងន់យ៉ាងខ្លាំងលើគុណនាម 'មធ្យម'។ ជាការពិតណាស់ មនុស្សម្នាក់ត្រូវតែទៅឆ្ងាយជាងនេះ ហើយនិយាយថា៖ កម្រិតតម្លៃជាមធ្យម - ដូច្នេះមិនមែនជាចំនួននៃតម្លៃនីមួយៗទេ - ឈរនៅក្នុងការពឹងផ្អែកជាក់លាក់មួយលើបរិមាណអំណាចទិញដែលមានសរុបនៅក្នុងប្រទេស។ ប៉ុន្តែអំណាចទិញគឺជាគំនិតដ៏ទូលំទូលាយជាងចំនួនទ្រព្យសកម្មសាច់ប្រាក់។ ប៉ុន្តែយើងមិនចង់វង្វេងនៅទីនេះច្រើនទេនៅក្នុងព័ត៌មានលម្អិតផ្នែកសេដ្ឋកិច្ច ព្រោះបើមិនដូច្នោះទេ សំណួរនៃអំណាចទិញដែលមានប្រសិទ្ធភាព និងសក្តានុពលដែលមានឥទ្ធិពលលើតម្លៃត្រូវតែបានលើកឡើងនៅទីនេះ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ វាប្រាកដណាស់ថា ឧទាហរណ៍ ការគុណពាន់ដងនៃរូបិយប័ណ្ណចរាចរត្រូវតែនាំមកនូវការគុណប្រហែលពាន់ដងនៃតម្លៃ។ តាមពិតទៅ វាមិនមែនជាតម្លៃដែលបានកើនឡើងពិតប្រាកដនោះទេ អំណាចទិញរបស់ម៉ាកនេះគ្រាន់តែថយចុះក្នុងទំនាក់ទំនងបញ្ច្រាសទៅនឹងការគុណនៃបរិមាណរូបិយប័ណ្ណប៉ុណ្ណោះ។

មូលហេតុជាមូលដ្ឋាននៃអតិផរណាគឺ – កាតព្វកិច្ចការប្រាក់របស់រដ្ឋ។ កាតព្វកិច្ចការប្រាក់នេះធ្វើឱ្យពន្ធចាំបាច់ ព្រោះរដ្ឋអាចផ្តល់តែអ្វីដែលខ្លួនត្រូវតែទាញយកមកវិញក្នុងទម្រង់ណាមួយពីប្រជាពលរដ្ឋរបស់ខ្លួនប៉ុណ្ណោះ។

ទម្រង់នៃការប្លន់ប្រជាពលរដ្ឋរបស់ខ្លួនដោយរដ្ឋនេះ ដូចដែលយើងបានឃើញហើយ គឺជាទម្រង់បីយ៉ាងគឺ - ទាំងតាមរយៈពន្ធផ្ទាល់ ឬក្នុងទម្រង់ដែលមានប្រសិទ្ធភាពជាងនេះតាមរយៈពន្ធប្រយោល ឬក្នុងទម្រង់ប្រយោលពិសេសនៃអតិផរណា។ ទម្រង់ចុងក្រោយគឺជាទម្រង់ដែលគួរឱ្យជំទាស់បំផុត វាក៏ជាទម្រង់ដែលរដ្ឋក្ស័យធនព្យាយាមទប់ក្បាលរបស់ពួកគេឱ្យនៅពីលើទឹកផងដែរ - វាគឺជាការក្លែងបន្លំដ៏ល្អឥតខ្ចោះបំផុត។ ប៉ុន្តែទម្រង់ចុងក្រោយនេះមានគ្រោះថ្នាក់ជាពិសេស ពីព្រោះដោយហេតុនេះ ទ្រព្យសម្បត្តិសន្សំរបស់ផ្នែកដែលមានប្រសិទ្ធភាព និងឧស្សាហ៍ព្យាយាមបំផុតនៃប្រជាជនត្រូវបានបំផ្លាញយ៉ាងងាយ។

នេះគឺជាជំពូកដ៏រន្ធត់បំផុតមួយនៅក្នុងសោកនាដកម្មរបស់ប្រជាជនអាល្លឺម៉ង់។ កម្មករ និយោជិត មន្ត្រី សមាជិកនៃវិជ្ជាជីវៈសេរី វេជ្ជបណ្ឌិត វិស្វករ ជាដើម រាប់រយរាប់ពាន់នាក់ដែលឧស្សាហ៍ព្យាយាម បានសន្សំសម្រាប់ខ្លួនឯង និងគ្រួសាររបស់ពួកគេពេញមួយជីវិតរបស់ពួកគេ តាមរយៈការងារដ៏លំបាក និងមិនចេះនឿយហត់ ដើម្បីឲ្យពួកគេអាចរីករាយនឹងវ័យចំណាស់ដែលគ្មានការខ្វល់ខ្វាយ និងឯករាជ្យ។ ពួកគេបានប្រមូលប្រាក់សន្សំរបស់ពួកគេម្តងមួយៗ ហើយម្តងមួយៗមានន័យថាការធានានូវអប្បបរមានៃការចិញ្ចឹមជីវិតសម្រាប់រាល់ថ្ងៃក្នុងវ័យចំណាស់។ ប៉ុន្តែរដ្ឋ ដែលមនុស្សអកុសលទាំងនេះបានទុកចិត្តលើប្រាក់សន្សំរបស់ពួកគេ មិនបានបង់ប្រាក់តាមមធ្យោបាយណាមួយសម្រាប់ប្រាក់សន្សំដែលត្រូវបានទុកចិត្តលើវាតាមមធ្យោបាយណាមួយជាប្រាក់សន្សំនោះទេ - សូម្បីតែពេលដែលប្រាក់សន្សំទាំងនេះត្រូវបានដាក់ប្រាក់នៅពេលនោះជាបំណែកមាសភ្លឺចែងចាំង - ប្រហែល 30 លានក្រដាស 75 ក៏ដោយ ប៉ុន្តែវាទាញយកប្រយោជន៍ពីការធ្លាក់ចុះនៃរូបិយប័ណ្ណដែលបណ្តាលមកពីខ្លួនវា ហើយនិយាយថា៖ ប្រាក់សន្សំ = ប្រាក់សន្សំ។ ជាមួយនឹងប្រាក់សន្សំនោះ វាបានប្លន់យកផលផ្លែនៃការងារពេញមួយជីវិតរបស់ពួកគេ ហើយរុញពួកគេចូលទៅក្នុងទុក្ខលំបាកដ៏ជូរចត់បំផុត។ បន្ទាប់មក ពួកគេត្រូវបានរដ្ឋបោកប្រាស់ដោយការផ្តល់ជំនួយដ៏គួរឱ្យអាណិត និងវេទនា អង្គការសប្បុរសធម៌ឯកជនត្រូវតែចូលអន្តរាគមន៍ជាមួយជំនួយ - ប៉ុន្តែទម្រង់នេះពិតជាគួរឱ្យអាម៉ាស់ជាពិសេសសម្រាប់អ្នកដែលរងផលប៉ះពាល់ ពីព្រោះពីដៃឯកជន អំណោយទាំងនេះនៅតែជាជំនួយពិតប្រាកដ ជាអំណោយសប្បុរសធម៌ដែលមនុស្សអកុសលទាំងនេះត្រូវតែដឹងគុណ ទោះបីជាវាជាបញ្ហានៃការប្លន់សិទ្ធិដែលរកបានយ៉ាងល្អក៏ដោយ។ នៃសិទ្ធិដែលប្រសិនបើពួកគេត្រូវបានស្តារឡើងវិញ នឹងមិនចាំបាច់ធ្វើការ "អរគុណ" ពីអ្នកដែលត្រូវបានប្លន់នោះទេ។

---

៧៥ សញ្ញាសម្គាល់ក្រដាសប្រាក់ត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងខែសីហា ឆ្នាំ១៩១៤ ដោយសារតែការធ្លាក់ចុះនៃសញ្ញាសម្គាល់ ហើយទំនាក់ទំនងរវាងសញ្ញាសម្គាល់មាស និងមាសត្រូវបានបោះបង់ចោល។ អត្រាអតិផរណាបានបន្តកើនឡើងរហូតដល់ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ១៩២៣ នៅពេលដែលរូបិយប័ណ្ណត្រូវបានធ្វើឱ្យមានស្ថេរភាពតាមរយៈការប្រកាសអំពីការបង្កើតសញ្ញាសម្គាល់ថ្មីដែលមានតម្លៃ ១ ពាន់ពាន់លានសញ្ញាសម្គាល់ក្រដាសប្រាក់។ សញ្ញាសម្គាល់ក្រដាសប្រាក់ ដែលបានចូលជាធរមាននៅឆ្នាំ ១៩២៤ ត្រូវបានជំនួសដោយសញ្ញាសម្គាល់ Reichsmark នៅពេលក្រោយក្នុងឆ្នាំដដែល។

Machine Translated by Google

យើងបានចង្អុលបង្ហាញរួចហើយនៅក្នុងអត្ថបទផ្សេងទៀតអំពីការពិតដែលថាគោលការណ៍មិនពិតមួយបានសងសឹកខ្លួនឯងដោយគួរឱ្យភ័យខ្លាចលើមនុស្សក្រីក្រទាំងនេះ - ជាការពិតណាស់ឧត្តមគតិនៃប្រាក់សោធននិវត្តន៍មូលធន។ មិនមែនដូចជារង្វង់ទាំងនេះសមនឹងទទួលបានជោគវាសនានេះទេ ផ្ទុយទៅវិញ - វានឹងជាកាតព្វកិច្ចដ៏ថ្លៃថ្នូររបស់រដ្ឋជាតិក្នុងការទូទាត់សំណងដល់មនុស្សដែលត្រូវបានប្លន់ទាំងនេះឱ្យបានល្អបំផុតតាមដែលអាចធ្វើទៅបាន។ យ៉ាងណាក៏ដោយ វានៅតែត្រូវបានគេសង្ឃឹមថាមេរៀនដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចនេះនឹងបន្តញ័រនៅក្នុងសន្លប់របស់ប្រជាជន ហើយឧត្តមគតិប្រាក់សោធននិវត្តន៍មូលធននឹងលិចលង់ ហើយនឹងជួយឧត្តមគតិសន្សំត្រឹមត្រូវ - គំនិតអាល្លឺម៉ង់សុទ្ធសាធអំពីការថែទាំមនុស្សចាស់ ការថែទាំស្ត្រី និងកុមារតាមរយៈការបង្កើតផ្ទះផ្ទាល់ខ្លួន វាលស្រែ និងសួនច្បារ។ល។ - ឆ្ពោះទៅរកភាពជោគជ័យ និងភាពជោគជ័យ។

ទម្រង់ទីពីរនៃការប្លន់ប្រជាពលរដ្ឋដោយរដ្ឋដែលបានរៀបរាប់ខាងលើគឺពន្ធប្រយោល។ ពន្ធប្រយោល តាមពិតទៅ គឺជាឧក្រិដ្ឋកម្មសង្គម។ ដោយគ្មានមេត្តា និងមិនឈប់ឈរ ក្នុងទម្រង់មួយដែលគ្មាននរណាម្នាក់អាចជៀសវាងបាន វាប៉ះពាល់ដល់ប្រជាជនយ៉ាងច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់ ចំណែកឯអ្នកមានជាទូទៅស្ទើរតែមិនត្រូវបានប៉ះពាល់ដោយពន្ធប្រយោលនោះទេ។

ពន្ធផ្ទាល់ ប្រសិនបើវាត្រូវបានចាត់ថ្នាក់តាមសមត្ថភាពសេដ្ឋកិច្ចរបស់អ្នកជាប់ពន្ធ គឺវាជាពន្ធត្រឹមត្រូវ និងយុត្តិធម៌។ ពន្ធផ្ទាល់ក៏ជាការបង់វិភាគទានដល់រដ្ឋសម្រាប់កិច្ចការសហគមន៍ផងដែរ មិនមែនជាពន្ធដែលត្រូវតែធ្វើឱ្យផលិតកម្មមានតម្លៃថ្លៃជាងនោះទេ ព្រោះវាគួរតែត្រូវបានយកតែនៅពេលដែលមានអតិរេកជាក់ស្តែងលើសពីការគ្របដណ្តប់នៃតម្រូវការជីវិតគ្រប់គ្រាន់។ ប៉ុន្តែដូចដែលពន្ធផ្ទាល់ត្រូវបានចាត់ទុកសព្វថ្ងៃនេះ វាដូចជាអតិផរណាដែរ គឺវាស្មើនឹងការប្លន់យ៉ាងពិតប្រាកដ ហើយដាក់ខ្លួនវាផ្ទុយដោយផ្ទាល់ទៅនឹងការធានាទ្រព្យសម្បត្តិដែលបានបញ្ជាក់នៅក្នុងមាត្រា 153 នៃរដ្ឋធម្មនុញ្ញ Weimar។

សរុបមក សូមបញ្ជាក់ម្តងទៀតថា យើងត្រូវធ្វើនៅទីនេះជាមួយនឹងអតិផរណា ដែលដំណើរការជាទូទៅជាផលវិបាកនៃកាតព្វកិច្ចការប្រាក់របស់រដ្ឋចំពោះហិរញ្ញវត្ថុអន្តរជាតិ។ វាគឺជាបញ្ហានៃការបឺតឈាមយូរអង្វែងពីស្ថាប័នសេដ្ឋកិច្ចនៃប្រទេសយើង ដើម្បីគាំទ្រដល់អំណាចហិរញ្ញវត្ថុអន្តរជាតិ ដែលរដ្ឋរបស់យើងដើរតួជាអ្នកប្រមូលពន្ធ។

នៅទីនេះ វាជាបញ្ហានៃទម្រង់ពិសេសមួយនៃអតិផរណា - អតិផរណាមូលធននិយមការប្រាក់។
អតិផរណាធម្មជាតិកើតឡើងនៅពេលដែលការប្រមូលផលមិនគ្រប់គ្រាន់ ឬជំងឺរាតត្បាតវាយប្រហារប្រទេស នៅពេលដែលតម្រូវការធម្មជាតិធំជាងការផ្គត់ផ្គង់ដែលមានស្រាប់។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ អតិផរណាបែបនេះតែងតែមានលក្ខណៈបណ្តោះអាសន្នប៉ុណ្ណោះ។ ឆ្នាំដែលមានជីជាតិបន្ទាប់លុបបំបាត់ទុក្ខលំបាក ហើយតម្លៃត្រឡប់ទៅកម្រិតធម្មជាតិរបស់វាវិញ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ អតិផរណាមូលធននិយមនៃការប្រាក់គឺដូចជាភ្លើងឆេះដែលមិនត្រូវបានពន្លត់រហូតដល់វាបានលេបត្របាក់ទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់របស់ពិភពលោក ហើយធ្វើឱ្យមនុស្សជាតិទាំងមូលក្លាយជាទាសករនៃការប្រាក់របស់ហិរញ្ញវត្ថុអន្តរជាតិ ឬរហូតដល់ទាសភាពនៃការប្រាក់ត្រូវបានបំបែក។

Machine Translated by Google

កំណែទម្រង់ហិរញ្ញវត្ថុជាតិ

បន្ទាប់ពីការធ្វើរោគវិនិច្ឆ័យយ៉ាងហ្មត់ចត់អំពីជំងឺហិរញ្ញវត្ថុរដ្ឋរបស់យើង គិតត្រឹមពេលនេះ ជាទូទៅ យើងប្រហែលជាសង្ឃឹមថានឹងអាចផ្តល់វេជ្ជបញ្ជាត្រឹមត្រូវសម្រាប់វិធីព្យាបាលនេះ។

បទប្បញ្ញត្តិ និងវិធានការទាំងនោះដែលគ្រប់គ្រងការផ្លាស់ប្តូរពីស្ថានភាពបច្ចុប្បន្នទៅទម្រង់អនាគតមិនមែនជារបស់ក្នុងវិសាលភាពនៃការងារនេះទេ។ ចំពោះវិធានការទាំងនេះ គោលការណ៍ណែនាំទូទៅដែលមានសុពលភាពគឺថា តាមរយៈវិធានការទាំងនេះ ការរំខានដល់ជីវិតសេដ្ឋកិច្ចគ្រប់បែបយ៉ាងត្រូវតែជៀសវាង។ ជាធម្មតា វានឹងមិនកើតឡើងដោយគ្មានភាពធ្ងន់ធ្ងរជាក់លាក់ណាមួយនៅទីនេះ និងទីនោះ និងដោយគ្មានអន្តរាគមន៍បណ្តោះអាសន្ននោះទេ ប៉ុន្តែសូម្បីតែក្នុងករណីនៃការវះកាត់ដែលបានរៀបចំយ៉ាងប្រុងប្រយ័ត្នបំផុតក៏ដោយ វាមិនកើតឡើងដោយគ្មានការបាត់បង់ឈាមតិចតួចជាក់លាក់នោះទេ។

គោលដៅចុងក្រោយដ៏អស្ចារ្យរបស់យើង គឺការ បំបែកអំណាចគ្រប់គ្រងចំណាប់អារម្មណ៍។

វិធានការដំបូង និងជាមូលដ្ឋាន ដែលកើតចេញពីការប្រគល់ប្រព័ន្ធហិរញ្ញវត្ថុជាតិទៅឱ្យស្ថាប័នឯកជនមួយ គឺធនាគារ Reichsbank, plc គឺការធ្វើជាតូបនីយកម្មនៃធនាគារ Reichsbank។

វាច្បាស់ណាស់ពីវិសាលភាពនៃធនាគារនេះថា "ធនាគារ Reichsbank" ពិតជាត្រូវតែជាស្ថាប័នរបស់ Reich ដូចជា Reichspost ឬ Reichscourt ដែរ។ វាត្រូវតែត្រូវបានប្រកាសយ៉ាងដាច់ខាតថាជាការបំភាន់មតិសាធារណៈថា Reichsbank ត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យមានឈ្មោះនេះ។

ភារកិច្ចរបស់ធនាគារ Reichsbank ពិតប្រាកដត្រូវតែមានពីរផ្នែកដូចគ្នា។ ទីមួយ ការផ្គត់ផ្គង់អាជីវកម្មហិរញ្ញវត្ថុរបស់ Reich ត្រូវតែស្ថិតនៅជាមួយវា ដរាបណាទាំងនេះមិនអាចផ្គត់ផ្គង់ដោយមុខតំណែងរដ្ឋបាលនីមួយៗដោយខ្លួនឯង និងដោយផ្ទាល់ ដូចដែលនេះពិតជាករណីជាមួយប្រៃសណីយ៍ និងផ្លូវដែក ហើយទីពីរ វាត្រូវតែបង្កើតការគាំទ្រដ៏រឹងមាំសម្រាប់សេដ្ឋកិច្ចជាតិទាំងមូលនៅក្នុងការសម្របសម្រួលនៃប្រតិបត្តិការទូទាត់។ លើសពីនេះ ភារកិច្ចរបស់វាត្រូវតែធ្វើឱ្យប្រាកដថាមានទ្រព្យសកម្មសាច់ប្រាក់គ្រប់គ្រាន់ជានិច្ចសម្រាប់ប្រតិបត្តិការរូបិយវត្ថុ។

សម្រាប់ភារកិច្ចជាច្រើននេះ វាត្រូវតែជាស្ថាប័នប្រតិបត្តិនៃរដ្ឋបាលហិរញ្ញវត្ថុជាតិ ដែលត្រូវតែដាក់នៅក្រោមវាទាំងស្រុង។ មន្ត្រីនៃធនាគារ Reichsbank ត្រូវតែជាមន្ត្រីរដ្ឋ ដូចមន្ត្រីដទៃទៀតដែរ។ ក្រុមប្រឹក្សាប្រឹក្សាដែលមានតំណាងនៃជនជាតិយូដាធំៗ ដូចសព្វថ្ងៃនេះ គឺមិនចាំបាច់ទាល់តែសោះ។ វាពិតជាគ្រប់គ្រាន់ហើយ ប្រសិនបើស្នងការរដ្ឋពិសេសសម្រាប់ការត្រួតពិនិត្យការអនុវត្តហិរញ្ញវត្ថុរបស់ធនាគារ ដែលទទួលខុសត្រូវចំពោះការអនុវត្តហិរញ្ញវត្ថុរបស់ធនាគារ ត្រូវបានតែងតាំងដោយរដ្ឋ។ ភារកិច្ចរបស់ធនាគារនឹងត្រូវបានកំណត់យ៉ាងច្បាស់លាស់ដោយច្បាប់ធនាគារ Reichsbank របស់ខ្លួន ដូច្នេះការអនុវត្តហិរញ្ញវត្ថុរបស់ធនាគារនឹងផ្តល់ការធានាថា ស្ថាប័នធនាគារ Reichsbank បម្រើតែផលប្រយោជន៍ជាតិប៉ុណ្ណោះ។

ប៉ុន្តែឥឡូវនេះយើងមានស្ថាប័នធនាគាររួចហើយ ដែលឆ្លើយតបទាំងស្រុងទៅនឹងតម្រូវការទាំងនេះ ដែលយើងត្រូវតែដាក់លើធនាគារ Reichsbank។ នេះគឺជាធនាគាររដ្ឋ Bavarian។ ធនាគាររដ្ឋ Bavarian គឺជាធនាគារជាតិសុទ្ធសាធ ហើយគ្មាននរណាម្នាក់អាចអះអាងថាខ្លួនមិនបានបំពេញភារកិច្ចរបស់ខ្លួនជាស្ថាប័នធនាគារតាមរបៀបដែលមិនអាចជំទាស់បានទេ។ នេះជាធម្មជាតិជាមួយនឹងការព្រមានថាវាក៏បានដំណើរការទៅតាមទំនៀមទម្លាប់ទូទៅនៃសេដ្ឋកិច្ចមូលធននិយមផងដែរ។ ប៉ុន្តែក្នុងករណីណាក៏ដោយ ធនាគារនេះបានបម្រើប្រតិបត្តិការរូបិយវត្ថុដោយមិនគិតពីប្រាក់ចំណេញសម្រាប់ដើមទុនធនាគារជាភារកិច្ចដំបូងឡើយ។ ដោយហេតុនេះ វាបានបង្ហាញនូវបាតុភូតគួរឱ្យកត់សម្គាល់ដូចខាងក្រោមថា ធនាគារដែលមានដើមទុនតិចតួចបំផុតរបស់ខ្លួនត្រឹមតែ 8,000,000 ម៉ាក ស្ថិតក្នុងជំហរដ៏ល្អមួយដើម្បីបម្រើតម្រូវការទាំងអស់នៃប្រតិបត្តិការរូបិយវត្ថុ និងគ្រប់គ្រងប្រាក់ចំណូលរាប់ពាន់លាន។

វាមិនមែនជារឿងគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍ទេក្នុងការបញ្ជាក់ថា នៅក្នុង សៀវភៅប្រចាំឆ្នាំផ្សារហ៊ុន (សៀវភៅប្រចាំឆ្នាំផ្សារហ៊ុនរបស់ Saling សៀវភៅណែនាំសម្រាប់អ្នកមូលធននិយម និងអ្នកកាន់ភាគហ៊ុន សម្រាប់ឆ្នាំ 1914/15 ដែលបានបង្ហាញដោយ

Machine Translated by Google

(ធនាគារអាល្លឺម៉ង់) អត្ថិភាពនៃធនាគាររដ្ឋបាវ៉ារៀននេះ (នៅពេលនោះនៅតែជា "ធនាគាររាជបាវ៉ារៀន") ត្រូវបានគេមិនអើពើ ទោះបីជាមានឱកាស និងទីកន្លែងដើម្បីលើកឡើងអំពីវានៅលើទំព័រ 644 នៃសៀវភៅណែនាំនេះរបស់ស្ថាប័នរដ្ឋដ៏សំខាន់នេះក៏ដោយ។ ប៉ុន្តែធនាគារដែលមិនបម្រើគោលបំណងមូលធននិយមឯកជនទាំងស្រុង គឺច្បាស់ណាស់សម្រាប់ហិរញ្ញវត្ថុខ្ពស់ មិនមែនជាធនាគារទេ។

គួរឱ្យកត់សម្គាល់បន្ថែមទៀតថា ភ្លាមៗបន្ទាប់ពីសង្គ្រាម និងសម័យកាល Munich Bolshevik កិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងកំពុងដំណើរការដើម្បីដាក់ធនាគាររដ្ឋ Bavarian "នៅលើមូលដ្ឋានទូលំទូលាយ" ដូចជាការបញ្ចេញមតិបច្ចេកទេសនៃផ្សារភាគហ៊ុនដ៏រីករាយសម្រាប់វាដំណើរការ ដើម្បីធ្វើឱ្យសូម្បីតែស្ថាប័នឯករាជ្យនេះអាចរកបានសម្រាប់ "ការរកប្រាក់ចំណេញ" នៃដើមទុនឯកជន។ ដូច្នេះតម្រូវការរបស់យើងមានគំរូដែលត្រូវបានរក្សាទុកជាក់ស្តែងនៅក្នុងធនាគាររដ្ឋ Bavarian ។ ការជំទាស់ថាវាមិនអាចទៅរួចទេក្នុងការធ្វើប្រតិបត្តិការធនាគារជាស្ថាប័នរដ្ឋត្រូវបានបដិសេធដោយហេតុនេះ។

ចំពោះធនាគារ Reichsbank ខ្លួនឯង តាមពិតទៅ ច្បាប់ធនាគារ Reichsbank បានស្នើឡើងនូវការធ្វើជាតូបនីយកម្ម ដែលស្របតាមនោះ រដ្ឋាភិបាល Reich នឹងមានសិទ្ធិ បន្ទាប់ពីការជូនដំណឹងមួយឆ្នាំ ជាលើកដំបូងនៅថ្ងៃទី 1 ខែមករា ឆ្នាំ 1891 បន្ទាប់មកក្នុងរយៈពេលដប់ឆ្នាំ ទាំងការលុបចោលធនាគារ Reichsbank និងការទិញយកទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ធនាគារនោះ (រួមទាំងអគារដ៏មានតម្លៃយ៉ាងខ្លាំង) ដោយបង់តម្លៃទ្រព្យសកម្មសុទ្ធ (!) ឬការទិញយកភាគហ៊ុនទាំងអស់តាមតម្លៃមុខ (!!)។ ដូច្នេះ នៅថ្ងៃទី 1 ខែមករា ឆ្នាំ 1921 រដ្ឋាភិបាល Reich នឹងអាចធ្វើកំហុសធ្ងន់ធ្ងរនៃច្បាប់ Reichs ប្រឆាំងនឹងប្រជាជនអាល្លឺម៉ង់ ប្រសិនបើវាទិញយកទ្រព្យសម្បត្តិទាំងមូលរបស់ធនាគារ Reichsbank ក្នុងតម្លៃតិចតួចបំផុត 180 លាន - នោះគឺជាតម្លៃមុខនៃភាគហ៊ុនធនាគារ Reichsbank។

វ្ លគីស បីអូបាកទ័រ ដែលនៅពេលនោះមិនទាន់ស្ថិតនៅក្នុងការគ្រប់គ្រងរបស់គណបក្សពលករអាល្លឺម៉ង់សង្គមនិយមជាតិនៅឡើយទេ ដែលទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅពេលនោះត្រូវបានដឹកនាំរួចហើយដោយបុរសដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់អ្នកនាំមុខបញ្ញានៃសង្គមនិយមជាតិ និងទស្សនាវដ្ដីប្រចាំសប្ដាហ៍របស់លោកវេជ្ជបណ្ឌិត ស្ទ។

លោក Pudor ដែលជាអ្នកតំណាងឲ្យកាសែតអាល្លឺម៉ង់អាល្លឺម៉ង់ (Der deutsche Finanzmann) បានចង្អុលបង្ហាញរឿងនេះទាន់ពេលវេលា - ជាការពិតណាស់ ក្នុងនាមជាសំឡេងរបស់កាសែតអាល្លឺម៉ង់សាធារណៈតែមួយគត់ - ដោយធម្មជាតិហើយគ្មានភាពជោគជ័យអ្វីឡើយ។

គួរឱ្យកត់សម្គាល់ជាងនេះទៅទៀត ទោះបីជាភាគហ៊ុនរបស់ Reichsbank ត្រូវបានធ្វើឡើងតាមឈ្មោះក៏ដោយ យ៉ាងហោចណាស់មានជនបរទេសចំនួន 2153 នាក់ដែលជាម្ចាស់ភាគហ៊ុនរបស់ Reichsbank! ជាអកុសល ផ្នែកណាមួយនៃដើមទុនទាំងមូលរបស់ Reichsbank ដែលជនបរទេសចំនួន 2153 នាក់នេះ (គិតត្រឹមឆ្នាំ 1913) ត្រូវបានបោះចោល គឺជារឿងមិនច្បាស់លាស់ពីការបង្ហាញរបស់ Reichsbank ទេ។ ក្នុងករណីណាក៏ដោយ វាជាបញ្ហានៃភាគរយដ៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់ បន្ទាប់ពីចំនួនម្ចាស់ភាគហ៊ុនក្នុងស្រុកត្រូវបានផ្តល់ឱ្យត្រឹមតែ 16,646 នាក់ប៉ុណ្ណោះ។ ឥឡូវនេះ វាច្បាស់ណាស់ថា ក្នុងករណីម្ចាស់ភាគហ៊ុនក្នុងស្រុក ចំនួនទឹកប្រាក់តិចជាងនេះអាចត្រូវបានទិញ ចំណែកឯធម្មជាតិ វាអាចត្រូវបានសន្មត់យ៉ាងត្រឹមត្រូវថា ជនបរទេសម្នាក់ នៅពេលដែលគាត់ទិញភាគហ៊ុនរបស់ Reichsbank របស់អាល្លឺម៉ង់ មិនទទួលបានត្រឹមតែមួយឬពីរចំណែកនោះទេ ប៉ុន្តែទទួលបានកញ្ចប់ដ៏ស្អាតភ្លាមៗ។ ការពិតនេះលាក់បាំងស្ថានភាពដ៏អស្ចារ្យដែលចំនួនទឹកប្រាក់ដ៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់ត្រូវបានដកចេញក្នុងទម្រង់ជាភាគលាភសូម្បីតែក្នុងអំឡុងសង្គ្រាមក៏ដោយ ពី "German Reichsbank" ទៅកាន់ប្រទេសបរទេស។

ឥឡូវនេះ ការចែករំលែកប្រាក់ចំណេញរបស់ធនាគារ Reichsbank ដែលទទួលបានប្រាក់ចំណេញចម្បងរបស់ខ្លួនពីការបញ្ចុះតម្លៃវិក្កយបត្រ - ដូចដែលយើងបានរៀនខាងលើ - គឺជាការបែងចែកប្រាក់ចំណេញដើមបំផុត។ ទីមួយ ម្ចាស់ភាគហ៊ុនទទួលបានភាគលាភអាទិភាព 31/2% ហើយពីប្រាក់ចំណេញដែលនៅសល់ បន្ទាប់មកមួយភាគបួនត្រូវបានចែកចាយទៅម្ចាស់ភាគហ៊ុន។ បីភាគបួននៃប្រាក់ចំណេញដែលនៅសល់នេះត្រូវបានផ្ទេរទៅឱ្យ Reich បន្ទាប់ពី 10% ទៀតត្រូវបានផ្ទេរទៅមូលនិធិបម្រុង។ នៅឆ្នាំ 1913 សញ្ញាសម្គាល់ចំនួន 31,025,555 ត្រូវបានផ្ទេរតាមរបៀបនេះទៅឱ្យ Reich។ ដោយហេតុផលនោះ Reich បានផ្តល់ឱ្យស្ថាប័នដ៏អស្ចារ្យនេះនូវសិទ្ធិបោះពុម្ពក្រដាសប្រាក់ដែលហៅថាសិទ្ធិក្នុងការចេញក្រដាសប្រាក់តាមតម្រូវការនៃប្រតិបត្តិការរបស់ខ្លួន។ រហូតដល់ការផ្ទុះឡើងនៃសង្គ្រាម ធនាគារ Reichsbank យ៉ាងហោចណាស់ត្រូវបានគេសន្មត់ថាត្រូវត្រៀមខ្លួនជាស្រេច ជាការគ្របដណ្តប់សម្រាប់ក្រដាសប្រាក់ទាំងនេះ រហូតដល់មួយភាគបីនៃមាស ឬប្រាក់ជាកាក់អាល្លឺម៉ង់ ឬបរទេស ឬជាដុំ។ បន្ទាប់ពីការរឹតបន្តឹងនេះបានធ្លាក់ចុះ លែងមានឧបសគ្គទៀតទេនៅក្នុងវិធីនៃការបោះពុម្ពក្រដាសប្រាក់គ្មានដែនកំណត់។ ការគ្របដណ្តប់តែមួយគត់ (!) ដែល Reichsbank មានសម្រាប់ក្រដាសប្រាក់របស់ខ្លួនគឺវិក្កយបត្រ Reichstreasury ដ៏អស្ចារ្យ - ដូច្នេះម្តងទៀតគ្រាន់តែជាមួយផ្សេងទៀត

Machine Translated by Google

ក្រដាស ដែលនៅពីក្រោយនោះគឺជារដ្ឋក្ស័យធន។ គ្មានអ្វីចម្លែកទេប្រសិនបើក្នុងចំណោមលក្ខខណ្ឌបែបនេះ ការដួលរលំដែលមិនអាចបញ្ឈប់បាននៃរូបិយប័ណ្ណអាល្លឺម៉ង់ត្រូវតែកើតឡើង។

វាពិតជាភារកិច្ចរបស់រដ្ឋដ៏សំខាន់មួយសម្រាប់ធនាគារជាតិ ដែលត្រូវយកចិត្តទុកដាក់ជានិច្ចថា ការទាមទាររបស់សេដ្ឋកិច្ចសម្រាប់មធ្យោបាយទូទាត់ត្រូវបានបំពេញយ៉ាងពេញលេញ។ លុះត្រាតែគ្មានភាពជាប់គាំងកើតឡើងនៅទីនេះទេ ទោះបីជាស្ថាប័នហិរញ្ញវត្ថុផ្សេងទៀតអាចបំពេញការទាមទារទាំងអស់បានយ៉ាងពេញលេញក៏ដោយ គឺជាការជំរិតទារប្រាក់ដោយផ្អែកលើកង្វះខាតប្រាក់ - ដែលអាចកើនឡើងដល់វិបត្តិពិភពលោកដ៏ធំបំផុត -

មិនរាប់បញ្ចូលទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ ចំនួនទឹកប្រាក់ដែលបានចេញបានហូរត្រឡប់មកវិញ សូម្បីតែនៅក្នុងគ្រាដែលសេដ្ឋកិច្ចមានសភាពធូរស្រាលក៏ដោយ ទៅកាន់ធនាគារ Reichsbank តាមរយៈបណ្តាញប្រតិបត្តិការប្រាក់សាធារណៈរាប់មិនអស់ ដើម្បីឱ្យវាអាចទាញយកក្រដាសប្រាក់ពីចរាចរបានម្តងទៀត។ ក្នុងករណីធនាគារអង់គ្លេស វាជាទម្លាប់ ដូចដែលគេដឹងយ៉ាងច្បាស់ថា ក្រដាសប្រាក់ដែលហូរត្រឡប់ទៅធនាគារវិញមិនត្រូវបានផ្តល់ឱ្យម្តងទៀតទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានប្តូរយកក្រដាសប្រាក់ថ្មីមួយ ខណៈពេលដែលក្រដាសប្រាក់ចាស់ត្រូវបានបំផ្លាញ។ រឿងនេះកើតឡើងជាចម្បងសម្រាប់ហេតុផលអនាម័យ។

ឥឡូវនេះ សំណួរអំពីរូបិយប័ណ្ណនាពេលអនាគតពិតជានឹងមានសារៈសំខាន់កាន់តែខ្លាំងឡើង បន្ទាប់ពីអ្វីដែលហៅថា ជំនួសប្រាក់ ដូចជាវិក្កយបត្រប្តូរប្រាក់ និងមូលប្បទានប័ត្រ ជាពិសេសប្រតិបត្តិការប្រាក់ដែលមិនប្រើសាច់ប្រាក់ ទទួលបានសារៈសំខាន់កាន់តែខ្លាំងឡើង។

នៅក្នុងសេដ្ឋកិច្ចទូទាត់បែបនេះ ការិយាល័យមូលប្បទានប័ត្រប្រៃសណីយ៍ ដែលសព្វថ្ងៃនេះជាគំរូសម្រាប់ប្រតិបត្តិការរូបិយវត្ថុសុទ្ធសាធលើមូលដ្ឋានមិនប្រើសាច់ប្រាក់ និងគ្មានការប្រាក់ នឹងមានសារៈសំខាន់យ៉ាងខ្លាំង។ នៅក្នុងការិយាល័យមូលប្បទានប័ត្រប្រៃសណីយ៍សព្វថ្ងៃនេះ កោសិកាស្នូលដែលងាយស្រួលបង្កើតឡើងសម្រាប់ប្រព័ន្ធប្រតិបត្តិការរូបិយវត្ថុដ៏ល្អមួយក្រោមការត្រួតពិនិត្យរបស់រដ្ឋ ដែលត្រូវគ្នាទាំងស្រុងទៅនឹងការដឹកជញ្ជូនអ្នកដំណើរ និងទំនិញជាតិ។

គ្មាននរណាម្នាក់អាចប្រកែកបានថា ប្រតិបត្តិការទូទាត់តាមរយៈការិយាល័យមូលប្បទានប័ត្រប្រៃសណីយ៍ត្រូវបានដោះស្រាយបានលឿន និងអាចទុកចិត្តបាននោះទេ។ វាមិនមានបញ្ហាអ្វីទេដែលថា កំណត់ត្រាឥណទាន និងឥណពន្ធមិនត្រូវបានដោះស្រាយក្នុងរយៈពេល 48 ម៉ោងយ៉ាងច្រើនបំផុត ខណៈពេលដែលមនុស្សម្នាក់អាចជួបប្រទះជាមួយធនាគារនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះថា កំណត់ត្រាឥណទានសម្រាប់ចំនួនទឹកប្រាក់ដែលទទួលបានយូរមកហើយត្រូវបានផលិតត្រឹមតែ 8 ទៅ 14 ថ្ងៃក្រោយមកប៉ុណ្ណោះ។ ប្រសិនបើអតិថិជនធនាគារត្រូវការប្រាក់សម្រាប់សហគ្រាសរបស់គាត់ គាត់នៅតែត្រូវបង្ខំចិត្តទាមទារឥណទានធនាគារ។ ក្នុងករណីប្រតិបត្តិការរូបិយវត្ថុតាមរយៈការិយាល័យមូលប្បទានប័ត្រប្រៃសណីយ៍ ការគណនាការប្រាក់ទាំងមូលត្រូវបានដកចេញ។ នេះមានន័យថា ការធូរស្រាល និងភាពសាមញ្ញយ៉ាងខ្លាំងនៃប្រតិបត្តិការទូទាត់ និងជាពិសេសនៅថ្ងៃផុតកំណត់ចុងឆ្នាំ។ អតិថិជនមូលប្បទានប័ត្រប្រៃសណីយ៍ទទួលបាននៅថ្ងៃទី 2 ខែមករាជារៀងរាល់ឆ្នាំ - ក៏ដូចជារាល់ថ្ងៃតាមតម្រូវការ - ព័ត៌មានពិតប្រាកដអំពីស្ថានភាពនៃគណនីរបស់គាត់នៅក្នុងគណនីមូលប្បទានប័ត្រប្រៃសណីយ៍។

ដូច្នេះ ការសម្របសម្រួលប្រតិបត្តិការរូបិយវត្ថុតាមរយៈធនាគារ មិនមែនជាអត្ថប្រយោជន៍ពិសេសសម្រាប់សេដ្ឋកិច្ចនោះទេ។ ប្រតិបត្តិការរូបិយវត្ថុសុទ្ធតាមរយៈធនាគារធ្វើឱ្យផលិតកម្មមានបន្ទុកតែលើការផ្គត់ផ្គង់គ្រប់ប្រភេទ ហើយមានតែធនាគារទេដែលទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ពីផលប្រយោជន៍ ប៉ុន្តែមិនដែលផ្តល់អត្ថប្រយោជន៍ដល់អ្នកដែលប្រើប្រាស់ធនាគារនោះទេ។ សម្រាប់ម្ចាស់រោងចក្រ និងសហគ្រិនដែលមានយុត្តិធម៌ ការទទួលបានការប្រាក់ពីរបីសញ្ញាសម្រាប់ឥណទានបណ្តោះអាសន្នគឺមិនសំខាន់ទាល់តែសោះ។ សហគ្រិនដែលមានយុត្តិធម៌ដឹកនាំខ្លួនឯងតាមរបៀបដែលគាត់មានប្រាក់តិចតួចប៉ុណ្ណោះនៅក្នុងធនាគារ ដែលគាត់អាចទូទាត់ប្រាក់ឈ្នួល និងការទូទាត់បច្ចុប្បន្នផ្សេងទៀតពីវា។

គណនីសែកប្រៃសណីយ៍ត្រូវគ្នានឹងតម្រូវការទាំងនេះទាំងស្រុង ហើយវាមិនមែនជារឿងចៃដន្យទេដែលសូម្បីតែក្នុងអំឡុងសង្គ្រាមក៏ដោយ សមាគមអង់គ្លេសនៃ "Fabians" "សមាគម Fabian"76 នៅទីក្រុងឡុងដ៍បានផ្ញើអនុស្សរណៈមួយទៅកាន់លោកអធិការបតីនៃក្រសួងហិរញ្ញវត្ថុដែលមានចំណងជើងថា "តើយើងចំណាយសម្រាប់សង្គ្រាមដោយរបៀបណា?" ដែលក្នុងនោះពួកគេបានចង្អុលបង្ហាញពីការរៀបចំគណនីសែកប្រៃសណីយ៍អាល្លឺម៉ង់ និងអូទ្រីសជាការគាំទ្រ។ សត្រូវតែងតែមានចក្ខុវិស័យមុតស្រួច ហើយនៅពេលដែលពួកគេចង្អុលបង្ហាញ

---

76 សមាគម Fabian គឺជាអង្គការសង្គមនិយមប្រជាធិបតេយ្យមួយដែលពេញចិត្តនឹងការកែទម្រង់ជាជាងបដិវត្តន៍។ វាត្រូវបានបង្កើតឡើងក្នុងឆ្នាំ 1884 ហើយសមាជិកដំបូងរបស់វារួមមាន George Bernard Shaw, HG Wells, Annie Besant, Leonard និង Virginia Woolf ទោះបីជាសមាជិកសំខាន់បំផុតក្នុងចំណោមពួកគេគឺ Sidney និង Beatrice Webb ក៏ដោយ។ Sidney Webb ពិតជាអ្នកដែលបានសរសេររដ្ឋធម្មនុញ្ញនៃគណបក្សពលកម្មដែលទើបនឹងកើតក្នុងឆ្នាំ 1900។

Machine Translated by Google

ប្រសិនបើមានស្ថាប័នមួយសម្រាប់ប្រទេសរបស់ខ្លួនជាគំរូ នោះគេអាចប្រាកដថាមានអ្វីមួយនៅក្នុងនោះ។

រឿងដូចគ្នាដែលត្រូវបាននិយាយអំពីការធ្វើជាតូបនីយកម្មនៃធនាគារ Reichsbank គឺជាការពិតដោយធម្មជាតិផងដែរចំពោះការធ្វើជាតូបនីយកម្មនៃធនាគារកណ្តាលផ្សេងទៀត សម្រាប់រដ្ឋបាវ៉ារៀ ដូច្នេះ "ធនាគារកណ្តាលបាវ៉ារៀ"។ ធនាគារកណ្តាលបាវ៉ារៀក៏ជាក្រុមហ៊ុនភាគហ៊ុនសុទ្ធសាធផងដែរ ដែលភាគច្រើននៃភាគទុនិកឧទាហរណ៍ អាចសម្រេចចិត្តចែកចាយទុនបំរុងមាសរបស់ធនាគារ ដែលឯកសិទ្ធិរបស់ធនាគារក្នុងការចេញមូលបត្រស្ថិតនៅលើនោះ ទៅឱ្យភាគទុនិក។ ជាការពិតណាស់ យើងនៅតែចងចាំថា ការប៉ុនប៉ងក្នុងទិសដៅនេះត្រូវបានធ្វើឡើងដោយធនាគារិកជ្វីហ្វ Schweißheimer នៅទីក្រុងមុយនិច។ លើកនេះផែនការនេះត្រូវបានបរាជ័យដោយសារការជំទាស់របស់រដ្ឋាភិបាលបាវ៉ារៀ។ រដ្ឋបាវ៉ារៀបានទិញភាគហ៊ុនមួយភាគប្រាំមួយនៅពេលនោះ ខណៈពេលដែលមួយភាគប្រាំមួយទៀតត្រូវបានទិញដោយធនាគារ Bavarian Mortgage and Discount Bank ហើយពីរភាគបីដែលនៅសល់ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យភាគទុនិក។

វាពិតជាគួរឱ្យខ្លាចណាស់ដែលរដ្ឋមួយត្រូវតែភ័យខ្លាចថាភាគហ៊ុនមាសរបស់ធនាគារកណ្តាលអាចនឹងត្រូវប្រឈមនឹងគ្រោះថ្នាក់ដោយសារអន្តរាគមន៍របស់ "ម្ចាស់ភាគហ៊ុន" របស់ធនាគារនេះ។ អ្នកដែលដឹងពីភាពរឹងមាំរបស់ជនជាតិយូដាដឹងថាគ្រោះថ្នាក់សម្រាប់រដ្ឋបាវ៉ារៀសម្រាប់ភាគហ៊ុនមាសរបស់ខ្លួនមិនត្រូវបានលុបចោលដោយការពិតដែលថារដ្ឋាភិបាលនៅតែរឹងមាំម្តងម្កាលនោះទេ។ ប្រឆាំងនឹងរឿងនេះ មានមធ្យោបាយរ៉ាឌីកាល់តែមួយគត់នៃការធ្វើជាតូបនីយកម្មនៃធនាគារកណ្តាល។ ក្រៅពីធនាគារកណ្តាលបាវ៉ារៀ យើងក៏មាននៅប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ផងដែរគឺធនាគារ Baden ធនាគារ Saxon ក្នុងទីក្រុង Dresden និងធនាគារកណ្តាល Wurttemberg។

ក្នុងករណីធ្វើជាតូបនីយកម្មនៃធនាគារ Reichsbank និងធនាគារកណ្តាល មន្ត្រី និងបុគ្គលិករបស់ធនាគារនានាច្បាស់ជានឹងត្រូវបានកាន់កាប់ដោយរដ្ឋក្នុងសមត្ថភាពដូចគ្នានឹងមន្ត្រីរដ្ឋដែរ។ ដូច្នេះ សិទ្ធិក្នុងការចេញក្រដាសប្រាក់នឹងត្រូវបានអនុវត្តទាំងស្រុងដោយរដ្ឋ។ ការចេញក្រដាសប្រាក់បែបនេះអាចកើតឡើងបានលុះត្រាតែមានបទបញ្ជារបស់ក្រសួងហិរញ្ញវត្ថុ ហើយមានតែប្រឆាំងនឹងការគ្របដណ្តប់ពេញលេញប៉ុណ្ណោះ។ នៅទីនេះ ក្នុងន័យនេះ ភារកិច្ចដ៏ធំនៃការធ្វើឱ្យ មានស្ថេរភាពនៃរូបិយប័ណ្ណរបស់យើង។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នេះមិនមែនជាភារកិច្ចនៅក្នុងរង្វង់តូចជាងនៃធនាគារកណ្តាលទេ។ ពួកគេគ្រាន់តែត្រូវថែរក្សាថាគ្មានការចេញក្រដាសប្រាក់ណាមួយកើតឡើងដោយគ្មានការគ្របដណ្តប់នោះទេ។

ចំពោះការផលិតក្រដាសប្រាក់ ការកំណត់រហូតមកដល់ពេលនេះគឺត្រឹមត្រូវ។ រាល់ការក្លែងបន្លំនឹងត្រូវផ្តន្ទាទោសយ៉ាងតឹងរ៉ឹងបំផុត យោងតាមបទប្បញ្ញត្តិនៃក្រមព្រហ្មទណ្ឌ មាត្រាទី VIII មាត្រា 146-152។

ភាគទុនិកនឹងទទួលបានសំណង។ ការទាមទារណាមួយចំពោះភាគហ៊ុនមាសរបស់ធនាគារពីសំណាក់ភាគទុនិកនឹងត្រូវបានដកចេញតាមផ្លូវច្បាប់។

ស្ថិរភាពពិតប្រាកដនៃរូបិយប័ណ្ណរបស់យើងត្រូវបានដកចេញទាំងស្រុង ដរាបណាមនុស្សម្នាក់រំពឹងថា ដូចដែលបានពិពណ៌នា ការគិតការប្រាក់ និងកាតព្វកិច្ចរបស់ប្រជាជនអាល្លឺម៉ង់ ដែលមិនអាចបំពេញបានក្នុងរយៈពេលវែង។ វាក៏មិនពិតដែរក្នុងការចង់រក្សាមធ្យោបាយរ៉ាឌីកាល់សម្រាប់ស្ថិរភាពនៃរូបិយប័ណ្ណ។

វាជាបញ្ហានៅទីនេះ ដែលមិនមែនជាបញ្ហាពិសេសមួយ ដែលអាចញែកចេញពីបញ្ហាអន្តរជាតិនៃសេដ្ឋកិច្ចការប្រាក់នោះទេ។ ដរាបណាសេដ្ឋកិច្ចប្តូរអន្តរជាតិនៃហិរញ្ញវត្ថុកម្រិតខ្ពស់របស់ជនជាតិយូដាទាំងអស់នៅតែបន្តមាន រូបិយប័ណ្ណនៃប្រទេសផ្សេងៗគ្នានឹងនៅតែជាវត្ថុស្វាគមន៍នៃការរំពឹងទុកនៃហិរញ្ញវត្ថុកម្រិតខ្ពស់។ លើសពីនេះ ស្ថិរភាពនៃរូបិយប័ណ្ណមួយ - ដូច្នេះអត្ថន័យខាងក្នុងនៃពាក្យ "រូបិយប័ណ្ណ" បង្ហាញ - អាស្រ័យលើកត្តាផ្សេងទៀត ជាពិសេសលើ សកម្មភាព ឬអសកម្មនៃតុល្យភាពពាណិជ្ជកម្ម។ នៅទីនេះការសម្លឹងមើលរបស់យើងត្រូវបានពង្រីកហួសពីដែនកំណត់នៃមាតុភូមិរបស់យើង ហើយសេដ្ឋកិច្ចក្នុងស្រុកចូលទៅក្នុងទំនាក់ទំនងទៅវិញទៅមកជាមួយសេដ្ឋកិច្ចជាតិនៃប្រទេសបរទេស។

ដើម្បីស្វែងរកទិសដៅរបស់ខ្លួនបានយ៉ាងឆាប់រហ័សនៅក្នុងវិស័យហិរញ្ញវត្ថុអន្តរជាតិដ៏ធំសម្បើមនេះ យើងក៏ត្រូវតែចងចាំម្តងទៀតថា អត្ថន័យ និងគោលដៅនៃសេដ្ឋកិច្ចអន្តរជាតិនេះមិនមែនជាប្រាក់ចំណេញសម្រាប់ដើមទុនឯកជននោះទេ ប៉ុន្តែជាការគ្របដណ្តប់លើតម្រូវការ។ អ្វីៗផ្សេងទៀតគ្រាន់តែជាគ្រឿងបន្ថែម ជាជំនួយប៉ុណ្ណោះ។ សេដ្ឋកិច្ចហិរញ្ញវត្ថុអន្តរជាតិ - ប្រតិបត្តិការទូទាត់អន្តរជាតិ

Machine Translated by Google

– ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ សព្វថ្ងៃនេះ គឺជាអ្វីដែលលេចឡើងជារឿងចម្បង ហើយសព្វថ្ងៃនេះពិតជាដើរតួនាទីយ៉ាងសំខាន់។ វាគឺជាធនាគារអន្តរជាតិដែលសព្វថ្ងៃនេះពិតជាគ្រប់គ្រងពិភពលោក ដែល "គ្របដណ្តប់" តម្រូវការរូបិយវត្ថុរបស់រដ្ឋ ហើយដូច្នេះបានប្រគល់ច្បាប់នេះទៅឱ្យខ្លួនឯង។ វាគឺជាធនាគារអន្តរជាតិដែលសព្វថ្ងៃនេះគ្រប់គ្រងផលិតកម្មនៅក្នុងមូលនិធិដ៏ធំសម្បើម ដូចជាដែក ដែកថែប ប្រេងកាត អាហារកំប៉ុង គ្រាប់ធញ្ញជាតិ ខ្លាញ់ ប្រេង កប្បាស។ល។ ធនាគារអន្តរជាតិបានផ្តល់ហិរញ្ញប្បទានដល់សង្គ្រាម ធនាគារធំៗបានផ្តល់ហិរញ្ញប្បទាន និងគ្រប់គ្រងការផ្គត់ផ្គង់សង្គ្រាមទាំងអស់។ ពួកគេផ្ទាល់មិនបានធ្វើអ្វីជាមនុស្សដែលមានផលិតភាពទេ ហើយពួកគេក៏មិនបានចូលរួមក្នុងការផលិត ឬចូលរួមយ៉ាងសកម្មក្នុងសកម្មភាពសង្គ្រាមដែរ។ ពួកគេទទួលបានតែប្រាក់ចំណេញពីគ្រប់រឿងទាំងអស់ ពីឈាម និងទឹកភ្នែក ពីភាពភ័យរន្ធត់នៃសង្គ្រាម ពីភាពអត់ឃ្លានរបស់មហាជន ពីភាពខ្វះខាតនៃទ្រព្យសម្បត្តិថ្មី ពីកំហឹងនៃការស្មានរបស់សាធារណជននៅផ្សារហ៊ុន។

ទាំងអស់នោះក្លាយជាមាស និងតម្លៃមាសចំពោះហិរញ្ញវត្ថុអន្តរជាតិ។ ការងារនីមួយៗរបស់ប្រទេសដែលមានផលិតភាពនាំមកនូវចំណាប់អារម្មណ៍ដល់ហិរញ្ញវត្ថុអន្តរជាតិ។ សូម្បីតែនៅទីនេះ ក្នុងសេដ្ឋកិច្ចអន្តរជាតិ យើងត្រូវធ្វើជាមួយនឹងការបញ្ច្រាស់ទាំងស្រុងនៃទំនាក់ទំនងត្រឹមត្រូវ និងសមហេតុផលរវាងដើមទុន និងការងារ។

កម្មករធ្វើការដោយសមហេតុផល និងផ្តល់ជូនផលិតផលការងាររបស់ពួកគេនៅលើទីផ្សារពិភពលោក - ដើម្បីដោះដូរវាជាមួយផលិតផលការងារបរទេស (ផលិតផលឆៅ ពាក់កណ្តាល ឬផលិតពេញលេញ)។ សេដ្ឋកិច្ចសមហេតុផលមិនត្រូវបានតែងតាំងឱ្យដោះដូររូបិយប័ណ្ណបរទេស (ដុល្លារ ឬផោនអង់គ្លេស) សម្រាប់ឧបករណ៍អុបទិកដែលផ្គត់ផ្គង់ ហើយបន្ទាប់មកលុបចោលទាំងនេះ ហើយបន្ទាប់មកធ្វើការវិនិយោគបន្ថែមទៀតជារូបិយប័ណ្ណបរទេសនោះទេ។ នៅក្នុងសម័យសេដ្ឋកិច្ចដែលមានសុខភាពល្អ គ្មានម្ចាស់រោងចក្រណាម្នាក់នឹងគិតពីរឿងបែបនេះទេ។ ជាការពិតណាស់ គាត់ត្រូវការប្រាក់ចំណូលសម្រាប់ផលិតផលបន្ថែមទៀតរបស់គាត់ ដើម្បីអាចផលិតបានបន្ថែមទៀត ដើម្បីបង់ប្រាក់ឱ្យកម្មកររបស់គាត់ និងទិញវត្ថុធាតុដើមថ្មី។ វាមិនអាចទៅរួចទេដែលសេដ្ឋកិច្ចអាល្លឺម៉ង់ទាំងមូលគួរតែប្រមូលប្រាក់ចំណូលពីការនាំចេញផលិតផលឧស្សាហកម្មរបស់ខ្លួនក្នុងទម្រង់ជារូបិយប័ណ្ណបរទេស ឬជារូបិយប័ណ្ណបរទេស ព្រោះសេដ្ឋកិច្ចជាតិសរុបរបស់អាល្លឺម៉ង់ដូចគ្នាត្រូវតែទិញតម្រូវការវត្ថុធាតុដើមរបស់ខ្លួននៅក្នុងកប្បាសសម្រាប់ឧស្សាហកម្មវាយនភណ្ឌដ៏ធំ នៅក្នុងទង់ដែងសម្រាប់ឧស្សាហកម្មអគ្គិសនីដ៏ធំរបស់យើង នៅក្នុងសូត្រ ក្រមួន ផ្លែឈើត្រូពិច តម្រូវការកើនឡើង លើសពីការផលិតក្នុងស្រុក នៅក្នុងអាហារ និងចំណីសត្វ។ល។ ដូច្នេះចំនួនទឹកប្រាក់បរទេសដែលទទួលបានត្រូវតែចំណាយម្តងទៀតភ្លាមៗ។ នេះក៏ជារឿងធម្មជាតិដែរ ព្រោះនៅក្នុងសម័យធម្មតា មនុស្សម្នាក់មិនអាចធ្វើអ្វីជាមួយរូបិយប័ណ្ណបរទេសនៅក្នុងប្រទេសរបស់ខ្លួនបានទេ លើកលែងតែប្តូរប្រាក់ទាំងនោះ។ សូម្បីតែសព្វថ្ងៃនេះ កម្មករអាមេរិកមិនអាចទទួលបានប្រាក់ឈ្នួលជាមួយប្រាក់ហ្វ្រង់បារាំងបានទេ ហើយអ្នកជំនួញអង់គ្លេសក៏មិនត្រូវបានបង់ប្រាក់នៅក្នុងហាងរបស់គាត់ជាមួយប្រាក់លីរ៉ាអ៊ីតាលីដែរ។ វាក៏គ្មានន័យអ្វីដែរក្នុងការយករូបិយប័ណ្ណទៅប្រទេសក្រៅ ដែលពួកគេមិនអាចប្រើជាមធ្យោបាយទូទាត់ប្រាក់ស្របច្បាប់បានទាល់តែសោះ។ រូបិយប័ណ្ណក្នុងស្រុកបម្រើ និងគួរតែបម្រើតែតម្រូវការផ្ទៃក្នុងរបស់ប្រទេសដែលចេញរូបិយប័ណ្ណនោះ។ ដូចជានៅក្នុងសេដ្ឋកិច្ចជាតិ អត្ថន័យនៃការផលិតទំនិញមិនមែនស្ថិតនៅក្នុងការជួញដូរប្រាក់ ហើយបន្ទាប់មកអង្គុយលើប្រាក់ដូចដែលវាមាន និងក្នុងការដកវាចេញពីសេដ្ឋកិច្ចនោះទេ ដូច្នេះការដោះដូរសេដ្ឋកិច្ចអន្តរជាតិនៃទំនិញត្រូវបានបញ្ចប់លុះត្រាតែការនាំចូលត្រូវបានបង់ជាមួយនឹងការនាំចេញ។

ស្ថានភាពឧត្តមគតិតាមទ្រឹស្តីគឺឥឡូវនេះ ដែលប្រទេសនីមួយៗអាចគ្របដណ្តប់ និងទូទាត់សម្រាប់តម្រូវការនាំចូលរបស់ខ្លួនយ៉ាងពិតប្រាកដជាមួយនឹងការនាំចេញរបស់ខ្លួន។ បន្ទាប់មក ហើយមានតែពេលនោះទេ ទើបយើងអាចនិយាយអំពីស្ថិរភាពដាច់ខាតនៃរូបិយប័ណ្ណបរទេស។ ឥឡូវនេះ កិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងរបស់សេដ្ឋកិច្ចជាតិដែលខិតខំប្រឹងប្រែងឡើងលើគ្រប់វិស័យ ដែលអាចយល់បានគឺសំដៅលើការសម្រេចបាននូវអតិរេកនាំចេញលើសពីតម្រូវការនាំចូល។ មានតែរឿងនេះទេដែលបង្ហាញពីការកើនឡើងនៃទ្រព្យសម្បត្តិ។ បន្ទាប់មក យើងនិយាយអំពីតុល្យភាពពាណិជ្ជកម្មសកម្ម។ ប្រសិនបើតម្រូវការនាំចូលនៅតែមានលើសពីការនាំចេញ ធាតុផ្សំនៃទ្រព្យសម្បត្តិផ្ទៃក្នុងត្រូវតែប្រគល់ជូនប្រទេសបរទេស ដើម្បីធ្វើឱ្យមានតុល្យភាពនៃឱនភាពនេះ។ ប៉ុន្តែការដឹកជញ្ជូនទាំងនេះ ត្រូវតែយកចេញពីទ្រព្យសម្បត្តិវិញ ដោយសារតែវាមិនអាចទាញយកចេញពីប្រាក់ចំណូលការងារបានឡើយ។ នេះកើតឡើងតាមរយៈការនាំចេញមាស ឬមូលបត្រ។ ជាពិសេស "ការនាំចេញ" ចុងក្រោយគឺគ្មានអ្វីក្រៅពីការចាប់ផ្តើមនៃទាសភាពផលប្រយោជន៍អន្តរជាតិនោះទេ។ ថាតើ "ការនាំចេញមូលបត្រ" នេះលាតសន្ធឹងដល់...

Machine Translated by Google

មូលបត្រផ្ទៃក្នុងដែលមានស្រាប់ ឬត្រូវបានក្លែងបន្លំក្នុងទម្រង់ជា "មូលបត្រ" បរទេស គឺជាបញ្ហានៃភាពព្រងើយកន្តើយសម្រាប់ប្រជាជាតិដែលរងផលប៉ះពាល់ដោយវា។ ប៉ុន្តែដោយសារតែនៅក្នុងការគិតសេដ្ឋកិច្ចអន្តរជាតិ មានតែភាពឆ្គួតនៃប្រាក់ចំណេញនៃច្បាប់មូលធនប្រាក់កម្ចីធំៗ ការសង្ស័យសមហេតុផលទាំងអស់នៃសេដ្ឋកិច្ចជាតិដ៏ថ្លៃថ្នូរត្រូវបានជាន់ឈ្លីដោយមធ្យោបាយនៃសារព័ត៌មាន និងសភា និងទាសភាពអន្តរជាតិរបស់ប្រជាជាតិទាំងអស់ចំពោះហិរញ្ញវត្ថុអន្តរជាតិ ដែលធ្វើឱ្យមូលបត្រនេះរីករាលដាលដល់វិសាលភាពដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាច។

សូម្បីតែនៅទីនេះក្នុងសេដ្ឋកិច្ចអន្តរជាតិក៏មានបាតុភូតដូចគ្នានឹងសេដ្ឋកិច្ចជាតិផ្ទៃក្នុងដែរ ហើយវិបត្តិដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចដែលរងគ្រោះរង្គើសេដ្ឋកិច្ចជាតិផ្សេងៗគ្នានាពេលបច្ចុប្បន្ននេះ គឺជាបាតុភូតចម្បងនៃការធ្វើជាទាសករនៃប្រជាជាតិទាំងអស់នៃរង្វង់វប្បធម៌លោកខាងលិច ដូចដែលយើងបានរៀនរួចមកហើយខាងលើ។ ប្រទេសដែលមានរូបិយប័ណ្ណខ្សោយ ដែលសេដ្ឋកិច្ចផ្ទៃក្នុងរបស់ពួកគេបានចុះខ្សោយពេក (រុស្ស៊ី) ឬស្ថានភាពផ្ទៃក្នុងរបស់ពួកគេបានក្លាយទៅជាមិនប្រាកដប្រជាតាមរយៈបដិវត្តន៍ (អាល្លឺម៉ង់) ហើយដែលលើសផលិតកម្មដ៏ធំសម្បើមរបស់ពួកគេត្រូវបានរឹបអូសដោយមិនគិតថ្លៃជាសំណងពីសត្រូវ លែងមានអំណាចទិញលើសទៀតហើយ ដូច្នេះពួកគេលែងអាចទូទាត់តម្រូវការនាំចូលរបស់ពួកគេជាមួយនឹងទំនិញទៀតហើយ ប៉ុន្តែជាមួយនឹងក្រដាសប្រាក់ដែលពួកគេបោះចូលទៅក្នុងបរិមាណច្រើនទៅកាន់ប្រទេសក្រៅ ដើម្បីទិញរូបិយប័ណ្ណបរទេសជាមួយវា។

ដោយហេតុនេះ ពួកគេបង្គ្រោះថ្នាក់ស្រដៀងគ្នានេះ ទាំងសេដ្ឋកិច្ចផ្ទៃក្នុង និងសេដ្ឋកិច្ចបរទេស។
ម្យ៉ាងវិញទៀត ប្រទេសដែលមានរូបិយប័ណ្ណរឹងមាំ ប៉ះពាល់ដល់ការកើនឡើងនៃរូបិយប័ណ្ណរបស់ពួកគេ (ឧទាហរណ៍ ប្រទេសស្វីស)។ ពួកគេលែងអាចនាំចេញផលិតផលរបស់ពួកគេទៅកាន់ទីផ្សារធំៗពីមុនទៀតហើយ ដោយសារតែផលិតផលរបស់ពួកគេមានតម្លៃថ្លៃពេក ដោយសារតែតម្លៃប្តូរប្រាក់ខ្ពស់របស់ពួកគេ។ ប្រទេសទាំងនេះអាចបំពេញតម្រូវការនាំចូលរបស់ពួកគេបានយ៉ាងងាយស្រួលជាមួយនឹងរូបិយប័ណ្ណរឹងមាំរបស់ពួកគេ។
ប៉ុន្តែនៅពេលដែលផលិតផលសម្រេចមានតម្លៃថោកជាងនៅក្នុងប្រទេសដែលមានរូបិយប័ណ្ណខ្សោយ ពាណិជ្ជករ និងអ្នករកប្រាក់ចំណេញនឹងទៅកាន់ប្រទេសដែលមានរូបិយប័ណ្ណខ្សោយ ហើយទិញ និងប្លន់ប្រទេសទាំងនេះ ដែលជាគុណវិបត្តិដល់ប្រទេសទាំងពីរ - គុណវិបត្តិនៃការផលិតក្នុងស្រុក និងគុណវិបត្តិនៃការប្រើប្រាស់នៅក្នុងប្រទេសដែលត្រូវបានទិញចេញ ដែលកម្រិតស្តុកទំនិញតិចតួចរួចទៅហើយត្រូវបានកាត់បន្ថយបន្ថែមទៀតដោយការទិញព្រៃទាំងនេះ។ ដោយហេតុនេះ អំណាចទិញរូបិយប័ណ្ណជាតិនៅក្នុងប្រទេសដែលមានរូបិយប័ណ្ណខ្សោយនឹងធ្លាក់ចុះម្តងទៀត។

ដោយសារតែទំនាក់ទំនងដ៏ច្របូកច្របល់ទាំងនេះ អ្វីៗទាំងអស់មិនទាន់ដួលរលំនៅឡើយទេ គឺដោយសារតែការពិតដែលថា លើសពីឧបាយកលទាំងអស់នៃហិរញ្ញវត្ថុអន្តរជាតិ តម្រូវការអន្តរជាតិទៅវិញទៅមកគឺគ្រាន់តែឈ្នះ។ មានតែអ្វីៗទាំងអស់កើតឡើងនៅពេលចុងក្រោយ ជាមួយនឹងការថ្ងូរ និងការថ្ងូរ ពីព្រោះការទាមទារការប្រាក់របស់ដើមទុនអន្តរជាតិ ត្រូវបានបោះចូលទៅក្នុងការងាររបស់សេដ្ឋកិច្ចអន្តរជាតិ។ ឬ បានបង្ហាញនៅក្នុងរូបភាពវេជ្ជសាស្ត្រ៖ នៅក្នុងចរន្តឈាមដែលមានសុខភាពល្អនៃសេដ្ឋកិច្ចអន្តរជាតិ ដំបូងឡើយតូច ប៉ុន្តែសព្វថ្ងៃនេះមានទំហំធំសម្បើមរួចទៅហើយ ជំងឺមហារីកបានកំណត់ ដែលមានផលប្រយោជន៍តែម្ខាងគឺបឺតឈាមទាំងអស់ចូលទៅក្នុងខ្លួនវាដោយចំណាយលើផ្នែកដែលនៅសល់នៃរាងកាយ និងដើម្បីទទួលយកការប្រាក់ពីអ្វីៗទាំងអស់។ ជាការពិតណាស់ ឈាមទាំងអស់ហូរចូលទៅក្នុងបេះដូង ប៉ុន្តែបេះដូងក៏បញ្ចេញឈាមដែលមានមេរោគចេញរាល់ពេលវាយ។ ធនាគាររដ្ឋដែលបម្រើតែប្រតិបត្តិការរូបិយវត្ថុសុទ្ធសាធ ត្រូវគ្នាយ៉ាងច្បាស់លាស់ទៅនឹងរូបភាពនេះ - ហើយចំពោះជំងឺមហារីកត្រូវគ្នាយ៉ាងច្បាស់លាស់បំផុតទៅនឹងសកម្មភាពរបស់ហិរញ្ញវត្ថុអន្តរជាតិ ដែលក៏គ្រប់គ្រងប្រាក់ទាំងអស់របស់ពិភពលោកតាមរយៈធនាគារឥណទានរបស់ខ្លួន និងកាន់សេដ្ឋកិច្ចអន្តរជាតិទាំងមូលនៅក្នុងដៃបឺតរបស់ខ្លួន និងទទួលយកការប្រាក់គ្រប់ទីកន្លែង។ ទាំងអស់នេះមិនចាំបាច់ទេ! ប្រជាជាតិនានានៅលើពិភពលោកមិនត្រូវការអំណាចហិរញ្ញវត្ថុអន្តរជាតិតាមរបៀបណាមួយឡើយ។ ជាក់ស្តែង ស្ថាប័ននានាគឺចាំបាច់ដែលគ្រប់គ្រងប្រតិបត្តិការរូបិយវត្ថុអន្តរជាតិជាអន្តរជាតិ ក្នុងន័យថាផ្ទះទូទាត់ ឬក្នុងន័យនៃគណនីមូលប្បទានប័ត្រប្រៃសណីយ៍។ នោះអាច និងនឹងត្រូវបានដោះស្រាយដោយការិយាល័យប្តូរប្រាក់បរទេសដែលគ្រប់គ្រងដោយរដ្ឋ។

ក្នុងករណីណាក៏ដោយ មានមធ្យោបាយគ្រប់គ្រាន់ ស្រដៀងគ្នាទៅនឹងរបៀបដែលអាចបង្កើតសហភាពប្រៃសណីយ៍អន្តរជាតិ ដើម្បីរៀបចំសូម្បីតែប្រតិបត្តិការទូទាត់អន្តរជាតិ

Machine Translated by Google

ជាចម្បងតាមរយៈការឈូសឆាយ ដោយគ្មានហិរញ្ញវត្ថុអន្តរជាតិទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ពីរឬបីដងនៅក្នុងប្រតិបត្តិការពាណិជ្ជកម្មសាមញ្ញទាំងអស់នេះ និងក្លាយជាធំ និងធាត់ដែលធ្វើឲ្យប្រទេសដែលមានផលិតភាពខាតបង់នោះទេ។ ព័ត៌មានលម្អិតគឺមិនចាំបាច់នៅទីនេះទេ។

ដូច្នេះ ស្ថេរភាពនៃរូបិយប័ណ្ណ ដូចដែលបានសង្កត់ធ្ងន់ មិនអាចបំបែកចេញពីទំនាក់ទំនងអន្តរជាតិបានទេ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ មានលទ្ធភាពមួយចំនួនក្នុងការលុបបំបាត់ប្រភពនៃកំហុស និងភាពមិនទទួលខុសត្រូវដែលស្ថិតនៅក្នុងចំណុចខ្វះខាតនៃរដ្ឋបាលផ្ទៃក្នុង ឬនៅក្នុងការរៀបចំដោយគ្មានការរឹតត្បិតនៃម៉ាស៊ីនបោះពុម្ពក្រដាសប្រាក់។

វិធានការដែលបានស្នើឡើងទាំងអស់ស្ថិតនៅក្នុងវិស័យនៃប្រព័ន្ធដែលបានសាកល្បងរួចហើយ។ ដូចជា ការធ្វើជាតូបនីយកម្មនៃធនាគារ Reichsbank និងធនាគារកណ្តាល ពួកវាកើតឡើងគ្រាន់តែជាផលវិបាកឡូជីខលនៃជំហរថ្មីរបស់រដ្ឋចំពោះភារកិច្ចរបស់ខ្លួនជាអ្នកការពារប្រតិបត្តិការរូបិយវត្ថុ។ ពួកវាតំណាងឱ្យតែប្រតិកម្មធម្មជាតិចំពោះលក្ខខណ្ឌដែលបម្រើតែផលប្រយោជន៍នៃហិរញ្ញវត្ថុខ្ពស់ដោយចំណាយច្រើនបំផុតរបស់ប្រជាជន។ ការពង្រីកដ៏សមហេតុផលនៃការធ្វើជាតូបនីយកម្មនៃធនាគារ Reichsbank គឺ បទប្បញ្ញត្តិ និងការសម្របសម្រួលនៃប្រតិបត្តិការរូបិយវត្ថុ ដោយរដ្ឋស្របតាមគំរូនៃប្រព័ន្ធមូលប្បទានប័ត្រប្រៃសណីយ៍ ដែលនឹងត្រូវបានពង្រីកបន្ថែមទៀត និងអភិវឌ្ឍឱ្យកាន់តែសមស្របសម្រាប់គោលបំណងនេះ។

វិធានការទាំងអស់នេះពិតជាបង្ហាញពីជំហានទៅមុខដ៏មានឥទ្ធិពលរួចទៅហើយ ប៉ុន្តែវាអាចត្រូវបានអនុវត្តដោយមិនចាំបាច់មានអាកប្បកិរិយាសេដ្ឋកិច្ចត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរជាមូលដ្ឋានរួចហើយនៅក្នុងន័យនៃគោលការណ៍សង្គមនិយមជាតិដែលបានបង្ហាញដោយការសង្កត់ធ្ងន់ទាំងស្រុងថា "ភារកិច្ចនៃសេដ្ឋកិច្ចគឺជាការគ្របដណ្តប់លើតម្រូវការ មិនមែនប្រាក់ចំណេញនៃដើមទុនឯកជនទេ"។

ការផ្លាស់ប្តូរជាមូលដ្ឋាននេះ និងការរៀបចំថ្មីនៅក្នុងវិស័យប្រព័ន្ធហិរញ្ញវត្ថុ និងពន្ធដារ ក៏ដូចជាជាពិសេសនៅក្នុងការផ្តល់ហិរញ្ញប្បទានដល់កិច្ចការធំៗរបស់រដ្ឋ ជាមួយនឹងការជៀសវាងផ្លូវខ្ចីប្រាក់ ក៏ដូចជាវិធានការនយោបាយហិរញ្ញវត្ថុ ដែលពិតជាខិតជិតវិសាលភាពនៃមុខងារនៃវិស័យគោលនយោបាយសង្គម នឹងគ្របដណ្តប់លើយើងនៅក្នុងជំពូកបន្ទាប់។

Machine Translated by Google

វិធីថ្មីៗ

ការផ្តល់ហិរញ្ញប្បទានដល់ការងារសាធារណៈធំៗ។

ក្នុងចំណោមភារកិច្ចរបស់រដ្ឋសំខាន់បំផុតគឺការអនុវត្តគម្រោងសេដ្ឋកិច្ចធំៗ ដែលការអនុវត្តរបស់វាលើសពីធនធានដើមទុនរបស់រង្វង់សហគ្រិនឯកជន ដែលក្នុងនោះការអនុវត្តរបស់វាក៏ពាក់ព័ន្ធនឹងផលប្រយោជន៍ផ្លូវច្បាប់សាធារណៈយ៉ាងច្រើនផងដែរ ហើយការអនុវត្តរបស់វាផ្អែកលើការកេងប្រវ័ញ្ចធនធានធម្មជាតិ ឬប្រភពថាមពលធម្មជាតិ។ ដូច្នេះ ភារកិច្ចដែលការកេងប្រវ័ញ្ចកម្លាំងធម្មជាតិដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់សហគមន៍ជាបញ្ហា ឬការអនុវត្តរបស់វាត្រូវតែកើតឡើងនៅក្នុងវិសាលភាពនៃភារកិច្ចដែលភាគច្រើនជាបន្ទុករបស់រដ្ឋ ដូចជាវិស័យដឹកជញ្ជូនទាំងមូល។

មនុស្សម្នាក់យល់ឃើញថា វាអាចធ្វើទៅបានទាំងស្រុងក្នុងការកំណត់វិស័យជាក់លាក់មួយលើអ្វីដែលគំនិតផ្តួចផ្តើមរបស់រដ្ឋអាចត្រូវបានអភិវឌ្ឍដោយគ្មានដែនកំណត់ដែលត្រូវបានគូសឡើង ដូច្នេះហើយទើបគំនិតផ្តួចផ្តើមសហគ្រិនឯកជន ឬរដ្ឋត្រូវប្រកួតប្រជែងជាមួយវា។ លើសពីនេះ ក្រៅពីនេះ មានការពិតដែលថា ការអនុវត្តការងារសាធារណៈធំៗទាំងនេះត្រូវបានប្រគល់ឱ្យសហគ្រាសឯកជនស្ទើរតែទាំងស្រុងដោយធម្មជាតិ។

យើងបានពិពណ៌នាលម្អិតរួចហើយនៅក្នុងការសង្កេតជាមូលដ្ឋាន ក្នុងរបៀបដែលរដ្ឋបានបង្កើតប្រព័ន្ធដឹកជញ្ជូនអាល្លឺម៉ង់របស់យើង ដែលជាគំរូមួយ។ ជាក់ជាមិនខាន នៅទីនេះ និងទីនោះ វានឹងត្រូវបានអភិវឌ្ឍដោយសមហេតុផល និងចំណាយតិចជាងដោយសហគ្រាសឯកជន ប៉ុន្តែក្នុងករណីនៃភារកិច្ចដែលសន្តិសុខរបស់មនុស្សរាប់លាននាក់ប្រឈមនឹងហានិភ័យ វាមិនមែនជាសំណួរអំពីរឿងនោះទេ ប៉ុន្តែជាសំណួរអំពីភាពរឹងមាំបំផុតដែលអាចធ្វើទៅបាន។ ឥឡូវនេះ សហគ្រាសដឹកជញ្ជូនពិតជាភារកិច្ចរបស់រដ្ឋសុទ្ធសាធ។

ភាពជឿជាក់ ការទាន់ពេលវេលា សន្តិសុខ ពន្ធគយឯកសណ្ឋានសម្រាប់ផ្លូវដែក និងប្រៃសណីយ៍ ត្រូវតែជាទស្សនៈសម្រេចសម្រាប់ប្រព័ន្ធដឹកជញ្ជូន - មិនមែន - ប្រាក់ចំណេញនៃដើមទុនឯកជននោះទេ។

ប៉ុន្តែសំណួរនេះមានទំនាក់ទំនងយ៉ាងជិតស្និទ្ធទៅនឹងទម្រង់នៃការផ្តល់ហិរញ្ញប្បទានដល់សាធារណជនយ៉ាងច្រើនបែបនេះ។
ភារកិច្ច។

យើងបានឃើញរួចមកហើយនូវភាពមិនសមហេតុផលផ្ទៃក្នុងដែលត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងការពិតដែលថា "ឥណទាន" ដែលត្រូវបានអនុម័តដោយសភាត្រូវតែ "អនុម័ត" ម្តងទៀតបន្ទាប់ពីនោះដោយដើមទុនឯកជន ដែលរដ្ឋត្រូវទទួលបន្ទុកដ៏អស្ចារ្យមួយតាមរយៈការសន្យានៃការប្រាក់។

វាលែងចាំបាច់នៅទីនេះដើម្បីចង្អុលបង្ហាញជាទូទៅអំពីផលវិបាកដ៏មហន្តរាយនៃការសន្យានៃការប្រាក់នេះទៀតហើយ។ ការងារបច្ចុប្បន្ននេះពិតជាបម្រើជាចម្បងដើម្បីបញ្ជាក់ពីការពិតនេះ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ សូមឲ្យមានការយោងពិសេសមួយនៅទីនេះផងដែរអំពីរបៀបដែលវាមានតម្លៃថ្លៃជាងមិនធម្មតា និងតាមរបៀបដែលមិនគួរឱ្យជឿសម្រាប់អ្នកគ្រប់គ្នាដែលឮតួលេខទាំងនេះជាលើកដំបូង ការសន្យានៃការប្រាក់លើប្រាក់កម្ចីរដ្ឋនេះបានធ្វើឱ្យថ្លៃសេវាផ្លូវដែកកើនឡើងជាឧទាហរណ៍។

ថ្លៃដើមមូលធនសម្រាប់បណ្តាញផ្លូវដែក Reichs របស់អាល្លឺម៉ង់ទាំងមូល ដែលត្រូវបានសាងសង់ ឬអនុវត្តតាមរយៈប្រាក់កម្ចី មានចំនួនប្រហែល 25 ពាន់លានម៉ាកមាសរហូតដល់ឆ្នាំ 1914។ ការទូទាត់ការប្រាក់សម្រាប់ចំនួននេះ ដែលមានអត្រាការប្រាក់ជាមធ្យម 3 1/2 – 4% មានចំនួនប្រហែល 800-900 លានម៉ាកមាស។ ប្រាក់ចំណូលសុទ្ធ បន្ទាប់ពីកាត់ថ្លៃចំណាយសម្រាប់ផ្ទាល់ខ្លួន (មន្ត្រី និងនិយោជិត) និងការចំណាយលើសម្ភារៈ (ធ្យូងថ្ម និងប្រេងរំអិល) មានចំនួនប្រហែល 800-1100 លានម៉ាក។

ដូច្នេះ ការទូទាត់ការប្រាក់បានប្រើប្រាស់ស្ទើរតែទាំងស្រុងនៃប្រាក់ចំណូលសុទ្ធរបស់ផ្លូវដែកអាល្លឺម៉ង់។ វាតែងតែជាការបំភាន់មតិសាធារណៈ នៅពេលដែលវាត្រូវបានពន្យល់ដោយមោទនភាពថា ប្រាក់ចំណូលពីប្រៃសណីយ៍ និងផ្លូវដែកបានបង្កើតជាឆ្អឹងខ្នងនៃថវិការដ្ឋ។ ជាការពិតណាស់ វាអាចជាដូច្នេះ ប្រសិនបើការទូទាត់ការប្រាក់មិនបានប្រើប្រាស់ប្រាក់ចំណូលសុទ្ធទាំងមូល។ ភាពស្រដៀងគ្នាគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍មួយទៀតអាចត្រូវបានគូរឡើងក្នុងការប្រៀបធៀប ពោលគឺការចំណាយសរុបសម្រាប់ប្រាក់ឈ្នួល និងប្រាក់ខែដល់មន្ត្រី និងបុគ្គលិកផ្លូវដែកអាល្លឺម៉ង់ទាំងអស់ និងដល់កម្មករផ្លូវដែកនៅក្នុងរោងចក្រ និងនៅលើខ្សែរថភ្លើង ដែលយកមកបូកបញ្ចូលគ្នាមានចំនួនត្រឹមតែ

Machine Translated by Google

ដូចដែលការគិតការប្រាក់លើដើមទុនប្រាក់កម្ចីនេះបានធ្វើ! ម្យ៉ាងវិញទៀត៖ កងទ័ពដ៏ធំសម្បើមនៃកម្មករផ្លូវដែកអាល្លឺម៉ង់រហូតដល់តំណែងខ្ពស់បំផុតដែលមានចំនួនមនុស្ស 782,731 នាក់បានទទួលសម្រាប់ការងាររបស់ខ្លួនត្រឹមតែប្រាក់ចំណូលដែលដៃដើមទុនប្រាក់កម្ចីដែលអសកម្មទាំងស្រុងទទួលបានប៉ុណ្ណោះ។

ការបង់ការប្រាក់នេះទៅលើប្រាក់កម្ចីដើមទុនពីផ្លូវដែកគឺធំជាងការចំណាយទាំងមូលសម្រាប់កងទ័ព Reichsarmy ដ៏ធំរបស់យើងទាំងមូលនៅពេលនោះ! - ហើយជាការពិតណាស់សម្រាប់អ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលទាក់ទងនឹងវា ដូច្នេះក៏រួមបញ្ចូលទាំងការត្រួតពិនិត្យយោធា រដ្ឋបាលយុត្តិធម៌យោធា រួមទាំងប្រព័ន្ធរដ្ឋបាលយោធភូមិភាគ និងការសាងសង់យោធា ប្រព័ន្ធអប់រំ និងអភិវឌ្ឍន៍យោធា វិទ្យាស្ថានបច្ចេកទេស មូលនិធិសង្គ្រោះ និងមូលនិធិស្ត្រីមេម៉ាយយោធា - និងលើសពីនេះទៀត សម្លៀកបំពាក់ និងការបំពាក់អាវុធដល់កងទ័ព! ចំនួនទឹកប្រាក់ទាំងមូលសម្រាប់កងទ័ពទាំងមូលរបស់យើងមានចំនួននៅឆ្នាំ 1913 - ដូច្នេះនៅក្នុងឆ្នាំចុងក្រោយនៃសន្តិភាព គឺដល់ 775,385,300 សញ្ញា។ តួលេខប្រៀបធៀបបែបនេះផ្តល់នូវការយល់ដឹងយ៉ាងស៊ីជម្រៅ។ ខណៈពេលដែលភាគីសង្គមនិយម និងប្រជាធិបតេយ្យតែងតែប្រញាប់ប្រញាល់ប្រឆាំងនឹង "បន្ទុកនៃអាវុធយោធា" នៅក្នុងសម័យប្រជុំសភា និងនៅក្នុងសារព័ត៌មាន គេមិនដែលរកឃើញសូម្បីតែពាក្យមួយម៉ាត់ប្រឆាំងនឹងបន្ទុកការប្រាក់បែបនេះ - លើសពីការចំណាយផ្សេងទៀតទាំងអស់ - ពីប្រាក់កម្ចីសាធារណៈ។ ជាការពិតណាស់ មនុស្សម្នាក់អាចបានបង់កងទ័ពជើងទឹកទាំងមូលផងដែរ ចេញពីការប្រាក់សម្រាប់ប្រាក់កម្ចីសម្រាប់តម្រូវការទូទៅ។ ការចំណាយទាំងអស់សម្រាប់កងទ័ពជើងទឹក Reichsnavy ដ៏មានមោទនភាពរបស់យើងមានចំនួនពីឆ្នាំ 1913 ដល់ 197 លានដុល្លារ។ ហើយមនុស្សម្នាក់គួរពិចារណាថាការចំណាយទាំងអស់នេះអាចត្រូវបានទូទាត់ដោយគ្មានប្រាក់មួយកាក់ប្រសិនបើថវិការដ្ឋរបស់យើងមិនត្រូវបានបន្ទុកដោយបន្ទុកការប្រាក់ដ៏ច្រើនបែបនេះ។

អ្នកវិនិយោគធំៗមួយក្តាប់តូចមួយចំនួន – អ្នកខ្ចីប្រាក់ពីរបីពាន់នាក់ អ្នកសន្សំប្រាក់តូចៗដែលមានទ្រព្យសម្បត្តិពីរបីពាន់ម៉ាក មិនដើរតួនាទីក្នុងប្រាក់កម្ចីសាធារណៈបែបនេះទាល់តែសោះ –
ដូច្នេះហើយ យើងបានប្រមូលបានប្រាក់ពីមួយឆ្នាំទៅមួយឆ្នាំ ដោយមិនចាំបាច់ប្រឹងប្រែងអ្វីទាំងអស់ ដែលជាចំនួនទឹកប្រាក់ដែលយើងអាចរក្សា និងបង់ប្រាក់ឱ្យរដ្ឋបាល Reichs ទាំងមូលរបស់យើង កងទ័ពទាំងមូល និងកងទ័ពជើងទឹករបស់យើង។

អ្នកណាដែលមើលមិនឃើញពីតួលេខបែបនេះ មិនអាចយល់បានអំពីសារៈសំខាន់ដ៏លើសលប់នៃបញ្ហាការប្រាក់ជាទូទៅ និងគោលនយោបាយហិរញ្ញវត្ថុជាតិដែលបរាជ័យទាំងស្រុងជាមួយនឹងសេដ្ឋកិច្ចប្រាក់កម្ចីរបស់ខ្លួនជាពិសេស គឺមិនអាចជួយអ្វីបានឡើយ។ លើសពីនេះទៅទៀត តួលេខ និងលេខដែលផ្តល់នូវការយល់ដឹងបែបនេះ គឺអាចចូលមើលបានសម្រាប់មនុស្សគ្រប់គ្នា ពួកវាត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងសៀវភៅ ស្ថិតិប្រចាំឆ្នាំសម្រាប់ Reich អាល្លឺម៉ង់ ដែលបានបោះពុម្ពផ្សាយដោយមនសិការបំផុតដោយការិយាល័យស្ថិតិរាជវង្សពីមុន ហើយពួកវាក៏ត្រូវបានរកឃើញដូចគ្នានៅក្នុងសៀវភៅ ស្ថិតិប្រចាំឆ្នាំសម្រាប់ Reich អាល្លឺម៉ង់ Puttkammer និង Muhlbrecht Publishers ដែលបោះពុម្ពផ្សាយដោយការិយាល័យស្ថិតិសាធារណរដ្ឋ។

អតុល្យភាពបែបនេះរវាងការចំណាយចាំបាច់សម្រាប់រដ្ឋបាល Reichs កងទ័ព និងកងទ័ពជើងទឹក និងការចំណាយរបស់រដ្ឋសម្រាប់ការបង់ការប្រាក់ទៅដើមទុនប្រាក់កម្ចី ក្លាយជាអយុត្តិធម៌ដែលស្រែកទៅកាន់ស្ថានសួគ៌ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នឹងច្បាស់ណាស់លុះត្រាតែយើងពិនិត្យមើលថាតើ Reichs ឥឡូវនេះគ្របដណ្តប់លើតម្រូវការរូបិយវត្ថុរបស់ខ្លួនសម្រាប់ការបង់ការប្រាក់ទាំងនេះតាមរបៀបណា។ នៅទីនេះយើងមកដល់វិស័យគយ និងពន្ធដារ។ ខ្ញុំត្រូវតែចង្អុលបង្ហាញនៅទីនេះម្តងទៀតទៅកាន់ការតំណាងយ៉ាងហ្មត់ចត់នៃស្ថានភាពនេះនៅក្នុងសៀវភៅរបស់ខ្ញុំ ការធ្វើកូដកម្មពន្ធនាពេលខាងមុខ ដែលខ្ញុំបានបង្ហាញភស្តុតាងច្បាស់លាស់ថា ផ្នែកធំបំផុតនៃពន្ធទាំងអស់ត្រូវបានទទួលដោយមហាជនដ៏ច្រើននៃប្រជាជនដែលកំពុងធ្វើការ។ ដូច្នេះយើងមានការពិតនៅចំពោះមុខយើងថា ដំបូងឡើយ រដ្ឋដោយមិនអើពើទាំងស្រុងចំពោះលទ្ធភាពដែលស្ថិតនៅក្នុងអធិបតេយ្យភាពហិរញ្ញវត្ថុរបស់ខ្លួន បានបណ្តាក់ទុនលើផ្លូវប្រាក់កម្ចីសម្រាប់ការអនុវត្តភារកិច្ចសាធារណៈធំៗ ពោលគឺជំពាក់បំណុល។ បន្ទាប់មកវាធ្វើឱ្យថវិការបស់ខ្លួនមានបន្ទុកបន្ថែមទៀតតាមរបៀបដែលវាត្រូវតែប្រើប្រាស់ប្រាក់ចំណូលសុទ្ធទាំងអស់របស់ខ្លួនសម្រាប់ការបង់ការប្រាក់ ហើយវាត្រូវតែគាបសង្កត់ប្រជាជនជាមួយនឹងកាតព្វកិច្ច និងពន្ធដារតែប៉ុណ្ណោះ ដើម្បីអាចបំពេញកាតព្វកិច្ចការប្រាក់របស់ខ្លួន។ ភារកិច្ចរដ្ឋចាំបាច់ទាំងអស់ឥឡូវនេះវាត្រូវតែប្រយុទ្ធនៅក្នុងសភាខេត្ត និងសភា Reichs ប្រឆាំងនឹងការតស៊ូដ៏ធំបំផុត ហើយចុងក្រោយរដ្ឋមើលឃើញខ្លួនឯងនៅក្នុងតួនាទីជាអ្នកប្រមូលការប្រាក់សម្រាប់ដើមទុនប្រាក់កម្ចី ដូចដែលយើងឃើញសព្វថ្ងៃនេះ។

Machine Translated by Google

ផ្លូវចេញ ត្រូវបានចង្អុលបង្ហាញជាយូរមកហើយ - បន្ទាប់ពីការពិនិត្យលម្អិតបែបនេះអំពីលក្ខខណ្ឌមិនសមហេតុផលបច្ចុប្បន្នវាច្បាស់ណាស់។ វាគឺថា៖

រដ្ឋនឹងផ្តល់ហិរញ្ញប្បទានដល់សហគ្រាសសាធារណៈធំៗទាំងអស់របស់ Reich ដោយសារតែអធិបតេយ្យភាពហិរញ្ញវត្ថុរបស់ខ្លួន និងបន្ទាប់ពីការយល់ព្រមពីប្រជាជនតាមរយៈសភា ដោយជៀសវាងយ៉ាងតឹងរ៉ឹងបំផុតនូវផ្លូវប្រាក់កម្ចីតាមរយៈការបែងចែកមធ្យោបាយដោយផ្ទាល់តាមរយៈប្រតិបត្តិការផ្ទេរប្រាក់ដោយគ្មានសាច់ប្រាក់ ឬតាមរយៈការចេញក្រដាសប្រាក់រតនាគាររដ្ឋដែលគ្មានការប្រាក់។

ខ្ញុំអាចធ្វើឱ្យវិធានការនេះច្បាស់លាស់បំផុតតាមរយៈឧទាហរណ៍មួយ៖ ការអភិវឌ្ឍថាមពលវារីអគ្គិសនីរបស់បាវ៉ារៀន។

ផែនការ និងកិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងដើម្បីធ្វើឱ្យថាមពលវារីអគ្គិសនីដ៏ធំសម្បើមដែលមាននៅក្នុងទន្លេភ្នំ រួមផ្សំជាមួយបឹងភ្នំធំៗ មានប្រយោជន៍មានតាំងពីជាងពីរទសវត្សរ៍មុន។ ដោយមិនសង្ស័យ ក្នុងករណីថាមពលវារីអគ្គិសនីនេះ វាជាបញ្ហានៃប្រភពថាមពលរបស់ប្រទេស ដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់សហគមន៍ ហើយត្រូវយកចេញពីវា ហើយប្រើប្រាស់សម្រាប់ប្រាក់ចំណេញផ្ទាល់ខ្លួន។ ដូច្នេះ វាច្បាស់ណាស់ថា ក្នុងការអភិវឌ្ឍរចនាសម្ព័ន្ធធំៗបែបនេះ ផលប្រយោជន៍ផ្នែកច្បាប់សាធារណៈ និងឯកជនជាច្រើនត្រូវបានប៉ះពាល់។ វាជាបញ្ហានៅទីនេះនៃវិស័យមួយដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់វិស័យឥទ្ធិពលរបស់រដ្ឋទាំងស្រុង។ ឥឡូវនេះ ប្រជាជនក៏បានអនុម័តឥណទានដោយផ្ទាល់មាត់តាមរយៈតំណាងរបស់ពួកគេនៅក្នុងខែធ្នូ ឆ្នាំ 1920។ វាត្រូវបានណែនាំឱ្យបានសាកល្បង និងរៀបចំផែនការឡើងវិញម្តងហើយម្តងទៀត ហើយមនុស្សម្នាក់យល់ច្បាស់អំពីគុណសម្បត្តិសេដ្ឋកិច្ចដ៏អស្ចារ្យ។ រដ្ឋ និងប្រជាជនបានសម្រេចចិត្តកេងប្រវ័ញ្ចប្រភពថាមពល ឥឡូវនេះពួកគេមាន ដោយមានការអនុម័តឥណទាននេះ គ្រាន់តែធ្វើការសម្រេចចិត្តដែលត្រូវគ្នាថា ចំនួនទឹកប្រាក់ដែលរកបានដោយសហគ្រិនអាចត្រូវបានបង់ដោយផ្ទាល់ដោយធនាគាររដ្ឋដោយផ្អែកលើឥណទានដែលបានអនុម័ត។ ថាតើរឿងនេះនឹងកើតឡើងដោយគ្មានសាច់ប្រាក់ តាមរយៈការផ្ទេរទៅក្នុងប្រតិបត្តិការ giro ឬតាមរយៈការផ្តល់ដំបូន្មានឥណទានទៅកាន់គណនីមូលប្បទានប័ត្រប្រៃសណីយ៍ ឬជាសាច់ប្រាក់ គឺជាបញ្ហានៃភាពព្រងើយកន្តើយ។

វាពិតជាច្បាស់ណាស់ ប្រសិនបើយើងស្រមៃថាធនាគាររដ្ឋសម្រាប់គោលបំណងបែបនេះនឹងចេញប្រាក់ផ្ទាល់ខ្លួនទៅតាមចំនួនទឹកប្រាក់ឥណទានចាំបាច់ និងត្រូវបានអនុម័ត។ ដូច្នេះ ក្រដាសប្រាក់សាងសង់វារីអគ្គិសនីទាំងនេះតំណាងឱ្យក្រដាសប្រាក់រតនាគាររដ្ឋក្នុងកម្រិតជាក់លាក់មួយ ដែលនឹងត្រូវចេញឱ្យរោងចក្រទឹកកើនឡើងជាឥណទានជាមុនក្រោមការធានារបស់រដ្ឋ។ ដូច្នេះ វាជាបញ្ហានៃប្រាក់ដែលគ្របដណ្តប់តាមវិធីជាច្រើន។ ការគ្របដណ្តប់មានទីមួយនៅក្នុងការងារ Walchensee ដែលត្រៀមរួចជាស្រេច ឬកើនឡើងជាដើម និងទីពីរនៅក្នុងការធានារបស់រដ្ឋថាប្រាក់ត្រូវបានទទួលយកតាមតម្លៃពេញលេញពីរតនាគារសាធារណៈជំនួសឱ្យការទូទាត់។ ក្រដាសប្រាក់សាងសង់នឹងជាមូលបត្របំណុលដោយផ្អែកលើរោងចក្រទឹក ដោយគ្មានការទាមទារការប្រាក់ ប៉ុន្តែត្រូវបានចងភ្ជាប់ជាមួយពួកគេ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ដូចដែលបានដឹងយ៉ាងច្បាស់ នេះមិនមែនជាករណីជាមួយក្រដាសប្រាក់ផ្សេងទៀតដែលកំពុងចរាចរនោះទេ។

កំណត់ចំណាំសំណង់វារីអគ្គិសនីអាចធ្វើឱ្យលក្ខណៈបច្ចេកទេសទាំងនេះគ្របដណ្តប់ពេញលេញនៃតម្លៃរបស់ពួកគេនៅក្នុងអត្ថបទនៃការបោះពុម្ពរបស់ពួកគេ។ ឧទាហរណ៍៖ "ក្រដាសប្រាក់មួយពាន់សញ្ញានេះរកឃើញការគ្របដណ្តប់របស់វាដោយផ្អែកនៅក្នុងតម្លៃនៃការដំឡើងដែលកំពុងត្រូវបានសាងសង់សម្រាប់ការកេងប្រវ័ញ្ចថាមពលវារីអគ្គិសនីបាវ៉ារៀន។ វាត្រូវបានទទួលយកនៅក្នុងរតនាគាររដ្ឋទាំងអស់ជាការទូទាត់"។

ប្រសិនបើមនុស្សម្នាក់ចង់បន្តទៅមុខទៀត គ្មានអ្វីអាចរារាំងការសន្យារបស់រដ្ឋក្នុងការផ្តល់អគ្គិសនីច្រើនគីឡូវ៉ាត់ម៉ោង ឬអាសូតច្រើនរយគីឡូក្រាម ប្រឆាំងនឹងប្រាក់កក់បន្ទាប់ពីការងារបានបញ្ចប់នោះទេ។

គ្មាននរណាម្នាក់នឹងបដិសេធមិនទទួលយកប្រាក់បែបនេះដែលចេញដោយរដ្ឋ ដែលត្រូវបានគ្របដណ្តប់ទាំងស្រុងដោយទំនិញសម្ភារៈ ដែលក្នុងពេលតែមួយអាចត្រូវបានប្រើក្នុងកម្រិតខ្លះជាប័ណ្ណចែកចាយសម្រាប់អគ្គិសនីនោះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងអាចប្រាកដថាប្រាក់បែបនេះនឹងទទួលបានប្រជាប្រិយភាពពិសេស ព្រោះប្រាក់នេះមានស្ថេរភាព មានស្ថេរភាពដូចប្រាក់ដុល្លារ ឬប្រសើរជាងនេះទៅទៀត ពីព្រោះមនុស្សម្នាក់អាចទទួលបានអគ្គិសនី ឬអាសូតក្នុងបរិមាណជាក់លាក់មួយសម្រាប់វា ដោយមិនគិតពីការប្រែប្រួលសេដ្ឋកិច្ច។ វាគឺជាសញ្ញានៃភាពចង្អៀតចង្អល់ទាំងស្រុងរបស់មនុស្ស ដែលនៅក្នុងការឃោសនាជាសាធារណៈរបស់អ្នកជជែកវែកញែកផ្សេងៗគ្នា ការជំទាស់បានកើតឡើងថា "គ្មាននរណាម្នាក់នឹងទទួលយកប្រាក់នេះទេ"។

Machine Translated by Google

គ្មាននរណាម្នាក់ធ្លាប់ស្នាក់ស្ទើរឡើយ សូម្បីតែសុភាពបុរសដែលកំពុងជជែកវែកញែកទាំងនេះ - ដើម្បីទទួលយកប្រាក់ដែលរដ្ឋបានចេញ។ មនុស្សគ្រប់គ្នាបានទទួលយក សូម្បីតែក្រដាសប្រាក់ដែលខូចខាតបំផុតរបស់ Reichsbank ទោះបីជាប្រាក់នេះជាប្រាក់អតិផរណាសុទ្ធក៏ដោយ។ ហើយយ៉ាងណាក៏ដោយ មនុស្សគ្រប់គ្នាបានទទួលយកវា សូម្បីតែនៅពេលដែលអ្នករកស៊ីឆ្លាតវៃព្យាយាមកម្ចាត់វាឱ្យបានលឿនតាមដែលអាចធ្វើទៅបានប្រឆាំងនឹងរូបិយប័ណ្ណបរទេស ឬទំនិញក៏ដោយ។

ជាការពិតណាស់ គ្មាននរណាម្នាក់បានបដិសេធសូម្បីតែរូបិយប័ណ្ណសង្គ្រោះបន្ទាន់របស់ទីក្រុង និងសហគមន៍ដែលត្រូវបានរកឃើញស្រដៀងគ្នានេះទេ សូម្បីតែប្រាក់ក្រដាសក៏ដោយ។ ហើយឥឡូវនេះ តើប្រាក់ក្រដាសដែលគ្របដណ្តប់បានល្អដូចជាប្រាក់សំណង់ដែលគ្របដណ្តប់ទាំងស្រុងដោយទ្រព្យសម្បត្តិសម្ភារៈគឺសម្រាប់ការងារធំៗរបស់យើង មិនគួរត្រូវបានទទួលយកភ្លាមៗទេឬ? ប្រាកដណាស់ សូម្បីតែអ្នកដែលលើកឡើងពីការជំទាស់បែបនេះប្រឆាំងនឹងប្រាក់រដ្ឋាភិបាលដែលគ្មានការប្រាក់ក្នុងនាម ឬក្នុងស្មារតីនៃ ចៅហ្វាយនាយរបស់ពួកគេក៏មិនជឿដូច្នោះដែរ។

វាពិតជាត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញថាមិនអាចប្រកែកបាន បើទោះបីជាមានការត្អូញត្អែរទាំងអស់របស់ "អ្នកលោហធាតុ" ដែលចង់ចាត់ទុកប្រាក់ថាជាប្រាក់តែប្រាក់ដែលធ្វើពីលោហធាតុដ៏មានតម្លៃក៏ដោយ "ប្រាក់" គឺជាអ្វីដែលរដ្ឋប្រកាសថាជាប្រាក់ - មិនថាប្រាក់នេះត្រូវបានបង្កើតឡើងពីក្រដាស ឬប៉ស៊ីឡែន ដែក ឬស្បែក ឬសម្ភារៈផ្សេងទៀតទេ គឺជាបញ្ហានៃភាពព្រងើយកន្តើយទាំងស្រុង។ វាខុសគ្នាទាំងស្រុងនៅពេលនិយាយអំពីអំណាចទិញរបស់ប្រាក់នេះ។ នៅទីនោះ អ្នកលោហធាតុនិយាយត្រូវថា រូបិយប័ណ្ណដែលធ្វើពីមាសជាទូទៅរក្សាតម្លៃប្តូរប្រាក់របស់វា ទោះបីជាភាពចលាចលនយោបាយបានរង្គោះរង្គើរដ្ឋក៏ដោយ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ស្ថិរភាពនេះ ប្រាក់លោហធាតុដែលធ្វើពីលោហធាតុដ៏មានតម្លៃមិនមែនដោយសារតែលក្ខណៈរូបិយវត្ថុរបស់វានោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារតែលក្ខណៈរបស់វាជា ទំនិញ ពោលគឺមាស។

គ្មានការសង្ស័យអ្វីទាំងអស់អំពីយុត្តិកម្មរបស់រដ្ឋក្នុងការគ្របដណ្តប់តម្រូវការហិរញ្ញវត្ថុរបស់ខ្លួនសម្រាប់ការងារដ៏ធំមួយតាមរបៀបដែលបានពិពណ៌នា។ ទីមួយ រដ្ឋមានអធិបតេយ្យភាព ពោលគឺវាមិនចាំបាច់ទទួលឥទ្ធិពលពីនរណាម្នាក់ឡើយ ព្រោះវាមានអំណាច ហើយទីពីរ វិធានការបែបនេះអាចទប់ទល់នឹងការពិនិត្យពាណិជ្ជកម្មដ៏តឹងរ៉ឹងបំផុត។ រដ្ឋចេញប្រាក់នេះតាមរបៀបមួយជាប័ណ្ណឥណទានដោយផ្អែកលើឥណទានរបស់ខ្លួន។ ហេតុអ្វីបានជានរណាម្នាក់គួរមានការគោរពតិចជាងចំពោះឥណទានរបស់រដ្ឋជាងឥណទានរបស់ធនាគារណាមួយ ជាពិសេសនៅពេលដែលរដ្ឋកំពុងផលិតស្នាដៃដែលមានប្រយោជន៍សម្រាប់សុខុមាលភាពសហគមន៍? ទោះបីជាមាននរណាម្នាក់និយាយថា រដ្ឋបង់ថ្លៃការងារដែលបានអនុវត្ត (សហគ្រិន និងកម្មករដែលចូលរួមក្នុងការងារ Walchensee) ជាមួយក្រដាសក៏ដោយ នោះពិតជាត្រឹមត្រូវ ពីព្រោះក្រោយមក បន្ទាប់ពីការងារត្រូវបានបញ្ចប់ រដ្ឋទទួលយកក្រដាសនេះម្តងទៀតជាការទូទាត់សម្រាប់ការងារដែលបានអនុវត្តដោយវា (ការផ្គត់ផ្គង់អគ្គិសនី ឬអាសូត។ល។)។ ជាមួយនឹងវា រដ្ឋសេដ្ឋកិច្ចត្រូវបានបញ្ចប់។ ដូច្នេះ ក្រដាសប្រាក់សំណង់ត្រូវបានលោះយកមកវិញពីការផ្គត់ផ្គង់អគ្គិសនីជាដើមនៃឆ្នាំដំបូងៗ ក្រដាសប្រាក់ត្រូវបានបំផ្លាញចោល ហើយស្នាដៃសិល្បៈរបស់រដ្ឋាភិបាលដ៏ធំមួយត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅលើផ្លូវហាយវេមួយជាកម្មសិទ្ធិគ្មានការប្រាក់សម្រាប់ទាំងអស់គ្នា។ ស្នាដៃមួយដែលបានទាញយកអត្ថប្រយោជន៍ ដោយគ្មានបន្ទុកធ្ងន់ដល់អ្នកប្រើប្រាស់អគ្គិសនី គឺជាប្រភពប្រាក់ដ៏ធំមួយទៀតសម្រាប់រដ្ឋ ដែលនាំរដ្ឋឱ្យខិតទៅជិតគោលដៅដ៏ល្អនៃគោលនយោបាយហិរញ្ញវត្ថុជាតិដែលមានសុខភាពល្អ គឺ រដ្ឋដែលគ្មានពន្ធ។

ឥឡូវនេះ លើសពីនេះ មានការពិតដែលថាដំណើរការដែលបានពិពណ៌នាជាមួយនឹងការចេញប្រាក់សាងសង់ផ្ទាល់ខ្លួនសម្រាប់ការងារជាក់លាក់មួយមិនចាំបាច់ចេញចំនួនទឹកប្រាក់ដែលត្រូវបានអនុម័តទាំងស្រុងនៅក្នុងកំណត់ត្រាសំណង់បែបនេះទេ ពីព្រោះជាការពិតណាស់ ការទូទាត់ភាគច្រើនទៅឱ្យសហគ្រិនមិនកើតឡើងជាសាច់ប្រាក់ទេ ប៉ុន្តែជាសាច់ប្រាក់ដោយឥតគិតថ្លៃ តាមរយៈការផ្ទេរប្រាក់។ ប៉ុន្តែ សូម្បីតែសន្មតថាករណីដែលមនុស្សម្នាក់បានចេញចំនួនទឹកប្រាក់សាងសង់ថ្មីទាំងមូលជាក្រដាសប្រាក់ធនាគាររដ្ឋថ្មីក៏ដោយ ចំនួនទឹកប្រាក់ទាំងនេះបើប្រៀបធៀបទៅនឹងចំនួនទឹកប្រាក់ផ្សេងទៀតដែលរដ្ឋត្រូវការសព្វថ្ងៃនេះនឹងមិនមានច្រើននោះទេ។

ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ មនុស្សម្នាក់បានបាក់ក្បាលនៅក្នុងសភាបាវ៉ារៀន ដោយសារតែឥណទានចំនួន ៨០០ លានដុល្លារសម្រាប់វារីអគ្គិសនីបាវ៉ារៀន - ឬប្រសើរជាងនេះ៖ មិនបានបាក់ទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែងាកទៅរក "ប្រាក់កម្ចី" ម្តងទៀត ចំនួន ៨០០០ លានដុល្លារត្រូវបានអនុម័តនៅក្នុងសភា "ដោយគ្មានការជជែកវែកញែកនៅក្នុងការអានលើកទីបី សម្រាប់គោលបំណងនៃភាពអាសន្នទូទៅ"។

នៅទីនេះ ខ្ញុំសូមរំលឹកឡើងវិញនូវការពិចារណាថា ក្នុងករណីនៃការផ្តល់ហិរញ្ញប្បទានបែបនេះតាមរយៈការចេញប្រាក់ថ្មី នឹងមិនមានអតិផរណាណាមួយកើតឡើងនោះទេ ម្យ៉ាងវិញទៀត ការចេញមូលបត្របំណុលដែលមានការប្រាក់ក្នុងអំឡុងពេលសាងសង់ ក្នុងករណីណាក៏ដោយ បង្ហាញពីចំណុចជាក់លាក់មួយ

Machine Translated by Google

អតិផរណា ដោយសារការប្រាក់ត្រូវតែបង់រួចហើយ ទោះបីជាមិនទាន់មានការងារផលិតភាពណាមួយត្រូវបានអនុវត្តដោយរោងចក្រក៏ដោយ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ តុល្យភាពសេដ្ឋកិច្ចជាតិរវាងប្រាក់ និងទំនិញសម្ភារៈ ក្នុងន័យនៃទ្រឹស្តីបរិមាណ មិនត្រូវបានប៉ះពាល់ឡើយ ព្រោះបើធៀបនឹងការកើនឡើងនៃមធ្យោបាយទូទាត់នៅខាងប្រាក់ មានការកើនឡើងនៃទំនិញកាន់តែច្រើន។ ប្រសិនបើក្រោយមក តាមរយៈប្រាក់ចំណូលនៃការងារបែបនេះ ប្រាក់ដែលបានចេញត្រូវបានដកចេញ និងបំផ្លាញម្តងទៀត នោះតុល្យភាពសេដ្ឋកិច្ចជាតិនឹងត្រូវបានធ្វើឱ្យប្រសើរឡើងដោយធម្មជាតិ ដើម្បីផលប្រយោជន៍នៃទ្រព្យសម្បត្តិជាតិ យោងទៅតាមតម្លៃសរុបនៃការងារថ្មីបែបនេះ។

សូម្បីតែនៅទីនេះ សូមចង្អុលបង្ហាញពីរបៀបដែលការប្រាក់ដំណើរការយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរលើថ្លៃដើមនៃផលិតផលនៃការងារបែបនេះ។ Oskar Pöbing77 បានកំណត់នៅក្នុងការពិនិត្យលម្អិតនៃសំណួរនេះថា ថ្លៃដើមផលិតកម្មសម្រាប់មួយគីឡូវ៉ាត់ម៉ោងត្រូវបានធ្វើឱ្យថ្លៃជាងតាមរយៈបន្ទុកនៃប្រាក់កម្ចីជាមួយនឹងការប្រាក់ដល់ចំនួនដ៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់ 500% (!)។ ឥឡូវនេះ អគ្គិសនីពីរោងចក្រវារីអគ្គិសនីបាវ៉ារៀរបស់យើងមករកយើងថ្លៃជាងប្រាំដង ពីព្រោះយើងបានងាកទៅរកផ្លូវប្រាក់កម្ចីដែលស្ថិតនៅ "ជិតបំផុត" ម្តងទៀត។ សូម្បីតែនៅទីនេះ វាសមស្របក្នុងការស្រមៃថា ការចំណាយសម្ភារៈ និងផ្ទាល់ខ្លួនទាំងមូលសម្រាប់ប្រតិបត្តិការ និងការថែទាំរោងចក្រអគ្គិសនីបាវ៉ារៀធំៗ និងការិយាល័យអន្តរទីក្រុង - ដូច្នេះប្រាក់ឈ្នួល និងប្រាក់ខែទាំងអស់សម្រាប់មនុស្សទាំងអស់ដែលធ្វើការនៅក្នុងការងារទាំងនេះ - អ្នកបម្រើទ្វារទឹក ជាងម៉ាស៊ីន កម្មករ កម្មករ បុគ្គលិកត្រួតពិនិត្យ និងឧបករណ៍រដ្ឋបាលបច្ចេកទេស និងពាណិជ្ជកម្មទាំងមូលរហូតដល់នាយករួមគ្នាទាញយកសម្រាប់ការងាររបស់ពួកគេជារៀងរាល់ឆ្នាំ មានតែមួយភាគប្រាំនៃចំនួនទឹកប្រាក់ដែលអ្នកមូលធនប្រាក់កម្ចីដ៏ល្អម្នាក់ទាញយកជារៀងរាល់ឆ្នាំ ដោយគ្មានការខិតខំប្រឹងប្រែង ឬការខិតខំធ្វើការ - ជាការប្រាក់។

ការប្រាក់លេបត្របាក់អ្វីៗទាំងអស់ ការប្រាក់ធ្វើឱ្យអ្វីៗទាំងអស់កាន់តែថ្លៃ។ មានតែដើមទុនខ្ចីទេដែលមានអត្ថប្រយោជន៍ ប្រជាជនមានការខូចខាត។ ប្រជាជនដែលសាងសង់រោងចក្រដោយកម្លាំងផ្ទាល់ខ្លួនមានការខូចខាត។ តើអ្នកណាជាអ្នកសាងសង់រោងចក្រនៅបាវ៉ារៀ? - ជាការពិតណាស់ វិស្វករបាវ៉ារៀ កម្មករបាវ៉ារៀ អ្នកត្រួតពិនិត្យ និងសហគ្រិនបាវ៉ារៀ។ រោងចក្របាវ៉ារៀនផ្គត់ផ្គង់ម៉ាស៊ីន និងឧបករណ៍ភាគច្រើន - ហើយសម្រាប់អ្វីដែលមិនត្រូវបានផលិតនៅបាវ៉ារៀ គ្រាប់ធញ្ញជាតិ ឬគោក្របីបាវ៉ារៀនត្រូវតែផ្តល់ឱ្យ ដូច្នេះការងារបាវ៉ារៀនត្រូវតែផ្តល់ឱ្យម្តងទៀតជាថ្នូរ - មានតែប្រជាជនបាវ៉ារៀនទេដែលមិនដាក់ប្រាក់សម្រាប់ការសាងសង់ (ជាក់ស្តែង!) ហើយសម្រាប់រឿងនោះ វាត្រូវការអ្នកមូលធននិយមធំៗមកពីញូវយ៉ក និងឡុងដ៍ ប៉ារីស និងប៉ែរឡាំង។ ប្រជាជនបាវ៉ារៀនត្រូវតែខ្ចីប្រាក់ពីប្រទេសទាំងអស់នៃពិភពលោក ហើយដាក់បន្ទុកថាមពលវារីអគ្គិសនីរបស់ខ្លួនជាមួយនឹងការបង់ការប្រាក់ ដែលធ្វើឱ្យអគ្គិសនីថ្លៃជាង 500%!

តើនេះមិនមែនជាភាពឆ្កួតទេឬ? តើនេះមិនមែនជាឧក្រិដ្ឋកម្មសេដ្ឋកិច្ចទេឬ? របស់មនុស្សដែលមិនបានធ្វើអ្វីក្រៅពីដាក់ប៊ិចរបស់ពួកគេ ហើយសរសេរមូលប្បទានប័ត្រ ឬបញ្ជាឱ្យធនាគារិករបស់ពួកគេចុះហត្ថលេខាលើប្រាក់កម្ចីវារីអគ្គិសនីបាវ៉ារៀន ដែលពួកគេទទួលបានការប្រាក់ដែលបង់ដោយប្រជាជនបាវ៉ារៀនជារៀងរាល់ឆ្នាំ។

មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះទេ ទំនប់ទឹកលែងជាកម្មសិទ្ធិដោយសេរីរបស់ប្រជាជនបាវ៉ារៀនទៀតហើយ ប៉ុន្តែវាត្រូវបានសន្យាជាមួយមូលធននិយម។ គួរឱ្យអស់សំណើចជាពិសេសនោះគឺស្ថានភាពដែលមូលធននិយមធំៗនឹងមិនឱ្យខ្ចី "ប្រាក់ល្អរបស់ពួកគេ" ទៅឱ្យរដ្ឋដែលខ្លួនវាមិនមែន "ល្អ" សម្រាប់ដើមទុន និងផលប្រយោជន៍នោះទេ ដូច្នេះហើយនៅតែទទួលបានកិត្តិយសច្រើនដែលមនុស្សម្នាក់អាចធ្វើបាន។

បូមប្រាក់ ៨០០ លានដុល្លារចូលទៅក្នុងនោះ។ ហើយតាមពិតទៅ ការដេញថ្លៃសម្រាប់មូលបត្របំណុលវារីអគ្គិសនីមានការធានាដ៏ទាក់ទាញ និងធានាដល់អ្នកមូលធននិយម "ថារដ្ឋបាវ៉ារៀន ជាមួយនឹងទ្រព្យសម្បត្តិទាំងមូលរបស់ខ្លួនធានាសម្រាប់ដើមទុន និងផលប្រយោជន៍ - (!)"

---

៧៧ អូស្ការ ផូប៊ីង (Oskar Pöbing) (១៨៨២-១៩៥៦) គឺជាវិស្វករមេកានិចជនជាតិបាវ៉ារៀន ដែលធ្វើការនៅសាកលវិទ្យាល័យបច្ចេកទេសក្នុងទីក្រុងមុយនិច។ គាត់គឺជាអ្នកនិពន្ធនៃការសិក្សាដូចជា Die Wasserkräfte Bayerns (1919) និង Zur Bestimmung strömender Flüssigkeitsmengen in offenen Gerinnen (1922) ។

Machine Translated by Google

លុយអើយ តើអ្នកចង់បានអ្វីទៀត! ដូច្នេះនៅទីនេះ រដ្ឋបាវ៉ារៀនទទួលស្គាល់យ៉ាងច្បាស់ថា វាមានតម្លៃខ្លាំងណាស់ ដែលអាចឱ្យគេខ្ចីប្រាក់ ៨០០ លានដុល្លារសម្រាប់វារីអគ្គិសនី Walchensee និង Middle Isar ប៉ុន្តែ - វាមិនអាចប្រើប្រាស់អធិបតេយ្យភាពហិរញ្ញវត្ថុរបស់ខ្លួន និងផ្តល់ហិរញ្ញប្បទានដល់ការងារទាំងនេះតាមរយៈអំណាចរបស់ខ្លួនបានទេ។ ហេតុអ្វី?? ដោយសារតែវាជាប់គាំងយ៉ាងជ្រៅនៅក្នុងភាពឆ្កួតលីលានៃប្រាក់កម្ចី និងការប្រាក់ ពីព្រោះរដ្ឋបុរសដែលមានទំនួលខុសត្រូវរបស់ខ្លួនមិនមានសមត្ថភាពគិត និងអារម្មណ៍នៃការទទួលខុសត្រូវច្រើនទេ ដែលពួកគេហ៊ានវិនិច្ឆ័យផែនការសាមញ្ញ និងច្បាស់លាស់ទាំងនេះសម្រាប់ផលប្រយោជន៍។

ការផ្តល់ហិរញ្ញប្បទានដោយឥតគិតថ្លៃដោយខ្លួនឯង។ ដូច្នេះពួកគេងាកទៅរកអ្នកជំនាញធនាគារអាជីព។ នេះពិតជាដូចជាអ្នកប្រើប្រាស់ម្នាក់សួរបាស៊ីលីរបេងរបស់គាត់ថាតើពួកគេគិតថាវាត្រឹមត្រូវទេដែលគាត់ទៅ Davos ឬ Engadin78 ដើម្បីកម្ចាត់ជំងឺរបស់គាត់ ហើយពួកគេបានធានាគាត់ថា "ទេ កុំធ្វើបែបនេះ ការធ្វើដំណើរអាចបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់អ្នក ប្រហែលជាគ្រោះថ្នាក់ផ្លូវដែកអាចកើតឡើង ផ្ទុយទៅវិញ ចូរស្នាក់នៅផ្ទះរបស់អ្នកក្នុងបរិយាកាសធម្មតារបស់អ្នក។ ក្នុងស្ថានភាពរបស់អ្នក អ្នកមិនគួរធ្វើការពិសោធន៍ណាមួយឡើយ!"។ ជាមួយនឹងការប្រកាន់ខ្ជាប់នូវដំបូន្មាននេះដែលមកពីទស្សនៈរបស់បាស៊ីលីរបេងបានត្រឹមត្រូវ ការប្រើប្រាស់មានវឌ្ឍនភាពដោយធម្មជាតិ បាស៊ីលីកើនឡើងយ៉ាងអស្ចារ្យ។ ដូចគ្នាបេះបិទទៅនឹងករណីរបស់យើងនៃសេដ្ឋកិច្ចហិរញ្ញវត្ថុ និងការប្រាក់។

ការទទួលបានដំបូន្មានពីគូប្រជែងរបស់ខ្លួនគឺជាលក្ខណៈពិសេសបំផុតរបស់ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ដែលមិនសង្ស័យ។ ប្រសិនបើបុរសម្នាក់លេចឡើងដែលស្រឡាញ់ប្រជាជនរបស់គាត់ដោយក្តីស្រលាញ់ ហើយផ្តល់ដំបូន្មានដល់ពួកគេរឿងនេះរឿងនោះ ហើយជូនដំណឹងដល់បុរសដែលមានទំនួលខុសត្រូវអំពីល្បិចកលនេះ ឬរឿងនោះ មនុស្សម្នាក់អាចភ្នាល់ដប់ទល់នឹងមួយថាមនុស្សដែលព្រួយបារម្ភនឹងរត់ទៅរកបុរសកំណាច ហើយសួរគាត់ដោយឆោតល្ងង់ថា "ប្រាប់ខ្ញុំមក អ្នកនោះបានប្រាប់ខ្ញុំថាអ្នកជាមនុស្សអាក្រក់ សូមប្រាប់ខ្ញុំផងថាតើវាត្រឹមត្រូវឬអត់!" ហើយប្រសិនបើអ្នកផ្សេងទៀតពន្យល់គាត់ដោយទឹកមុខស្មោះត្រង់បំផុតនៅក្នុងពិភពលោកថា "ប៉ុន្តែតើអ្នកគិតយ៉ាងណា - ខ្ញុំជាមនុស្សអាក្រក់! - ផ្ទុយទៅវិញ ខ្ញុំជាមិត្តល្អបំផុតរបស់អ្នក ខ្ញុំតែងតែជួយអ្នកឱ្យចេញពីការលំបាកផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុរបស់យើង" នោះអ្នកសួរដែលគ្មានល្បិចកលមានសេចក្តីរីករាយណាស់ - គាត់បានធ្វើគ្រប់គ្រាន់ហើយ ហើយគាត់រីករាយជាពិសេសដែលគាត់មិនចាំបាច់ធ្វើឱ្យខួរក្បាលរបស់គាត់តានតឹង។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ មិត្តភ័ក្តិដែលបង្កបញ្ហារបស់ប្រជាជន ជាទូទៅគាត់មិនចាត់ទុកថាសក្តិសមនឹងចម្លើយរបស់គាត់ទេ - ហើយអ្វីៗកាន់តែជាប់គាំងនៅក្នុងគោលនយោបាយប្រាក់កម្ចីមូលធននិយមដែលមានការប្រាក់រហូតដល់ទ្រព្យសម្បត្តិជាតិចុងក្រោយត្រូវបានសន្យាទៅឱ្យមហាអំណាចហិរញ្ញវត្ថុ ហើយប្រជាជាតិទាំងមូលបង់ការប្រាក់តែទៅឱ្យហិរញ្ញវត្ថុអន្តរជាតិប៉ុណ្ណោះ។

សរុបមក យើងត្រូវតែចង្អុលបង្ហាញបន្ថែមទៀតអំពីការពិតដែលថា រដ្ឋបាវ៉ារៀន - នៅពេលដែលវាមិនមែនជាបញ្ហានៃភារកិច្ចរដ្ឋដ៏សំខាន់ដូចជាការអភិវឌ្ឍថាមពលវារីអគ្គិសនីបាវ៉ារៀននោះទេ ពោលគឺនៅពេលដែលវាជាបញ្ហានៃការដោះស្រាយវិបត្តិរូបិយវត្ថុរបស់រដ្ឋាភិបាលខែវិច្ឆិកា - បានចេញយ៉ាងឆាប់រហ័សនូវក្រដាសប្រាក់រតនាគាររដ្ឋប្រហែល 130 លានសន្លឹកពីធនាគាររដ្ឋបាវ៉ារៀន។ រឿងនេះបានកើតឡើងដោយមិនបានបង្ហាញឱ្យឃើញទាំងស្រុង - ហើយមនុស្សគ្រប់គ្នាបានយកក្រដាសប្រាក់បាវ៉ារៀនទាំងនេះដោយស្ម័គ្រចិត្តដូចក្រដាសប្រាក់របស់ធនាគារ Reichsbank ដែរ ហើយមនុស្សគ្រប់គ្នាអាចទិញនំប៉័ងសម្រាប់ខ្លួនគេសម្រាប់ប័ណ្ណបាវ៉ារៀនដូចក្រដាសប្រាក់របស់ធនាគារ Reichsbank ដែរ។ ជាការពិតណាស់ វាមិនចាំបាច់ជារដ្ឋបាវ៉ារៀនទាំងមូលទេ វាគ្រប់គ្រាន់ហើយប្រសិនបើអភិបាលក្រុងនៃរដ្ឋធានី Munich និងព្រឹទ្ធាចារ្យមួយចំនួនបានបោះពុម្ពឈ្មោះរបស់ពួកគេនៅលើក្រដាសពណ៌ចម្រុះបែបនេះ ហើយសូម្បីតែប្រាក់សង្គ្រោះបន្ទាន់នេះត្រូវបានចរាចរ មនុស្សគ្រប់គ្នាបានយកវា ហើយមនុស្សគ្រប់គ្នាបានចែកវាចេញដូចក្រដាសប្រាក់របស់ធនាគារ Reichsbank ដែរ ហើយប្រាក់សង្គ្រោះបន្ទាន់នេះបានបំពេញភារកិច្ចនៃប្រាក់ណាមួយ - នៃការធ្វើជាជំនួយសម្រាប់ការផ្លាស់ប្តូរទំនិញ - តាមរបៀបដែលមិនអាចជំទាស់បាន។

មានតែការិយាល័យមួយប៉ុណ្ណោះដែលរងផលប៉ះពាល់យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរដោយបំណែកសិប្បនិម្មិតទាំងនេះនៃខេត្ត និងសហគមន៍ - ហិរញ្ញវត្ថុខ្ពស់ - ហើយពួកគេបានបង្ខំច្បាប់ Reich ក្នុងខែតុលា ឆ្នាំ 1921 ដែលយោងទៅតាមច្បាប់នោះ វាត្រូវបានហាមឃាត់យ៉ាងតឹងរ៉ឹងចំពោះខេត្ត និងសហគមន៍ក្នុងការចេញច្បាប់នេះ។

---

[៧៨] ចាប់តាំងពីពាក់កណ្តាល សតវត្សរ៍ ទី១៨ មក ទីក្រុងដាវ៉ូស ក្នុងប្រទេសស្វីស ត្រូវបានគេស្គាល់ថាជារមណីយដ្ឋានវេជ្ជសាស្ត្រសម្រាប់អ្នកដែលមានជំងឺសួត។ អេនហ្គាឌីន គឺជាជ្រលងភ្នំមួយនៅតំបន់អាល់ផែន ស្វីស។

Machine Translated by Google

ប្រាក់សង្គ្រោះបន្ទាន់ណាមួយបន្ថែមទៀត។ ច្បាប់នេះគឺជាច្បាប់ច្បាស់លាស់មួយសម្រាប់ការការពារជនជាតិយូដា ដែលត្រូវបានអនុវត្តតាមនៅឆ្នាំ 1922 ដោយ "ច្បាប់សម្រាប់ការការពារសាធារណរដ្ឋ"។

ខ្ញុំអាចស្រមៃមើលយ៉ាងច្បាស់អំពីការភ័យខ្លាចភ្លាមៗនៃហិរញ្ញវត្ថុអន្តរជាតិ នៅពេលដែលពួកគេបានទទួលស្គាល់ថា នៅក្នុងប្រាក់ដែលគ្មានការប្រាក់ សូម្បីតែក្នុងទម្រង់គ្មានគ្រោះថ្នាក់នៃប្រាក់សង្គ្រោះបន្ទាន់ក៏ដោយ ប្រជាជនកាន់អាវុធមួយនៅក្នុងដៃរបស់ពួកគេ - ជាធម្មតាដោយប្រជាជនមិនដឹងរឿងនេះ - ដែលអាចបំបែកបណ្តាញមាសដែលបានបង្កើតឡើងជាមួយនឹងការកុហក និងការបោកប្រាស់តាមរយៈការងារក្រោមដី និងក្លែងក្លាយរាប់សតវត្សមកហើយ និងរំដោះប្រជាជនពីទាសភាពផលប្រយោជន៍របស់ពួកគេ។

នៅពេលនោះរួចហើយ ក្នុងករណីនៃការចេញប្រាក់រដ្ឋបាវ៉ារៀន ធនាគារ Reichsbank បានទាមទារយ៉ាងឆាប់រហ័សថា ប្រាក់នេះត្រូវតែដកម្តងទៀត ដែលបន្ទាប់មកក៏បានកើតឡើងតាមរបៀបអនុលោមតាមច្បាប់ក្នុងអំឡុងឆ្នាំ 1921។ ហេតុផល៖ ប្រាក់នេះបាននាំមកនូវហិរញ្ញវត្ថុខ្ពស់ ដែលមិនមានការប្រាក់ដូចប្រាក់របស់ធនាគារ Reichsbank តាមរយៈផ្លូវប្រយោលនៃវិក្កយបត្ររតនាគាររបស់ Reich នោះទេ។

នៅក្នុងរដ្ឋសង្គមនិយមជាតិ នាពេលអនាគត កិច្ចការធំៗរបស់រដ្ឋទាំងអស់នឹងត្រូវបានផ្តល់ហិរញ្ញប្បទាន និងរៀបចំតាមរបៀបដែលបានពិពណ៌នា ដោយជៀសវាងទាំងស្រុងនូវផ្លូវប្រាក់កម្ចី។ ជាធម្មតា យើងនឹងជ្រើសរើសផ្លូវប្រយោលនៃប្រាក់សំណង់គ្មានការប្រាក់ជាទូទៅ លុះត្រាតែមធ្យោបាយចាំបាច់មិនអាចរៃអង្គាសបានពីប្រាក់លើសរបស់សហគ្រាសរដ្ឋផ្សេងទៀត ឬពីការយកពន្ធពិសេសសម្រាប់គោលបំណងពិសេសបែបនេះ។ ក្នុងករណីណាក៏ដោយ យើងដឹងថាទម្រង់នៃការផ្តល់ហិរញ្ញប្បទាននេះបើកឱកាសដ៏ធំធេងដែលមិនធ្លាប់មានពីមុនមក និងបើកចំហសម្រាប់ការប្រើប្រាស់ធនធានធម្មជាតិរបស់ប្រទេស ការកែលម្អផ្លូវដឹកជញ្ជូនជាដើម។

ប្រជាជាតិនីមួយៗមានភាពសម្បូរបែប លុះត្រាតែពួកគេអាចរៀបចំការងារបាន។

---

79 នេះត្រូវបានឆ្លុះបញ្ចាំងនៅក្នុងសុន្ទរកថារបស់ហ៊ីត្លែរទៅកាន់ Reichstag នៅថ្ងៃទី 30 ខែមករា ឆ្នាំ 1939 ដែលគាត់បានប្រកាសថា "ក្រោមការបង្ខិតបង្ខំនៃ ... តម្រូវការ យើងបានរៀនតាំងពីដំបូងដើម្បីគិតគូរយ៉ាងពេញលេញអំពីដើមទុនសំខាន់បំផុតរបស់ប្រជាជាតិមួយ ពោលគឺសមត្ថភាពធ្វើការរបស់ខ្លួន"។ (ដកស្រង់នៅក្នុង R de Roussy de Sales (កែសម្រួល) Adolf Hitler: My New Order, ទីក្រុងឡុងដ៍: Angus និង Robertson, 1942, ទំព័រ 457f.)។

Machine Translated by Google

ធនាគារសំណង់សង្គម និងសេដ្ឋកិច្ច

ដោយមានទំនាក់ទំនងឡូជីខលជាមួយជំពូកមុន គឺការបង្កើតធនាគារសំណង់សង្គម និងសេដ្ឋកិច្ច ដែលមានភារកិច្ចចេញប្រាក់សំណង់ដោយគ្មានការប្រាក់ ជាពិសេសសម្រាប់ការសាងសង់ផ្ទះ។ ជាការពិតណាស់ ធនាគារសំណង់សង្គម និងសេដ្ឋកិច្ចនេះមិនគួរត្រូវបានធ្វើឡើងជាស្ថាប័នរដ្ឋទេ ប៉ុន្តែជាសាជីវកម្មនៃច្បាប់សាធារណៈ។ ដូច្នេះតាមឡូជីខល ការពិភាក្សាអំពីវាគួរតែធ្វើឡើងបន្ទាប់ពីការតំណាងឲ្យប្រព័ន្ធពន្ធដារសង្គមនិយមជាតិ ប៉ុន្តែដោយសារធនាគារសំណង់សង្គម និងសេដ្ឋកិច្ចនេះគឺគ្មានអ្វីក្រៅពីហិរញ្ញប្បទានដោយគ្មានការប្រាក់ដែលបានផ្ទេរទៅលក្ខខណ្ឌនៃសេដ្ឋកិច្ចឯកជន និងជាពិសេសទៅប្រព័ន្ធសាងសង់លំនៅឋាន - ដូច្នេះជាសាខាមួយនៃសេដ្ឋកិច្ចដែលមានសារៈសំខាន់ជាសកលបំផុត - ការដាក់វានៅមុនគេប្រហែលជាត្រឹមត្រូវហើយ។

ហេតុអ្វីបានជាធនាគារសំណង់បែបនេះមិនគួរត្រូវបានដំណើរការជាសហគ្រាសរដ្ឋសុទ្ធសាធ គឺដោយសារតែស្ថាប័នហិរញ្ញវត្ថុស្របច្បាប់សាធារណៈបែបនេះត្រូវតែអាចធ្វើចលនាបានដោយសេរីជាងសហគ្រាសរដ្ឋ។ វានឹងមិនមែនជាហេតុផលច្រើនទេ ប្រសិនបើវាគ្រាន់តែជាបញ្ហានៃការសាងសង់លំនៅដ្ឋានប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែនឹងមានករណីជាច្រើនដែលវាជាបញ្ហានៃភារកិច្ចដែលមានសារៈសំខាន់បំផុត ដែលប៉ះពាល់ដោយប្រយោលដល់ផលប្រយោជន៍សាធារណៈ ហើយបន្ទាប់មកធនាគារ ដែលពិតជាទទួលខុសត្រូវក្នុងការដឹកនាំរបស់ខ្លួនចំពោះរដ្ឋសម្រាប់ការគ្រប់គ្រងរបស់ខ្លួនគួរតែ និងត្រូវតែមានសេរីភាពក្នុងការចេញឥណទានគ្មានការប្រាក់ផងដែរ បន្ទាប់ពីការពិនិត្យយ៉ាងហ្មត់ចត់លើលក្ខខណ្ឌទាំងអស់។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ សេរីភាពនៃការសម្រេចចិត្តបែបនេះមិនអាចធ្វើទៅរួចនៅក្នុងសហគ្រាសរដ្ឋសុទ្ធសាធនោះទេ។ នោះហើយជាមូលហេតុដែលរឿងនេះត្រូវតែទុកឱ្យជាគំនិតផ្តួចផ្តើមរបស់ឯកជន។

ជាឧទាហរណ៍ យើងអាចបង្ហាញនៅទីនេះនូវសេចក្តីព្រាងនៃច្បាប់បែបនេះ ដែលត្រូវបានអនុម័ត។

នៅឆ្នាំ 1922 សម្រាប់ទីក្រុងបាវ៉ារៀ៖

ច្បាប់ស្តីពីការអភិវឌ្ឍធនាគារសំណង់សង្គម និងសេដ្ឋកិច្ចបាវ៉ារៀន។

សិល្ប:។ ទី 1

ធនាគារជាតិមួយសម្រាប់កសាងសង្គម និងសេដ្ឋកិច្ចបាវ៉ារៀន (BWB) នឹងត្រូវបង្កើតឡើង។

ធនាគារជាតិនៃកម្ពុជាមានភារកិច្ចគាំទ្រផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុដល់សហគ្រាសរដ្ឋ ឬសហគ្រាសជាតិដែលមានតម្លៃសេដ្ឋកិច្ចរបស់បុគ្គលឯកជន (មិនថាជាបុគ្គល ឬសមាគម) ដែលបម្រើដល់ការអភិវឌ្ឍប្រទេស ឬមានប្រយោជន៍ដល់សុខុមាលភាពទូទៅ។

មាត្រា ២

ស្ថាប័ន BWB គឺជាសាជីវកម្មច្បាប់សាធារណៈ។ បទបញ្ញត្តិលម្អិតបន្ថែមទៀតទាក់ទងនឹងការរៀបចំ ការគ្រប់គ្រង និងសកម្មភាពរបស់ខ្លួន និងតំណែងជានាយករបស់ខ្លួននឹងត្រូវបានប្រកាសដោយក្រសួងទាំងមូល។

មាត្រា ៣

ការអនុញ្ញាតឱ្យ BWB ចេញមូលបត្ររតនាគារដោយគ្មានការប្រាក់ជាលើកដំបូង ដែលគ្របដណ្តប់ដោយទ្រព្យសម្បត្តិសម្ភារៈរហូតដល់ 50 លានសញ្ញាមាស។

បញ្ហានេះអាចកើតឡើងបានលុះត្រាតែចំនួនទឹកប្រាក់ដែលចេញនៅពេលណាមួយ និងកំពុងចរាចរត្រូវបានគ្របដណ្តប់ដោយមូលបត្រសំខាន់ៗដែលមានតម្លៃយ៉ាងហោចណាស់ដូចគ្នា (បញ្ចាំមូលបត្រគ្មានការប្រាក់ វិក្កយបត្រលក់មូលបត្រ សម្មតិកម្ម។ល។) ហើយការសងប្រាក់វិញ ឬការប្រគល់មូលបត្ររតនាគារត្រូវបានធានាដោយប្រាក់ចំណូលរបស់សហគ្រាស ឬស្ថាប័នដែលត្រូវបង្កើតឡើងក្នុងរយៈពេលកំណត់សមស្របមួយយ៉ាងច្រើនបំផុត 50 ឆ្នាំ។

មាត្រា ៤

ចំនួនទឹកប្រាក់នៃការសន្យា និងមូលបត្រដែលត្រូវបង់ដោយមូលបត្ររតនាគារដែលចេញដោយ BWB បង្កើតបានជាសមាគមគ្របដណ្តប់របស់ BWB។

Machine Translated by Google

ប្រតិបត្តិការផ្លូវច្បាប់គ្រប់ប្រភេទដែលរំខាន ឬប៉ះពាល់ដល់សន្តិសុខ ឬការធានារ៉ាប់រងទ្រព្យសម្បត្តិ ដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់សមាគមធានារ៉ាប់រងត្រូវបានទុកជាមោឃៈ។

ការផ្លាស់ប្តូរទ្រព្យសម្បត្តិ ឬកម្មសិទ្ធិគ្រប់ប្រភេទចំពោះវត្ថុ ឬសិទ្ធិដែលស្ថិតនៅក្រោមអង្គការគ្របដណ្តប់មិនប៉ះពាល់ដល់អត្ថិភាពនៃមូលបត្រទេ ហើយនៅតែភ្ជាប់ទៅនឹងវត្ថុនោះ សូម្បីតែសម្រាប់អ្នកទិញថ្មីក៏ដោយ។ អ្នកកាន់តំណែងមុនត្រូវបានរួចផុតពីការទទួលខុសត្រូវផ្ទាល់ខ្លួន លុះត្រាតែ BWB យល់ព្រមចំពោះការផ្លាស់ប្តូរបុគ្គលរបស់កូនបំណុល។ ការរៀបចំផ្ទុយគ្នាត្រូវបានទុកជាមោឃៈ...

មាត្រា ៥

ធាតុផ្សំ និងសិទ្ធិទាំងមូលរបស់អង្គការគ្របដណ្តប់របស់ BWB ត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុងបញ្ជីសាធារណៈនេះ។ គោលការណ៍ និងផលវិបាកផ្នែកច្បាប់មានសុពលភាពសម្រាប់សៀវភៅនេះដូចគ្នាទៅនឹងបញ្ជីដែរ។ បញ្ជីនេះមានទំនុកចិត្តពីសាធារណជន និងមានការសន្មត់ថាមានសិទ្ធិនៅក្នុងខ្លួនវា។

ការចូលទៅកាន់បញ្ជីឈ្មោះ ឬផ្នែកពាក់ព័ន្ធរបស់វា ត្រូវផ្តល់ជូនអ្នកដែលមានភស្តុតាងនៃផលប្រយោជន៍ផ្នែកច្បាប់នៅក្នុងការចូលប្រើប្រាស់នោះ។

សេចក្តីសង្ខេបដូចសមតុល្យត្រូវបោះពុម្ពផ្សាយជារៀងរាល់ឆ្នាំលើចំនួនសរុបនៃមូលបត្ររតនាគារដែលបានចេញ ក៏ដូចជាចំនួនសរុបនៃមូលបត្រដែលត្រូវបង់ទៅ BWB សម្រាប់មូលបត្រទាំងនេះ ក៏ដូចជាការបន្ថែម និងការកាត់កង ព្រមទាំងលើការសងប្រាក់វិញ និងការប្តូរយកមូលបត្ររតនាគារដោយជោគជ័យ។

មាត្រា ៦

ក្រដាសប្រាក់រតនាគាររបស់ BWB គឺជារូបិយប័ណ្ណស្របច្បាប់។ មនុស្សគ្រប់គ្នាត្រូវទទួលយកវាតាមអត្រាពេញលេញនៃតម្លៃមុខរបស់ពួកគេធៀបនឹងអត្រាប្តូរប្រាក់នៃរូបិយប័ណ្ណស្របច្បាប់ផ្សេងទៀតរបស់រដ្ឋ។
ប្រសិនបើម្ចាស់បំណុលបដិសេធមិនទទួលយកក្រដាសប្រាក់រតនាគាររបស់ BWB ជំនួសឱ្យការទូទាត់តាមអត្រាប្តូរប្រាក់អប្បបរមាដែលបានរៀបរាប់ខាងលើ កូនបំណុលនឹងត្រូវបានរួចផុតពីបំណុលនៃចំនួននេះ ដរាបណាគាត់ពិតជាបានផ្តល់ជូនការទូទាត់ជាក្រដាសប្រាក់រតនាគារ។

ធនាគារ BWB ចេញមូលបត្ររតនាគារដោយមិនគិតការប្រាក់ ហើយយល់ព្រមលើលក្ខខណ្ឌទូទៅ និងពិសេសនៃលក្ខខណ្ឌផ្លូវច្បាប់ទៅវិញទៅមកទាក់ទងនឹងរយៈពេល និងអត្រានៃការចេញមូលបត្រ និងប្រាក់កម្ចីទិញផ្ទះដែលត្រូវបង់ដោយកូនបំណុល ក៏ដូចជាការសងប្រាក់វិញ និងលក្ខខណ្ឌផ្លូវច្បាប់ពាក់ព័ន្ធផ្សេងទៀត។ ច្បាប់ចម្លងនៃកិច្ចសន្យាទាំងនេះត្រូវផ្តល់ជូនដល់មនុស្សគ្រប់គ្នាជាឧបសម្ព័ន្ធទៅនឹងធាតុនៅក្នុងបញ្ជីឈ្មោះរបស់សមាគមធានារ៉ាប់រង។

BWB មានភាពត្រឹមត្រូវក្នុងការកំណត់ថ្លៃសេវាបន្ថែម ឬថ្លៃសេវាសម្រាប់ថ្លៃរដ្ឋបាលក្នុងការប្តេជ្ញាចិត្តនៃប្រាក់កម្ចី និងសម្រាប់ការប្រមូលប្រចាំឆ្នាំ ឬក្នុងការកំណត់បុព្វលាភ ឬការបញ្ចុះតម្លៃដែលត្រូវគ្នានៅពេលណាមួយក្នុងលក្ខណៈសាធារណៈឯកសណ្ឋាន។

ការចេញ ឬការដកស្រង់តម្លៃភាគហ៊ុននៅផ្សារហ៊ុនដែលមានអត្រាខ្ពស់ជាងអត្រាអប្បបរមាដែលកំណត់ក្នុងមាត្រា ១ គឺអាចអនុញ្ញាតបាន។

ការសងប្រាក់វិញអាចធ្វើឡើងបានតែនៅក្នុងក្រដាសប្រាក់រតនាគារដែលមានប្រភេទដូចគ្នានឹងក្រដាសប្រាក់ដែលបានចេញ។

មាត្រា ៧

សកម្មភាពរបស់ BWB ដរាបណាវាពង្រីកដល់ការអនុវត្តតាមបទប្បញ្ញត្តិដែលមានចែងក្នុងច្បាប់នេះ គឺស្ថិតនៅក្រោមការគ្រប់គ្រង និងការត្រួតពិនិត្យរបស់ក្រុមប្រឹក្សាត្រួតពិនិត្យសាធារណៈ ដែលមានរដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងហិរញ្ញវត្ថុ ឬតំណាងម្នាក់ដែលត្រូវបានតែងតាំងដោយគាត់ រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងមហាផ្ទៃ ឬតំណាងម្នាក់ដែលត្រូវបានតែងតាំងដោយគាត់ រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងយុត្តិធម៌ ឬតំណាងម្នាក់ដែលត្រូវបានតែងតាំងដោយគាត់ និងមនុស្សបីនាក់ដែលត្រូវជ្រើសរើសចេញពីសភាសម្រាប់រយៈពេលពីរឆ្នាំ។

Machine Translated by Google

មាត្រា ៨

ប្រការពិន័យ៖ ការពិន័យជាប់ពន្ធនាគារចំពោះការខូចខាតដោយចេតនាចំពោះមូលបត្ររបស់សមាគមធានារ៉ាប់រង និងដូចគ្នានេះដែរចំពោះពាណិជ្ជកម្ម ឬទម្លាប់ជាពិសេសផ្សារភាគហ៊ុន ការបំផ្លាញក្រដាសប្រាក់សំណង់ ឬតម្លៃអត្រាប្តូរប្រាក់នៃក្រដាសប្រាក់ដូចគ្នា ឬសម្រាប់ការប៉ុនប៉ងធ្វើដូច្នេះ។ លើសពីនេះ ការពិន័យជាប្រាក់ខ្ពស់សម្រាប់រឿងនេះ សូម្បីតែចំពោះនីតិបុគ្គលក៏ដោយ។

នៅក្នុង «លក្ខខណ្ឌប្រតិបត្តិ» បទបញ្ជាជាក់លាក់ត្រូវបានចេញនៅលើរដ្ឋធម្មនុញ្ញនៃក្រុមប្រឹក្សាភិបាល និងក្រុមប្រឹក្សាប្រឹក្សាយោបល់ ដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់តំណាងក្រសួង សភា និងអ្នកសាងសង់។ ភារកិច្ចរបស់ក្រុមប្រឹក្សាយោបល់បែបនេះគឺការគ្រប់គ្រងការប្រើប្រាស់ស្របច្បាប់នៃកំណត់ត្រាសំណង់ ការពិនិត្យការសងប្រាក់ ការផ្ទៀងផ្ទាត់បន្ថែមទៀតនៃសំណងសម្មតិកម្ម ការអនុម័តមូលដ្ឋាននៃការបញ្ចាំជាមួយនឹងកំណត់ត្រាសំណង់គ្មានការប្រាក់ជាដើម។

លក្ខខណ្ឌបន្ថែមទៀតបន្ទាប់មកបានគ្រប់គ្រងការសងប្រាក់ និងការបោសសំអាត ការចុះបញ្ជីភាគហ៊ុនលើស៊េរីនៃកំណត់ចំណាំសំណង់ដែលបានចេញ និងលើមូលបត្រដែលបានចុះបញ្ជីសម្រាប់វា និងលើសពីនេះទៀត វេជ្ជបញ្ជាបន្ថែមទៀតលើការរចនាសំណង់ដែលត្រូវបានអនុម័ត។ល។ នៅពេលនោះ ការលើកទឹកចិត្តដល់ការបង្កើតធនាគារសង្គមបែបនេះត្រូវបានផ្តល់ដោយតម្រូវការលំនៅដ្ឋានដ៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់ និងកាលៈទេសៈដែល Reich និងខេត្តនានាមិនអាចគ្រប់គ្រងការលំបាកតាមរបៀបណាមួយប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព។ ស្ថាប័នការិយាល័យលំនៅដ្ឋានដែលពាក់ព័ន្ធ ជាការពិតណាស់អាចផ្តល់កន្លែងរស់នៅដោយឥតគិតថ្លៃនៅទីនេះ និងទីនោះ - ប៉ុន្តែពួកគេមិនអាចសាងសង់លំនៅដ្ឋានថ្មីបានទេ។ សកម្មភាពសាងសង់ថ្មីបានរងទុក្ខដោយសារកង្វះខាតសម្ភារៈ ជាពិសេសដោយសារតែការពិតដែលថា ជាមួយនឹងការគ្រប់គ្រងបន្ទាន់នៃថ្លៃជួលដែលមានស្រាប់ ការសាងសង់ផ្ទះថ្មីគឺ "មិនរកប្រាក់ចំណេញ" សម្រាប់ដើមទុនឯកជន។

ជំនួយឥតសំណងដែលផ្តល់ដោយ Reich និងខេត្តនានាសម្រាប់ការគ្របដណ្តប់លើអ្វីដែលហៅថាការចំណាយលើការសាងសង់ដែលបាត់បង់គឺមិនគ្រប់គ្រាន់ទេ នៅក្នុងការធ្លាក់ចុះតម្លៃរូបិយប័ណ្ណដែលកំពុងរីកចម្រើន។
សូម្បីតែការសាងសង់លំនៅដ្ឋានជាលក្ខណៈបុគ្គលក៏មិនអាចលុបបំបាត់ភាពលំបាកផ្នែកលំនៅដ្ឋានទូទៅបានដែរ។ សូម្បីតែការបង្កើតប្រាក់កម្ចីទិញផ្ទះថោកក៏មិនអាចទៅរួចទេ ពីព្រោះដោយសារតម្លៃជួលត្រូវបានកំណត់នៅពេលនោះ សូម្បីតែប្រាក់សាងសង់ថោកបំផុតក៏រារាំងការប្រាក់ ៤% ដែរ។

ដូច្នេះវាកើតឡើងថា ដូចដែលបានណែនាំរួចហើយនៅក្នុងការសង្កេតជាមូលដ្ឋាន ទោះបីជាមានតម្រូវការច្រើនបំផុតក៏ដោយ - ដោយសារតែប្រាក់ចំណេញមិនគ្រប់គ្រាន់ - តម្រូវការនេះមិនត្រូវបានគ្របដណ្តប់ឡើយ។

ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើមនុស្សម្នាក់ទទួលបានជោគជ័យក្នុងការលុបបំបាត់បន្ទុកការប្រាក់ដែលកើតឡើងជារៀងរាល់ឆ្នាំ ប្រសិនបើមនុស្សម្នាក់ធ្វើបទប្បញ្ញត្តិដើម្បីដាក់មធ្យោបាយគ្មានការប្រាក់ដល់អ្នកដែលត្រូវការលំនៅដ្ឋាន ការជំរុញទីផ្សារលំនៅដ្ឋានតាមរបៀបដ៏អស្ចារ្យគឺអាចធ្វើទៅបាន។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ តាមរយៈវិធីនេះ មិនត្រឹមតែតម្រូវការលំនៅដ្ឋានដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចជាមួយនឹងការខូចខាតសង្គម និងសុខភាពទាំងអស់របស់វានឹងត្រូវបានលុបបំបាត់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែទីផ្សារផ្ទៃក្នុងក៏នឹងត្រូវបានជំរុញតាមរបៀបមិនធម្មតាផងដែរ ពីព្រោះមុខរបរបន្ថែមរាប់មិនអស់ទាំងអស់ ជាងសោរ ជាងឈើ ជាងដំបូល ជាងទឹក ជាងកញ្ចក់ ជាងដំឡើង ជាងសេរ៉ាមិច ជាងលាបកម្រាល និងជាងភ្លើង ជាងលាបពណ៌ និងជាងលាបជញ្ជាំងពឹងផ្អែកលើវា បន្ទាប់មកពួកគេរកការងារធ្វើ និងរកស៊ី ហើយត្រូវបានពង្រឹងសមត្ថភាពទិញរបស់ពួកគេ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នេះមានន័យថាត្រូវបានផ្តល់ជូននៅក្នុងប្រាក់សំណង់ដែលគ្មានការប្រាក់។

កំណត់ត្រាសំណង់ទាំងនេះត្រូវបានចេញដោយ "ធនាគារសំណង់សង្គម និងសេដ្ឋកិច្ច"។
អ្នកផ្គត់ផ្គង់ និងសហគ្រិនត្រូវបានបង់ប្រាក់សម្រាប់ការសាងសង់ជាមួយនឹងប្រាក់នេះ។ ម្ចាស់អគារសងប្រាក់ដែលទទួលបានដោយគ្មានការប្រាក់វិញជាដំណាក់កាលសមស្របក្នុងរយៈពេល 30-50 ឆ្នាំអាស្រ័យលើលក្ខណៈ និងភាពធន់នៃការសាងសង់។ មូលបត្រសំណង់គឺខុសពីប្រាក់របស់ Reich ឬប្រាក់ខេត្ត ដូចគ្នានឹងមូលបត្រ Reichsbank ខុសពីមូលបត្ររតនាគារប្រាក់កម្ចី។ មូលបត្រសំណង់ទាំងនេះ ដូចដែលបានរៀបរាប់រួចមកហើយ ការគ្របដណ្តប់សម្ភារៈពេញលេញរបស់ពួកគេគឺការពិតដែលថា ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ មានទ្រព្យសកម្មសម្ភារៈថ្មី (ផ្ទះ) កើតឡើងដល់ឥណទានរបស់ធនាគារសំណង់ ស្មើនឹងចំនួនទឹកប្រាក់នៃមូលបត្រដែលបានចេញ។

Machine Translated by Google

ដែលត្រូវបានធានាស្របច្បាប់តាមរយៈការចុះបញ្ជីប្រាក់កម្ចីទិញផ្ទះដោយគ្មានការប្រាក់ក្នុងចំនួនដូចគ្នា។

ជាក់ស្តែងនៅទីនេះ តម្លៃពេញលេញនៃអគារថ្មីនឹងមិនត្រូវបានផ្តល់ឱ្យនៅក្នុងកំណត់ចំណាំសាងសង់ទេ ប៉ុន្តែមានតែការចំណាយសំណង់ជាក់ស្តែងប៉ុណ្ណោះ។ ដូច្នេះ ដីនឹងត្រូវផ្តល់ជូនយ៉ាងហោចណាស់ដោយអ្នកសាងសង់ ឬសមាគមសំណង់ ឬសហគមន៍ ហើយក្រៅពីនេះ យ៉ាងហោចណាស់ 10-30% នៃតម្លៃអគារត្រូវតែផលិតដោយអ្នកដែលត្រូវការលំនៅដ្ឋាន ដែលក្នុងនោះ 5% ត្រូវរក្សាទុកនៅទីនោះសម្រាប់ការគ្របដណ្តប់លើការចំណាយរដ្ឋបាលរបស់ធនាគារសំណង់។

បន្ទាប់មក ការសងប្រាក់វិញនឹងធ្វើឡើងដោយមិនចាំបាច់គណនាការប្រាក់បន្ថែមទៀតឡើយ។ តាមរបៀបនេះ ទ្រព្យសម្បត្តិសេរីរបស់ម្ចាស់ផ្ទះកើនឡើងពីមួយឆ្នាំទៅមួយឆ្នាំនៅក្នុងផ្ទះរបស់ពួកគេ ហើយដូចគ្នានេះដែរ តម្លៃដែលរក្សាទុកក្នុងសមាគមសរុបជាការគ្របដណ្តប់សម្រាប់កំណត់ចំណាំសំណង់ដែលបានចេញ។

ដោយហេតុនេះ ចំនួននៃមូលបត្រសំណង់ដែលកំពុងចរាចរថយចុះទៅតាមការសងប្រាក់ដែលបានធ្វើឡើង។

លក្ខណៈផ្លូវច្បាប់នៃប្រាក់សំណង់នេះគ្មានអ្វីក្រៅពីការចេញមូលបត្របំណុលនោះទេ។ កូនបំណុលនៃមូលបត្របំណុលនេះគឺជាធនាគារសំណង់។ ម្ចាស់បំណុលនៃមូលបត្របំណុលគឺជាម្ចាស់បច្ចុប្បន្ននៃចំណងនេះ។

គ្មាននរណាម្នាក់អាចត្រូវបានហាមឃាត់មិនឱ្យចេញមូលបត្របំណុលនោះទេ វាតែងតែជាសំណួរនៃកាលៈទេសៈខាងក្រៅ ថាតើមូលបត្របំណុលដែលចេញដោយនរណាម្នាក់ត្រូវបានទទួលយកជាទូទៅជាការទូទាត់ដែរឬទេ។ ដូចដែលបានរៀបរាប់ច្រើនដងរួចមកហើយ មូលបត្របំណុលសំណង់តែងតែត្រូវបានគ្របដណ្តប់យ៉ាងពេញលេញដោយទ្រព្យសកម្មជាក់ស្តែងប្រឆាំងនឹងទ្រព្យសកម្មទាំងនេះ។ ដូច្នេះហើយ វាមិនមានបញ្ហាថាធនាគារនឹងធ្លាក់ចូលទៅក្នុងការលំបាកនៅពេលណាមួយនោះទេ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ការទទួលយកជាសកលត្រូវបានធានានៅពេលដែលរដ្ឋសន្យាថានឹងទទួលយកការធានាសម្រាប់ការប្តូរយកមូលបត្រសំណង់ដែលមានកំណត់ពេលវេលា ហើយក្នុងអំឡុងពេលដែលមូលបត្រទាំងនោះ ទទួលយកមូលបត្រនៅក្នុងបញ្ជីរបស់ពួកគេជាការទូទាត់ ឬនៅពេលដែលវាត្រូវបានប្រកាសថាជាមធ្យោបាយទូទាត់ស្របច្បាប់។

ការទទួលយកការធានាបែបនេះឥឡូវនេះមិនមានន័យថារដ្ឋមានបន្ទុកតិចតួចបំផុតនោះទេ ផ្ទុយទៅវិញ។ សព្វថ្ងៃនេះ រដ្ឋពិតជាត្រូវចំណាយ និងបង់ការប្រាក់លើ ហើយបន្ទាប់មកទទួលបានមកវិញតាមរយៈពន្ធទូទៅ រាប់លានដុល្លារជារៀងរាល់ឆ្នាំសម្រាប់ជំនួយឥតសំណងដែលត្រូវបានអនុម័តដោយរដ្ឋសម្រាប់ការចំណាយលើការសាងសង់ដែលបាត់បង់។ បន្ទាប់មក នេះត្រូវបានលុបចោលទាំងស្រុង។

ដូច្នេះ ជំនួយឥតសំណងដែលផ្តល់ដោយរដ្ឋឥឡូវនេះ គឺជាប្រាក់ដែលបាត់បង់ពិតប្រាកដ ដែលត្រូវតែទទួលបានមកវិញដោយសហគមន៍ ហើយដែលទៅឱ្យមនុស្សមួយចំនួនដែលមានសំណាង ដែលពិតជាអាចទទួលបានជំនួយឥតសំណងបែបនេះ។

ដូច្នេះ សូម្បីតែនៅពេលដែលអ្នកបង់ប្រាក់យឺតយ៉ាវក្នុងចំណោមអ្នកទទួលមូលបត្រសំណង់ដែលគ្មានការប្រាក់ពិតជាមិនអាចបំពេញកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួននៅពេលណាមួយក៏ដោយ នេះមិនដើរតួនាទីណាមួយទាក់ទងនឹងការសន្សំដ៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់ដែលថវិការដ្ឋរកបាននោះទេ ព្រោះវាក៏មិនចាំបាច់ធ្វើការលះបង់ណាមួយដែលបាត់បង់ទាំងស្រុងតាមរបៀបនេះដែរ។

ដោយសារវាជាបញ្ហានៃភារកិច្ចដែលមានសារៈសំខាន់ខាងសង្គមយ៉ាងខ្លាំង វាសមហេតុផលក្នុងការបង្កើតសាជីវកម្មច្បាប់សាធារណៈឯករាជ្យ ជាឧបករណ៍ និងជាអ្នកអនុវត្តច្បាប់របស់ខ្លួន។

តាមរបៀបនេះ ស្ថាប័ននេះនឹងត្រូវដកចេញពីវិស័យនៃទម្រង់សេដ្ឋកិច្ចសង្គមឯកជន ដែលផលប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន និងចេតនាពង្រឹងត្រូវបានភ្ជាប់ដោយធម្មជាតិនៅក្នុងក្រសែភ្នែករបស់ប្រជាជន។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ស្ថាប័ននេះនឹងត្រូវដកចេញពីវិស័យនៃសហគ្រាសរដ្ឋសុទ្ធសាធ ដែលដូចគ្នានេះដែរ មិនមែនទាំងស្រុងដោយគ្មានភាពអយុត្តិធម៌នោះទេ ការស្អប់ខ្ពើមជាក់លាក់មួយមាននៅក្នុងបញ្ហាសេដ្ឋកិច្ចទាំងអស់ក្នុងចំណោមសាធារណជន។

នៅក្នុងបទបញ្ជាអនុវត្ត អ្វីៗគ្រប់យ៉ាងត្រូវកត់ត្រាទុក ដែលជាមូលដ្ឋានដែលមិនអាចខ្វះបានសម្រាប់សាធារណជន និងសម្រាប់សុវត្ថិភាពនៃការគ្រប់គ្រងអាជីវកម្មរបស់ធនាគារ។

Machine Translated by Google

ក្រុមប្រឹក្សាប្រឹក្សាយោបល់ដែលបានស្នើឡើងអាចធ្វើឲ្យឥទ្ធិពលរបស់ខ្លួនមានឥទ្ធិពលលើសពីនេះ។ ក្រុមប្រឹក្សាប្រឹក្សាយោបល់ខ្លួនឯងគឺជាការឆ្លុះបញ្ចាំងម្តងទៀតអំពីក្រុមផលប្រយោជន៍ទាំងអស់ដែលពាក់ព័ន្ធ។

ការបង្កើតធនាគារសំណង់ជាសាជីវកម្មច្បាប់សាធារណៈក៏មានផលវិបាកដ៏រីករាយផងដែរ ដែលតាមរបៀបនេះ ស្មុគស្មាញទាំងមូលនៃតម្លៃទ្រព្យសម្បត្តិដែលបង្កើតឡើងតាមរបៀបនេះមិនលេចឡើងជាទ្រព្យសម្បត្តិរបស់រដ្ឋទេ ប៉ុន្តែជាទ្រព្យសម្បត្តិរបស់នីតិបុគ្គលឯករាជ្យ ដែលជាធនាគារសំណង់។

ដូច្នេះ រចនាសម្ព័ន្ធផ្លូវច្បាប់ ឬលក្ខណៈផ្លូវច្បាប់របស់ធនាគារសំណង់នេះមានដូចខាងក្រោម៖ ធនាគារសំណង់គឺជានីតិបុគ្គល ដោយសារកាលៈទេសៈដែលវាត្រូវបានទទួលស្គាល់ ឬបង្កើតឡើងជាសាជីវកម្មផ្លូវច្បាប់សាធារណៈ។ ធនាគារសំណង់នេះមិនមានសមាជិកជាបុគ្គលទាល់តែសោះ។ វាខ្លួនវាផ្ទាល់ជាអ្នកកាន់សិទ្ធិ និងកាតព្វកិច្ចដែលបានបង្កើតឡើងពីសកម្មភាពរបស់ខ្លួន។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ វាក៏មិនមែនជាមន្ត្រី មិនមែនជាស្ថាប័នរដ្ឋ មិនមែនជាសមាជិកនៃអង្គការរដ្ឋដែរ។

ការបង្កើតទម្រង់ច្បាប់បែបនេះពិតជាមិនមែនជារឿងធម្មតា និងប្រពៃណីនោះទេ។ ប៉ុន្តែទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ វាជាអ្វីមួយដែលមានចែងរួចហើយនៅក្នុងច្បាប់។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ លក្ខខណ្ឌបច្ចុប្បន្នទាមទារឱ្យមានស្ថាប័នទំនើបដែលត្រូវគ្នា។ នៅទីនេះពិតជានឹងមានសេវាកម្មនៅពេលដែលអ្វីមួយបែបនេះត្រូវបានបង្កើតឡើង៖ ថា តាមរបៀបជាក់លាក់មួយ មនុស្សម្នាក់ហួសពីដែនកំណត់នៃប្រពៃណី ដើម្បីសម្របខ្លួនទៅនឹងតម្រូវការនៃយុគសម័យ។

របៀបដែលការដំណើរការរបស់អាជីវកម្មនានាត្រូវបានពន្យល់យ៉ាងល្អបំផុតជាមួយនឹងឧទាហរណ៍នីមួយៗ៖ ធនាគារសំណង់ប្រាប់ជាមុនអំពីមូលដ្ឋានគ្រឹះ និងលក្ខខណ្ឌជាមុនដែលត្រូវតែបំពេញ ប្រសិនបើសំណើសុំការអនុម័តប្រាក់ធនាគារសំណង់ត្រូវបានពិចារណា។

អ្នកដាក់ពាក្យស្នើសុំបញ្ជូនសំណើរបស់គាត់ជាមួយនឹងឯកសារចាំបាច់ទៅធនាគារសំណង់ ហើយក្នុងករណីបញ្ជាក់ បញ្ចប់កិច្ចសន្យាជាមួយអ្នកដែលត្រូវការលំនៅដ្ឋាន (ម្ចាស់ផ្ទះ)។

នៅក្នុងកិច្ចសន្យានេះ ត្រូវផ្តល់ជូនជាមុនសិន នូវអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលបទប្បញ្ញត្តិ និងបទបញ្ជាអនុវត្តរបស់ធនាគារសំណង់បានចែង ដូច្នេះកាតព្វកិច្ចប្រើប្រាស់ប្រាក់សាងសង់សម្រាប់តែការសាងសង់អគារ កាតព្វកិច្ចចំពោះស្ថានភាពបញ្ចាំ និងកាតព្វកិច្ចសងប្រាក់វិញ។ ប៉ុន្តែលើសពីនេះ លក្ខខណ្ឌផ្លូវច្បាប់ផ្សេងទៀតទាំងអស់ ត្រូវតែចែងនៅក្នុងកិច្ចសន្យានេះ។ ជាពិសេសត្រូវតែកំណត់ថា អ្នកដែលត្រូវការលំនៅដ្ឋានមិនមានភាពត្រឹមត្រូវក្នុងការលក់អចលនទ្រព្យម្តងទៀតទេ ដែលត្រូវបានគូសបញ្ជាក់រួចហើយនៅក្នុងបទបញ្ជាបញ្ចាំ។ លក្ខខណ្ឌសម្រាប់ការផ្ទេរមរតក និងសម្រាប់ករណីខកខានមិនបានបង់ប្រាក់ ត្រូវគ្រប់គ្រងស្របតាមការបង់រំលស់មួយ ឬច្រើន។

(ព័ត៌មានលម្អិតកើតឡើងពីលក្ខណៈនៃបញ្ហានេះ)។

ដោយសារតែក្រុមហ៊ុនដឹកជញ្ជូនទាំងអស់ និងកម្មករទាំងអស់ត្រូវបានបង់ប្រាក់តែជាក្រដាសប្រាក់ធនាគារសំណង់ដែលធនាគារសំណង់ខ្លួនឯងផលិត ក្រដាសប្រាក់ធនាគារសំណង់ត្រូវបានចរាចរជាលើកដំបូងក្នុងកាលៈទេសៈទាំងអស់ លុះត្រាតែចំនួនទឹកប្រាក់សមមូលនៃការទូទាត់បានកើនឡើងដល់អចលនទ្រព្យ។ ពីកម្មករ និងអ្នកផ្គត់ផ្គង់ ក្រដាសប្រាក់ធនាគារសំណង់បានទៅដល់សាធារណជន។ ដោយពិចារណាលើមូលបត្រដែលមានស្រាប់ និងជាពិសេសដោយសារតែរដ្ឋទទួលយកការធានាសម្រាប់ក្រដាសប្រាក់ធនាគារសំណង់ និងរតនាគាររដ្ឋទទួលយកក្រដាសប្រាក់ធនាគារសំណង់ជាការទូទាត់ សាធារណជននឹងទទួលយកក្រដាសប្រាក់ធនាគារសំណង់ដូចប្រាក់ដទៃទៀតដែរ។ ដូច្នេះ វានៅតែទុកឱ្យម្ចាស់ផ្ទះបំពេញកាតព្វកិច្ចរបស់គាត់ចំពោះធនាគារសំណង់ក្នុងការសងប្រាក់វិញជារៀងរាល់ឆ្នាំចំនួន 2% នៃចំនួនទឹកប្រាក់ដែលបានខ្ចីជាក្រដាសប្រាក់ធនាគារសំណង់។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ម្ចាស់អគារ និងកូនបំណុលបញ្ចាំរបស់ធនាគារសំណង់ត្រូវតែដកលិតក្រដាសប្រាក់ធនាគារសំណង់ចំនួន 2% ជារៀងរាល់ឆ្នាំពីចំនួនទឹកប្រាក់ដែលមាននៅក្នុងចរាចរ។ ជាក់ស្តែង វានឹងកើតឡើងថា កូនបំណុលបញ្ចាំនឹងប្រមូលក្រដាសប្រាក់ធនាគារសំណង់ ដែលចរាចររួមជាមួយប្រាក់ក្នុងស្រុកមុនកាលបរិច្ឆេទផុតកំណត់នៃការទូទាត់របស់ពួកគេ ហើយជាមួយនឹងការទូទាត់របស់ពួកគេ ពួកគេនឹងបំពេញការទូទាត់របស់ពួកគេ។

Machine Translated by Google

កាតព្វកិច្ច។ កន្លែងដ៏សមស្របជាពិសេសមួយដើម្បីយកក្រដាសប្រាក់សំណង់គឺការដ្ឋានសំណង់ដែលអាចរកឃើញដែលកំពុងដំណើរការនៅពេលណាក៏បាន។

ប្រសិនបើមនុស្សម្នាក់សន្មត់ថា ក្នុងមួយឆ្នាំក្រដាសប្រាក់សំណង់ត្រូវបានចេញនៅទីក្រុងមុយនិចក្នុងតម្លៃ 10 លាន ជារៀងរាល់ឆ្នាំ សញ្ញាសម្គាល់មាសចំនួន 200,000 នឹងប្រគល់ជូនធនាគារសំណង់វិញ។ ដូច្នេះ បន្ទាប់ពីរយៈពេល 50 ឆ្នាំយ៉ាងច្រើនបំផុត ប្រាក់ទាំង 10 លាននឹងត្រូវបានប្រគល់ជូនវិញ ហើយត្រូវបានធនាគារសំណង់ប្រមូល។ បន្ទាប់ពីរយៈពេល 50 ឆ្នាំយ៉ាងច្រើនបំផុត ផ្ទះដែលសាងសង់ពីវាត្រូវបានសងវិញ ហើយក្លាយជាទ្រព្យសម្បត្តិដែលគ្មានបំណុលរបស់ម្ចាស់របស់ពួកគេ។ ការទូទាត់ទាំងមូលបានកើតឡើងដោយមិនចាំបាច់បង់ប្រាក់មួយកាក់មួយសេនសម្រាប់ការប្រាក់ដោយឥតប្រយោជន៍នោះទេ។ ការទូទាត់ត្រូវបានសម្រេចបន្ថែមទៀតតាមរយៈមធ្យោបាយសាមញ្ញនៃការបង្កើតធនាគារសំណង់ ដែលចងភ្ជាប់ជាមួយនឹងការធានារបស់រដ្ឋ។

សកម្មភាពសង្គមមាននៅក្នុងការពិតដែលថារដ្ឋបានបង្កើតតម្លៃផ្ទះពីគ្មានអ្វីសោះ ដែលវាបានបង្កើតប្រាក់ចំណូលសម្រាប់កម្មករ និងអ្នកជំនួញរាប់ពាន់នាក់តាមរយៈការសាងសង់អគារទាំងមូលនេះ។ ប្រសិនបើយើងសន្មតថាវាជារឿងនៃផ្ទះរាប់ពាន់ខ្នងនីមួយៗ នោះអ្នកគ្មានដីធ្លីរាប់ពាន់នាក់នឹងត្រូវបានប្រែក្លាយទៅជាអ្នកមានដីធ្លី។

ការជំទាស់ និងការកក់ទុកផ្សេងៗគ្នានឹងត្រូវបានធ្វើឡើង ដែលក្នុងនោះចំណុចសំខាន់បំផុតអាចត្រូវបានណែនាំ៖

១. ការជំទាស់ចំពោះអតិផរណា។ ការជំទាស់នេះមើលមិនឃើញខ្លីដូចវាមិនពាក់ព័ន្ធដែរ។ ដូចដែលបានពន្យល់រួចមកហើយនៅក្នុងអត្ថបទមុនៗ អតិផរណាអាចកើតឡើងបានលុះត្រាតែប្រាក់ដែលមិនបានបិទបាំងត្រូវបានចេញ។ នៅទីនេះ ការគ្របដណ្តប់សម្ភារៈឈរប្រឆាំងនឹងក្រដាសប្រាក់ធនាគារសំណង់។ ដូច្នេះវាមិនសំខាន់ទេ ប្រសិនបើក្រដាសប្រាក់ធនាគារសំណង់មួយចំនួនធំត្រូវបានចរាចរ។

២. ការជំទាស់ថាបញ្ហានេះថ្មី និងមិនទាន់បានសាកល្បង។ ការជំទាស់នេះមិនអាចអនុវត្តបានទេ ហើយបញ្ហានេះប្រហែលជាថ្មីសម្រាប់ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់។ នៅកន្លែងផ្សេងទៀត គេធ្លាប់ប្រើវិញ្ញាបនបត្របំណុលគ្មានការប្រាក់បែបនេះដែលគ្របដណ្តប់ដោយទ្រព្យសម្បត្តិសម្ភារៈ។ ឧទាហរណ៍ធម្មតានៃរឿងនេះគឺដីការបស់អង់គ្លេស ដែលត្រូវបានណែនាំកាលពីមួយរយឆ្នាំមុន ហើយនៅតែត្រូវបានរក្សាទុក។ ដីកាគឺជាបញ្ជីដែលផ្តល់សិទ្ធិដល់ម្ចាស់លើជាតិដែកនៅមួយចំនួនដែលដាក់ក្នុងឃ្លាំងកណ្តាលជាក់លាក់មួយ។ ក្រដាសប្រាក់ដីកាទាំងនេះត្រូវបានប្រើជារូបិយប័ណ្ណ។ អំណាចទិញរបស់ដីកាមានតែការប្រែប្រួលទាំងនោះដែលតម្លៃជាតិដែកនៅត្រូវបានទទួលរងនៅលើទីផ្សារពិភពលោក។

ឧទាហរណ៍ ប្រសិនបើយើងមានដីកាបែបនេះនៅក្នុងប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ ទាំងនេះនឹងឯករាជ្យទាំងស្រុងពីរូបិយប័ណ្ណអាល្លឺម៉ង់ និងការប្រែប្រួលរបស់វា។ តម្លៃនៃដីកាទាំងនេះមានទំនាក់ទំនងទៅនឹងតម្លៃដែកនៅ ហើយតម្លៃនៃតម្លៃទាំងនេះត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយស្វ័យប្រវត្តិទាក់ទងនឹងរូបិយប័ណ្ណ។

នៅក្នុងដីកាបង្គាប់ឲ្យសង យើងឃើញឧទាហរណ៍សំខាន់មួយនៃលក្ខណៈពេញនិយមនៃវិញ្ញាបនបត្របំណុលគ្មានការប្រាក់ និងដីកាបង្គាប់ឲ្យសងបំណុលនេះ ដែលគ្របដណ្តប់ដោយទ្រព្យសកម្មជាក់ស្តែង។

ដរាបណាការសាងសង់អគារថ្មីៗដ៏សំខាន់ និងមានសារៈសំខាន់ខាងសេដ្ឋកិច្ចជាតិត្រូវតែសម្រេចបាន ចាំបាច់ត្រូវសាងសង់អាណានិគមទាំងមូលជាសេរី។

វានឹងជាទស្សនៈមិនល្អឥតខ្ចោះ ប្រសិនបើមនុស្សម្នាក់ចង់សាងសង់ផ្ទះនីមួយៗ ឬសូម្បីតែផ្ទះរាបស្មើរ លុះត្រាតែអ្នកដែលកំពុងស្វែងរកផ្ទះខ្លួនឯងចង់ក្លាយជាម្ចាស់។

ការខូចខាតដែលត្រូវដោះស្រាយគឺបញ្ហាលំនៅដ្ឋាន ដូច្នេះវាមិនមែនជាបញ្ហាលំនៅដ្ឋានជាចម្បងនោះទេ ប៉ុន្តែវាជាបញ្ហានៃការបង្កើតឱកាសលំនៅដ្ឋានជាចម្បង។ តម្រូវការនេះក៏នឹងត្រូវបានដោះស្រាយដោយការពិតដែលថាការសាងសង់អាផាតមិនសម្រាប់ជួលសម្រាប់ពាណិជ្ជកម្មត្រូវបានលើកកម្ពស់។ ដូច្នេះគ្មានអ្វីរារាំងម្ចាស់ផ្ទះជួលដែលមានរចនាបថចាស់ពីការទទួលបានក្រដាសប្រាក់សាងសង់សម្រាប់សាងសង់ផ្ទះជួលថ្មីនោះទេ។ ជាពិសេសក្នុងករណីរបស់បុគ្គលបែបនេះ វានឹងអាចទាមទារជាមុនជាសាច់ប្រាក់នូវការបង់ប្រាក់ជាមុនច្រើនជាង 10% នៃអគារទាំងមូល។

Machine Translated by Google

តម្លៃ; មនុស្សទាំងនេះជាច្រើនបានត្រៀមខ្លួនរួចរាល់ហើយ និងស្ថិតក្នុងស្ថានភាពដែលអាចចំណាយប្រាក់យ៉ាងច្រើនពីមធ្យោបាយផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេសម្រាប់ការសាងសង់លំនៅដ្ឋាន ប្រសិនបើពួកគេទទួលបានជាជំនួយឥតសំណងនូវចំនួនទឹកប្រាក់ដែលនៅសល់ដែលត្រូវគ្នា ឬមួយផ្នែកដោយគ្មានការប្រាក់ពីធនាគារសំណង់។ លក្ខណៈគ្មានការប្រាក់នៃប្រាក់ធនាគារសំណង់ធ្វើឱ្យវាអាចពិចារណាលើទិដ្ឋភាពនៃការរស់ឡើងវិញនៃទីផ្សារសំណង់ ដែលមានសារៈសំខាន់ខ្លាំងណាស់សម្រាប់ទីក្រុងធំៗ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ធនាគារសំណង់សង្គម និងសេដ្ឋកិច្ចនេះក៏នឹងផ្ទេរទៅឱ្យហួសពីដែនកំណត់នៃហិរញ្ញប្បទានសម្រាប់អគារលំនៅដ្ឋានទៅឱ្យការចេញឥណទានគ្មានការប្រាក់ដល់សហគ្រាសសំខាន់ៗផ្នែកសេដ្ឋកិច្ចជាតិ ឧស្សាហកម្ម ការងារសហគមន៍ ការកែលម្អកសិកម្មជាដើម ទោះបីជាមានពេលវេលាសងត្រលប់ខ្លីជាងក៏ដោយ។

Machine Translated by Google

រដ្ឋដែលគ្មានពន្ធ

គោលដៅចម្បងរបស់រដ្ឋសង្គមនិយមជាតិគឺ៖ រដ្ឋដែលគ្មានពន្ធ។ ប្រសិនបើរឿងនេះអាចស្តាប់ទៅដូចជា Utopia ដ៏ឆ្កួតលីលាក្នុងកាលៈទេសៈបច្ចុប្បន្ន ប្រសិនបើវាហាក់ដូចជាការសន្យាដែលល្អពេកមិនអាចក្លាយជាការពិតសម្រាប់មនុស្សជាច្រើន យ៉ាងណាក៏ដោយ យើងដឹងថាគោលដៅនេះអាចសម្រេចបានទាំងស្រុង យ៉ាងហោចណាស់ដរាបណាសម្ពាធពន្ធដ៏ធំធេងត្រូវតែដកចេញពីប្រជាជន។

ដោយភាពច្បាស់លាស់ទាំងស្រុង យើងបានបង្ហាញនៅក្នុងជំពូកមុនៗនូវភស្តុតាងដែលថា សព្វថ្ងៃនេះ ពន្ធស្ទើរតែទាំងអស់ត្រូវបានលេបត្របាក់ដោយគ្រាន់តែបង់ការប្រាក់ប៉ុណ្ណោះ។ យើងបង់ពន្ធលើនំប៉័ងគ្រប់ដុំដែលយើងបរិភោគ អាហារសម្រន់គ្រប់មុខត្រូវចំណាយពន្ធលើស ហើយការទិញណាមួយត្រូវបានដាក់បន្ទុកដោយពន្ធលើការលក់។

ប៉ុន្តែអ្វីៗទាំងអស់ដែលចូលទៅក្នុងពន្ធតាមរបៀបនេះមិនគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបង់ពន្ធលើបំណុលសំណងតែម្នាក់ឯងនោះទេ។

វាតែងតែបង្ហាញពីកង្វះរសជាតិ និងការយល់ដឹងរិះគន់ ប្រសិនបើមនុស្សម្នាក់បដិសេធគោលដៅចម្បងបែបនេះ ដោយគ្មានការសង្ស័យ រដ្ឋដែលគ្មានពន្ធគឺដូចជា Utopia។ ចំពោះអ្នកដែលបានទៅជាមួយយើងនៅលើផ្លូវធំទូលាយ និងស្មុគស្មាញនៃនយោបាយហិរញ្ញវត្ថុសម័យបច្ចុប្បន្ន និងអ្នកដែលមិនបានបាត់បង់ខ្សែស្រឡាយ Ariadne - កាតព្វកិច្ចការប្រាក់របស់រដ្ឋ - វាត្រូវតែជារឿងងាយស្រួលក្នុងការស្វែងរកផ្លូវចេញពីភាពច្របូកច្របល់នៃ Minotaur នេះផងដែរ។

អ្នកដែលលើកខ្លួនឯងឱ្យខ្ពស់ជាងការវិចវិល និងការស្ទង់មតិពីទស្សនៈខ្ពស់ នូវទំនាក់ទំនងដែលបានពិពណ៌នា៖ កាតព្វកិច្ចការប្រាក់របស់រដ្ឋ - ពន្ធ - អតិផរណា អ្នកដែលទទួលស្គាល់កាតព្វកិច្ចការប្រាក់របស់ប្រជាជាតិទាំងអស់នៃរង្វង់វប្បធម៌លោកខាងលិចថាជាការពិតដែលគ្របដណ្តប់លើអ្វីៗទាំងអស់ អ្នកដែលទទួលស្គាល់ថាយើងរស់នៅក្នុងយុគសម័យនៃការបញ្ឆោតទាំងស្រុងនៃលក្ខខណ្ឌដែលមានសុខភាពល្អ និងសមហេតុផលរវាងការងារ និងទ្រព្យសម្បត្តិ អ្នកដែលលែងអាចជៀសវាងតក្កវិជ្ជាបន្ទាន់ដែលជាពិសេសរដ្ឋ ដោយសារអធិបតេយ្យភាពហិរញ្ញវត្ថុរបស់ខ្លួន មិនត្រូវបានចងភ្ជាប់ទាំងស្រុងទៅនឹងផ្លូវប្រាក់កម្ចីនោះទេ ប៉ុន្តែវាអាចផ្តល់ហិរញ្ញប្បទានដោយច្នៃប្រឌិតតាមរយៈសិទ្ធិរបស់ខ្លួនចំពោះកិច្ចការសាធារណៈធំៗរបស់រដ្ឋ សម្រាប់គាត់ វាគ្រាន់តែជាជំហានចុងក្រោយចូលទៅក្នុងពិភពលោកថ្មីផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុនយោបាយ ដើម្បីទាមទាររដ្ឋមួយដែលរដ្ឋបាលហិរញ្ញវត្ថុរបស់រដ្ឋមិនចាត់ទុកវាជាភារកិច្ចដំបូងរបស់ខ្លួនក្នុងការទាញយកពន្ធឱ្យបានច្រើនតាមដែលអាចធ្វើទៅបានពីពលរដ្ឋរដ្ឋ ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញ ដើម្បីលុបបំបាត់សម្ពាធពន្ធដ៏ធ្ងន់ៗទាំងអស់ និងដើម្បីធ្វើឱ្យសេដ្ឋកិច្ចជាតិមានជីជាតិ។

យើងស្ថិតក្នុងជំហរមួយដើម្បីបង្ហាញភស្តុតាងជាលេខថា រដ្ឋដែលគ្មានពន្ធមិនមែនជា Utopia ទាល់តែសោះ ប៉ុន្តែលទ្ធភាពនៃរឿងនោះត្រូវបានផ្តល់ឱ្យនៅក្នុងថវិការដ្ឋដែលមានសណ្តាប់ធ្នាប់ទាំងអស់ ប្រសិនបើរដ្ឋរំដោះខ្លួនចេញពីបន្ទុកការប្រាក់ដែលស្ថិតនៅលើខ្លួន។ ការដែលខ្លួនអាចធ្វើបែបនេះបានដោយមិនចាំបាច់ឱ្យរដ្ឋទទួលខុសត្រូវ វាត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយប្រវត្តិនៃការក្ស័យធនរបស់រដ្ឋ ដែលទាក់ទងនឹងករណីរាប់សិបដែលរដ្ឋបានរួចផុតពីបន្ទុកការប្រាក់ និងបំណុលដែលស្ថិតនៅលើខ្លួនតាមរយៈការក្ស័យធន។

វានឹងនាំយើងទៅឆ្ងាយពេកក្នុងការចូលទៅលម្អិតនៅទីនេះម្តងទៀតទៅក្នុងការបង្ហាញច្បាស់លាស់ដែលខ្ញុំបានផ្តល់នៅក្នុងការងារជជែកវែកញែកតូចមួយរបស់ខ្ញុំ គឺការក្ស័យធនរបស់រដ្ឋ៖ ដំណោះស្រាយ ពោលគឺការកែតម្រូវការបង់ការប្រាក់ពីប្រាក់កម្ចីសាធារណៈក្នុងការផ្លាស់ប្តូរមូលបត្របំណុលទៅជាទ្រព្យសកម្មធនាគារដែលគ្មានការប្រាក់ក្នុងពេលដំណាលគ្នា មិនសមនឹងទទួលបានឈ្មោះមិនសមរម្យនៃការក្ស័យធននោះទេ ប៉ុន្តែទម្រង់នៃការរំដោះរដ្ឋ និងប្រជាជនពីបំណុលដែលជាប់នឹងការប្រាក់របស់ខ្លួននេះ ពិតជាបង្ហាញពីសេរីភាពរបស់រដ្ឋ និងសេដ្ឋកិច្ចពីច្រវាក់ដែលមិនអាចទ្រាំទ្របាន។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ការកែសម្រួលការទូទាត់ការប្រាក់ទាំងនេះ នឹងអាចធ្វើឱ្យការគ្របដណ្តប់លើការចំណាយរបស់រដ្ឋសម្រាប់រដ្ឋបាលរដ្ឋទាំងមូលអាចធ្វើទៅបាន មុនពេលសង្គ្រាម។ ខ្ញុំបានបង្ហាញថវិការដ្ឋបាវ៉ារៀឆ្នាំ 1911 ជាឧទាហរណ៍។ នៅពេលនោះ ប្រាក់ចំណូលរបស់រដ្ឋបាវ៉ារៀពីអ្វីដែលគេហៅថាសហគ្រាសរដ្ឋពាណិជ្ជកម្ម (ផ្លូវដែក ប្រៃសណីយ៍ និងទូរលេខ) មានចំនួន 120 លានម៉ាកមាស ប្រាក់ចំណូលពីព្រៃឈើរដ្ឋមានចំនួន 40 លាន។ សរុប

Machine Translated by Google

ការចំណាយសម្រាប់រដ្ឋបាលរដ្ឋទាំងមូលសម្រាប់ការគ្រប់គ្រងយុត្តិធម៌ (តុលាការស្រុកទាំងអស់ជាមួយនឹងការចំណាយលើបុគ្គលិក និងសម្ភារៈទាំងមូល តុលាការខេត្តទាំងអស់ តុលាការតំបន់ និងតុលាការកំពូលនៅទីក្រុងមុយនិច នីនប៊ឺក ជាដើម) មានចំនួន 27 លានដុល្លារ។ សម្រាប់រដ្ឋបាលផ្ទៃក្នុងដ៏ធំ និងអភិវឌ្ឍយ៉ាងប្រុងប្រយ័ត្ននៃរដ្ឋបាវ៉ារៀទាំងមូល - ដូច្នេះសម្រាប់តុលាការស្រុកជាច្រើន សម្រាប់រដ្ឋាភិបាលខោនធី សម្រាប់នាយកដ្ឋានប៉ូលីសទីក្រុងមុយនិច សម្រាប់កងរាជអាវុធហត្ថ បន្ថែមពីលើនេះសម្រាប់ស្ថាប័ន និងអាជ្ញាធរជាច្រើនទៀតដូចជាអាជ្ញាធរវេជ្ជសាស្ត្រ មន្ទីរពេទ្យចាក់វ៉ាក់សាំងខេត្ត ស្ថាប័នស្រាវជ្រាវសម្រាប់អាហារ និងអាហារពាក់កណ្តាលប្រណីត មណ្ឌលសុខភាព និងមណ្ឌលសុខភាពផ្លូវចិត្ត តុលាការរដ្ឋបាល ការិយាល័យស្ថិតិខេត្ត អាជ្ញាធរមាត្រវិទ្យា បន្ទប់ធានារ៉ាប់រង ជាដើម ត្រូវបានចំណាយចូលទៅក្នុងថវិការដ្ឋ។ សម្រាប់ការអប់រំ សាលារៀន និងព្រះវិហារ ជាពិសេសសម្រាប់សាលាមធ្យមសិក្សាទាំងអស់ សាលាមធ្យមសិក្សា សាលាត្រៀម សាលាឡាតាំង សាលាមធ្យមសិក្សា សាលាមធ្យមសិក្សា សាលាមធ្យមសិក្សា សាលាវិជ្ជាជីវៈជាន់ខ្ពស់ ស្ថាប័នបណ្តុះបណ្តាលគ្រូ សម្រាប់សាលាសំណង់រដ្ឋ និងសាលាឯកទេសទាំងអស់ សាលាពាណិជ្ជកម្ម និងតន្ត្រី សាលាកសិកម្ម និងកសិកម្មស្រុក សម្រាប់ Weihenstephan[80] និងសម្រាប់វិទ្យាស្ថានស្រាវជ្រាវជីវសាស្ត្រ សម្រាប់វិទ្យាស្ថានអប់រំស្ត្រីទាំងអស់ ហើយបន្ទាប់មក ជាពិសេសសម្រាប់សាកលវិទ្យាល័យដែលមានការប្រមូល និងវិទ្យាស្ថានរាប់មិនអស់របស់ពួកគេ សាកលវិទ្យាល័យបច្ចេកទេស សម្រាប់សាកលវិទ្យាល័យសិល្បៈ –, នៅឆ្នាំ 1911 40 លាន ផ្សេងទៀត សម្រាប់សាកលវិទ្យាល័យពាណិជ្ជកម្ម សម្រាប់បណ្ឌិត្យសភាតន្ត្រី បន្ទាប់មកសម្រាប់ Maximilianeum[81] បន្ថែមទៀតសម្រាប់វិទ្យាស្ថានកណ្តាលសម្រាប់វិទ្យាសាស្ត្រ និងសិល្បៈ បណ្ឌិត្យសភាវិទ្យាសាស្ត្រ ការប្រមូលវិទ្យាសាស្ត្ររបស់រដ្ឋ សារមន្ទីរ Bavarian បណ្ណាល័យរដ្ឋ រោងមហោស្រពរដ្ឋ។ល។ សម្រាប់វិស័យសកម្មភាពដ៏ធំសម្បើមទាំងនេះរបស់ក្រសួងវប្បធម៌ ជាមួយនឹងមន្ត្រីរាប់ពាន់នាក់ ជាមួយនឹងកំណប់សិល្បៈដ៏ធំសម្បើមរបស់ខ្លួននៅក្នុងការប្រមូល និងសារមន្ទីរ ដែលទាំងអស់នេះពិតជាត្រូវការអគារ ការគ្រប់គ្រង និងការថែទាំ នៅឆ្នាំ 1911 ថវិកាចំនួន 51 លានដុល្លារត្រូវបានចំណាយទាំងអស់។ នៅក្នុងវិស័យ ក្រសួងហិរញ្ញវត្ថុ ដែលមិនត្រឹមតែអនុវត្តមុខងារដែលទាញយកប្រាក់ពីប្រជាជននោះទេ ក៏មានសកម្មភាពរបស់រដ្ឋបាលព្រៃឈើដែលមានអ្នកថែរក្សាព្រៃឈើរាប់រយនាក់ រដ្ឋបាលរ៉ែ រោងចក្ររំលាយលោហៈ រោងចក្រអំបិល ការិយាល័យគយកណ្តាល និងសាខាទាំងមូល ការិយាល័យកាក់កណ្តាល រដ្ឋបាលបំណុលរដ្ឋ និងធនាគាររដ្ឋ ការិយាល័យអ្នកស្ទង់មតិ និងការិយាល័យស្ទង់មតិខេត្ត បន្ទាប់មករដ្ឋបាលស្បៀរដ្ឋ ការិយាល័យរោងចក្រស្រាបៀរតុលាការ ទីក្រុងមុយនិច ជាដើម។ សហគ្រាសដ៏ធំដូចគ្នានេះបានបណ្តាលឱ្យមានការចំណាយចំនួន 15 លានដុល្លារ។ ការចំណាយរបស់ ក្រសួងដឹកជញ្ជូន ត្រូវបានគ្របដណ្តប់ដោយប្រាក់ចំណូលប្រតិបត្តិការផ្ទាល់ខ្លួន ម្យ៉ាងវិញទៀត ប្រាក់សោធននិវត្តន៍ របស់មន្ត្រីរាជការចាស់ៗទាមទារចំនួនទឹកប្រាក់ខ្ពស់ខ្លាំងប្រហែល 36 លានដុល្លារ។

ដូច្នេះ សរុបមក រដ្ឋបាលយុត្តិធម៌ រដ្ឋបាលផ្ទៃក្នុង រួមទាំងអគារផងដែរ - ដែលខ្ញុំមិនទាន់បានរៀបរាប់ជាក់លាក់ខាងលើ - និងរដ្ឋបាលហិរញ្ញវត្ថុ ក៏ដូចជាការអប់រំ និងអភិវឌ្ឍន៍ និងប្រាក់សោធននិវត្តន៍ ទាមទារ ២៧+៤០+៥១+១៣+៣៦ = ១៦៧ លាន។

ដូច្នេះ ចំណូលលើសដែលសហគ្រាសរដ្ឋ ប្រៃសណីយ៍ និងផ្លូវដែក រ៉ែ និងព្រៃឈើ បានប្រគល់ជូនរតនាគាររដ្ឋប្រមាណ ១៦០ លានដុល្លារ ពិតជាស្ទើរតែគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីគ្របដណ្តប់លើឧបករណ៍រដ្ឋបាលរដ្ឋដ៏ធំទាំងមូល - ដោយមិនចាំបាច់បង់ពន្ធមួយកាក់មួយសេនឡើយ!

ដូច្នេះ រដ្ឋដែលគ្មានពន្ធនឹងក្លាយជាការពិត ប្រសិនបើពន្ធសរុបដែលទាញយកពីប្រជាជនបាវ៉ារៀន ពោលគឺពន្ធផ្ទាល់ 60 លាន និងពន្ធប្រយោល 53 លាន និងថ្លៃសេវាបន្ថែមចំនួន 31 លាន សរុបទាំងអស់ 134 លាន មិនចាំបាច់ប្រើប្រាស់ទាំងស្រុងសម្រាប់ការបង់ការប្រាក់ទៅដើមទុនប្រាក់កម្ចីនោះទេ។ ការបង់ការប្រាក់សម្រាប់បំណុលរដ្ឋបាវ៉ារៀនតែម្នាក់ឯង

[៨០] Weihenstephan គឺជាវត្តអារាមមួយ ដែលបានសាងសង់ឡើងនៅសតវត្សរ៍ ទី 11 ក្នុងតំបន់ Upper Bavaria ដែលត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរនៅឆ្នាំ 1803 ទៅជាសាលាព្រៃឈើ និងជារោងចក្រស្រាបៀររបស់រដ្ឋ។

៨១ វិមាន Maximilianeum ក្នុងទីក្រុង Munich ត្រូវបានរចនាឡើងដោយព្រះបាទ Maximilian ទី II នៃ Bavaria ជាទីតាំងនៃមូលនិធិនិស្សិត។
ចាប់តាំងពីឆ្នាំ 1949 មក វាជាទីតាំងនៃសភារដ្ឋបាវ៉ារៀន។

Machine Translated by Google

បានទាមទារ 84,6 លាន (!) ហើយបារ៉ាវៀត្រូវប្រគល់ 50 លានទៅឱ្យវ៉ែដូចគ្នាសម្រាប់ការបង់ការប្រាក់ពីបំណុលរបស់វ៉ែ។

ខ្ញុំបានផ្តល់នូវទិដ្ឋភាពសង្ខេបអំពីវិស័យធំៗ និងតូចតាចនៃជីវិតរដ្ឋរបស់យើង។ នេះហាក់ដូចជាមានសារៈសំខាន់ជាពិសេសផងដែរ ពីព្រោះសង្គមនិយមជាតិក៏ចងចាំផងដែរអំពីការងារដ៏អស្ចារ្យ និងគំរូជាច្រើនដែលរដ្ឋចាស់បានអនុវត្ត ដែលមិនត្រូវការកំណែទម្រង់ និងគ្មានការកែលម្អឡើយ ដរាបណាវាមិនទាក់ទងនឹងបញ្ហាដែលមិនអាចសន្និដ្ឋានបាន។

សូម្បីតែសម្រាប់សារពាង្គកាយរដ្ឋនីមួយៗក៏ដោយ វាជាការពិតដែលថាវាមិនអាចឈរស្ងៀមបានទេ ប្រសិនបើវាមិនចង់ក្លាយជាផ្អឹង។ នៅក្នុងវិស័យជាច្រើន ស្មារតីស្រស់ថ្លា និងមានសេរីភាពជាងនឹងមិនបង្កគ្រោះថ្នាក់ទេ ហើយការកែទម្រង់យ៉ាងហ្មត់ចត់នៅទីនេះ និងទីនោះគឺសមរម្យ។ នៅក្នុងសាខាជាច្រើននៃឧបករណ៍រដ្ឋបាលរបស់យើង យ៉ាងហោចណាស់ស្មារតីថ្មីមួយត្រូវតែចូលមក ជាពិសេសស្មារតីនៃការទទួលខុសត្រូវច្បាស់លាស់របស់មន្ត្រីរាជការទាក់ទងនឹងភារកិច្ចរបស់គាត់ និងប្រជាជនដែលគាត់បម្រើ។

មានតែវិស័យមួយប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានបង្ខំឱ្យធ្វើតាមរបៀបមិនពិតទាំងស្រុង - រដ្ឋបាលហិរញ្ញវត្ថុរដ្ឋ។
ប្រសិនបើកាលៈទេសៈដូចដែលបានពិពណ៌នាខាងលើអាចធ្វើទៅបាន នេះពិតជាសញ្ញាមួយដែលបង្ហាញថាការផ្លាស់ប្តូរយ៉ាងខ្លាំងត្រូវតែធ្វើឡើងនៅទីនេះ។
ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នេះជាការពិតសម្រាប់រដ្ឋមុនសង្គ្រាម - នៅពេលនោះរដ្ឋត្រូវបានបញ្ចូលទៅក្នុងសេវាកម្មការប្រាក់សម្រាប់ដើមទុនប្រាក់កម្ចីឯកជន។

គ្មានអ្វីបង្ហាញឱ្យឃើញយ៉ាងច្បាស់អំពីការពឹងផ្អែករបស់រដ្ឋលើដើមទុនប្រាក់កម្ចីដែលមានរួចហើយនៅពេលនោះជាងការស្ទង់មតិអំពីការចែកចាយពន្ធលើទម្រង់ចំណូលផ្សេងៗគ្នានោះទេ។ យោងតាមថវិកាសម្រាប់ឆ្នាំ 1911 ដែលយើងបានផ្អែកលើការសង្កេតរបស់យើងរហូតមកដល់ពេលនេះ អចលនទ្រព្យដែលមានដីធ្លីត្រូវបានវាយតម្លៃចំនួន 12.6 លាន អចលនទ្រព្យផ្ទះចំនួន 12.1 លាន សហគ្រាសពាណិជ្ជកម្មចំនួន 17 លាន ប៉ុន្តែម្យ៉ាងវិញទៀត ប្រាក់សោធននិវត្តន៍មូលធនដែលមានប្រាក់ចំណូលសោធននិវត្តន៍សរុបចំនួន 253 (!) លានសញ្ញាមាសមានចំនួនត្រឹមតែ 10 លានប៉ុណ្ណោះ។ ដូច្នេះ នេះពិតជាការប្រព្រឹត្តដ៏គួរឱ្យគោរពយ៉ាងខ្លាំងចំពោះអ្នកដែលអាចរស់នៅដោយគ្មានការខិតខំប្រឹងប្រែង និងធ្វើការដោយចំណាយលើប្រជាជនដែលកំពុងធ្វើការ។

ប្រាក់ចំណូលសោធននិវត្តន៍តូចៗរាប់មិនអស់ - ដោយហេតុនេះ យើងកំពុងគិតអំពីក្រុមសោធននិវត្តន៍ចំនួន 70-700 លានម៉ាក - តំណាងឱ្យចំនួនដ៏ច្រើនលើសលប់នៃកាតព្វកិច្ចពន្ធសោធននិវត្តន៍មូលធន ពោលគឺប្រហែល 150,000 ប៉ុន្តែទាំងប្រាក់ចំណូលពីការប្រាក់មូលធន ឬការបង់ពន្ធរបស់ពួកគេ ប្រហែល 0,7 លាន នឹងដើរតួនាទីក្នុងថវិការដ្ឋ - ប៉ុន្តែអ្វីដែលធ្វើឱ្យតួលេខទាំងនេះគួរឱ្យកត់សម្គាល់សម្រាប់យើងគឺកាលៈទេសៈដែលដើមទុនប្រាក់កម្ចីដ៏ធំបានបង្កើតនៅក្នុងអ្នកទទួលការប្រាក់តូចៗរាប់រយរាប់ពាន់នាក់នេះ ជាអ្នកការពារដ៏មានឥទ្ធិពលប្រឆាំងនឹងការវាយប្រហារទាំងអស់ប្រឆាំងនឹងការខិតខំប្រឹងប្រែង និងប្រាក់ចំណូលដែលមិនធ្វើការពីការប្រាក់។

វាងាយស្រួលណាស់ក្នុងការបញ្ចុះបញ្ចូលអ្នកទទួលការប្រាក់តិចតួចទាំងនេះថា ប្រាក់សន្សំរបស់ពួកគេត្រូវតែធានាក្នុងកម្រិតជាក់លាក់មួយនូវការទាមទារផលប្រយោជន៍យូរអង្វែង ពីព្រោះភាពស្រដៀងគ្នារបស់មនុស្សទាំងនេះដែលបានធ្វើការពេញមួយជីវិតរបស់ពួកគេ ហើយពិតជាបានធ្វើការដើម្បីប្រាក់សន្សំរបស់ពួកគេទៅនឹងអ្នកទទួលប្រាក់សោធននិវត្តន៍នៅក្នុងរដ្ឋ និងលក្ខខណ្ឌរបស់និយោជិតគឺជាក់ស្តែង។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលធ្វើឱ្យអាកប្បកិរិយានេះខុសពីគំនិតនៃប្រាក់សោធននិវត្តន៍គឺភាពខុសគ្នាសំខាន់ដែលការទាមទារប្រាក់សោធននិវត្តន៍អាស្រ័យលើបុគ្គលនោះ ហើយត្រូវបានបញ្ចប់នៅពេលស្លាប់ ខណៈពេលដែលការទាមទារការប្រាក់គឺជាសម្ភារៈ ហើយត្រូវបានចងភ្ជាប់ដោយឯករាជ្យពីបុគ្គលនោះតាមរបៀបមិនផ្ទាល់ខ្លួនទៅនឹងការកាន់កាប់ប្រាក់ទទេជា "ការទាមទារផ្អែកច្បាប់អស់កល្បជានិច្ច"។

យើងនឹងដោះស្រាយជាមួយទំនាក់ទំនងទាំងនេះបន្ថែមទៀតនៅក្នុងការពិភាក្សាអំពីប្រាក់សោធននិវត្តន៍ទូទៅ ពីព្រោះការសង្កេតទាំងនេះនឹងអនុញ្ញាតឱ្យយើងស្វែងរកការផ្លាស់ប្តូរពីផលប្រយោជន៍អស់កល្បជានិច្ចដែលមិនសមហេតុផលទៅជាការទាមទារដ៏ត្រឹមត្រូវរបស់សមមិត្តជាតិគ្រប់រូបទៅជាវ័យចំណាស់ដែលគ្មានកង្វល់។

អ្នកទទួលការប្រាក់តិចតួចទាំងនេះមិនត្រូវបានយកមកពិចារណានៅក្នុងសំណួរដែលយើងកំពុងដោះស្រាយអំពីការប្រព្រឹត្តិដ៏គួរឱ្យកត់សម្គាល់នៃដើមទុនប្រាក់កម្ចីពីរដ្ឋចាស់នោះទេ ប៉ុន្តែមានតែអ្នកដែលលេបយកចំណែកដ៏ធំនៃប្រាក់សោធននិវត្តន៍ដើមទុន ហើយបន្ទាប់មកបោះជំហានទៅមុខម្តងទៀតជាអ្នកផ្តល់ជំនួយហិរញ្ញវត្ថុដ៏អស្ចារ្យរបស់រដ្ឋ។

Machine Translated by Google

ដូច្នេះ ចូរលះបង់ចោលនូវភាពមិនសមហេតុផលផ្នែកសេដ្ឋកិច្ចជាតិដែលមានផលប្រយោជន៍នេះ ហើយចេញទៅក្នុងរដ្ឋសង្គមនិយមជាតិសេរីនៃការងារ និងការអនុវត្តដោយមិនគិតពន្ធទាំងអស់។

នៅពេលដែលរដ្ឋត្រូវបានរួចផុតពីកាតព្វកិច្ចផលប្រយោជន៍របស់ខ្លួន នោះគេនឹងឃើញអ្វីដែលរដ្ឋអាចសម្រេចបាន។ ប្រសិនបើមានប្រភពចំណូលថ្មីៗក្នុងវិសាលភាពធំចូលមកបន្ថែម ដូចជាការទាញយកថាមពលវារីអគ្គិសនី និងធនធានធម្មជាតិរបស់ប្រទេស នោះរដ្ឋដែលគ្មានពន្ធនឹងលែងជា Utopia ទៀតហើយ ប៉ុន្តែជាការពិតដ៏រីករាយ។

ប្រសិនបើយើងចង់និយាយអំពីគោលនយោបាយពន្ធរបស់រដ្ឋសង្គមនិយមជាតិ នេះគឺដោយសារតែប្រភពពន្ធបែបនេះអាចហូរចូលសម្រាប់កិច្ចការជាច្រើនដែលពិតជាកំពុងរង់ចាំដំណោះស្រាយរបស់រដ្ឋ ដែលទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ មិនដែលមានមធ្យោបាយណាមួយនៅក្នុងថវិការដ្ឋទៀតទេ។ យើងកំពុងគិតអំពីវិស័យសុខភាពជាតិយ៉ាងទូលំទូលាយ ការប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងជំងឺកាមរោគ ការប្រើប្រាស់គ្រឿងស្រវឹង ការលើកកម្ពស់កីឡារាងកាយ ការលើកកម្ពស់សិល្បៈ និងវិទ្យាសាស្ត្រកាន់តែច្រើន ការឈប់សម្រាកលំហែមាតុភាព ការថែទាំកុមារ ការសាងសង់ទីក្រុងសួនច្បារ និងលើសពីនេះទៅទៀត ការលើកលែងបំណុលកិត្តិយសរបស់ប្រជាជនអាល្លឺម៉ង់ចំពោះស្ត្រីមេម៉ាយ និងកុមារកំព្រាដែលរងរបួសក្នុងសង្គ្រាម។

ខាងក្រោមនេះគួរតែត្រូវបានយកជាគោលការណ៍ណែនាំសម្រាប់ប្រព័ន្ធរដ្ឋសង្គមនិយមជាតិក្នុងវិស័យគោលនយោបាយពន្ធដារ៖

១. ការយកពន្ធសម្រាប់គោលបំណងនៃការទូទាត់ការប្រាក់សម្រាប់ប្រាក់កម្ចីផ្ទៃក្នុងមិនត្រូវបានរាប់បញ្ចូលទេ។

២. ពន្ធត្រូវបានអនុញ្ញាតសម្រាប់តែការគ្របដណ្តប់លើការចំណាយរបស់រដ្ឋសម្រាប់គោលបំណងមិនមានផលិតភាព សម្រាប់រដ្ឋបាល ការគ្រប់គ្រងយុត្តិធម៌ យោធា ប៉ូលីស និងប្រព័ន្ធសុខាភិបាល និងការអប់រំ ដរាបណាចំណែកនៃសហគ្រាសពាណិជ្ជកម្មរដ្ឋ ផ្លូវដែក ប្រៃសណីយ៍ ទូរលេខ ព្រៃឈើរដ្ឋ និងអណ្តូងរ៉ែរដ្ឋ ក៏ដូចជាការផ្គត់ផ្គង់អគ្គិសនីពីមូលដ្ឋានអន្តរទីក្រុងធំៗរបស់រដ្ឋ មិនគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ការគ្របដណ្តប់របស់ពួកគេទេ។

៣. សម្រាប់ការគ្របដណ្តប់លើតម្រូវការពិសេស ឬសម្រាប់គ្រាអាសន្នពិសេស ជាពិសេសសម្រាប់ករណីសង្គ្រាម ពន្ធផ្ទាល់ និងពន្ធប្រយោលមិនត្រឹមតែត្រូវបានអនុញ្ញាតប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងត្រូវបានបញ្ជាផងដែរ។

៤. ពន្ធផ្ទាល់អាចដាក់លើទ្រព្យសម្បត្តិក្នុងទម្រង់ណាមួយក៏បាន ប៉ុន្តែនៅទីនេះ ការដាក់ពន្ធជាដំណាក់កាលដ៏ទូលំទូលាយមួយត្រូវធ្វើឡើង។ ប្រាក់ចំណូលត្រូវទុកចោលមិនជាប់ពន្ធរហូតដល់កម្រិតសមស្រប។ ក្នុងករណីនេះ វាគួរតែត្រូវបានពិចារណាឱ្យបានហ្មត់ចត់ជាងពេលបច្ចុប្បន្នថាតើអ្នកជាប់ពន្ធមានគ្រួសារដែលមានកូន ឬមានកាតព្វកិច្ចថែទាំផ្សេងទៀត។

៥. មន្ត្រីរដ្ឋជាទូទៅត្រូវបានរួចផុតពីពន្ធ។ ចំពោះអ្នករៀបការហើយ កូនៗ
ប្រាក់ឧបត្ថម្ភត្រូវបានធានា។

៦. ពន្ធប្រយោលត្រូវបានពិចារណានៅក្នុងពេលវេលាធម្មតាសម្រាប់តែវត្ថុប្រណីតប៉ុណ្ណោះ។ រដ្ឋនៅទីនេះមានមធ្យោបាយដ៏ល្អមួយដើម្បីដំណើរការតាមរបៀបដែលនឹងគ្រប់គ្រង និងបង្កើនតម្លៃលើការផលិតវត្ថុដែលបម្រើតែការរំខាននៃភាពប្រណីតដ៏ទាក់ទាញ ភាពហ៊ឺហារ និងការលោភលន់ក្នុងការញ៉ាំ និងផឹក និងភាពហួសហេតុនៃម៉ូដ។ សូម្បីតែទំនិញពាក់កណ្តាលប្រណីតសុទ្ធដូចជាថ្នាំជក់ គ្រឿងស្រវឹង ស្រា ដរាបណាវាមិនបម្រើគោលបំណងសុខភាព ក៏នឹងត្រូវបង់ពន្ធប្រយោល។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ពន្ធប្រយោលទាំងអស់ ដូចជាការកេងប្រវ័ញ្ចប្រជាជនសព្វថ្ងៃនេះទាំងស្រុង គឺត្រូវជៀសវាងជាមូលដ្ឋាន។ យើងចង់មានន័យថា ពន្ធប្រយោលមិនសមហេតុផលទាំងអស់ដែលដំណើរការតែក្នុងលក្ខណៈបង្កើនតម្លៃ លើស្ករ អំបិល ឈើគូស ចង្កៀង ទឹកក្រូចឆ្មា ក៏ដូចជាពន្ធលើធ្យូងថ្មដែលធ្វើឱ្យការផលិតមានតម្លៃថ្លៃជាងមុនយ៉ាងខ្លាំង ក៏ដូចជាពន្ធលើការដឹកជញ្ជូនផ្ទាល់ខ្លួន និងទំនិញ និងលើសពីនេះទៅទៀត ពន្ធលើការលក់ទំនិញ។

៧. ការប្រមូលប្រាក់ចំណេញពីសង្គ្រាម និងបដិវត្តន៍ ត្រូវតែអនុវត្តជាភារកិច្ចយុត្តិធម៌។ ចំពោះភារកិច្ចបែបនេះ ចាំបាច់ត្រូវបង្កើតមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃការគណនាសមហេតុផលមួយ ដែលអាចប្រៀបធៀបទ្រព្យសម្បត្តិបច្ចុប្បន្នជាមួយនឹងទ្រព្យសម្បត្តិមុនៗ។ ជាក់ស្តែង នៅទីនេះក៏មានភាពខុសគ្នារវាងទ្រព្យសម្បត្តិដែលកើតចេញពីការងារផលិតភាព ដែលទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ សង្គ្រាមបានបង្ហាញពីការរីកចម្រើនពិសេសមួយ។ វាមិនលើសពីភាពត្រឹមត្រូវ និង

Machine Translated by Google

ត្រឹមត្រូវហើយ ដែលពីប្រាក់ចំណេញសង្គ្រាមដ៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់បែបនេះ ផ្នែកមួយត្រូវបានដឹកនាំទៅសហគមន៍។ ម៉្យាងវិញទៀត ការវាយតម្លៃដ៏មុតស្រួចជាងនេះទៅទៀត នឹងត្រូវធ្វើឡើងក្នុងករណីទ្រព្យសម្បត្តិដែលកើតចេញពីការជួញដូរអន្តរការី និងការកេងចំណេញ។

៨. ពន្ធលើតែមប្រៃសណីយ៍ និងថ្លៃសេវា សូម្បីតែពន្ធដែលរឹតត្បិតសិទ្ធិសេរីក្នុងការចាត់ចែងទ្រព្យសម្បត្តិ ដរាបណាការចាត់ចែងនេះមិនមានគោលបំណងប្រឆាំងនឹងសុខុមាលភាពទូទៅ ត្រូវតែកំណត់តាមដែលអាចធ្វើទៅបាន។ ចំពោះបញ្ហានេះក៏រួមបញ្ចូលទាំងពន្ធមរតក និងពន្ធអំណោយផងដែរ។

ជាទូទៅ គោលនយោបាយហិរញ្ញវត្ថុពន្ធដារគួរតែខិតខំដើម្បីគោលដៅចុងក្រោយនៃ "រដ្ឋដែលគ្មានពន្ធ" ពីព្រោះវាមិនមែនជាភារកិច្ចរបស់រដ្ឋក្នុងការទាញយកប្រាក់ពីប្រជាពលរដ្ឋរបស់ខ្លួន ដើម្បីបន្តសេដ្ឋកិច្ចប្រាក់កម្ចីរដ្ឋក្លែងក្លាយនោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវលើកកម្ពស់សុខុមាលភាពទូទៅរបស់ប្រជាជន។

រដ្ឋមិនមែននៅទីនោះដើម្បីធ្វើជាអ្នកប្រមូលការប្រាក់សម្រាប់ដើមទុនប្រាក់កម្ចីធំៗនោះទេ ប៉ុន្តែដើម្បីការពារបុគ្គល និងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ប្រជាពលរដ្ឋរដ្ឋរបស់ខ្លួន និងធ្វើឱ្យធនធានធម្មជាតិរបស់ប្រទេសអាចបម្រើសហគមន៍បាន។ ដូចដែលបានពិពណ៌នារួចមកហើយ មធ្យោបាយសម្រាប់កិច្ចការរដ្ឋដែលមិនមានផលិតភាពគួរតែត្រូវបានយកជាចម្បងពីអតិរេកនៃសហគ្រាសរដ្ឋពាណិជ្ជកម្ម និងទីពីរពីពន្ធប្រណីត ទីបីពីទ្រព្យសម្បត្តិ និងប្រាក់ចំណូលដែលលើសពីអ្វីដែលអាចទទួលបានតាមរយៈការបំពេញការងារ ហើយមានតែបន្ទាប់មកពីវណ្ណៈកណ្តាលដែលមានទ្រព្យសម្បត្តិ ក៏ដូចជាពីពន្ធប្រយោលលើទំនិញពាក់កណ្តាលប្រណីតដែលការប្រើប្រាស់របស់ពួកគេមិនចាំបាច់ខ្លាំង។ ហើយមានតែនៅក្នុងសម័យសង្គ្រាមប៉ុណ្ណោះ ដែលជីវិតរបស់ប្រជាជាតិទាំងមូលត្រូវបានគំរាមកំហែង រដ្ឋអាចទាមទារថា សូម្បីតែសហគមន៍ - ដូចដែលវាពិតជាអាចទាមទារការបម្រើយោធាពីមនុស្សគ្រប់គ្នាតាមរយៈអធិបតេយ្យភាពសេវាកម្មរបស់ខ្លួន - ហើយម្តងទៀតដោយយោងជាពិសេសចំពោះវណ្ណៈដែលមានទ្រព្យសម្បត្តិ ធ្វើការរួមចំណែកផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុរបស់ខ្លួនក្នុងការធ្វើសង្គ្រាមក្នុងទម្រង់ជាពន្ធប្រយោល និងដោយផ្ទាល់។

សរុបមក យើងអាចនិយាយអ្វីបន្ថែមទៀតអំពីសំណួរនៃ "សហគ្រាសរដ្ឋពាណិជ្ជកម្ម"។ ឥឡូវនេះ យើងចង់ចង្អុលបង្ហាញការពិតដែលថា សហគ្រាសរដ្ឋមិនមាន "ប្រាក់ចំណេញ" ទេ។ យើងបានពិភាក្សាយ៉ាងលម្អិតរួចហើយអំពីសំណួរជាមូលដ្ឋាននៃប្រាក់ចំណេញ។

ក្នុងកិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងដើម្បីដំណើរការផ្លូវដែកជាដើម «តាមរបៀបអាជីវកម្ម» ដើម្បី «រំដោះពួកគេចេញពីសហគ្រាសរដ្ឋដែលមិនមានសេដ្ឋកិច្ច» ឬ «នាំពួកគេចូលទៅក្នុងទម្រង់សេដ្ឋកិច្ចចម្រុះ» មានតែបំណងប្រាថ្នាដែលលាក់បាំងយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរនៃដើមទុនប្រាក់កម្ចីដ៏ធំ ដើម្បីធ្វើឱ្យសូម្បីតែសមាសធាតុទ្រព្យសម្បត្តិដ៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់នេះរបស់ប្រទេសជាតិអាចប្រើប្រាស់បានសម្រាប់ខ្លួនវាប៉ុណ្ណោះ។ ប្រសិនបើរដ្ឋប្រគល់សូម្បីតែសមាសធាតុទ្រព្យសម្បត្តិទាំងនេះក៏ដោយ នោះវាត្រូវបានប្រគល់ឱ្យទៅជាដើមទុនប្រាក់កម្ចីយ៉ាងពេញលេញ ហើយវាលែងមានវិស័យដែលវាជាអធិបតេយ្យភាព ឬដែលវាអាចធ្វើប្រតិបត្តិការតាមរបៀបបទប្បញ្ញត្តិ និងដែលវាអាចទទួលបានប្រាក់ចំណូលយ៉ាងច្រើនសម្រាប់ការគ្របដណ្តប់ភារកិច្ចរបស់ខ្លួនទៀតហើយ។

Machine Translated by Google

ការរំដោះនយោបាយហិរញ្ញវត្ថុរបស់រដ្ឋ

យើងបានពិពណ៌នាអំពីវិធានការអ្វីខ្លះដែលត្រូវអនុវត្ត ដើម្បីធ្វើឱ្យកាលៈទេសៈដូចដែលយើងជួបប្រទះនៅពេលនេះមិនអាចទៅរួចនាពេលអនាគត។ ភារកិច្ចទាំងនេះពិតជាទាមទារសេវាកម្មច្នៃប្រឌិត ប៉ុន្តែទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកវាអាចសម្រេចបានដោយមិនចាំបាច់ខូចខាត ឬផ្លាស់ប្តូរលក្ខខណ្ឌផ្លូវច្បាប់ដែលមានស្រាប់នោះទេ។ វាខុសគ្នាជាមួយនឹងការបំបែកខ្សែសង្វាក់ដែលមានស្រាប់នៃបំណុលដែលមានការប្រាក់របស់រដ្ឋយើងចំពោះម្ចាស់បំណុលផ្ទៃក្នុង និងខាងក្រៅរបស់ខ្លួន។

វិធានការដែលត្រូវអនុវត្តនៅទីនេះគឺសាមញ្ញបំផុត ដោយការអនុវត្តរបស់ពួកគេនឹងបង្កការលំបាកជាច្រើន។ ដំណោះស្រាយសម្រាប់កាតព្វកិច្ចការប្រាក់អស់កល្បជានិច្ចពីប្រាក់កម្ចីផ្ទៃក្នុងគឺ៖ ការលុបបំបាត់ការបង់ការប្រាក់នេះតាមផ្លូវច្បាប់។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ដើមទុនប្រាក់កម្ចីធំៗ ដោយអង្វរផលប្រយោជន៍របស់អ្នកចូលនិវត្តន៍តូចៗ នឹងបង្កើតសំឡេងស្រែកយ៉ាងខ្លាំង ហើយចេញការគំរាមកំហែងដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចបំផុតប្រឆាំងនឹងរដ្ឋមួយដែល "ជាន់ឈ្លីសិទ្ធិដែលមិនអាចរំលោភបាននៅក្រោមជើងរបស់ខ្លួន" ដែល "ប្រព្រឹត្តការរំលោភច្បាប់ដែលនឹងប្លន់យកទំនុកចិត្តចុងក្រោយរបស់ខ្លួន"។ ដើមទុនធំៗនឹងផ្លាស់ប្តូរដងថ្លឹងទាំងអស់ដោយធម្មជាតិ ដើម្បីទប់ស្កាត់ "ឧក្រិដ្ឋកម្មដ៏ធំប្រឆាំងនឹងច្បាប់សេដ្ឋកិច្ចជាមូលដ្ឋាន"។ ជាធម្មតា! - មនុស្សម្នាក់មិនអាចរំពឹងថាមហាអំណាចអន្តរជាតិនឹងបោះបង់ចោលការទាមទាររបស់ខ្លួនចំពោះការគ្រប់គ្រងភ្លាមៗនោះទេ។

នៅក្នុងសមរភូមិនេះ វាគ្រាន់តែជាបញ្ហានៃការរក្សាសរសៃប្រសាទដែក និងមិនអនុញ្ញាតឱ្យខ្លួនឯងធ្វើ
មានការភ័យខ្លាចចំពោះសំឡេងគ្រហឹមរបស់ពួកអ្នកសារព័ត៌មានដែលត្រូវបានថែរក្សាដោយហិរញ្ញវត្ថុខ្ពស់។

ជនជាតិយូដានឹងធ្វើសង្គ្រាមនេះដោយភាពរឹងមាំបំផុត ពីព្រោះវាជាបញ្ហានៃ «កិត្តិយសរបស់គាត់» ដូចដែល Rothschild ចាស់បាននិយាយថា៖ «លុយរបស់ខ្ញុំគឺជាកិត្តិយសរបស់ខ្ញុំ ហើយអ្នកណាដែលយកលុយរបស់ខ្ញុំ នឹងដកហូតកិត្តិយសរបស់ខ្ញុំ»។

ឥឡូវនេះ លុយរបស់ពួកគេមិនគួរត្រូវបានយកចេញពីម្ចាស់មូលបត្ររដ្ឋតាមមធ្យោបាយណាមួយឡើយ ប៉ុន្តែការទាមទារផ្នែកច្បាប់ត្រូវតែដកចេញ ដែលក្នុងន័យនេះបានក្លាយជាអយុត្តិធម៌យ៉ាងខ្លាំងចំពោះសហគមន៍ជាតិ។

ប៉ុន្តែពីទស្សនៈរបស់រដ្ឋ ក៏ដូចជាពីទស្សនៈរបស់ប្រជាជនដែលត្រូវតែរៃអង្គាសប្រាក់យ៉ាងច្រើនតាមរយៈការងាររបស់ពួកគេ ដើម្បីបំពេញ «ការទាមទារផ្នែកច្បាប់របស់ម្ចាស់បំណុលរដ្ឋ» ទាំងនេះ វាមិនមែនជាបញ្ហានៃ «ការទាមទារផ្នែកច្បាប់» ទេ ប៉ុន្តែជាអយុត្តិធម៌ដ៏ធំបំផុតគ្រប់ពេលវេលា - នៃការប្លន់ដ៏យូរអង្វែងរបស់ប្រជាជនកម្មករ ដើម្បីគាំទ្រដល់ផ្នែកតូចមួយនៃមូលធននិយមធំៗ ដែលមានការគាំទ្រពីរដ្ឋ។ រដ្ឋមួយដែលធ្វើឲ្យ «ការបំបែកទាសភាពផលប្រយោជន៍» ក្លាយជាការពិត មិនបានប្រព្រឹត្តអយុត្តិធម៌តាមមធ្យោបាយណាមួយឡើយ ប៉ុន្តែវាធ្វើឲ្យមានទោសចំពោះអយុត្តិធម៌ដ៏មានឥទ្ធិពលមួយចំពោះការប្រព្រឹត្តដែលខ្លួនបានអនុវត្តជាសេវាកម្មក្លែងក្លាយ។

ជាការពិតណាស់ នេះមានន័យថា ការរៀបចំឡើងវិញទាំងស្រុងនៃរដ្ឋបច្ចុប្បន្ន។ រដ្ឋនេះត្រូវតែសម្រេចថាតើខ្លួនចង់បម្រើប្រទេសទាំងមូល ឬថាតើខ្លួនដូចពេលនេះដែរ ចង់ធ្វើជាអាជ្ញាសាលាហិរញ្ញវត្ថុអន្តរជាតិ។
លើសំណួរនេះ គ្មានការសម្របសម្រួលណាមួយឡើយ។ នៅទីនេះ មានតែការទប់ស្កាត់ដ៏ម៉ឺងម៉ាត់ប៉ុណ្ណោះ ដែលអាចនាំទៅដល់គោលដៅ និងដំណោះស្រាយ។

រដ្ឋសង្គមនិយមជាតិពិតជាដឹងអំពីការសម្រេចចិត្តដ៏មានឥទ្ធិពលនេះ - វានឹងពិបាកខ្លាំងណាស់ក្នុងការចាត់វិធានការដ៏ម៉ឺងម៉ាត់បែបនេះ ប្រសិនបើយើងមិនដឹងច្បាស់ពីអ្វីដែលយើងត្រូវរៀបចំជំនួសឱ្យសេដ្ឋកិច្ចមូលធននិយមផលប្រយោជន៍។ ប៉ុន្តែដោយសារតែយើងដឹងរឿងនេះ យើងឈានទៅមុខដោយភាពប្រាកដប្រជានៃជ័យជម្នះយ៉ាងពេញលេញបំផុត ចូលទៅក្នុងសមរភូមិដ៏អស្ចារ្យបំផុតនៃប្រវត្តិសាស្ត្រពិភពលោកនេះ។ យើងដឹងថាច្បាប់ផលប្រយោជន៍ត្រូវបានបង្កើតឡើងតែលើការកុហក និងការបោកប្រាស់ ហើយដោយសារតែយើងដឹង និងបានទទួលស្គាល់យ៉ាងច្បាស់អំពីរឿងនេះ យើងក៏ដឹងដែរថា បណ្តាញ ពីងពាងនៃការកុហក និងការបោកប្រាស់បែបនេះ ទោះបីជាវាត្រូវបានបង្វិលយ៉ាងលំបាកយ៉ាងណាក៏ដោយ អាចត្រូវបានរហែកចេញដោយការទាញតែមួយដង។

មានតែសំណួរមួយទៀតប៉ុណ្ណោះ ដែលជាសំណួរចុងក្រោយ ដែលត្រូវតែសួរយើង គឺសំណួរថា៖ តើប្រទេសបរទេសនឹងនិយាយយ៉ាងណាចំពោះកំណែទម្រង់រ៉ាឌីកាល់បែបនេះ និងជាពិសេសចំពោះការបដិសេធមិនបង់ប្រាក់ការប្រាក់បន្ថែមទៀតដល់ម្ចាស់បំណុលការប្រាក់បរទេស?

Machine Translated by Google

មែនហើយ តើប្រទេសបរទេសនឹងនិយាយយ៉ាងណាចំពោះរឿងនោះ? សំណួរនេះមានសារៈសំខាន់ខ្លាំងណាស់រួចទៅហើយសម្រាប់ទុក្ខលំបាករបស់អាល្លឺម៉ង់របស់យើង និងសម្រាប់អាកប្បកិរិយាសកលលោកនៃរង្វង់ធំបំផុត។
តើ «ប្រទេសបរទេស» ជាទូទៅជាអ្វី? តើពួកគេជាជនជាតិបារាំង អង់គ្លេស អាមេរិក? តើពួកគេជាជនជាតិស៊ុយអែត ហូឡង់ និងន័រវេស? តើពួកគេជាជនជាតិរុស្ស៊ី ឬជនជាតិចិន? ឬក៏ពួកគេជាជនជាតិឥណ្ឌា ឬជនជាតិហ្វូហ្គៀន ឬជនជាតិស្បែកខ្មៅកុងហ្គោ? ជាការពិតណាស់ មនុស្សទាំងអស់នេះជាកម្មសិទ្ធិរបស់ «ប្រទេសបរទេស» ដែលទាក់ទងនឹងយើង។ ឥឡូវនេះ ចំនួនដ៏ច្រើនបំផុតនៃ «ជនបរទេស» ទាំងអស់នេះនឹងមិននិយាយអ្វីទាំងអស់ ចំនួនជនជាតិចិនតិចបំផុត ហើយចំនួនរុស្ស៊ី និងបារាំងតិចបំផុតក៏នឹងដឹងជាទូទៅអំពីអ្វីដែលវានិយាយ។ ជាចុងក្រោយ នៅតែមានរដ្ឋាភិបាលនៃសត្រូវសង្គ្រាមរបស់យើង ហើយបន្ទាប់មក - ក្នុងនាមជាអ្នកដែលចាប់អារម្មណ៍ពិតប្រាកដ - ធនាគារិកអន្តរជាតិជ្វីហ្វ ដែល "នឹងនិយាយអ្វីមួយអំពីវា"។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ អ្វីដែលហិរញ្ញវត្ថុអន្តរជាតិនឹងនិយាយទៅកាន់នោះគឺងាយស្រួលឆ្លើយណាស់។ វានឹង ដោយប្រើប្រាស់គ្រប់មធ្យោបាយទាំងអស់ដែលមាន ដើម្បីចាត់ថ្នាក់នីតិវិធីបែបនេះថាជាឧក្រិដ្ឋកម្មដែលមិនធ្លាប់មានពីមុនមកប្រឆាំងនឹងមនុស្សជាតិដែលមានវប្បធម៌ វានឹងតាមរយៈសារព័ត៌មានដែលលះបង់របស់ខ្លួនជាមួយនឹងការកុហក និងការបង្ខូចទ្រង់ទ្រាយទាំងអស់ ដែលអាចធ្វើទៅបាន នឹងលើកឡើងនូវអ្វីដែលហៅថាពិភពលោកស៊ីវិល័យប្រឆាំងនឹងការរំលោភលើកាតព្វកិច្ចដែលបានអនុវត្តដែលមិនធ្លាប់មានពីមុនមក វានឹងនិយាយអំពីការដួលរលំទាំងស្រុងនៃទ្វីបអឺរ៉ុប ហើយវានឹងព្យាយាមញុះញង់ប្រទេសបារាំងជាអ្នកកាន់អរិយធម៌អឺរ៉ុបដែលសមស្របជាពិសេសចំពោះសង្គ្រាមបើកចំហប្រឆាំងនឹងប្រទេសអាល្លឺម៉ង់។ អ្វីៗទាំងអស់ដែលប្រជាជាតិបរទេស ពោលគឺហិរញ្ញវត្ថុជាន់ខ្ពស់របស់ជនជាតិយូដា នឹងនិយាយប្រឆាំងនឹងការប៉ុនប៉ងធ្វើឃាតបែបនេះប្រឆាំងនឹងអំណាចសរុបរបស់ជនជាតិយូដាដ៏ធំ។

ដូច្នេះ មនុស្សម្នាក់អាចទុកសំណួរ និងចម្លើយនោះចោលបាន។ ពីព្រោះ វាច្បាស់ណាស់ថា អំណាចដែលសង្គ្រាមរំដោះត្រូវបានដឹកនាំប្រឆាំងនឹង នឹងមិនចុះចូលដោយគ្មានការប្រយុទ្ធនោះទេ ព្រោះវាមិនមែនជាបញ្ហារបស់ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់នៅទីនេះ ដែលផលប្រយោជន៍ និងសិទ្ធិបរទេសភាគច្រើនពិសិដ្ឋជាងសិទ្ធិរបស់ជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ ប៉ុន្តែជារបស់បុរសដែលមានចរិតលេចធ្លោជាងគេ គឺឆន្ទៈដ៏ឃោរឃៅចំពោះអំណាច។

នៅក្នុងសំណួរប្រវត្តិសាស្ត្រចុងក្រោយទាំងអស់នេះ វាពិតជាឥតប្រយោជន៍ណាស់ក្នុងការធ្វើការសង្កេតស្មានៗអំពីអ្វីដែលសត្រូវនឹងធ្វើឥឡូវនេះ ព្រោះសត្រូវនឹងមិនអនុញ្ញាតឱ្យមានការរំដោះ ឬការបះបោរភ្លាមៗនោះទេ គឺជាក់ស្តែង។ ការពិចារណាអំពីមធ្យោបាយអំណាចដែលសត្រូវមាននៅក្នុងការចាត់ចែងរបស់គាត់ និងការដឹងអំពីចំណុចខ្លាំងដែលខ្លួនមាន។ លើសពីនេះទៅទៀត ប្រសិនបើមនុស្សម្នាក់ដឹងច្បាស់ពីអ្វីដែលខ្លួនត្រូវធ្វើ និងនឹងធ្វើ នោះមនុស្សម្នាក់ត្រូវតែសង្កេតមើលពីរបៀបដែលសត្រូវនឹងទប់ទល់នឹងការវាយប្រហារ ហើយបន្ទាប់មកទើបអាចអនុម័តវិធានការតបតបាន។ គ្មានផែនការយោធាណាមួយអាចកំណត់យុទ្ធនាការលើសពីការវាយប្រហារលើកដំបូងបានទេ ប៉ុន្តែវាពិតជាអាចផ្តល់នូវគោលការណ៍ណែនាំទូទៅសម្រាប់ដំណើរការសកម្មភាពដ៏ស្វាហាប់។ ដូច្នេះផងដែរ នៅទីនេះ។

ក្នុងករណីរបស់យើង គូប្រជែងពិបាកចាប់ណាស់ ពីព្រោះវាជាបញ្ហានៃអំណាចដែលគ្មានបុគ្គល និងមហាអំណាចអន្តរជាតិ។ ដូច្នេះ ផែនការយុទ្ធនាការនឹងត្រូវពិចារណាជាមុនសិនថា អំណាច និងផលប្រយោជន៍ណាដែលមិនត្រូវបានចាត់ទុកថាជាគូប្រជែង។ នេះជាការសំខាន់សម្រាប់ការមិនប្រើប្រាស់អំណាចដោយមិនចាំបាច់ក្នុងទិសដៅដែលគ្មានគ្រោះថ្នាក់គំរាមកំហែង។

នៅពីក្រោយសំណួរថា "តើប្រទេសបរទេសនឹងនិយាយយ៉ាងណាចំពោះរឿងនោះ?" ភាគច្រើនលាក់បាំងការថប់បារម្ភថាក្នុងករណីបែបនេះយើងនឹងមិនទទួលបានឥណទាន ឬអាហារ ឬវត្ថុធាតុដើមផ្សេងទៀតពីបរទេសឡើយ។
ឥឡូវនេះ តើស្ថានភាពនៅទីនេះយ៉ាងម៉េចដែរ?

ក្នុងនាមជាសេដ្ឋកិច្ចជាតិ យើងអាចទូទាត់សងសម្រាប់ការនាំចូលរបស់យើងក្នុងរយៈពេលវែងបានតែតាមរយៈការនាំចេញរបស់យើងប៉ុណ្ណោះ ពោលគឺការដោះដូរទំនិញជាមួយទំនិញ ប៉ុន្តែមិនមែនជាមួយនឹងប្រាក់ក្រដាស និងមិនមែនជាមួយនឹង "ឥណទាន" នោះទេ។
ទាំងអស់នេះដំណើរការបានមួយរយៈ ដរាបណាប្រទេសបរទេសផ្តល់កិត្តិយសពិតប្រាកដ ពោលគឺដរាបណាអ្នកផ្គត់ផ្គង់បរទេសផ្សេងៗគ្នាមានជំនឿថាអ្នកនាំចូលអាល្លឺម៉ង់នឹងបង់ថ្លៃទំនិញពាក់ព័ន្ធជាមួយនឹងប្រាក់ពេញលេញ។ ប៉ុន្តែនោះអាចធ្វើទៅបានលុះត្រាតែអ្នកនាំចូលបានប្រមូលប្រាក់បរទេសជាអ្នកនាំចេញទំនិញអាល្លឺម៉ង់។ ការភ័យខ្លាចថាយើងនឹងមិនទទួលបានកប្បាស ឬខ្លាញ់ណាមួយឡើយ។

82 ប្រជាជននៅ Tierra del Fuego ដែលជាប្រជុំកោះនៅចុងខាងត្បូងនៃអាមេរិកខាងត្បូង។

Machine Translated by Google

ទង់ដែង ឬចំណីសត្វ ដោយសារតែការបដិសេធការទូទាត់ការប្រាក់អន្តរជាតិ រួមបញ្ចូលគ្នានូវសំណួរដែលជាទូទៅមិនមានអ្វីទាក់ទងនឹងគ្នាទៅវិញទៅមក។ សូម្បីតែអំណាចធនាគារធំរបស់ជនជាតិយូដាទាំងអស់ក៏មិនអាចទប់ស្កាត់អតិរេកនៅក្នុងប្រទេសផលិតវត្ថុធាតុដើមពីការទៅដល់រោងចក្រ និងកន្លែងធ្វើការរបស់អាល្លឺម៉ង់តាមមធ្យោបាយណាមួយបានដែរ ហើយដូចគ្នានេះដែរ ទំនិញសម្រេចរបស់អាល្លឺម៉ង់នឹងស្វែងរកផ្លូវរបស់ពួកគេចូលទៅក្នុងទីផ្សារលក់របស់ពិភពលោក។ ការផ្លាស់ប្តូរទំនិញទៅវិញទៅមករវាងសេដ្ឋកិច្ចជាតិផ្សេងៗគ្នានេះពិតជាកើតឡើងស្របតាមច្បាប់ដ៏គួរឱ្យជឿជាក់នៃការផ្គត់ផ្គង់ និងតម្រូវការ។ ជាការពិតណាស់ ក្រោមការបង្ខិតបង្ខំ និងជាបណ្តោះអាសន្ន ការរឹតបន្តឹង និងការបញ្ឈប់អាចកើតឡើងនៅទីនេះ ដូចដែលយើងបានជួបប្រទះនៅក្នុងសង្រ្គាម ហើយបន្ទាប់មកម្តងទៀតនៅក្នុងតំបន់ Ruhr83។ ប៉ុន្តែទាំងនេះគឺជាវិធានការដ៏ខ្លាំងក្លាទាំងអស់ដែលបំផ្លាញប្រទេសបរទេសតាមរបៀបស្រដៀងគ្នា។

ដូច្នេះយើងអាចសន្មត់ដោយភាពប្រាកដប្រជាថា ពាណិជ្ជកម្មលក់ដុំនឹងទទួលបានជោគជ័យក្នុងការបំពេញតម្រូវការនាំចូលចាំបាច់បំផុត។ នឹងតែងតែមានប្រទេសអព្យាក្រឹតដែលការនាំចូលទាំងនេះអាចទៅដល់យើងបានតាមរយៈនោះ។

លើសពីនេះ សេដ្ឋកិច្ចជាតិដែលមានស្មារតីឡើងវិញអំពីកាតព្វកិច្ចជាតិរបស់ខ្លួន ហើយដោយហេតុនេះនឹងកាន់តែមានប្រសិទ្ធភាពឡើងវិញក្នុងករណីទំនិញនាំចេញ អាចពឹងផ្អែកលើការពិតដែលថាខ្លួននឹងទទួលបានទំនុកចិត្តចាស់មកវិញ។ ឥណទានអន្តរការីបណ្តោះអាសន្នក្នុងការនាំចូល និងនាំចេញគឺជាបញ្ហារបស់ផ្ទះពាណិជ្ជកម្ម ហើយផ្អែកលើឥណទានផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ។

ឥឡូវនេះសំណួរនេះមានទិដ្ឋភាពមួយទៀត នោះគឺការភ័យខ្លាចចំពោះវិធានការចាំបាច់ខាងនយោបាយ ដោយសារតែការផ្អាកការទូទាត់ការប្រាក់ជាតិចំពោះមូលបត្រសង្គ្រាម និងមូលបត្រដែលមានការប្រាក់ផ្សេងទៀតរបស់ Reich ឬរដ្ឋសហព័ន្ធ។ សូម្បីតែរឿងនេះក៏មិនទំនងដែរ ព្រោះវាជាសំណួរនៅទីនេះអំពីការទាមទារការប្រាក់របស់ម្ចាស់បំណុលឯកជនម្នាក់ៗនៃមូលបត្ររដ្ឋាភិបាលអាល្លឺម៉ង់ ដែលសម្រាប់ជាប្រយោជន៍របស់ពួកគេ ស្ទើរតែគ្មានសកម្មភាពនយោបាយណាមួយអាចត្រូវបានធ្វើឡើង។ តាមពិតទៅ វាក៏មិនទាន់កើតឡើងនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការក្ស័យធនរបស់រដ្ឋដែលអន្តរាគមន៍យោធាបានកើតឡើងនៅពេលដែលរដ្ឋមួយបានផ្អាកការទូទាត់ការប្រាក់របស់ខ្លួន។ គំនិតផ្ទុយគ្នាដែលថា ក្នុងករណីនេះ បារាំងនឹងធ្វើការសងសឹកភ្លាមៗ គឺមិនអាចទទួលយកបានលើហេតុផលឡូជីខលទេ ព្រោះបើមិនដូច្នោះទេសត្រូវនៅពេលនោះនឹងត្រូវធ្វើអន្តរាគមន៍តាមរយៈសកម្មភាពយោធាប្រឆាំងនឹងការធ្លាក់ចុះនៃម៉ាកអាល្លឺម៉ង់។ ការធ្លាក់ចុះនៃរូបិយប័ណ្ណទីបំផុតបានដកហូតបំណុលបរទេសនៃមូលបត្រអាល្លឺម៉ង់នៃអ្វីៗគ្រប់យ៉ាង។ ឥឡូវនេះ វិធានការរបស់យើងមិនបានមើលឃើញទុកជាមុនអំពីការលុបចោលបំណុលរដ្ឋអាល្លឺម៉ង់ផ្ទៃក្នុងទាំងនេះទាល់តែសោះ ប៉ុន្តែមានតែការលុបចោលការប្រាក់ និងការផ្លាស់ប្តូរមូលបត្រទៅជាទ្រព្យសកម្មធនាគារប៉ុណ្ណោះ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ការទូទាត់ជាសាច់ប្រាក់អាចត្រូវបានផ្តល់ជូនភ្លាមៗដល់ម្ចាស់បំណុលបរទេស។

តើវាអាចទៅរួចយ៉ាងដូចម្តេចដែលក្នុងករណីបែបនេះ ពោលគឺនៅពេលដែលលោក X. Illinois ឬ Chicago ទទួលបានព័ត៌មានពីធនាគារិករបស់គាត់ថារដ្ឋាភិបាលអាល្លឺម៉ង់កំពុងសងបំណុលសង្គ្រាមជាសាច់ប្រាក់ ហើយចំនួនទឹកប្រាក់នេះត្រូវបានបញ្ចូលទៅក្នុងគណនីរបស់គាត់ គាត់នឹងខឹងសម្បារយ៉ាងខ្លាំង ហើយបានជំរុញឱ្យរដ្ឋាភិបាលរបស់គាត់ប្រឆាំងនឹងប្រទេសអាល្លឺម៉ង់?

ការតស៊ូយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរមិនអាចត្រូវបានគេរំពឹងទុកពីភាគីណាមួយឡើយ ប្រសិនបើរដ្ឋាភិបាលអាល្លឺម៉ង់ជាតិនិយមបានប្រកាសលុបចោលការប្រាក់ពីមូលបត្របំណុលដែលមានការប្រាក់ទាំងអស់ ជាមួយនឹងការផ្លាស់ប្តូរមូលបត្របំណុលទាំងនេះទៅជាទ្រព្យសកម្មដែលគ្មានការប្រាក់នៅក្នុងធនាគាររដ្ឋ ឬគណនីមូលប្បទានប័ត្រប្រៃសណីយ៍ក្នុងពេលដំណាលគ្នា។
សម្រាប់ពួកយើង វាជារឿងសំខាន់ដែលតាមរយៈវិធានការរបស់យើង សហគមន៍មិនត្រូវបានប៉ះពាល់ទេ - ការពិតដែលថាការតស៊ូនឹងត្រូវបានធ្វើឡើងពីខាងមូលធននិយមមិនអាចរារាំងទង្វើរំដោះបានទេ។ មនុស្សម្នាក់នឹងឃើញយ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងករណីនៃវិធានការនេះថា ការបំបែកព្រលឹងនឹងកើតឡើងនៅទីនេះ ហើយថាចលនាបិទជិតរបស់អ្នកដែលនឹងមានអារម្មណ៍ថានៅក្នុងរដ្ឋាភិបាលនេះ វាស់វែងការដោះលែង និង

---

[៨៣] នៅចុងឆ្នាំ១៩២២ នៅពេលដែលជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ត្រូវបានគេរកឃើញថាមិនបានបង់ថ្លៃឈើ និងធ្យូងថ្មជាសំណងសង្គ្រាមដល់សម្ព័ន្ធមិត្ត បារាំង និងបែលហ្ស៊ិក ក្រោមការដឹកនាំរបស់នាយករដ្ឋមន្ត្រីបារាំង លោក Raymond Poincare បានកាន់កាប់តំបន់ឧស្សាហកម្ម Ruhr ក្នុងខែមករា ឆ្នាំ១៩២៣។ ប្រតិកម្មរបស់អាល្លឺម៉ង់ចំពោះការកាន់កាប់នេះភាគច្រើនគឺការតស៊ូអកម្ម ដែលទទួលបានការអាណិតអាសូរពីពិភពលោក និងនាំឱ្យមានការ "បន្ទន់" លក្ខខណ្ឌនៃសំណងនៅក្នុងកតិកាសញ្ញា Dawes នៃ

ខែមេសា ឆ្នាំ១៩២៤ (សូមមើលខាងលើទំព័រ៩៤) ដែលក៏បានអំពាវនាវឱ្យដកកងទ័ពកាន់កាប់របស់សម្ព័ន្ធមិត្តចេញពីតំបន់ Ruhr ផងដែរ។

Machine Translated by Google

ការរំដោះការងារពីសម្ពាធដ៏ធំសម្បើមនឹងរួមបញ្ចូលកម្មករទាំងអស់ក្នុងពេលឆាប់ៗនេះ។ មានតែរង្វង់ធនាគារ និងផ្សារភាគហ៊ុន និងអ្នកនៅក្នុងរង្វង់អ្នកចូលនិវត្តន៍តូចៗដែលជាប់គាំងនៅក្នុងអត្ថប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនប៉ុណ្ណោះដែលនឹងបន្តឈរជាគូប្រជែងរបស់ពួកគេ។

អ្នកដែលធ្វើការមិនមានចំណាប់អារម្មណ៍ពិសេសចំពោះការពិតដែលថាគាត់ទទួលបានការប្រាក់ពីទ្រព្យសម្បត្តិបណ្តោះអាសន្នរបស់គាត់ពីធនាគារនោះទេ ហើយគាត់ក៏មានចំណាប់អារម្មណ៍ក្នុងការបង់ការប្រាក់ខ្ពស់សម្រាប់ឥណទានផងដែរ។ ដោយមានប្រាក់របស់គាត់ជាទុនបង្វិល គាត់ចង់ធ្វើការ និងរកប្រាក់ចំណូល។ សម្រាប់ហេតុផលនេះ អ្នកជំនួញ ម្ចាស់រោងចក្រ និងពាណិជ្ជករទាំងអស់នឹងមិនសូវចាប់អារម្មណ៍លើការថែរក្សាប្រព័ន្ធមូលធននិយមការប្រាក់នោះទេ។ – នេះក្លាយជាច្បាស់ណាស់សម្រាប់មនុស្សគ្រប់គ្នាដែលចងចាំថាផលប្រយោជន៍របស់រដ្ឋាភិបាល – ដូចដែលយើងបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់បំផុត – ត្រូវបានទាញយកតាមរយៈពន្ធផ្ទាល់ ឬដោយប្រយោលពីប្រាក់ចំណូលការងាររបស់កម្មករដែលមានផលិតភាព។

អ្នកដែលមានចំណេះដឹងនេះយ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងចិត្ត មិនអាចត្រូវបានជះឥទ្ធិពលនៅពេលណាមួយឡើយ ពីព្រោះវាពិតជាគោលការណ៍ជាមូលដ្ឋានមួយ៖ ថារដ្ឋអាចផ្តល់តែអ្វីដែលខ្លួនត្រូវតែដកហូតពីពលរដ្ឋរបស់ខ្លួនម្តងទៀតក្នុងទម្រង់ណាមួយ។

ការប្រាក់សម្រាប់ការបង់ការប្រាក់របស់រដ្ឋត្រូវតែទាញយកចេញពីកម្មករដែលមានផលិតភាពក្នុងគ្រប់កាលៈទេសៈទាំងអស់។ គ្មានកម្មករណាម្នាក់ត្រូវបានដកចេញពីគោលការណ៍នេះទេ ជាពិសេសកម្មករដៃដែលគ្មានមូលបត្របំណុលដែលមានការប្រាក់នៅក្នុងការចាត់ចែងរបស់គាត់។ ស្ថានភាពនេះប៉ះពាល់ដល់គាត់ខ្លាំងបំផុត ព្រោះពន្ធផ្ទាល់ និងជាពិសេសពន្ធប្រយោលក៏ប៉ះពាល់ដល់គាត់យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរបំផុតផងដែរ។ ឥឡូវនេះ កម្មករត្រូវបានអំពាវនាវឱ្យបង់ពន្ធតាមរយៈពន្ធលើប្រាក់ចំណូលដោយផ្ទាល់ក្នុងទម្រង់នៃការកាត់ប្រាក់ចំណូលមុនពេលរង្វង់ផ្សេងទៀតទាំងអស់បានធ្វើឱ្យកម្មករមានការយល់ដឹងអំពីបញ្ហាទាំងនេះរួចហើយ។ រឿងដដែលនេះក៏ជាការពិតចំពោះអ្នករកប្រាក់ឈ្នួល និងអ្នករកប្រាក់ខែទាំងអស់។ ជាការពិតណាស់ រង្វង់ទាំងនេះមិនសូវដឹងអំពីពន្ធប្រយោលរ៉ាឌីកាល់ជាងនេះទេ - ទោះបីជាពួកគេមានអារម្មណ៍ថាវាភាគច្រើននៅក្នុងអតិផរណាក៏ដោយ ដូចដែលបានពិពណ៌នានៅក្នុងជំពូកស្តីពី "អតិផរណា"។ ពន្ធប្រយោលគឺជាពន្ធមិនសង្គមបំផុត។ វាធ្វើឱ្យការងារមានបន្ទុកក្នុងការពេញចិត្តនឹងដើមទុនប្រាក់កម្ចីសុទ្ធ។ គ្មាននរណាម្នាក់អាចដកខ្លួនចេញពីវាបានទេ ហើយដូច្នេះវាគាបសង្កត់អ្នកដែលមានប្រាក់ចំណូលតិចបំផុតយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរបំផុត។ ម៉្យាងវិញទៀត ពន្ធប្រយោល - ពន្ធធ្យូងថ្ម អំបិល ឈើគូស ស្ករ ស្រាបៀរ និងភេសជ្ជៈ ពន្ធលើការដឹកជញ្ជូនផ្ទាល់ខ្លួន។ល។ - មិនរំខានដល់ម្ចាស់ទ្រព្យសម្បត្តិមូលធនធំៗទាល់តែសោះ។

ដូច្នេះ ម្នាក់មកពីរង្វង់កម្មករ ដែលជាអ្នកប្រឆាំងនឹងទង្វើរំដោះបែបនេះ
អាចជាបែបនោះបានលុះត្រាតែខ្វះចំណេះដឹង និងការយល់ដឹងអំពីការតភ្ជាប់ទាំងនេះ។

រឿងចុងក្រោយ និងពិបាកបំផុតដែលយើងគួរតែដោះស្រាយនៅក្នុងជំពូកនេះ គឺសំណួរនៃការលុបបំបាត់កាតព្វកិច្ចការប្រាក់អន្តរជាតិ - ម្យ៉ាងវិញទៀត ការបដិសេធមិនបង់ការប្រាក់បន្ថែមទៀតសម្រាប់បំណុលសង្គ្រាម។

សំណួរនេះជាប់ទាក់ទងយ៉ាងជិតស្និទ្ធបំផុតជាមួយនឹងសំណួរប្រវត្តិសាស្ត្រអាល្លឺម៉ង់ ជាការពិតណាស់ វាពិតជាសំណួរអាល្លឺម៉ង់ជាទូទៅ ព្រោះវានិយាយថា៖ តើប្រជាជាតិអាល្លឺម៉ង់ចង់បានសេរីភាពឬទាសភាព?

យើងដឹងហើយថា នៅក្នុងសំណួរចុងក្រោយបែបនេះ មានតែឆន្ទៈដ៏មុតមាំប៉ុណ្ណោះដែលអាចកំណត់ និងសម្រេចបាននូវជ័យជម្នះ - ដូច្នេះចម្លើយចំពោះសំណួរនេះ គឺហួសពីវិសាលភាពនៃការសង្កេតនយោបាយហិរញ្ញវត្ថុ។ ប៉ុន្តែវាមានសារៈសំខាន់ណាស់ដែលប្រជាជាតិមួយដែលត្រូវតែខិតខំដើម្បីសេរីភាពរបស់ខ្លួន ត្រូវដឹងថា ទាសភាពរបស់ខ្លួន គឺជាទាសភាពនយោបាយហិរញ្ញវត្ថុ ជាចម្បង ហើយនៅទីនេះ នយោបាយ និងសេដ្ឋកិច្ច មានទំនាក់ទំនងយ៉ាងជិតស្និទ្ធបំផុត។ ប៉ុន្តែនេះជារឿងថ្មីអំពីស្ថានភាពបច្ចុប្បន្ន ដែលវាត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយទស្សនៈនយោបាយអំណាចហិរញ្ញវត្ថុ ហើយទស្សនៈនយោបាយអំណាចយោធា ស្ថិតនៅលំដាប់ទីពីរប៉ុណ្ណោះ។

យើងពិតជាអាចនិយាយអំពីយុគសម័យម៉ាម៉ូនិកថាជាយុគសម័យថ្មីមួយ។ ព្រះម៉ាម៉ូនិកបានឡើងសោយរាជ្យលើលោកនេះ។ ព្រះចៅអធិរាជ និងព្រះមហាក្សត្រឱនក្បាលនៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះអង្គ។ សភា និងរដ្ឋាភិបាលគឺជាអ្នកបម្រើដែលចុះចូលនឹងព្រះអង្គ។ ព្រះអង្គអាចដឹកនាំចលនាធំៗ ដូចជាការខិតខំប្រឹងប្រែងរបស់អ្នករកប្រាក់ឈ្នួលដើម្បីកែលម្អពួកគេ។ ដើមទុនអន្តរជាតិក៏បានធ្វើឱ្យ...

Machine Translated by Google

សារព័ត៌មាននៃពិភពលោកដែលអាចបម្រើដល់គោលដៅរបស់ខ្លួន - ដូចដែលវាក៏បានធ្វើឱ្យខ្លួនវាក្លាយជាអ្នកគ្រប់គ្រងទ្រព្យសម្បត្តិវប្បធម៌ និងជាអ្នកក្លែងបន្លំសិល្បៈ និងអក្សរសិល្ប៍ជនជាតិដើមភាគតិចគ្រប់ជាតិ។

ក្នុងនាមជាអ្នកកាន់តំណែងដ៏លេចធ្លោបំផុតនៃការរាតត្បាតនៃទ្រព្យសម្បត្តិ និងការគ្រប់គ្រងពិភពលោកនេះ យើងបានទទួលស្គាល់ជនជាតិយូដា ដូច្នេះរង្វង់នៃចំណេះដឹងរបស់យើងត្រូវបានបិទម្តងទៀតជាមួយនឹងសំណួរនៃសំណួរទាំងអស់ - សំណួររបស់ជនជាតិយូដា។

ដំណោះស្រាយនៃបញ្ហាផលប្រយោជន៍គឺជាដំណោះស្រាយនៃសំណួររបស់ជនជាតិយូដា។ ដំណោះស្រាយនៃបញ្ហាផលប្រយោជន៍ក្នុងន័យនៃការពន្យល់របស់យើងគឺការបំបែកការគ្រប់គ្រងពិភពលោករបស់ជនជាតិយូដា ពីព្រោះវាបំផ្លាញអំណាចរបស់ជនជាតិយូដាពិភពលោក - អំណាចហិរញ្ញវត្ថុរបស់វា។

ប៉ុន្តែដំណោះស្រាយនៃបញ្ហាការប្រាក់គឺលើសពីនេះ ក្នុងន័យស្ថាបនា ក្នុងពេលតែមួយ
ពេលវេលាក៏ជាដំណោះស្រាយនៃសំណួរសង្គមផងដែរ។

ការបដិសេធរាល់ការបង់ការប្រាក់ និងកាតព្វកិច្ចចំពោះបំណុលសង្គ្រាមនឹងដាក់ហិរញ្ញវត្ថុអន្តរជាតិ ឬប្រទេសបារាំង នៅចំពោះមុខសំណួរនៃការដណ្តើមយករដ្ឋបាលហិរញ្ញវត្ថុទាំងមូលនៃប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ទាំងមូល។ ប្រសិនបើពន្ធទាំងអស់របស់ Reich ត្រូវបានដកចេញ ដែលឥឡូវនេះបម្រើការទូទាត់ការប្រាក់ដល់សត្រូវ នេះមានន័យថា ជាដំបូងនៃការប្រោសលោះផ្ទៃក្នុងពីការគាបសង្កត់ពន្ធដ៏ឆ្កួតលីលា ដែលជាទង្វើនយោបាយសង្គមដ៏អស្ចារ្យដែលមានវិសាលភាពធំបំផុត ហើយសត្រូវនឹងត្រូវព្យាយាមអភិវឌ្ឍរដ្ឋបាលហិរញ្ញវត្ថុផ្ទាល់ខ្លួននៅក្នុងប្រទេសអាល្លឺម៉ង់។

ប៉ុន្តែប្រសិនបើប្រជាជនអាល្លឺម៉ង់បានឃើញអ្នកយកពន្ធបារាំង ឬជ្វីហ្វអង្គុយនៅក្នុងការិយាល័យពន្ធ និងប្រាក់សោធននិវត្តន៍នីមួយៗ ហើយប្រសិនបើគោល្អបំផុតត្រូវបានយកចេញពីក្រោលរបស់កសិករដោយពួកអ្នកជិះជាន់បរទេសទាំងនេះ នោះកំហឹង និងកំហឹងប្រហែលជានឹងកាន់តែខ្លាំងឡើងៗ ដែលយប់មួយនឹងបោសសម្អាតខ្មោចបរទេសចេញដោយអំបោសបង្គួរឈាម ហើយរំដោះប្រទេសអាល្លឺម៉ង់។

ថាតើជាទូទៅ មហាអំណាចយោធាមួយនឹងទទួលយកសហគ្រាសបែបនេះដើម្បីបម្រើដល់ឬអត់
ដូច្នេះអំណាចហិរញ្ញវត្ថុនៅតែគួរឱ្យសង្ស័យខ្លាំងណាស់។

ទស្សនវិស័យនៃឆន្ទៈរបស់យើងក្នុងការរំដោះមិនមែនជារឿងមិនអំណោយផលដូចដែលវាហាក់ដូចជាដំបូងឡើយ - ផ្ទុយទៅវិញ។ ជាលើកដំបូងដែលប្រទេសអាល្លឺម៉ង់បានបដិសេធជាឯកច្ឆន្ទចំពោះការប្រគល់ "វីរបុរសសង្គ្រាម" របស់ខ្លួន ជាមួយនឹងការ "ទេ" នេះ ខ្មោចត្រូវបានបញ្ចប់។

ឥឡូវនេះ ហិរញ្ញវត្ថុអន្តរជាតិពិតជានឹងស្វែងរកវិធីសាស្រ្តផ្សេងទៀត ជាពិសេសវិធីសាស្រ្តនៃការធ្វើពហិការ និងការច្របាច់កទីផ្សារអន្តរជាតិទាំងមូល។ ការដែលវានឹងមិនទទួលបានជោគជ័យនៅក្នុងវិធីចុងក្រោយនេះក៏អាចជារឿងប្រាកដប្រជាផងដែរ ហើយការធ្វើពហិការទំនិញអាល្លឺម៉ង់នឹងដឹកនាំប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ដំបូងឡើយគ្រាន់តែនៅក្នុងសកម្មភាពសេដ្ឋកិច្ចរបស់ខ្លួន និងសម្រាប់មួយរយៈផងដែរ ទៅកាន់ទីផ្សារផ្ទៃក្នុងរបស់ខ្លួន។ ដូច្នេះហើយ វានឹងមានតែភារកិច្ចនៃគោលនយោបាយក្នុងស្រុកដែលមានជំនាញ - ជាពិសេសតាមរយៈការលើកកម្ពស់ដ៏សប្បុរសក្នុងវិស័យសំណង់លំនៅដ្ឋាន - ដើម្បីយកឈ្នះលើពេលវេលាដ៏សំខាន់ និងប្រើប្រាស់វាសម្រាប់សុខុមាលភាពរបស់ប្រជាជន រហូតដល់ផ្លូវថ្មីទៅកាន់ពិភពលោកត្រូវបានកំណត់។

ការបើកផ្លូវថ្មីទៅកាន់ពិភពលោកនេះនឹងកើតឡើងតាមរយៈការបំបែកការត្រួតត្រារបស់ជនជាតិយូដា សូម្បីតែក្នុងចំណោមប្រជាជាតិដទៃទៀតក៏ដោយ ព្រោះផ្លូវរបស់ប្រទេសនីមួយៗទៅកាន់សេដ្ឋកិច្ចជាតិដែលមានសុខភាពល្អក៏អាចកើតឡើងបានតែតាមរយៈការជាសះស្បើយពីការពុលក្នុងស្រុករបស់ពួកគេដោយថ្នាំពុលរបស់ជនជាតិយូដា-ម៉ាម៉ូនិក។ បន្ទាប់មកផ្លូវធម្មជាតិនៃពាណិជ្ជកម្មអន្តរជាតិដែលមានសុខភាពល្អ និងពាណិជ្ជកម្មសេដ្ឋកិច្ចរវាងប្រជាជាតិនឹងបើកដោយខ្លួនឯង - ហើយមនុស្សជាតិ ដែលត្រូវបានរំដោះពីការគាបសង្កត់របស់ជនជាតិយូដា នឹងជួបប្រទះនឹងយុគសម័យនៃភាពរុងរឿងដែលមិនធ្លាប់មានពីមុនមក - និងលើសពីនេះទៅទៀត ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ - បេះដូងនៃពិភពលោក!

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

កំណែ 1.0

បានបោះពុម្ពនៅឆ្នាំ 130 នៃ AH នៅក្នុង Kali Yuga ខែតុលា 2018 នៃប្រតិទិន
គ្រីស្ទានដោយ Sudetenland Verlag ។

SUDETENLAND
VERLAG

កែសម្រួលដោយ Einar Birkemann ។

គម្របខាងមុខនៃសៀវភៅដែលសរសេរដោយ Italo។